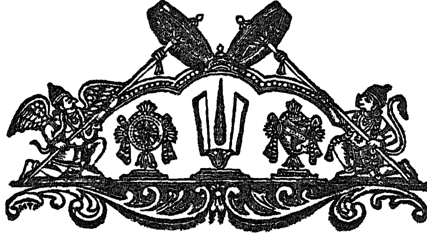
ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

கீதா வயாக்யானம்

(9 முதல 12 அததியாயஙகள்)

[ப$_4$க$_4$வத$_3$ கீ$_3$தையும், அதறகு ஸ்ரீராமாநுஜ ப$_4$ாஷயமும், ஆளவநதார் அருளிய கீ$_3$தார்தத$_2$ ஸஙக$_3$ரஹமும, வாதி$_3$கேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவதகீதை வெணபாவும், ஸ்ரீவேத$_3$ாநததே$_3$சிகர் அருளிய கீதார்த்தசஙகிரகமும், 'ஸுத$_3$ர்ஶனம்' ஆசிரியர் இயற்றிய கீ$_3$தார்தத$_2$விவரணம என்னும் தமிழ வியாக்கியானமும், கீ$_3$தாஶலோகார்தத$_2$ச் சுருக்கமும் அடங்கியது.]

கிடைககுமிடம —

ஸ்ரீ உ. வே.

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யஙகார (ஸுதர்சனர்),

'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம' ஆசிரியர்,

3, புததூர அகரஹாரம, திருச்சி-620,017.

ஸ்ரீ ரா ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யஙகார் குடுமப தாம சொததுககளின ஆதரவில வெளியிடப்பெறறது.

டிரஸடிகள -

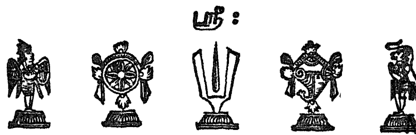
S. கிருஷணஸ்வாமிஅய்யங்கார், M A B L, அட்வகேட,

S. ராம அயயஙகார், B.Sc B L, அட்வகேட்.

விலை ரூ. 20-00] 1985. [தபாற்கூலி 3-00

ஸ்ரீநிவாஸம பிரஸ, புததூர அகரஹாரம, திருசசி.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

உரையாசிரியரின் முன்னுரை

—❋—

[9-12 அத்தியாயங்கள்]

கண்ணன் அருளிய கீ₃தையும், அதன் செம்மைப்பொருள் தெரியப்பாரினில் சொன்ன இராமாநுசர் அருளிய ப₄ாஷ்யமும், இவற்றை அநுஸரித்து ஸ்ரீவாதிகேஸரி ஜீயர் தமிழில் ஒவ்வொரு கீ₃தா ஶ்லோகத்தையும் வெண்பாவாகப்பாடிய பகவத் கீதை வெணபாவும், கீ₃தாப₄ாஷயததுக்கு வழிவகுத்துக கொடுதத ஆளவநதாரின் கீ₃தார்தத₂ஸங்க்₃ரஹமும், அதைத தமிழ்ப பாட்டாக்கிய ஸ்ரீவேத₃ாந்த தே₃ஶிகரின் கீதார்த்தசஙகிரகமும் பத்₃யங்களுக்குப் பதவுரைகளோடு, இவைஅனைத்தின் ஆழ்பொருள்களையும் எளிய தமிழ நடையில் விளக்கும கீ₃தா வியாக்கியானமொன்றும 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத₃ர்ஶனம்' மாதபபததிரிகையில் சார்வரி வருஷம் மார்கழி மாதத்திலிருநது தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. அந்நூலில் முதல் ஆறு அத்தியாயங்கள் அடங்கிய ப்ரத₂மஷட்கம் சுமார் ஆயிரம் பக்கம் கொண்டதாக பிரமாதீச வருஷம் சிததிரை ரேவதியில் (1—5—73) தனிப்புத்தகமாக வெளியிடப் பெற்றது. கீ₃தை ஏழு, எட்டு அத்தியாயங்களுக்கு இவையனைததையும் கொண்ட நூலின் இரண்டாம பாகம் (23—3—79) அன்று தனிப புததகமாக வெளியிடப் பெற்றது. கீ₃தை ஒன்பது முதல் பனனிரண்டு முடிய உள்ள நாலு அத்தியாயங்களுககு இவையனைததையும் கொண்ட கீ₃தாமத்₄யமஷட்கத்தின எஞ்சிய பகுதி குரோதன வருஷம் ஐப்பசித திருமூலம் (15—11—85) அனறு தனிப்புத்தகமாக வெளியிடபபடுகிறது.

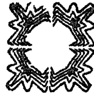
முதல் ஷட்கததிற்போலவே ஒவவோரத்தியாயத்தின் முக்கிய விஷயஙகள கீ₃தாஶலோகார்தத₂ச் சுருக்கம்

என்ற தலைப்பில் அந்தந்த அத்தியாயத்தின் கடைசியில் மத₄யம ஷட்கததின் இரண்டு பாகங்களிலும கொடுககப் பட்டுளளன. இந்த மூன்ருவது பாகததில நமது கீ₃தார்தத₂ விவரணம், பெருமபாலும் தாதபர்ய சந்த்₃ரிகையில் காடடப் படட அர்தத₂ங்களை உள்ளடக்கியதாகவே அமைந்துளளது. முதல ஷட்கததிற் போலே இவவிரணடாவது ஷட்கததிலும ஸ்ரீப₄க₃வத்₃கீ₃தையின் பாத₃ாநுக்ரமணிகை மூனருவது ப₄ாக₃த்தின் இறுதியில் அளிக்கபபடடுள்ளது.

இவ்வண்ணமே மூன்ருவது ஷட்கமும் வெளிவரும் படியாக கீ₃தாசார்யனும் எம்பெருமானும் அருள் புரிவார்களாக.

குரோதன
ஐப்பசி திருமூலம.
(15—11—85)

இஙஙனம,
ஸ்ரீவைஷணவதாஸாநுதாஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷணஸ்வாமி அயயஙகாா,
(ஸுதர்சனர்)
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதாசனம ஆசிரியர்.

இராமாநுசநூற்றநதாதி — 68

ஆரெனககினறு நிகர்சொல்லில்
மாயனன றைவர்தெய்வத
தேரினிறசெபபிய கீதையின் செம்மைப
பொருள்தெரியப
பாரினிற சொன்ன விராமாநுசனைப்
பணியும் நல்லோர்
சீரினிற சென்று பணிநதது
என்னுவியும் சிநதையுமே.

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
423	5	तश्चव	तेश्चव
428	11	பூத$_4$ாநி	பூ$_4$தாநி
445	2	परिववर्ते	परिवर्तते
454	27	சைதந்யத்தைச்	சைதநயத்தைக்
486	12	தே$_3$வர்	தம்போகத்தை— தே$_3$வா
486	13	தமபோகத்தை— லோகததில்	லோகத்தில
512	22	க$_3$ணங்கன்	க$_3$ணஙகள்
524	19	ஆஶ்ரயிககுஶ	ஆஶ்ரயிககும
568	21	க$_2$ஞை:	க$_3$ஞை
580	15	அத்தியிலபில	அததியலபில
587	14	மகலேம்	க்லேஶம
657	6	ஶங்கர	ஶஙகர.
701	13	யதையும்	வதையும்
701	14	வாலே	யாலே
845	27	இத$_4$ம்	இத$_3$ம
850	2	हृष्टा	हृष्ट्वा
865	5	ादश	द्वादश
877	34	எடுந்து	எடுத்து
919	7	து$_3$லய	துலய
920	1	शत्रु सित्रदिषु	शत्रुमित्रादिषु

—❋—

ஸுதாசனம காரியாலயததில கிடைககும புததகஙகள -

ஆழவாா அருளிசசெயலகளுககுப பூாவாசாாயாகளின வயாகயானஙகள

(பதவுரை அருமபதவுரை பரமாணததிரட்டுகளோடு கூடியவை)

	கரநதஙகள	விலை	தபால
1.	முதல திருவநதாதி வயாகயானம	2 50	.50
2	திருபபளளியெழுசசி வயாகயானம	1-50	40
3	பகவதவிஷயம I (முதலிரணடு திருவாயமொழிகள)	37-00	5-00
	டை II பாகம (முதறபதது 3 10 ,,)	42-00	6 00
	டை III பாகம (இரணடாமபதது முழுவதும)	52-00	7-00

II ஆழவாாகளின அருளிசசெயலகளுககு எளியநடை விவரணததுடன கூடிய பூாவாசாாயாகளின வயாகயானஙகள

1	சிறியதிருமடல வயாகயானம	4-50	.75
2	பெரியதிருமடல வயாகயானம	7-50	1-50
3.	இரணடாநதிருவநதாதி வயாகயானம்	6-00	1-00
4	மூனறுநதிருவநதாதி வயாகயானம	6-00	1-00
5.	நானமுகன திருவநதாதி வயாகயானம	7-50	1-00
6	திருவெழுகூறறிருககை வ்யாகயானம்	1-50	.40
7	திருமாலை வயாகயானம	16-00	2-00

III அருளிசசெயலகளுககு எளியநடை விவரணம மாததிரம

1	திருபபலலாணடு வ்யாகயானம	3-00	.60
2	சஙகத தமிழமாலை முபபது—திருபபாவை விளககவுரை	1-50	.40

IV நமது மறற வெளியீடுகள

1.	ஸதோதராதநசது ஶலோகீஜிதநதேவ்யாகயானஙகள	12-00	1-00
2	சது ஶலோகீ வயாகயானம [நாயனாராசசானபிள்ளை]	3-75	.75
3	கதய வயாகயானஙகள்	6-75	1-25
4.	ஸ்ரீராமாயண தனிசலோகம [விவரணததுடன] I Part	5-25	1-00
	டை இரணடாம பாகம [விவரணததுடன]	10 50	2-00
5	பாசுரபபடி ராமாயணம	0-25	—
6.	முமுக்ஷுபபடி வயாகயானம	4 50	.75
7.	ஆறாயிரபபடி குருபரமபராபரபாவம முதலியவை	18 00	2 50
8.	ஸ்ரீவசநபூஷண வயாகயானம 4-அருமபதவுரைகளுடன முதலபாகம்	9 00	1 50
9	சாரீரககாரிகாவளீ [இரணடாம பாகம]	7 50	1-50
10	ஆறுவாாததை	0-50	
11.	உபயவேதாநத ஐககணட்யம	3 00	.60
12.	வடுகநமபி அருளிய யதிராஜவைபவம[விவரணததுடன]	1-50	.40
13	திருககுறள ஸமஸகருதஶலோக மொழிபெயாப்புடன	10 00	2 00
14	[போதாயந] ஸநத்யாவநதநம பதவுரையுடன்	1-00	.30
15	[போதாயந] உபாகாமவிதி	0-75	.30
16	அருளிசசெயல ரஹஸயம [வரதாசார்யஸவாமி தொகுதத பூஷணத்துடன]	3 75	.75
17	புருஷஸூகத வயாகயானம	2-25	.40
18	நாராயணஸூகத வயாகயானம	1-50	.40
19	ஸ்ரீஸூகத வயாகயானம	3 00	.75
20.	பூநீளா விஷ்ணுஸூகத வயாகயானஙகள்	2-50	.50

21	தே₂ஹளீம ஸுப்ரப₄ாதம	0 50	25
22.	சாதிமத ஆராயச்சி [முதலபாகம]	6 00	1 00
23.	ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹஸ்தவம்	0 75	-25
24	விஷ்ணுசித்தவிஜயம் [முதல பாகம]	7 50	1-25
	ஷை [இரண்டாம் பாகம]	10 00	1-50
	ஷை [மூன்றும் பாகம]	16 00	2-00
25	ஸாத்விகவிஜய ஸாவஸ்வம்	1-25	-40
26.	ஸந்த₄யாவந்த₃நப₄ாஷ்யம்	4 50	-75
27	மகரநெடுங்குழைக்காதா பாமாலையந்தாதி	2 25	50
28	ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	1 25	-40
29	அறுபத்துகது அறுபது (ஸுதாசனா வைபவம்)	1 25	-40
30	ஸித₃தே₄ாபாயவிஜயம் & [ஸ்ரீரங்கராஜவிஜயம்]	4 50	-75
31.	திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலமமட்டும்	0-75	-25
32	திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—மூலமமட்டும்	0 50	-25
33.	கீ₃தா வ்யாக₂யானம் முதலபாகம் (ஆறு அத்தியாயம்)	15 00	5-00
	ஷை இரண்டாவது பாகம் (7,8அத்தியாயம்)	12 00	2-00
	ஷை மூன்றாவது பாகம் (9முதல 12அத்தியாயங்கள்)	20 00	3 00
34.	அக்நிஹோத்ரியும் வைணவமும்	3-75	75
35.	சோலைமலைக்குறவஞ்சி	5-25	1 00
36.	ஸ்ரீவைஷ்ணவ மகாநாடுமலா	1-50	-40
37.	ஸுதாசனாபதில் (ஏழு பசதகங்கள்)	25 50	3 00
38.	What is Visishtadvaita System of Philosophy? (English)	1-50	45
39.	பராசரவிசிஷ்ட பரமநாம சாஸ்திரம்	4 50	75
40.	இராமலிங்க ப்ரதிஷ்டை		0 75
41.	ஆண்டாள் சந்திரகலாமாலை	3 00	60
42.	யதீந்த்ரமததீபிகை—ஸந்மதகாரிகாவளீ விவரணம்	10 00	1 50
43.	சங்ககாலத் தமிழா சமயம்	1 50	40
44	ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்ரம்	1-50	40
45.	சரமகுருநிர்ணயம் [ப்ரமாணத்திரட்டுடன்கூடியது]	1 50	40
46.	மோக்ஷோபாய ப்ரதீ₃பிகை— வைகாநஸ ஸித₃த₄ாந்த ஸாரம்	10-00	1-50
47.	நித்யாநுசந்தானம்—சாதா ரூ 6-00 பைண்டு	7 00	-75
48	வார்த்தாமாலை (விவரணத்துடன்)	20-00	2 50
49.	ப்ரபந்நாம்ருத தர்ப்பணம்	25-00	3 00
50.	கோதையும் சங்கத்தமிழும்	0-75	-25
51	பரப்பிரம விவேகம்	5-00	-75
52	ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவவுரை [ஸ்ரீ P B A ஸ்வாமி இயற்றியது]	8 00	1-50
53.	சங்ககாலத் தமிழா சமயமே கம்பனின் சமயம்	8-00	1-00
54.	ஸ்ரீவைஷ்ணவமத விஜயம்	1-50	-30
55	புருஷகாரம்—சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்	1-50	-30
56	மணிவிழா மலா (மலிவுப் பதிப்பு)	10-00	2-00
57.	கத்யத்ரயம் (மூலம் மட்டும்—தமிழ்)	1.00	-25
58.	கத்யத்ரயம் (மூலம் மட்டும்—தமிழ், ஸம்ஸ்கிருதம்)	2.00	-40

கிடைக்குமிடம் — ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், அட்வகேட்,
'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதாசனம்' ஆசிரியர்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

எமபெருமானா — ஸ்ரீபெருமபூதூர்

(தாமுகநத திருமேனி)

ஸ்ரீ

ஆளவந்தார் அருளிய
கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம்

[ஒனபதாவது அததியாயததின சுருககம்]

स्वमाहात्म्य : मनुष्यत्वे परत्व च महात्मनाम् ।
विशेषो नवमे योगो भक्तिरूपः प्रकीर्तितः ॥ १३ ॥

13 ஸவமாஹாதமயம மநுஷயதவே பரதவம ச
மஹாதமநாம ।
விஶேஷோ நவமே யோகோ₃ ப₄கதிரூப பரகீாததித ॥

ஸவமாஹாதமயம — தனனுடைய பெருமை, மநுஷயதவே பரதவம — மனிதனுயிருககுமபோதே மேனமையை உடைததாயிருககை, மஹாதமநாம விஶேஷ — ஜஞாநிகளுககுளள சிறபபு, (ஆகியவறறோடு கூடிய) ப₄கதிரூப யோக₃ ச—ப₄கதியோக₃ம எனபபடும உபாஸனம, நவமே— ஒனபதாவது அததியாயததில, பரகீாததித — நனறுகச சொலலபபடடது

ஸ்ரீகருஷணஸவாமி தாஸன இயறறிய
கீ₃தாாதத₂ விவரணம—ஒனபதாம அததியாயம்

முன இரு அததியாயஙகளோடு ஸஙக₃தியும, இவவததியாயாாதத₂ச சுருககமும

முன் இரு அததியாயஙகளிலும "தனனைப பறறிய உணமையறிவே சேதனனைத தனனுடைய நிாஹேதுக கருபைககு விஷயமாககி, பரம மோக்ஷததை எளிதில பெறறுக கொடுததுவிடும" எனனும பரம ரஹஸயாாதத₂ததைக கணணன வெளியிடடருளினன். அநத உணமையறிவு நிறைவடையப பெருதவாகளுககு, அதை நிறைவடையச செயவதறகாக அவரவா பெறவிருமபும ஐஶவாயம், கைவலயம, ப₄க₃வத பராபதி ஆகிய ஸவாாதத₂ ப₂லனகளுககு ப₄கதியை ஸாத₄னமாக விதி₄ததது. அவரவா அறியவேணடிய வறறிலும, கைககொளளவேணடியவறறிலும உளள வேறுபாடுகளை எடடாம அததியாயததில காடடினன இரு அததியாயஙகளின ஸாராாதத₂மான 'எமபெருமானே பராபயம, பராபகம, த₄ாரக போஷக பே₄ாக₃யஙகள முதலான எலலாமாயிருபபவன்' எனும்

வாதிகேஸரி ஜீயா அருளிய

பகவதகீதை வெண்பா—அததியாயம் 9

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம்

உனனப படுமபர ஞெணசீா மருவுயா ததி
மனனப பயிலஞானி வாசிதான—றனனமாநது
நினறியலும பததி நிகழநதுரைதத நறகீதை
யொனறியசீ ரொனபதா மோதது

உனனபபடும—உபாஸிககபபடும, *பரன*—பரமாதமாவினு டைய, *ஒணசீா மருவு*—ஸௌலப்ய ஸௌசீலயங்களோடு கூடிய, *உயாததி*—மேனமையை, *மனனப பயிலஞானி வாசிதான*—எபபோதும் சிநதிக்கும ஜஞானியின சிறப்போடு, *தன அமாநது நினறு இயலும பததி*—தனனிடததில பொருநதி நிலையாக உபாஸிபபதாகிற ப்ககதியோகததை, *நல கீதை சீா ஒனறிய ஒனபதாம ஓதது* — நலல கீதையின சிறபபுப் பொருநதிய ஒனபதாம அததியாயம், *நிகழநது உரைதத*— நனகு உரைத்தது

உணமையறிவை அாஜுனன பரிபூாணமாகப பெறறிருநதால, "ஸதிதோ஽ஸமி கதஸநதேஹ சரிஷயே வசநம தவ" [கீதை 18-73] [நான ஐயம நீஙகபபெறறவனுயிருககிறேன நீ சொனனபடி போா புரிகிறேன] எனனும வாாததையை அபபோதே சொலலி யிருபபான அது சொலலாமையாலே, இவனுககுத தனனைப பறறிய உணமையறிவு நிறைவடையவிலலை எனபதை உணாநது, அதை நிறைவடையச செயவதறகாகத தனனைப பறறிய பககதி ரூபமான உபாஸனததின ஸவரூபததை இவவததியாயததில பரதானமாகக கூறுகிருன அதறகு உறுபபாக—உபாஸிககபபடும பரமபுருஷனுகிற தனது பெருமையையும மஹாதமாவான ஜஞாநிகளுடைய சிறபபை யும இவவததியாயததில விவரிககிருன. ஆக, ஆளவநதாா அருளிய கீதாாதத ஸஙகரஹததில இவவததியாயததின பரமேயமாக (1) ஸாவேஶவரனின பெருமை, (2) மனிதனுயிருககுமபோதே மேனமை, (3) மஹாதமாககளின சிறபபு, (4) பககதியோகததின ஸவரூபம ஆகிய நாலு விஷயஙகள சொலலபபடடபோதிலும, பககதியோக ஸவரூபமே இவவததியாயததின பரதான பரமேயம எனறும, மறற மூனறும அதறகு உறுபபாகச சொலலபபட்டன எனறும அறியததககது.

श्रीः

अथ नवमोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ उपासकभेदनिबन्धना विशेषाः प्रतिपादिताः। इदानीमुपास्यस्य परमपुरुषस्य माहात्म्यं, ज्ञानिनां विशेषं च विशोध्य भक्तिरूपस्योपासनस्य स्वरूपमुच्यते।

श्रीभगवानुवाच—

इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे।
ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ॥ १ ॥

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச—

1. இத₃ம து தே கு₃ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே ।
ஜ்ஞாநம விஜ்ஞாநஸஹிதம யஜ்ஜ்ஞாத்வா
மோக்ஷ்யஸேऽஶுப₄ாத் ॥

யத் ஜ்ஞாத்வா—எதை அறிந்து, அஶுப₄ாத் மோக்ஷ்யஸே—(என்னை அடைவதற்குத் தடையான) புண்யபாபங்களினின்றும் விடுபடுவாயோ, இத₃ம் கு₃ஹ்யதமம் ஜ்ஞாநம்—இந்த அதிரஹஸ்யமான உபாஸன ரூபமான அறிவை, விஜ்ஞாந ஸஹிதம்—அவ்வுபாஸனத்தின் வகைகளைப்பற்றிய அறிவோடு கூட, அநஸூயவே தே—என் விஷயத்தில் பொறாமையற்ற உனக்கு, ப்ரவக்ஷ்யாமி—நான் கூறுகிறேன்

---

1. இந்த மறைபொருளை யென்பாற் பொறாமையிலாச்
சிந்தை திகழுனக்குச் செப்புகே—னெந்த
வறிவை யறிவகைசேர்ந் தவ்வறிவு தப்பாச்
செறிவில் வினைவிடுதி தீர்ந்து.

எந்த அறிவை—எந்த உபாஸனரூபமான அறிவை, அறிவகை சேர்ந்து—அவ்வுபாஸனத்தின் வகைகளைப்பற்றிய அறிவோடு கூட அறிந்து, அவ்வறிவு தப்பாச் செறிவில—

॥भा॥ इदं तु ते गुह्यतमं, भक्तिरूपमुपासनाख्यं ज्ञानं

அவ்வறிவு நழுவாதபடி அனுஷ்டா₂னமீருக நிறைவுடைந்த தாகில், வினை தீர்ந்து விடுதி — (என்னை அடைவதற்குத் தடையான) புண்யபாபங்களனைத்திலிருந்தும் விடுபடு வாயோ, இந்த மறைபொருளை—இந்த அதிரஹஸ்யமான ஆத்த₂த்தை, என்பால் பொறாமையிலா சிந்தை திகழ உனக்கு—என்னிடம் பொறாமையில்லாத மனத்தோடுகூடிய உனக்கு, செப்புகேன்—சொல்லுவேன்

---

1 சென்ற இரு அத்தியாயங்களில், தானே ப்ராப்யமும், ப்ராபகமுமாயிருப்பவன் என்னும் மூலேயிலே கிடந்த வேதா₃ந்தார்த்த த₂த்தை முற்றத்திலே இட்டபின்பும், அர்ஜுனன் 'நீ சொன்னபடி செய்கிறேன்' என்று கூருமையாலே, இவனுக்கு அத்யந்த பார தந்தர்ய ஜ்ஞானம் ஏற்படவில்லை என்று உணர்ந்து அதை ஏற் படுத்துவதற்காக வேதா₃ந்த ரஹஸ்யமாய, மோக்ஷஸாத₄நமான ப₄க்தியோக₃த்தை அர்ஜுனன் கேளாமல் இருக்கச்செய்தேயும், தன் னுடைய பரமகருணையாலே மேல்விழுந்து உபதே₃ஶிக்கத் தொடங்கு கிருன் கண்ணன். (இத₃ம் கு₃ஹ்யதமம் ஜ்ஞாநம்) வேதா₃ந்தங்களில் அதிரஹஸ்யமாகப் போற்றப்படுவதாய, வேத₃நம், ஜ்ஞாநம், த₄யாநம், உபாஸநம் என்று ஓதப்படும் ப₄க்திரூபமான ஜ்ஞானத்தை இங்கு தொடக்கத்தில் 'கு₃ஹ்யதமம் ஜ்ஞாநம்' என்று எடுக்கப் பட்டதையே இவ்வத்தியாயத்தின் இறுதியில் 'மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்த' [9 34] என்று எடுக்கையாலும், இடையிலேயும் "ப₄ஜந்த்யநந்ய மநஸ" [9-13] "நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் ப₄க்த்யா நித்யயுக்தா உபா ஸதே" [9-14] "யஜந்தோ மாம் உபாஸதே" [9 15] "யே ஜநா: பர்யுபாஸதே" [9-22] "யோ மே ப₄க்த்யா ப்ரயச்ச₂தி" [9 26] "யே ப₄ஜந்தி து மாம் ப₄க்த்யா" [9 29] "ப₄ஜதே மாம் அநந்யபா₄க்" [9-30] "ந மே ப₄க்த ப்ரணஶ்யதி" [9-31] என்று ப₄க்திரூபமான உபாஸநத்தையே பலகால் சொல்லுகையாலும் ப்ரத்யக்ஷமா யிருப்பது, மிகவும் இனியதாயிருப்பது, கீர்த்தனம், உபாயாநுஷ்டா₂ந ப்ரயத்னம், நமஸ்காரம் முதலானதாகப் பரிணமிப்பது முதலான அபூர்வமான ப₄க்தியின் தன்மைகளைக் கூறுகையாலும், தானே மிகச்சிறந்த ப₂லமாயிருந்துகொண்டு, பரமமோக்ஷமாகிற தலைசிறந்த ப₂லனை ஸாதி₄த்துக்கொடுப்பதாகவும் இருக்கிறது என்று இதற்கு

विज्ञानसहितम्—उपासनगतविशेषज्ञानसहितम्, अनसूयवे ते प्रवक्ष्यामि ;

ஒபபறற பூலனைக கூறுகையாலும, ''ராஜவித்₃யா ராஜகு₃ஹயம'' [9-2] முதலான இடஙகளில இதைப புகழுகையாலும, இவவாத தூஙகளை நிலைநிறுததுவதறகுப பலவகையான உபபததிகளை (யுகதி களை)க காடடுகையாலும, ''உபகரமோபஸமஹாரௌ அப₄யாஸ அபூாவதா பூ₂லம। ஆதத₃வாதோ₃பபததீ ச லிஙக₃ம தாதபாய நிாணயே॥'' [(1) உபகரமோபஸமஹாரஙகள (முதலும முடிவும) (2) அப₄யாஸம (அடிககடி படிததல) (3) அபூாவதை (அபூாவ மானதைச சொலலுதல) (4) பூலம (பூ₂லததைச சொலலுதல) (5) ஆதத₃ வாத₃ம (சொலல வநத விஷயததைப புகழுதல) (6) உபபததி (சொலலவநததை நிலைநிறுதத யுகதிகளைக காடடுதல) என னும ஆறும ஒரு பரகரணததின தாதபாயததை நிஷகாஷிககும அடையாளஙகளாகும] எனும ஆறுவித₄மான தாதபாய லிஙக₃ஙக ளாலே இவவததியாயததின பரத₄ான பரமேயம ப₄கதியே எனறும, மறற விஷயஙகள அதறகு உறுபபாகச சொலலபபடுகினறன எனறும விளஙகுகிறது 'இத₃ம' (இது) எனறு இவவததியாயத தில தான சொலலவேணடும எனறு நினைவிறகொணடவறறை நிாதேஃ₃ஶிககிறான ஏஷ து வா அதிவத₃தி ய ஸதயேந அதிவத₃தி' [சூாந 7-16-1] [ஸதயம எனபபடும பரமபொருளின மேனமையைக கூறுபவனே உணமையில அதிவாத₃ம செயபவனாவான] எனறு பராணன எனபபடும ஜீவனை பராபயமாக உபாஸிககும கைவலய நிஷடனைக காடடிலும, பரமாதமாவை பராபயமாக உபாஸிககும ஜஞாநிககு 'து' ஶப₃த₃ததாலே சிறபபைக கூறியதுபோலே, இஙகு 'து' எனறு முதல ஷடகததில சொலலபபடட காமயோக₃, ஜஞாந யோக₃ஙகளைக காடடிலும இநத ப₄கதிககுளள சிறபபு உணாததப படுகிறது அதுவே 'கு₃ஹயதமம' [மிக மிக ரஹஸயமானது] எனனும பத₃ததால விவரிககபபடுகிறது காம யோக₃மானது கு₃ஹயம (ரஹஸயமானது), ஜஞாந யோக₃ம கு₃ஹயதரம (மிக ரஹஸயமானது), ப₄கதியோக₃ம கு₃ஹயதமம (மிக மிக ரஹஸய மானது) எனறு கணடுகொளவது. இபபடி இதை கு₃ஹயதமமாகக கூறுவது, இதைககேடபதிலே அாஜுனனுககு விருபபததை உணடாககு வதறகாகவும, இதை அநதி₄காரிகளுககு உபதே₃ஶிததுவிடககூடாது எனறு உணாததுவதறகாகவும ஆகும (ஜஞாநம) வேத₃ாநத வாகயங களிறபோலே இஙகும 'ஜஞாந' ஶப₃த₃ம ப₄கதி எனனும நிலையை

मद्विषयं सकलेतरविसजातीयमपरिमितप्रकारं माहात्म्यं श्रुत्वा एवमेव संभवतीति मन्वानाय ते प्रवक्ष्यामीत्यर्थः। यज्ज्ञानमनुष्ठानपर्यन्तं ज्ञात्वा मत्प्राप्तिविरोधिनः सर्वस्मादशुभान्मोक्ष्यसे॥ १ ॥

அடைந்த ஜ்ஞானத்தைக் காட்டுகிறது (விஜ்ஞாந ஸஹிதம்) உபாஸநத்தைப்பற்றிய முறைகளை விளக்கும் அறிவோடு கூடியது. "ஜ்ஞாநம் தே ஸஹம் ஸவிஜ்ஞாநம்" [7-2] என்னுமிடத்தில், உபாஸிக்கப்படும் பரமபுருஷனைப்பற்றிய ஜ்ஞான விஜ்ஞானங்களைப் பேசிற்று இங்கு உபாஸனத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞான விஜ்ஞானங்களைக் கூறுகிறது என்று வாசி கண்டுகொள்வது. (அநஸூயவே தே ப்ரவக்ஷ்யாமி) அஸூயையற்றவனான உனக்கு நன்கு கூறுகிறேன். கு₃ணங்களையே தோ₃ஷமாக நினைக்கும் மனநிலையே அஸூயை எனப்படும் பொறாமையாகும் அதற்கு நேர் எதிர்த்தட்டாக, கு₃ணங்களை கு₃ணங்களாகவே அறுதியிடுகையாகிற அநஸூயையை (பொறாமையின்மையை) உடையவன் நீ அதாவது—ஏழாம் அத்தியாயத்தில், "மற்ற சேதநாசேதநங்கள் அனைத்தைக் காட்டிலும் அளவற்ற பெருமையை உடையவன் நான்" என்று நானே கூறிக்கொண்ட போதிலும், 'இது பொருத்தமானதே' என்று நீ நினைக்கிறவன், ஆகையாலே இதையே உனக்குத் தகுதியாகக்கொண்டு நான் பின்வரும் ரஹஸ்யார்த்த₂த்தை நன்கு விளக்குகிறேன். முன் இரு அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களைப் பூர்ணமாகப் புரிந்துகொண்டு 'நீ சொன்னபடி செய்கிறேன்' என்று பதிலுரைக்கக் கூடிய அத்யந்த பாரதந்த்ரய ஜ்ஞாநம் அர்ஜுனனிடம் இல்லாவிடினும், அவனிடமிருக்கும் பொறாமையின்மையையே தகுதியாகக் கொண்டு, அந்த அத்யந்த பாரதந்த்ரய ஜ்ஞாநத்தை விளைப்பதற்காக வேதா₃ந்த ரஹஸ்யமான ப₄க்தியோக₃த்தை அர்ஜுனனுக்கு உபதே₃ஶிக்கிறான் பரமகாருணிகனான கண்ணன். (அநஸூயவே) 'அஸூயகாய மாம் மாத₃ா' [ப₄ார-மோக்ஷ 328-49] [அஸூயையுடையவனுக்கு என்னை உபதே₃ஶிக்காதே] 'ந ச மாம் யோ ஸப்₄ய ஸூயதி' [கீ₃தை 18-67] [என்னிடம் பொறாமையுள்ளவனுக்கு இதை உபதே₃ஶிக்காதே] என்று மற்ற பலவிடங்களிலும் கூறப்பட்ட ஶிஷ்ய லக்ஷணம் உணர்த்தப்படுகிறது. (ப்ரவக்ஷ்யாமி) தௌ₃ர்பல்ய₂படும் எளிவரவு காணமாட்டாமையாலே, அவனுடைய மநோரத₂ம் ஈடேறுவதற்காக, வேதா₃ந்தங்களின் மூலைமுடுக்குகளில் இருக்கும் ரஹஸ்யார்த்த₂ங்களையெல்லாம் இந்த யுத்₃த₄ பூ₄மியிலே

राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम् ।
प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमव्ययम् ॥ २ ॥

2 ராஜவித3யா ராஜகு3ஹயம பவிதரமித3முததமம ।
பரதயக்ஷாவக3மம த4ாமயம ஸுஸுக2ம காததுமவயயம ||

இத3ம—இநத ப4கதியோக3ம, ராஜவித3யா—வித3யை களுககுள சிறநததாய, ராஜகு3ஹயம—ரஹஸயஙகளுககுள சிறநததாய, உததமம பவிதரம—பாபஙகளைப போககடிபப வறறுள உயாநததாய, பரதயக்ஷாவக3மம—(எனனை) நேரில காடடுவதாய, த4ாமயம—எனனை அடைவிககும ஸாத4ன மாகவுமிருபபதாய, ஸுஸுக2ம காததும—அநுஷடி2பபதறகு மிகவும இனியதாய, அவயயம — (ப2லததைக கொடுதத பினபும) அழியாததாயிருபபது

உனககு எளிய சொறகளால தெளிவாக முழுவதும விளககு கிறேன. (யத ஜஞாதவா அஶுப4ாத மோக்ஷயஸே) இநத ப4கதி யோக3ததை அறிநது அநுஷடி2ததால, எனனை அடைவதறகு விரோதி4யான எலலாப பாபஙகளிலிருநதும நீ விடுபடுவாய. 'ஜஞாதவா' எனறு ப4கதியோக3ததை அறிவதே இஙகு சொலலப படடிருநதபோதிலும, அநுஷடா2னமிலலாத ஸாத4ந ஜஞானததால மாததிரம ஸாத4யம ஸித3தி4ககாதாகையாலே 'அநுஷடா2நபாயந தம ஜஞாதவா' [அநுஷடா2னபாயநதமாக அறிநது] எனறு ப4ாஷயம இடபபடடது. (அஶுப4ாத மோக்ஷயஸே) காமஜஞான யோக3ஙகள ப4கதியோக3ம உணடாவதறகுத தடையான பாபஙகளையே போககும, ப4கதியோக3மோவெனில எனனை அடைவதறகுத தடையாயிருககும எலலாப பாபஙகளையும போககும எனறு கருதது (அஶுப4ாத) இநத 'அஶுப4 பத3ம நரகததை விளைககையாலே இருமபு விலஙகு போனற பாபஙகளைமாததிரம குறிககாமல, ஸவாகக3ததில இவனைச சிறையிடடு, ஸம்ஸாரததிலேயே இருததிவைககும பொனவிலஙகு போனற புணணியஙகளையும குறிககும ஆக, இநத ஶலோகததால— ஸமஸாரததிலிருநது விடுவிககும ப4கதியோக3ததை ஸபரகாரமாக உபதே3ஶிககிறேன எனறு பரதிஜஞைசெயதாருயிறறு. 1.

2 இதிராச வித்தை யிதிராச குயய
மதியாம பவிததிர மிதாகு—மெதிராகாணு
மாடசிதருந தனமதது மனனுஞ சுகததியலு
மேடசிதரும வீயா திது.

இது இராச விததை—இநத ப$_4$கதியோகமும வித$_3$யை களுள தலைசிறநதது, இது இராச குயயம—இது ரஹஸ யஙகளுள தலைசிறநதது, இது அதியாம பவிததிரம ஆகும— இது பாபஙகளைப போககும பவிததிரஙகளில மிகசசிறநத தாகும எதிா காணும மாடசி தரும — (எனனை) நேரே காணும பெருமையைத (தனனை அனுஷடி$_2$பபவனுககுத) தரும தனமதது மனனும—(எனனை ஸாதி$_4$ததுககொடுககும) த$_4$ாமமாகவும நிலைபெறும மேடசிதரும சுகதது இயலும— செயவதறகு மிகவும இனியதாயிருககும, இது வீயாது— (ப$_2$லனைக கொடுதத பினபும) இது அழியாமலிருககும

2. காமயோக$_3$ம, ஜஞாநயோக$_3$ம முதலான மறற உபாயங களைக காடடிலும இநத ப$_4$கதியோக$_3$ததிறகுளள சிறபபைக காடடு கிருன. இநத ஶலோகததை அடிபபடையாககொணடே இவவததி யாயததிறகு ''ராஜவித$_3$யா ராஜகு$_3$ஹயயோக$_3$ம'' எனறு பெயா ஏறபடடுளளது. (ராஜவித$_3$யா) வித$_3$யைகளுககு அரசனுயிருபபது கறகபபடும கலவிகளுககுள தலைசிறநதது எனறபடி ராஜஶப$_3$த$_3$த திறகு க்ஷதரியாகளே முக$_2$யாாதத$_2$மாயினும, 'க்ஷதரியாகளின வித$_3$யை' எனறு இஙகு பொருள கொணடால, ''விஶேஷவிதி$_4$ ஶேஷநிஷேத$_4$ம க$_3$மயதி'' [குறிபபிடடு ஒனறுககு ஒரு விஷயததை விதி$_4$பபது மறறவைகளுககு அவவிஷயம இலலை என்று காடடும] எனனும நியாயபபடி, ப$_3$ராஹமணா முதலான மறற வாணத் தாாகளுககு இவவித$_3$யையில அநவயமிலலை எனறு தோனறிவிடு மாகையால, அபபடிப பொருளகொளளாமல ராஜஶப$_3$த$_3$ததிற்குச சிறநதது எனனும ஔபசாரிகப பொருள கொளளபபடுகிறது. ராஜாவாய (சிறநததாய) இருககும வித$_3$யை ராஜவித$_3$யை எனறபடி வித$_3$யைகளுககு அரசன எனறு விக$_3$ரஹம அபபடியாகில 'வித$_3$யா ராஜ' எனறு இருககவேணடாமோ? எனில, ''ராஜத$_3$நதாதி$_3$ஷு பரம'' [அஷடாத$_4$யாயீ 2-2-31] என்னும பாணினி ஸூததரததினபடி த$_3$நதஙகடகு அரசன் த$_3$நதராஜ எனறு வராமல ராஜத$_3$நத எனறு வருவதுபோல ராஜவித$_3$யா என வருகிறது என்று கணடுகொள்வது.

॥ भा ॥ राजविद्या—विद्यानां राजा, राजगुह्यं—गुह्यानां राजा। राज्ञां विद्येति वा राजविद्या; राजानो हि विस्तीर्णागाधमनसः; महामनसामियं विद्येत्यर्थः। महामनस एव हि गोपनीयगोपनकुशला इति तेषामेव गुह्यम्। इदमुत्तमं पवित्रं—मत्प्राप्तिविरोध्यशेषकल्मषापहम्। प्रत्यक्षावगमम्—अवगम्यत इत्यवगमो विषयः; प्रत्यक्ष-

---

(ராஜகு₃ஹ்யம்) மறைக்க வேண்டிய ரஹஸ்யங்களுள் தலைசிறந்தது இந்த ப₄க்தியோக₃மே. இப்படி ராஜ ஶப்₃த₃த்திற்குச் சிறந்தது எனும் ஔபசாரிகப் பொருளைக் கொள்ளாமல், "விஸ்தீர்ணாகா₃த₄ மநஸோ ஹி ராஜாந:" [மிக விரிந்ததும், ஆழ்ந்ததுமான நெஞ்சக் கருத்தை உடைய வர்களன்றோ அரசர்கள்] என்னும் ப்ரஸித்₃தி₄யையிட்டு அத்தகைய அரசர்களையும், அஜ்ஞஹலலக்ஷணையாலே அத்தகைய தன்மையையுடைய மற்றவர்களையும் இங்கு 'ராஜ' ஶப்₃த₃ம் முக்கியமாகக் குறிப்பதாகவோ, அல்லது அத்தகைய தன்மையுடைய அனைவரையும் கு₃ணத்தையிட்டு கௌ₃ணமாகக் குறிப்பதாகவோ கொள்ளலாம். (ராஜவித்₃யா) இப்படி விரிந்து ஆழ்ந்த கருத்துடையவர்களைத் தவிர மற்றவர்களால் இந்த ப₄க்தியோக₃ம் அறியத்தக்கதன்று என்றபடி. "ராஜ்ஞாம் வித்₃யா ராஜ வித்₃யா" [ராஜாக்களின் வித்₃யை ராஜவித்₃யை] என்று விக்₃ரஹம். பரந்த நெஞ்சை உடையவர்களுடைய வித்₃யை என்று கருத்து (ராஜகு₃ஹ்யம்) முற்கூறிய விரிந்த ஆழ்ந்த நெஞ்சக் கருத்தை உடையவர்களுடைய ரஹஸ்யமாயிருப்பது இந்த ப₄க்தி யோக₃ம். பரந்து ஆழ்ந்த நெஞ்சையுடையவர்களே மறைக்கவேண்டியதை மறைப்பதில் வல்லவர்களாகையாலே இது அவர்களுடைய ரஹஸ்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது (இத₃ம் உத்தமம் பவித்ரம்) இது பாபங் களைப் போக்கும் பவித்ரங்களுள் தலைசிறந்ததாயிருப்பது மற்ற புண்யங்கள் சிற்சில பாபங்களைப்போக்கும் காமயோக₃ம், ஜ்ஞான யோக₃ம் எனும் ப₄க்தியோகா₃ங்க₃ங்கள் உபாயமான ப₄க்தியோக₃த் துக்குத் தடையாயிருக்கும் பாபங்களையே போக்கும் இந்த ப₄க்தி யோக₃மோவெனில் என்னை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் அத் தனை பாபங்களையும் போக்கும் என்று கருத்து (ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்) என்னை நேரில் காட்டுவது இந்த ப₄க்தியோக₃ம் "அவக₃ம்யதே இத்யவக₃ம:" [எது அறியப்படுகிறதோ அது 'அவக₃ம' என்பபடு கிறது] என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே 'அவக₃ம' ஶப்₃த₃ம் அறிவுக்கு விஷயமாயிருப்பதைக் குறிக்கிறது ப்ரத்யக்ஷமான விஷயத்தை

भूतोऽवगमो विषयो यस्य ज्ञानस्य तत्प्रत्यक्षावगमम्; भक्तिरूपेणोपासनेनोपास्यमानोऽहं तदानीमेवोपासितुः प्रत्यक्षतामुपगतो भवामीत्यर्थः।

உடையது எந்த ஜ்ஞானமோ அது ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம் ஆகிறது. ப₄க்திரூபமாக முதிர்ந்த ஜ்ஞானமான இந்த உபாஸனத்தினால் உபாஸிக்கப்படும் விஷயமான நான் அப்போதே (விரைவில்) உபாஸிப்பவனுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகத் தோன்றுகிறேன் என்று கருத்து. இத்தால் தன்னை நேரில் காட்டுவது இந்த ப₄க்தியோக₃ம் என்றதாயிற்று. ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லும் 'அவக₃ம' ஶப்₃த₃ம் புல்லிங்க₃மாகையாலே, 'ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்' என்னும் பத₃த்திற்கு 'ப்ரத்யக்ஷமான அவக₃மமாகிற ஜ்ஞானம்' என்று பொருள்கொண்டால் 'ப்ரத்யக்ஷாவக₃ம:' என்று புல்லிங்க₃மாக வரவேண்டுமேயொழிய 'ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்' என்று நபும்ஸக லிங்க₃மாக வரக்கூடாது. இதைத் தவிர்ப்பதற்காக "ப்ரத்யக்ஷ அவக₃ம யஸ்ய தத் ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்" [ப்ரத்யக்ஷமான ஜ்ஞானம் எதைப்பற்றி உள்ளதோ அது ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்] என்று ப₃ஹுவ்ரீஹியாகக் கொள்ளப்பார்த்தால் விஶேஷணமான ப்ரத்யக்ஷமும், விஶேஷ்யமான ஜ்ஞானமுமாகிற இரண்டும் ஜ்ஞானமாயிருப்பது ஒட்டாது. அதனால் முற்கூறியபடி 'அவக₃ம' ஶப்₃த₃த்துக்குக் கர்மணிவ்யுத்பத்தியாலே 'விஷயம்' என்று பொருள்கொண்டு 'ப்ரத்யக்ஷமான விஷயத்தை உடையது ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்' என்று பொருளுரைப்பதே பொருந்தும். உபாஸனத்துக்கு விஷயமான பரம்பொருள் ப்ரத்யக்ஷமானதல்ல என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் கூறும்போது, இங்கு அதை ப₄க்தியால் நேரே காணப்படுவதாகக் கூறுவது எப்படி ஒட்டும்? எனில், "ந சக்ஷுஷா க்₃ருஹ்யதே நாபி வாசா" [முண்ட₃ 3-1-8] [பரம்பொருள் கண்ணாலும் வாக்காலும் அறியப்படுவதில்லை] என்று கண் முதலான வெளி இந்த்₃ரியங்களால் அறியமுடியாததாகச் சொல்லப்படும் பரமாத்மஸ்வரூபமே ப₄க்திக்கு இருப்பிடமான பரிஶுத்₃த₄மான நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் உணரப்படும் என்று "மநஸா து விஶுத்₃தே₄ந" [பரிசுத்தமான நெஞ்சாலேயே காணப்படுவது பரம்பொருள்] முதலான வேத₃ வாக்யங்களும், 'ப₄க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோ₄ऽர்ஜுந। ஜ்ஞாதும் த்₃ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ॥" [கீ₃தை 11 54] [வீரனை அர்ஜுனனே! இத்தகைய நான் அநந்யப₄க்தியினாலேயே உள்ளபடி அறிவதற்கும் காண்பதற்கும், நுழைவதற்கும் தக்கவன்] முதலான கீ₃தா வாக்யங்களும் முழங்கினவாகையாலே பொருந்தும். 'இப்படி உன்னை நேரே காட்டுவதாயிருக்கையாலே

अथापि धर्म्यं—धर्मादनपेतम्; धर्मत्वं हि निःश्रेयससाधनत्वम्; स्वरूपेणैवात्यर्थप्रियत्वेन तदानीमेव मद्दर्शनापादनतया च स्वयं निःश्रेयसरूपमपि निरतिशयनिःश्रेयसरूपात्यन्तिकमत्प्राप्तिसाधनमित्यर्थः। अत

ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாயிருக்கும் இந்த ப₄க்தி மோக்ஷஸாத₄னமாயிருக்க முடியுமோ? உலகில் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமானவை ஒரு ப₂லத்துக்கு ஸாத₄னமாயிருப்பதாகக் காணப்படுவதில்லையே?'' என்னும் கேள்விக்கு பதிலுரைக்கிறார் மேலே—(த₄ர்ம்யம்) த₄ர்மத்தை விட்டு விலகாததாகவும் இருப்பது 'த₄ர்மபத₂யார்த₂ந்யாயாத₃னபேதே' [அஷ்டா 4-4 92] ['விலகாதது' என்னும் பொருளில் த₄ர்ம, பதி₂ந், அர்த₂, ந்யாய என்னும் பத₃ங்களின்மேல் 'ய' என்னும் விகுதி சேரும்] என்னும் பாணினி ஸூத்ரத்தின்படி த₄ர்மத்தைவிட்டு விலகாதது த₄ர்ம்யமாகிறது. தலைசிறந்த ப₂லனுக்கு ஸாத₄னமாயிருப்பது த₄ர்மம். இந்த ப₄க்தியானது தானே மிக இனிதாயிருக்கையாலும், என்னையே நேரில் காட்டுகையாலும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாயிருந்தபோதிலும், தலைசிறந்த ப₂லனான என்னை அடைவதாகிற மோக்ஷத்திற்கும் ஸாத₄னமாயிருப்பது என்று கருத்து. த₄ருதி எனப்படும் பரீதியைக் குறிக்கும் த₄ாதுவிலிருந்து தோன்றிய இந்த 'த₄ர்ம' ஶப்₃த₃ம், தானே ஆனந்த₃ரூபமாகவும், ஆனந்த₃த்திற்குக் காரணமாகவும் இருப்பதைக் காட்டுமன்றோ, ''த₄ர்ம இத்யுபஸம்ஹாராயே யச்ச₂ரேயஸ்கர ப₄ாஷணம்। தத₃த₄ர்ம பத₃ வாச்யார்த₂ நிருபண விவக்ஷயா ॥'' [மீமாம்ஸா ஶ்லோகவார்த்திகம் 2-190] [''சோத₂நாலக்ஷண த₄ர்ம'' என்று ஸூத்ரத்திற்போலே த₄ர்மஶப்₃த₃த்தையிட்டு முடிக்காமல், ''சோத₂நாலக்ஷண ஶ்ரேயஸ்கர'' என்று ப₄ாஷ்யகாரர் த₄ர்மபத₂ஸ்த₂ானத்தில் ஶ்ரேயஸ்கர ஶப்₃த₃த்தை இட்டிருப்பது த₄ர்மபத₃த்தின் பொருளைத் தெரிவிப்பதற்கேயாகும்,] என்று மீமாம்ஸகர்களும் நன்மையைத் தருவது த₄ர்மம் என்று லக்ஷணமுரைத்தார்களன்றோ. ''முக்தி கைவல்யநிர்வாணஶ்ரேயோநிஶ்ரேயஸாம்ருதம்'' [அமரகோஶம் 1 5-6] என்று நிக₄ண்டுகளிலும் தனக்கு மேலில்லாத நன்மையாயிருக்கும் ப₂லன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலையடைவதாகிற மோக்ஷமே என்று கூறப்பட்டது அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது (த₄ர்ம்யம்) 'நம்மைக் காண்கை ஒருதலையானால், அத₄ர்ம்யமானாலும் மேல்விழ வேணும். இது அங்ஙனன்றிக்கே த₄ர்மாத₃நபேதமுமாயிருக்கும்'' என்று ஈட்டில் (1-7 ப்ரவேஶம்) அருளியபடியே தகாத காரியத்தைச் செய்தாவது பெறவேண்டியதான தலைசிறந்த இப்புருஷார்த்த₂த்தைப் பெறுவதற்கு த₄ர்மத்தை மீறுத வழியாகவும் இருப்பது இந்த ப₄க்தி

एव सुसुखं कर्तुं — सुसुखोपादानम्। अत्यर्थप्रियत्वेनोपादेयम्। अव्ययम्—अक्षयं; मत्प्राप्तिं साधयित्वाऽपि स्वयं न क्षीयते। एवंरूपं उपासनं कुर्वतो मत्प्रदाने कृतेऽपि न किञ्चित्कृतं मयाऽस्येति मे प्रतिभातीत्यर्थः ॥ २॥

யோக3ம என்றும பொருளகொளளலாம இநத ப4கதியோக3ம அநுஷ்டி2ககும காலததில மிகவும ஆயாஸததை விளைககுமோ? எனில (ஸுஸுக2ம காததும) இவவணணமாக ப4கதிதானே ஸவயமபரயோஜநமாயிருககையாலும, பரமபுருஷாதத2ஸாத4நமாயிருககையாலும, அநுஷ்டி2ககுமபோது ஆயாஸமிலலாமலிருபபதோடனறியில, மிக இனிதாகவுமிருபபது. "செயவதறகு மிக எளிதாயிருபபது" என்று பொருளகொள்வதைக காட்டிலும, "அநுஷ்டி2ககுமபோது மிக இனிதாயிருபபது" என்று பொருளகொளவதே ஸவரஸமாகவும, பரகரணததிறகுப பொருததமாகவுமிருககையால, அபபடியே ப4ாஷ்ய மிடபபட்டது (ஸுஸுக2ம) அனபுருவாயிருப்பதால இதுதானே இனியது, அதறகுமேலே இநத ப4கதியோக3ததால நினைககபபடும நான மிகவும இனியவனாகையாலும இது மிக இனிதாயிருபபது என்று கருதது 'மறற ஸாத4னஙகள அனைததும ப2லன உண்டானவுடன அழிநதுவிடுமே, அதுபோல இதுவும ப2லன உணடானவுடன அழிநதுவிடுமோ?" எனில (அவயயம) ப2லன விளைநத பினபும அழியாதது. ஸாத4நத3ரையிலேயே "அசசுவை பெறினும வேணடேன" [திருமாலை 2] என்று சொலலுமபடி இனிதான ப4கதி யானது ப2லத3ரையிலும ஸவயமபரயோஜநபுருஷாதத2மாகத் தொடாகையாலே, மறற ஸாத4னஙகளைபபோலிராமல ப2லத3ரை யிலும அழிவிலலாமல தொடாவதாயிருபபது ஸவதநதரனான ஸாவேஶவரன இதைத தொடரவிடாமல செயதுவிடடால என செயவது? எனில "உனனடியாாககு எனசெயவனெனறே இருததி நீ" [பெரியதிருவ 53] "ருணம பரவருத3த4மிவ மே ஹருத3யாநநாபஸாபபதி" [ப4ார-உத3 47-39] [த3ரௌபதி3 'கோ3விநத3ா' என்று கூறியது வடடியால வளாநத கடன்போல என நெஞசைவிடடு அகலகினறதிலலை] எனகிறபடியே அடியார்ககு எததனைசெயதாலும ஒனறும செயயவிலலையென்று நினைபபவனாக நானிருககையால, இது ப2லத3ரையிலும அழிவறறதாகவேயிருககும என்று கருதது ஆக, கர்மஜஞாநயோக3ங்கள முதலான மறற உபாயஙகளைக காட்டிலும் ப4கதியோக3ததிறகுள்ள சிறபபுகள விவரிககபபட்டன. 2.

अश्रद्दधानाः पुरुषा धर्मस्यास्य परन्तप! ।
अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ।। ३ ।।

3 அம்ரத்₃த₃தா₄நா: புருஷா த₄ர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப! ।
அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே ம்ருத்யு ஸம்ஸார வர்த்மநி ॥

பரந்தப — எதிரிகளைத் தவிக்கச்செய்பவனே! அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய அம்ரத்₃த₃தா₄நா புருஷா — ப₄க்தி யோக₃மாகிற இந்த உபாயவிஷயத்தில் ம்ரத்₃தை₄யில்லாத மனிதர்கள், மாம் — என்னை, அப்ராப்ய — அடையாமல், ம்ருத்யு ஸம்ஸார வர்த்மநி — ஆத்ம விநாமத்தைச் செய்யும் ஸம்ஸாரவழியில், நிவர்த்தந்தே — மிகவும் உழலகிறார்கள்.

3 இத்தருமந் தன்னை யியல்வான் விரும்பாத
மத்தரவ ரென்னை மருவாதே — யத்த
முடிவியற்று மிப்பவத்து மூளுமவர் மூள்வர்
படிமதிக்கும் வில்லாய் பகை

படி பகை மதிக்கும் வில்லாய் — உலகத்தவர் அனைவரும், பகைவர்களுங்கூடக் கொண்டாடும் வில்வீரனே! அத்த — அப்பா அர்ஜுனா! இத்தருமம் தன்னை — மோக்ஷோபாயமான இந்த ப₄க்தி யோக₃த்தை, இயல்வான் விரும்பாத மத்தரவர் — அநுஷ்டிக்க இசையாத அறிவிலிகள், என்னை மருவாதே — என்னை அடையாமல், மூளுமவர் முடிவு இயற்றும் இப்பவத்து — தன்னிடம் உழலகின்றவர்களுடைய ஆத்ம நாமத்தை விளைக்கும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில், மூள்வர் — உழல்வார்கள்.

3 முற்கூறிய ப₄க்தி யோக₃த்தை அநுஷ்டிக்காவிடில் மோக்ஷம் ஸித்₃தி₄க்காது என்று காட்டிக்கொண்டு, தானே தலைசிறந்த ஸுக₂ ரூபமாய், தலைசிறந்த ஸுக₂மான மோக்ஷத்தை விளைப்பதான இந்த ப₄க்தியோக₃த்தை அனைவரும் அநுஷ்டிக்காமைக்குக் காரணம் ம்ரத்₃தை₄யின்மையே என்று தெளிவு படுத்திக்கொண்டு, "நாந்ய: பந்தா₂ அயநாய வித்₃யதே" என்னும் புருஷஸூக்த மந்த்ரத்தை விளக்குகிறுன இந்த ம்லோகத்தில் (அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய) தலைசிறந்த ஸுக₂ரூபமான என விஷயமாயிருப்பதால் தானே தலைசிறந்த ஸுக₂

||भा|| अस्य-उपासनाख्यस्य धर्मस्य निरतिशयप्रियमद्विषयतया स्वयं निरतिशयप्रियरूपस्य परमनिश्श्रेयसरूपमत्प्राप्तिसाधनस्याऽव्ययस्य उपादानयोग्यदशां प्राप्य अश्रद्दधानाः— विश्वासपूर्वकत्वरारहिताः पुरुषाः

ருபமாயிருபபதாய என்னையடைவதாகிற தலைசிறநத பலனுககு ஸாதனமாகவும இருபபதான இநத பக்தியோக விஷயததில (அஸய தாமஸய) "அஸய தாமஸய என்ருனிறே தனககும இனிதாயிருககையாலே" என்ற ஈடு (1-7 பரவேஶம) ஸ்ரீ ஸூகதி அநுஸநதிககததககது. (அஸய தாமஸய அஶரத்தத்தா நா.) இநத மோக்ஷோபாயமாகிற பக்தியைக் கைககொளளத தகுதிபெறறிருநதும அதில நமபிககையோடுகூடிய தவரையிலலாதவாகள இநத பக்தி யோகததைத அநுஷ்டிககத தகுதியிலலாத ஸதரீஶூத்ராகளும "வாஸுதேவ ஸாவம" [கீதை 7-19] [எலலாம கணணன] என்றிருககும மஹாதமாககளும இதை அநுஷ்டிககாவிடில குறை யிலலையாகையாலே அவாகளைத தவிாநத மறறவாகளையே இஙகு இகழவதாகக கொளளவேணடும 'தாமஸய' எனகிற ஆருவது வேறறுமை ஸமபநத ஸாமாநயே ஷஷ்டியாகையாலே. 'இநத தாமவிஷயததில ஶரததையிலலாதவாகள' என்று பொருளபடுகிறது இநத பக்தி யோகததில நமபிககைகொணடு த வ ரை யு ட ன அநுஷ்டிககாதவாகள எனறபடி 'காமணி ஷஷ்டியாகவும கொளள லாம' என்று முறகூறிய ஈட்டின [1-7 பரவேஶம] அருமபதவுரையில காடடபபடடது (மாம அபராபய) என்னை அடையாமல (மருதயு ஸமஸார வாதமநி நிவாததநதே) ஆதமாவையே அஸதஸமமாகக வலலதாகையாலோ, பிறபபிறபபுககளையே இயலவாககொணடதாகை யாலோ மருதயு எனததகக ஸமஸாரவழியிலேயே மிகவும உழலகினருாா கள. 'நிவாததநதே' எனபதறகு நிதராம வாததநதே (மிகவும உழலகினருாகள) எனறே பொருளகொளளவேணும 'எதிலிருநது மீளகினருாகள' என்று குறிபபிடாமையால 'மீளகினருாகள' எனும பரஸிததமான பொருள இஙகு பொருநதாது. 'மருதயு ஸம ஸார வாதமநி' எனனும பதமும ஒரு வினைசசொலலை எதிா பாாதது நிறகிறது. ஆகையால மருதயுருபமான ஸமஸாரவழியில மிகவும உழலகினருாகள என்று பொருளகொளவதே இஙகு பொருநதும (மாம அபராபய மருதயு ஸமஸார வாதமநி நிவாத தநதே) "செயத குறறங்களையடையப பொறுததுத தஙகளை நலவழிப் போககும என்னைவிடடு, தநதாமுடைய விநாஶததைச சூழபபதான ஸமஸாரததை விருமபி அவவழியே போகாநிறபாகள" என்று

मामप्राप्य मृत्युरूपे संसारवर्त्मनि नितरां वर्तन्ते। अहो महदिदमाश्चर्य-
मित्यर्थः ॥ ३ ॥

॥ भा ॥ शृणु तावत्प्राप्यभूतस्य ममाचिन्त्यमहिमानम् —

मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना।
मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः ॥ ४ ॥
न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम्।
भूतभृन्न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः ॥ ५ ॥

4. மயா ததமித3ம ஸாவம ஜக3த3வயகதமூாததிநா |
மதஸத2ாநி ஸாவபூ4தாநி ந சாஹம தேஷவவஸதி2த ||
5 ந ச மதஸத2ாநி பூ4தாநி பஶய மே யோக3மைஶவரம |
பூ4தப4ருநந ச பூ4தஸதே2ா மமாதமா பூ4தப4ாவந ||

ஈடடில (1-7பரவேஶம) அருளிசசெயயபபடடது இஙகு அநுஸநதி4ககத தககது (புருஷா நிவாததநதே) ஸவயம பரயோஜனமாயும, தலைசிறநத புருஷாாததஂஸாத4னமாயும, மிக எளியதாயும இருககும இநத ப4ககதி யோக3ததையறிநதும, புருஷாாதத2ஙகளின வாசியை அறியவலல அறிவுடைய புருஷாகள தலைசிறநத புருஷாாதத2மான எனனைவிடடு மிகததாழநததான ஸமஸாரததை மிகவிருமபி மணடுகிருாகளே. எனனே அவாகளுடைய பாபததின வலிமை இருககுமபடி!'' எனறு தனனுடைய ஆஶயததை 'புருஷா மாம அபராபய நிவாததநதே'' முதலான ஒவவொரு பத2ததிலும காடடுகிருன ''இதுதான இருநதபடி பாராய' எனகிருன'' எனபது ஈடு (பரநதப!) எதிரிகளைத தவிககச செயயுமவனே! வெளியிலுளள எதிரிகளைத தவிககச செயவதோடு நிலலாமல இநத ஶரத்3தை4யினமைககுக காரணமான உடபகைகளையும நீ வெலல வேணும எனறு கருதது 'விரோதி4வாககஂததை உதறவலலாய நீயனறோ'' எனறு ஈடடில இபபத3ம விவரிககபபடடது ஆக, இநத ஶலோகததால ''தமேவம வித3வாந அமருத இஹ ப4வதி நாநய பநதா2 அயநாய வித3யதே' [புருஷஸூ] [அநதப பரம புருஷனை இபபடி உபாஸிபபவனே மோக்ஷமடைகிருன, மோக்ஷ மடைய வேறு வழியிலலை] எனனும வேத2வாகயததின பொருள விவரிககபபடடதாயிறறு 3,

இதம்ம ஸாவம ஜக்3த—(சேதநாசேதநாதமகமான) இவ வுலகனைததும, அவயகதமூாததிநா மயா—வெளிப்படாத ஸவ ரூபததையுடைய அநதாயாமியான எனனுல, ததம— வியாபிககபபட்டுளளது ஸாவபூ4தாநி—எலலாப பொருள களும, மதஸத2ாநி — (அநதாயாமியான) எனனிடம உளளன. அஹம தேஷு ந ச அவஸதி2த —நான (அவறறுல தாஙகபபடடு) அவறறில நிறபவனலலன பூ4தாநி—பொருள கள, மத்ஸத2ாநி ந ச—(குடம முதலானவறறுல ஜலம முதலானவை போல தாஙகபபடடு) எனனிடம இருபப திலலை (என ஸஙகலபததால த4ரிககபபடடே எனனிடம உளளன) ஐஶவரம—ஈஶவரனுன எனககே உரியதான, மே யோக3ம — எனது ஸஙகலபததை, பஶ்ய—பாராய ! (அது யாதெனில) பூ4தப4ருத் — எலலா பூ4தஙகளையும த4ரிபபவன நானே, பூ4தஸத2 ந ச—(நான) பூ4தஙகளால தாஙகபபடுபவனலலன , மம ஆதமா ஏவ — எனது ஸஙகலபமே, பூ4தப4ாவந — பூ4தஙகளுககு ஸததாகாரண மாகவும, த4ாரகமாகவும, நியமிபபதாகவும இருபபது.

---

4 நானிவவுலகெலலா நானபரநதங குடகரநது
தானியலு மேனியனுயத தானறிபப—னுனமையா
லெனனுற றரிததிருககு மெபபூ தமுமவறறின
மனனுது நானிருபபன மறறு

இவவுலகெலலாம—(சேதனம அசேதனம என்று இரு வகைபபட்ட) இவவுலகனைததும, உடகரநது தான இயலும் மேனியனுய—உளளே மறைநது அநதாயாமியாய விளங கும ஸவரூபததை உடையவனுய, நான தான் பரநது தரிபபன—நானேதான வியாபிதது த4ரிபபேன. ஆனமை யால—இககாரணத்தால, எப்பூதமும—எநதப பொருளும, எனனுல தரிததிருககும — எனனுல த4ரிககபபடடிருககும நான மறறு அவறறில் மனனுது இருபபன—நானேவெனில அவறறுல தாஙகபபடாதவனுயிருபபேன.

॥ भा ॥ इदं—चेतनाचेतनात्मकं कृत्स्नं जगत्, अव्यक्तमूर्तिना—अप्रकाशितस्वरूपेण मया अन्तर्यामिणा, ततम्—अस्य जगतो

5. அததனமை யாறபூதத தாஙகெனககோா தொததிலலே யிததனமை யெனனேசசோ யோகஙகாண—மெயததனமை யீஙகிதனேத தாஙகியிதில வேறுநினறே யெனனினேவா லாஙகதனேத தானளிபப ஞாநது

பூததது ஆஙகு — அநதப பொருளகளிடததில, அததனமையால—அவை ஒனறையொனறு தாஙகுவதுபோலே, எனககு ஓா தொதது இலலே—எனககு ஒரு தொடாபிலலே. இததனமை எனனேசசோ யோகம காண—இபபடி ஈஶ்வரத தனமையையுடைய எனககேயுரியதான எனது ஸஙகலபததைப பாராய ஈஙகு இதனே — இஙகு இவவுலகை, மெயததனமை தாஙகி — உணமையாகவே த₄ரிததுநினறு, இதில வேறு நினறே — இதனுல நான த₄ரிககபபடாமலே, என நினேவால—எனது ஸஙகலபததால, ஆஙகு அதனேத தான ஆாநது அளிப்பன — அபபொருளகளனேததையும நனருகப படைபபேன.

4,5 இதுவரையில இவவததியாயததின முக₂யாாததமான ப₄கதியோக₃மாகிற உபாயத்தின பெருமை சொலலப்பட்டது. இனி இதனுலடையபபடும பராபயமாகிற எமபெருமானின் அளவிட வொணணுத பெருமையைக கூறுவதனமூலமும அவவுபாயததின் பெருமை வலியுறுததபபடுகிறது. (இத₃ம ஸாவம) சேதநஙகளும, அசேதநஙகளும அடஙகிய இவவுலகனேததும (அவயகதமூாததிநா மயா ததம) வெளிபபடாத ஸவரூபததையுடைய அநதாயாமியான எனனுல வயாபிககபபடடுளளது. இநத பரகரணம ஸவரூப வயாபதியைச சொலலுவதாகையாலே, மூாததி ஶப்₃த₃ம ஶரீரததைக குறிபபது உசிதமனறு. ஆகையால 'அவயகத மூாததிநா' என்றதறகு 'வெளிபபடாத ஸவரூபததையுடைய அநதாயாமியால' எனறு பொருளகொளளபபடடது. மூாததி ஶப₃த₃ம ஸவரூபத்தை உபசார வழககாலே குறிககிறது. (மயா ததம) வேதா₂நதஙகள இவனுடைய

धारणार्थं नियमनार्थं च शेषित्वेन व्याप्तमित्यर्थः। यथाऽन्तर्यामिब्राह्मणे * यः पृथिव्यां तिष्ठन्...यं पृथिवी न वेद (बृ. ५. ७. ३) * य आत्मनि तिष्ठन्...यमात्मा न वेद (बृ. ५. ७. २२. मा) इति चेतनाचेतनवस्तुजातैरदृष्टेनान्तर्यामिणा तत्रतत्र व्याप्तिरुक्ता। ततो मत्स्थानि सर्वभूतानि-सर्वाणि भूतानि मय्यन्तर्यामिणि स्थितानि। तत्रैव

வயாபதியானது ஆகாஶபபோல வெறும வயாபதியனறு, அனைததிலும உளநுழைநது நியமிபபதறகான வயாபதியேயாகும எனறு முழஙகுகையாலே 'அநதாயாமியான எனனால வயாபிககபபடடுளளது' எனறு பொருளகொளளபபடடது. எதறகாக, எககாரணததால இபபடி வயாபிததிருககிருன்? எனில, இவவுலகை த$_4$ரிபபதறகாகவும நியமிபபதறகாகவும வயாபிததிருககிருன. இவவுலகிறகு ஸவாமியாயிருககையாலே இதை ரக்ஷிககவேணடியது இவன பொறுபபாகையாலே வயாபிததிருககிருன. வயாபதியின பயனுன த$_1$ாரணம அடுதத ஆத்த$_4$ததில சொலலபபடுகிறது நியமனம அதிலிருநதே ஆததஸித$_3$த$_4$மாகக கிடைககிறது. "ஏதஸய வா அக்ஷரஸய பரஶாஸநே க$_3$ாாககி$_3$ ஸூாயாசநத$_3$ரமஸௌ வித$_4$ருதௌ திஷட$_2$த" [ப$_3$ருஹ 5-8-9] [க$_3$ாாககி$_3$! இநதப பரமபொருளின நியமனததாலேயே ஸூாயசநத$_3$ராகள த$_4$ரிககபபடுகிருாகள.] எனறு த$_4$ாரணம நியமனுதீ$_4$னமாக ஓதபபடுகிறதனறே. வயாபதிககுக காரணமான 'ஶேஷிதவம' (ஸவாமிதவம) ஏழாமததியாயததிலேயே சொலலப் பட்டது இஙகு சொலலபபடும ஶரீரிதவததாலும ஆததஸித$_3$த$_4$மாகக கிடைககும. அநதாயாமிப$_3$ராஹமணததில 'ய பருதி$_2$வயாம திஷட$_2$ந . யம பருதி$_2$வீ ந வேத$_3$" [ப$_3$ருஹ 5 7 3] "ய ஆதமநி திஷட$_2$ந யமாதமா ந வேத$_3$" [ப$_3$ருஹ 5-7-22] [எநதப பரமாதமா பூ$_4$மியில நிறகினறுனே எவனை பூ$_4$மி அறியவிலலையோ எவன் ஆதமாவில நிறகிருனே எவனை ஆதமா அறியவிலலையோ] எனறு 'சேதநாசேதநவஸதுககளாலே காணபபடாமலே எமபெருமான அவறறில அநதாயாமியாய வயாபிததிருககிருன' என்று உபநிஷததும ஓதிறறு. இநத அநதாயாமி ப்$_3$ராஹ்மண வாககியஙகளில பூ$_4$மி முதலான எலலா அசேதநபபொருளகளிலும சேதநபபொருளகளிலும எமபெருமானுககு அநதாவயாபதியும, ப$_3$ஹிாவயாபதியும உத$_3$கோ$_4$ஷிததிருபபது பரஸித$_3$த$_4$ம. (மதஸத$_2$ாநி ஸாவ பூ$_4$தாநி) முறகூறிய காரணததினுலேயே எனககு ஶரீரமான எலலாபபொருளகளும அநதாயாமி

ब्राह्मणे * यस्य पृथिवी शरीरं.. यः पृथिवीमन्तरो यमयति, * यस्यात्मा शरीरं...य आत्मानमन्तरो यमयतीति शरीरत्वेन नियाम्यत्वप्रतिपादनात्तदायत्ते स्थितिनियमने प्रतिपादिते, शेषित्वं च। न चाहं तेष्ववस्थितः—अहं तु न तदायत्तस्थितिः, मत्स्थितौ तैर्न कश्चिदुपकारः

யான என்னிடத்தில் நிற்கின்றன அந்த அந்தர்யாமி ப்₃ராஹ்மணத்திலேயே ''யஸ்ய ப்ருதி₂வீ ஶரீரம் ய ப்ருதி₂வீமந்தரோ யமயதி யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி'' [ப்₃ருஹ 5-7-3 22] [எந்தப் பரமாத்மாவுக்கு பூ₄மி ஶரீரமோ எவன் பூ₄மியை உள்நுழைந்து நியமிக்கிறானோ . எவனுக்கு ஆத்மா ஶரீரமோ எவன் ஆத்மாவை உள்நுழைந்து நியமிக்கிறானோ] என்று பரமாத்மாவுக்கு மற்ற எல்லாச் சேதநாசேதநப்பொருள்களும் ஶரீரமாயிருந்துகொண்டு அவனால் நியமிக்கப்படுகின்றன என்று முழங்கப்படுகையாலே எல்லாப்பொருள்களுடைய ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளும் பரமாத்மாவுக்கு அதீ₄னமாயிருப்பவை என்று சொல்லப்பட்டனவன்றோ இதனால் தனிப்பட்டு நிற்கும் உலகமானது தூணால் உத்தரம் த₄ரிக்கப்படுவதுபோலே எம்பெருமானால் த₄ரிக்கப்படுகிறது என்னும் எண்ணம் தவிர்க்கப்படுகிறது. ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே எம்பெருமானின் வ்யாப்தி சொல்லப்பட்டது. மூன்றாவது பாத₃மான இதனால் எம்பெருமானுடைய த₄ாரணநியமனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஶரீரஶரீரிப₄ாவம் சொன்னபோதே எம்பெருமானுடைய த₄ாரகத்வமும், ஶேஷித்வமும் அர்த்த₂ஸித்₃த₄மாகக் கிடைக்கும். (ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்தி₂த) 'நான் அவற்றில் நிற்பதில்லை' என்று மேலெழுந்தவாரியாக இதற்குப் பொருள்கொண்டால், ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் 'மயா தத்ம' [என்னால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளது] என்று கூறியிருப்பதோடும், 'ய ப்ருதி₂வ்யாம் திஷ்ட₂ந'' [எவனொருவன் பூ₄மியில் நிற்கிறானோ] முதலான முன்னெடுத்த வேத₃வாக்யங்களோடும் முரண்படும் ஆகையால் இதற்கு ''என் இருப்பு அவற்றுக்கு அதீ₄னம் என்று சொல்லும்படி நான் அவற்றில் இல்லை'' என்று பொருள்கொள்ளவேண்டும். என் இருப்பிற்கு அப்பொருள்களால் எவ்வித உதவியுமில்லை என்று கருத்து முந்தின பாத₃த்தில் 'எல்லாப் பொருள்களும் என்னிடம் இருக்கின்றன' என்று சொன்னவிடத்தில் எனக்கு அவற்றைக் குறித்து த₄ாரண நியமனாதி₃கள் ஸித்₃தி₄த்ததுபோலே 'நான் அவற்றிலிருக்கிறேன' என்று சொல்லும்போது அவற்றுக்கு என்னைக்குறித்து த₄ாரணநியம

इत्यर्थः। न च मत्स्थानि भूतानि—न घटादीनां जलादेरिव मम धारकत्वम्; कथम्? मत्सङ्कल्पेन। पश्य ममैश्वरं योगम्—अन्यत्र कुत्रचिदसंभावनीयं मदसाधारणमाश्चर्यं योगं पश்ய। कोऽसौ योगः?

நாதி₃களாக கொண்டுவிடககூடாது எனபது தேர்நதபொருள. ''ஸ ப₄க₃வ கஸமிந பரதிஷ்டி₂த .ஸவே மஹிமநி யதி₃ வா ந மஹிமநி'' [ச₂ாந 7-24-1] [ஆசாாயரே! அநதப பரமாதமா எதிலே நிலை நிறகிருன ? தன் மஹிமையிலே நிலைநிறகிருன அலலது வேறு எநத மஹிமையிலும நிலைநிறபதிலலை.] எனறு உபநிஷத ஓதியது இஙகு அநுஸநதி₄ககததககது. 4.

5 முநதின ஶலோகத்தில சொனனதையே மேலும விவரிககி ருன் இநத ஶலோகததில (ந ச மதஸத₂ாநி பூ₄தாநி) பூ₄தங்கள எனனிடமிலலை. முநதின ஶலோகததில பூ₄தஙகள எனனிடமிருக கினறன என்று கூறிவிடடு அதையே இஙகு மறுபபதுபோலத தோனறு கிறதே எனில, குடம முதலானவை ஜலம முதலானவறறைத தாஙகுவதுபோலே எனனுல மற்ற பொருளகள தாங்கபபடுவதிலலை என்பதே இஙகு கருததாகையாலே முனனுககுபபின் முரணிலலை. அதாவது — உலகில குடம, தூண முதலான ஸதூ₂லபபொருளகள ஜலம, உததரம முதலான மறற பொருளகளைத தம ஸமயோக₃த திஞல கீழே விழாதபடி தாஙகுகினறன. நான மறற பொருளகளைத் தாஙகுவது அபபடியலல எனறு கருதது பின எபபடியெனில, 'ஆதமா தன ஶரீரததைத தன ஸஙகலபத்தால தாஙகுவதுபோலே என ஸஙகலபததாலேயே எலலாப பொருளகளையும தாஙகுகிறேன்' என்று அடுகத பாத₃த்தில விவரிககிருன — (மே ஐஶ்வரம யோக₃ம பஶ்ய) வேறு எவாககும இலலாததாய, ஈஶ்வரனுன எனககே உரியதான எனனுடைய யோக₃ம எனபபடும ஸஙகலபததைக காணபாய ''யோக₃ஸஂநஹநோபாய த்₄யாந ஸஙக₃தி யுகதிஷு'' [அமரம 3 நா 109] [ஸநநஹநம் (ஸநநாஹம), உபாயம, த்₄யாநம், ஸஙக₃தி, யுகதி எனனும பொருளகளையுடையது யோக₃ஶப₃த₃ம] என்கிற நிக₄ணடுவினபடி, யோக₃ஶப₃த₃ம இஙகு த்₄யாநருபமான ஸங்கலபததைக குறிககிறது. அலலது 'மே யோக₃ம' என்றதுககு 'எனனேடு சோததியையுடைய என ஸவபா₄வமான ஸஙகலபம' என்றும பொருளகொள்ளலாம. அநத ஸஙகலபம் எததகையது என்பதை இநத ஶலோகததின் பிறபாதியாலே விளககுகிருன் (பூ₄தப₄ருத ந ச பூ₄தஸத₂) எலலாப பொருளகளையும் தாஙகுபவன்

भूतभृन्न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः—सर्वेषां भूतानां भर्ताऽहं, नच तैः कश्चिदपि ममोपकारः। ममात्मैव भूतभावनः—मम मनोमयस्सङ्कल्प एव भूतानां भावयिता धारयिता नियन्ता च ॥ ४ ॥ ५ ॥

நானே ஆனுல அவறருல எனககு எவவித உதவியுமிலலையாகை யாலே நான அவறறில இலலை எனறும சொலலலாம 'மத்ஸதா$_2$நி ஸாவபூ$_4$தாநி' எனறு ஏறகனவே சொனன அாதத$_2$ததை 'பூ$_4$த ப$_4$ருத' எனறும, 'ந சாஹம தேஷவவஸதி$_2$த' எனறதை 'ந ச பூ$_4$தஸத$_2$' எனறும அநுவதி$_3$ககிருன. 'அஹம' (நான) என்னும பத$_3$ததை வருவிததுககொளளவேணடும அலலது அடுததபடியுளள 'மமாதமா' எனபதையே இதறகும விஸேஷ்யமாககககொணடு 'எனது ஸஙகலபமே பூ$_4$தஙகளைத தாஙகுகிறது. அதறகு அவறருல எவவுதவியுமிலலை' எனறும கொளளலாம. தாதபாயம இரணடுககும் ஒனறே. (மமாதமா பூ$_4$தப$_4$ாவந) எனது ஸஙகலபமே எலலாப பொருளகளையும படைபபது எனறு கூறியது முனனும பினனும கூறபபடும த$_4$ாரகதவததுககும, நியநதருதவததுககும் உபலக்ஷணம். ''பஞச பஞசநக$_2$ா ப$_4$க்ஷ்யா'' [ரா கி 17-37] [ஐநது நக$_2$ஙகளுடைய மருக$_3$ஙகளில ஐநதுவகை மருக$_3$ஙகளே பு$_4$ஜிககததககவை]எனறவிடததில ஐநது எனறது பரிஸஙக$_2$யாநயாயததாலே ஐநதுவகை தவிர மறறவை பு$_4$ஜிககததகாதவை எனறு உணாததுவதுபோலே இஙகும 'என ஆதமா எலலாப பொருளகளையும படைபபதும, த$_4$ரிபபதும், நியமிபபதுமாகும' எனறது — மறற பொருள எதுவும எலலாபபொருள்களையும படைபபதும, த$_4$ரிபபதும, நியமிபபதுமாகாது என்னும கருததுடையதாகும 'மமாதமா' என்னுமிடததில 'ஆதம'ஶப$_3$த$_3$ம மனததைககுறிததது. அநத மனததினுல செயயபபடும ஸஙகலபததை இஙகு காட்டுகிறது அலலது ஸஙகலபததோடு கூடிய மனததையே ஆதமஶப$_3$த$_3$ம குறிககிறது எனறும கொளளலாம ''மநோऽகுருத ஸயாமிதி'' [ப$_3$ருஹ 1 2-1] [நான எலலாமாக ஆககடவேன் எனறு பரமபொருள மனததால ஸஙகலபிததது] எனறு உபநிஷததிலும, ''மநஸைவ ஜக$_3$தஸருஷ்டிம ஸமஹாரஞச கரோதி ய'' [வி-பு 5-22 15] [எநதப பரமாதமா இவவுலகின ஸருஷ்டி ஸமஹாரஙகளை மனததாலேயே செயகிருனே] எனறு உபப$_3$ருமஹணஙகளிலும மனததாலேயே ஜக$_3$தஸருஷ்டி முதலானவறறைச செயவதாகச சொலலபபடடது இஙகு அநுஸநதி$_4$ககததககது இததால, ''கத$_2$ம நு புந உசயதே 'அஸெள மம ஆதமா' இதி ? விப$_4$ஜய தே$_3$ஹாதி$_3$ ஸஙக$_4$ாதம, தஸமிந அஹஙகாரம அத$_4$யாரோபய லோகபு$_3$த$_3$தி$_4$ம

॥ भा॥ सर्वस्यास्य स्वसङ्कल्पायत्तस्थितिप्रवृत्तित्वे निदर्शनमाह—
यथाऽऽकाशस्थितो नित्यं वायुस्सर्वत्रगो महान्।
तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय॥ ६॥

6 யதா₂ऽऽகாஶஸ்தி₂தோ நித்யம் வாயுஸ் ஸர்வத்ரகோ₃ மஹாந்।
ததா₂ ஸர்வாணி பூ₄தாநி மத்ஸ்தா₂நீத்யுபதா₄ரய॥

ஸர்வத்ரக₃ –எல்லாவிடத்திலும் ஸஞ்சரிப்பதாய், மஹாந்- பெரியதாய், நித்யம் ஆகாஶஸ்தி₂த —(எதற்கும் ஆதா₄ரமா யிராத) ஆகாஶத்தில் எப்போதும் இருக்கும், வாயு.—வாயு வானது, யதா₂ — எப்படி என்னையே தா₄ரகனாகவும், நியந்தாவாகவும் கொண்டதாயுள்ளதோ, ததா₂—அப்படியே ஸர்வாணி பூ₄தாநி—எல்லாப் பொருள்களும், மத்ஸ்தா₂நி இதி—என்னையே தா₄ரகனாகவும், நியந்தாவாகவும் கொண் டவை என்று, உபதா₄ரய—அறிவாய்.

---

6 வாயுவிசும் புற்றெழுந்து மன்னுமுல கெவ்விடத்தும்
போயுலவுந் தன்மையது போலவே—யேயுமுல
கென்னிடையி லெல்லா மினிதிருக்கு மென்பதனை
நின்னிடையே சால நினை

அநுஸரந் வ்யபதி₃ஶதி 'மம ஆத்மா' இதி'' ['இது என் ஆத்மா' என்று எப்படிச் சொல்லப்படுகிறது? தேஹம் முதலான பூ₄தேந் திரியச் சேர்த்தியைப் பிரித்து, அதில் அஹங்காரத்தை ஏற்றிட்டு உலக அறிவையொட்டி 'என் ஆத்மா' என்கிறான் கண்ணன்] என்று ஶங்கரர் ப₄ாஷ்யமிட்டது பரமாத்மாவான கண்ணனிடம் பொருந்தா தாகையால் ஆத₃ரிக்கத்தக்கதன்று என விளங்குகிறது ஆக, இவ் விரண்டு ஶ்லோகங்களாலும் மற்ற பொருள்களால் அறியப்படாமலே அவற்றை எம்பெருமான் வியாபித்திருக்கிறான் என்றும், எல்லாவற் றையும் த₄ரிப்பவனாய், நியமிப்பவனாய், படைப்பவனாய், அனைத்துக்கும் ஶரீரியாய், ஶேஷியாயிருக்கிறான் என்றும், ஸங்கல்பத்தாலேயே அனைத் தையும் படைத்தல், த₄ரித்தல், நியமித்தல் முதலானவற்றைச் செய்கிறான் என்றும், மற்ற எப்பொருளுக்கும் இப்பெருமைகள் கிடையா என்றும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 4,5.

॥ भा ॥ यथा आकाशे अनालम्बने महान् वायुस्स्थितस्सर्वत्र गच्छति ; स तु वायुर्निरालम्ब[स्थितो]नो मदायत्तस्थितिरित्यवश्याभ्यु-

விசும்பு உற்று எழுந்து—(எதற்கும் ஆத₄ாரமாயிராத) ஆகாயத்தில் இருந்து எழுந்து, மன்னும் உலகு எவ்விடத்தும் போய் உலவும் தன்மையது — காட்சியளிக்கும் உலகத்தில் எல்லாவிடத்திலும் சென்று ஸஞ்சரிக்கும் தன்மையை உடைய, வாயுபோலவே—வாயு (என்னையே த₄ாரகனுகவும், நியந்தாவாகவும் கொண்டிருப்பது) போலவே, ஏயும் உலகு எல்லாம்—(என்னிடம்) பொருந்திநிற்கும் உலகனைத்தும், என்னிடையில் இனிது இருக்கும் என்பதனை—என்னிடத்தில் த₄ரிக்கப்படுவதாய், நியமிக்கப்படுவதாய் இருக்கும் என்னும் விஷயத்தை, நின்னிடையே சால நினை—உன் நெஞ்சில் நீ நன்ருக நினைப்பாய்

6 எல்லாப் பொருள்களும் தன் ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளை அடைகின்றன என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது அவ்விஷயத்தில் ஒரு த்₃ருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டுகிருன் இந்த ஶ்லோகத்தில் (மஹாந் நித்யம் ஆகாஶஸ்தி₂த ஸர்வத்ரக₃ வாயு யத₂ா) பெரியதாய், எப்பொருளுக்கும் பற்றுயிராத ஆகாஶத்தில் எப்போதுமிருப்பதாய், எங்கும் ஸஞ்சரிப்பதான வாயுவானது எப்படியோ, அதாவது—எப்படி என்னையே தனது ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமாகக் கொண்டதாயிருக்கிறதோ, இதற்கு மேலெழுந்தவாரியாகப் பொருள்கொண்ட சிலர், 'எப்படி வாயு ஆகாஶத்திலிருக்கிறதோ அப்படியே எல்லாப் பொருள்களும் என்னிடம் இருக்கின்றன' என்று ஆகாசத்தில் வாயு இருப்பதைத் தன்னிடம் எல்லாப் பொருள்களுமிருப்பதற்கு த்₃ருஷ்டாந்தமாக்கினுர்கள் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு வாயுவினுடைய ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமல்லாத ஆகாசத்தை த்₃ருஷ்டாந்தமாகக் கூறுவது பொருந்தாதாகையாலே, அப்பொருள் ஒட்டாது ஆகாஶமானது எந்தப் பொருளுக்கும் ஆத₄ாரமாயிருக்கத் தகாததொன்று. அதிலே வாயு இருக்கிறது ஆகாஶம் வாயுவை நியமிக்க வல்லமையுடையதன்று. ஆயினும் மிகப்பெரிய தத்துவமான வாயு அதில் எங்கும் ஸஞ்சரிக்கிறது.

परगमनीयः [मयैव धृत इति विज्ञायते]; एवमेव सर्वाणि
भूतानि तैरदृष्टे मयि स्थितानि, मयैव धृतानि इत्युपधारय।

ஆகையால இநத வாயுவினுடைய ஸதி$_2$தி பரவருததிகளுககு ஸாவ
ஶகதியுடைய பரமாதமாவே காரணமாயிருபபவன எனறு ஒப்புக
கொணடே தீரவேணடும எனபது ஶலோகததின முறபாதியின கருத
தாகும. இஙகு மறறொரு த$_3$ருஷடாநதமும காணலாம எதறகும
ஆத$_4$ாரமாயிராத ஆகாஶததில பக்ஷிஶரீரம பறபபதைக காணகிறோம
அநதப பக்ஷிஶரீரததிறகு ஆகாஶம ஆத$_4$ாரமலல எனபதையும,
அபபக்ஷியின ஆதமாவே ஆத$_4$ாரம எனபதையும உணாகிறோம.
சிறியதான அபபக்ஷிஶரீரததிறகு அதன ஆதமா ஆத$_4$ாரமாயிரு
பபதுபோலே, ஆகாஶததிலிருபபதாய அதில ஸஞசரிககும மிகபபெரிய
தான வாயுவுககு மிகபபெரிய ஶகதியுடைய பரமாதமாவே காரணமா
யிருககவேணடும எனனும இநத த$_3$ருஷடாந்ததைதககொணடும
உணரலாம. பக்ஷிஶரீரததில ஆதமா இருநது செயலபடுகிறது
எனபதை பரதயக்ஷாநுமானஙகளால அறிகிறோம. வாயுவின உளளி
ருநது அபபடிப பரமாதமா நியமிபபதை நாம அறியமுடியவிலலையே ?
எனில, ''யோ வாயௌ திஷ்ட$_2$ந யம வாயுா ந வேத$_3$ யோ வாயும
அநதரோ யமயதி'' [எவன வாயுவில நிறகிறானோ, எவனை வாயு
அறியவிலலையோ, எவன் வாயுவை உளநுழைநது நியமிககிறானோ.]
எனறு முனனெடுத்த ப$_3$ருஹத$_3$ாரணயக ஶருதியிலிருநது இவவர்த்த$_2$ம்
ஸித$_3$தி$_4$ககிறதாகையாலே, பரதயக்ஷாநுமானஙகளால காணாவிடிலும
ஶாஸதரஸித$_3$த$_4$மான இதை ஒபபுககொளளத தடையிலலை (தத$_2$ா
ஸாவாணி பூ$_4$தாநி மதஸத$_2$ாநி இதயுபத$_4$ாரய) முறகூறியபடி வாயு
வானது தனது ஸதி$_2$தி பரவருததிகளுககு எனனையே காரணமாகக
கொணடதாயிருபபதுபோலே, எலலாப பொருளகளுமே தமது ஸதி$_2$தி
பரவருததிகளுககு எனனையே காரணமாகக கொணடவை என்று அறி
வாய, 'மதஸத$_2$ாநி' என்று இங்கு ஸதி$_2$தியைச சொனனது பரவருத்திக
கும உபலக்ஷணம. த$_3$ருஷ்டாநததில 'ஆகாஶஸ்தி$_2$த' எனறு ஸதி$_2$தி
யும 'ஸாவத்ரக$_3$' என்று பரவருததியும சொலலபபட்டதாகையால,
த$_3$ாஷடாநதிகமான இஙகும அவவிரண்டையும கொளளவேணடு
மன்றோ 'ஈஶவரனை அநுமானததால ஸாதி$_4$கக இயலாது' என்பது
ஶாஸதரயோநிதவாதி$_4$கரணததில சொலலபபடடுளளது ; அபபடி
யிருகக, இஙகு த்$_2$ருஷடாந்தத்தைதககொணடு அநுமானததால ஈஶ
வரனை ஸாதி$_4$ககலாமோ? எனில ஶருதி ஸம்ருதிகளால தேறிய அாத
த$_2$த்தைத தாககததால உறுதிபபடுததலாமாகையாலே குறையிலலை.

यथाऽऽहुर्वेदविदः—* मेघोदयस्सागरसन्निवृत्तिरिन्दोर्विभागः स्फुरितानि वायोः। विद्युद्विभङ्गो गतिरुष्णरश्मेर्विष्णोर्विचित्राः प्रभवन्ति

வேதத்தை விளக்கவந்த ரிஷிகளும் இப்படி ச்ருதி ஸம்ருதிகளால் தேறிய அர்த்தத்தைத் தாக்கத்தால் உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். "மேகோ₃தயஸ் ஸாகரஸந்நிவ்ருத்திரிந்தோ₃ர் விபா₄க₃ ஸ்பு₂ரிதாநி வாயோ: । வித்₃யுத்₃விப₄ங்கோ₃ க₃திருஷ்ணரச்மேர் விஷ்ணோர் விசித்ரா: ப்ரப₄வந்தி மாயா: ॥" [மேக₄ம் தோன்றுவது, கடல் கரைகடக்காமலிருப்பது, சந்திரன் வளர்ந்து தேய்வது, காற்று வீசுவது, மின்னல் மின்னுவது, ஸூர்யனின் ஸஞ்சாரம் ஆகியவையெல்லாம் விஷ்ணுவினுடைய விசித்ரசக்தியினால் உண்டாகின்றவையேயாகவேண்டும்.] என்னும் ப்ரமாணம் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது. இதன் கருத்தாவது— (1) நம்மால் அறியவொண்ணாத உபாதா₃நம், உபகரணம், ஆச்ரயம் முதலானவற்றையுடையவையாய் ஒரு க்ஷணநேரத்தில் எத்திசைகளிலும் வ்யாபிக்கின்றவையான நீர்கொண்ட மேக₄ங்கள் உண்டாவது (2) எல்லா உலகையும் மூழ்கடித்து அழிக்கவல்ல சக்தியையுடைய கடலில், ஆகாசம் அளாவும் அலைகள் கிளம்பி, கரையில் வந்து மோதித் திரும்பிச்செல்வது (3) ஒரு கணக்கின்படி வளர்வதும் தேய்வதுமாய், கோடு (முனை) உயர்வதும் தாழ்வதுமாயிருக்கும் சந்திரனின் வேறுபாடுகள் (4) எங்கிருந்து எந்தத் திசையில் வருகின்றது என்று அறியமுடியாமல் புல், குன்றுகள், மரங்கள் முதலானவற்றை வாசியற்பப் பெயர்த்துக்கொண்டுவரும் புயற்காற்று முதலானவை வீசுவது. (5) அக்₃நி, ஸூர்யன், சந்திரன் முதலானவற்றின் ஒளிகளெல்லாம் ஒடுங்கியிருக்கும் மழைகாலத்தில் நடுநிசியிலும் முன்பின் க்ஷணங்களில் என்ன ஆகிறது என்று அறியப்படாமல் க்ஷணநேரமே மின்னல்கள் மின்னுவது (6) எதற்கும் பற்றுயிராத ஆகாயத்தில் மிகப்பெரியதான ஸூர்யமண்ட₃லம் காலக்கணக்கிற்குக் கட்டுப்பட்டு, பகல், இரவு, மாஸம், அயனம், வருஷம் முதலானவற்றைக் காட்டிக்கொண்டு ஸஞ்சரிப்பது இதுபோலவே, (7) ஸூர்ய சந்திரர்களுக்குப் பரிவேஷங்கள் (சூழ்ந்திருக்கும் ஒளி வட்டங்கள்) ஏற்படுவது. (8) ஸூர்யசந்திரர்களுக்கு க்₃ரஹணம் ஏற்படுவது. (9) பல நிறமுடைய இந்திரனவில் ஆகாயத்தில் தோன்றுவது (10) ஆலங்கட்டி மழை விழுவது. (11) இடி இடிப்பது விழுவது. (12) ஆங்காங்கு பூ₄கம்பம் ஏற்படுவது (13) சுழற்காற்று வீசுவது முதலான பேராச்சரியமான வகைகளையுடைய

माया:॥ इति ; विष्णोरनन्यसाधारणानि महाश्चर्याणीत्यर्थः। श्रुतिरपि
* एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः
(बृ. ५-८-९) * भीषास्माद्वातः पवते, भीषोदेति सूर्यः, भीषा-
स्मादग्निश्चेन्द्रश्च (आ. ८) इत्यादिका ॥ ६ ॥

॥ भा ॥ सकलेतरनिरपेक्षस्य भगवतस्सङ्कल्पात्सर्वेषां स्थितिः प्रवृत्ति-
श्चोक्ता; तथा तत्सङ्कल्पादेव सर्वेषामुत्पत्तिप्रलयावपीत्याह—

सर्वभूतानि कौन्तेय! प्रकृतिं यान्ति मामिकाम्।
कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहम्॥ ७॥

7 ஸாவபூ₄தாநி கௌநதேய' பரகருதிம யாநதி மாமிகாம।
கலபக்ஷயே புநஸதாநி கலபாதௌ₃ விஸருஜாமயஹம ॥

இவையெலலாம எஙகும வியாபிததிருபபவனுய, எலலாம வலலவ ஞன விஷ்ணுவினுடைய ஆசசாயமான ஶகதியால ஏறபடுகிறவை யாகவே இருககவேணடும எனபது இநதப பிரமாணததின கருதது 'விஷ்ணுவின விசிததிரமான பொயகளாகவே இருககவேணடும' என்பது பொருநதாதாகையாலே, மாயா ஶப₃த₃ம் வருமிடமெலலாம 'பொய' எனறு சிலா பொருள கொளவது முறையறறது எனறும இதிலிருநது விளஙகுகிறது. "ஏதஸய வா அக்ஷாஸய பரஶாஸநே கா₃ாககி₃ ஸூாயாசநத்₃ரமஸௌ வித்₄ருதௌ திஷடதஃ" [ப்₃ருஹ 5-8-9] [கா₃ாககி₃! அழியாத இபபரமபொருளின நியமனத் தாலேயே ஸூாயசநத்₃ராகள த்₄ரிககபபடடு நிறகிருாகள] "பீ₄ஷாஸமாத்₃வாத பவதே, பீ₄ஷோதே₃தி ஸூாய பீ₄ஷா ஸமாத₃க்₃நிஶசேநத்₃ரஶச" [தை-ஆந 8] [இபபரமபொருளிடம ப₄யததாலே காறறு வீசுகிறது ஸூாயன உதி₃ககிருன அக்₃நி இநதிரன முதலான தே₃வதைகளும தததம தொழிலகளைச செயகி ருாகள] எனறு வேத₃மும, எமபெருமானே அனைததையும நியமிதது, த₄ரிதது, ஆடடிவைககிருன எனறு முழஙகிறறு ஆக, இவவளவால், எலலாப பொருள்களின் ஸதி₂திபரவருததிகளும தனககு அதீ₄னமானவை எனறு கணணன த்₃ருஷடாநதம் காட்டி நிருபிததானுயிறறு. 6.

கௌந்தேய '— குந்தீபுத்ரனே!, கல்பக்ஷயே—நான்முக னின் ஆயுள் முடிவில், ஸர்வபூ₄தாநி—எல்லாப் பொருள்க ளும், மாமிகாம—எனக்கு ஶரீரமான, ப்ரக்ருதிம—மூல ப்ரக்ருதியை, யாந்தி—அடைகின்றன, தாநி—அவற்றையே, அஹம—நான், கல்பாதௌ—ஸ்ருஷ்டி காலத்தின் தொடக் கத்தில், புந விஸ்ருஜாமி—மறுபடியும் படைக்கிறேன்

7 முன்னசித்தா மென்னுருவின் முற்றுமிப் பூதங்க
டன்னசிப்பா மூழிச் சமைவிலு—மன்னவற்றை
யாதிகா லத்தே யடையப் படைத்திடுவன்
மீதியான் றனே விரித்து

ஊழிச் சமைவிலும் — ஊழிகாலத்தின் முடிவில், இப் பூதங்கள் முற்றும்—இந்த எல்லாப் பொருள்களும், முன் அசித்தாம் என் உருவில்—மூல ப்ரக்ருதியான எனது ஶரீ ரத்தில், தன் நசிப்பாம—தன்னடையே லயமடையும், மீது யான் தானே—அக்காலத்தில் எஞ்சிநிற்கும் யானே, ஆதி காலத்தே—ஆதி ஸ்ருஷ்டி காலத்தில், அன்னவற்றை— அப்பொருள்களை, விரித்து—வெளிப்படுத்தி, அடையப் படைத் திடுவன—முழுவதும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன்

7. வேறு எவரையும் எதிர்பாராத ஜ்ஞாநாதி₃கு₃ணபரிபூர்ண ஞன எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தால் எல்லாப் பொருள்க ளுடையவும் ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகள் நடக்கின்றன என்று இதுவரை சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில் அவனுடைய ஸங்கல்பத் தாலேயே எல்லாப்பொருள்களுடைய உத்பத்தி ப்ரளயங்களும் நடக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது (ஸர்வபூ₄தாநி) அசையாத ஸ்த₂ாவரங்களாகவும், அசையும் ஜங்க₃மங்களாகவும் இருக்கும் எல்லாப் பொருள்களும் (மாமிகாம ப்ரக்ருதிம) எனக்கு ஶரீரமான மூலப்ரக்ருதியை. 'மாமிகாம' என்றதால் 'தன்னுடையது' என்று காட்டப்படுகிறது 'யஸ்ய தம ஶரீரம்' [ப₃ருஹ 5-7-13] [எவனுக்குத் தமஸ் எனப்படும் மூலப்ரக்ருதி ஶரீரமோ] என்னும் வேத₃வாக்ய த்திலிருந்து, மூலப்ரக்ருதியானது இவனுக்கு ஶரீரமாயிருந்து கொண்டே உடைமையாயுள்ளது என்று ஓதுகையாலே 'மாமிகாம' என்றதற்கு 'எனக்கு ஶரீரமான' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது

॥भा॥ स्थावरजङ्गमात्मकानि सर्वाणि भूतानि, मामिकाम्—मच्छरीरभूताम्, प्रकृति — तमश्शब्दवाच्यां नामरूपविभागानर्हां, कल्पक्षये—चतुर्मुखावसानसमये मत्सङ्कल्पाद्यान्ते ; तान्येव भूतानि कल्पादौ पुनर्विसृजाम्यहम् ; यथाऽऽह मनुः—* आसीदिदं तमोभूतं...

(பரகருதிம) எலலாப பொருளகளும லயமடையும இடமாகக குறிப பிடுகையாலே, இஙகு ' பரகருதி ' எனறு நாமரூபபிரிவுகளுககுத தகுதியறறதாய, ' தமஸ ' எனபபடுவதான மூலபரகருதியையே குறிககிறது " தம பரே தே₃வ ஏகீப₄வதி " [ஸுப₃ாலோபநிஷத] [தமஸ பரமபுருஷனிடததில ஒனறுகிறது] எனறு தமஸஸானது நாமரூபப பிரிவறறதாய, ப₄கவதஸவரூபததில ஒனறுவதாகச சொலலபபடடதனறே (கலபக்ஷயே) நானமுகனின ஆயுள முடிவான பராகருத பரளயகாலததில ' ஸாவபூ₄தாநி ' எனறு எலலாப பொருளகளும லயமடைவதாக எடுககையாலும, மூலபரகருதியில லயமடைவதாகச சொலலுகையாலும இஙகு பிரமனின ஆயுள முடிவில உணடாகும பராகருத பரளயமே கருதபபடுகிறது என விளஙகுகிறது 'கலப' ஶப்₃த₃ம பிரமனின கடைசி நாளைக குறிபபதாகக கொளள லாம, அலலது ' கலபஙகளின முடிவில ' எனறு பராகருத பரளயத தைக குறிபபதாகவும கொளளலாம அலலது கலபஶப்₃த₃ம பிரம னின ஆயுளைக குறிபபதாகவும கொளளலாம (யாநதி) அடை கினறன " ஸமஹாததா ச ஸவயம பரபு₄ " [வி பு 1-2-67] [எம பெருமான தானே அனைததையும ஸமஹரிககிறான] " மநஸைவ ஜக₃தஸருஷடிம ஸமஹாரம ச கரோதி ய " [வி-பு 5-22-15] [எநதப பரமாதமா தன மனததாலேயே (ஸஙகலபததாலேயே) உலகைப படைபபதையும, அழிபபதையும செயகிறானோ] எனறு பரமாணஙகள கூறுகையால, ' என ஸஙகலபததால நானே எலலாப பொருளகளையும மூலபரகருதியில லயமடையுமபடி செயகிறேன ' எனறு பொருளசொளளவேணடும அவை தாமே லயமடைவதாகப பொருளகொளளககூடாது இநத ஶலோகததிலேயே பிறபாதியில ' அஹம விஸருஜாமி ' எனறு தானே இவறறைப படைபபதாகக கூறுகையாலே, ஸமஹரிபபவனும இவனே எனறு தனனடையே விளஙகும (தாநி) லயமடைநத அநதப பொருளகள போன்ற பொருளகளையே " யதா₂ததுஷவருதுலிஙகா₃நி நாநாரூபாணி பாயயே। த்₃ருஶயநதே தாநி தாநயேவ தத₂ா ப₄ாவா யுகா₃தி₃ஷு ॥ " [வி-பு 1 5-66] [அநதநத ருதுககளில அநதநத ருதுககளுககுரிய

सोऽभिध्याय शरीरात्स्वात् (१. ५) इति। श्रुतिरपि * यस्याव्यक्तं शरीरम् (सु. ७) इत्यादिका, * अव्यक्तमक्षरे लीयते, अक्षरं तमसि लीयते (सु. २) * तम आसीत्तमसा गूढमग्रे प्रकेतम् (अष्ट. २ ८-९) इति च॥ ७॥

பலவகைபபட்ட அநதநத அடையாளஙகள மாறி மாறி வருவது போலே ஸ்ருஷ்டி காலததிலும பொருளகள ஒரே ரீதியில மாறிமாறி வருகினறன] எனறு சொலலபபட்டதன்றோ. (கலபாதெள அஹம விஸ்ருஜாமி) ஸ்ருஷ்டி காலததின தொடக்கத்தில நானே இப பொருளகளைப படைககிறேன. (கௌநதேய!) குநதீபுதரனே! குநதிககுப பிளளையாய நீ தோனறியவன எனறு உனககு நினை விலலாவிடிலும, ஆபதாகளுடைய வாககியததால நீ உறுதியாக அறிவதுபோலே, என ஶரீரததிலிருநது இவவுலகம உணடாகிறது எனறு என வாககியததாலே அறிவாயாக எனறு கருதது இவவிஷயம எமபெருமான சொலலுவது மாததிரமலல, 'யதவை கிஞச மநுரவத₃த தத₃பே₄ஷஜம'' [யஜுாவேத₃ம] [மநு சொனனதெலலாம மருநதாகும] எனறு வேத₃த்தாலும புகழபபட்ட ப₄க₃வான மநுவும தமது ஸமருதியின தொடககததில, '' ஆஸீதி₃த₃ம தமோபூ₄தம '' எனறு பரளயகாலததில இவையெலலாம மூலபரகருதியில லயித் திருநதன எனறு காட்டி '' ஸோபி₄த₄யாய ஶரீராத ஸவாத '' எனறு நாராயணன தன ஶரீரததிலிருந்து ஸஙகலபமசெயது எலலாப பொருளகளையும படைததான எனறு காட்டும ஏழு ஶலோகஙகளிலே முழஙகினானன்றோ இபபடி பரளயகாலததில ஸூக்ஷமமாயிருககும பரகருதியும எமபெருமானுககு ஶரீரமாய அவனைக காட்டிலும வேறு பட்டதாயிருககிறது எனபதை ' யஸயாவயகதம ஶரீரம '[ஸுபா₃ல 7] [எவனுககு அவயகதம ஶரீரமாயுளளதோ] '' அவயகதம அக்ஷரே லீயதே அக்ஷரம தமஸி லீயதே' [ஸுபா₃ல 2] [அவயகத நிலையி லுளள அசிதது அக்ஷர நிலையிலுளள அசிததில லயிககிறது. அக்ஷர நிலையிலுளள அசிதது தமஸ எனபபடும மூலபரகருதியில லயிககிறது] ''தம ஆஸீத தமஸா கூ₃ட₄மக₃ரே பரகேதம ' [யஜு அஷட 2-8-9] [அபபோது தமஸ எனபபடும மூலபரகருதியே இருநதது. பரமபொருள தமஸஸாகிற ஶரீரததால மூடபபட்டிருநதது] எனறு இநத மநுஸமருதிககு மூலமான வேத₃வாககியஙகளும ஓதினவனறோ ஆக இததால எலலாப பொருளகளுககும உதபததி லயஙகள (ஸருஷ்டி ஸமஹாரஙகள) தனனாலேயே ஏறபடுகினறன எனறு உரைததானாயிறறு. 7.

प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विसृजामि पुनःपुनः।
भूतग्राममिमं कृत्स्नमवशं प्रकृतेर्वशात्॥ ८॥

8 பரகருதிம ஸவாமவஷடப₄ய விஸருஜாமி புந புநः।
பூ₄தக₃ராமமிமம கருதஸநமவஶம பரகருதோவஶாத॥

ஸவாம பரகருதிம—(பலவித₄மாகப பரிணமிககும) என னுடைய மூலபரகருதியை, அவஷடப₄ய—(எடடுவிதமாகப) பரிஞமமடையச செயது, இமம கருதஸநம பூ₄தக₃ராமம—(தே₃வா முதலான நாலு வகைபபடட) இநத ஜீவராசிகள முழுவதையும, பரகருதே வஶாத அவஶம— மூலபரகருதிககு வஶபபடடிருபபதால தன வஶம இழநததாமபடி, புந. புந விஸருஜாமி—மறுபடியும மறுபடியும படைககிறேன.

---

8 என்றன பிரகிருதி யேயநதுநா னிஙகிவறறை
முனறனமை யாறபினனு மூணடளிபபன—றனறனமை
சோவசமொன றினறிச சிறநத வசததிலவை
யாாவகையே பூதமுமங காம.

என்றன பிரகிருதி--(பலவிதமாகப பரிணமிககும) என னுடைய மூலபரகருதியை, ஏயநது — (எடடுவிதமாகப) பரிஞமம அடையசசெயது, நான—நான, இஙகு அஙகு பூதமும ஆம இவறறை—கீழ மேல உலகஙகளில (தே₃வா முதலான நாலுவகைபபடட) இநத ஜீவராசிகள முழுவ தையும, தன தனமை சோவசம ஒனறு இனறி—தன வசம இழநததாய, சிறநத வசததில அவை ஆா வகையே—(பரகருதியின) உறுதியான வசததிலேயே அவை இருககும படி, முன தனமையால — முன கலபததிலிருநதபடியே, பினனும மூணடு அளிபபன — மறுபடியும மறுபடியும படைபபேன.

---

8. சென்ற ஶலோகததில "விஸருஜாமி" என்று சொலலப பட்ட ஸமஷடிவயஷடிரூபமாயுள்ள ஸருஷடியின முறை இநத ஶ்லோகததில விளககபபடுகிறது. "விகாரஜநநீமஜ்ஞாம அஷட ரூபாமஜாம த₄ருவாம॥ த₄யாயதே$த₄யாஸிதா தேந தாயதே

॥भा॥ स्वकीयां विचित्रपरिणामिनीं प्रकृतिमवष्टभ्य—अष्टधा

பரோயதே புந । ஸூயதே புருஷாரததஂஞச தேநைவாதி₄ஷடி₂தம ஜக₃த ॥ கெ₃ளரநாத₃யநதவதீ ஸா ஜநிதரீ பூ₄தபா₄விநீ ।'' [மநதரி கோபனிஷத 1-3 4, 5] [(பதிஞெரு இநதிரியஙகள, ஐநது பூ₄தஙகள ஆகிய) விகாரஙகளுககுப பிறபபிடமாய, பரகருதி மஹத₃ஹங காரஙகள, ஐநது தனமாதரஙகள எனும எடடுவகைபபடடதாய, அறிவறறதாய, உதபததி விநாஶஙகளறறதாயுளளது மூலபரகருதி, அது பரமபுருஷனல ஸருஷடி ஸஙகலபமான ஜஞானததால அறியப படுகிறது, அவனல அதி₄ஷடி₂ககபபடடு விரிவுபடுததபபடுகிறது, ஸமஷடிபூ₄தஙகளாக ஸருஷடிககவும படுகிறது, அபபரமனல அதி₄ஷடி₂ககபபடடு (ஜீவாகளுககு) போ₄க₃யபோ₄கோ₃பகரணபோ₄க₃ ஸத₂ானஙகளாகிற புருஷாரததஂஙகளைப படைககிறது. ஆதி₃யநத மறற பசுவைபபோனற அது ஸமஷடிப பொருளகளையும, வயஷடிப பொருளகளையும படைககிறது] எனறு உபனிஷததில சொலலப படட ஆததஂததையே இநத ஶலோகததில விவரிககிருன கணணன. (ஸவாம பரகருதிம) உபனிஷததில கூறியபடி விசிததிரமாகப பரிணமிபபதாய, என்னுடையதான மூலபரகருதியை (அவஷடப₄ய) எடடுவித₄மாகப பரிணமிககசசெயது உபாத₃ானபபொருளான பர கருதியை நிமிததகாரணமான எமபெருமான அதி₄ஷடி₂பபதே அவஷடமப₄ஶப₃த₃ததால சொலலபபடுவதாயினும, அது தான விருமபும வயஷடி ஸருஷடிககு முறபடட நடுவான ஸமஷடி ஸருஷடி நிலையை அடைவிபபதேயாகையாலே, 'பரகருதியை எடடுவித₄மாகப பரிணமிககச செயவதான ஸமஷடி ஸருஷடியைச செயது' எனறு இஙகு பொருளகொளளபபடடது. '' அஷடரூபாம '' எனறு முன எடுதத ஶருதியிலும, '' பூ₄மிராப '' [கீ₃தை 7-4] என்னும கீ₃தா ஶலோகததிலும இநத ஸமஷடி ஸருஷடி காடடபபடடது ஆக இததால 'அவஷடப₄ய' எனும ஶப₃த₃ததால ஆததஂஸித₃த₄மான ஸமஷடி ஸருஷடி சொலலபபடடது இனி வயஷடி ஸருஷடியைக காடடுகிருன மேலே,—(இமம கருதஂஸநம பூ₄தக₃ராமம) ஶாஸதரஙகள மூலமும பரதயகஷமாகவும காணபபடும தே₃வா, மனிதா, திரயக (குறுககே வளரும விலஙகுகள, பறவைகள), ஸத₂ாவரம (மரம செடி கொடிகள) எனபபடும நாலுவகைபபடட ஜீவராசிகள முழுவ தையும, பூ₄தக₃ராமஶப₃த₃ம பஞசபூ₄தஙகளாகிற அசேதனபபொருள களையோ, அலலது சேதநாசேதநபபொருளகள அனைததையுமோ குறிபபதாகக கொணடால, 'அவஶம' (தனவசமிழநதது) 'பரகரு தோ வஶாத' [பரகருதிககு வசபபடடது] எனறு கூறுவது அசேதன

परिणमय्य इमं चतुर्विधं देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरात्मकं भूतग्रामं मदीयाया मोहिन्या गुणमय्याः प्रकृतेर्वशादवशं पुनःपुनः काले काले विसृजामि ॥८॥

விஷயததில பொருநதாதாகையாலே, 'பூ₄தக₃ராம ஶப₃த₃ம இங்கு பலவித₄மான ஶரீரங்களையுடைய ஜீவஸமூஹததைக குறிபபதாகவே கொளளவேணடும. 'கருதஸநம' என்று, ஒவவொன்றும பல வகைபபடட தே₃வா, மனிதா, திாயக, ஸத₂ாவரம எனும நாலு வகைபபடட ஶரீரங்களையுடைய ஜீவா அனைவரையும காட்டுகிறது. 'இமம' எனறு பரதயக்ஷம, அநுமானம, ஶாஸதரம எனும பரமாணங்க ளால இவாகள அறியபபடுகிறாகள என உணாததபபடுகிறது மேலே சொலலப போகிறபடி இவாகள அனைவரும பரகருதி வஶப படடவாகளாகவும, படைககபபடுபவாகளாகவும பரமாணஙகளால அறியபபடுகிறாகள எனறு கருதது (பரகருதே வஶாத அவஶம) 'தரிபி₄ாகு₃ணமயைா ப₄ாவை'' [கீ₃தை 7 13] எனனும ஶலோகததில ஏழாம அததியாயததிலும, ''பரகருதிம மோஹினீம ஶ்ரிதா'' [கீ₃தை 9-12] [மயககும ராஜஸதாமஸ ஸவப₄ாவததை அடைநதவாகள] எனறு அடுததுளள ஶலோகததிலும கூறியபடி முககுணஙகளாலே மயககும எனனுடைய மூலபரகருதிககு வஶபபடடிருககையாலே, தன வஶமிழநததாமபடி (புந புந விஸருஜாமி) ஆயிரமசதுாயுக₃ங களை ஒரு நாளாககொணட நூறு வருடஙகளையுடைய பிரமனின ஆயுளான ஒவவொரு கலபததிலும மறுபடியும மறுபடியும பலவித₄ மாகப படைககிறேன அநாதி₃யாய, அனநதமான காலததில உளள ஒவவொரு ப₃ரஹமகலபததிலும, விசிததிரமான நாமம, ரூபம, தே₃ஶம, காலம், பே₄தக₃ம முதலானவறறை உடையதாமபடி படைககிறேன. (பரகருதோ வஶாத அவஶம விஸருஜாமி) பரகருதிககு வசபபடடிருககையாலே தன் வசமிழநததாமபடி என லீலைககு உறுப பாகப படைககிறேன் எனறு கரியாவிஶேஷணமாகக கொளளும போது பொருள. (பரகருதோ வஶாத அவஶம பூ₄தக₃ராமம) என்று பூ₄தக₃ராமவிஶேஷணமாகக கொளளுமபோது. ''புந புந விஸருஜாமி'' எனறது—விசிததிரமான ஶரீரேநதிரியஙகள முதலான வறறை உடையதாமபடி ஜீவஸமூஹததை. 'இவாகள எபபோதாவது நமமை அடையமாடடாாகளா' எனனும நபபாசையாலே மறுபடியும, மறுபடியும படைககிறேன—எனறு பொருளபடுகிறது ''சோமபாது இபபலவுருவையெலலாம படாவிதத விததா'' [பெரியதிருவ 18] ''ஒனறியொனறி உலகம படைததான'' [திருவாய 3-9-10] முதலான அருளிசசெயலகள இஙகு அநுஸநதி₄ககததககவை. 8

॥ भा ॥ एवं तर्हि विषमसृष्ट्यादीनि कर्माणि नैर्घृण्याद्यापादनेन भ[ग]वन्तं बध्नन्तीत्यत्राह—

न च मां तानि कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय!।
उदासीनवदासीनमसक्तं तेषु कर्मसु ॥ ९ ॥

9 ந ச மாம் தாநி கர்மாணி நிப₃த்₄நந்தி த₄நஞ்ஜய ' ।
உதா₃ஸீநவதா₃ஸீநமஸக்தம் தேஷு கர்மஸு ॥

த₄நஞ்ஜய ' — அர்ஜுநனே !, தாநி கர்மாணி — அந்த (ஸ்ருஷ்டி முதலான) கர்மங்கள், உதா₃ஸீநவத் ஆஸீநம்— உதா₃ஸீநனைப்போலே இருப்பவனாய், தேஷு கர்மஸு அஸக்தம் — அந்த (ஸ்ருஷ்டி முதலான) கர்மங்களால் ஏற்படும் வைஷம்யத்தில் பற்றில்லாதவனான, மாம் — என்னை, ந ச நிப₃த்₄நந்தி —(வைஷம்யம், நைர்க₄ருண்யம் முதலான தோ₃ஷங்களை ஏற்படுத்தி) கட்டுப்படுத்துவதில்லை

---

9 அந்தக் கருமங்க ளாங்கவற்றிற் றொத்தற்ற
சந்தத் தெனைமுயலான் றன்படிபோ—லிந்தப்
பெருந்தகைமை யாலிருக்கும் பெற்றியினன் றங்கு
வருந்தவிறை யும்பிணியா வாய்ந்து

அந்தக் கருமங்கள் — (ஸ்ருஷ்டி முதலான) அந்தச் செயல்கள், ஆங்கு அவற்றில் தொத்து அற்ற சந்தத்து— அத்தகைய அச்செயல்களில் பற்றற்றவனாய், ஸங்கல்பத்தை உடையவனாய், முயலான் தன் படிபோல் இந்தப் பெரும் தகைமையால் இருக்கும் பெற்றியினன் — (ஒரு காரியத்தில்) உதா₃ஸீநனாய் இருப்பவனைப்போலே, (ஜீவர்களின் வைஷம்யத்துக்கு முக்கிய காரணமாய இராமலிருக்கை யாகிற) இந்தப் பெரிய தன்மையோடு இருக்கும் பெருமையை உடையவனான, எனை—என்னை, ஆங்கு—இந்தச் செயல்களால் ஏற்படும் வைஷம்யத்தால், வாய்ந்து— (தோ₃ஷங்கள்) ஏற்பட்டு, வருந்த—(நான்) தாழ்வுறும்படியாக, இறையும் பிணியா—சிறிதும் கட்டுப்படுத்தமாட்டா.

॥ भा ॥ न च तानि—विषमसृष्ट्यादीनि कर्माणि मां निबध्नन्ति—मयि नैर्घृण्यादिकं नापादयन्ति; यतः क्षेत्रज्ञानां पूर्वकृतान्येव कर्माणि

9 ''முன ஶலோகஙகளில சொனனபடி, பல வகையான ஏறறத தாழவுகளை உடைய ஜீவாகளை நீயே ஸருஷடிதது, ரகஷிதது, ஸமஹரிபபவனுலை, அநத ஸருஷடி முதலான செயலகள உனககுக கருணையினமை, பகஷபாதம முதலான தாழவுகளை விளைதது, எலலை யறற உன பெருமையைக குலைதது விடுமே'' எனறு அாஜுந னுககுக கருததாககொணடு அநத தோஷஙகள தனககு ஏறபட மாடடா எனபதை விவரிககிருன கணணன இநத ஶலோகததில 'ந ச மாம' எனறவிடததில 'ச காரம 'து'காரபபொருளை உடைய தாய, முன ஶலோகததின மேல எழும இநத ஶஙகையைத தவிாக கிறது. (தாநி காமாணி) முன ஶலோகஙகளில சொனன ஏறறத தாழவுளள ஸருஷடி, ஸதிதி, ஸமஹாரம, நிகரஹம, அநுகரஹம அவை காரணமாக நரகமளிபபது, மோகஷமுளளிடட உயாபதவி களை அளிபபது முதலான செயலகள. புணய பாப காமஙகளைப பறறி முன ஶலோகஙகளில பரஸதாவம இலலாமையாலே, இஙகு 'தாநி காமாணி' (அநதக காமஙகள) எனறு அவறறைச சொலலு வது பொருததமறறது. ஆகையால முன ஶலோகததில சொலலப படட ஸருஷடி, ஸமஹாரம முதலிய செயலகள இஙகு 'தாநி கா மாணி' எனறு எடுககபபடுவதாகக கொளவதே உசிதம. (மாம ந நிபதநநதி) கருணையினமை, பகஷபாதம, நிலைநிலலாத நெஞசை உடையவனுயிருககை முதலான தோஷஙகளை விளைதது எனனைக கடடுபபடுததுவதிலலை, என பெருமையைக குலைபபதிலலை எனறு கருதது. (ந நிபதநநதி) இஙகு 'ஸமஸார ரூபமான பநதததை விளைபபதிலலை' எனறு பொருள கொளவது பொருநதாது. ஏனெ னில, ஜகதஸருஷடி முதலான பரமாதமாவின காாயஙகள அவ னுககு ஸமஸாரததுககுக காரணமாகினறன எனறு எநத ஶாஸதரத திலும சொலலபபடவிலலை. ஶாஙகர பாஷயததில சொலலபபடட படி, தாமாதாம ஸமபநதம ஏறபடுவதாக ஐயமுறுவதறகும இடமிலலை. அதாமமாகத தோனறும காரியஙகளை ஈஶவரன செய தாலும அவனைக கடடுபபடுததுவதறகு எவராலும முடியாது எனபது தெளிவு. ஆகையால, 'ஏறறததாழவுளள ஸருஷடி முதலியவறறால கருணையினமை முதலான தோஷஙகளேறபடடு, ஸாவேஶவரனுடைய பெருமை குலைநதுவிடுமே' எனனும ஶஙகையே இஙகு தவிாக கபபடுகிறது எனறு கொளளவேணடும. (தநஞஜய!) கஷதரிய

देवादिविषमभावहेतवः; अहं तु तत्र वैषम्ये असक्तः तत्र उदासीनव-

த₄ரமததையொட்டி, நீ பல அரசாகளை ஜயிதது, அவாகளுடைய செலவஙகளையும உனதாககிக கொணடாலும, ஸவத₄ரமமான இச செயல உனககுப பாபததை அளிககாதது போலே, நான செயயும ஸருஷடி முதலானவையும எனககு தோ₃ஷததையளிககமாடடா என்று கருதது வைஷமயம முதலான தோ₃ஷஙகள ஏறபடாமல இருபபது எபபடி? எனபதை உததராாதத₄ததில விவரிககிருன (தேஷு காமஸு அஸகதம மாம) அநத ஸருஷடி முதலான செயலகளால ஏறபடும ஏறறத தாழவுகளில பறறறறிருககும என்னை, அநத ஏறறத தாழவுகளுககு முககிய காரணமாய இலலாமலிருககும என்னை என்று கருதது. தே₃வா, மனிதா முதலான ஏறறத் தாழவு களுககு அவரவா முறபிறவிகளில செயத புணய பாப காமஙகளே முககிய காரணமாகினறமையால, அவறறுககு நான முககிய காரண மலல எனறபடி. "நிமிததமாதரமேவாஸௌ ஸருஜயாநாம ஸாகக₃ காமணி। பரத₄ாநகாரணீபூ₄தா யதோ வை ஸருஜய ஶகதய ॥ . நீயதே தபதாம ஶரேஷட₂! ஸவஶகதயா வஸது வஸது தாம ॥" [வி பு 1-4-51,52] [ஸருஷடிககபபடும தே₃வா முதலான வாகளை ஸருஷடிககும விஷயததில எமபெருமான நிமிதத மாதர மாகவே (ஏறறததாழவுகளுககு அபரத₄ான காரணமாகவே) இருக கிருன ஜீவாகளுடைய முன விணைகளும வாஸனைகளுமே ஏறறத தாழவுகளுககு பரத₄ானகாரணமாயிருககினறன. முனிஶரேஷட₂ரே! தே₃வா முதலான ஜீவாகள தததம முனவினைகளாகிற ஶகதியாலேயே அநதநத தே₃வாதி₃ரூபததை அடைகினறனா.] "காமபி₄ாப₄ாவிதா பூாவை ஸத₂ாவராநதா ஸுராத₃யாஸது பரஜா ப₃ரஹமந! சதுாவித₄ா ॥" [வி-பு 1-5-28,29] [அநதணரே! தததம பூாவ காமவாஸனைகளோடு கூடியவாகளான தே₃வா, மனிதா, திாயக, ஸத₂ாவரம எனனும நாலுவகைபபடட ஜீவாகளும (ஸருஷடி ஸமஹாரஙகளுககு விஷயமாகினறனா.] "ஆப₃ரஹமஸதமப₃பாயநதா ஜக₃த₃நதாவயவஸதி₂தா। பராணிந காமஜநிதஸமஸாரவஶவாததிந ॥" [விஷணுத₄ாமம 104-23] [பிரமன முதல புல ஈருக இவவுலகிலுள்ள எலலா ஜீவாகளும தமது முனவினைகளாலே ஏறபடட ஸமஸார வாழககையிலேயே உழலகின்ருாகள] 'வாசிகை பக்ஷிமருக₃தாம மாநஸை அநதயஜாதிதாம। ஶரீரஜை காமதோ₃ஷை யாதி ஸத₂ா வரதாம நர ॥" [மநு 12-9] [மனிதன் மனததால செயத பாபததி னுல மறுபிறபபில தாழநத ஜாதி மனிதனுகப பிறககிருன, வாககா

दासीनः ; यथाऽऽह सूत्रकारः — * वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् (२. १. ३४) * न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात् (३५) इति ॥ ९ ॥

லும பாபம செயதாளுகில, மறுபிறபபில பகஷி, மருக₃ம முதலான திரயககுகளாகப பிறககிருன. உடமபிளுல ஏறபடும செயலகளாலும பாபம செயதாளுகில, மறுபிறபபில மரம, செடி முதலான ஸத₂ாவ ரங்களாகப பிறககிருன்.] ''அவித்₃யா காமஸமஜ்ஞாऽநயா தருதியா ஶக்திரிஷ்யதே । யயா க்ஷேதரஜ்ஞஶக்திஸஸா வேஷ்டிதா நருப ! ஸாவக₃ா ॥ ஸமஸாரதாபாநகிலாநவாபநோதயதிஸநததாந । தயா திரோஹிததவாசச ஶக்தி க்ஷேதரஜ்ஞஸமஜ்ஞிதா ॥ ஸாவபூ₄தேஷு பூ₄பால ! தாரதமயேந வாததேத ॥'' [வி-பு 6-7-62 63] [அரசனே! எலலா ஶரீரஙகளிலும பரவியிருககும ஜீவாகளாகிற விஷ்ணுஶக்தி, அவித்₃யை எனறும, காமம எனறும சொலலபபடும ஶக்தியிளுல சூழபபடடுளளது. (அதளுல) மிகவும கடுமையான ஸமஸார தாபஙகள அனைததையும அநுபவிககிறது. அநதக காமததிளுல மறைககபபடடிருககிறபடியால ஜீவாகளாகிற ஶக்தி, தே₃வா முத லான ஶரீரஙகளில இருபபதாய, ஜ்ஞாநாநநத₃ஙகளில ஏறறத தாழவுகளை உடையதாகக காணபபடுகிறது] முதலான பரமாணங களில ஏறறததாழவுகளுககு காமமே முககிய காரணம எனறு விளககபபடடதனறே. அநத ஏறறததாழவுகளில தான பறறறறிருககைககு த₃ருஷடாநதம காடடுகிருன — (உத₃ாஸீநவத ஆஸீநம மாம) அநத ஏறறததாழவுகள விஷயததில உத₃ாஸீநனைப போலேயிருககும எனனை, ஸருஷ்டி முதலான காமஙகள வைஷமய நைரக₄ருணயாதி₃களை விளைததுக கடடுபபடுததுவதிலலை எனறு பூாவாாதத₂ததோடு கூடடிககொளளவது. ஒரு காரியததில உத₃ாஸீநனுயிருபபவன, அககாரியததிறகு எபபடி முககிய காரணமா யிராமல இருககிருனே, அபபடியே ஜக₃தஸருஷ்டி முதலானவறறைச செயயுமவனுயினும, நான உத₃ாஸீநனைபபோலே ஏறறததாழவுகள விஷயததில முககியகாரணமாயிராதவனுய உளளேன எனறு கருதது. ஸருஷ்டி முதலானவறறுககு பரத₄ாநகாரணம எமபெருமானேயாளு லும, அவறறிலுளள ஏறறததாழ்வுகளுககு அநதநத ஜீவாகள செயயும புணயபாபகாமஙகள பரத₄ான காரணமாகினறனவே யொழிய, எமபெருமான பரத₄ானகாரணமாவதிலலை எனறு கணடு கொளவது. இவவிஷயததை ஸூதரகாரரும பினவரும ஸூதரஙக ளில காடடிளுா — 1. ''வைஷமயநைாக₄ருணயே ந ஸாபேக்ஷ தவாத ததா₂ ஹி த₃ாஶயதி'' [ப₃ர ஸூ 2-1-34] [(தே₃வர் முதலான

मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिः सूयते सचराचरम्।
हेतुनाऽनेन कौन्तेय! जगद्धि परिवर्तते॥ १०॥

10 மயாऽத்₄யக்ஷேண ப்ரக்ருதி ஸூயதே ஸசராசரம் ।
ஹேதுநாऽநேந கௌந்தேய! ஜக₃த்₃தி₄ பரிவர்த்ததே ||

கௌந்தேய!—குந்தீபுத்ரனே! ப்ரக்ருதி —(என்னுடைய தான) மூலப்ரக்ருதி, அத்₄யக்ஷேண மயா — தலைவனான என்னால் (தூண்டப்பட்டதாய்), ஸசராசரம் ஜக₃த்—அசைவனவும், அசையாதனவும் அடங்கிய உலகத்தை, ஸூயதே—(ஜீவர்களின் கர்மாநுகு₃ணமாக) ஸ்ருஷ்டிக்கிறது, அநேந ஹேதுநா—(ஜீவர்களின் கர்மாநுகு₃ணமான என் ஸங்கல்பமாகிற) இந்தக் காரணத்தால், ஜக₃த்—முற்கூறிய உலகம், பரிவர்த்ததே ஹி — ஆவதும், வளர்வதும், அழிவதுமாக ஆகிறதன்றோ

---

10 என்னோக்கம் பெற்றங் கசித்துச் சராசரத்தை
முன்னோக்கி நின்று முயன்றுபெறு—மிந்நோக்கா
மேதுவினாற் கௌந்தேயா வெவ்வுலகுந் தன்கருமம்
மீது வளர்தருமே மிக்கு.

கௌந்தேயா!—குந்தீபுத்திரனே! முன் நோக்கி நின்று—முன்னதாகவே இதன் ஸத்தையை நோக்கி நின்று,

---

ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டியினால்) பக்ஷபாதமும், கருணையின்மையும் (ப₃ரஹ்மத்திற்கு) ஏற்படமாட்டா, (ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டி) கர்மத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையால் ஶ்ருதியும் இவ்விஷயத்தைக் காட்டுகிறதன்றோ] 2 'ந கர்மாவிப₄ாகா₃தி₃தி சேந்நாநாதி₃த்வாது₃பபத்₃யதே சாப்யுபலப₄யதே ச'' [ப₃ர-ஸூ 2-1-35] [''(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் கர்மமில்லை, (அக்காலத்தில்) ப₃ரஹ்மம் தவிர்ந்த வேறொன்றில்லையென ஶ்ருதி கூறுவதிலிருந்து (ஜீவனில்லை என்று தேறுகிறபடியால்)'' என்று கூறினால் அது சரியல்ல, ஜீவன் அநாதி₃யாகையால் (அநாதியாயினும், ப₃ரஹ்மம் ஒன்றே இருந்தது என்ற ஶ்ருதியும்) பொருந்தும் (ஜீவன் அநாதி₃ என்று) ஶ்ருதியிலும் காணப்படுகிறது.] ஆக, ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டி முதலான தன் செயல்கள் கருணையின்மை பக்ஷபாதம் முதலான தாழ்வுகளை விளைத்துத் தன் பெருமையைக் குறைக்கமாட்டா என்று அருளிச்செய்தானாயிற்று. 9

॥भा॥ तस्मात् क्षेत्रज्ञकर्मानुगुणं मदीया प्रकृतिस्सत्यसङ्कल्पेन मयाऽध्यक्षेण ईक्षिता सचराचरं जगत्सूयते। अनेन क्षेत्रज्ञकर्मानुगुण-

---

முயனறு — இதை ஸருஷடிபபதில முயனறுகிறகும, என நோககம பெறறு—எனனுடைய ஸஙகலபததைப பெறறு, அஙகு—ஸருஷடி காலததிலே, அசிதது—அறிவறறதான மூலபரகருதி, சராசரததை—அசைவனவும, அசையாதனவு மடஙகிய இவவுலகததை, பெறும — ஸருஷடிககும, இந நோககாம ஏதுவிஞல—எனனுடைய ஸஙகலபமாகிற இநதக காரணததிஞல, எவவுலகும — எலலா ஜீவஸமூஹமும, தன கருமம மீது — தன புணய பாப காமம காரணமாக, மிககு வளாதருமே — ஆவதும, வளாவதும, அழிவதுமா யிருககும.

---

10 ''முன ஶலோகததில சொனனபடி, காமாநுகு3ணமாகவே ஏறறத தாழவுளள ஸருஷடி ஏறபடுகிறதாகில, பரிணமததையே இயலவாககொணட மூலபரகருதியே காமாநுகு3ணமாகப பரிண மததை அடையடடுமே? ஈஶவரனுன உனககு எனன வேலே?'' எனறு அரஜுனன ஶஙகிபபதாக வைதது இநத ஶ்லோகததை அருளிசசெயகிருன (அத4யக்ஷேண மயா பரகருதி ஸூயதே) என உடைமையான பரகருதி ஜீவாகளுடைய காமாநுகு3ணமாகவே பரிண மிததபோதிலும, தடையறற ஸஙகலபததை உடைய தலேவனுன எனனுல தூணடபபடடதாயககொணடே படைககிறது. 'காமாத்4 யக்ஷ ஸாவபூ4தாதி4வாஸ'' [ஶவே 6-11] [ஸருஷடி முதலான செயலகளுககுத தலேவனுய, எலலாப பொருளகளிலும வியாபித திருபபவனுயுளள பரமாதமா] ''யோ அஸயாத4யக்ஷ பரமே வயோமந'' [யஜுா-அஷட 2-8-9-66] [எவன இநத லீலாவிபூ4திககுத தலேவனுய, நிதயவிபூ4தியான பரமபத3ததில எழுநதருளியிருக கிருனே] ''த4யாயதே அத4யாஸிதா தேந தாயதே'' [மநதரிக 1-4] [அநதப பரமாதமாவால அதி4ஷடி2ககபபட்ட மூலபரகருதி அவனது ஸஙகலபத்தால அறியபபடடு விரிவுபடுததபபடுகிறது] முதலான பரமாணஙகள இஙகு அநுஸநதி4ககததககவை. 'அத4யக்ஷ' ஶப3த3ம 'தலேவன' எனறு பொருளபடுகிறது. 'அதி4கம அஶ்நுதே இதி அத4 யக்ஷ' [மிகுதியான பூ4ாக3ததை அடைபவன எவனே அவன் அத4

मदीक्षणेन हेतुना जगत्परिवर्तत इति मत्स्वाम्यं सत्यसङ्कल्पत्वं

யக்ஷனுகிருன] எனறு சிலா பொருள கொளளுகிருாகள பரகருதி எதைப படைககிறது? எனில, (ஸூயதே ஸசராசரம ஜக₃த) அடுதத பாதியிலுள்ள 'ஜக₃த' எனனும பத₃ததைத இஙகும, இங குளள 'ஸசராசரம' எனனும பத₃ததை அஙகும கூடடிககொளள வேணடும அசைவனவும, அசையாதனவும அடஙகிய உலகை மூலபரகருதி படைககிறது எனறபடி. 'ஸூயதே' எனும ஶப₃த₃த தால ''ஸூயதே புருஷாாதத₂ம ச தேனைவாதி₄ஷடி₂தம ஜக₃த'' [மநதரிகோபநிஷத 1-4] [இநதப பரமாதமாவால அதி₄ஷடி₂ககபபடட மூலபரகருதி—பொருள, இனபம ஆகிய புருஷாாதத₂ஙகளேயும, (இவறறை அளிககும) உலகையும படைககிறது.] எனனும உபநிஷத₃ வாககியம நினைவுறுததபபடுகிறது இநத ப₄க₃வதஸஙகலபமே உலகின ஸமஹாரம முதலானவறறுககும காரணமாகிறது எனறு ஶலோகத தின பிறபாதியில காடடுகிருன இனி—(அநேந ஹேதுநா) ஜீவா களின காமாநுகு₃ணமான எனது ஸஙகலபமாகிற முறகூறிய காரணததாலேயே முனபாதியில பரகருதியினுல செயயபபடும ஸருஷடியே பரத₄ானமாகச சொலலபபடடதாயினும, அநத ஸருஷடி யானது ஸமஹாரததிறகு ஹேது அலலாமையாலே, அநத ஸருஷ டிககுக காரணமான ஸஙகலபமே இஙகும ஸமஹாரததிறகுக காரண மாகச சொலலபபடுகிறது எனறு கொளளவேணடும இவவணண மாக இநத ஶலோகததில உலகின ஸருஷடி ஸமஹாரஙகளுககு மூலகாரணனுயிருபபவனே அத்₄யக்ஷனுகிற பரமாதமா எனறு சொல லபபடுகிறபடியால, விகாரமறறதாய, கேவலஜஞாநமாதரமாயிருப பது 'அத்₄யக்ஷ' ஶப₃த₃ததால சொலலபபடுகிறது எனறு கூறும அத்₃வைதிகளின பக்ஷம இஙகு அநாத₃ரிககபபடடதாயிறறு (ஜக₃த பரிவாததே ஹி) உலகம—ஸதி₂தி, ஸமஹாரம முதலிய மறற நிலைகளையும மாறிமாறி அடைகிறதனறே. ஏழாவது ஶலோகததில 'ஸாவபூ₄தாநி எனறு ''தன ஸஙகலபாதீ₄னமாகவே பரகருதியின ஸருஷடி ஸமஹாராதி₃கள நடககினறன'' எனறு தொடஙகபபடட விஷயம இததுடன நிறைவுபெறுகிறது ஐநதாவது ஶலோகததில 'பஶ்ய மே யோக₃மைஶவரம''[ஈஶவரனுன எனககுரிய பெருமையைப பாராய] எனறு தொடஙகபபடட பெருமைகளின நிருபணமும இநத ஶலோகத துடன நிறைவடைகினறது அவையாவன—காமாநுகு₃ணமாக உல கம படைததளிததழிககபபடடபோதிலும, இவனே மூலபரகருதிககு அத்₄யக்ஷனுயிருநது இவறறைச செயகையால இவனுடைய ஸவாமியா

नैर्घृण्यादिदोषरहितत्वमित्येवमादिकं मम वसुदेवसूनोः ऐश्वरं योगं पश्य। यथाऽऽह श्रुतिः—* अस्मान्मायी सृजते विश्वमेतत्तस्मिंश्चान्यो मायया सन्निरुद्धः। मायां तु प्रकृति विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्॥ (श्वे ४. ९) इति॥ १०॥

யிருககும தனமைககும. தடையறற ஸஙகலபததை உடையவனுயிருக கும தனமைககும எககுறையுமிலலை காமாநுகு3ணமாகவே இவன ஏறறததாழவுளள ஸருஷடிகளைச செயவதால கருணையினமை முத லான தே3ாஷஙகளும இவனுககு உணடாகமாடடா. அடுதத ஶலோ கததில சொலலபபடுவதாய, வஸுதே3வனுககுப பிளளையாயப பிறநத மையான அவதாரஸௌலப4யமும இஙகு சொலலபபடும பரதவததோடு சோநது இவனுககு நிறமளிபபதாகிறது. 'இநத கு3ணஙகளனைததை யும பாராய' எனறு இநத ஆறு ஶலோகஙகளாலே கணணன அாஜுநனுககுக காடடிஞனுயிறறு "யுஜயதே இதி யோக3" [எது ஸவருபததோடு சோநதிருககிறதோ அது யோக3மாயிறறு] எனனும வயுதபததியினுல யோக3ஶப3த3ம கு3ணஙகளைக காடடு கிறது. (ஹி) மூலபரகருதியானது ஈஶவரனுல தூணடபபடடே பரிணுமததை அடைகிறது எனறும, ஜீவாகள காமாநுகு3ணமாக பரகருதி வசபபடடிருககிருாகள எனறும இஙகு சொலலபபடும அாததமும ஶருதி பரஸித3த4ம எனறு 'ஹி' ஶப3த3ம காடடுகிறது. "அஸமாநமாயீ ஸருஜதே விஶவமேதத தஸமிமஶசாநயோ மாயயா ஸநநிருத3த4 | மாயாம து பரகருதிம வித3யாநமாயிநம துமஹேஶவரம" [ஶவே 4-9] இநத மூலபரகருதியிலிருநது மாயோனுகிற பரமாதமா இநத உலகைப படைககிருன அநத உலகில பரமாதமாவைக காடடிலும வேறுபடடவனுன ஜீவன மாயையாகிற அநத பரகருதியி னுல கடடபபடடு நிறகிருன மாயை எனபது பரகருதியே எனறு அறிய வேணடும. மாயையை உடையவனுன மாயோனே பெரிய ஈஶவரன எனறு அறியவேணடும] என்று உபநிஷததில சொலலபபடட தனறே. (கௌநதேய !) நீ பாணடு3பதனியான குநதியின புததிரன எனபது எபபடி உணமையோ, அபபடியே எனனை அத்4யக்ஷனுககொணட பரகருதியினுல இவவுலகனைததும் படைககபபடடது எனப தும உணமை எனறு கருதது. ஆக, இநத ஶலோகம ஈருக "ஸவ மாஹாதமயம மநுஷயதவே பரதவம ச" [கீ3தாாதத2ஸஙக்3ரஹம் 13] எனறு ஆளவநதாரால அநுஸநதி4ககபபடட எமபெருமானின பெருமை அநுஸநதி4ககபபடடதாயிறறு. 10.

अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं तनुमाश्रितम्।
परं भावमजानन्तो मम भूतमहेश्वरम्॥११॥

11 அவஜாநந்தி மாம மூட₄ா மாநுஷீம தநுமாஶரிதம।
பரம ப₄ாவமஜாநநதோ மம பூ₄தமஹேஶவரம॥

மூட₄ா — அறிவிலிகள, மம — எனனுடைய, பரம ப₄ாவம — மேலான தனமையை, அஜாநநத — அறியாதவாகளாய, பூ₄தமஹேஶவரம—எலலாப பொருளகளுககும பெரிய ஈஶவரனுய, மாநுஷீம தநும ஆஶரிதம—மனித உருவை எடுததுககொணடிருபபவனுன, மாம — எனனே, அவஜாநநதி—அவமதிககினறனா

11 எநதவுல குககு மிறையாகு மெனபெருமை
சநதமதி னினறுணாவு சாராதாா—மநதராய
மானிடமா மிவவுடலில வநதுதிதத வெனனேயது
தானிடமா நினறிகழவா தாம

மநதராய—அறிவிலிகளாய, எநத உலகுககும இறையாகும என பெருமை சநதமதில நினறு உணாவு சாராதாா—எலலாப பொருளகளுககும இறைவனுயிருககும எனனுடைய பெருமையைத தஙகள நெஞசில நிறுததி அறிவு பெருதவாகள, மானிடமாம இவவுடலில வநது உதிதத எனனே — மனித உருபபோலிருககும இநத உருவோடு வநது அவதரிததிருககும எனனே, அதுதான இடமா—அதுவே காரணமாக, நினறு இகழவாதாம — நிலேயாக அவமதிககிருாகள

11 "ஸவமாஹாதமயம மநுஷயதவே பரதவம" [கீ₃தாாதத₂ ஸஙக₃ரஹம 13] [தனனுடைய பெருமையும, மனிதனுயிருககும போதே பரதவததோடு இருககும தனமையும] எனறு ஆளவநதாரால அநுஸநதி₄ககபபடடவை சென்ற ஶலோகம ஈருக விவரிககப படடன. இவவிரணடில, மநுஷயதவே பரதவததை மேலும விவரிககிருன இநத ஶலோகததில. பதினமூனருவது ஶலோகம தொடஙகி "மஹாதமநாம விஶேஷ" [கீ₃தாாதத₂ 13] எனறு ஆளவநதாரால

॥ भा ॥ एवं मां भूतमहेश्वरं—सर्वज्ञं सत्यसङ्कल्पं निखिलजगदेक-कारणं परमकारुणिकतया सर्वसमाश्रयणीयत्वाय मानुषीं तनुमाश्रितं स्वकृतैः पापकर्मभिर्मूढा अवजानन्ति—प्राकृतमनुष्यसमं मन्यन्ते। भूत-

---

அநுஸந்தி4க்கப்பட்ட மஹாத்மாக்களின் சிறப்பை வாணிப்பதற்கு உறுப்பாக மஹாத்மாக்களுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும் மூட4ர்களின் தன்மையை இந்த ஶ்லோகத்தாலும், அடுத்த ஶ்லோகத்தாலும் காட்டுகிறான். (பூ4தமஹேஶ்வரம் மாம் அவஜாநந்தி) எல்லாப் பொருள்களுக்கும் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கும் என்னை அவமதிக்கிறார்கள். இங்கு 'பூ4த' ஶப்3த3ம் 'பூ4 ஸத்தாயாம்' என்னும் தா4துவிலிருந்து உண்டானதாகையாலே, ஸத்தையுடைய எல்லாப் பொருள்களையும் குறிக்கிறது. பூ4தங்களுக்கெல்லாம் பெரிய ஈஶ்வரன் பூ4தமஹேஶ்வரனாகிறான். வெறும் மஹேஶ்வர ஶப்3த3த்தை இட்டால் சிவனைக்குறிப்பதாகச் சிலர் மயங்கக் கூடுமாகையால் 'பூ4தமஹேஶ்வரம்' என்கிறான். ''யத்3வேதா3தௌ3'' [தை-நா 10-24] என்று தொடங்கும் தைத்திரீய நாராயணவல்லி மந்திரத்தில், வேத3த்தின் ஆதி3யிலும், அந்தத்திலும் ஓதப்படும் ஓங்காரத்திற்குக் காரணமான அகாரத்திற்குப் பொருளாயிருக்கும் விஷ்ணுவே மஹேஶ்வரன் என்று அறுதியிட்டு, அடுத்ததான 11 வது அநுவாகத்தில் அவனே பிரமன், சிவன், இந்திரன் முதலானோர்க்கு அந்தர்யாமியாய், பரப்3ரஹ்மமாய், பரதத்வமாய், பரமாத்மாவான நாராயணன் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டானன்றோ அனைத்துலகுக்கும் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தாவாக இங்கு தன்னைக் குறிக்கையாலே, பரத்வத்துக்கு உறுப்பான ஸர்வஜ்ஞத்வம் (எல்லாம் அறிந்தவனாயிருக்கை), ஸத்யஸங்கல்பத்வம் (தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை உடையவனாயிருக்கை), எல்லாவுலகிற்கும் ஒரே காரணனாயிருக்கை முதலான கு3ணங்கள் இங்கு உணர்த்தப்படுகின்றன. ''பூ4தமஹேஶ்வரம்'' என்னும் த4ர்மியைச் சொல்லும் ஶப்3த3த்தை ''பரம பா4வம்'' என்னும் த4ர்மத்தைச் சொல்லும் ஶப்3த3த்தோடு கூட்டிப் பொருள்கொள்ளமுடியாதாகையாலே, முற்பாதியிலுள்ள 'மாம்' என்னும் ஶப்3த3த்தோடு கூட்டிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (மாநுஷீம் தநும் ஆஶ்ரிதம் மாம் மூடா4 அவஜாநந்தி) பரம காருணிகனாகையாலே இந்த லீலாவிபூ4தியிலுள்ளவர்களும் ஆஶ்ரயிப்பதற்காக மனித உருவைப்போன்ற உருவோடு பிறந்திருக்கும் என்னைத் தம்முடைய பாபகர்மங்களாலே அறிவிலிகள் அவமதிக்கிறார்கள், ப்ராக்ருதமனிதர்களோடு ஒத்தவனாக நினைக்கிறார்கள்.

महेश्वरस्य मम अपारकारुण्यौदार्यसौशील्यवात्सल्यनिबन्धनं मनुष्यत्वसमाश्रयणलक्षणमिमं परं भावमजानन्तो मनुष्यत्वसमाश्रयणमात्रेण मामितरसजातीयं मत्वा तिरस्कुर्वन्तीत्यर्थः ॥ ११ ॥

(மூட₄ா அவஜாநநதி) பொறகுடததையும, மணகுடததையும குடமாயிருககும தனமையையிட்டு ஒனருய நினைபபதுபோலே, எனது அபராகருத ஶரீரததையும, மறற மனிதாகளுடைய பராகருத ஶரீரததையும அமைபபில ஒறறுமையைப பாாதது ஸமமாக நினைக கிருாகள இஙகு 'மாநுஷீம தநும' எனறது "மீனேடு ஆமை கேழல அரி" [பெரிய-திரு 8-8-10] எனறு சொலலபபடட மீன, ஆமை, வராஹம, சிஙகம முதலான உருவஙகளுககும உபலக்ஷணம 'மூட₄ா.' எனறு சொலலபபடட இவாகளது அறிவின்மைககும இவாகளைப படைதத ஸாவேஶவரனை இவன்தானே காரணம எனில, இவாகளுடைய முறபிறவிப பாவஙகளையொட்டியே இவாகளை இபபடிப படைததிருககிருனுகையாலே, இவாகளுடைய அறிவின்மைககு இவாகளசெயத பாபஙகளே காரணமாகும. ஆகையால இவன்மேல குறறமிலலை. இனி, இவாகள இபபடி மயஙகுவதறகுக காரணததைச சொலலுகிறது ஶலோகததின மூனருவது பாத₃ம—(மம பரம ப₄ாவம அஜாநநத) ஏழுலகும தனிககோல செலுததும ஸாவநியநதாவாய, எலலையறற கருணை, வணமை, தாழநதவாகளோடு ஒரு நீராகப புரையறக கலநது பரிமாறும நீாமை அடியாா குறறம காணுமலிருககை, கணடாலும கு₃ணமாகக கொளளுகை முதலான லக்ஷணஙகளையுடைய வாதஸலயம ஆகிய எனனுடைய கு₃ணஙகளினுல நான மனித உருவை ஏறறுக கொணடிருககையாகிற இநதப பெருமையை அறியாதவாகள இவாகள இதனுலேயே மறற மனிதாகளின உருவிறகும, எனனுடைய அபராகருதத திருமேனிககும வாசி அறியாமல மயங்குகிருாகள எனறு கருதது இநத மயககததாலே—நான மனித உருவை எடுத்திருபபதை மட்டும கணடு, பரதவததோடு கூடிய எனது இநத ஸௌலப₄யம எனககுச சிறபபையே அளிபபது எனறு அறியாமல எனனை மறற பராகருத மனிதாகளோடு ஒததவனுக எணணி அவமதிககிருாகள எனபது ஶலோகததின பரமதாதபாயம "பிதா புதரேண பிதருமாந யோநியோனௌ நாவேத₃விநமநுதே தம ப₃ருஹந்தம" [யஜு-காட₂கம 3 9-55] [அனைததுலகுககும தநதையாயிருபபவன தனபிளளைகளில ஒருவனைத தநதையாகககொணடு ஒவ்வொரு யோனியிலும பிறககிருன. வேத₃மறியாதவன, அவனே பரமாதமா என்று அறியமாட்டான.] எனனும் வேத₃வாகயததின் பொருள இநத ஶலோகததால விவரிககபபட்டதாயிறறு. 11.

मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसः।
राक्षसीमासुरीं चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः॥१२॥

12. மோக₄ாஶா மோக₄காமாணோ மோக₄ஜ்ஞாநா விசேதஸ: ।
ராக்ஷஸீமாஸுரீம சைவ பரகருதிம மோஹிநீம ஶ்ரிதா ॥

மோஹிநீம—(என்னுடைய பெருமையை) மறைக்கும, ஆஸுரீம ராக்ஷஸீம பரகருதிம — அஸுர ராக்ஷஸ ஸவ ப₄ாவத்தை, ஶ்ரிதா —அடைந்திருப்பவர்களாய, மோக₄ாஶா.- பயனற்ற விருப்பங்களையுடையவர்களாய, மோக₄காமாண - பயனற்ற செயல்களையுடையவர்களாய, மோக₄ஜ்ஞாநா.— பயனற்ற (விபரீத) ஜ்ஞானத்தையுடையவர்களாய, விசேதஸ ச ஏவ (ப₄வந்தி)—உண்மையறிவற்றவர்களாகவே ஆகின்றனர

---

12. பழுதான வாசை பழுதான கன்மம
பழுதான ஞானம படைத்தார்—பழுதான
நெஞ்சினராய மோகமுறு நேரசுர ராக்கதமாம
வஞ்சத தகப்படுவா வந்து

மோகம உறு — மோஹத்தை அடைவிக்கும, நேர அசுரராக்கதமாம வஞ்சத்து வந்து அகப்படுவா-அஸுர ராக்ஷஸ வஞ்சக ஸவப₄ாவங்களைப பூரணமாக அடைந்திருக்கும இவர்கள, பழுதான நெஞ்சினராய — நெஞ்சில உண்மை யறிவு இல்லாதவர்களாய, பழுதான ஆசை — பயனற்ற விருப்பங்களையும, பழுதான கன்மம — பயனற்ற செயல களையும, பழுதான ஞானம—பயனற்ற (விபரீத) ஜ்ஞானத தையும, படைத்தார்—பெற்றிருக்கிறார்கள

---

12 முன ஶ்லோகத்தில, மனித உருவை எடுத்திருப்பதையிட்டுத தன்னை அறிவிலிகள அவமதிப்பதாகக் கூறினன. அதற்குக காரணம யாதெனபதையும, அப்படி அவமதிப்பதால ஏற்படும் ப₂லனையும இந்த ஶ்லோகத்தில விவரிக்கிருன. (ராக்ஷஸீம ஆஸுரீம் ச மோஹிநீம பரகருதிம ஶ்ரிதா) ஸர்வேஶ்வரனன நான பரமகருணை யினலேயே மனித உருவை எடுத்திருக்கிறேன எனபதை மறைக்கும ராக்ஷஸ ஸவப₄ாவமான தமோகு₃ணத்தையும, ஆஸுரஸவப₄ாவமான ரஜோகு₃ணத்தையும அடைந்திருப்பவர்கள தமோகு₃ணத்தை மிகுதி

॥ भा ॥ मम मनुष्यत्वे परमकारुण्यादिपरत्वतिरोधानकरीं राक्षसीमासुरीं च मोहिनीं प्रकृतिमाश्रिताः, मोघाशाः — मोघवाञ्छिताः- निष्फलवाञ्छिताः, मोघकर्माणः — मोघारम्भाः, मोघज्ञानाः — सर्वेषु

யாகவும், ரஜோகு₃ணத்தை அதற்கடுத்தபடியாகவும் கொண்டிருப்பது ராக்ஷஸஸ்வபா₄வம். ரஜோகு₃ணத்தை மிகுதியாகவும், தமோகு₃ணத்தை அதற்கடுத்தபடியாகவும் கொண்டிருப்பது ஆஸுரஸ்வபா₄வம் இரு வாக்குமே ஸத்வகு₃ணம் மிகக்குறைந்து, ரஜஸ்தமோகு₃ணங்களால் அமுக்கப்பட்டு வெளிப்படாமலிருக்கும். "யஜந்தே ஸாத்த்விகா தே₃வாந் யக்ஷரக்ஷாம்ஸி ராஜஸா: । ப்ரேதாந் பூ₄தக₃ணாம்ஶ்சாந்யே யஜந்தே தாமஸா ஜநா: ॥" [கீ₃தை 17-4] [ஸாத்விகர்கள் தே₃வர்களையும், ராஜஸர்கள் யக்ஷர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும், இவர்களிலும் வேறு பட்ட தாமஸர்கள் பூ₄தக₃ணங்களையும், ப்ரேதங்களையும் ஆராதி₄க்கி றார்கள்] என்றும், "மந்யே த்வாம் ராக்ஷஸம் க்ரூரமத₂வா தாம ஸாத்மகம் । யஸ்மாத் க்ஷிபஸி கோ₃விந்த₃ம் பாண்ட₃வம் ச த₄நஞ்ஜ- யம் ॥" [பா₄ர பீ₄ஷ்ம 66-31] [நீ கோ₃விந்த₃னையும், பாண்டு₃புத்ர ஞன அர்ஜுனனையும் எதிர்க்கிறபடியால் தமோகு₃ணத்தையுடைய கொடிய ராக்ஷஸனாகவே உன்னை எண்ணுகிறேன்.] என்றும் உத்₃ கோ₄ஷிக்கும் ப்ரமாணங்கள் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கவை இவ வண்ணமாக அறிவின்மையை விளைக்கும் தமோகு₃ணத்தையும், காம க்ரோத₄ லோப₄ மோஹ மத₃ மாத்ஸர்யங்களை விளைக்கும் ரஜோகு₃ணத் தையும் அடைந்தவர்களாகையாலே ஸர்வேஶ்வரனான நானே பரம கருணையினாலே மனித உருவை அடைந்திருக்கிறேன் என்பதை அறியாமல், காமம், க்ரோத₄ம் முதலான து₃ர்கு₃ணங்களாலே என்னை அவமதிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. ஆக, உத்தரார்த்த₄த் தாலே, முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்ன அவமதிப்புக்கு காரணம் விளக்கப்பட்டது இனி பூர்வார்த்த₄த்தாலே, இவ்வவமதிப்பினாலே விளையும் ப₂லன் விளக்கப்படுகிறது. (மோகா₄ஶா:) பயனற்ற விருப் பத்தை உடையவர்கள் எல்லா விருப்பங்களையும் நேரேயும், ஒவ்வொருவர் மூலமாகவும் நிறைவேற்றும் இவனை அவமதிக்கை யாலே, இவர்களது விருப்பங்கள் நிறைவேறாமலே போய்விடுகின்றன என்று கருத்து "ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான அந்தந்தக் காமங்களை முறைப்படி செய்தால் ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான அந்தந்த விருப்பங்கள் நிறைவேறியே தீரவேண்டுமன்றோ" எனில்— (மோக₄கர்மாண:) எல்லாக் காமங்களுக்கும் நேராகவோ அல்லது ஒவ்வொரு தே₃வதை மூலமாகவோ ப₂லனளிக்கும் இவனை அவமதிக்கையாலே இவர்கள்

मदीयेषु चराचरेष्वर्थेषु विपरीतज्ञानतया निष्फलज्ञानाः, विचेतसः— तथा सर्वत्र विगतयाथात्म्यज्ञानाः, मां सर्वेश्वरमितरसमं मत्वा मयि यत्कर्तुमिच्छन्ति, यदुद्दिश्यारम्भान् कुर्वते, तत्सर्वं मोघं भवतीत्यर्थः ॥ १२ ॥

செய்யும் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான எந்தக் காம்மும் தொடக்கம் முதல் முறையற்றதாகி ஸித்₃தி₄க்காமல் போய்விடும் ஆகையால் அந்தக் காமப₂லமான விருப்பங்களும் ஸித்₃தி₄க்கமாட்டா 'அறிவுடைய மனிதனுக்கு அவனுடைய அறிவே விருப்பங்களை ஸாதி₄த்துக்கொடுக்குமே'' எனில்—(மோக₄ஜ்ஞாநா) என் உடைமையான சராசரப் பொருள்களனைத்திலும் விபரீத ஜ்ஞாநத்தையே உடையவர்களாகையாலே பயனற்ற அறிவை உடையவர்களாகிறார்கள் இவர்கள் விபரீதஜ்ஞாநமாகையாலே இவர்களுடைய அறிவு இவர்கள் விருப்பத்தை ஸாதி₄த்துக்கொடுக்காது என்று கருத்து பொதுவாக 'மோக₄ஜ்ஞாநா' என்கையாலே எல்லா விஷயத்திலும் விபரீதஜ்ஞாநத்தை உடையவர்கள் இவர்கள் என்றுகொள்ளவேண்டும் எம்பெருமானை அவமதிக்கையாலே இவர்களது அறிவு இப்படிக் கெட்டுவிடுகிறது என்று கருத்து. அதனால் இவர்கள் ஸ்வதந்தரமல்லாத சேதநாசேதநங்களை ஸ்வதந்தரப் பொருள்களாகவும், என் உடைமையான அவற்றைத் தம்முடையவையாகவும், ஜட₃மல்லாத அப்ராக்ருதமாய, நித்யமான என் தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தை ஜட₃மான ப்ராக்ருதமாய், அநித்யமாகவும், அஸ்தி₂ரமான ப்ராக்ருதப் பொருளை ஸ்தி₂ரமாகவும் மயங்கி, முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு, விருப்பம் நிறைவேறப் பெறாதவர்களாகிறார்கள் என்று கண்டுகொள்வது (விசேதஸ) முற்கூறியபடி விபரீதஜ்ஞாநமே நிறைந்தவர்களாகையாலே உண்மையறிவு அடியோடு இல்லாதவர்களாகிறார்கள். சேதஸ் ஶப₃த₃ம் நெஞ்சைக் குறிப்பதாகக்கொண்டால் 'நெஞ்சற்றவர்கள்' என்று ப₃த₃த₄சேதனரைக் கூறுவது பொருந்தாது சேதஸ் ஶப₃த₃ம் சைதந்யத்தைச் குறிப்பதாகக் கொண்டால் விபரீத ஜ்ஞாநமாகிற சைதந்யம் இவர்களுக்கு இருப்பதாலே சைதந்யமற்றவர்கள் என்று இவர்களைக் கூறுவது பொருந்தாது ஆகையால் சேதஸ் ஶப₃த₃ம் உண்மையறிவைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு, விசேதஸ' என்பதற்கு உண்மையறிவற்றவர்கள் என்று பொருள்கொள்ளுவதே பொருந்தும். இவர்களுக்கு உண்மையறிவு இல்லாமையாலே எல்லா விஷயங்களிலும் விபரீதஜ்ஞானமே ஏற்பட்டு இவர்கள் செய்யும் காம்ங்கள் பயனற்றவையாகி, விருப்பங்களும் நிறைவேறாமல் போகின்றன என்பது பூர்வார்த்த₄த்தின் திரண்ட பொருள்.

महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः।
भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम्॥१३॥

13 மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த₂ தை₃வீம்
பரக்ருதிமாஶ்ரிதா: ।
ப₄ஜந்த்யநந்யமநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூ₄தாதி₃மவ்யயம் ॥

பார்த₂!—குந்தீபுத்ரனே!, **தை₃வீம் ப்ரக்ருதிம் ஆஶ்ரிதா:**—தே₃வஸ்வபா₄வத்தை அடைந்திருப்பவர்களான, **மஹாத்மாநஸ்து**—மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞாநிகளோவெனில், **மாம்**—என்னை, **பூ₄தாதி₃ம்**—எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதி₃ காரணமாய, **அவ்யயம்**—அழிவற்றவனாக, **ஜ்ஞாத்வா**—அறிந்து, **அநந்யமநஸ:**—(ப₄க்தி தவிர) வேறொன்றில் நெஞ்சு செலுத்தாதவர்களாய், **ப₄ஜந்தி**—(என்னிடம்) ப₄க்தி செலுத்துகிறார்கள்.

---

13 மிக்கமனத் தாருலகில் வீயா முதலாகி
யொக்கமனத் துன்னிவே றொன்றறியாத—தக்கமனத்
தானறவரென் னைப்பணிவ ராங்கவர்க டிவ்வியமா
யேன்றவியல் பெற்றியல்வா ரிங்கு

திவ்வியமாய் ஏன்ற இயல் பெற்று இங்கு இயல்வார்—தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஸ்வபா₄வத்தைப் பெற்று, இவ்வுலகில் வாழ்பவர்களாய், **மிக்க மனத்தார்**—சிறந்த நெஞ்சையுடையவர்களான, **தக்க மனத்து ஆன்றவர் அவர்கள்**—நன்னெஞ்சையுடைய மஹாத்மாக்களான அவர்களோவெனில், **ஆங்கு உலகில் வீயா முதலாகி**—இவ்வுலகிற்கு அழியாத முதற்காரணமாகி நிற்கும், **என்னை**—என்னை, **வேறொன்று அறியா ஒக்க மனத்து**—(ப₄க்தி தவிர) வேறொன்று

ஆக, ஸர்வேஶ்வரனான என்னை மற்றவர்களோடு ஒத்தவனாக எண்ணி, இவர்கள் எந்தச் செயலைத் தொடங்கினாலும் அவையனைத்தும் பயனற்றதாகி இவர்கள் விருப்பம் எதுவும் நிறைவேறாமலே போகிறது என்றதாயிற்று. 12.

॥ भा ॥ ये तु स्वकृतैः पुण्यसञ्चयैः मां शरणमुपगम्य विध्वस्तसमस्तपापबन्धाः दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः महात्मानः,

---

அறியாத தங்களுககுத தகுநத நெஞசாலே, உனனி—நினைதது, பணிவா—ப்ரகதிசெயவாாகள

---

13 அாஜுனனுககு ப்ரகதியோகத்ததில ருசி உணடாவதறகாக ப்ரகதாகளில தலைசிறநதவாகளாய ஸவயம பரயோஜன ப்ரகதியை யுடையவாகளாய, "வாஸுதேவஸ ஸாவமிதி ஸ மஹாதமா" [7-19] எனறு சொலலபபடடவரான தலைசிறநத ஜஞானிகளின பெருமையை இநத ஶலோகததில கூறுகிறுன, மேல ஶலோகஙகளில மஹாத மாககளாவதறகு முநதிய நிலையிலுளள உபாஸகஜஞாநிகளின பெருமையையும விவரிககிருன முனனிரணடு ஶலோகஙகளில காடடபபடட அறிவிலிகளே நிறைநதிருககும இவவுலகில உன் அவதாரம பயனறறதாகுமே? எனனும ஶஙகை எழ, அவதாரத தைப பயனடையச செயயும மஹாதமாககளின பெருமையை வாணிககிருன "நாவேதவிநமநுதே தம ப்ருஹநதம" [யஜுா காடகம 3-9 55] [எலலா யோனிகளிலும அவதரிபபவன ஸாவ லோக பிதாவான பரமபொருளே எனறு உணரமாட்டான வேத மறியாதவன] எனனும ஶருதியின அாததததை முனனிரு ஶலோகங களும விளககின "தஸய தீரா பரிஜாநநதி யோநிம" [புருஷஸூ 2-3] [அறிவாளிகளில சிறநதவாகளே அவனுடைய அவதார ரஹஸயததை அறிகிருாகள] எனற ஶருதியின அாததத்தை இனிவரும ஶலோகஙகளில விவரிககிருன. (மஹாதமாநஸது) மஹாதமாககளோவெனில 'து' ஶபதம முனனிரு ஶலோகஙகளில சொலலபபடடவாகளுககு நோ எதிரதடடானவாகள இவாகள எனறு காடடுகிறது "துஷகருதிந" [கீதை 7 15] என்று சொல லபபடட நாலுவகைபபடட பாபிகளில உசசநிலையிலிருபபவாகள அவாகள "ஸுகருதிந" [7 16] எனறு சொலலபபடட புணய சாலிகளில உசசநிலையிலிருபபவாகள இவாகள ஸாவேஶவரனை அவமதிககும பாபிகள அவாகள. 'வாஸுதேவஸஸாவம'' [7-19] "மாமேவ யே பரபதயநதே' [7-14] எனகிறபடியே ஸாவேஶ்வர னையே எலலாமாகபபறறி எலலாப பாபஙகளும நீஙகபபெறறவாகள இவாகள மயஙகவைககும அஸுர ராக்ஷஸ ஸவபாவததை யுடையவாகள அவாகள மயாவற மதிநலம அருளப பெற்ற தேவஸவபாவததை உடையவாகள இவாகள.

ते भूतादिमव्ययम् —वाङ्मनसागोचरनामकर्मस्वरूपं परमकारुणिकतया साधुपरित्राणाय मनुष्यत्वेनावतीर्णं मां ज्ञात्वाऽनन्यमनसो मां भजन्ते;

(தைவீம் ப்ரக்ருதிமாச்ரிதா: பஜந்தி) தேவர்களுக்குரிய ஸாத்விக ஸ்வபாவத்தின் உச்சநிலையையடைந்தவர்களாகையாலே என்னிடமே பக்தி செலுத்துகிறார்கள். இந்த பக்தியை மோக்ஷோபாயமாக நினைத்து அநுஷ்டிக்கிறார்களோ? எனில்— (அநந்யமநஸ:) பக்தி தவிர வேறெதிலும் நெஞ்சு செலுத்தாதவர்கள். நானே அவர்களுக்கு மிகவும் இனியவனாகையாலே, என்னிடம் அன்பு செலுத்தாவிடில் தம்முடைய மனமும், ஆத்மஸ்வரூபமும், வெளி இந்திரியங்களும் தரிக்கமாட்டாவாகையாலே என்னுடைய பக்தியையே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டு அதை மோக்ஷோபாயமாகவும் கருதாமல் என்னிடம் பக்தி செலுத்துகிறார்கள் என்று கருத்து 'ஸ மஹாத்மா' [7-19] என்று சொல்லப்பட்ட 'மஹாத்மா' என்னும் பதத்தை ப்ரயோகித்திருக்கையாலும் 'அநந்ய மநஸ: பஜந்தி' என்று பக்தி தவிர வேறு பயனைக் கருதாதவர்கள் என்று கூறியிருக்கையாலும், ஆழ்வார்களைப் போன்ற ஸாத்யபக்திநிஷ்டர்களே இங்கு கூறப்படுகிறார்கள் என்று விளங்குகிறது. அதனாலேயே பாஷ்யகாரரும் "மத்ப்ரியத்வாதிரேகேண மத்பஜநேந விநா மநஸ்ஸாத்மஸ்ச பாஹ்யகரணாநாம் ச தாரணமலபமாநா மத்பஜநைகப்ரயோஜநா பஜந்தே" [நானே அவர்களுக்கு மிகவும் இனியவனாகையாலே, என்னிடம் அன்பு செலுத்தாவிடில் தம்முடைய மனமும், ஆத்மஸ்வரூபமும், வெளி இந்திரியங்களும் தரிக்கமாட்டாவாகையாலே என்னுடைய பக்தியையே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டு (அதை மோக்ஷோபாயமாகவும் கருதாமல்) என்னிடம் பக்தி செலுத்துகிறார்கள்.] என்று அருளிச்செய்தார். "சிவனொடு பிரமன் வண் திருமடந்தை சேர் திருவாகம் எம்மாவியீரும்" [திருவாய் 9-9-6] "வேம் எமதுயிர் அழல் மெழுகில் உக்கே" [திருவாய் 10-3-6] "வேட்கை நோய் மெல்லாவி உள்ளுலர்த்த" [திருவாய் 2-1-10] என்று ஆழ்வாரும் எம்பெருமானைப் பெறுவிடில் தம் ஆத்மஸ்வரூபம் சேதிக்கப்பெறுவதுபோலும், நெருப்பிலிடப்பட்டு உருகுவதுபோலும், உலர்வதுபோலும் துடித்தார். "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" [பெரியதிருவ 34] "காலுமெழா கண்ணநீரும் நில்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கி, குரல் மேலுமெழா மயிர்க்கூச்சுமறு என தோள்களும் வீழ் வொழியா, மாலுகளா நிற்கும் என் மனனே" [பெரியாழ்திரு 5 3 5] என்றும், 'முடியானே' [3-8] என்னும் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களி

मत्प्रियत्वातिरेकेण मद्भजनेन विना मनसश्चात्मनश्च बाह्यकरणानां च धारणमलभमाना मद्भजनैकप्रयोजना भजन्ते ॥ १३ ॥

லும நெஞசும, வெளி இநதிரியஙகளும எமபெருமானிடம ப்₄கதி செலுததாவிடில த்₄ரிககமாட்டாமையைப பேசினாகள ஆழவாாகள இபபடி ப்₄கதி செலுததததகக பெருமை உனனிடம உணடோ? எனில கூறுகிறுன—(பூ₄தாதி₃ம அவயயம மாம ஜஞாதவா) எலலாப பொருளுககும ஆதி₃காரணமாய அழிவறறவனுய, கணணனுய அவதரிததிருககும எனனை அறிநது. 'பூ₄தாதி₃ம' எனறு காரணத வததைச சொலலுவதனமூலம தனனுடைய பரதவததைக காட்டு கிறுன. 'மாம' எனறு தன திருமேனியைத தொட்டுக காட்டி, அவதார ஸௌலப்₄யததைக காட்டுகிறுன. இநத அவதாரமானது கருணையைக காரணமாகக கொணடதாய, காமம காரணமாக ஏற படாததாயிருககையாலே காமம காரணமாகப பிறககும மறறவாக ளுககுபபோலே தனனுடைய அறிவு பிறககப பிறகக மழுஙகாது எனபதை 'அவயய' ஶப்₃த₃ததாலே காட்டுகிறுன். 'ப₃ஹு₄தா₄ விஜாயதே' [பு-ஸூ 2] [பலபடியாகச சிறபபுறப பிறககிறுன] 'ஸ உ ஶ்ரேயாந ப்₄வதி ஜாயமாந' [யஜுஷ-அஷ்டகம 3-6-1-3] [அவன் பிறநத பினபே பெருமை பெறுகிறுன] என்று வேத₃மும, "ஜநம காம ச மே தி₃வயம" [கீ₃தை 4 9] [என பிறபபும செயலகளும அபராகருத மானவை] என்று இககணணனும, "பலபிறபபாய ஒளிவருமுழு நலம" [திருவாய 1-3-2] எனறு ஆழவாாகளும இபபெருமையை அருளிசசெயதாாகளனறே ஆக, வாககுககும, மனததுககும எட் டாத திருநாமஙகளையும செயலகளையும, ஸவரூபததையும உடைய வனுயிருககையாகிற பரதவததைககொணடிருநதபோதிலும, பரம கருணையுடையவனுகையாலே நலலோாகளைக காபபதறகாக மனிதனுய அவதரிததிருககும ஸௌலப்₄யததையுடையவன எனறும, உடைய வனுகையாலே உடைமையை விடமாட்டாமல நாட்டில பிறநது படாதன படுமவன் எனறும உணாநது எனனிடம ஸவயமபரயோஜன மான அனபைச செலுததுகிறுாகள எனறு கருதது. இநத ஶ்லோகம உபாஸக ஜஞாநிகளையே குறிபபதாககொணடு 'ஆாததாத₃யதி₄ காாயாநதரவயவசசே₂த₃ாதத₂தவாத அநநயபரயோஜநதவவிவக்ஷா அதர உசிதா' [ஆாததன, அாத₂ாாததி₂ ஜிஜஞாஸு என னும மறற மூன்று அதி₄காரிகளையும தவிாபபதறகாகவே 'அநநய மநஸ' என்று கீ₃தையிலும, "மத₃ப்₄ஜநைக பரயோஜநா" என்று ப்₄ாஷ்யததிலும உள்ள பத₃ஙகள எழுநதனவாகையாலே (உபாஸனததைச சொலலும இநத பரகரணத்தையொட்டி) எம

सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः।
नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते॥ १४॥

14 ஸததம கீாததயநதோ மாம யதநதஶச த₃ருட₄வரதா ।
நமஸயநதஶச மாம ப₄கதயா நிதயயுகதா உபாஸதே ||

மாம—எனனை, ப₄கதயா—ப₄கதியோடு, ஸததம—எப போதும, கீாததயநத—ஸங்கீாததனம செயகிறவாகளாய, த₃ருட₄வரதா — உறுதியான ஸங்கலபததையுடையவாக ளாக, யதநத ச—(என விஷயமான அாசசனம முதலிய செயலகளில) முயலகினறவாகளாய, மாம நமஸயநத ச— எனனை வணஙகுகினறவாகளாய, நிதயயுகதா —எனனேடு எனறும சோநதிருபபதை விருமபுகினறவாகளாய, உபா ஸதே—உபாஸிககிருாகள

14 எநநாளு மெனனைத துதிததே யியறறியுடன
மெயநநா மனததான மிகபபணிநது—தனனூநத
பததியுட னெனனைப பயிலுறுவாா தாமெனறுஞ
சிததியினைச சோநதாா செறிநது.

எநநாளும—எபபோதும, எனனை துதிததே — எனனை ஸங்கீாததனம செயது, இயறறியுடன — முயறசியோடும, தன ஆநத பததியுடன—நிறைநத அனபுடனும, மெயநநா மனததால மிகப பணிநது — பொயயிலலாத நாவாலும, மனததாலும மிகவும வணஙகி, எனறும சிததியினை செறிநது சோநதாாதாம — எனனேடு எபபோதும கூடி யிருககும பேறறை விருமபுகினறவாகளாய, எனனை பயி லுறுவாா—எனனை உபாஸிககிருாகள.

பெருமானைத தவிர வேறு எவரையும பயனுகக கொளளாத உபாஸக ஜஞானிகளை இங்கு குறிபபதாகக கொளளுவதே உசிதம] எனறு தாதபாயசநத₃ரிகையில அருளினா தே₃ஶிகன. (பாாதத₂ !) என் அததையான பருதை₂ எனபபடும குநதிககு இநதிரனின அநுக₃ர ஹததாலே பிறநத நீ தே₃வபரகருதியேயாகையாலே, நீயும இததகைய மஹாதமாவான ஜஞாநியாகவேணும எனறு கருதது ஆக, இநத ஶலோகததால ஜஞானிகளில தலைசிறநத மஹாதமாககளின பெருமை யைப பேசினுயிறறு 13.

14 உபாஸகாகளின பரிபககுவநிலையான ஸவயம பரயோஜன ப$_4$கதியையுடைய மஹாதமாககளின பெருமை சென்ற ஶலோகததில வாணிககபபடடது இனி இரணடு ஶலோகஙகளாலே ஸாத$_4$ன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ாகளான உபாஸகாகளின பெருமை விவரிககபபடுகிறது. இநத ஶலோகததில ''யதநத த$_3$ருட$_4$வரதா உபாஸதே'' எனனும பத$_3$ஙகள இவாகள ஸாத$_4$னப$_4$கதிநிஷட$_2$ாகள எனபதையும, அடுதத ஶலோகததிலுளள 'அநயே' எனனும பத$_3$ம—13-வது ஶலோகததில சொலலபபடட ஸவயமபரயோஜன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ாகளைக காடடிலும வேறுபடடவாகள எனபதையும காடடுகிறது இநத ஶலோகம உபாஸகாகளையே குறிககிறது எனறு தெளிவாகையால, அடுதத ஶலோகததிலுளள 'அநயே' எனனும பத$_3$ததை இஙகும வருவிததுக கொளளவேணும இநத ஶலோகததில உபாஸனததின தொடகக நிலையிலுளளவாகளையும, அடுதத ஶலோகததில உபாஸனததின முறறிய நிலையிலுளளவாகளையும, முநதிய ஶலோகததில உபாஸனம பரிபககுவமடைநது, ஸவயம பரயோஜன (ஸாத$_4$ய) ப$_4$கதிநிஷட$_2$ாகளானவாகளையும குறிபபிடுகிறுன எனபது குறிககொளளததககது. 'வாஸுதே$_3$வஸஸாவமிதி ஸ மஹாதமா' [7-19] [வாஸுதே$_3$வனே எலலாம எனறு நினைபபவனே மஹாத்மா] எனறு ஏழாமததியாயத்தில கணணனுல கொணடாடபபடடவனுய, ஸித$_3$தோ$_4$பாயநிஷட$_2$னுய, ஸவயம பரயோஜனப$_4$கதிநிஷட$_2$னுன அதி$_4$காரியே 'மஹாதமா' எனும ஶப$_3$த$_3$ததுககு முக$_2$யாாதத$_2$மாகையாலே, சென்ற ஶலோகததில ' மஹாதமாந ' எனறு அவாகளை எடுததான இவவிரு ஶலோகஙகளிலும எடுககபபடட ஸாத$_4$னப$_4$கதிநிஷட$_2$ாகள, அவாகளைக காடடிலும வேறுபடடவாகள எனபது தோறற அடுதத ஶலோகததில 'அநயே' எனனும பத$_3$ம பரயோகி$_3$ககபபடடது. ஆயினும, அவாகளும மஹாதமாககளாவதறகு முநதிய நிலையிலிருபபவாகளாய, விரைவிலேயே மஹாதமாககளாகக கூடியவாகளாய, இககாரணததாலேயே மஹாதமகலபாகளாயிருககையாலே அடுதத ஶ்லோகததின் ப$_4$ாஷயததில 'அநயேऽபி மஹாதமாந ' எனறு ப$_4$ாஷயகாரா அருளிசசெயதாா உபாஸகாகளுககுச சொலலபபடும கீாததன நமஸகாராதி$_3$கள அவாகளுடைய பரமபரிபககுவநிலையான ஸவயம பரயோஜன ப$_4$கதியையுடைய மஹாதமாககளான ஆழவாாகளுககும மிகப பொருநதுமாகையால, இநத ஶலோகஙகளிலெலலாம ஆழவாாகளைத திருவுளளததில கொணடே எமபெருமானூா ப$_4$ாஷயமிடடருளியிருககிறூா என்பது குறிககொளளததககது ஆகையாலேயே ஸாத$_4$னப$_4$கதிநிஷட$_2$ாகளான உபாஸகாகளலலாதபோதிலும ஆஙகாஙகு ப$_4$ாஷயகாரா திருவுளளததிலகொணட ஆழவாாகளின

ஸ்ரீஸூக்திகளை எடுத்துக் காட்டுகிறோம் பட்டர் தம் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்தில் உத்தரஶதகத்தில் 'நித்யம் காம்யம்'' [84] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் கர்மயோகநிஷ்டர்களையும், ''ப்ரத்யஞ்சம் ஸ்வம்'' [85] என்று தொடங்கும் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞான யோகநிஷ்டர்களையும் வர்ணித்தபின்பு, இந்த கீதாஶ்லோகத்தை யும், இவ்வத்தியாயத்தின் 29-வது ஶ்லோகத்திலுள்ள 'மயி தே தேஷு சாப்யஹம்' என்னும் பகுதியையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு,

''அத மருதிதகஷாயா கேசிதாஜாநதாஸ்ய-
தவரித ஶிதிலசித்தா: கீர்த்திசிந்தாநமஸ்யா: ।
விதத்தி நநு பாரம் பக்திநிக்நா லபந்தே
த்வயி கில தத்மே த்வம் தேஷு ரங்கேந்த்ர கிம் தத் ॥''[86]

[ஸ்ரீரங்கநாதரே! (காம்ய ஜ்ஞாந யோகங்களாலே பக்தி யோகம் தொடங்குவதற்குத் தடையாயிருக்கும்) பாபங்கள் நீங்கப்பெற்றவர்க ளாய், இயற்கையான அடிமையில் பற்றத்தை உடையவர்களாய், உள்ளம் நைந்தவர்களாயிருக்கிற பக்தியோகநிஷ்டர்களான சிலர் ஸங்கீர்த்தனம், சிந்தனம், நமஸ்காரம் ஆகியவற்றைச் செய்கிறார்கள் அவர்களும் (இதன் பலனாக) பரமபதத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள் தேவரீரிடத்திலே இருக்கிறார்களன்றோ, (இது பொருத்தம்). தேவரீர் அவர்களிடத்தில் இருப்பதாக (கீதையில்) அருளிச்செய்தி ருக்கிறீரே, அது எப்படிப் பொருந்தும்?] என்னும் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் பக்தியோக நிஷ்டர்களை வர்ணித்தது இங்கு அநு ஸந்திக்கத்தக்கது. (ஸததம் மாம் கீர்த்தயந்த) எப்போதும் என் னுடைய குணசேஷ்டிதங்களை வர்ணிக்கும் நாராயணன் கிருஷ்ணன், வாஸுதேவன் முதலான திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்கின்ற வர்களாய் இங்கு 'கீர்த்தயந்த' என்னும் பதத்திற்கு விஶேஷண மாயுள்ள 'ஸததம்' என்னும் ஶப்தத்தை அடுத்துள்ள 'யதந்த' 'நமஸ்யந்த', நித்யயுக்தா:', 'உபாஸதே' என்னும் ஒவ்வொரு ஶப்தத்தோடும் கூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும் 'பக்த்யா' என்னும் பதமும் இதுபோல ஒவ்வொரு பதத்தோடும் சேரும் பக்தி யோடு எப்போதும் என்திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்கிறவர்க ளாய், எப்போதும் என் விஷயமான முயற்சிகளைச் செய்கின்றவர்க ளாய், எப்போதும் என்னை வணங்குகின்றவர்களாய், என்னோடு என்றும் சேர்ந்திருப்பதை எப்போதும் விரும்புகின்றவர்களாய், எப் போதும் என்னை உபாஸிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. ஏன் இப்படிச் செய்கிறார்கள்? எனில், பக்தியாலே என்னை மிகவும் இனியவனாகக் கொண்டிருக்கையாலே, என்னைப்பற்றி ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது,

॥भा॥ अत्यर्थमत्प्रियत्वेन मत्कीर्तनयतननमस्कारैर्विना क्षणाणुमात्रेऽप्यात्मधारणमलभमानाः, मद्गुणविशेषवाचीनि मन्नामानि स्मृत्वा

முயலவது, நமஸகரிபபது முதலானவறறைச செயயாவிடில— "தருடி யுக₃ாயதே தவாமபஶயதாம' [ப₄ாக₃வதம ஸ்க₂ாபிகாகீ₃தம] [உனனைக காணாவிடில ஒருகணம ஒரு யுக₃மாகிறது] 'ஒருபகல ஆயிரம ஊழியாலோ" [திருவாய 10-3-1] எனகிறபடியே ஒரு கணததின திவலையான நேரஙகூடத தம ஸவரூபம த₄ரிககபபெருத வாகளாய, கீாததனம முதலானவறறைச செயகிருாகள எனறு கணடு கொளவது (ஸததம கீாததயநத) எனனுடைய ஸவரூபம, ரூபம, குணம, விபூ₄தி, சேஷ்டிதஙகள முதலானவறறைச சொலலும திருநாமஙகளை நினைதது எலலா அவயவஙகளிலும மயிாககூசசெறியப பெறறவாகளாய, ஆனநத₃ததாலே தழுதழுதத குரலை உடையவாக ளாய, நாராயணன முதலான பரதவததைச சொலலும திருநாமங களையும, கருஷணன, வாஸுதே₃வன முதலான ஸௌலப₄யததைச சொலலும திருநாமஙகளையும, முறகூறிய ஸவரூப ரூப குண விபூ₄தி சேஷ்டிதஙகளைச சொலலும திருநாமஙகளையும, அததிருநாமஙகளின ஶப₃த₃மாததரமே மிக இனியதாயிருககையாலே திருபபித திருபபி அவறறைச சொலலுவதே யாததிரையாயிருககிருாகள எனறு கருதது. 'ஸததம' எனறதால தனியேயிருககுமபோது ஸஙகீாததனம செய வதுபோலே பல ஜனஙகளுககு நடுவிலேயிருககுமபோதும, லஜஜை யிலலாமல "ஆடிபபாடி அரஙகவோ" [பெரு-திரு 2-2] எனறு அழைககவேணடும எனறு உணாததபபடுகிறது. இவவிடததில "தநநாமஸமரணோத்₃பூ₄தபுலகஶசேதி₃புஙக₃வ" [விஷ்ணுத₄ாமம 74-48] [எமபெருமானுடைய திருநாமஙகளை நினைபபதினுல மயிாக கூசசெறியபபெறற சேதி₃நாடடுத தலைவன]

மத₃ப₄கதஜநவாதஸலயம பூஜாயாஞசாநுமோத₃நம ।
ஸவயமப₄யாசசநஞசைவ மத₃ாததே₂ டு₃மப₄வாஜநம ॥
மதகத₂ாஶரவணே ப₄கதி ஸவரநேதராஙக₃விகரியா ।
மமாநுஸமரணம நிதயம யசச மாம நோபஜீவதி ॥
ப₄கதிரஷடவித₄ா ஹயேஷா யஸமிந மலேசசே₂ऽபி வாததே ।
ஸ விபரேநத₃ரோ முநி ஸ்ரீமாந ஸ யதி ஸ ச பணடித₃த ॥
தஸமை தே₃யம ததோ க₃ராஹயம ஸ ச பூஜயோ யத₂ா ஹயஹம ।
[க₃ாருட₃ம 219-6 9]

[(1) என ப₄கதாகளிடததில வாதஸலயம, (2) எனனை ஆராத₄னம செய்வதை ஆமோதி₃ததல, (3) தானே என்னைப பூஜிததல, (4) என

पुलकाञ्चितसर्वाङ्गाः, हर्षगद्गदकण्ठाः, नारायणकृष्णवासुदेवेत्येवमादीनि

விஷயத்தில் ஆடம்பரமற்றிருத்தல், (5) என் கதைகளைக் கேட்பதில் அன்பு (6) (என் கதைகளைக் கேட்கும்போது) குரல் தழதழத்தும், கண்ணீர் மல்கியும், உடம்பு மயிர்க்கூச்செறிந்துகொண்டுமிருக்கை, (7) எப்போதும் என்னை நினைத்திருக்கை, (8)என்னிடம் வேறு ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் கேளாதிருக்கை என்னும் இந்த எட்டு விதமான ப₄க்தியானது எந்த ம்லேச்ச₂னிடமும் காணப்படுகிறதோ, அவனே ப₃ராஹ்மண ஶ்ரேஷ்ட₂ன், அவனே முனிவன், அவனே த₄னவான், அவனே யதி, அவனே பண்டி₃தன், அவனுக்கு ஞானத்தை உபதே₃ஶிக்கலாம், அவனிடமிருந்து ஞானோபதே₃ஶமும் பெறலாம் அவன் என்னைப்போல பூஜிக்கத்தக்கவன்.] யஜ்ஞேஶாச்யுத கோ₃விந்த₃ மாத₄வாநந்த கேஶவ। க்ருஷ்ண விஷ்ணோ ஹ்ருஷீகேஶ வாஸுதே₃வ நமோऽஸ்து தே। இதி ராஜாऽऽஹ ப₄ரதோ ஹரேர் நாமாநி கேவலம் ||'' [வி-பு 2-13-9 10] [''யஜ்ஞநாத₂னே! அச்யுதனே! கோ₃விந்த₃னே! மாத₄வனே! அநந்தனே! கேஶவனே! கிருஷ்ணா! விஷ்ணுவே! ஹ்ருஷீகேஶனே! வாஸுதே₃வனே! உனக்கு வணக்கம்'' என்று ராஜாவான ப₄ரதன் ஹரியின் திருநாமங்களை மாத்திரம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.] 'நாமந்ஸதே யாவதீ ஶக்தி பாபநிர்ஹரணே ஹரே। ஶ்வபசோऽபி நர காதும் க்ஷமஸ்தாவந் கில்பி₃ஷம் ||'' [ஹரியாகிற உன் திருநாமங்களுக்குள்ள பாபத்தைப் போக்கும் ஶக்தியின் அளவுக்குப் பாபத்தைச் செய்ய நாயமாமஸம் தினபவனாலும் முடியாது.] ''கமலநயந வாஸுதே₃வ விஷ்ணோ த₄ரணித₄ராச்யுத ஶங்க₂ சக்ரபாணே'' [வி-பு 3-7 33] [தாமரைக் கண்ணா! வாஸுதே₃வனே! விஷ்ணுவே! பூ₄மியை த₄ரிப்பவனே! அச்யுதனே! சங்குசக்கரக் கையனே!] ''ஏதாவதாऽலமக₄நிர்ஹரணாய பும்ஸாம் ஸங்கீர்த்தனம் ப₄க₃வதோ கு₃ணகர்மநாமநாம்। விக்ருஶ்ய புத்ரமக₄வாந் யத₃ஜாமிளோऽபி நாராயணேதி ம்ரியமாண உபைதி முக்திம் ||'' [ப₄ாக₃வதம் 6-3-24] [எம்பெருமானுடைய கு₃ணம், செயல்கள் ஆகியவற்றைச் சொல்லும் திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்வதொன்றே மனிதர்களின் பாபத்தைப் போக்கடிப்பதற்குப் போதுமானது. மஹா பாபியான அஜாமிளனும் சாகும்போது 'நாராயணா' என்று தன் பிள்ளையைக் கூப்பிட்டதன்மூலம் முக்தியையே அடைந்தானன்றோ.] ''ஆர்த்தா விஷண்ணா ஶிதி₂லாஶ்ச பீ₄தா கோ₄ரேஷு ச வ்யாதி₄ஷு வர்த்தமானா। ஸங்கீர்த்ய நாராயண ஶப்₃த₃மாத்ரம் விமுக்த து₃க்கா₂ ஸுகி₂னோ ப₄வந்தி ||'' [ஸஹஸ்ரநாமாத₄யாயம்] [தே₃ஹத்தைப் பற்றிவரும் ஆத₄யாத்மிகம், தீ நீர் முதலானவற்றால் வரும் ஆதி₄ பௌ₄திகம், தெய்வச்செயலாக வரும் ஆதி₄தை₃விகம் என்னும் மூன்று

सततं कीर्तयन्तः, तथैव यतन्तः—मत्कर्मस्वर्चनादिकेषु तदुपकारकेषु

வகையான தாபங்களால வருநதுகிறவாகளும, விரோதி₄களைக கணடு ப₄யபபடுகிறவாகளும, மிககொடிய நோயகளால வாடு கினறவாகளும நாராயண ஶப₃த₃ததைக கீாததனம செயத மாததி ரததாலேயே துனபம நீஙகபபெறறு இனபுறுகிறாாகள] 'ஆஹலாத₃ ஶீதநேதராமபு₃ புளகீகருத க₃ாதரவாந! ஸத₃ா பரகு₃ணாவிஷட த₃ரஷடவய ஸாவதே₃ஹிபி₄ ||' [விஷ்ணுததவம] [ஆனநத₃த தாலே குளிாநத கணணீரை விடுபவனும, உடமபில மயிாககூச செறியபபெறறவனும, எபபோதும எமபெருமானுடைய கு₃ணஙக ளால ஆடகொளளபபடடவனுமுளள ப₄கதன உடமபு படைதத அனைவராலும காணததககவன] முதலான ரிஷி வாகயஙகளும, " உளளஞசோர உகநதெதிா விமமி உரோம கூபஙகளாய, கணண நீாகள துளளமசோரத துயிலணைகொளளேன சொலலாய யானுனனைத தததுறுமாறே " [பெரியாழதிரு 5 1-7] " காலுமெழா கணணநீரும நிலலா உடலசோாநது நடுஙகி, குரல மேலுமெழா மயிாககூசசுமறு என தோளகளும வீழவொழியா மாலுகளாநிறகும என மனனே' [பெரியாழதிரு 5 3 5] " உளளெலாமுருகிக குரலதழுதொழிந தேன உடமபெலாம கணணநீா சோர நளளிருளளவும பகலும நானழைபபன நாராயணா எனனும நாமம " [பெரியதிரு 1-1-5] " மழைபெயதாலொககும கணணநீரினொடு அனறு தொடடும மையாநது இவள, நுழையும சிநதையள அனனைமீா தொழும அத திசை உறறு நோககியே" [திருவாய 6 5-5] "கெடுமிடராயவெலலாம கேசவா எனன" [திருவாய 10-2-1] "நாரணன தமமனனை நரகம புகாள" [பெரியாழதிரு 4-6-1] " எமமானைச சொலலிபபாடி எழுநதும பரநதும துளளாதாா தமமாறகருமமென?" [திருவாய3-5-1] 'தலையினொடாதனம தடடத தடுகுடடமாயப பறவாதாா அலைகொள நரகததழுநதிக கிடநதுழைககினற வமபரே [ஷை 3 5 3] "குமபிடு நடடமிடடாடிக கோகுகடடுணடு உழலாதாா தம பிறபபால பயன எனனே" [ஷை 3-5-4] "வேதமுதலவனைபபாடி வீதிகளதோறும துளளாதாா ஓதியுணாநதவா முனனு என சவிபபாா மனிசரே' [ஷை 3-5 5] "வடதிருவேஙகடததெநதை போபல சொலலிபபிதறறிப பிதத ரெனறே பிறாகூற ஊாபலபுககும புகாதும உலோகா சிரிகக நினறாடி ஆாவம பெருகிக குனிபபாா அமரா தொழபபடுவாரே" [ஷை 3 5-8] " உளளம குழைநது எழுநதாடிப பெருமையும நாணும தவிாநது பிதறறுமின பேதைமை தீாநதே " [ஷை 3-5-10] முதலான ஆழவாாகளின அருளிசசெயலகளும இஙகு அநுஸநதி₄ககததககன

भवननन्दनवनकरणादिकेषु च दृढसङ्कल्पा यतमानाः, भक्तिभारावनमितमनोबुद्ध्यभिमानपदद्वयकरद्वयशिरोभिरष्टाङ्गैरचिन्तितपांसुकर्दमशर्क -

(ப₄க்த்யா ஸததம் மாம் யதந்தஶ்ச) அன்போடு எப்போதும் என்னைக் குறித்து முயல்கின்றவர்களாய் இங்கு சொல்லப்படும் முயற்சி ''த₄ருவா ஸ்மருதி'' [சா₂ந் 7 26 2] [நிலையான நினைவு] என்று உபநிஷத்துக்களில் ஓதப்படுவதாய், எண்ணெய்த் தாரைபோலே இடைவிடாததான அன்போடு கூடின நினைவேயாகும். இதுவே ப₄க்தியோக₃ம் என்று சொல்லப்படுகிறது அதனாலேயே ''கீர்த்தி சிந்தா நமஸ்யா வித₃த₄தி'' [ர-ஸ்த 2-86] என்று 'யதந்த' என்னும் பத₃த்திற்கு 'சிந்தா' என்று விவரணம் அருளினார் ப₄ட்டர். இந்த ப₄க்திரூபமான நினைவு — எம்பெருமானைப்பற்றிய அர்ச்சனம், ஸ்தோத்ரம் முதலானவற்றிலும், அதற்கு உறுப்பான ஆலயம் சமைத்தல், நந்த₃வனம் அமைத்தல் முதலான முயற்சிகளிலும் மூட்டுமாகையாலே அவற்றையும் 'யதந்த' என்பதற்குப் பொருளாக ப₄ாஷ்யகாரர் அருளினார். (த்₃ருட₄வ்ரதா꞉) முற்கூறிய கீர்த்தன யத்னங்களிலும், பின்சொல்லப்போகும் நமஸ்காரத்திலும் உறுதியான ஸங்கல்பமுடையவர்களாயிருப்பார்கள் எத்தனை பெரிய ஆபத்து வந்தாலும் இந்த ஸங்கல்பம் தளராது அத்தகைய ஆபத்துக்களிலும், எத்தனை பெரிய செல்வம் மற்றவர்களிடமிருந்து வருவதாயிருந்தாலும் இவர்கள் இந்த உறுதி தளர்ந்து மற்றவர்களை ஆஶ்ரயிக்கமாட்டார்கள் என்றபடி. செல்வங்களில் தலைசிறந்ததான மோக்ஷச்செல்வத்தையடைவதே இவர்களுடைய குறிக்கோளாகையாலே, அதை அடைவிக்கும் ஸாத₄னாநுஷ்ட₂ானத்திலிருந்து எத்தகைய ஆபத்தும், ஸம்பத்தும் இவர்களைத் தளரவைக்கமுடியாது என்று கருத்து எம்பெருமானைப்பற்றிக் கேட்டாலும் நினைத்தாலும் ''காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்'' [பெரியதிருவ 34] என்கிறபடியே ஸர்வாங்க₃ங்களும் தளரும்படியான ப₄க்திபாரவஶ்யமுடைய ஆழ்வார்களுக்கு இத்தகைய த்₃ருட₄ஸங்கல்பம் கைகூடாதாகையாலே, அவர்கள் அக்காரணத்தாலேயே ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்களாயிராமல் ப்ரபத்திநிஷ்ட₂ர்களாயுள்ளனர் என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. (ப₄க்த்யா ஸததம் மாம் நமஸ்யந்தஶ்ச) அன்போடு என்னைக் குறித்து எப்போதும் நமஸ்கரிக்கின்றவர்களாய். ''மனோபு₃த்₃த₄யபி₄மானேந ஸஹ ந்யஸ்ய த₄ராதலே। கூர்மவச்சதுர பாத₃ாந ஶிரஸ்ததரைவ பஞ்சமம்॥'' [ஸாத்வதஸம்ஹிதை 6-187] [மனம், அறிவு, அபி₄மானம் ஆகியவற்றோடு கூட, நான்கு கால்களை ஆமை வைத்துக

रादिके धरातले दण्डवत्प्रणिपतन्तः, सततं मां नित्ययुक्ताः— नित्ययोगं काङ्क्षमाणा आत्मान्तं मद्दास्यव्यवसायिन उपासते ॥ १४ ॥

ज्ञानयज्ञेन चाप्यन्ये यजन्तो मामुपासते ।
एकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुखम् ॥ १५ ॥

15 ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந சாபயநயே யஜநதோ மாமுபாஸதே ।
ஏகதவேந பருத₂கதவேந ப₃ஹுதா₄ விஶவதோமுக₂ம ॥

கொளவதைபபோலே, காலகளேயும, கைகளேயும, தலேயையும சோதது பூ₄மியில வைததுககொணடு வணஙகுவதே அஷடாஙக₃ பரணும மாகும.] எனகிற பரமாணததினபடி பராபதமான ப₄க₃வத₃விஷயத தில வணககமாகையாலே, மிகுநத ப₄கதியிஞலே மனம, பு₃த₃தி₄, அபி₄மானம, இருகாலகள, இரு கைகள, தலே ஆகிய எடடு அஙக₃ங களும தனனடையே வணககததையடைநது, தரையிலிருககும புழுதி யையோ, சேறறையோ, கறகளேயோ கணிசியாமல தரையிலே த₃ணட₃மபோல விழுநது வணஙகுகிருாகள எனறு கருதது (ப₄கதயா ஸததம மாம நிதயயுகதா) அனபோடு எபபோதும எனனேடு என் றும சோநதிருபபதை விருமபுகினறவாகளாய. பரமபத₃ததில என் றும எனனேடு சோநதிருபபதை இவாகள எபபோதும விருமபுகிருாகள எனறு கொளளுவதே பரகரணததிறகுப பொருநதுமாகையாலே, ' நித்யயுகதா ' எனற இடததில '' ஆஶமஸாயாம கத '' எனகிற இலககணவழககினபடி 'கத 'பரதயயம விருபபததைக காடடுவதாகக கொளளபபடடது (ப₄கதயா ஸததம மாம உபாஸதே) அனபோடு எனனே எபபோதும உபாஸிககிருாகள ''த₃ாஸபூ₄தா ஸவத ஸாவே ஹயாதமாந பரமாதமந ! அதோऽஹமபி தே த₃ாஸ இதி மதவா நமாமயஹம ||'' [மநதரராஜபத₃ஸதோதரம] [எலலா ஆதமாககளும பரமாதமாவிறகு இயறகையிலே அடிமைபபடடவாகளாகையாலே நானும உனககு அடிமைபபடடவன எனறு எணணி உனனே நான வணஙகுகிறேன] எனகிறபடியே ஆதமா உளளவரையில அடையும பரமபுருஷாாதத₂மான த₃ாஸயததில விருபபமுடையவாகளாய, அதைப பெறுவதறகு ஸாத₄னமாக ப₄கதியோக₃மாகிற உபாஸனத தைச செயகிருாகள். இதையே ப₄டடரும 'ஆஜாநத₃ாஸய தவரித ஶிதி₂லசிததா ' [ர-ஸத 2-86] [இயறகையான அடிமையில தவரையையுடையவர்களாய, உளளம நைநதிருபபவாகள] என்று அருளிசசெயதாா. ஆக இநத ஶலோகததில உபாஸனததின தொடககநிலேயிலுளளவாகளின தனமைகள விவரிககபபடடன. 14.

அநயே அபி — மறறும சில மஹாதமாககள, ஜஞாந யஜ்ஞேந ச — (முறகூறிய கீாததனம முதலானவறறோடு) ஜஞானம எனும யஜஞததிறைலும, யஜநத —ஆராதி₄பப வாகளாய, ப₃ஹு॰த₄ா பருத₂கதவேந—தனிததனிப பொருளக ளாகப பலவகைபபடடிருககும இவவுலகை உருவமாகக கொணடவனுகையாலே, விஶவதோமுக₂ம மாம—எலலாப பொருளகளேயும பரகாரமாகக கொணடவனுன எனனே, ஏகதவேந — (காரணநிலேயில) ஒனருயிருபபவனுக, உபா ஸதே—உபாஸிககிருாகள

15 **வேறுசிலா ஞானமெனும வேளவியான மெயத்தன்மை**
தேறியெனே யேமருவிச சேவிபபா—கூறுபடும
பலவகையா லெஙகும பரநதவெனே யேகமா
நலவகையா லெனனே நயநது.

வேறுசிலா — மறறும சில மஹாதமாககள, **ஞான மெனும வேளவியால** — (முறகூறிய கீாததனம முதலான வறறோடு) ஜஞானமெனும யஜஞததிறைலும, **மெயத் தனமை தேறி**—நானே காரணமாகவும, காரியமாகவும இருபபவன எனும உணமையை அறிநது, **எனேயே மருவி**— எனனேயே ஆராதி₄பபவாகளாய, **கூறுபடும பலவகையால எஙகும**—தனிததனியாயிருககும பலவகைபபடட எலலாப பொருளகளிலும, **பரநத எனே**—ஆதமாவாக உளநுழைநது வியாபிததிருககும எனனே, **நலவகையால**—(இநத ஶரீராதமத தனமையாகிற) நலல வழியாலே, **எனனே ஏகமா நயநது**— எனனேக காரணநிலேயில ஒருவனுக அறிநது, **சேவிபபா**— உபாஸிபபாாகள.

15. உபாஸனததின தொடககநிலேயில கீாத்தனம், நினேததல, வணஙகுதல முதலானவறருலே ப₄கதி செயகிருாகள என்று சென்ற ஶலோகததில கூறபபட்டது. இதோடு ஒருவகையான ஜஞானத தோடும கூடி உபாஸிககும உபாஸனததின் முறறிய நிலேயில உளளவாகளின் தன்மைகள இஙகு விவரிககபபடுகின்றன. அன் றிககே, செனற ஶலோகததில உபாஸனத்தின் அஙக₃ங்களும இநத ஶலோகததில உபாஸிககபபடும ப₄க₃வதஸவருபமும விவரிககபபடுவ

॥ भा ॥ अन्येऽपि महात्मानः पूर्वोक्तैः कीर्तनादिभिः ज्ञानाख्येन यज्ञेन च यजन्तो मामुपासते। कथम्? बहुधा पृथक्त्वेन—जगदाकारेण, विश्वतोमुखम्—विश्वप्रकारमवस्थितं मामेकत्वेनोपासते। एतदुक्तं

தாகக கொணடு. இரணடு ஶலோகஙகளும ஒரே வகையான அதி$_4$காரிகளைக குறிபபதாகவும கொளளலாம அபபோது 'அநயே' எனற பத$_3$ம இரு ஶலோகஙகளுககும பொதுவாய, பதினமூனருவது ஶலோகததில சொலலபபடட ஸவயமபரயோஜன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ாக ளான தலைசிறநத மஹாதமாககளைக காடடிலும வேறுபடட ஸாத$_4$ன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ாகளைக குறிககிறது இநத ஶலோகம முதலாக பததொனபதாவது ஶலோகம ஈருக, உபாஸிககபபடும ப$_4$க$_3$வதஸவருபம விவரிககபபடுகிறது. (அநயேऽபி) மறறும சில மஹாதமாககள பதினமூனருவது ஶலோகததில சொலலபபடட ஸவயமபரயோஜன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ாகளான ஸித$_3$தே$_4$ாபாயநிஷட$_2$ாகளே 'மஹாதமாககள' எனனும ஶப$_3$த$_3$ததிறகு முக$_2$யார்தத$_2$மாக இருபபவாகளாலும, முநதின ஶலோகததிலும, இநத ஶலோகததிலும சொலலபபடும உபாஸகாகளும இததகைய மஹாதமாககளாவதற குரியவாகளாய, மஹாதமகலபாகளாய (பெருமபாலும மஹாதமாககளையொததவாகளாய) இருபபவாகளாகையாலே இவாகளும ப$_4$ாஷயததில மஹாதமாககளாகவே வழஙகபபடடனா (ஜஞாநயஜஞேந ச) முறகூறிய கீாததந யதந நமஸகாராதி$_3$களோடலலாமல, ஜஞாநமாகிற யஜஞததாலும உபாஸிககிருாகள. 'ச அபி' எனனும பத$_3$ஙகளை ஒரே இடததில கூடடினுல ஒரு பத$_3$ம பயனறறதாகுமாகையாலே 'அநயே' எனபதோடு 'அபி'யும, 'ஜஞாநயஜஞேந' எனபதோடு 'ச'காரமும கூடடபபடடது (ஜஞாநயஜஞேந யஜநத) ஜஞாநமாகிற யஜஞததினுல எனனை உகபபிபபவாகளாய. (ப$_3$ஹுதா$_4$ ப்ருத$_2$கதவேந விஶவதோமுக$_2$ம மாம) காாயநிலையில ஸமஷடிப பொருளகளாகவும, வயஷடிபபொருளகளாகவும், அவறறின வகைகளாகவுமிருககும எலலாப பொருளகளையும உருவமாககொணட எனனை. (ஏகதவேந உபாஸதே) காரணநிலையில ஒருவனுயிருபபவனுக உபாஸிககிருாகள. இஙகு சில கேளவிகள எழுகினறன—(1) காரணநிலையில ஒருவனுயிருபபவன காரியநிலையில எபபடிப பலவாக ஆகமுடியும? (2) அபபடியாவதாக ஒபபுககொணடால பரமபொருள விகாரமுடையதாகவும, ஸமஸாரவசபபடடதாகவும ஆகவேணடிவருமே? (3) பலவாக இருபபவனை ஒனருக உபாஸிபபது மயககமலலவா? (4) அநவயததை முனனும பினனுமாக மாறருமல 'ஏகதவேந ப்ருத$_2$கதவேந ப$_3$ஹுதா$_4$

भवति—भगवान् वासुदेव एव नामरूपविभागानर्हातिसूक्ष्मचिदचिद्वस्तु-शरीरस्सन् सत्यसङ्कल्पो विविधविभक्तनामरूपस्थूलचिदचिद्वस्तुशरीरः स्यामिति संकल्प्य स एक एव देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावराख्यविचित्रजगच्छरीरोऽवतिष्ठत इत्यनुसंदधानाश्च मामुपासते—इति ॥ १५ ॥

விமவதோமுகமும உபாஸதே" என்று கொண்டு ஒன்றுகச் சிலரும, தனித்தனியாகச் சிலரும, பலபடியாக நிறபவன் விமவரூபனுன ப₄க₃வானே என்று சிலரும உபாஸிபபதாக மங்கரா ப₄ாஷயமிடடது பொருததமாகத தோனறுகிறதே (5)பரநிலையில ஒன்றுயிருககும எம பெருமான வயூஹம, விப₄வம, அநதாயாமி அாசசை ஆகிய நிலைகளில பலவாக ஆவதையும இஙகு குறிபபதாகக கொளளலாமே—எனபவை அககேளவிகள இககேளவிகளுககு பதில பினவருமாறு—(1) நாமருபப பிரிவுகளறற அதிஸூக்ஷமமான சேதந வஸதுக களடஙகிய மூலபரகருதியைக காரண நிலையில மரீரமாகக கொண டிருககிருன எமபெருமான. ஜஞாதம மகதி முதலான கு₃ணஙகளைக கொணட ப₄க₃வானை அவன எலலாப பொருளகளிலும வஸிபப தாலும, அவறறைப படைததளிததழிபபதை விளையாடடாகக கொணடிருபபதாலும வாஸுதே₃வன என்றும சொலலபபடுகிருன. காரணநிலையில முறகூறியபடி ஒன்றுயிருககும அவன தன்னுடைய தடையறற ஸஙகலபததாலே, 'பலவகைபபடடவையாய, வெவ வேறு நாமருபஙகளுடையவையான ஸதூ₂ல சேதநாசேதநப பொருளகளை மரீரமாகக கொணடவனுக ஆகக கடவேன' என்று ஸஙகலபிததது, ஒருவனுயிருநத தானே தே₃வா திாயக, மனிதா, ஸத₂ாவரம என்று பலபடிபபடடிருககும உலகததை மரீரமாக உடையவனுக ஆகிருன. இவவணணமாகக காரண நிலையில ஒரு வனுயிருநத பரமாதமாவே காரிய நிலையில பலவாகத தடையிலலை. (2) பரமபொருளினுடைய மரீரமாயிருககும சேதநாசேதநஙகளுககே விகாரததை ஒபபுககொளவதால, விகாரமுடையதாயிருககை, ஸம ஸாரியாகவேணடிவருகை முதலான தோ₃ஷஙகள பரமபொருளுககு ஏறபடமாடடா (3) முறகூறியபடி ஸருஷடிகாலததில பலபொருள களை மரீரமாகக கொணடிருபபவனே பரளயகாலததில ஒன்றுன ஸூக்ஷம ஜக₃ததை உருவமாகக கொணடிருபபதன் மூலம ஒருவ னுகிருனுகையால, இபபடி உபாஸிபபதில மயககம எதுவுமிலலை. (4) மஙகரா கொணட பொருளில ஒன்றுக உபாஸிபபது ஒன்றே மெயயாகும் மறற இரணடு உபாஸனஙகளும பொயயாகும. ஆகை யால இபபடிப பொருள கொளளுவதைக காடடிலும, அநவயகர

॥भा॥ तथा हि विश्वशरीरोऽहमेवावस्थित इत्याह—

अहं क्रतुरहं यज्ञः स्वधाऽहमहमौषधम्।
मन्त्रोऽहमहमेवाज्यमहमग्निरहं हुतम्॥ १६॥

16. அஹம க்ரதுரஹம யஜஞ ஸவத$_4$ாऽஹமஹமௌஷத$_4$ம।
மநதரோऽஹமஹமேவாஜயமஹமக$_3$நிரஹம ஹு^தம॥

அஹம—நான, **க்ரது**—(ஜயோதிஷடோமம முதலான) யாக$_3$மாகிறேன, **அஹம யஜஞ**—நான பஞசமஹாயஜஞங்களாகிறேன, **அஹம ஸவத$_4$ா**—நானே (பிதருககளுககுப புஷடியளிககும) ஸவதை$_4$யாகிறேன, **அஹம ஔஷத$_4$ம**—நானே ஹவிஸஸாகிறேன, **அஹம மநதர**—நானே மநதிரமாகிறேன, **அஹம் ஏவ ஆஜயம**—நானே நெய முதலான ஹவிஸஸாகவும ஆகிறேன, **அஹம அக$_3$நி**—நானே (ஆஹவநீயம முதலான) அக$_3$நியாகிறேன, **அஹம் ஹு^தம**—நானே ஹோமமுமாகிறேன

---

16. நானகிருது நானவேளவி நானசுவதை நானமருநது
நானகருது மநதிரநெய நானருனே—நானகனலு
மஙகி யதுவு மதிறசிறநத வோமமுமாய
தஙகியது மைவெனன (மெயவணண?) நான

மததை முன பினனுக மாறறினுலும மெயயான உபாஸநததையே சொலலுவதாகக கொளவதே பொருததம. நாம பரதயக்ஷமாகப பல பொருளகளைக காணகிறேம. அபபல பொருளகளையும ஶரீரமாகக கொணட பரம்பொருளே காரண நிலையில மூலபரகருதி ஒன்றையே ஶரீரமாகக கொணடதாயிருககிறது எனறு கூறும வேத$_3$ வாககியஙகளுககும இபபொருள பொருததமாயுளளது. ஆகையால மூனறு வித$_4$மான உபாஸனத்தைக கூறுவதாக ஶஙகரா உரையிடடதும, பே$_4$த$_3$ாபே$_4$த$_3$ததைச சொலலுவதாகச சிலா ப$_4$ாஷயமிடடதும பரமாணயுகதிகளுககுப பொருநதமாடடாவாகையாலே இஙகு ப$_4$ாஷயத்தில உரைதததே பொருததமான பொருளாகும (5) 'ஏகதவேந பருத$_2$கதவேந' என்பதை விவரிககும மேல ஶலோகங்களில பரவயூஹாதி$_3$களைக கூருமல காாயகாரண நிலைகளையே கூறியிருபபதால பரவயூஹாதி$_3$களை இங்கு பொருளாககொளளமுடியாது. ஆக, காரண நிலையிலும காரிய நிலையிலும எலலாப பொருளகளையும ஶரீரமாகக கொணடிருபபவன் பரமபொருளே எனனும ஜஞாநமாகிற யஜஞததினுலும பரிபககுவமடைநத உபாஸகாகள உபாஸிககிறாகள என்றதாயிற்று 15.

॥ भा ॥ अहं क्रतुः—अहं ज्योतिष्टोमादिकः क्रतुः ; अहमेव महायज्ञः ; अहमेव पितृगणपुष्टिदा स्वधा ; औषधम्—हविश्चाहमेव; अहमेव

நான் கிருது—(ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான) யாக₃ங்களும் நானே, நான் வேள்வி—(அவற்றுக்கு அங்க₃மான) ஐந்து மஹாயஜ்ஞங்களும் நானே, நான் சுவதை—(பிதருக்களுக்குப் புஷ்டியளிக்கும்) ஸ்வத₄ா பிண்ட₃ ஶப்₃த₃ங்கள் நானே, நான் மருந்து—ஓஷதி₄ விகாரமான ஹவிஸ்ஸும் நானே, நான் கருதும் மந்திரம்—(யஜமானன்) நினைத்து உச்சரிக்கும் மந்திரமும் நானே, நெய் நான் தானே—நெய்யாகிற ஹவிஸ்ஸும் நானேயாவேன், நான் கனலும் அங்கி அதுவும்—(ஆஹவனீயம், கா₃ர்ஹபத்யம், த₃க்ஷிணாக்₃னி என்று) ப்ரஸித்₃தி₄பெற்ற மூன்றுவகைப்பட்ட எரியும் அக்₃னியும் நானே, அதில் சிறந்த ஓமமுமாய் தங்கியதும்—அந்த அக்₃னியில் ஹவிஸ்ஸை இடுதலாகிற சிறந்த ஹோமமாய் இருப்பதும், மெய் வண்ணன் நான்—(இவையனைத்தையும்) மெய்யான ப்ரகாரமாகக் கொண்டிருக்கும் நானே

16. கார்ய நிலையில் பலபடிப்பட்டிருக்கும் இப்பரம்பொருளே காரண நிலையில் ஒன்றாயிருப்பதென்று ஸாத₄ந ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்கள் உபாஸிக்கிறார்கள் என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்டது. ஒருவனான தானே கார்யநிலையில் இவ்வுலகிலுள்ள பல பொருள்களை ஶரீரமாகக்கொண்டிருப்பதை இனி நான்கு ஶ்லோகங்களாலே விவரிக்கிறான் அதில் உபாஸகர்களுக்கு மிகவும் அவஶ்யமான யாக₃ங்களோடு ஸம்ப₃ந்த₄ப்பட்டிருப்பவையெல்லாம் தனக்கு ப்ரகாரமே என்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (அஹம் க்ரது) ஸ்வாக₃ம் முதலான ப₂லன்களை ஸாதி₄த்துத் தரவல்ல ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான யாக₃ங்கள் நானே அவையும் என்னைவிட்டுப் பிரியாத ப்ரகாரமே என்றபடி. (அஹம் யஜ்ஞ) ப்₃ரஹ்மயஜ்ஞம், தே₃வயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், பூ₄தயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம் என்று [தைத்-ஆர 2-10 முதலான] ஶாஸ்த்ரங்களில் ஓதப்படும் ஐந்து மஹாயஜ்ஞங்களும் நானே. அவையும் எனக்கு ப்ரகாரமாய் என் வசப்பட்டவையே என்றபடி சிலர் க்ரது யஜ்ஞஶப்₃த₃ங்கள் ஶரீரத்தால் செய்யப்படும் யஜ்ஞங்களையும், மனத்தால் செய்யப்படும் யஜ்ஞங்களையும் குறிப்பதாகவும், மற்றும் சிலர் ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞங்களையும், ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞங்களையும் குறிப்பதாகவும் கொண்டார்கள். க்ரதுயஜ்ஞ ஶப்₃த₃ங்கள் அவற்றைக் குறிப்பதாக எங்கும்

च मन्त्रः ; अहमेव चाज्यम् ; प्रदर्शनार्थमिदम् ; सोमादिकं च हविरहमेवेत्यर्थः ; अहमाहवनीयादिकोऽग्निः ; होमश्चाहमेव ॥ १६ ॥

பரஸித3தி4யிலலே ஆகையால கரதுஶப்33ம அநத ஶப்33தா3ததால பரஸித34மாக வழஙகபபடும ஜயோதிஷடோமாதி3 யாக3ஙகளேயும, யஜஞஶப்33ம பஞசமஹாயஜஞஙகள எனறு பரஸித3தி4பெறற ஐநது மஹாயஜஞஙகளேயும குறிபபதாகக கொளவதே பொருநதும. ஒனறுக்கொன்று வாசியிலலாமையால, ஶலோகததின பிறபாதியில உள்ள ஏவகாரததை ஒவவொரு 'அஹம' ஶப்33ததோடும கூடடிக கொளளவேணடும. (அஹம ஸவத4ா) பிதருக3ணஙகளுககுப புஷடியை அளிககும ஸவத4ாபிணட3மும, ஶப்33மும நானே, (அஹம ஔஷத4ம)ஓஷதி4விகாரமான ஹவிஸஸுமம நானே. இவையும எனன தீ4னமே எனறபடி, சஙகரா 'ஸவத4ா' எனறு அநநமும, 'ஔஷத4ம' எனறு மருநதும குறிககபபடுவதாகக கொணடார யாக3ஙகளேயும அவற றின் அவயவஙகளேயும குறிபபதாகத தெளிவாக விளஙகும இநத ஶலோகததில அவறறைச சொலலுவது பொருநதாது ஆகையால, ஸவத4ா ஶப்33ம அபபெயரில யாக3ஙகளில வழஙகபபடும ஸவத4ா பிண்ட3 ஶப்33ஙகளேயும, அதோடு கூடடபபடிககபபடும ஔஷத4ஶப்33ம ஸவத4ாஶப்33ததைச சொலலி ஹோமம செயயபபடும ஓஷதி4 விகாரமான ஹவிஸஸையும குறிபபதாகக கொளவதே பொருநதும. (அஹம மநதர) யாக3ஙகளில பயனபடும மநதரமும என்னதீ4னமே. (அஹமேவ ஆஜயம) நெயயாகிற ஹவிஸஸும என்னதீ4னமே ஸாவவஸதுககளும தனககு பரகாரம எனறு கூறும் பரகரணமாகை யால, இஙகு ஔஷத4ம, ஆஜயம எனறு இரு வகையான ஹவிஸ ஸுககளேச சொன்னது ஸோமரஸம முதலான மறற ஹவிஸஸுக களுககும உபலக்ஷணம, "விஶேஷவிதி4 ஶேஷநிஷேத4ாதத2" [குறிபபிடடுச சிலவறறை விதி4பபது மறறவறறை விலககுவதறகாக] என்னும நியாயம இஙகு செலலாது. (அஹம அக்3நி) ஆஹவநீயம, கா3ர்ஹபதயம, த3க்ஷிணாக்3நி எனபபடும மூவகைபபடட யாக3ாக்3 னியும என்னதீ4னமே பரகரணததில யாகே3ாபகரணஙகளேயே எடுககையால இது மூன்ருவது பூ4தமான தீயைப் பொதுவாகக குறிககமாடடாது. (அஹம ஹுதம) யாக3ததில ஹோமரூபமான கிரியையும எனனதீ4னமே. ஹுதஶப்33ம ஹோமம செயயபபடும ஹவிஸஸைக குறிககலாமாயினும, ஔஷத4ாஜய ஶப்33ங்களால அவை சொலலபபடடுவிட்டபடியால "ஹூயதே—இதி ஹோம" என்னும வயுதபததியாலே ஹோமரூபகரியையைக குறிபபதாகக கொளவதே உசிதம். ஆக உபாஸகர்களுககு மிகவும் அவஶ்யமான யஜஞஙகளும, அவறறின் அவயவஙகளும தனனதீ4னமே என்று விவரிககபபடடதாயிறறு.

पिताऽहमस्य जगतो माता धाता पितामहः।
वेद्यं पवित्रमोङ्कार ऋक्साम यजुरेव च॥ १७॥

17 பிதாऽஹமஸ்ய ஜக₃தோ மாதா த₄ாதா பிதாமஹ: ।
வேத்₃யம பவித்ரமோங்கார ருக ஸாம யஜுரேவ ச ॥

அஸய ஜக₃த —இநத ஜீவராஶிகளுககு,**பிதா**—தநதையா கவும, **மாதா**— தாயாகவும, **த₄ாதா**–உணடாக உதவும(மறற) சேதநனுகவும, **பிதாமஹ** -பாடடனுகவும,**வேத₃யம பவிதரம**— வேத₃ததிலிருநது அறியததகக பாவனபபொருளாகவும, **ஓஙகார** —(அறிவையளிககும) ஓஙகாரமாகவும, **ருக ஸாம யஜு ச** — ருக₃யஜுஸஸாமவேத₃ஙகளாகவும இருபபவன, **அஹம ஏவ**—நானே.

---

17 இநதவுல குககுநா னேலும பிதாவாவன
பநதநிகழ மாதா பயிலவிதாதா—மூநதையுமாம
பாடடனறி தனமை பவிததிரநல லோஙகார
மீடடமுறும வேதஙகள யான.

இநத உலகுககு—இநத ஜீவராஶிகளுககு, **நான்**—நான, **ஏலும பிதா ஆவன**—ஹிததததைச செயயும பிதாவாயிருககி றேன, **பநதம நிகழ மாதா** — அனபுடைய தாயாகவும இருககிறேன, **பயில் விதாதா**—உணடாக உதவும (மறற) சேதநனுகவும இருககிறேன, **மூநதையுமாம பாடடன்**— தநதையின தநதையான பாடடனுகவும இருககிறேன், **அறிதனமை பவிததிரம**—(இநத ஜீவராஶிகளுககு) வேத₃ததி லிருநது அறியததகக பாவனபபொருளாகவும, **நல ஓங காரம** — அறிவையளிககும ஓஙகாரமாகவும, **ஈடடமுறும வேதஙகள**—ருக₃யஜுஸஸாமஙகள எனறு மூனறு வகைப பட்ட வேத₃ஙகளாகவும இருபபவன, **யான**—நானே

---

17. இவவுலகிலுள்ள ஜீவராஶிகளுககுப பலவகைகளில உதவி புரியும பொருளகள எலலாவறறுககும அநதாயாமியாயிருபபவன் தானே என்று காட்டுகிறுன் இநத ஶலோகததில. ஶலோகததின்

॥ भा॥ अस्य—स्थावरजङ्गमात्मकस्य जगतः, तत्र तत्र पितृत्वेन, मातृत्वेन, धातृत्वेन, पितामहत्वेन च वर्तमानोऽहमेव। अत्र धातृ-शब्दो मातापितृव्यतिरिक्ते उत्पत्तिप्रयोजके चेतनविशेषे वर्तते।

முறபாதியில ஒவவொரு ஜீவனுககும உதபததி முதலானவறறைச செயது பேருதவிபுரியும தாய தநதை முதலான சேதனாகளுககு அநதாயாமியாயிருபபவன் தானே எனறு காடடுகிருன (அஹமேவ அஸய ஜக$_3$த பிதா)இவவுலகில அசைவனவும,அசையாதனவுமாயுளள ஜீவர்களை ஒவவொருவருககும ஒவவொரு பிறபபிலும பிறபபிககும தந்தையாக நினறு ஹிததததைச செயபவன நானே. தநதைககும நானே அநதாயாமியாயிருபபவன் எனறு கருதது இககருததைப பினவரும வாகயஙகளிலும கொளவது. "அஹமேவ", "அஸய ஜக$_3$த" எனனும பத$_3$ஙகள இநத ஶலோகததில மேலேயுளள ஒவவொரு பத$_3$த தோடும, அடுதத ஶலோகததிலுளள ஒவவொரு பத$_3$ததோடும அநவயிககினறன (மாதா) இநத ஜீவாகள ஒவவொருவருககும பெறற தாயாயிருநது பிரியததைச செயபவனும நானே ஸத$_2$ாவர ஜீவாக ளுககும் அவவககாரணஙகள எமபெருமானை ஆதமாவாககொணடிருக கையால 'மாதா' 'பிதா' என வழஙகததககவை (த$_4$ாதா) இநத ஜீவாகள ஒவவொருவரும க$_3$ாபப$_4$ததில த$_4$ரிததுநிறபதறகும வளாவ தறகும, பிறபபதறகும உதவுவதனமூலம இவாகள உணடாகக காரணமாயிருககும சேதனரும நானே (பிதாமஹ) இநத ஜீவாகள் ஒவவொருவருககும தநதையைப படைதத தநதையாய, உதபததி காரணனை பாடடனுயிருபபவனும நானே இது பரபிதாமஹா முத லாஞாககும உபலக்ஷணம 'த$_4$ாதரு' ஶப$_3$த$_3$மும, 'பிதாமஹ' ஶப$_3$த$_3$மும பிரமனைக குறிககுமாயினும, அவவிரணடு பத$_3$ஙகளிடையே புநருகதி வாராமைககாகவும, 'அஸய ஜக$_3$த' எனனும பத$_3$ததிறகு பிரமன ஈருக உளள எலலா ஜீவாகளும பொருளாகையாலும, 'பிதாமஹ' எனறு பாடடனையும, 'த$_4$ாதா' எனறு மாதா பிதாககளைபபோலே முறகூறியபடி வேறுவகையில உதபததிககுக காரணமாய நிறகும மறற சேதனாகளையும குறிபபதாகக கொளளபபடடது உருததிரன இநதிரன் முதலான பத$_3$ஙகளோடு சோததுப படிககாமல, மாதா பிதா எனனும பத$_3$ஙகளோடு சோததுப படிககையாலும், த$_4$ாதரு பிதாமஹ ஶப$_3$த$_3$ஙகள பிரமனைக குறிககாமல முறகூறியபடி உதபததிகாரணர்களையே குறிககும எனறு விளஙகுகிறது. இவவாதத$_2$ததையே "பெறறதாய நீயே பிறபபிதத தநதை நீ, மறறையாராவாரும நீ பேசில" [பெரியதிருவ 5]

यत्किञ्चिद्वेद्यं पवित्रम्—पावनम्, तदहमेव। वेदकश्च वेदबीजभूतः प्रणवोऽहमेव। ऋक्सामयजुरात्मको वेदश्चाहमेव॥ १७॥

"தஞசமாகிய தநதை தாயொடு தானுமாய அவையலலனுய" [திருவாய 3 6-9] 'தாயாயத தநதையாய மககளாய மறறுமாய முறறு மாய" [திருவாய 7-8-1] எனறு நமமாழவாா அருளினா. இவை யனைததுககும மூலமான ஸுபாலோபநிஷததிலும மாதாவாகவும, பிதாவாகவும, தாதாவாகவும இருபபவன நாராயணனே எனறு ஓதப பபடடது இனி, ஶலோகததின பிறபாதியாலே இவவுலகினருககு வேதஙகளிலிருநது அறியததகக பாவனமான பொருளகளும, அவறறை அறிவிககும் வேதஸாரமான ஓஙகாரமும, வேதஙகளனைததுமே நான எனகிறுன. (வேதயம பவிதரம) இவவுலகினருககு வேதஙகளி லிருநது அறியபபடுவனவாய, இவாகளைப பரிஶுதததபபடுததுவன வான பாவனபபொருளகளும நானே 'வேதயம' எனனும பததைத தனியாககககொணடு அறியபபடும பொருளகளைக கூறுவதாகக கொண டால, எலலாப பொருளகளையுமே கூறுவதாக ஆகிவிடும, சிலசில பொருளகளை வகைபபடுததிக கூறும இநத பரகரணததிறகுப பொருந தாது ஆகையால, வேதயம, பவிதரம எனனும இரு பதஙகளை யும விஶேஷண விஶேஷயஙகளாககக கூடடிககொணடு பொருள கொளளபபடடது 'வேதயம' எனறு பொதுவாக விஶேஷணமிடடி ருநதபோதிலும, மேலே வேதஙகளைச சொலலியிருபபதை ஒடடியும், 'பவிதரம' என்னும விஶேஷயததிறகுப பொருநதியிருககையாலும், வேதய ஶபதத்திறகு 'வேதததிலிருநது அறியததகக' என்று பொருளகொளளபபடடது 'வேதயம, பவிதரம' என்று நபுமஸக லிஙகபரயோகம செயதிருககையால, "ஸாமானயே நபுமஸகம" என்னும நியாயததாலே வேதததிலிருநது அறியததகக பாவனப பொருள ஒவவொனறையும இபபதம குறிககினறது. பவிதர ஶப தம தூயபப பவிதரததில ரூடியுடையதாயிருநதபோதிலும, இஙகு அபபடிப பொருள கொளவதில பயனிலலையாகையால, வேதய ஶபததததுககுப பொருததமாகப பாவனபபொருள்களைக குறிபபதாகப பொருள கொளளபபடடது. (ஓஙகார) உலகினருககு அறிவை யளிககும வேதவிததான ஓஙகாரமும நானே முன்னும பின்னும ஒன்ருேடொன்று தொடாபுடைய பொருளகளை வகைபபடுததிசசோத துச சொலலும பரகரணமாகையாலே, வேதததிலிருநது அறியத தகக பொருளகளைச சொனனவுடன் அவறறை அறிவிககும பொருள களைச சொலலுவதே உசிதமாகையாலே, ஓங்காரததிற்கும வேதங

गतिर्भर्ता प्रभुस्साक्षी निवासश्शरणं सुहृत् ।
प्रभवप्रलयस्थानं निधानं बीजमव्ययम् ॥ १८ ॥

18. க₃திர ப₄ாததா பரபு₄ ஸாக்ஷீ நிவாஸ ஶரணம ஸு₁ஹ்ருத ।
பரப₄வப்ரளயஸத₂ாநம நித₄ாநம பீ₃ஜமவயயம ॥

(அஸய ஜக₃த —இநத உலகினாககு) **க₃தி** —அடையு மிடமாகவும, **ப₄ாததா**—த₄ரிககும சேதனராகவும, **பரபு₄** — நியமிககும சேதனராகவும, **ஸாக்ஷீ**—நேரே காணும சேதன ராகவும, **நிவாஸ** —வஸிககுமிடமான வீடு முதலானவை யாகவும, **ஶரணம**—இஷடததை அளிதது, அனிஷடத தைத தவிாககும சேதனராகவும, **ஸு₁ஹ்ருத**—ஹிததை விருமபும சேதனராகவும, **பரப₄வபரளயஸத₂ாநம**—(இவவுல கிறகுத) தோனறி ஒடுஙகுமிடமாகவும, **நித₄ாநம**—(இவ வுலகிலிருநது) தோனறி, (அதில) ஒடுஙகும பொருளக ளாகவும, **அவயயம பீ₃ஜம**—(இவவுலகிறகு) மாறுமலுளள காரணமாகவும்மிருபபவன (அஹம ஏவ—நானே.)

---

18. பறறுயப பரிப்பவனுயப பாஙகிறையாயப பாாபபவனுய
மறறுங இருபபிடமாய வனசரணுய—உறறுனுய
தோறறமுடி வுககிடமாயச சூழநிதியாய வீயாத
வேறறமுடை வித்தாவேன யான்

களுககும 'வேத₃கமான' (அறிவையளிககும) எனனும விஶேஷணம வருவிககபபடடது. (ருக ஸாம யஜு₁ ச அஹமேவ) உலகினருககு அறிவையளிககும ருக₃யஜு₁ஸஸாம வேத₃ஙகளும நானே ''மறையாய நாலவேதததுள நினற மலாசசுடரே'' [திருவாய 3 1-10] எனறார் ஆழவாரும. ருக₃யஜு₁ஸஸாம வேத₃ஙகளைத தனியாகச சொலலியிருக குமபோது, அவறறில அடஙகிய ஓஙகாரததைத தனிததுக கூறியதறகுக காரணம—அது வேத₃மனைததுககும விததாய, வேத₃ததில சொலலி யிருககும ஸாராாத்த₂ததைத தன்னுள கொணடிருககையேயாகும ஆக, 'உலகிலுள்ள ஜீவராஶிகளின் உதபத்திககு உதவும சேதனாக ளுககும, அறிவையளித்து உதவும வேத₃ஙகளுககும, அவறறில அறியத் தககவையாய, சேதநனைப பரிஶு₁த்₃த₄பபடுததி உதவும பொருள்க ளுககும் அநதர்யாமியாயிருபபவன் நானே' என்றதாயிறறு. 17.

(இவவுலகினாகசு) பறறுய—அடையுமிடமாகவும, பரிப பவஞய—த₄ரிககும சேதனராகவும, பாங்கு இறையாய—நியமிககும சேதனராகவும, பாாபபவஞய—நேரே காணும சேதனராகவும, மறறு ஆஙகு இருபபிடமாய—மேலும அங கங்கு உளள வஸிககுமிடஙகளாகவும, வன சரணய—இஷடததை அளிதது, அனிஷடததைத தவிாககும சேதன ராகவும, உறறுஞய—நனமையை விருமபும சேதனராகவும, தோறறம முடிவுககு இடமாய — (இவவுலகிறகு) தோனறி ஒடுஙகுமிடமாகவும, சூழ நிதியாய — (இவவுலகிலிருநது) தோனறி (அதில) ஒடுஙகும பொருளகளாகவும, வீயாத ஏறறமுடை விததாவேன—(இவவுலகிறகு) மாருமலிருககும சிறபபுடைய காரணமாகவுமிருபபவன, யான—நானே.

---

18 இவவுலகிலுளள சேதநாசேதநஙகள அனைததோடும பல வகைகளில தொடாபுகொணட சேதநாசேதநபபொருளகள அனைத் துககும அநதாயாமியாயிருபபவன நானே எனகிருன இநத ஶலோ கததில இதன முறபாதியில சேதனாகளோடு பல வகைகளில தொடாபுகொணட சேதநாசேதநபபொருளகள அனைததுககும அநதா யாமி நானே எனகிருன் (க₃தி) இவவுலகினருககு ஆஙகாஙகுளள பராபயஸத₂ானம, அதாவது அடையுமிடமாயிருபபவன நானே. இநத பரகரணம முழுவதும, உலகினரோடு தொடாபுடைய பல த₃ரவயஙகளைப பறறியே கூறிவருகையால, இஙகு 'க₃தி' ஶப₃த₃ம் நடததலாகிற கரியாரூபமான அத₃ரவயததைக கூருமல, 'க₃மயத இதி க₃தி '' [அடையபபடுகிறதாகையால அடையுமிடம 'க₃தி' எனப படுகிறது] என்னும வயுதபததியாலே அடையுமிடமாகிற த₃ரவயத் தைக கூறுகிறது (ப₄ாததா) உலகிலுளள அவரவரை த₄ரிககும் சேதநராயிருபபவனும நானே. '' அஸய ஜக₃த '' [இவவுலகின ருககு] எனறு சென்ற ஶலோகததிலுளள பத₃ஙகளை இஙகு ஒவவொரு பத₃ததோடும கூடடிககொளளவேணடியிருககையாலே ' ப₄ாதரு ' ஶப₃த₃ததிறகு ஒரு ஸதரீயை மாததிரம தாஙகும கணவனைபபொரு ளாகக கொளளாமல, உலகிலுளள அவரவரைத தாஙகும சேதநா அனைவரும பொருளாகக கொளளபபடடனா. சென்ற ஶலோகத் தில, 'த₄ாதரு' ஶப₃த₃ததாலே—த₄ாரணம முதலானவறருலே உத பததிகாரணமாயிருபபவாகளைக கூறுகையாலே, இஙகுளள 'ப₄ாதரு' ஶப₃த₃ததோடு புநருகதியிலலை (பரபு₄) இவவுலகிலுளள அவ

॥भा॥ गम्यत इति गतिः—तत्रतत्र प्राप्यस्थानमित्यर्थः, भर्ता—धारयिता, प्रभुः—शासिता, साक्षी—साक्षाद्द्रष्टा, निवासः—वासस्थानं वेश्मादि, शरणम्—इष्टस्य प्रापकतयाऽनिष्टस्य निवारणतया च समाश्र-

ரவரை நியமிக்கும் சேதநராயிருப்பவனும் நானே 'ப்ரபு₄' ஶப்₃த₃த்துக்கு 'மிகுதியுடையவன்' என்று பொருள்கொண்டால், இவ்வுலகினருக்குப் பிரபு₄ என்பது பொருந்தாதாகையால், பிரபு₄க்களுக்கு உலகில் பிரஸித்₃த₄மான நியமிப்பவராயிருக்கும் பெருமை பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது. (ஸாக்ஷீ) இவ்வுலகிலுள்ள அவரவரை நேரே காணும் சேதநனுயிருப்பவனும் நானே "ஸாக்ஷாத்₃ த்₃ரஷ்டரி ஸம்ஜ்ஞாயாம்" [அஷ்டா 5-2 91] ['ஸாக்ஷி' ஶப்₃த₃ம் ஸம்ஜ்ஞையாலே (ரூடி₄யாலே) நேரே காண்பவனைக் குறிக்கிறது] என்னும் பாணினி ஸூத்ரம் காணத்தக்கது. (நிவாஸ) உலகினருக்கு வஸிக்குமிடமான வீடு முதலானவையாயிருப்பவனும் நானே. க₃தி ஶப்₃த₃வ்யாக்₂யானத்தில் சொன்ன ரீதியில், நிவாஸ ஶப்₃த₃மும் வஸித்தலாகிற க்ரியாரூபமான அத₃ரவ்யத்தைச் சொல்லாமல் வஸிக்குமிடமாகிற த்₃ரவ்யத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ள வேண்டும் க₃தி ஶப்₃த₃த்தோடு புநருக்தி (கூறியதுகூறல்) வாராமைக்காக, வஸிக்குமிடமான வீடு முதலானவை நிவாஸ ஶப்₃த₃த்தாலும், ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான ப்ராப்ய ஸ்த₂ானங்கள் (அடையுமிடங்கள்) க₃திஶப்₃த₃த்தாலும் கூறப்படுவதாகக் கொள்ளப்பட்டது. க₃தி ஶப்₃த₃த்தாலே ஸ்வர்க்க₃ம் முதலானவற்றில் அநுப₄விக்கப்படும் போ₄க்₃யப் பொருள்களாகிற ப்ராப்யங்கள் சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம் (ஶரணம்) இவ்வுலகிலுள்ள அவரவரால் இஷ்டங்களைப் பெறுவதற்கோ, அநிஷ்டங்களைத் தவிர்ப்பதற்கோ அல்லது இரண்டுக்குமோ உறுப்பான உபாயமாக ஆஶ்ரயிக்கத்தக்க சேதநராயிருப்பவனும் நானே. "ஶரணம் க்₃ருஹரக்ஷித்ரோ" [அமரம் 3-3-53] [ஶரண ஶப்₃த₃ம் வீட்டையும், ரக்ஷிக்கும் சேதநனையும் குறிக்கும்.] என்னும் இரண்டு அர்த்த₂ங்களில், வீடாகிற அர்த்த₂ம் நிவாஸ ஶப்₃த₃த்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டபடியால், இங்கு ரக்ஷிக்கும் சேதநன் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டான். (ஸுஹ்ருத்) உலகில் அவரவர்க்கு ஹிதத்தை விரும்பும் சேதநராயிருப்பவனும் நானே 'ஹ்ருத்' என்பது ஹ்ருத₃யத்தையும், அதற்கு விஶேஷணமான 'ஸு'ஶப்₃த₃ம் ஶோப₄நத்தையும் குறிப்பவை. ஆகையால் ஶோப₄நமான ஹ்ருத₃யத்தையுடையவன் 'ஸுஹ்ருத்' ஆகிறான். ஹ்ருத₃யம் ஶோப₄நமாயிருக்கையாவது—பிறர்க்கு நன்மையை

यणीयश्चेतनस्सशरणम्, स चाहमेव; सुहृत्—हितैषी, प्रभवप्रलयस्थानम्—यस्यकस्यचिद्यत्कुत्रचिदुत्पत्तिप्रलययोर्यत् स्थानम्, तदहमेव, निधानं

விரும்புகை. ஆக, பிறர்க்கு நன்மையை விரும்புமவன் ஸுஹ்ருத் தாகிறான். சென்ற ஶ்லோகத்தில் மாதா பிதாக்கள் முதலானாரையும், இந்த ஶ்லோகத்தில் நிவாஸ, ஶரணம், ஸுஹ்ருத், க₃தி முதலான பொருள்களையும் எடுத்து 'எல்லாம் நானே' என்று இங்கு கண்ணன் கூறியது— 'மாதா பிதா ப்₄ராதா நிவாஸ ஶரணம் ஸுஹ்ருத க₃தி நாராயண '' என்னும் ஸுபா₃லோபநிஷத்₃வாக்யத்தின் உபப்₃ரும் ஹணம் (விளக்கம்) என்பது வெளிப்படை. ஆக முற்பாதியால், 'சேதநர்களோடு பலவகைகளில் தொடர்புகொண்ட சேதநாசேதநப் பொருள்களனைத்துக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவன் நானே' என்றான். இனி பிற்பாதியால், 'இவ்வுலகிலுள்ள சேதநாசேதநப்பொருள்கள் அனைத்தோடும் பலவகைகளில் தொடர்புகொண்ட சேதநாசேதநப் பொருள்கள் அனைத்துக்கும் அந்தர்யாமி நானே என்கிறான் சென்ற ஶ்லோகம் தொடங்கி இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதி ஈறாக ஒவ்வொரு பத₃த்தோடும் கூட்டிக்கொள்ளும்போது, 'அஸ்ய ஜக₃த ' என்னும் தொடருக்கு இவ்வுலகிலுள்ள சேதநர் பொருள், இந்த ஶ்லோகத் தின் பிற்பாதியிலுள்ள ஒவ்வொரு பத₃த்தோடும் கூட்டிக்கொள்ளும் போது அத்தொடருக்கு இவ்வுலகிலுள்ள சேதநாசேதநங்கள் அனைத் துமே பொருள் (ப்ரப₄வப்ரளயஸ்தா₂நம்) பிரமன் முதலாக, புல், எறும்பு ஈறாகவுள்ள எல்லாச் சேதநர்க்கும், அவ்யக்தம் முதலாக க₄டபடாதி₃கள் ஈறாகவுள்ள எல்லா அசேதநப்பொருள்களுக்கும், அவை எங்கிருந்தபோதிலும், யாதொன்று உண்டாகும் இடமாக இருக் கிறதோ, யாதொன்று லயிக்குமிடமாக இருக்கிறதோ அவையனைத் துக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவன் நானே என்று கருத்து. இங்கு '' ப்ரப₄வ ப்ரளய ஸ்தா₂நம் '' என்னும் வ்யஸ்தமான பாட₂ம் ஶங்கரரால் கொள்ளப்பட்டது. 'அப்பாட₂ம் ப்ரஸித்₃த₄மன்றாகையா லும், அப்படி அப்ரஸித்₃த₄பாட₂த்தைக் கொண்டு உரையிடுவது நேர்மையல்லவாகையாலும், ப்ரஸித்₃த₄மான (பலரால் கையாளப் பட்ட) ஸமஸ்தபாட₂த்தை பா₄ஷ்யகாரர் கைக்கொண்டார்' என்று தாத்பர்யசந்த்₃ரிகையில் காட்டப்பட்டது (நித₄ாநம்) இவ்வுலகிலுள்ள சேதநாசேதநப்பொருள்களில் ஒவ்வொன்றிலிருந்து தோன்றி, அவ்வ வற்றில் ஒடுங்கும் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்ப வன் நானே என்று கருத்து. இவ்வுலகிலுள்ள பொருள்கள் தோன்றி மறையுமிடங்களை முன்பத₃த்தால் சொல்லுகையால், அந்தந்த இடங்க

निधीयत इति निधानम्, उत्पाद्यमुपसंहार्यं चाहमेवेत्यर्थः; अव्ययं बीजम्—तत्र तत्र व्ययरहितं यत्कारणम्, तदहमेव ॥ १८ ॥

ளில தோனறுகினறவையும, லயமடைபவையும இஙகு சொலலப படுவதாககககொளவது உசிதம. ''நிதீ₄யத இதி நிதா₄நம'' எனனும வயுதபததியாலே, உணடாவதறகு முனனும, லயமடைநத பின்னும காரணபபொருளில அடஙகியிருபபவையாய, ஸருஷ்டிகாலததில அககாரணபபொருளிலிருநது உணடாகினறவையாய, பரளயகாலத தில அதில ஒடுஙகுகினறவையான பொருளகளைக காட்டுகிறது இது. (அவயயம பீ₃ஜம) இவவுலகிலுளள அவவபபொருளகளுககு அழியாத காரணமாயிருககும பொருளகளுககும நானே அநதாயாமி எனறு கருதது. '' பரப₄வபரளயஸத₂ாநம '' எனனுமிடததில உபாத₃ாந காரணமும, ''அவயயம பீ₃ஜம'' (அழியாத காரணம) எனனும இவ விடததில நிமிததம, ஸஹகாரி எனனும மறற இருவகை ஸாமாநய காரணஙகளும சொலலபபடுகினறனவாகையாலே புநருகதி இலலை. உபாத₃ாந காரணமான மண முதலானவை க₄டம முதலான காரயம உண்டாகும்போது மாறுபாட்டை அடைகினறன. குயவன் முதலான நிமிததகாரணமும, த₃ணட₃ம சகரம முதலான ஸஹகாரிகாரணங்க ளும க₄டம முதலான காரயம உண்டாகும்போது மாறுபாட்டை யடைவதிலலை. அதனாலேயே இவறறைக குறிககும 'பீ₃ஜ' ஶப்₃ தத்துககு 'அவயயம' எனறு விஶேஷணம இடபபட்டது. பீ₃ஜம் (விதை) எனனும ஶப₃த₃ஸவாரஸயததையொட்டி, இஙகு உபா த₃ாநகாரணம சொலலபபடுவதாகக கொண்டால, அநத பீ₃ஜத்திறகு ஆத₄ாரமான பூ₄மி முதலான தே₃ஶஙகளை 'ப்ரப₄வபரளயஸ்த₂ாநம்' எனனும ஶப₃த₃ம குறிபபதாகக கொளளவேணும். பீ₃ஜ ஶப்₃த₃த் திறகு 'அவயயம' எனறு விஶேஷணமிட்டது—விதையிலிருநது மரமும, மரததிலிருநது விதையும மாறி மாறி உண்டாகையாகிற பீ₃ஜாஙகுர நயாயததாலே விதைகள முதலான உபாத₃ான காரணஙகள பரவாஹ ரூபேண அழியாமலிருபபதையிட்டு எனறு கொளளவேணடும. ஆக, ' இவவுலகிலுளள சேதநாசேதநஙகள அனைததோடும பல வகைகளில தொடர்புகொண்ட சேதநாசேதநபபொருளகளனைததுககும அநதா யாமியாயிருபபவன் நானே'' எனறு இநத ஶலோகததில கூறப பட்டது. பதினாறுவது ஶலோகம தொடஙகி பதினெட்டாவதான இநத ஶலோகம ஈறாக சில முககியமான பொருளகளை எடுததுக காட்டுவதன மூலம உலகிலுளள எலலாபபொருளகளின ஸததா (உத பததி) ஸதிதிகளும தன அதீ₄னம எனறு சொலலபபட்டதாயிறறு. 18

तपाम्यहमहं वर्षं निगृह्णाम्युत्सृजामि च।
अमृतं चैव मृत्युश्च सदसच्चाहमर्जुन! ॥१९॥

19. **தபாமயஹமஹம வாஷம நிக₃ருஹ்ணமயுத்ஸருஜாமி ச |**
அமருதம சைவ மருதயுஶச ஸத₃ஸசசாஹமாஜுந ! ||

அாஜுந'—அாஜுந!, **அஹம**—நான, **தபாமி**—(அக₃நி, ஸூாயன முதலானவாகளை ஶரீரமாகக கொணடு) வெப பததைபளிககிறேன, **அஹம**—நான, **வாஷம் நிக₃ருஹ்ணமி**-(கிரணஙகள முதலானவறறை ஶரீரமாககொணடு கோடையில)மழை நீரை இழுததுக கொளகிறேன,**(வாஷம) உதஸருஜாமி ச**—(மழைக காலததில மேக₄ம முதலான வறறை ஶரீரமாகக கொணடு) மழையைப பொழியவும செயகிறேன. **அஹம**—நான, **அமருதம சைவ**—உலகின ரைப பிழைகக வைககும பொருளகளாகவும, **மருதயு ச**-உலகினரை அழிககும பொருளகளாகவும இருககினறேன. **ஸத்**—நிகழகாலததிலுளள எலலாப பொருளகளாகவும, **அஸத ச**—இறநத காலததிலும, எதிாகாலததிலுமுளள எலலாப பொருளகளாகவும இருககிறேன

---

19. தாவமது செயவேனை பாாததா தடுததுமழை
மேவவது தனனை விடுவேனன்—சாவவிடாத
தெளளமுது நானே செறுஙகூற றமுநானே
யுள்ளதில தானதுநா னுறறு

பாாததா—குநதீ புதரனே! **நான**—நான, **தாவம அது செயவேன**—(அக₃நி, ஸூாயன முதலானவறறை ஶரீர மாகக கொணடு) வெபபததையளிககிறேன, **நான**—நான, **மழை தடுதது**—(கோடையில கிரணம முதலானவறருல) மழையை இழுததுக கொணடு, **அது தன்னை மேவ விடு வேன**—(மழை காலததில வருணன, மேக₄ம முதலான வறறை ஶரீரமாகக கொணடு) அநத மழையைப பொழி வேன. **நானே**—நானே, **சாவவிடாத தெளளமுது**—உலகி

||भा|| अग्न्यादित्यादिरूपेणाहमेव तपामि; ग्रीष्मादावहमेव वर्षं निगृह्णामि। तथा वर्षासु चाहमेवोत्सृजामि। अमृतं चैव

னரை அழியாமல காககும த₄ாரகப பொருளகளாயிருப பவன, நானே—நானே, செறும கூறறமும—உலகினரை அழிககும ப₃ாத₄கப பொருளகளாகவும இருபபவன, உறறு—அநதாயாமியாய இருநது, உளளது—நிகழ காலததிலுளள பொருளகளாகவும, இலதானது—மறற காலஙகளிலுளள பொருளகளாகவுமிருபபவன, நான—நானே

---

19. உலகிலுளள எலலாப பொருளகளின பரவருததியும தனககு அதீ₄னமானதே எனறு சொலலி, பதினைநதாவது ஶலோகத் திலிருநது விவரிககபபடட உபாஸயமான ப₄க₃வத ஸவரூபததின ஸாவாதமகதவவாணனததை நிறைவுபடுததுகிருன (அஹம தபாமி) அக₃நி, ஆதி₃தயன, விளககு முதலானவறறை ஶரீரமாககொணடு உலகிறகு வெபபததையளிபபவன நானே. அவாகளுடைய வெப பததையளிககும பரவருததி என அதீ₄னமே என்றபடி இயறகை யில எமபெருமானுடைய ஸவரூபததிறகு வெபபததையளிககும தனமை இலலையாகையால, அக₃நி, ஆதி₃தயன, விளககு முதலானவற றின மூலம வெபபததை அளிககிருன எனறு கொளளபபடடது (அஹம வாஷம நிக₃ருஹ்ணாமி உ₂தஸருஜாமி ச) நானே கோடைக காலம முத லானவறறில கிரணம முதலானவறறை ஶரீரமாககொணடு மழையை வெளிவிடாமல இழுததுககொளகிறேன், நானே வருணன, மேக₄ம முதலானவறறை ஶரீரமாககொணடு மழையைப பொழியசசெயகி றேன ஒருவனே மழையை இழுததுக கொளவதும, பொழிவதும ஒரே தே₃ஶகாலஙகளில கூடாதாகையாலே காலபே₄த₃ததினுலே இரணடும பொருநதவைககபபடடது 'அஹம கரது' எனறு தொடஙகும பதினாுவது ஶலோகததில யஜ்ஞ ஸமப₃நதி₄களான அதி₄யஜ்ஞஙகளும, 'பிதாஹம' எனறு தொடஙகும பதினேழாவது ஶலோகததின் முறபாதியில பரஜாஸமப₃நதி₄களான அதி₄பரஜங களும, 'வேத₃யம பவிதரம' என்று தொடஙகும பிறபாதியில வேத₃ஸமப₃நதி₄களான அதி₄வேத₃ஙகளும, 'க₃திா ப₄ாததா' எனறு தொடஙகும பதினெடடாவது ஶலோகததில ஆதமஸமப₃நதி₄களான அத₄யாதமங்களும, 'தபாமயஹம' எணனும இநத ஶலோகததின் முற்பாதியில தே₃வஸமப₃நதி₄களான அதி₄தை₃வதஙகளும தனன தீ₄னமே என்று நிருபிககப்படடன எனபது சிலா வயாக₂யானம்

मृत्युश्च—येन जीवति लोको येन च म्रियते, तदुभयमहमेव। किमत्र बहुनोक्तेन; सदसच्चाहमेव—सद्यद्वर्तते, असद्यदतीतमनागतं च, सर्वावस्थावस्थितचिदचिद्वस्तुशरीरतया तत्तत्प्रकारोऽहमेवावस्थित इत्यर्थः। एवं बहुधा पृथक्त्वेन विभक्तनामरूपावस्थितकृत्स्नजगच्छरीरतया तत्प्रकारोऽहमेवावस्थित इत्येकत्वज्ञानेनानुसन्दधानाश्च मामुपासते॥ १९॥

என்று தாத்பர்யசந்த்3ரிகையில் காட்டப்பட்டது. ஆக, இதுவரையில் முக்2யமான சில பொருள்களை எடுத்து, அவைகளுடைய ஸத்தா ஸ்தி2தி ப்ரவ்ருத்திகள் தன்னதீ4னம் என்று காட்டினன். அடுத்த பாத3த்தில் ஸாத்4யப்பொருள்களும், பா3த4கப் பொருள்களும் தன்னதீ4னமாயிருப்பவையே என்று காட்டுகிறான்—(அம்ருதம் சைவ ம்ருத்யுஶ்ச) உலகினரைச் சாவாமல் பிழைக்கவைக்கும் ஸாத்4யப்பொருள்களும், அழிக்கும் பா3த4கப் பொருள்களும் நானே, அவற்றின் ஸத்தாஸ்தி2தி ப்ரவ்ருத்திகளும் என்னதீ4னமே என்றபடி. மரணத்தை விளைக்கும் பொருளைக் காட்டும் ம்ருத்யு ஶப்3த3த்திற்கு எதிர்த்தட்டாக அம்ருத ஶப்3த3த்தை ப்ரயோகி3த்திருப்பதால், இங்கு அம்ருத ஶப்3த3ம் சாவாமல் காக்கும் ஸாத்4யப் பொருள்களைக் குறிக்கிறது. விஷத்துக்கு எதிர்த்தட்டாகப் படி2க்காமையாலே தே3வாம்ருதத்தைக் குறிக்காது. அம்ருத ஶப்3த3த்துக்கு எதிர்த்தட்டாகப் படி2க்கப்பட்டிருக்கையாலே, ம்ருத்யு ஶப்3த3மும் யமன் முதலானவர்களைக் குறிக்காமல், அழிக்கும் பா3த4கப் பொருள்களைப் பொதுவாகக் குறிக்கிறது. இனி, கடைசி பாத3த்தால் 'இப்படி முக்கியமான பொருள்கள் பல வற்றைச் சொல்லுவானேன்? எல்லாக் காலங்களிலுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் என்னதீ4னமே' என்கிறான்—(ஸத் அஸத் ச அஹம்) நிகழ்காலத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும், நிகழ்காலமல்லாத இறந்த காலத்திலும், வருங்காலத்திலுமிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களும் நானே. எல்லா தே3ஶங்களிலும், எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லா நிலைகளிலுமுள்ள எல்லாச் சேதநாசேதநப் பொருள்களையும் ஶரீரமாகக் கொண்டிருக்கையால், அவையனைத்தையும் விட்டுப் பிரியாத ப்ரகாரங்களாகக் கொண்டிருப்பவன் நானே என்று கருத்து. பொதுவாக ஸச்ச2ப்3த3ம் சேதநத்தையும், அஸச்ச2ப்3த3ம் அசேதனத்தையும் குறிக்குமாயினும், முக்காலத்திலுமுள்ள எல்லாச் சேதநாசேதநப் பொருள்களும் தன்னதீ4னமே என்று காட்டுவதில் ஸ்வாரஸ்யம் அதி4கமாகையால் ஸச்ச2ப்3த3த்தால் நிகழ்காலத்திலுள்ள எல்லாச் சேதநாசேதநப்பொருள்களும், அஸச்ச2ப்3த3த்தால் நிகழ்காலத்தைக் காட்டி

॥ भा ॥ एवं महात्मनां ज्ञानिनां भगवदनुभवैकभोगानां वृत्त-मुक्त्वा तेषामेव विशेषं दर्शयितुमज्ञानां कामकामानां वृत्तमाह—

त्रैविद्या मां सोमपाः पूतपापाः यज्ञैरिष्ट्वा स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते ।
ते पुण्यमासाद्य सुरेन्द्रलोकमश्नन्ति दिव्यान्दिवि देवभोगान् ॥ २० ॥

20. தரைவித₃யா மாம ஸோமபா பூதபாபா
யஜஞைரிஷடவா ஸவாககₛதிம பராாதத₂யநதே।
தே புணயமாஸாத₃ய ஸுரேநத₃ரலோகம
அஶநநதி தி₃வயாந தி₃வி தே₃வபே₄ாக₃ாந ॥

ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।
एवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्नाः गतागतं कामकामा लभन्ते ॥ २१ ॥

21 தே தம பு₄கதவா ஸவாகக₃லோகம விஶாலம
க்ஷீணே புணயே மாதயலோகம விஶநதி।
ஏவம தரயீத₄ாமமநுபரபநநா.
க₃தாக₃தம காமகாமா லப₄நதே ॥

தரைவித₃யா — (வேத₃ாநததிலலலாமல) மூனறு வேத₃ஙகளில *(பூாவபா₄க₃ததில) சொலலபபடட த₄ாமஙகளில மாததிரம ஊனறிநிறபவாகளாய, ஸோமபா:— (இநத₃ரன முதலானவாகளையே குறிததுச செயயபபடட யாக₃ஙகளின ஶேஷமான) ஸோமரஸததைப பருககினற

லும வேறுபடட இறநதகாலததிலும எதிாகாலததிலுமுளள எலலாச சேதநாசேதநபபொருளகளும குறிககபபடுவதாகக கொளளபபடடது. இவவணணமாக, பலவகைகளில தனிததனியாகப பிரிநது நிறகும் நாமரூபஙகளோடுகூடிய பொருளகளடஙகிய உலகனைததையும ஶரீரமாககக்கொணடவனுயிருககையால, அவவபபொருள்களை பரகாரமாககக்கொணடவனுயிருபபவன நானே என்னும காரணததால பதினைநதாவது ஶலோகததில சொனனபடி, எனனைக காரியநிலையில பலவாகவும, காரணநிலையில ஒனருகவும இருபபவனுக அநுஸநதி₄ததது உபாஸிககிருர்கள எனறு கருதது. (அாஜுந!) வெளளைநிறத்தவனே! வெளளைநிறததால குறிககபபடும ஸதவகு₃ணமுடைய நீ இததகைய உபாஸகனுகவேணடும என்று கருதது. 19.

வாகளாய, **பூதபாபா** — (ஸவாககூம முதலானவறறை அடையத தடையாயிருககும) பாபஙகளிலிருநது நீஙகப பெறறவாகளாய, **யஜ்ஞை** —(இநதூரன முதலான தேூவா களை மாததிரம குறிதத) யஜஞஙகளாலே, **மாம இஷடவா**— (அநத தேூவதைகளுககு அநதாயாமியாயிருககும) எனனைக குறிததே (உணமையில) யாகூமசெயது, **ஸவாககூதிம பராாததூயநதே**—(இநதிரன முதலாஞரிடம) ஸவாககூததை வேணடுகிருாகள். **தே**—அவாகள, **புணயம**—இவவுலகத துனபஙகளிலலாத, **ஸுரேநதூரலோகம** — தேூவேநதூர லோகததை, **ஆஸாதூய**—அடைநது, **திூவி**—அஙகுளள பல இடஙகளில, **திூவயாந**—இவவுலக அநுபூவஙகளைக காட்டிலும சிறநத, **தேூவபோூாகூாந** — தேூவாகளுடைய போூாகூஙகளை, **அஶநநதி**—அநுபூவிககிருாகள். **தே**—அவா கள, **விஶாலம**—பரநததான, **தம ஸவாககூலோகம**—அநத ஸவாககூததிலுளள போூாகூஙகளை, **புூகதவா**—அநுபூவிதது, **புண்யே க்ஷீணே** — (அநத அநுபூவததிறகுக காரணமான) புணயம அழிநதவளவில, **மாதயலோகம விஶநதி** — (மறு படியும) மனித உலகிறகு வருகிருாகள **ஏவம்**—இவவணண மாக, **தரயீதூாமம அநுபரபநநா** —(வேதூாநத ஜஞாநமிலலா மல) மூனறு வேதூஙகளின பூாவபூாகூததில சொனன யாகூாதிூதூாமஙகளையே அநுஷடிூபபவாகளாய, **காமகாமா** – (அவறறில சொனன) விருமபபபடும ஸவாககூாதிூகளி லேயே விருபபமுடையவாகளாய, **கூதாகூதம லபூநதே**— (அலபமும, அஸதிூரமுமான) ஸவாககூாதிூகளையே அடைநது மறுபடியும மறுபடியும திருமபி வருகிருாகள

---

20 **இநதவெனை வேதத தியலகினரு ரெசசததால**
வநதிறைஞசித தமவினைபோய வானிரபப—ரநதவவா
செனறமரா நாடணைநது தேவாதம போகததை
நின்றமாநது துயபபாா நிகழநது

வேததது இயலகினருா — (வேதூாநததிலலாமல) மூனறு வேதூஙகளில (பூாவபூாகூததில) சொலலபபட்ட

த₄ாமங்களில மாததிரம ஊனறிநிறபவாகளாய, **தம வினே போய**-(ஸோமபானமசெயது அதனல ஸவாககூம முதலான வறறை அடையததடையாயிருககும) பாபங்களிலிருநது நீங்கபபெறறவாகளாய, **எசசததால**—(இநத₃ரன முதலான தே₃வாகளை மாததிரம குறிதத) யஜஞங்களாலே, **இநத எனே வநது இறைஞசி**—(அநத தே₃வதைகளுககு அநதாயாமியா யிருககும) எனனைக குறிததே(உணமையில) யாக₃மசெயது, **வான இரபபா** — (இநதிரன முதலானாிடம) ஸவாகக₃ததை வேணடுகிருாகள **அநத அவா**—அததகைய அவாகள, **அமரா நாடு** — (இவவுலகத துனபங்களிலலாத) தே₃வ லோகததை, **சென்று அணேநது**—சென்று அடைநது, **தேவா** தே₃வாகளுககுரிய ஸுக₂ாநுப₄வங்களை, **நின்று** — தே₃வ **தம போகததை**—லோகததில ஆங்காஙகு இருநது,**அமாநது** — (சிறநத அவவநுப₄வங்களில) பொருநதி நினறு, **நிகழநது துயபபாா**—ாடுபட்டு அநுப₄விபபாாகள.

21 **பொனனகரில வாழவெயதிப புணணியததின றனகுறை-**
பனனினவ ரிவவுலகிற பாடழிநதே—பினனடைவா [யைப
காககுமறைத தனமைக் கதியடைநதாா காமததாற
போககுவரத தேபெறுவா பூணடு

பொனனகரில வாழவெயதி-ஆசைபபடததகக ஸவாகக₃ லோகததில அநுப₄வங்களை அடைநது, **புணணியததின தன குறையைப பனனினவா**—(அங்கிருககுமபோதும ஸவாகக₃ாநு ப₄வததிறகுக காரணமான) புணணியம குறைவதை அநுஸநதி₄தது வருநதுகினறவாகளாய, **பின பாடு அழிநதே**-கடைசியில புணணியம முழுவதும அழிநதவுடன, **இவ வுலகில அடைவா**—இநத மனுஷயலோகததில (பிறவியை) அடைகிருாகள. **காககும மறை தனமை கதி அடைநதாா**—(வேதா₃நத ஜஞாநமிலலாதவாகளாய யாக₃ம முதலான வறறல) ரக்ஷிககும வேத₃ங்களில சொனன த₄ாமங்களை அநுஷடி₂பபவாகளாய, **காமததால**—(அவறறில சொனன ஸவாகக₃ாதி₃களில) விருபபததால, **பூண்டு போககுவரததே பெறுவா**-(அலபமும, அஸதி₂ரமுமான) ஸவாகக₃ாதி₃களையே அடைநது மறுபடியும மறுபடியும திருமபிவருகிருாகள.

।। भा ।। ऋग्यजुस्सामरूपास्तिस्रो विद्यास्त्रिविद्यम् ; केवलं त्रिविद्यनिष्ठास्त्रैविद्याः, न तु त्रय्यन्तनिष्ठाः । त्रय्यन्तनिष்ठा हि महात्मानः

---

20 'மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த தை₃வீம் ப்ரக்ருதிமாஸ்ரிதா: | ப₄ஜந்த்யநந்யமநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூ₄தாதி₃மவ்யயம் || ' [கீ₃தை 9-13] [மஹாத்மாக்கள் என்னையறிந்து வேறு எதிலும் நெஞ்சு செலுத்தாதவர்களாய் என்னிடம் ப₄க்தி செலுத்துகிறார்கள்] என்று தொடங்கி, ஜ்ஞாநிகளாய, ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தையே பயனாகக் கொண்டவர்களான மஹாத்மாக்களின் ப₄ஜநம், கீர்த்தனம் முதலான ஸ்வரூபநிரூபகத₄ர்மங்களை (தனித்தன்மைகளை) இதுவரையில் விவரித்தார். இனி, 22-வது ஶ்லோகம் தொடக்கமாக அவர்களுடைய நிரூபிதஸ்வரூபவிஶேஷணங்களை (மற்ற பெருமைகளை)ச் சொல்லப்புகுகிறவனாய் அவர்களுக்கு நேர் எதிர்த்தட்டாயிருப்பவர்களாய தாழ்ந்த ப₂லன்களை விரும்புகிறவர்களான அறிவிலிகளின் தனித்தன்மைகளை இங்கு கூறுகிறான். 'பரம் பா₄வம் அஜாநந்த' [கீ₃தை 9-11] என்று எடுக்கப்பட்ட அறிவிலிகளில் ஒருவகையான இவர்களுடைய அறிவின்மையை விளக்குகிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (த்ரைவித்₃யா) வேதா₃ந்தத்தில் ஊன்றிநில்லாமல் ருக்₃யஜுஸ்ஸாமங்களாகிற மூன்று வேத₃ங்களின் பூர்வபா₄க₃த்தில் சொல்லப்பட்ட த₄ர்மங்களில்மாத்திரம் ஊன்றிநிற்பவர்கள் மூன்று வேத₃ங்களாகிற த்ரிவித்₃யைகளின் ஸமாஹாரம் (கூட்டரவு) த்ரிவித்₃யமாகிறது த₃விகு₃ஸமாஸமாகையால் த்ரிவித்₃யம் என்று ஒருமையும், நபும்ஸகலிங்க₃மும் வருகிறது "அகாராந்தோத்தரபதோ₃ த₃விகு₃ ஸ்த்ரியாம் இஷ்ட" [அஷ்டா 2-4-17. வா 1556] [அகாராந்தத்தை மேற்பத₃மாகக்கொண்ட த₃விகு₃ஸமாஸத்தில் ஸ்த்ரீலிங்க₃ம் வரும்] என்கிற வார்த்திகத்தின்படி, 'த்ரிவித்₃யா' என்று ஸ்த்ரீலிங்க₃ம் வரவேண்டுமேயெனில் இந்தப் பொதுவிதி₄க்கு விதி₄விலக்கைக் காட்டும் "பாத்ராத்₃யந்தஸ்ய ந" [வார் 1559] [பாத்ரம் முதலானவற்றைக் கடைசியில்கொண்ட பத₃ங்களுக்கு ஸ்த்ரீலிங்க₃ம் வராது. நபும்ஸகலிங்க₃மே வரும்] என்னும் வார்த்திகத்தின்படி, பஞ்சபாத்ரம், சதுர்யுக₃ம் த்ரிபு₄வநம் முதலான பத₃ங்களைப்போலே த்ரிவித்₃யம் என்று வந்திருக்கிறது த்ரிவித்₃யத்தில்மாத்திரம் ஊன்றிநிற்பவர்கள் த்ரைவித்₃யர்கள் "தத₃தீ₄தே தத₃வேத₃" [அஷ் 4-2 59] என்னும் ஸூத்ரத்தின்படி, த்ரிவித்₃யத்தை அறிந்து அத்₄யயனம்செய்து அதில் ஆஸ்த₂த்தில் ஊன்றிநிற்பவன் என்னும் பொருளில் அண் ப்ரத்யயம் வந்து 'த்ரைவித்₃ய' என்று ஆகிறது மூன்றுவேத₃த்தில்மாத்திரம் ஊன்றிநிற்பவர்கள் என்றதாலே, வேதா₃ந்தத்தில் ஊன்றிநில்லாதவர்கள் என்றும் தேறுகிறது வேதா₃ந்தநிஷ்ட₂ர்களான மஹாத்மாக்களோவெனில், முற்கூறிய முறையில் வேத₃த்தின் பூர்வபா₄க₃த்தோடு உத்தரபா₄க₃த்தோடு வாசியற எல்லாப்பகுதிகளாலும் அறியப்

पूर्वोक्तप्रकारेण निखिलवेदवेद्यं मामेव ज्ञात्वाऽतिमात्रमद्भक्तिकारितकीर्तनादिभिर्ज्ञानयज्ञेन च मदेकप्राप्या मामेवोपासते। त्रैविद्यास्तु वेदप्रतिपाद्यकेवलेन्द्रादियागशिष्टसोमान् पिबन्तः, पूतपापाः—स्वर्गादिप्राप्तिविरोधिपापात्पूताः, तैः केवलेन्द्रादिदेवत्यतयाऽनुसंहितैर्यज्ञैर्वस्तुतस्तद्रूपं मामिष्ट्वा, तथावस्थितं मामजानन्तः स्वर्गति प्रार्थयन्ते। ते पुण्यम्—

படுபவன நானே எனறு அறிநது. எனனிடம எலலையறற ப4கதி யினுலேறபடுவதாக 14-வது ஶலோகததில சொலலபபடட கீாததனம, நமஸகாரம முதலானவறருலும, 15-வது ஶலோகததில சொலலப படட ஜஞாநயஜஞததாலும எனனை ஒருவனையே பராபயமாகக கொணடு எனனையே உபாஸிககிருாகள தரைவித3யர்களைபபோலே எனனையறியாமல ஸவாககஃாதி3களை பராபயமாககொணடு அதன பொருடடு இநதிரன முதலிய தே3வதைகளைமாததிரம உபாஸிபப திலலை எனறு கருதது மேறபத3ஙகளில இககருததை விவரிககிருன் இபபடி வேத3ததில ஸவாககஃாதி3ஸாத4னமான பூாவப4ாக3ததை மாததிரம தரிவித்3யம எனறு குறிபபதுபோலே, மோக்ஷஸாத4னமான உததரப4ாகஃததை (வேத3ாநதப4ாகஃததை) "சதுாததீ2 வித3யா" [நான்காவது வித3யை] எனறு குறிபபதுணடு. "ஏஷா தேऽநவீக்ஷிகீ வித3யா சதுாததீ2 ஸாமபராயிகீ" [ப4ாரதம. மோக்ஷ 319-46] "சதுாததீ2 ராஜஶாாதுா3ல' வித3யைஷா ஸாமபராயிகீ" [ப4ாரதம மோக்ஷ 319-35] எனனும பரமாணஙகள காணக. (ஸோமபா) இநத3ரன் முதலானவாகளையே குறிததுச் செயயபபடட—பூாவப4ாகஃததில சொனன யாக3ஙகளின ஶேஷமான ஸோமரஸததைப பருகுகினறவாகள, மஹாதமாககளான உபாஸகாகளுககும ப4கதிககு அஙகஃமாக யாகஃஙகளைச செயவதும, ஸோமரஸததைப பருகுவதும உணடு. ஆனுல அவாகள 'இநத யாகஃஙகள அநதாயாமியான நாராயணனுககு ஆராத4னமாயிருபபவை' எனறு நினைததுச செயவாாகள, தரைவித3யாகளோவெனில, இநதிரன முதலானவாகளுககே ஆராத4னம எனறு நினைததுச செயவாாகள வெறும ஸோமபாநம அத4ாமமாயினும த3ரைவித3யாகள இநத3ரன் முதலானுாககு ஆராத4னமாக நினைததுசசெயயும யாகஃஙகளில வேத3விஹிதமாகையாலே அது ஸவாகக3ஸாத4னமாக ஆகிறது (பூதபாபா) இநத ஸோமபானத்தாலே ஸவாககஃததையடையத தடையாயிருககும பாபஙகள நீஙகப பெறறவாகள. அடுததுச சொலலுகிறபடி. இவாகள பிராாததி2பபது ஸவாககஃமேயாகையாலே அதறகு ஸாத4னமான யாக3ஙகளில இவாகள செயயும ஸோமபானம ஸவாககஃததிறகுத தடையாயிருககும பாபங்களையே போககுகிறது எனறு கொளளவேணடும.

दुःखासंभिन्नं सुरेन्द्रलोकं प्राप्य तत्र तत्र दिव्यान् देवभोगानश्नन्ति। ते तं

(யஜ்ஞை,) இந்திரன் முதலான தேவாகளைமாத்திரம் குறித்துச் செய்யப்பட்ட வேதோக்தமான யஜ்ஞங்களாலே, (மாம் இஷ்டவா) என்னை ஆராதித்து இவாகள் அறியவில்லையாயினும் அந்த யாகங்கள் அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தாயாமியான எனக்கே உண்மையில் ஆராதனமாயிருக்கின்றன என்று கருத்து. இவ்வுண்மையை அறியாமையாலேயே இவாகளுக்குத் தாழ்ந்த பலன் கிடைக்கிறது. இவ்விஷயத்தை அடுத்தபடி 23, 24, 25-வது ஶ்லோகங்களில் வெளிப்படுத்தப்போகிருன் கண்ணன். (ஸ்வாகதிம் ப்ராாத்தயந்தே) இந்த்ரன் முதலானரிடம் ஸ்வாக்கத்தை வேண்டுகிருாகள் ஸ்வாக்கம் வேண்டும் என்னும் எண்ணம் யாகத்தை அநுஷ்டிப்பதற்கு முன்பே இருந்தபோதிலும், யாகத்தைச்செய்த பின்பே 'ஸ்வாக்கத்தைக் கொடுக்கவேணும்' என்று வாயாலே வேண்டுவது பொருந்துமாகையாலே "இஷ்டவா ப்ராாத்தயந்தே" [யாகத்தைச் செய்து வேண்டுகிருாகள்] என்று சொல்லப்பட்டது இங்கு ஶ்லோகத்திலும், பாஷ்யத்திலும் ஸ்வாக்கம் என்றது அது போன்ற தாழ்ந்த மற்ற பலன்களுக்கும் உபலக்ஷணம் (தே புண்யம் ஸுரேந்த்ரலோகம் ஆஸாத்ய) அவாகள் இவ்வுலகத் துன்பங்கள் கலக்காத தேவேந்த்ரலோகத்தை அடைந்து. புண்யகாமத்தையோ அதனாலேற்படும் தேவதாப்ரீதியையோ தேவேந்த்ரலோகத்தோடு ஒரேவேற்றுமையில் படிப்பது ஒட்டாது தேவேந்த்ரலோகம் ஜீவனைப் பரிஶுத்தப்படுத்துவது என்று ஶாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தியில்லாமையால் இங்கு புண்யஶப்தத்துக்கு 'பாவனம் (பரிஶுத்தப்படுத்துவது) என்று பொருள்கொள்ளவும் முடியாது. ஆகையால் இங்கு புண்ய ஶப்தம் புண்யத்தின் பலமான இவ்வுலகத் துன்பமின்மையைக் குறிக்கிறது என்று கொள்ளவேண்டும் அன்றிக்கே, புண்யஶப்தம் புண்யத்தின் பலமான ஸுகத்தைக் குறித்து, ஸுகமயமான தேவேந்த்ரலோகம் என்று பொருள்பட்டு, இவ்வுலகத்துன்பமில்லாதது என்பது அாத்தாத ஸித்திக்கிறது என்றும் கொள்ளலாம் இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் 'யஜ்ஞைரிஷ்டவா' என்று புண்ய காமங்கள் குறிக்கப்பட்டுவிட்டபடியாலே, இங்கு புண்யம் என்றது லக்ஷணையாலே 'புண்யஸாத்யம்" என்று பொருள்படுகிறது என்று கொண்டால், முற்பாதியில் சொன்ன அாத்தத்தையே திருப்பிக் கூறுதலாகிற புநருக்தி தோஷம் ஏற்படும். (திவி திவ்யாந் தேவ போகாந் அஶ்நந்தி) தேவேந்த்ரலோகத்தில் ஆங்காங்குள்ள ப்ர

विशालं स्वर्गलोकं भुक्त्वा तदनुभवहेतुभूते पुण्ये क्षीणे, पुनरपि मर्त्यलोकं

தேசங்களில் மிகச்சிறந்த ஆச்சரியமான தேவபோகங்களை அநுபவிக்கிறார்கள் 'ஸுரேந்த்ரலோகம் ஆஸாத்ய'' [தேவேந்த்ர லோகத்தையடைந்து] என்று கூறியபின்பு, மறுபடியும் 'திவி' என்றது அந்த லோகம் முழுவதையும் குறிக்காமல் அதிலுள்ள பிரதேசங்களையே குறிப்பதாகவேண்டும் இங்கு 'திவ்யாந்' என்றது 'திவி பவாந' என்று பிரிந்து, இவ்வுலக போகங்களைக்காட்டிலும் அதிகமயக்கத்தைத் தரும் தேவலோக போகங்களைக் குறிக்கிறது. 'தேவபோகாந்' என்றது 'தேவர்களுக்கு போக்யமானவைகளை' என்று பொருள்படுகிறது பூமியிலுள்ள யாகபசு ஹவிஸ்ஸு முதலானவையும் தேவர்களுக்கு போக்யமானவையாகையாலே, அவற்றைத் தவிர்த்து தேவலோகத்திலுள்ள போக்யப்பொருள்களையே குறிப்பதற்காக 'திவ்யாந் தேவபோகாந்' என்று விசேஷிக்கிறது ஏற்கனவே தேவர்களுக்கு போக்யமாயிருக்கும் பொருள்களை, புதிதாக அங்கு சென்றவர்கள் எப்படி அநுபவிக்கமுடியும்? எனில், ஸ்வரூபத்தாலும், காலத்தாலும் அளவுபட்டிருந்தபோதிலும் மிக விரிவான போகங்களாகையாலே, தம்மை ஆராதித்து, தேவலோகத்திற்கு வந்தவர்களுக்கு தேவர்கள் தங்களது போகங்களில் சில வற்றைப் பிரித்துக்கொடுக்கிறார்கள் என்று கொள்ளவேண்டும் (அஶ்நந்தி) சாப்பிடுகிறார்கள் என்று நேரே பொருளானாலும், அநுபவிக்கிறார்கள் என்றே கொள்ளவேணும். அடுத்த ஶ்லோகத்தில 'புக்த்வா' (அநுபவித்து) என்றல்லவோ இது எடுக்கப்படுகிறது. ''அன்னவாதம் மானேக்கம் உண்டு ஆங்கு அணிமுறுவல், இன்னமுதம் மாந்தியிருப்பார்'' [பெரியதிருமடல்] என்றவிடத்தில் திருமங்கையாழ்வாரும், 'அநுபவித்து' என்னும் பொருளிலே 'உண்டு' என்று வழங்கினானன்றோ (திவி தேவபோகாந் அஶ்நந்தி) இவ்விடத்தில் பெரியதிருமடலிலே ''அறத்தின் வழிமுயன்ற அன்னவாதாம் கண்டார்கள், ஆயிரக்கண் வானவர்கோன்'' [கண்ணி 19] என்று தொடங்கி ''இன்னமுதம் மாந்தியிருப்பா, இதுவன்றே அன்ன அறத்தின் பயனாவது'' [கண்ணி 36, 37] என்பதீருகவுள்ள பெரியதிருமடல் கண்ணிகள் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை 20.

21. இனி, அடுத்த ஶ்லோகத்தில இவர்கள் படும் எளிவரவைக் காட்டுகிறான். (தே தம் விஶாலம் ஸ்வர்க்கலோகம் புக்த்வா) அவர்கள் அந்த விஸ்தாரமான ஸ்வர்க்கலோகத்தில் ஏற்படும் போகங்களை அநுபவித்து. 'விஶாலம்' என்றது இவ்வுலக போகங்களைக்

विशन्ति। एवं त्रय्यन्तसिद्धज्ञानविधुराः काम्यस्वर्गादिकामाः केवलं

காட்டிலும் விரிவாயிருப்பதைக் காட்டுகிறது 'ஸ்வர்க்க₃லோகம்' என்றது ஸ்வர்க்க₃லோகத்தில் ஏற்படும் அநுப₄வங்களைச் சொல்லு கிறது (புண்யே க்ஷீணே மர்த்யலோகம் விஶந்தி) ஸ்வர்க்க₃ாநு ப₄வத்துக்குக் காரணமான புண்யம் அழிந்தவளவில், மனிதர் வாழும் பூ₄லோகத்திற்குத் திரும்பி வருகிறார்கள். ஸ்வர்க்க₃ாநு ப₄வத்தால் இவனுடைய எல்லாப் புண்யங்களும் அழியும் என்று எந்த ஶாஸ்த்ரமும் கூறவில்லை. நேராமாக, ஸ்வர்க்க₃த்தை அநு ப₄வித்தபின் எஞ்சிய புண்யகர்மத்துடன் பூ₄மிக்கு வந்து நற்குடியில் பிறக்கிறான் என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. ஆகையால், புண்யம் அழிந்தவளவில் என்று இங்கு கூறியது 'ஸ்வர்க்க₃த்தை அநு ப₄விப்பதற்குக் காரணமான புண்யம் அழிந்தவளவில்' என்றே பொருள்படும் இப்படி புண்யம் அழிந்தவுடன் ஸ்வர்க்க₃ாநுப₄வம் முடிந்துவிடும் என்பது ஸ்வர்க்க₃ாநுப₄வம் செய்பவனுக்கே தெரியு மாகையால் "ஸ்வர்க்கே₃ऽபி பாதபீ₄தஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி" [வி-பு 6-5-50] [ஸ்வர்க்க₃த்திலும் 'புண்யம் குறைந்த வுடன் ஸ்வர்க்க₃த்தைவிட்டு விழுந்துவிடுவோமே' என்று ப₄யப்படும் ஸ்வர்க்க₃ாநுப₄வம் செய்பவனுக்கும் ஆனந்த₃ம் இல்லை] என்கிற படியே ஸ்வர்க்க₃த்தில் இவன் அநுப₄விக்கும் ஆனந்த₃மும் ஓர் ஆனந்த₃மாகத் தோன்றுவதில்லை என்பதும் இதனால் உணர்த்தப் படுகிறது 'மர்த்யலோகம்' என்றதால் மரணமடைவதையே இயல் வாகக்கொண்ட பூ₄லோகத்திலும் நிலையான வாழ்வில்லை என்று உணர்த்தப்படுகிறது (ஏவம் த்ரயீத₄ர்மம் அநுப்ரபந்நா) இவ் வண்ணமாக வேதா₃ந்தஜ்ஞானமில்லாமல், வேத₃த்தின் பூர்வப₄ாக₃த் தில் சொன்ன யாக₃ாதி₃ த₄ர்மங்களை மாத்திரம் அநுஷ்டி₂ப்பவர்கள். 'ஏவம்' என்றது 'த்ரைவித்₃யா' என்று முன் ஶ்லோகத்தில் சொல் லப்பட்டபடி, வேதா₃ந்த ஜ்ஞானமில்லாமல் வேத₃த்தில் பூர்வ ப₄ாக₃த்தில் சொன்ன கர்மங்களை மாத்திரம் பற்றிநிற்பவர்கள் என்று காட்டுகிறது இந்தக் கர்மங்களையே ப₄க₃வதா₃ராத₄னமாயிருப்பவை என்னும் வேதா₃ந்தஜ்ஞானத்தோடு செய்தால், அவை திரும்பி வருதலில்லாத மோக்ஷத்துக்குக் காரணமாகின்றன. இந்த ஶ்லோ கத்தில் பூ₄லோகத்துக்குத் திரும்பி வருவதாகக் கூறுகையாலே, இவர்கள் வேதா₃ந்த ஜ்ஞானமில்லாதவர்கள் என்பது ஸித்₃த₄ம். (காமகாமா க₃தாக₃தம் லப₄ந்தே) தாங்கள் விரும்பும் ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான அல்பாஸ்தி₂ரப₂லன்களிலே ஈடுபாடுடையவர்களாய், அந்த ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான ப₂லன்களை அநுப₄வித்துவிட்டு, மறுபடியும்

त्रयीधर्ममनुप्रपन्नाः गतागतं लभन्ते—अल्पास्थिरस्वर्गादीननुभूय पुनः पुनर्निवर्तन्त इत्यर्थः ॥ २० ॥ २१ ॥

॥भा॥ महात्मानस्तु निरतिशयप्रियरूपमच्चिन्तनं कृत्वा मामनवधिकातिशयानन्दं प्राप्य न पुनरावर्तन्त इति तेषां विशेषं दर्शयति—

மறுபடியும் இந்த பூ₄லோகத்துக்குத் திரும்பி வருகிறார்கள். 'காம காமா' என்றதில் முதல் காம ஶப்₃த₃ம் 'காம்யந்த இதி காமா' [விரும்பப்படுகின்றனவாகையாலே ஸ்வர்க்க₃ம் முதலானவை காமம் எனப்படுகின்றன] என்கிற காமஶப்₃தவ்யுத்பத்தியாலே, விரும்பப்படும் ப₂லனைக் குறிக்கிறது. இங்கு இவர்கள் விரும்புவது ஸ்வர்க்க₃ம் முதலானவற்றையேயாகையாலே அவற்றைக் குறிக்கிறது 'க₃தாக₃தம்' என்னும் ஶப்₃த₃ம் போக்குவரத்தைக் குறிப்பதாயினும், இங்கு தாழ்வைக் குறிக்கும் ப்ரகரணமாகையாலே இவர்களுடையும் ப₂லன்கள் அஸ்தி₂ரமாகவும், அல்பமாகவும் இருக்கின்றன என்று காட்டுகிறது. 'புண்யம் ஸுரேந்த₃ரலோகம்' என்று முந்தின ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி, ஸ்வர்க்க₃ானுப₄வத்தில் இவ்வுலகத்துன்பங்கள் இல்லை என்றும், ஸுக₂மே உள்ளது என்றும் தேறும்போது இதை அல்பம் என்பது எப்படி? எனில் இந்த ஸ்வர்க்க₃ம் முதலானவற்றை அநுப₄விக்கும்போதும் "யதா₂ பஶுரேவம் ஸ தே₃வானாம்" [ப₃ருஹ 3-4-10] [ஸ்வர்க்க₃த்துக்குச் சென்றவன் தே₃வர்களுக்குப் பஶுவைப்போலே அடிமைத் தொழில் செய்பவன்.] என்கிறபடியே தே₃வர்களுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டியிருக்கையாலும், தன் ஸுக₂த்துக்கு மேலான ப₃ரஹ்மாதி₃ ஸுக₂த்தை அநுஸந்தி₄க்கையாலும் இந்த ஸ்வர்க்க₃ஸுக₂ம் துன்பமாகவே உள்ளது அதுவும் நிலை நில்லாதது என்று நினைக்கும்போது மிகவும் துன்பமாகிறது. அது அழியும்போது மிக மிகத் துன்பமாகிறது ஏற்றச்சால்போலே ஸ்வர்க்க₃த்துக்கும், பூ₄மிக்குமாக மாறிமாறிவந்து மறுபடியும் மறுபடியும் க₃ர்ப்ப₄வாஸம், நோய் நரகம் முதலானவற்றையடைந்து, பொறுக்கவொண்ணாத பல துன்பங்களை அநுப₄விப்பதற்குக் காரணமாகவும் ஆகிறது இப்படி ப்ரவாஹமாக ஏற்படும் துன்பங்களைக் காணும்போது இந்த ஸ்வர்க்க₃ஸுக₂ம் அல்பம் என்பதில் தடையுண்டோ? 'க₃தாக₃தம் காமகாமா லப₄ந்தே' என்னும் பகுதி இவ்வளவையும் உணர்த்துகிறது ஆக, ஜ்ஞாநிகளுக்கு நேர் எதிரத் தட்டாயிருப்பவர்களாய், தாழ்ந்த ப₂லன்களை விரும்புகிறவர்களான அறிவிலிகளின் தன்மைகள் விவரிக்கப்பட்டனவாயிற்று 20, 21

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते।
तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम्॥ २२॥

22 **அநந்யாஶ்சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா பர்யுபாஸதே।**
தேஷாம் நித்யாபி₄யுக்தாநாம் யோக₃க்ஷேமம்
வஹாம்யஹம்॥

அநந்யா—(என்னை நினைப்பது தவிர) வேறு பயனில்லாதவர்களாய், **மாம் சிந்தயந்த**—என்னை நினைப்பவர்களாய், **யே ஜநா**—எந்த மஹாத்மாக்கள், **(மாம்) பர்யுபாஸதே**—என்னை (எல்லாக் கல்யாண கு₃ணங்களோடும், எல்லா விபூ₄திகளோடும்) முழுமையாக உபாஸிக்கிறார்களோ, **நித்யாபி₄யுக்தாநாம் தேஷாம்**—என்னோடு எப்போதும் சேர்ந்திருக்கையை விரும்பும் அவர்களுக்கு, **அஹம்**—நான், **யோக₃க்ஷேமம்**—(என்னை அடைவதாகிற) யோக₃த்தையும், (மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்துக்குத் திரும்பி வராமையாகிற) க்ஷேமத்தையும், **வஹாமி**—அளிக்கிறேன்.

---

22 **வேறின்றி யென்னையெவர் மெய்ந்நினைந்து சேவிப்பார்**
பேறொன்றி யென்றும் பிரியாதே—தேறுமவர்
தம்பேறும் யோக மிதுபிரியாச் சேமநான்
வன்பேறுச் செய்வன் மகிழ்ந்து.

வேறின்றி—(என்னை நினைப்பது தவிர) வேறு பயனில்லாதவர்களாய், **என்னை மெய் நினைந்து**—என்னை உள்ளபடி நினைப்பவர்களாய், **எவர்**—எந்த மஹாத்மாக்கள், **பேறு ஒன்றி சேவிப்பார்**—எல்லாக் கல்யாண கு₃ணங்களோடும், எல்லா விபூ₄திகளோடும் முழுமையாகப் பொருந்தி உபாஸிக்கிறார்களோ, **என்றும் பிரியாதே தேறும் அவர் தம்**—என்னோடு எப்போதும் பிரியாமல் சேர்ந்திருப்பதை விரும்பும் அவர்களுடைய, **பேறும் யோகம்**—(என்னை அடைவதாம்) பயனாகிற யோக₃த்தையும், **இது பிரியாச் சேமம்**—(மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்துக்குத் திரும்பி வராமையாலே) இப்பேறு அழியாமையாகிற க்ஷேமத்தையும், **நான்**—நான், **வன் பேறு**—(எனக்குப்) பெரிய பேறாக, **மகிழ்ந்து செய்வன்**—மகிழ்ச்சியோடு செய்வேன்

॥भा॥ अनन्याः—अनन्यप्रयोजनाः, मच्चिन्तनेन विनाऽऽत्मधारणालाभात् मच्चिन्तनैकप्रयोजनाः मां चिन्तयन्तो ये महात्मानो जनाः

---

22 முன இரண்டு ஶலோகஙகளில கூறபபட்ட அறிவிலிகளுககு நோ எதிாததடடானவாகளாய, அறிவாளிகளில தலைசிறநதவாகளான மஹாதமாககளின் பெருமையை இநத ஶலோகததில மறுபடியும தொடாகிருன. ''அவாகளுககு ஒபபறற இனிமையையுடைய எனது நினைவாகிற ப$_4$கதியே உபாயமாயுளளது. அவவுபாயததிஞல பெறும பயனும எலலையறற மேன்மையையுடைய ஆநநத$_3$ஸவரூபியாயிருககும எனனை அநுப$_4$விபபதாயுளளது. அவவநுப$_4$வமும, இந்த ஸமஸாரமணட$_3$லத்துககுத திருமபிவருதலில்லாதபடி நிதயவிபூ$_4$தியிலேயே நடைபெறுகிறதாகையாலே அழிவறறதாயுளளது. ஆக இபபடி உபாயத$_3$ஶையோடு ப$_2$லத$_3$ஶையோடு வாசியிலலாமல தலைசிறநத பெருமை பெற்றிருககிருாகள இநத மஹாதமாககள'' எனறு இநத ஶலோகததில கூறுகிருன. (அநநயா: சிநதயநத:) எனனை நினைபபது தவிர வேறு பயன எதையும கருதாதவாகளாய, எனனை நினைபபதாகிற ப$_4$கதியைச செயபவர்கள ''அநயமநஸ ப$_4$ஜநதி'' [கீ$_3$தை 9 13] எனறவிடத்தில சொலலப்பட்டபடியே தமமுடைய ப$_4$கதியையும மோக்ஷஸாத$_4$னமாக நினையாமல ஸவயம் பரயோஜனமாக நினைககும ஸித$_3$தோ$_4$பாயநிஷ்ட$_2$ாகள இஙகும அநநயசிநதக ஶப்$_3$த$_3$ததுககு முக$_2$யாாதத$_2$மான மஹாதமாககளாவா, அந்த நிலையை அடைவதறகாக மோக்ஷஸாத$_4$னமாக விதி$_4$ககபபட்ட ப$_4$கதியோக$_3$ததை ஸாத$_4$யோபாயமாகபபறறிநிற்கும் உபாஸகாகளை அநநயசிநதக ஶப$_3$த$_3$ததுககுப பொருளாகக கொளளுமபோது 'எனனைததவிர வேறு பயனை அறியாதவாகள' எனறு பொருளகொளள வேணடும இவாகளும காலகரமததில ''உலகு படைததுணட எநதை அறைகழல சுடாப பூநதாமரை சூடுதறகு, அவாவாருயிா உருகியுகக, நேரிய காதல அனபிலினபீன்தேறல, அமுதவெள்ளம'' [திருவாசிரியம 2] எனபபடும ப$_4$கதி வெளளததில ஆழநது ''உலகம் மூனறினெடு நலவீடு பெறினும, கொளவதெணணுமோ தெளளியோா குறிபபே'' [திருவாசிரியம 2] எனகிறபடியே ப$_4$கதியை மோக்ஷஸாத$_4$னமாக நினைபபதினினறும நீஙகி, ஸவயம பரயோஜனமாக நினைககத் தொடஙகிவிடுவாாகளாகையாலே ''எனனை நினையாமலிருநதால ஆதமதா$_4$ரணததைப் பெருதவர்களாய, எனது நினைவாகிற ப$_4$கதியையே பயனுககககொணடவர்கள'' எனறு அநநயஶப்$_3$த$_3$ததிற்கு பா$_4$ஷயததில பொருளகொள்ளப்பட்டது. அநநயஶப$_3$த$_3$ததால

पर्युपासते—सर्वकल्याणगुणान्वितं सर्वविभूतियुक्तं मां परित उपासते, अन्यूनमुपासते, तेषां नित्याभियुक्तानाम्—मयि नित्याभियोगं काङ्क्ष-

---

விசேஷிககபபட்டிருககையால சிநதனமாகிற ப$_4$கதி, தன்னைததவிர வேறொனறைப பயனுககுகருத இயலாதபடி ஒபபறற ஸுக$_2$ரூபமானது எனறு தேறுகிறது அடுதத ஶலோகததில "யே தவநய தே$_3$வதா ப$_4$கதா" எனறு தே$_3$வதாநதரப$_4$கதாகளை எடுககையாலே, இஙகு 'அநநயா' எனறது அவாகளுககு பரதிகோடியைக குறிககிறதாய வேறு தெயவஙகளைத தொழாதவாகளைக கூறுவதாகத தோனறுகிறதே எனில வரபபோகிற ஶலோகததில சொலலபபோகிறவாகளைக காட்டிலும வேறுபட்டவாகளை இஙகு குறிககிறது எனறு கூறுவதைக் காட்டிலும, முநதின இரு ஶலோகஙகளில சொலலபபட்டவாகளைக காட்டிலும வேறுபட்டவாகளை இஙகு குறிககிறது எனறு கொளளுவதே ஸவரஸமாகும ஆகையால—கடுமையான காயகலேஶரூபமான உபாயஙகளை அநுஷ்டி$_2$தது, க்ஷுத$_3$ரப$_2$லனகளாகிற ஸவாகக$_3$ம முதலானவறறைப பெறும அவாகளைபபோலலலாமல, ஸாத$_4$னமாகிற ப$_4$கதியே ஒபபறற ஸுக$_2$ரூபமாய, பராபயமும எலலையறற ஆனநத$_3$ரூபமாய லபி$_4$ககபபெறறவாகள இவாகள் எனறு அநநயஶப$_3$த$_3$ததுககுப பொருளகொளளுவதே ஸவரஸமாகும. முனபின் பரகரணஙகளுககு ஒட்டாதாகையாலே அநநயசிநதன ஶப$_3$த$_3$ததால ஜீவப$_3$ரஹம ஐகயாநுஸநத$_4$ானம சொலலபபடுவதாகக கொள்வது பொருநதாது. ஆகையால, 'சிநதனததையே பரமபரயோஜனமாககொணடவாகள' எனறு பொருளகொளவதே பொருநதும, (யே ஜநா) பிறவிப பயன் பெறற எநத மஹாதமாககள இது மஹாதமாககளைக கூறும பரகரணமாகையாலே ஜநஶப$_3$த$_3$ம ஜனனமடையும அனைவரையும் குறிககாமல ஜநமஸாப$_2$லயமாகிற பிறவிபபயன்பெறற மஹாதமாககளையே குறிககிறது "அனறுநான பிறநதிலேன பிறநதபின் மறநதிலேன்" [திருசசநத 64] எனபவாகளன்றோ இவாகள. (யே மாம பாயுபாஸதே) எநத மஹாதமாககள என்னைப பரிபூாணமாக உபாஸிககிறாகளோ. "பரித உபாஸதே—பாயுபாஸதே" அதாவது, எலலாக கலயாணகு$_3$ணஙகளோடு கூடினவனுகவும, எலலாச செலவஙகளும நிறைநத உப$_4$யவிபூ$_4$திநாத$_2$னுகவும என்னை உபாஸிககிறாகள எனறு கருதது எமபெருமானுடைய விபூ$_4$திகளில ஏகதே$_3$ஶமான ஓா அசேதனததையோ, சேதனபபொருளையோ பராபயமாக உபாஸிககும பரதீகோபாஸகாகளைபபோலலலாமல பரிபூாணமான பரப$_3$ரஹமததையே பராபயமாக உபாஸிககிறாகள

माणानाम्, अहं मत्प्राप्तिलक्षणं योगं, अपुनरावृत्तिरूपं क्षेमं च वहामि ॥ २२ ॥

ये त्वन्यदेवताभक्ता यजन्ते श्रद्धयाऽन्विताः ।
तेऽपि मामेव कौन्तेय! यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥ २३ ॥

எனறு கருதது (நிதயாபி$_4$யுகதாநாம தேஷாம) எனனோடு எப போதும சோநதிருககையை விருமபும அவாகளுககு. இவ விபூ$_4$தியி லிருககும வரையில இவாகளை எபபோதும எமபெருமானோடு சோந திருபபவாகளாகக கூறமுடியாதாகையாலே '' ஆாமஸாயாம கத '' என்னும இலககண வழககையொடடி, எமபெருமானோடு எபபோதும சோநதிருபபதை விருமபுகிறவாகள எனறு பொருளகொளளபபடடது. (அஹம) மேலான ஔத$_3$ாயம (வணமை), ஸௌசீலயம (நீாமை), ஸௌலப$_4$யம (எளிமை), வாதஸலயம, ஸவாமிதவம, ஜஞாநம, சகதி முதலான கு$_3$ணஙகளையுடைய நான. (யோக$_3$க்ஷேமம வஹாமி) எனனை அடைவதாகிற யோக$_3$ததையும, மறுபடியும எனனைப பிரிநது ஸமஸாரமணட$_3$லததுககுத திருமபி வராமையாகிற க்ஷேமத தையும அளிககிறேன கிடையாத பயன் கிடைபபது யோக$_3$மாகும. கிடைதத அதை நிலையாககுவது க்ஷேமமாகும் இஙகு எமபெருமா னையே பயனாககொணட மஹாதமாககளைபபறறிய பரகரணமாகை யாலே, எமபெருமானை அடைவது அவாகளுககு யோக$_3$மாகிறது. ஸமஸார மணட$_3$லததுககுத திருமபி வநதுவிடடால அநத யோக$_3$ம நிலைநிலலாமல போயவிடுமாகையாலே, அபபடித திருமபிவராமலிருக கசசெயவது க்ஷேமமாகிறது ஆகையால, இஙகு யோக$_3$க்ஷேம சப$_3$த$_3$த தால இவ்வுலகப ப$_2$லனகள கிடைபபதையும, அவறறை நிலை யாககுவதையும பொருளாகக கொளவது பொருநதாது ஆநுஷஙகி$_3$க மாக இவவுலகப ப$_2$லனகளை எமபெருமான அளிததாலுகிலும, இவாகள அவறறை பராபயமாகக கருதமாட்டாாகளன்றோ. (வஹாமி) அளிககிறேன என்று கருதது. (அஹம வஹாமி) இது உணமையில தனககே பேறு எனறு உணாததுகிறான். ஆக, தனனை நினைபபது தவிர வேறொன்றறியாத மஹாதமாககளுககு, தானே தன பேறுகத தன்னை அடைவிததது, மறுபடியும ஸமஸார மணட$_3$லததுககுத திருமபி வாராதபடி செயது, நிதயமான ப$_3$ரஹமானநத$_3$ததை அளிபபதாகக கூறுவதனமூலம, முன இரு சலோகஙகளில கூறப படடவாகளுககும, இவாகளுககுமுளள நெடுவாசியைக காடடுகி றான் 22.

23 யே தவநயதே₃வதாப₄கதா யஜநதே ஶ்ரத்₃த₄யாऽநவிதா ।
தேऽபி மாமேவ கௌநதேய' யஜநதயவிதி₄பூாவகம ॥

கௌநதேய' — குநதீபுதரனே!, யே து — எவாகள, **அநயதே₃வதாப₄கதா** —(இநதிரன, சிவன, பிரமன முத லான) மறற தே₃வதைகளிடம ப₄கதியுடையவாகளாய, **ஶ்ரத₃த₄யா அநவிதா** —ஶ்ரத₃தை₄யோடு கூடியவாகளாய, **யஜநதே**—(அநத தே₃வதைகளையே ஆராதி₄ககத தககவா களாக நினைதது) யாக₃ம முதலானவறறுல ஆராதி₄ககி ருாகளோ, **தே அபி**—அவாகளும, **மாம் ஏவ**— (அவா களுககு அநதாயாமியாயுளள) எனனையே, **அவிதி₄பூாவகம**— (எமபெருமான அநதாயாமியாயிருககிருன எனனும உணா வுடன யாக₃ம முதலானவறறைச செயயவேணடும எனறு) வேத₃ விதி₄களில சொனனபடியலலாமல, **யஜநதி**—யாக₃ம முதலானவறறைச செயகிருாகள.

---

23. மறருன தெயவததை மனனி விருபபுறறுப
பறரு மெனவிறைஞசும பணபினரு—முறருன
வெனனையே யேததிறைஞசி யெல்லாவே தாநதவிதி
தனனையே யேயநதுணராா தாம.

மறருன தெயவததை மன்னி — எனனைக காட்டிலும வேறுபடட தெயவஙகளிடம ப₄கதாகளாகப பொருநதி ாடுபடடு, **விருபபுறறு**—ஶ்ரத₃தை₄யோடு கூடியவாகளாய, **பறறும என இறைஞசும பண்பினரும**—அவாகளே அடை யததககவாகள எனறு ஆராதி₄ககும கு₃ணமுடையவா களும, **முறருன என்னையே ஏத்தி இறைஞசி**—அனைவாக கும அநதாயாமியாகையாலே அனைவருமான எனனையே துதிதது ஆராதி₄தது, **எலலா வேதாநத விதி தனனையே ஏயநது உணராாதாம**—(நான அநதாயாமியாயிருககிறேன எனனும அறிவுடனேயே மறற தெயவஙகளைக குறிதது யாக₃ம முதலானவறறைச செயயவேணும எனனும) எலலா வேத₃ாநத விதி₄களையும நனகு அறியாதவாகளா யிருககிருாகள.

॥ भा ॥ ये त्विन्द्रादिदेवताभक्ताः केवलत्रयीनिष्ठाः श्रद्धयाऽन्विताः इन्द्रादीन् यजन्ते ; तेऽपि पूर्वोक्तेन न्यायेन सर्वस्य मच्छरीरतया मदात्मकत्वेनेन्द्रादिशब्दानां च मद्वाचित्वाद्वस्तुतो मामेव यजन्ते, अपि त्वविधिपूर्वकं यजन्ते। इन्द्रादीनां देवतानां कर्मस्वाराध्यतया

---

23. ''எலலா தே3வதைகளும உனககு ஶரீரமாகையாலே 20-வது ஶலோகததில சொனனபடி உணமையில உனது ஆராத4னம எனறு அறிநத நீ இநத்3ராதி3களைக குறிதது யாக3ம செயபவா களுககும மோக்ஷரூபமான யோக3க்ஷேமததை ஜ்ஞானிகளுககுப போலே ஏன் அருளுவதிலலை?'' எனனும அாஜுனனின கருததை யறிநது, அதறகு பதிலுரைககிறுன இனி வரும இரணடு ஶ்லோகஙகளாலே (யே து) 'து'ஶப்3த3ம அாஜுனனுககு எழுநத ஶஙகையைப போககுவதறகாக ஏறபடடது இநத ஶ்லோகம எனறு காடடுகிறது அனறிககே, செனற ஶலோகததில எடுககபபடட ஜ்ஞாநிகளைக காடடிலும மிகவும வேறுபடட கேவல காமநிஷ்ட2ா களைப பறறி இநத ஶலோகம பேசுகிறது எனபதைக காடடுவதாக வும கொளளலாம. (அநயதே3வதா ப4கதா) என்னைத தவிாநத இநதிரன, சிவன முதலான மறற தே3வதைகளுககு ப4கதாகளா யிருநதுகொணடு. இதிலிருநதே இநத தே3வதைகளுககு அநதாயாமி நாராயணன எனபதை அறியாத வேத3பூாவப4ாக3மாதர நிஷ்டூா கள இவாகள எனறு விளஙகுகிறது. (ஶ்ரத்3த4யா அநவிதா. யஜநதே) கீ3தை 7-21,22 ஶலோகஙகளில சொலலப்படட ரீதியில, அநத தே3வதைகளை ஶரத்3தை4யோடு கூடினவாகளாய, யாக3ம முதலானவறறுல ஆராதி4ககிருாகளோ. வேத3ாநதாாத்த2ஜ்ஞானமில லாத இநத்3ராதி3ப4கதாகளாகையாலே இநத யாக3ஙகள இநத்3ராதி3 களுககே ஆராத4னமாயிருபபவை எனனும நினைவோடு அவறறைச செயகிருாகள என்று இதிலிருநது விளஙகுகிறது. (தேऽபி மாமேவ யஜநதி) அவாகளும— கீ3தை 7-7, 9-4 முதலானவிடஙகளில சொல லபபடடபடி, எலலாச சேதநாசேதநஙகளும எனனுடைய ஶரீரமா கையாலே அநத இநத்3ரன முதலான தே3வதைகளும எனனை அந தாயாமியாகக கொணடவாகளாகையால, இநத்3ரன் முதலான ஶப்3த3ஙகளும அநதாயாமியான என்னையே குறிபபவையாகையால உணமையில என்னையே ஆராதி4ககிருாகள ஆக இது வரையில அாஜுனனுடைய ஶங்கை அநுவாத3ம செயயபபடடது. இனி, 'அபபடி உன்னையே ஆராதி4ககும அவர்களுககு நீ ஏன் மோக்ஷததை

अन्वयं यथा वेदान्तवाक्यानि * चतुर्होतारो यत्र संपदं गच्छन्ति देवैः (य. आ. ३. ११. २१) इत्यादीनि विदधति; न तत्पूर्वकं यजन्ते। वेदान्तवाक्यजातं हि परमपुरुषशरीरतयाऽवस्थितानामिन्द्रादीनामाराध्यत्वं विदधत् आत्मभूतस्य परमपुरुषस्यैव साक्षादाराध्यत्वं विदधाति। चतु-

---

அருளுவதில்லே?' என்னும் கேள்விக்கு பதிலுரைக்கிறுன கடைசி பத₃த்தாலே—(அவிதி₄பூர்வகம்) வேத₃விதி₄ப்படியல்லாமல் அவர்கள் என்னை ஆராதி₄க்கையாலேயே அவர்களுக்கு ஆராத₄னத்தின் பூர்ண ப₂லன் கிடைப்பதில்லே என்று கருத்து. ' விதி₄. ஸ்வஜ்ஞாநத₃வாரா யஸ்ய பூர்வ — காரணம், தத₃விதி₄பூர்வகம்; தத₃ந்யத₃விதி₄பூர்வ கம்'' [வேத₃விதி₄யானது அறியப்பட்டு எதற்குப் பூர்வமாக—கார ணமாக ஆகிறதோ அது விதி₄பூர்வகம், அப்படியல்லாதது அவிதி₄ பூர்வகம்] என்பது இதற்கு விக₃ரஹம். வேதா₃ந்த வாக்யங்கள் இந்திரன் முதலான தே₃வதைகளை யாக₃ம் முதலான காமங்களால் ஆராதி₄க்கத் தக்கவர்களாகச் சொல்லும்போது, ஆராத₄யனை என்னுடைய ஶரீரமாயிருப்பதாலேயே அவர்களுக்கு ஆராத₄னத்தில் அந்வயம் உண்டாவதாகக் கூறுகின்றன. தே₃வதைகளுக்கு அந்தர் யாமியான பரமபுருஷனுக்கே அக்காமங்கள் நேரே (இயல்வாக அல்லது முக்கியமாக) ஆராத₄னமாகின்றன என்றும், அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு ஶரீரமாயிருக்கையாலே இந்த₃ராதி₃களுக்கும் ஆராத₄னத்தில் அந்வ யம் ஏற்படுகிறது என்றும் வேதா₃ந்த வாக்யங்கள் கூறுகையாலே, பூர்வ பா₄க₃த்தில் இந்திரன் முதலான தே₃வதைகளை அந்தந்தக் காமங்களால் ஆராதி₄க்கத்தக்கவர்களாகச் சொன்னதோடு விரோத₄ மில்லே. பூர்வபா₄க₃த்தில் இந்த₃ராதி₃களுக்கு யாக₃ங்களால் ஆரா தி₄க்கப்படுகை சொல்லப்படுகிறது. வேதா₃ந்தங்களில் அந்த இந்த₃ ராதி₃கள் பரமபுருஷனை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டவர்கள் என்று அவர்களது ஸ்வரூபம் தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. ஆகையால் எந்த முரண்பாடும் இல்லே பரதாத்த₃நவித₃யை முதலானவற்றில் எம்பெரு மானே உபாஸிக்கத்தக்கவனுயினும், உபாஸ்யனை அவனுடைய ஶரீரமாக இந்திரன் முதலானோர் அந்வயிப்பதுபோலே, இந்திரன் முதலானோரைக் குறித்த யாக₃ங்களிலும் ஹவிஸ்ஸுக்கு முக₂யோத்₃ தே₃ஶ்யனுன் பரமபுருஷனுக்கு விஶேஷணமாக இந்திரன் முதலான தே₃வதைகள் அந்வயிக்கின்றனர் என்று கருத்து. இக்கருத்தை வேதா₃ந்த வாக்யங்கள் எங்கே சொல்லியிருக்கின்றன? எனில் ''அந்த ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா'' [யஜுர் ஆரண்யகம்

होतारः—अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनि कर्माणि, यत्र—परमात्मन्यात्मतयाऽवस्थिते सत्येव तच्छरीरभूतैरिन्द्रादिदेवैः, संपदं गच्छन्ति—इन्द्रादिदेवतानामाराधनान्येतानि कर्माणीतीमां संपदं (इमं संबन्धं)? गच्छन्तीत्यर्थः ॥ २३ ॥

॥भा॥ अतस्त्रैविद्या इन्द्रादिशरीरस्य परमपुरुषस्याराधनान्येतानि कर्माणि; आराध्यश्च स एवेति न जानन्ति, ते च परिमितफलभागिनः च्यवनस्वभावाश्च भवन्ति; तदाह—

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।
न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ॥ २४ ॥

24. அஹம ஹி ஸாவயஜஞாநாம பே4ாகதா ச பரபு4ரேவ ச ।
ந து மாமபி4ஜாநநதி தததவேநாதஶசயவநதி தே ॥

3-10-2] [ஸாவவயாபியான பரமாதமா ஜீவாகளை உளநுழைநது நியமிககிருன்] ''யஸய ஆதி3தயஶஶரீரம'' [ப3ருஹ 7-7-9] [எவனுககு ஆதி3தயன ஶரீரமோ] முதலான வேத3ாநத வாகயஙகள ஆதி3தயன முதலான எலலா தே3வாகளுககும பரமாதமாவே அநதாயாமி எனறு காடடுகினறன இவவாககியஙகளையெலலாம உடகொணடு ''சதுாஹோதாரோ யதர ஸமபத3ம க3சச2நதி தே3வை'' [யஜு ஆரணயகம 3 11 21] [அக3னிஹோதரம, த3ாஶபூாணமாஸம முதலான காமஙகள—பரமாதமாவானவன அநதராதமாவாயிருககையிலேயே அவனுககு ஶரீரமான இநத்3ராதி3 தே3வதைகளோடு 'இநத3ராதி3 தே3வதைகளுக்கு ஆராத4னமாயிருபபவை இககாமஙகள' எனனும ஸமப3நத4த்தை அடைகினறன] எனனும வேத3வாகயம, 'பரமபுருஷன அநதாயாமி' எனனும அறிவோடேயே இநத3ராதி3 தே3வதைகளைக குறிதது யாக3ஙகளைச செயய வேணடும என்று விதி4தததன்ரே (கௌநதேய!) மஹாஜஞானியான குநதியின் புதரனை நீ இநத வேத3ாநத ஜஞானததுடன் ஸவத4ாமததை அநுஷ்டி2ககவேணடும எனறு கருதது ஆக, வேத3ாநத விதி4பபடி எமபெருமானை தே3வதைகளுககு அநதாயாமியாக அநுஸநதி4ககாமையாலேயே அநத யாக3ஙகளுககுப ப2லனை அவாகளுககு எம்பெருமான மோக்ஷததை அருளுவதிலலை என்றதாயிறறு 23.

அஹம ஏவ ஹி — நானேயனறே, **ஸாவயஜஞாநாம** — எலலா யாக₃ஙகளுககும, **போ₄ாகதா ச**—(அவறறை) அநு ப₄விபபவனுகவும, **பரபு₄ ச**—(அவறறிறகு) ப₂லனளிபபவ ஞகவும இருபபவன, **மாம**—(இததகைய) எனனை, **தே து**— பூாவப₄ாக₃மாதரநிஷட₂ாகளோவெனில, **ந தததவேந அபி₄-ஜாநநதி**—உளளபடி (அநதாயாமியாக) அறிவதிலலை. **அத சயவநதி**—ஆகையால முககிய ப₂லனிலிருநது நழுவி விடுகிருாகள.

---

24 ஆஙகனைதது வேளவிககு மாராத தியனுனே
பாஙகதனி ஞனே பலஙகொடுபபே—னீஙகெனனை
யிவவா றறியா ரிதனுலத தததுவததின்
அவவா நழுவுவாசாா வறறு

ஆஙகு—வேத₃ததில சொலலபபடும, **அனைத்து வேள விககும**—எலலா யாக₃ஙகளுககும, **ஆராததியன நானே**— ஆராதி₄ககபபடுபவன நானே. **அதனில்** — அவவேளவிக ளுககு, **நானே** — நானே, **பாஙகு பலன கொடுபபேன**— நனருகப ப₂லன கொடுபபேன , **ஈஙகு**—இவவிஷயததில, **என்னை** — எனனை, **இவவாறு அறியார்** — இவவணணம (உளளபடி) அறியாதவாகள, **இதனுல** — இத்னுல, **அத தததுவததின சாாவறறு**—முறகூறிய மோக்ஷததை அடை யாமல, **அவவா(று) நழுவுவா** — 21 வது ஶலோகததில சொனனபடி நழுவும ப₂லனகளையே பெறுவா.

---

24. 'அவிதி₄பூாவகம' என்று சொனற ஶலோகததில சொன் னதை இநத ஶலோகததில விவரிககிருன. கேவலபூாவப₄ாக₃நிஷ ட₂ாகள 'இநத₃ராதி₃தே₃வதைகளுககு அநதாயாமியான பரமபுருஷ னுககு ஆராத₄னமாயிருபபவை இககாமஙகள, இவறருல ஆராதி₄ககப படுபவனும அபபரமபுருஷனே' எனறு அறியாமையாலே அளவுளள அல்பாஸதி₂ரப₂லனகளை அடைபவாகளாய, அநநதஸதி₂ரப₂லனுன மோக்ஷததினினறும நழுவுகினறனா எனகிருன இநத ஶலோகததில. (அஹமேவ ஹி ஸாவயஜஞாநாம போ₄ாகதா) நானேயனறே இந திரன முதலானுரைக குறிதது. பூாவப₄ாக₃ஙகளில விதி₄ககபபடும

||भा|| प्रभुरेव च—तत्र तत्र फलप्रदाता चाहमेवेत्यर्थः|| २४ ||

எலலா யாக3ஙகளேயும அநுப4விபபவன. (போ4கதா) அநத யாக3ஙக ளால இயலபாகவும, முககியமாகவும ஆராதி4ககபபடுபவன இநத3 ராதி3களுககு அந்தர்யாமியான நானேயாகையாலே, நானே அவறறை அநுப4விபபவன எனறு கருதது. “ செயகைபபயன உணபேனும யானேயெனனும செயயகமலககணணன ஏறககொலோ” [திருவாய 5-6-4] எனறு ப4ூவநாபரகாஷததாலே பேசுமபோது நமமாழவார இதை விவரிததார. (அஹமேவ ஹி பரபு4 ச) நானேயனறோ அநத எலலா யாக3ஙகளுககும ப2லனளிககும பரபு4வாகவும இருக கிறேன். “க3தி ப4ாததா பரபு4.” [கீ3தை 9-18] முதலானவிடங களிறபோலே, ‘நியமிபபவன்’ எனறு ‘பரபு4’ஶப3த3ததுககுப் பொருள கொணடால ‘எலலா யஜஞஙகளேயும நியமிபபவன’ என்று கூறுவதில பரகரண ஸவாரஸயமிலலாமையாலே ‘எலலா யஜஞஙகளுககும ப2லனளிபபவனுயிருபபதன மூலம பரபு4வாயிருபப வன்’ எனறு பொருள கொளளுவதே பொருநதும: (தே து மாம் ந ததவேந அபி4ஜாநநதி) முறகூறிய கேவல பூரவப4ாக3நிஷட2ர் கள இவவணணமாக என்னே எலலா யஜஞஙகளுககும ஆராத்4யனு கவும், ப2லபரத3னுகவும உளளபடி அறிவதிலலே. (அத சயவநதி) ஆகையால அககாமஙகளுககு முக்கிய ப2லனை மோக்ஷததினின்றும நழுவிவிடுகிருர்கள; அலபாஸதி2ர ப2லனகளேயே பெறறுவிடுகிருர் கள. உணமையில அவாகள் செயயும காமஙகள் எனனேயே ஆரா தி4பபவையாயினும, அவாகள் அதை அறியாமையாலே முக2ய ப2லனை மோக்ஷததைப பெறுவதிலலே என் பரமகருணேயினுலே அவர்கள விருமபும அலபாஸதி2ர ப2லனகளே அநத தே3வதைகள மூலமாக நானே அளிககிறேன்—எனறு முன் ஶலோகததின அவதாரி கையில எழுபபபபடட அாஜுனனின் ஐயததிறகு பதில கூறினு யிறறு. “அத ததவேந சயவநதி” என்று அநவயிதது, தத- வேந என்பது மோக்ஷததைக குறிபபதாகவும, ஐநதாம வேறறு மையின் ஆாதத2ததில மூன்ரும வேறறுமை வநதுளளதாகவும கொணடாலும இபபொருளே ஸித3தி4ககும. “ப2லமத உபபததே” [3-2-37] [போ4க3மோக்ஷ ப2லன்கள பரமாதமாவிடமிருந்தே கிடைக கின்றன, அபபடிக கொளவதே பொருநதியிருககையால,] என்று இவவிஷயம ப3ரஹ்ம ஸூதரததிலும சொலலபபடடது ‘அஹ மேவ போ4கதா ச ப்ரபு4’ என்ற ஏவகாரததிறகு—இநத்3ராதி3களேக குறிதத யாக3ம முதலானவறறிறகு ஆராத4யனுயிருநது ப2லனளிப பவன் தானுயிருபபது போலே எனனேக குறிதத ஆராத4னஙக

॥ भा ॥ अहो महदिदं वैचित्र्यम्, यदेकस्मिन्नेव कर्मणि वर्तमानास्सङ्कल्पमात्रभेदेन केचिदत्यल्पफलभागिनश्च्यवनस्वभावाश्च भवन्ति; केचनानवधिकातिशयानन्दपरमपुरुषप्राप्तिरूपफलभागिनोऽपुनरावर्तिनश्च भवन्तीत्याह—

यान्ति देवव्रता देवान् पितॄन् यान्ति पितृव्रताः।
भूतानि यान्ति भूतेज्याः यान्ति मद्याजिनोऽपि माम्॥ २५॥

25. யாநதி தே₃வவரதா தே₃வாந பிதரூந யாநதி பிதருவரதா |
பூ₄தாநி யாநதி பூ₄தேஜயா யாநதி மத₃யாஜிநோऽபி மாம॥

தே₃வவரதா —'(இநதிரன முதலான) தே₃வாகளைக குறிதது யாக₃ம செயவோம' எனனும ஸஙகலபமுடைய வாகள, தே₃வாந—தே₃வாகளை, யாநதி—அடைகிறாகள, பிதருவரதா —'பிதருககளைக குறிதது யாக₃ம செயவோம' எனனும ஸஙகலபமுடையவாகள, பிதரூந—பிதருககளை, யாநதி—அடைகிறாகள, பூ₄தேஜயா —'பூ₄தஙகளைககுறிதது யாக₃ம செயவோம' எனனும ஸஙகலபமுடையவாகள, பூ₄தாநி—அநத பூ₄தஙகளை, யாந்தி — அடைகிறாகள, மத₃யாஜிந அபி—(அநத யாக₃ஙகளாலேயே) எனனை ஆராதி₄பபவாகள, மாம யாநதி —எனனை அடைகிறாகள.

---

25 தேவா தமையணைந்தாா செனறடைவ ராஙகவரை
யாவா பிதுககளபா லாஙகணைநதாா—மேவுவரப
பூதத்தை யாஙகணைநதாா பொனறுது சோவரெனைப்
பாதத தணைநதாரென பால.

ளுககு ஆராத₄யனுயிருநது ப₂லனளிபபவன வேறெருவனிலலை எனறு கருதது. 'ஹி' எனனும ஶப₃த₃ததாலே முன ஶலோக வயாக₂யானததில எடுககபபடட வேத₃ாநத வாகயஙகளில இவவாத தூ₂ம பரஸித₃த₄மாயிருபபது எனறு காட்டுகிறுன ஆக, இநத்₃ராதி₃ தே₃வதைகளைக குறிதத யாக₃ஙகள பரமபுருஷனுககு ஆராத₄னமா கின்றன எனறு அறிநதவாகளுககே மோக்ஷப₂லனும, அபபடி அறி யாதவாகளுககு அலபாஸதி₂ர ப₂லனகளும கிடைககும எனறு கூறபபடடதாயிறறு

॥ भा ॥ व्रतशब्दस्सङ्कल्पवाची ; देवव्रताः—दर्शपूर्णमासादिभिः कर्मभिः इन्द्रादीन्यजामह इति इन्द्रादियजनसङ्कल्पा ये, त इन्द्रादीन्

தேவா தமை அணைநதாா — தே₃வாகளை யாக₃ஙகளால ஆராதி₄பபவாகள, **ஆஙகு சென்று அவரை அடைவா**— அததேவருலகம சென று அவாகளை அடைவா, **யாவா பிதுககள பால ஆஙகு அணைநதாா**—எவாகள பிதருககளை (அவாகளுககுரிய) யாக₃ஙகளால ஆராதி₄ககிறாகளோ, (**ஆஙகு சென்று அவரை அடைவா**—அவாகள அபபிதருக களின உலகம சென று அபபிதருககளை அடைவா,) **பூததை அணைநதாா**—பூ₄தஙகளைக குறிதது யாக₃ம முத லானவை செயது ஆராதி₄பபவாகள, **அபபூததை ஆஙகு மேவுவா**—அநத பூ₄தஙகளை பூதலோகததில அடைவா, **என பால அணைநதாா**—(அதே யஜஞும முதலானவறறால) எனனை ஆராதி₄பபவாகள, **பொனறுது**—(அவாகளைபபோல) அழி யாமல,**எனை பாதததுு சோவா**—என திருவடிகளை அடைவா.

---

25. ஒரே காமம அலபாஸதி₂ரமான பே₄ாக₃ஙகளுககும, அநநத ஸதி₂ரப₂லமான மோக்ஷததிறகும எபபடி ஸாத₄னமாக முடியும? என்னும கேளவியெழ, அவரவா ஸஙகலபததின வாசியினாலே இபபடிப ப₂லனில நெடுவாசி ஏறபடுகிறது எனறு காட்டுகிறுன் இநத ஶலோகததில, "ஆகா! இது எவவளவு பெரிய விசிததிர மாயுள்ளது! ஒரே வித₄மான காமததை அனுஷ்டி₂ப்பவாகளில— தஙகளுடைய ஸஙகலபம ஒனறு மாததிரம வேறுபடுவதாலே சிலா மிக அறபமான ப₂லனை அடைநது ஸமஸாரததில உழலபவாக ளாகவும, வேறுசிலா எலலையறற ஆனநத₃ஸவரூபியான பரம புருஷனை அடைவதாகிற பேரினபததைபபெறறு, ஸமஸாரததிறகுத் திருமபி வராதவாகளாய மோக்ஷஸாமராஜயததில நிதயானநத₃ மடைபவாகளாகவும ஆகினறனரே!" என்று தன வியபபைக காட்டு கிறுன் கணணன் இநத ஶலோகததில. ஜயோதிஷ்டோமம, காரீரி முத லான யாக₃ஙகளில—ஸவாகக₃ததை அடைவது, மழையை அடைவது முதலிய ப₂லனில விருபபததில வேறுபாட்டால ஏறபடும ஸஙகலபத தின வேறுபாட்டால நெடுவாசிபபட்ட ப₂லனகள கிடைபபதைக காண கிறேமனறே. அதுபோல இதுவும பொருநதும எனறு கருதது.

देवान् यान्ति। ये च पितृयज्ञादिभिः पितॄन् यजामह इति पितृयजन-सङ्कल्पाः; ते पितॄन् यान्ति। ये च यक्षरक्षःपिशाचादीनि भूतानि यजामह इति भूतयजनसङ्कल्पाः, ते भूतानि यान्ति। ये तु तैरेव यज्ञैः देवपितृभूतशरीरकं परमात्मानं भगवन्तं वासुदेवं यजामह इति

(தே₃வவ்ரதா தே₃வாந யாந்தி) ''த₃ர்ஶபூர்ணமாஸம் முதலான யஜ்ஞங்களால் இந்திரன் முதலான தே₃வர்களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்கிறோம்'' என்று இந்த₃ராதி₃களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்வதாக ஸங்கல்பிப்பவர்கள் இந்திரன் முதலான அந்த தே₃வர்களையே அடைகிறார்கள் இங்கு இப்படி ஸங்கல்பிப்பதில் வேறுபாட்டாலேயே ப₂லனில் வேறுபாடு ஏற்படுகிறதாகையால் 'வ்ரத' ஶப்₃த₃ம் ஸங்கல்பத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். 'தே₃வவ்ரதா' என்பதற்கு 'தே₃வேஷு வ்ரதம் யேஷாம் தே-தே₃வவ்ரதா' என்று விக₃ரஹம் மேலேயுள்ள 'பூ₄தேஜ்யா' என்பதற்கு ''பூ₄தாந் உத்₃தி₃ஶ்ய இஜ்யா யேஷாம் தே-பூ₄தேஜ்யா'' [பூ₄தங்களைக்குறித்து யாக₃ம் செய்பவர்கள் பூ₄தேஜ்யர்கள்] என்று விக₃ரஹம் நாலு பாத₃த்திலும் ஏகரூபமாயிருக்கவேண்டுமாகையாலே முதலிரண்டு பாத₃ங்களில் பின்னிரண்டு பாத₃ங்களில் உள்ள யாக₃த்தையும், பின்னிரண்டு பாத₃ங்களில் முதலிரண்டிலுள்ள வ்ரதத்தையும் சேர்த்துப்பொருள் கொள்ளவேண்டும். (பித்ருவ்ரதா பித்ரூந் யாந்தி) ''பித்ருயஜ்ஞம் முதலானவற்றால் பித்ருக்களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்கிறோம்'' என்று பித்ருக்களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்வதாக ஸங்கல்பிப்பவர்கள் பித்ருக்களையே அடைகிறார்கள் (பூ₄தேஜ்யா பூ₄தாநி யாந்தி) ''பூ₄த யஜ்ஞங்களாலே யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், பிஶாசங்கள் முதலான பூ₄தக₃ணங்களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்கிறோம்'' என்று பூ₄தக₃ணங்களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்வதாக ஸங்கல்பிப்பவர்கள் பூ₄தங்களை அடைகிறார்கள். யாக₃ம் செய்யத்தக்கவர்களைப் பற்றியதாகையாலே இங்கு 'பூ₄த' ஶப்₃த₃ம் பஞ்சபூ₄தங்களையோ, ஜீவராஶிகளையோ குறிக்காமல், ராஜஸ தாமஸ ஜனங்களால் உபாஸிக்கப்படும் முற்கூறிய பூ₄தக₃ணங்களைக் குறிக்கிறது (மத்₃யாஜிந அபி மாம் யாந்தி) ''அந்த தே₃வயஜ்ஞங்களாலும், பித்ருயஜ்ஞங்களாலும், பூ₄தயஜ்ஞங்களாலும் அந்த தே₃வர்கள், பித்ருக்கள், பூ₄தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயுள்ளவனும், பரமாத்மாவாய், ஜ்ஞானஶக்தி₃கு₃ணபூர்ணனுமாயிருக்கும் வாஸுதே₃வனைக் குறித்து யாக₃ம் செய்கிறோம்'' என்று

मां यजन्ते, ते मद्याजिनो मामेव यान्ति। देवादिव्रताः देवादीन् प्राप्य तैस्सह परिमितं भोगं भुक्त्वा तेषां विनाशकाले तैस्सह विनष्टा भवन्ति। मद्याजिनस्तु मां—अनादिनिधनं सर्वज्ञं सत्यसङ्कल्पं अनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणमहोदधिं अनवधिकातिशयानन्दं प्राप्य न पुनर्निवर्तन्त इत्यर्थः॥ २५॥

எனனைக குறிதது யாக3ம செயவதாக ஸஙகலபிபபவாகள எனனையே அடைகிறாாகள நாலு பாத3ஙகளிலும முறையே 'தே3வாகளை அடைகிறாாகள' 'பித்ருககளை அடைகிறாாகள' 'பூ4தஙகளை அடைகிறாாகள' 'எனனையே அடைகிறாாகள்' எனறு கூறியிருபபது — "தே3வ பிதரு பூ4தஙகளைக குறிதது யாக3ம செயபவாகள அவரவாகளை அடைநது அவரவாகளுககுரிய அளவுளள பே4ாக3ததை அவாகளோடு அநுப4விதது, அவாகள அழியுமபோது அவாகளோடு அழிநதுவிடுகிறாாகள எனனைககுறிதது யாக3ம செயபவாகளோவெனில அபபடியலல, நான் ஆதி3யும அநதமும அறறவனுகையாலும், அடியாாகளுடைய விரோதி4களை அறியும ஸாவஜஞனுகையாலும, அவாகளுடைய விருபபததை நிறைவேறற வலல ஶகதியுடையவனுய, பரமபத3ததில தனனையடைநத அவாகளை 'ஒருபோதும திருபபியனுபபமாடடேன' எனறு ஸஙகலபிததிருபபவனுன ஸதயஸஙகலபனுகையாலும, எலலையறற மேனமையையுடையவையாய,கணககறறவையான கலயாண கு3ணஸமூஹஙகளுக்கு ஓா கடலாயுளளவனுகையாலும, எலலையறற மேன்மையையுடைய ஆனநத3ஸவரூபியாகையாலும என்னைக குறிதது யாக3ம செயபவாகள எககாரணததாலும திருமபிவருவதிலலை தலைசிறநத ப3ரஹமானநத3ததை அநுப4விககையாலே தாஙகளாகத திருமபிவரவும் மாடடார்கள்" என்னும கருததுடையது இநத ஶலோகமும முநதிய இரு ஶலோகஙகளும மஹாப4ாரதததில ஶாநதிபாவததில மோக்ஷத4ாமததிலுளள "சதுாவித4ா மம ஜநா" எனறு தொடஙகும மூன்றரை ஶ்லோகஙகளாலே விளககபபடடுளளன எனபது எடடாவது அததியாயததின் 23 24 ஶலோக அவதாரிகையில கைவலய ஸித3த4ாநுஜன்த்தில 75 வது பாராவில (த3விதீயஷடகம பககம் 332-334) விரிவாக நிருபிககபபடடது இஙகும அநுஸநதி4ககததக்கது. ஆக, இநத ஶ்லோகததால ஸஙகலபததின் வேறுபாடடாலே ப2லனில நெடுவாசி ஏறபடுகிறது எனறு நிருபிககபபடடது 25.

॥भा॥ मद्याजिनामयमपि विशेषोऽस्तीत्याह—
पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति।
तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः॥ २६॥

26. பதரம புஷபம ப₂லம தோயம யோ மே ப₄கதயா பரயசச₂தி।
தத₃ஹம, ப₄கதயுபஹ்ருதமஶநாமி பரயதாதமந ॥

ய —எவனெருவன, பதரம— இலையையாவது, புஷபம— பூவையாவது, ப₂லம—பழததையாவது, தோயம—நீரை யாவது, மே—எனககு, ப₄கதயா—அனபோடு, பரயசச₂தி— ஸமாபபிககிருனே, ப்ரயதாதமந —பரிஶுத₃த₄மான நெஞ சுடைய அவனுடைய, ப₄கதயுபஹ்ருதம தத—அததகைய அனபாலிடபபட்ட அபபொருளே, அஹம—நான, அஶநாமி— உணகிறேன.

---

26. பததிரமும பூவும பழமும புனலுமெனக
கொததியலும பததி யுடனுதவி—சுததிய
தூமனததான றநததனேத துயபபனவ னபபததி
யாமனதத தெனறுநா ஞாந்து.

பததிரமும—இலையையாவது, பூவும—பூவையாவது, பழமும—பழததையாவது, புனலும—நீரையாவது, எனககு ஒத்து இயலும பததியுடன உதவி—எனககுத தகுதியாகச செயயபபடும அனபோடு ஸமாபபிததது, சுத்திய தூமனத தான அவன—நினைவில ஶுத₃தி₄யோடு கூடிய தூயநெஞசை யுடையவன, தந்ததனே—அளிதத பொருளே, நான—நான, அபபததியாம மனததெனறு — அததகைய ப₄கதியோடு கூடிய நெஞசினுல அளிககபபட்டதெனறு, ஆநநது துயப பன—ஆசையோடு உணபேன.

---

26 சென்ற ஶலோகததில ஒரே வித₄மான முயறசியைச் செய பவர்களுககு ஸஙகலபததின் வேறுபாட்டாலே ப₂லன்கள மிகவும வேறு பட்டிருபபதைக காட்டினுன் இநத ஶலோகத்தில "என்னே ஆரா தி₄பபதறகு யஜஞும முதலான பெரிய முயற்சிகளேச செயயவேணடி

॥भा॥ सर्वसुलभं पत्रं वा पुष्पं वा फलं वा तोयं वा यो भक्त्या मे प्रयच्छति—अत्यर्थमत्प्रियत्वेन तत्प्रदानेन विनाऽऽत्मधारणमलभ-

யதுமில்லை. நான் ஆராதநைக்கு மிக எளியவன்'' என்று காட்டு கிறான் 'பரிவதிலீசனைப்பாடி' [திருவாய் 1-6] என்று தொடங்கும் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் இந்த ஶ்லோகத்தை விவரித்தருளி னார். (பத்ரம் புஷ்பம் ப₂லம் தோயம்) இலையையாவது, பூவையா வது, பழத்தையாவது, நீரையாவது எம்பெருமானால் படைக்கப் பட்ட இவ்வுலகில் இவையெல்லாம் எல்லாக் காலங்களிலும் யதே₂ஷ்ட மாகக் கிடைக்கையாலே எவனும் எம்பெருமானை ஆராதி₄ப்பதற்கு இவற்றை எளிதில் பெறலாம் என்று கருத்து. மரம் முதலில் தளிர் விட்டு, பிறகு பூத்து, பிறகு பழுக்கிறதாகையாலே 'பத்ரம் புஷ்பம் ப₂லம்' என்று சொல்லப்பட்டது. ஸமாஸமாக்காமையாலும், 'ச'கா ரத்தை இடாமையாலும், இலையாவது, பூவாவது பழமாவது ஏதே னும் ஒன்று போதும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. ''அந்யத் பூர்ணாத்₃பாம் கும்ப₄ாத் அந்யத்பாத₃ாவநேஜநாத்। அந்யத் குஶல ஸம்ப்ரஶ்நாந் சேச்ச₂தி ஜநார்த₃ந ॥'' [ப₄ாரதம் உத்₃யோக₃பாவம் 87-13] [ஒரு பூர்ணகும்ப₄த்தையோ, திருவடியை விளக்குவதையோ, குஶலப்ரஶ்னம் செய்வதையோ தவிர வேறு எதையும் கண்ணன் எதிர்பார்ப்பதில்லை] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. இன்ன இலை, இன்ன பூ, இன்ன பழம் என்று விஶேஷியாமையாலே இவனுக்கு ஆகாத இலையில்லை, பூவில்லை, பழமில்லை, எது கிடைக்கிறதோ அதை இடலாம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. ''புரிவதுவும் புகை பூவே'' [திருவாய் 1-6-1] என்றார் நம்மாழ்வாரும். இவ்விடத் தில் ஈட்டில் உள்ள ஐதிஹ்யம் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது அதா வது —''கூளத்தையிட்டுப் புகைத்தாலும் போதும்; கண்டங்கத்திரிப் பூவை இட்டாலும் போதும்'' என்று ப₄ட்டர் அருளிச்செய்ய, ''ந கண்டகாலிகா புஷ்பம் தே₃வாய விநிவேத₃யேத் [கண்டங்கத்திரிப் பூவை எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கலாகாது] என்று ஶாஸ்த்ரம் நிஷேதி₄த்திருக்கிறதே'' என்று நஞ்ஜீயர் கேட்க, ''எம்பெருமா னுக்கு ஆகாது என்னும் நினைவினால் தள்ளிற்றல்ல, பறிக்கிற அடிய வர்கள் கையில் முள் குத்தும் என்னும் காரணத்தினால் முள்ளுடைய கண்டங்கத்திரிப்பூவை ஶாஸ்த்ரம் தவிர்த்தது'' என்று ப₄ட்டர் அருளிச்செய்தாராம். (தோயம்) முற்கூறிய மூன்றுக்குப்பின் நீரை எடுத்தது இது அனைவர்க்கும் மிக எளிதில் கிடைக்கும் என் பதைக் கருதி. இதைப் பெறுவதற்குப் பணச்செலவோ, ஶரீர

ஶ்ரமமோ படவேண்டாமாகையாலே, 'பரம த₃ரித்₃ரனும ஶக்தியற்ற வனுங்கூட நீரையாவது இடலாம' என்று கருதது "பத்ரேஷு புஷ்பேஷு ப₂லேஷு தோயேஷு அக்ரீதலப₄யேஷு ஸதை₃வ ஸத்ஸு । ப₄க்தயேகலப₄யே புருஷே புராணே முக்தயை கிமாதத₂ம க்ரியதே ந யதந ॥" [க₃ாருட₃ம பூர்வகா₂ண்ட₃ம 219-34] [இலை பூ, பழம், நீர ஆகியவை விலையில்லாமல ஏராளமாக எபபோதும கிடைககும்போது, ப₄க்தி ஒன்றினலேயே அடையததக்க புராணபுருஷனைக குறிதது (இவற்றை ஸமாபபிப்பதன மூலம) மோக்ஷததின பொருட்டு ஸம்ஸாரி களால ஏன யதனம செயயபபடுவதிலலை?] என்று சொலலபபடுகிற தன்றே. (ய) எவனொருவன இபபடி பொதுபபடையாக 'எவ னொருவன' என்று கூறுகையால, குற்றம செயதவன, குறறமற்ற வன, அறிவிலி, அறிவாளி முதலான வாசியிலலாமல எவனும இவனை இவவெளிய பொருளகளை ஸமாபபிதது ஆஶ்ரயிக்கலாம என்று உணாததபபடுகிறது. 'மாம ஹி பாாதத₂' என்று தொடஙகும 32-வது ஶ்லோகததில இதைக கண்ணனே அடுததபடி சொலலப போகிறுனனறே. "புனததிஙைககிளளிப புதுவவிகாட்டி உன பொன் னடி வாழகவென்று, இனககுறவா புதியதுணணும எழில மாலிருஞ சோலை எநதாய" [பெரியாழ-திரு 5 3-3] என்று ஜாதியில தாழநத குறவாகள விருமபி ஸமாபபிககுமவற்றையும ஆசையோடு ஏறறுக கொளளுமவன மாலிருஞசோலையெநதை என்று பெரியாழவாரும காட்டினரனறே. து₃ர்வாஸா ஶிஷ்யாகளோடு உணணவநத சமயத தில த₃ரௌபதி₃ இவனுககு ஒரு கீரை இலையை இட்டாள். வேதப பயன கொளளவலல விட்டுசிததன வியனகோதை சூடிக களைநத மாலைகளைக கொடுததாள பட்டாபிரானும, தொண்டரடிபபொடிக ளும, பூவைவிறறு வயிறு வளாககும மாலாகாரரும மாலைகளைக கொடுததனா விலஙகான க₃ஜேநத₃ராழவானும் பூவையிட்டான். குயவரான குறுமபறுததநமபி மணமற்ற மணபூவையும இட்டார். வேடுவிசசியான சபரி கனியை உணபிததாள. விது₃ரா ஸமயக₃ போ₄ஜனம செயவிததாா ப₄ரத₃வாஜா விருநதிட்டாா. பரம த₃ரித₃ரனை குசேலன அவலையிட்டான நீரையாவது தூவி இவ னுககு அனபுடன் திருவாராத₄னம செயது தலைசிறநத பேறுபெற்ற வாகள கணககிலடஙகாா. (யோ மே ப₄க்தயா பரயசசதி₂) எவனொரு வன எனககு அனபுடன அளிககிறுனே இடும திரவயததில ஏற்றத தாழவைப பார்பபதிலலை இடுகிறவனுடைய ஜநமவருததஜஞானங களில ஏற்றததாழவையும் பாாபபதிலலை இடுகிறவனுடைய நெஞ சில ஈரததையே பாாககிறேன என்று கருதது (ப₄க்தயா பரயசசதி)

मानतया तदेकप्रयोजनो यो मे पत्रादिकं ददाति ; तस्य प्रयतात्मनः— तत्प्रदानैकप्रयोजनत्वरूपशुद्धियुक्तमनसः, तत्—तथाविधभक्त्युपहृतम् ,

---

என்னிடம் மிகவும் ப்ரீதியுடையவனுகையாலே ஏதாவது ஒன்றை எனக்கென்று இட்டாலொழியத் தன் உயிர் த4ரிக்கமாட்டாமையாலே அப்படி இடுவதையே பயனுகக்கொண்டு என் திருவடிகளில் ஏதாவது ஒன்றை ஸமர்ப்பிக்கிறுன் என்று கருத்து. இதனுல் இவ்வுலகப் ப2லன்களேயோ, மோக்ஷமுள்ளிட்ட மறுமைப் ப2லன்களேயோ, தன் பாபபரிஹாரத்தையோ ப2லனுகக் கருதி ஒன்றையளிப்பவனல்லன் இவன் என்றும், ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்திநிஷ்ட2னுன மஹாத்மாவே இங்கு கருதப்படுபவன் என்றும் விளங்குகிறது. மோக்ஷோபாயமான ப4க்தியை விதி4க்கும் இந்த ப்ரகரணத்தில், இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியையே வலியுறுத்திச் செல்வதிலிருந்து, உபாஸகர்களுக்கு, மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக ப4க்தியை விதி4ப்பதும், அவர்களையும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனப4க்திநிஷ்ட2ர்களாக ஆக்குவதற்கே என்று விளங்குகிறது. (ப்ரயதாத்மந: ப4க்த்யுபஹ்ருதம் தத்) பரிஶுத்3த4மான நெஞ்சையுடைய அவனுலே அப்படி அன்பாலே இடப்பட்ட இலை முதலான அந்தப் பொருளை (ப்ரயதாத்மந) 'ப4க்த்யா' என்று ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் நெஞ்சில் ஈரத்தை வலியுறுத்தியபடியாலே, இங்கு ஆத்மஶப்3த3ம் நெஞ்சைக் குறிப்பது உசிதம். அந்த நெஞ்சுக்கு 'ப்ரயத' ஶப்3த3த்தால் காட்டப்படும் பரிஶுத்3தி4யாவது—தன்னுல் அளிக்கப்பட்ட பொருளுக்குப் பயனுக ஒன்றைக் கணிசியாமல், தாய் தந்தை முதலான எல்லா உறவும் உடைய இவனது திருவடிகளில் ஒன்றை இடுவது ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகும் என்று நினைத்திருக்கையேயாகும். "தஸ்ய தாம்ரதலௌ தாத! சரணௌ ஸுப்ரதிஷ்டி2தௌ। ஸுஜாதம்ருது3ரக்தாபி4 அங்கு3லீபி4-ரலங்க்ருதௌ। ப்ரயதேந மயா மூர்த்4நா க்3ருஹீத்வா ஹ்யபி4-வாதி3தௌ॥" [ப4ாரதம் வநபர்வம் 188-133] [அப்பா! நன்கு நிலை நிற்பவையாய், சிவந்த உள்ளங்கால்களை உடையவையாய், அழகிய மென்மைமிக்க சிவந்த விரல்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவையான அவனுடைய இரு திருவடிகளும் (நெஞ்சில் ஒரு பயனை எதிர்பாராமையாகிற) ஶுத்3தி4யோடு கூடிய என்னுல் தலையாலே தாங்கி வணங்கப்பெற்றன.] முதலான இடங்களில் ப்ராப்தமானது என்றும், மிக இனியது என்றும் ஈடுபடாமல், ஒரு பயன் கருதி ப4க்3வத3 விஷயத்தில் ஈடுபடுவதே அஶுத்3தி4 என்று சொல்லப்பட்டதன்றே. இதனுல்

புண்யகாரியங்களைச் செய்யும்போது ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான ப₂லன்களில் ஈடுபடுவதும், காம ஜ்ஞான ப₄க்திகளையும், வேலைசெய்து கூலி பெறுவதுபோலே மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாயிருப்பவை என்று நினைத்து அவற்றில் ஈடுபடுவதுங்கூட நெஞ்சுக்கு அஶு₂த்₃தி₄ என்று உணரத் தப்படுகிறது. "தபோ ந கல்க அத்₄யயநம் ந கல்க ஸ்வாப₄ாவிகோ வேத₃விதி₄ர் ந கல்க। ப்ரஸஹ்ய வித்தாஹரணம் ந கல்க தாந்யேவ பா₄வோபஹதாநி கல்க ॥" [பா₄ரதம் ஆதி₃பர்வம் 1-301] [தவம் குற்றமுடையதன்று. அந்தணர்க்கியல்வான வேத₃த்தைக் கற்பது குற்றமுடையதன்று, வேத₃த்தைக் கற்பிப்பதும் குற்றமுடையதன்று முயன்று பணம் ஸம்பாதி₂ப்பதும் குற்றமுடையதன்று ஆனால் இக்காரியங்களே நினைவில் ஶு₂த்₃தி₄யில்லாமல் செய்யப்பட்டால் குற்றமுடையவையாகும்.] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ (ப₄க்த்யுபஹ்ருதம் தத்) அத்தகைய ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப₄க்தியினாலே அளிக்கப்பட்ட அப்பொருளை 'ப₄க்த்யா' என்று முற்பாதியில் சொன்னதையே 'ப₄க்த்யுபஹ்ருதம்' என்று மறுபடியும் சொல்லுகையாலே, எம்பெருமான் இவனிடம் ஈடுபடுவதற்குக் காரணம் இந்த ப₄க்தியே என்று உணரத்தப்படுகிறது "அண்வப்யுபஹ்ருதம் ப₄க்தை: ப்ரேம்ணா பூ₄ர்யேவ மே ப₄வேத்। பூ₄ர்யப்யப₄க்தோபஹ்ருதம் ந மே தோஷாய ஜாயதே" [பா₄க₃வதம் 10-81-2] [என்னுடைய ப₄க்தர்களால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது அணுவானாலும், அவர்களுடைய அன்பைக் காணும்போது அது எனக்கு மிகப்பெரிதாக ஆகின்றது ப₄க்தியற்றவர்கள் மிகப் பெரியதையிட்டாலும் எனக்கு அது திருப்தியளிப்பதில்லை.] என்று சோதிவாய் திறந்து தானே அருளிச்செய்தானன்றோ 'ப்ரயதாத்மந ப₄க்த்யுபஹ்ருதம் தத்' என்று விசேஷிக்கையாலே, ஒரு பயனைக் கருதி அளிக்கப்பட்ட பொருள்களில் இவனுக்குத் திருப்தி ஏற்படுவதில்லை என்று விளங்குகிறது. "கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவிளையும், முள்ளார் முளரியும் ஆம்பலும் முன் கண்டக்கால் புள்ளாயோரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கென்று உள்ளாதாருள்ளத்தை உள்ளமாகக் கொள்ளோமே" [பெரியதிரு 11-7-6] என்று திருமங்கையாழ்வாரும் 'நல்லது கண்டால் நாராயணனுக்கே என்று நினையாதார் நெஞ்சு நெஞ்சேயல்ல என்று அருளினாரன்றோ (அஹம் அஶ்நாமி) எல்லாவித₄மான பெருமைகளை உடையவனாயிருந்தபோதிலும் நான் இத்தகைய ப₄க்தியுடையவன் இட்ட அல்பத₃்ரவ்யத்தை, பத்து நாள் பட்டினி கிடந்தவன், பெருஞ்சோற்றைக் கண்டவுடன் வாரி வாரி உண்பதுபோலே மேல் விழுந்து அநுப₄விக்கிறேன். (அஹம்)

अहम्—सर्वेश्वरो निखिलजगदुदयविभवलयलीलोऽवाप्तसमस्तकामस्सत्य-सङ्कल्पोऽनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणस्स्वाभाविकानवधिकाति - शयानन्दस्स्वानुभवे वर्तमानोऽपि, मनोरथपथदूरवर्ति प्रियं प्राप्येवाश्नामि।

உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஈஶ்வரனுயிருந்தபோதிலும், என்னுடைய பொருள்களில் ஒன்றை எனக்கு இவன் இடுவதைக் கண்டு அதில் மேல்விழுகிறேன் அன்போடு இடுகையாலே. இந்திரன் முதலான தேவர்கள் தங்களுடைய ஶக்தி வளர்வதற்காகத் தம் ப₄க்தர்களிடும் ஹவிர்ப₄ாக₃த்தை ஏற்றுக்கொள்கின்றனர் ஸர்வேஶ்வரனான எனக்கு ஒன்றைப் பெற்று ஶக்தி வளரவேண்டிய அவசியமில்லையாயினும், சேதநனுடைய அன்புக்கு ஏங்கி நிற்பவனுகையால் இவன் அன்போடு இட்டதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். (அஹம்) எல்லா உலகையும் படைத்தளித்தழிப்பதை விளையாட்டாகக் கொண்டவனுயினும், இவன் நெஞ்சில் ஶுத்₃தி₄யைப் பார்த்து என்னுல் படைக்கப்பட்டதொரு சிறு பொருளை இட்டாலும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். (அஹம்) எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறப்பெற்ற அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுயிருந்தபோதிலும், இவன் அன்போடு இட்டதாகையாலே, கிடைக்காதது கிடைத்ததுபோலே அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். (அஹம்) ஸத்யஸங்கல்பனுயிருக்கையாலே ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே எதையும் வரவழைத்துக்கொள்ள ஶக்தியுடையவனுயிருந்த போதிலும், அப்படிச்செய்யாமல் அன்பாலே இவன் இட்டதுகொண்டு திருப்தியடைகிறேன். (அஹம்) எல்லையற்ற பெருமையையுடைய கணக்கற்ற கல்யாணகு₃ணக₃ணங்களை உடையவனுகையாலும், இயல்வானதாய், எல்லையற்ற பெருமையையுடைய ஆனந்த₃மயமான என்னுடைய ஸ்வரூபானுப₄வத்தை எப்போதும் செய்பவனுகையாலும், ஸ்வரூபத்தாலும், கு₃ணங்களாலும் எல்லையற்ற ஆனந்த₃த்தையும், திருப்தியையும் பெற்றிருக்கும் எனக்கு, இவன் இட்டது கொண்டு ஓரானந்த₃ம் உண்டாக வேண்டிய அவசியமில்லையாயினும், அன்புடன் இவனிட்டதுகொண்டு பேரானந்த₃ப்படுகிறேன் (அஶ்நாமி) இவன் என்னிடம் அன்பின் மிகுதியாலே கலங்கி, என்னுடைய பொருளை எனக்கு இடுவதுபோலே, நானும் இவனிடம் அன்பின் மிகுதியாலே கலங்கி, இதுவரை என் மநோரத₂த்திற்கும் கிட்டாததொரு பொருள் கிட்டியதுபோலே கலங்கி அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

यथोक्तं मोक्षधर्मे—* याः क्रियाः संप्रयुक्तास्स्युरेकान्तगतबुद्धिभिः। तास्सर्वाश्शिरसा देवः प्रतिगृह्णाति वै स्वयम्॥ (३५३. ६४) इति॥ २६॥

''பரிபூர்ணோऽபி ப$_4$க$_3$வாந ப$_4$க்தை யத$_3$கிஞ்சித்$_3$ரிதம। ஸாபேக்ஷ-வத்தத$_3$ாத$_3$ததே தோந பரீதோ த$_3$த$_3$ாத்யலம॥' [எமபெருமானை நிறைவாளனாயிருநதபோதிலும ப$_4$க்தர்களால ஸமாபபிககபபெறற தொரு அலபத$_3$ரவயததையும குறையாளன போலே ஏறறுககொள கிருன் அதனால் உகநது, ப$_4$கதனுககு 'போதுமபோதும' என்னு மளவுககு அளிககிருன] எனறு சொலலபபடுகிறதனறோ. இஙகுளள 'அஶநாமி எனனும பத$_3$ம 'அஶ—போ$_4$ஜநே' எனனும த$_4$ாது விலிருநது தோனறியதாகையாலே உணபதைக குறிககுமாயினும, இலை, புஷபம முதலானவறறை உணண முடியாதாகையாலே இஙகு லக்ஷணையாலே அநுப$_4$விபபதைக குறிககிறது பெரும பசி யுடையவனுககு அலபம இடடாலும மிக அதி$_4$கமாக நினைததிருக கும தனமையும, பசியினாலே கலஙகி முறையிலலாமல வாரிவாரி உணணும தனமையும உணடாகையாலே, எமபெருமான் ப$_4$கதனிடட த$_3$ரவயததை அநுப$_4$விககும போதும இவவிரணடு தன்மைகளும அவனுககு உணடு எனறு இபபத$_3$ததால உணாததபபடுகிறது இபபடி இவன இடும த$_3$ரவயததின பெருமையையோ, இடுகிறவனுடைய ஜாதி, அறிவு ஒழுககம முதலான பெருமைகளையோ கணிசியா மல, இவன நெஞசிலுளள அனபையே கணிசிதது இவன் ஒரு முறையில்லாமல இடுவதையும தலையாலே தாஙகி ஏறகிருன் என றும, இததகைய அனபிலலாமல ஒரு பயனகருதி பெருபபெருதத காரியஙகளை மிகப பெரியவாகள செயதாலும அதைக காறகடைக கொளளுகிருன எனறும—'' ஸாஙக$_3$ாநாவாததயாந வேத$_3$ாமஸதபஸ-தேபே ஸு$_\cdot$து$_3$ஶசரம। யத$_3$ப$_3$ரஹமா ருஷயஶசைவ ஸவயம பஶு-பதிஶச யத॥ ஶேஷாஶச விபு$_3$த$_4$ஶரேஷட$_2$ா தை$_3$தயத$_3$ாநவராக்ஷஸா। நாக$_3$ா ஸுபாணு க$_3$நத$_4$ாவா ஸித$_3$த$_4$ா ராஜாஷயஶச தே॥ ஹவ-யம கவயம ச ஸததம விதி$_4$யுகதம பரயுஞஜதே। கருதஸநம து தஸய தே$_3$வஸய சரணாவுபதிஷட$_2$த॥ யா கரியா ஸமபரயுகதா ஸயு ஏகாநதக$_3$தபு$_3$த$_3$தி$_4$பி$_4$। தா ஸாவா ஶிரஸா தே$_3$வ பரதி-க$_3$ருஹணாதி வை ஸவயம॥ [ப$_4$ாரதம மோக்ஷ 353-61 64] [அஙக$_3$ங களோடு கூடிய வேத$_3$ஙகளை ஓதிககொணடு பிரமன செயறகரிய தவததை விஷணுவைக குறிததுப புரிநதான அவனும, ரிஷிகளும, பஶுபதியாகிற சிவனதானும, மறற தே$_3$வாதலைவாகளும, தை$_3$தயா

॥ भा ॥ यस्मात् ज्ञानिनां महात्मनां वाङ्मनसागोचरोऽयं विशेषः, तस्मात्त्वं च ज्ञानी भूत्वा, उक्तलक्षणभक्तिभारावनमितान्मात्मीयः कीर्तन-यतनार्चनप्रणामादिकं सततं कुर्वाणो लौकिकं वैदिकं (च) नित्यनैमित्तिकं कर्म चेत्थ कुर्वित्याह—

களுமம, த$_3$ானவாகளுமம ராக்ஷஸாகளுமம நாக$_3$ாகளுமம, க$_3$ருட$_3$ாகளுமம, க$_3$நத$_4$ாவாகளுமம ஸித$_3$த$_4$ாகளுமம, ராஜாிஷிகளுமம இபபெருமானைக குறிதது எபபோதும முறைபபடி ஹவய கவயஙகளை அளிககிருாகள (பயனைக கருதி அளிககையாலே) அவையனைததும எமபெருமானுடைய திருவடிகளையே அடைகினறன (எமபெருமான அவறறைக காறகடைக கொளளுகினருன எனகை) அவனைததவிர வேருெரு பயனைக கருதாத பரமைகாநதிகளால அனபோடு செயயபபடட சிறு காரியஙகளனைததையுஙகூட எமபெருமான தானே தன தலையாலே ஏறறுககொளளுகிருன.] எனனும மஹாப$_4$ாரத ஶலோகஙகளில முழஙகபபடடதனறே. ஈடு 1—6 பரவேஶததில 'யா கரியா' எனறு தொடஙகும ஶ்லோகம பினவருமாறு விளககபபடடது இஙகு அநுஸநதி$_4$ககததககது — (யா கரியா ஸமபரயுகதா ஸயு) காதலியின செயகையெலலாம காதலனுககு மிக இனியவையாயிருபபதுபோலே இவன செயவதெலலாம எமபெருமானுககு உத$_3$தே$_3$ஶயமாயத தோறறுகிறது (ஏகாநதக$_3$தபு$_3$த$_3$தி$_4$பி$_4$) அவனையும உத$_3$தே$_3$ஶயமாக நினைதது மறறெருனறையும அபபடி நினையாமையொனறே இவனுககு வேணடுவது. (தா ஸாவா) இவனுடைய செயலகளில ஒனறையும அவன விடமாடடான (ஶிரஸா பரதிக$_3$ருஹ-ணாதி) இவன (ப$_4$கதன) காலாலே இடடவறறையும அவன தலையாலே சுமககும (தே$_3$வ:) பிறா தலையாலே இடடதையும காலாலே ஏறறுககொளள இடடுபபிறநதவன கிடா இது செயவது! (ஸவயம) ஐஶவாயச சிறபபு இருபபதனுல, அரசன தன படடமஹிஷியின வியாவை மணத்தை அநுப$_4$விப்பதறகு ஆளிடமுடியாதே! அதுபோல பரமைகாநதிகள இடடவறறைத தானே தலையால சுமக்கிருன எனறு கருத்து. ஆக, இநத ஶலோகததால "ஆடடை அறுததுத தா, கோழியை அறுததுத தா, உன பையனை அறுத்துத தா" எனறு தம அடியாாகளிடம அரிய கொடிய தகாத செயலகளைச செயயச சொலலி உகககும மறற தெயவஙகளைப போலலலாமல், அடியாாகள செயயும எளிய இனிய செயலகளைத தலையாலே ஏறறு உகககும் எமபெருமானுடைய ஸவாராத$_4$தவம (ஆராத$_4$னைககு எளியனுயிருககும தனமை) விளககபபடடதாயிறறு 26.

यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत्।
यत्तपस्यसि कौन्तेय! तत्कुरुष्व मदर्पणम्॥ २७॥

27. யதகரோஷி யத$_3$ஶநாஸி யஜ்ஜுஹோஷி த$_3$த$_3$ாஸி யத।
யததபஸயஸி கௌநதேய' தத குருஷ்வ மத$_3$ாபபணம॥

கௌநதேய!—குநதீபுதரனே! யத கரோஷி—(உலகில வாழவதறகாக) யாதொரு லௌகிக காரியததைச செயகிருயோ, யத அஶநாஸி—(உயிாவாழவதறகாக) யாதொரு உணணும காரியததைச செயகிருயோ, (வேத$_3$ததில சொலலபபடடபடி) யத ஜுஹோஷி — யாதொரு ஹோம காரியததைச செயகிருயோ, யத த$_3$த$_3$ாஸி—யாதொரு த$_3$ானததைச செயகிருயோ, யத் தபஸ்யஸி—யாதொரு தவததைச செயகிருயோ, தத—அது அனைததையும, மத$_3$ாபபணம குருஷ்வ—எனககு அாபபணம செயவாயாக.

---

27 செயயுமது முணபதுவுஞ செநதீயி லோமததாற
பெயயுமதுந தானமெனப பேசுமது—மெயயுணாவா
லுறற தவமுமவை யெனபா லுடனிருததி
மறறதனிற றொததைநீ மாறறு.

செயயுமதும—(உலகில வாழவதறகாக) செயயபபடும லௌகிக காரியததையும, உணபதுவும—(உயிா வாழவதறகாகசசெயயபபடும) உணணும காரியததையும, (வேத$_3$ஙகளில சொனனபடி) செநதீயில் ஓமததால பெயயுமதும— யாக$_3$ாக$_3$னியில ஹோமம செயவதும, தானம் எனப் பேசுமதும—த$_3$ானம எனறு சொலலபபடும காரியமும, மெயயுணாவால உறற தவமும—(ஆதம பரமாதமாககளைப பறறிய) உணமையறிவோடு செயயபபடும தவமாகிற காரியமும, அவை—ஆகிய இவையனைததையும, எனபால—எனனிடம, உடன இருததி—ஸமாபபிதது, மறறதனில—முறகூறியவறறில, தொததை—(உனககும மறறவாகளுககும உளளதாக நீ மயஙகும) தொடாபை, நீ மாறறு — நீ மாறறிக கொளவாயாக.

॥भा॥ यत् देहयात्राशेषभूतं लौकिकं कर्म करोषि, यच्च देहधारणायाश्नासि, यच्च वैदिकं-होमदानतपःप्रभृति नित्यनैमित्तिकं कर्म

27 சென்ற ஶ்லோகம் ஈருக—மஹாத்மாக்களின் ஒழுக்கமும், அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் ப₂லனின் பெருமையாகிற ப்ராப்யவை லக்ஷணயம், ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யம் என்னும் இரு விஶேஷங்களும் கூறப்பட்டன. இப்படி மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞாநிகளுக்கு என்னுடைய வாக்குக்கும் மனத்துக்குங்கூட எட்டாத சிறப்புகளிருக்கையால், பரமஜ்ஞாநியான குந்தியின் பிள்ளையான நீயும் ஜ்ஞாநியாகி, அந்த மஹாத்மாக்களுக்குச் சொல்லப்பட்டபடி அன்பின் மிகுதியாலே உன்னையும், உன் உடைமைகளையும் என்னிடம் ஸமர்ப்பித்து என் விஷயமான ஸங்கீர்த்தனம், கும்பிடு நட்டமிட்டு ஆடுதல், பாடுதல் முதலிய செயல் அர்ச்சனம், ப்ரணாமம் முதலானவற்றை எப்போதும் செய்பவனாய், லௌகிக கர்மங்களையும் வைதி₃கமான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களையும் உனக்காகவும், பிறர்க்காகவும் நீ செய்யுமவையாக நினையாமல், எனக்காக நான் செய்வித்துக் கொள்ளுமவை என்னும் அநுஸந்த₄ானத்துடன் செய்வாயாக என்கிறான் ஜ்ஞாநிகளால் கைக்கொள்ளப்படும் ப₄க்தியோக₃த்தை விவரிப்பதற்கு முன், அதற்கு அங்க₃மான இவ்வநுஸந்த₄ானத்தை இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிறான். லௌகிக கர்மங்கள் ஸ்வப்₄ராவ ப்ராப்தம், ஆத்த₂ப்ராப்தம் என்று இரு பிரிவுடையதாயிருக்கும். இவ்வுலகில் வாழ்வதற்காக ஒவ்வொரு மனிதனும் இயல்வாகச் செய்யும் வ்யாபாரம் முதலான லௌகிக கர்மங்கள் ஸ்வப்₄ராவப்ராப்தம் எனப்படும் உயிர் வாழ்வதற்குத் தவிர்க்கவொண்ணாமல் செய்யும் உணவு உண்பது, நீர் பருகுவது முதலான செயல்கள் ஆத்த₂ப்ராப்தம் எனப்படும் ஶாஸ்த்ரவிதி₄ப்படி செய்யும் வைதி₃ககர்மங்கள் ஶாஸ்த்ரப்ராப்தம் எனப்படும். இவை நித்யம் நைமித்திகம் என்று இரு வகைப்படும். இத்தகைய மூவகைக் கர்மங்களைக் குறித்தும் முற்கூறிய அநுஸந்த₄ானத்தை இங்கு விதி₄க்கிறான் கண்ணன். இந்த அநுஸந்த₄ானம் கர்மயோக₃த்திற்கு அங்க₃மாக கீ₃தை 3-30ல் விதி₁க்கப்பட்டது. ப₄க்தியோக₃த்திற்கு அங்க₃மாக இங்கு விதி₄க்கப்படுகிறது. (யத் கரோஷி) உலகில் வாழ்வதற்கு உறுப்பான யாதொரு லௌகிக கர்மத்தை நீ செய்கிறாயோ. 'கரோஷி' என்னும் பத₃ம் பொதுவாக எல்லாச் செயல்களையும் குறிக்குமானாலும் — மேலே 'அஶ்நாஸி' என்று உயிர்வாழ்வதற்குத் தவிர்க்கவொண்ணாமல் செய்யும் உணவு உண்ணுதல் முதலான ஆத்த₂ப்ராப்தகர்மங்களையும், 'ஜுஹோஷி', 'த₃தா₃ஸி', 'தபஸ்யஸி' என்னும் பத₃ங்களாலே ஶாஸ்த்ரவிதி₄ப்படி

करोषि, तत्सर्वं मदर्पणं कुरुष्व—अर्प्यत इत्यर्पणम् ; सर्वस्य लौकिकस्य वैदिकस्य च कर्मणः कर्तृत्वम्, भोक्तृत्वम्, आराध्यत्वं च यथा मयि समर्पितं भवति तथा कुरु। एतदुक्तं भवति—यागदानादिषु

செயயும ஹோம த₃ான தபஸஸுககள முதலான ஶாஸதரபராபத காமஙகளேயும தனிததுக குறிககிறபடியால கே₃ாப₃லீவாதத₃நயா யததாலே இஙகு ஸவப₄ாவபராபதமான லௌகிககாமஙகளே மாததிரம குறிககிறது (யத₃ஶநாஸி) தே₃ஹம த₄ரிததுக நிறபதறகாக யாதொரு உணவு உணபதாகிற காரியததைச செயகிருயோ இது உயிரவாழவதறகாகச செயயும நீர பருகுவது முதலான மறற காரியஙகளுககும உபலக்ஷணமாய, அர்தத₂பராபதமான (தவிாகக வொணணுமல செயயும) காமஙகளனேததையும காடடுகிறது. (யத ஜுஹோஷி, யத த₃த₃ாஸி, யத தபஸயஸி) ஶாஸதரஙகளில சொலலபபடடபடி யாதொரு ஹோமததையும, யாதொரு த₃ானததையும, யாதொரு தவததையும செயகினருயோ இது ஶாஸதர பராபதமாய, நிதயம நைமிததிகம என்று இருவகைபபடடதான வைதி₃ககாமஙகள அனேததுககும உபலக்ஷணம இஙகு யசச₂ப₃த₃ஙகள ஐநதும 'கரோஷி' முதலான பத₃ஙகளால சொலலபபடட கிரியைகளேயே அநுவதி₃ககினறன (மத₃ாபபணம குருஷவ) எனனிடததில ஸமாபபிககபபடடதாகச செயவாய 'ஆபபண' ஶப₃த₃ததை ப₄ாவபரத₄ானமாகக கொணடு ஆபபணரூப கிரியையைக குறிபபதாகப பொருளகொணடால 'மத₃ாபபண' ஶப₃த₃ததிறகு 'மயி ஆபபணம யத தத' எனனும வயதி₄கரண ப₃ஹுவரீஹி ஸமாஸததைக கொளளவேணடிவரும. இது கலிஷடமாகையால, "ஆபயத இதயாபபணம, மயி ஆபபணம மத₃ாபபணம" எனறு தத புருஷஸமாஸமாகக கொளவது ஸவரஸம 'ஆபபண' ஶப₃த₃ததில கருதயலயுடோ ப₃ஹுளம" [அஷடாத்₄யாயி 3 3-113] எனனும ஸூதரததினபடி காமணிலயுட வநதிருககிறது ஸமாபபணமாவது ஓரிடததில நிலேயாயிருககும பொருளே மறறேரிடததில எடுதது வைபபதாகும இஙகு சேதனனிடததில ஒரு கணநேரமேயுளள கிரியையை ப₄க₃வானிடம எபபடி ஸமாபபிகக முடியும? எனில இஙகு அததகைய ஸமாபபணம கூறபபடவிலலே. எலலா லௌகிக வைதி₃க காமஙகளுடைய காதருதவம, போ₄கதருதவம, ஆராத₄யதவம ஆகியவை தனனிடமோ பிறரிடமோ இலலே எமபெருமானிடமே உளளது எனறு அநுஸநதி₄பபதே இஙகு ஸமாபபணம எனப

आराध्यतया प्रतीयमानानां देवादीनां कर्मकर्तुर्भोक्तुः तव च मदीयतया मत्सङ्कल्पायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तितया च मय्येव परमशेषिणि परमकर्तरि त्वां च कर्तारं भोक्तारमाराधकम्, आराध्यं च देवताजातम्, आराधनं

படுகிறது. இதன்மேல் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்த₂வத்த்வாத்" [ப்₃ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-33] என்னும் கர்த்ரதி₄கரணததில் ஜீவனுக்கே கர்த்ருத்வமும், போ₄க்த்ருத்வமும் உண்டு என்று நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அந்தந்த யாக₃ங்களில் இந்த்₃ரன் முதலான தே₃வதைகளே ஆராதி₄க்கப்படுகிறார்கள் என்று அந்தந்த வேத₃வாக்யங்களிலேயே ஓதப்பட்டது. தே₃வதைகளுக்கிடையே பே₄த₃மும் தே₃வதா காண்ட₃த்தில் ஸ்த₂ாபிக்கப்பட்டது. ஆகையால் ஜீவனுக்குள்ள கர்த்ருத்வ போ₄க்த்ருத்வங்களையும், இந்திரன் முதலான தே₃வதைகளுக்கு ஓதப்படும் ஆராத்₄யத்வத்தையும் எம்பெருமானிடம் உள்ளதாக அநுஸந்தி₄ப்பது ப்₄ராந்தி (மயக்கம்) ஆகவன்றோ முடியும். ஆகையால் இத்தகைய ஸமர்ப்பணமும் பொருந்தாதே என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாத₄ானம் பின்வருமாறு — "யாக₃ம், த₃ானம் முதலான வைதி₃க கர்மங்களில் ஆராதி₄க்கப்படுபவர்களாக வேத₃வாக்யங்களில் தோன்றும் தே₃வர்களும், அந்த யாக₃ம், த₃ானம் முதலானவற்றைச் செய்யும் சேதனனாகிற நீயும் என்னுடைமையாய், என் அதீ₄னமான ஸ்வரூப ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளை உடையவர்களாயிருக்கையாலே, பரம ஸ்வாமியாய், பரமகர்த்தாவான என்னிடத்திலேயே— (க்ரியைகளின்) கர்த்தாவாய் (அவற்றின் ப₂லனை) அநுப₄விப்பவனாய், (அப்ப₂லனையளிக்கும் இந்த்₃ராதி₃களுக்கு) ஆராத₄கனான உன்னையும், ஆராதி₄க்கப்படும் தெய்வங்களையும், ஆராதி₄க்கையாகிற கிரியைகளையும், இப்படி அனைத்தையும் ஸமர்ப்பிப்பாயாக" என்பதே இங்குக் கருத்தாகையால் இவ்வாக்ஷேபத்திற்கு இடமில்லை. கர்த்ருத்வாதி₄கரணத்திற்கு அடுத்ததான பராயத்தாதி₄கரணத்தில் ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் எம்பெருமானுக்கு அதீ₄னமானது என்று நிலைநிறுத்தப்பட்டதும் இதை வலியுறுத்துகிறது. ஜீவன் கர்த்தாவானபோதிலும், எம்பெருமானே பரமகர்த்தாவாயிருந்துகொண்டு அவனைச் செய்விக்கிறானாகையாலே தன்னிடமுள்ள கர்த்ருத்வத்தை அவனிடம் ஸமர்ப்பிப்பது பொருந்தும். ஜீவன் கர்ம ப₂லத்தை அநுப₄விப்பவனாயிருந்தபோதிலும், இவனை இப்படி அநுப₄விக்கச் செய்து லீலா ரஸத்தை அடையும் பரமபோ₄க்தா எம்பெருமானே

च क्रियाजातम्, सर्वं समर्पय; तव मन्नियाम्यतापूर्वकमच्छेषतैक-रसतामाराध्यादेश्चैतत्स्वभावगर्भतामत्यर्थप्रीतियुक्तोऽनुसंधत्स्वेति ॥ २७ ॥

யாகையாலே போ4கதருதவததையும அவனிடம ஸமாபபிபபது பொருநதும தே3வாகள ஆராதி4ககபபடுபவாகளாயிருநதபோதிலும், அவாகளுககு அநதாயாமியான எமபெருமானுககே உணமையில அக காமஙகள ஆராத4னமாயிருககினறனவாகையாலே தே3வதைகளிடமுளள ஆராத4யதவததை எமபெருமானிடம ஸமாபபிபபதும பொருநதும எனறு கணடுகொளவது இபபடி காதருதவம, போ4கதருதவம, ஆராத4யதவம ஆகியவறறை—பரமகாததாவாய, பரமஶேஷியான உனனிடம ஸமாபபிததுவிடடால நேரே காரியஙகளைச செயயும என விஷயமாகவும, ஆராத4யனை உனககு விஶேஷணமாயிருககும இநதிரன முதலான தே3வதைகள விஷயமாகவும எனன அநுஸநத4ானததைச செயவது? எனில காததாவான உன விஷயததில—ஸாவேஶவரனுன எனனுல நியமிககபபடுபவனுயிருககையையும எனககு ஶேஷபூ4தனுயிருபபதையே இயலவாகக கொணடிருககையையும அநுஸநதி4ககவேணடும, ஆராதி4ககபபடும இநதிரன முதலான தே3வதைகளும இவவிரு தனமைகளை உடையவாகள எனறு அநுஸநதி4ககவேணடும, ப4கதியோக3ம செயபவனுகையாலே எனனிடததில மிகுநத பரீதியோடு இவவநுஸநத4ானஙகளைச செயய வேணடும எனறு கருதது "ஸவபா4வபராபதமாய, ஆததபராபதமாய, ஶாஸதரபராபதமான எலலாககாமஙகளையும ஸமாபபிபபதாககூறும * ஓா மநதிரம இநத ஶலோகததால உணாததபபடுகிறது" எனறும, "'யதகரோமி யத3ஶநாமி யஜஜுஹோமி த3தா3மி யத। யததபஸயாமி ப4க3வந! ததகரோமி தவத3ாபபணம ॥' எனறு இநத ஶலோகததையே ஓா மநதிரமாககிச சிலா அநுஸநதி4ககிருாகள" எனறும தாதபாய சநத3ரிகையில காடடபபடடது (கௌநதேய!) பரமஜஞாநியான குநதியின பிளளையாகையாலே நீயும ஜஞாநியாகிற ப4கதியோக3நிஷட2னுகி, அதறகு அஙக3மான இவவநுஸநத4ானததைச செயயவேணடும எனறு கருதது ஆக, இநத ஶலோகததால ப4கதியோக3ததுககு அஙக3மான அநுஸநத4ானம விவரிககபபடடது 27.

* "காயேந வாசா மநஸேநத்3ரியைாவா பு3த்3த்4யாऽऽத்மநா வா பரகருதே ஸவபா4வாத। கரோமி யத்3யதஸகலம பரஸமை நாராயணுயேதி ஸமாபபயாமி ॥" எனறு அனைவரும அநுஸநதி4ககும ஶலோகமே இஙகு கருதபபடடதாகலாம.

शुभाशुभफलैरेवं मोक्ष्यसे कर्मबन्धनैः।
संन्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि॥ २८॥

28. ஶுப₄ாஶுப₄ப₂லைரேவம மோக்ஷயஸே காமப₃நத₄நை:।
ஸநநயாஸயோக₃யுகதாதமா விமுகதோ மாமுபைஷயஸி॥

ஏவம்—இவவணணமாக, **ஸநநயாஸயோக₃யுகதாத்மா**—(முறகூறியபடி எனனிடம ஸாவகாமஙகளேயும ஸமாபபிப பதாக அநுஸநதிபபதாகிற) ஸநயாஸயோக ததோடு கூடிய நெஞசையுடையவனயக காமததைச செயவதால, **ஶுப₄ாஶுப₄ப₂லை:**—நலலதும தீயதுமான ப₂லனகளேக கொடுககும, **காமப₃நத₄நை**—(அளவறற) புணயபாப காமஙகளாகிற கடடுககளிலிருநது, **மோக்ஷயஸே**—விடுபடு வாய, **விமுகத**—அவறறிலிருநது விடுபடடபினபு, **மாம உபைஷயஸி**—எனனே அடைவாய

28. இநதத துறவுசோ யோகததை யெயதியநீ
முநதைச சுபாசுபமாய மூள்வினையின—பநத
மறபபெறுதி யாதலினு லாஙகுவீ டெயதி
யுறபபெறுதி யெனனே யுகநது

ஆதலினுல—இவவணணமாக, **இநதத துறவுசேர் யோகத்தை எயதிய நீ**—முறகூறியபடி எனனிடம ஸமாப பிபபதாக அநுஸநதிபபதாகிற யோக₃ததை உடைய நீ, **சுபாசுபமாய மூள முநதை வினையின பந்தம அறப பெறுதி**—நலலது தீயதுமான ப₂லனகளாகப பரிணமிககும பராசீன காமஙகளின கடடிலிருநது விடுபடுவாய. **ஆஙகு**—காமப₃நத₄மறற உலகில, **வீடு எயதி**—காமஙகளினினறும விடுபடடு, **உகநது எனனே உறபபெறுதி**—உகபபுடன எனனே அடையப பெறுவாய.

28. முன் ஶலோகததில காடடிய அநுஸநத₄ானத்தோடு கூடிய ப₄கதியோக₃ததிறகுப ப₂லனே விதி₄ககிருன் இநத ஶலோகததில

॥भा॥ एवं संन्यासाख्ययोगयुक्तमनाः आत्मानं मच्छेषता-मन्नियाम्यतैकरसं, कर्म च सर्वं मदाराधनमनुसंदधानो लौकिकं वैदिकं

(ஏவம ஸநநயாஸ யோக$_3$யுகதாதமா) முன ஶலோகததில சொல லபபடட ஸமாபபணுநுஸநத$_4$ானததோடு கூடிய நெஞசை உடைய வன பரகரணப$_2$லததாலே முன ஶலோகததில சொலலபபடட ஸமாபபணததை 'ஸநநயாஸ' ஶப$_2$த$_3$முமம, அநுஸநத$_4$ானததை 'யோக$_3$' ஶப$_2$த$_3$முமம குறிககின்றன என்று கொளளுவதே உசிதம அவை ஸநநயாஸாஶரமததையோ, காமயோக$_3$ம, ஜஞானயோக$_3$ம முதலானவறறையோ குறிபபதாகக கொளளுவது பரகரணவிருத$_3$த$_4$மா கையாலே பொருநதாது 'யோக$_3$' ஶப$_2$த$_3$ம அநுஸநத$_4$ானததைக குறிககையால 'யோக$_3$யுகதாதமா' எனறவிடததில 'ஆதமந' ஶப$_3$ த$_3$ம இஙகு அவவநுஸநத$_4$ானததுககு இருபபிடமான நெஞசைக குறிககிறது ஆக, தன ஆதமாவை எனககு இயல்வாகவே ஶேஷ மாகவும, எனனுல அசிததைபபோலே நியமிககபபடும பரதநதரப பொருளாகவும, யாக$_3$ம முதலான காமஙகளை எனககு ஆராத$_4$ன மாக இருபபவையாகவும அநுஸநதி$_4$ததுககொணடு. ஸவப$_4$ாவ பராபதகாமம, ஆதத$_2$பராபதகாமம என்று இரு வகைபபடும லெளகிககாமததையும, ஶாஸதரபராபத கர்மமாகிற வைதி$_3$ககாமத தையும செயபவனுக முன ஶலோகததில சொலலபபடட அதி$_4$காரி இநதப பத$_3$ததால குறிககபபடுகிருன் எனறதாயிறறு. (ஶுப$_4$ா ஶுப$_4$ப$_2$லை காமப$_3$நத$_4$நை மோக்ஷயஸே) அநுகூல பரதிகூலப$_2$லன களை உடையவையாய, கணககறறவையாய, முன் செயதமுழுவினைக ளாகிற ப$_3$நத$_4$க (ஸமஸாரததில கடடுபபடுததும) காமஙகளிலிருநது விடுபடுகிருய (ஶுப$_4$ாஶுப$_4$ப$_2$லை மோக்ஷயஸே) அநாதி$_3$காலமாகச செயதுவநத புணயபாப காமஙகளிலிருநதும, முறையே அவறருல உணடாகும ஸவாகக$_3$ம முதலான அநுகூலப$_2$லனகளிலிருநதும. நரகம முதலான பரதிகூல ப$_2$லனகளிலிருநதும விடுபடுகிருய எனறு கருதது இததால புணயப$_2$லமான ஸவாகக$_3$ம முதலானவையும பொன விலஙகுபோலே வெடடி எறியததககவையே என்று காடடபபடுகிறது 'ப$_2$லை' எனனும பன்மையாலே இநத பரதிகூல அநுகூல ப$_2$லன கள் கணககறறவை எனறும உணாததபபடுகிறது. (காமப$_3$நத$_4$நை மோக்ஷயஸே) அநாதி$_3$காலமாகச செயயபபடுகின்றவையாய, புணயமென்றும, பாபமெனறும் இரு வகைபபடடவையாய, சேத னனை ஸமஸாரததில கடடுபபடுததிவைககினறவையான பணடை

च कर्म कुर्वन् शुभाशुभफलैरनन्तैः प्राचीनकर्माख्यैर्बन्धनैर्मत्प्राप्तिविरोधिभिः सर्वैर्मोक्ष्यसे; तैर्विमुक्तो मामेवोपैष्यसि ॥ २८ ॥

வினைகள் பற்றோடு அறுக்கப்பெறுவாய். முன் ஸ்லோகத்தில் சொன்ன அநுஸந்த4ானம், ப4க்தியோக3ம் முதலான கர்மங்கள் இவனை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவிப்பவையாகையாலே அவற்றைக் குறிக்காமல், 'கர்மப3ந்த4னை:' என்னும் பத3ம் இவனை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டி வைப்பவையாய், எம்பெருமானை இவன் அடைவதற்குத் தடையாயிருப்பவையான ப்ராசீன கர்மங்களைக் காட்டுகிறது. மேலே 'மாம் உபைஷ்யஸி' (என்னை அடைகிறாய்) என்று கூறுகையாலே, எம்பெருமானை அடையத் தடையாயிருக்கும் எல்லாக் கர்மங்களும் இங்கு குறிக்கப்படுகின்றன என்றும் விளங்குகிறது. இதனால் ப4க்தியோக3மாகிற உபாயத்துக்குத் தடையாயிருக்கும் கர்மங்களை மாத்திரம் போக்கும் கர்ம ஜ்ஞாந யோக3ங்களைக் காட்டிலும் இவ்வநுஸந்த4ானத்துக்குரிய சிறப்பும் உணர்த்தப்படுகிறது. தன் ஆத்மாவையே ப்ராப்யமாகக் கொண்ட கைவல்யநிஷ்ட2னுக்குப்போலே, கர்மங்களிலிருந்து விடுபடுவதாலேயே ஏற்படும் ஆத்மாநுப4வம் மட்டும் ப2லமல்ல; என்னையே ப்ராப்யமாகக் கொண்டு ப4க்தி செலுத்துகையாலே என்னை அடைகையாகிற பரமப2லனையும் பெறுவாய் என்று காட்டுகிறான் மேலே—(விமுக்தோ மாமுபைஷ்யஸி) இவ்வநுஸந்த4ானத்தோடு கூடின ப4க்தியோக3த்தை அநுஷ்டி2ப்பதாலே முற்கூறியபடி கர்மங்களிலிருந்து விடுபட்டவனாய், உனக்கு ப்ராப்யமான என்னையே அடைவாய் என்று கருத்து. 'மோக்ஷ்யஸே' என்றதால் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் 'மாமுபைஷ்யஸி' என்றதால் இஷ்டப்ராப்தியும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையாலே புநருக்தி இல்லை. ''விமுக்தப3ந்த4ஸ்த்வம் ஜீவந்நேவ, பதிதே ஶரீரே மாம் ஆக3மிஷ்யஸி'' [நீ இவ்வுலகில் உயிரோடிருக்கும்போதே கர்மங்களிலிருந்து விடுபடுவாய், ஶரீரம் விழுந்தவுடன் என்னை அடைவாய்] என்று 'மோக்ஷ்யஸே' என்றதற்கு ஜீவந்முக்தி பரமாக ஶங்கரர் பொருள்கொண்டார். அத்3வைதிகளும் உடலோடிருக்கும்போது கர்மங்களிலிருந்து விடுபடுவதாகக் காணாமையால் இது பொருந்தாது. ஆகையால் இங்கு சொல்லப்படும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும், இஷ்டப்ராப்தியும் ஸூக்ஷ்மஶரீரமும் கழிந்த பின்பு என்றே கொள்ளவேணும். மேலே ப4க்தியை விதி4க்கும் 34 வது ஶ்லோகத்தில் 'மாமேவைஷ்யஸி' என்று ஏவகாரத்தோடு கூடியிருப்பதையொட்டி 'மாம் உபைஷ்யஸி' என்று இங்குள்ளதற்கும் 'மாமேவ உபைஷ்யஸி' என்று ஏவகாரத்தைச் சேர்த்து பா4ஷ்ய

॥भा॥ ममेमं परममतिलोकं स्वभावं शृणु—

समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः।
ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्यहम्॥२९॥

29. ஸமோऽஹம ஸாவபூ₄தேஷு ந மே த₃வேஷயோऽஸதி ந
பரிய. ।
யே ப₄ஜநதி து மாம ப₄கதயா மயி தே தேஷு சாபயஹம ॥

மிடடாா ஸ்ரீப₄ாஷயகாரா காதருதவம, உபாயதவம, ப₂லிதவம (ப₂லனே அநுப₄விபபவனுயிருககை) ஆகியவை எனககே உளளதா யிருபபதுபோலே பூலீதவமும (பூலமாயிருககையும) எனககே உளள தொனறு எனபது ஏவகாரததின கருதது. அனறிககே, காமஙகளி லிருநது விடுபடடபினபு சிலகாலம ஆதமாநுப₄வம முதலானவற றைச செயது, பிறகு எனனே அடைவது என்பதுமிலலே. காமங களிலிருநது விடுபடட உடனே எனனே அடைநது விடுவாய என றும ஏவகாரததிறகுப பொருள கொளளலாம முன ஶலோகததில சொலலபபடட அநுஸநத₄ானததுககே பரமமோக்ஷமாகிற பூலன ஏறபடும எனறு இநத ஶலோகததில கூறபபடடுளளது உணமை யில இவவநுஸநத₄ானமானது ஸாத₄னப₄கதி நிஷட₂னே ஸவயம பரயோஜன ப₄கதிநிஷட₂னுகவும, ஸித₃தே₄ாபாயநிஷட₂னுகவும ஆககுவதறகாகவே ஸாத₄னப₄கதிககு அஙக₃மாக இஙகு விதி₄ககப படுகிறது எமபெருமானுடைய ஸ்ருபபம பூலிதது. இபபடி அநு ஸநதி₄ககும உபாஸகன் "பராபதாவும பராபகனும பராபதிககு உகபபானும அவனே" என்று உணாநது, பராாததூாநுப₄வ கைஙகாய நிஷட₂னுகிற முகூய பரபநநனுகிவிடடானுகில, அவ னுககு இவவநுஸநத₄ானமே பரமமோக்ஷததுககு நேரே காரணமாகி விடுகிறது. அபபடி உணராத உபாஸகனுககு இவவநுஸநத₄ானத தோடு கூடிய ப₄கதியோக₃ம சில பல ஜநமஙகளுககுப பின பரா ரப₃த₄காமம முடிநதபினபு அநதிமஸமருதியை விளேதது, ப₄க₃வத பராபதியாகிற ப₂லனுககுக காரணமாகிறது இவன விஷயததில ப₄கதியோக₃மாகிற அஙகி₃யின ப₂லன் இவவநுஸநத₄ானமாகிற அஙக₃ததில ஏறிடடுக கூறபபடுகிறது எனறு கொளளவேணும ஆக முன் ஶலோகததில சொனன அநுஸநத₄ானததினுல இநத ஜனமததின முடிவிலேயோ, பராரப₃த₄காமததின் முடிவிலேயோ இவன ப₄க₃வதபராபதியை அடைகிருன எனறு காடடபபடட தாயிற்று

அஹம— நான, **ஸாவபூ₄தேஷு** — பலவகைபபட்டிருககுமஎலலா ஜீவராஶிகள விஷயததிலும, **ஸம** —(எனனை ஆஶரயிககும விஷயததில) ஸமமாயிருபபவன, **மே**— எனககு, **ந த₃வேஷ்ய அஸதி**—(தாழநதவன எனனும காரணததால) ஆஶரயிககத தகாதவன எவனுமிலலை **ந பரிய (அஸதி)** — (உயாநதவன எனனும காரணததால) ஆஶரயிககததககவன எவனுமிலலை **யே து**—எவாகளோ வெனில, **மாம**—எனனிடம, **ப₄கதயா ப₄ஜநதி**—ப₄கதியையே பயனுககொணடு அனபுசெயகிறாகளோ, **மயி தே**— எனனிடததில அவாகள வாழகிறாகள். **தேஷு ச**— அவாகளிடததிலும, **அஹம அபி**—நானும வாழகிறேன(என னிலும உயாநதவாகளிடததிறபோலே பரிமாறுகிறேன)

29\. **யாவாககு மொபபனு னெனறனககி யாரிடத்து**
மேவுவெறுப போருகபபு மிககிலலை—யாவரெனனை
யனபதனு லேயடைவா ராஙகவரென பாலவாபா
லினபதனு லேயிருபபன யான்.

யாவாககும—பலவகைபபட்டிருககும எலலா ஜீவராஶி கள விஷயததிலும, **நான** — நான, **ஒபபன** — (எனனை ஆஶரயிககுா விஷயததில) ஸமமாயிருபபவன **என்ற னககு**—எனககு, **யாரிடததும மேவு வெறுபபு** — (தாழநத வன எனனும காரணததால) ‘ ஆஶரயிககததகாதவன இவன ’ எனனும த₃வேஷமோ, **ஓா உகபபு**—(உயாநத வன எனனும காரணததால) ‘ இவன ஆஶரயிககததகக வன’ எனனும பரீதியோ, **மிககு இலலை**—அடியோடு கிடையாது **யாவா**—எவாகள, **எனனை**—எனனிடம, **அன்பத னுலே அடைவாா**—ப₄கதியையே பயனுககொணடு அனபு செயகிறாகளோ, **ஆஙகவர்**—அவாகள, **எனபால**—என னிடததில , வாழகிறாகள. **யான**—நான, **அவாபால**— அவாகளிடததில, **இனபதனுலே இருபபன**—(எனனிலும உயாநதவாகளிடததிறபோலே) இனபுறறு வாழகிறேன.

॥ भा ॥ देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरात्मनाऽवस्थितेषु जातितश्चाकारतस्स्वभावतो ज्ञानतश्चात्यन्तोत्कृष्टापकृष्टरूपेण वर्तमानेषु सर्वेषु भूतेषु समा-

---

29 26-ம ஶ்லோகததில 'கிடைததறகரிதோ எளிதோ, உயாநததோ தாழநததோ' என்று இடுகிற திரவியததின உயாவு தாழவை ஆராயாமல ஏறறுககொளகிருன என்னும ஸௌலப₄யம (எளிமை) கூறபபடடது அடுதத ஶ்லோகததில—செயகினற செயல களெல்லாம 'கணணனுககே என்னும நினைவுடன செயயபபடட தாலேயே அவனுககு ஆராத₄னமாகும என்று கூறுவதன மூலம அநத ஸௌலப₄யம வலியுறுததபபடடது ப₄ககிசெயயும அதி₄காரி யைப புகழும இநத ஶ்லோகததாலும, அடுதத ஶ்லோகததாலும ஜனமம, ஆகாரம, ஸவப₄ாவம, ஜஞானம, ஒழுககம ஆகியவற ருல எததனை தாழநதவனுயினும ஸவயமபரயோஜன ப₄ககியைச செயதாளுகில அவனிடததில தன ஈடுபாடடைக காடடுகிருன. இத தால உயாநதவன தாழநதவாகளோடு ஒரு நீராககலநது பரி மாறுகையாகிற ஸௌஶீலயகு₃ணம காடடபபடுகிறது இது உலகில வேறெவரிடமும காணபபடாததாய எமபெருமானுககே உளளதான ஒரு மஹாகு₃ணமாகும. இவவிரணடு ஶ்லோகஙகளில இரணடாவதில ஒழுககததில தாழநதவாகளைபபறறிப பேசியிருககையாலே, இநத ஶ்லோகததில ஜனமம (பிறபபு) ஆகாரம (உடலமைபபு), ஸவப₄ாவம் (ஆதமகு₃ணஙகள), ஜஞானம (அறிவு) முதலானவறறுல தாழநதவா களைபபறறிப பேசுகிருன என்று கொளளவேணடும. (ஸமோऽஹம ஸாவபூ₄தேஷு) தே₃வா, திரயக (விலஙகுகளும, பறவைகளும), மநுஷயா, ஸத₂ாவரம (மரம செடி கொடிகள) என்னும நாலவகை யோனிகளிலும பிறநதிருபபவாகளாய,ஜாதியாலும, உடலமைபபாகிற ஆகாரததாலும, ஆதமகு₃ணஙகளாகிற ஸவப₄ாவததாலும, அறிவாலும மிகவும உயாவு தாழவைப பெறறிருககும எலலா ஜீவராஶிகளிடததி லும என்னை ஆஶ்ரயிககும விஷயததில நான ஸமமாயிருபபவன. (ஸாவபூ₄தேஷு) உலகிலுளள ஜீவராஶிகள தே₃வா, மனிதா, திரயக, ஸத₂ாவரம என்று நாலவகைபபடடிருககினறனா. ஒவவொருவகை யிலும பல வேறுபடட அவாநதர ஜாதிகளும உளளன தே₃வர் களில வஸுககள, ஆதி₃தயாகள, ருத₃ராகள முதலான ஜாதிகளும, மனிதாகளில ப₃ராஹமணன க்ஷததரியன முதலான ஜாதிகளும. திரயக ஸத₂ாவரஙகளில ஏராளமான ஜாதிகளும காணபபடுகின்றன. ஒரே ஜாதியைச சோநதவாகளுககுளளேயும—பிறபபினுலும, அழகா யிருபபது அழகறறிருபபது, ஸதரீயாயிருபபது புருஷனுயிருபபது,

श्रयणीयत्वे समोऽहम्; अयं जात्याकारस्वभावज्ञानादिभिर्निकृष्ट इति समाश्रयणे न मे द्वेष्योऽस्ति—उद्वेजनीयतया न त्याज्योऽस्ति। तथा

ஒழுங்கான அங்க₃ங்களை உடையனுயிருப்பது ஒழுங்கற்ற அங்க₃ங்களை உடையனுயிருப்பது முதலான ஆகாரங்களாலும் ஸத்வகு₃ணத்தின் மிகுதியினால் நல்ல கு₃ணங்களை உடையவனுயிருப்பது ரஜஸ்தமோ கு₃ணங்களின் மிகுதியினால் தீய கு₃ணங்களை உடையவனுயிருப்பது முதலான ஸ்வப₄ாவங்களாலும், அறிவாலும் எத்தனையோ ஏற்றத் தாழ்வுகள் உள்ளன இப்படிப் பலவகைப்பட்ட எல்லா ஜீவராசிகள் விஷயத்திலும் நான் ஸமமானவன் என்கிருன் 'இது எப்படிப்பொருந்தும்? கம்ஸன் முதலானவர்களை இவன் நிர ஸிப்பதையும், அக்ரூரன் முதலானவர்களை அநுக்₃ரஹிப்பதையும் காண்கிறோமே, முந்தின ஶ்லோகத்திலேயே 'மாமுபைஷ்யஸி' என்று இந்த ஜீவராசிகளில் சிலரே தன்னை அடைவதாகக் கூறியிருக்கிறனே' எனில் இங்கு எல்லாவகையிலும் ஸமமாயிருக்கிறேன் என்று எம் பெருமான் கூறவில்லை ஆஶ்ரயிக்கும் விஷயத்தில் ஸமமாயிருக் கிறேன் என்பதே இங்கு எம்பெருமான் திருவுள்ளம் என்பது 'யே ப₄ஜந்தி து மாம் ப₄க்த்யா'' என்னும் பிற்பாதியிலிருந்தே தெளிவா கிறது, ஆகையாலே குறையில்லை. ''மாம் ஹி பார்த₂ வ்யபாஶ்ரித்ய'' என்னும் 32-வது ஶ்லோகத்திலும் ஸ்த்ரீகள், வைஶ்யர்கள், ஶூத்₃ரர்கள் முதலான தாழ்ந்த பிறப்பை உடையவர்களும் தன்னை ஆஶ்ரயிக்கும் விஷயத்தில் ஸமமானவர்கள் என்று காட்டுகிருனன்றே. தே₃வர்களும் இவனை ப₄க்திசெய்து ஆஶ்ரயிக்கலாம் என்பது ப₃்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் தே₃வதாதி₄கரணத்தில் (1-3 7) ஸ்த₂ாபிக்கப்பட்டது. க₃ஜேந்த₃்ரன், ஸுக்₃ரீவன் முதலான திர்யக்குகளும் புண்ணிய மிகுதியினால் அறிவுபெற்று இவனை ஆஶ்ரயித்தார்கள் என்பது இதி ஹாஸபுராணப்ரஸித்₃த₄ம் ஆகையால் பூர்வமீமாம்ஸையில் திர்ய க₃தி₄கரணத்தில் திர்யக்குகளுக்கு யாக₃ம் முதலானவற்றை அநுஷ் டி₂த்து உயர்க₃திக்குச் செல்ல இயலாதாகையால் அவற்றில் அதி₄ காரமில்லை என்று கூறியதும் புண்யத்தால் அறிவுபெருத மற்ற திர்யக்குகள் விஷயத்தில் என்று கொள்ளவேண்டும் ஶாபம் முத லானவற்றுல் ஸ்த₂ாவரமாயிருக்கும் சில சேதனர்க்கு ஜ்ஞானமுண்டு என்று மஹரிஷிகள் கூறுகிருர்கள் ஆகையால் அத்தகைய ஸ்த₂ாவ ரங்களும் தம் மனேவ்ருத்தியாகிற அறிவாலே எம்பெருமானை ஆஶ்ர யித்து உய்வுபெறலாம் (ந மே த₃்வேஷ்யோऽஸ்தி) ''இவன் ஜாதி, ஆகாரம், ஸ்வப₄ாவம், அறிவு முதலானவற்றுல் தாழ்ந்தவன்'' என் னும் காரணத்தால், என்னை ஆஶ்ரயிக்கும் விஷயத்தில் எனக்கு

समाश्रितत्वातिरेकेण जात्यादिभिरत्यन्तोत्कृष्टोऽयमिति तद्युक्ततया समाश्रयणे न कश्चित्प्रियोऽस्ति—न संग्राह्योऽस्ति। अपि त्वत्यर्थमत्प्रियत्वेन मद्भजनेन विनाऽऽत्मधारणालाभात् मद्भजनैकप्रयोजना ये मां

எனனும வெறுககததககவனலலன இததகையவன எனனை ஆஶ்ரயிகக வநதாலுகில நான அருவருததது அவனைக கைவிடமாடடேன என்று கருததது (ந பரிய) அதுபோலவே 'எனனை ஆஶ்ரயிபபதறகு முனபு ஜாதி முதலானவறறால மிகவும உயாநதவன இவன'' என்று அநத உயாநத ஜாதி முதலானவை காரணமாக எனனை ஆஶ்ரயிககும விஷயததில எனககு எவனும பரீதி விஷயமானவனலலன ஆஶ்ரயிககுமபோது ஜாதி முதலானவறறில உயாவு காரணமாக நான எவனையும கைககொளளமாடடேன என்று கருததது. ''தே₃வாநாம தா₃நவாநாம ச ஸாமாநயமதி₄தை₃வதம | ஸாவதா₃ சரணத்₃வநத்₃வம'' [தே₃வாசுரககும, அசுராரககாகளுககும என்றும பொதுவாயிருககும எமபெருமானின திருவடிகள] என்று ஜிதநதா ஸதோதரததிலும ''ஈடும எடுபபுமில ஈசன'' [திருவாய 1 6-3] என்று நமமாழவாராலும, 'பொதுநினற பொனனஙகழல' [மூன-திருவ 88] என்று பேயாழவாராலும இவவாதத₂ம அருளிசசெயயபபடடது. இனி, இநத ஶ்லோகததின முறபாதியில சொலலபபடட விஷயஙகளைப பறறிப பினவரும ஆக்ஷேபம எழுகிறது அதாவது—''மிகுநத புணணியததின ப₂லனாய, பரீதிககுக காரணமாவதாக ஶாஸதரஙகளிலும உலகிலும பிரஸித்₃தி₄ பெறறவையான உயாநத ஜாதி முதலான சிறபபுககளால உனககு பரீதி ஏறபடுவதிலலையாகில உனககு பரீதி எதனாலதான ஏறபடும? ஒன்றினாலும ஏறபடாது எனில ஸ ச மம பரிய' [கீ₃தை 7-17] என்று ஜஞானியை உனககு மிகவும பரியனாகச சொலலியிருபபது பொருநதாதே'' எனபது அவவாக்ஷேபம. இதறகு பதில உரைககபபடுகிறது ஶ்லோகததின பிறபாதியிலே—(யே து) து ஶப₃த₃ம ஆக்ஷேபததுககுப பரிஹாரததைக காடடுகிறது. (யே து மாம ப₄கதயா ப₄ஜநதி தே மயி) எவாகள எனனிடததில மிகவும பரீதியுடையவாகளாயிருககையாலே எனனிடம ப₄கதி செலுததினாலொழிய உயிாத₄ரிககமாடடாதவாகளாய, ப₄கதியையே பயனாககொணடு எனனிடம அன்புசெலுததுகிறாாகளோ, அவாகள ஜாதி முதலானவறறால உயாநதவாகளாயினும தாழநதவாகளாயினும எனனை ஒதத கு₃ணஙகளையுடையவாகளைபபோலே தாம விருமபியபடி எனனோடு கலநது பரிமாறுகிறாாகள ''ப₄கதயா ப₄ஜநதி' எனகையாலே ப₄கதியை மோக்ஷஸாத₄னமாகக கருதி உபாஸிககும உபாஸ

भजन्ते; ते जात्यादिभिरुत्कृष्टा अपकृष्टा वा मत्समानगुणवद्यथासुखं मय्येव वर्तन्ते। अहमपि तेषु मदुत்कृष्टेष्विव वर्ते॥ २९॥

காகளைக காட்டிலும உயாநதவாகளாய, ப₄கதியை ஸவயமபரயோஜ னமாகக கருதும மஹாதமாககளையே கணணன திருவுளளத்தில கொணடிருககிருன் எனறும, உபாஸகஜ்ஞானிகளும அததகைய ஸவயமபரயோஜன ப₄கதிநிஷட₂ாகளாக ஆவதறகே அவாகளுககு ஸாத₄னப₄கதியை விதி₄ககிருன எனறும விளஙகுகிறது. இதைத திருவுளளததிறகொணடே கீ₃தாப₄ாஷயததில எமபெருமானுரும இநத பரகரணததில பல ஶலோகஙகளில ''ப₄ஜநைக பரயோஜநா '' [ப₄கதியையே பயனுககொணடவாகள] எனனும பத₃ததை இடட ருளுகிருா. ''உனனை ஸவாமியாக நினைதது ப₄கதிசெலுததுகிறவாகள உனனிடததில ஒதத கு₃ணததை உடையவாகளபோலே விருமபியபடி எபபடிப பரிமாறமுடியும ? ' எனனும கேளவி எழ ''நான அவாக ளிடம பரிமாறுமபடியைக கேளீா'' எனறு பதிலுரைககிருன மேலே— (தேஷு சாபி அஹம) ஸௌஶீலயததின உசசநிலையிலிருபபவனு கையாலே, (26வது ஶலோகததின ப₄ாஷய வயாக₂யானங களில எடுதது விவரிககபபடட 'யா கரியா,' எனறு தொடஙகும ஶலோகததில சொனனபடி) எனனைக காடடிலும உயாநதவாகளி டததிறபோலே நான அவாகளிடம பரிமாறுகிறேன ஆகையால நான ஸாவேஶ்வரன, ஜக₃ககாரணன முதலான பெருமைகளை அநுஸநதி₄தது ப₄யபபடாமல, அவாகளும எனனேடு ஒதத கு₃ணங களை உடையவாகளைபபோலே தாம விருமபியபடி எனனேடு பரி மாறுகிருாகள நானும அவாகளும் எஙகளுககிடையே உளள பிதாபுதர ஸமப₃நத₄ம, ப₄ாதருப₄ாயா ஸமப₃நத₄ம ஆகிய உறவு களை அறிநதவாகளாகையாலே ஒருவரோடொருவா இபபடிக கலநது பரிமாறககுறையிலலை எனறு கருதது. 'மயி தே' எனறவிடததிலிலலாத சகாரம, 'தேஷு சாபி எனறவிடததில உளளது. இநத 'ச'காரம பராத₄ானயததிலேயாய 'எனனைககாடடிலும உயர்நதவாகளிடத திறபோலே பரிமாறுகிறேன' எனனும கருததை உணாததி நிறகிறது. 'யே ப₄ஜநதி' எனறு பொதுவாக யசச₂ப₃த₃ததால எடுக கையாலே ஜாதியினுல தாழநதவாகளும ஸாத₄னப₄கதியைச செயயலாம எனறு உணாததபபடுகிறதாகையால '' ஜாதயாதி₃பி₄ உதகருஷடா அபகருஷடா வா '' எனறு ப₄ாஷயமிடபபடடது. இபபடிக கொணடால அபஶூத்₃ராதி₄கரண விரோத₄ம வருமே எனில உதகருஷட ஜனமததில ப₄கதியோக₃ததைத தொடஙகி அடுதது வரும தாழநத ஜநமததிலும அநத ப₄கதி தொடரப பெறறவாகளுக குத தததமககுரிய வாணாஶரம த₄ாமஙகளை அநுஷடி₂பபதன் மூலம எமபெருமானிடம ப₄கதி செயயலாமாகையால விரோத₄மிலலை.

॥ भा ॥ तत्रापि—

अपि चेत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक्।
साधुरेव स मन्तव्यस्सम्यग्व्यवसितो हि सः॥ ३०॥

30. அபி சேத ஸு॒து₃ராசாரோ ப₄ஜதே மாமநநயப₄ாக ।
ஸாது₄ரேவ ஸ மநதவயஸ ஸமயக வயவஸிதோ ஹி ஸ ॥

ஆக, ஜன்மம, ஆகாரம, ஸவப₄ாவம, ஜஞானம,ஒழுககம ஆகிய வறறால எததனை தாழநதவனாயினும ஸவயமபரயோஜனபக₄கதியைச செயதானாகில அவனிடததில, தன்னிலும உயாநதவாகளிடததிற போலே பரிமாறுகையாகிற ஸௌஶீலயகு₃ணத்தின உசசநிலையைக காடடினானயிறறு.

இநத நீாமையின் எலலைநிலததை உபாயாநதரபரர்களான ஸாத₄னபக₄கதிநிஷட₂ர்களிடமும காடடுவதைககணடு,

"அத₂ மருதி₃தகஷாயா கேசித₃ாஜாநத₃ாஸய-
தவரிதஶிதி₂லசிததா. கீாததிசிநதாநமஸயா ।
வித₃த₄தி நநு பாரம ப₄கதிநிக₄நா லப₄நதே
தவயி கில ததமே தவம தேஷு ரஙகே₃ந்த₃ர! கிம தத ॥"
[ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸதவம உததரஶதகம் 86]

[ஸ்ரீரஙக₃நாத₂ரே! (கர்ம ஜஞாந யோக₃ங்களாலே ப₄கதியோக₃ம் தொடஙகுவதறகுத தடையாயிருககும) பாபஙகள் நீஙகபபெற்றவர் களாய, இயறகையான அடிமையில பதறறததை உடையவாகளாய, உள்ளம நைநதவாகளாயிருககிற ப₄கதியோக₃நிஷட₂ாகளான சிலர் ஸஙகீாததனம, சிநதனம், நமஸகாரம ஆகியவறறைச செயகிறாாகள். அவாகளும (இதன் ப₂லனாக) பரமபத₃ததை அடைகிறாாகள். அவர்கள தேவரீரிடததிலே ஒதத கு₃ணததை உடையவர்களைபபோலே விருமபியபடி பரிமாறுகிறார்களனறோ. (இது பொருததம,) தேவரீா அவாகளிடததில தேவரீரைக காடடிலும் உயாநதவாகளிடததிற போலே பரிமாறுவதாக (கீ₃தையில) அருளிசசெயதிருககிறீரே, அது எபபடிப் பொருநதும? (இநத நீாமை ஒருவாககு நிலமலல எனறு கருத்து)] எனறு ப₄டடா ஈடுபடடு அருளிசசெயதருளினாா. 29.

ஸுது₃ராசார: **அபி** — மிகவும தாழநத ஒழுககததை உடையவனுயிருநதாலும, **மாம**—எனனிடம, **அநநயப₄ாக**—வேறு பயனை விருமபாதவனுய, **ப₄ஜதே** **சேத**—ப₄கதி செயதானுலல, **ஸ:**—அவன, **ஸாது₄** **ஏவ**—தலைசிறநத ஜஞானிகளோடு ஸமமானவனுவான; **மநதவ்ய**—கொண டாடததககவனும ஆவான. (ஏனெனில) **ஸ:**—அவன, **ஸமயக**—நனகு, **வயவஸித** **ஹி**—(எனனிடததில) உறுதி யான ாடுபாடு உடையவனனறே.

---

30. மிகவுந துராசார மேவிலுமவே றுணணுத
தகவொனறி யெனறனனைச சாரவா—னிகழவினறி
வாலறிவ னெனறே மதிககப படுமவனறுன
மேலறிவின றனமையான மிககு.

மிகவும துராசாரம மேவிலும — மிகவும தாழநத ஒழுக கததை உடையவனுயிருநதாலும, **வேறு உண்ணுத தகவு ஒனறி**—வேறொரு பயனை விருமபாத தனமையோடு கூடி, **எனறனனை**—எனனை, **சாரவான**—ப₄கதிசெயது அடைபவன, **இகழவு இனறி**—(தாழநத ஒழுககததினுல ஏறபடககூடிய) இகழசசிககு இலககாகாமல, **வாலறிவன எனறே மதிக கபபடும**—சிறநத ஜஞானி எனறே கொணடாடபபடுவான. (ஏனெனில) **அவனறுன்** — அவனதான, **மிக்கு**—மிகவும, **அறிவின மேல தன்மையான** — அறிவினுல உணடாகும உறுதிபபாடடை உடையவனனறே.

---

30. **ஜனமம், ஆகாரம, ஸவப₄ாவம், ஜஞானம் ஆகியவறறுல எததனை தாழநதவனுயினும, தன்னிடம ஸவயமபரயோஜனப₄கதியைச செயதானுகில, அவாகளிடம தனனைககாடடிலும உயாநதவாக ளிடததிற்போலே தான பரிமாறுவதைக காடடினுன சென்ற ஶலோ கத்தில. அதறகும மேலே, ஒழுக்கததால எததனை தாழநதவனு யினும, தன்னிடம ஸவயமபரயோஜன ப₄கதியைச செயதானுகில, அவன தலைசிறநத ஜஞானிகளோடு ஒரு கோவையாக எண்ணத் தககவன என்கிறுன் இநத ஶலோகததில். "கொனறேன பலவுயி ரைக குறிககோள் ஒனறிலாமையினுல, எனறேனும இரந்தாாககு இனிதாக உரைததறியேன், குனறேய மேகமதிா குளிாமாமலை**

॥ भा ॥ तत्रतत्र जातिविशेषे जातानां यस्समाचार उपादेयः परिहरणीयश्च; तस्मादतिवृत्तोऽप्युक्तप्रकारेण मामनन्यभाक् भजनैकप्रयो-

---

வேஙகடவா! அன்றே வநதடைநதேன் அடியேனை ஆடகொண டருளே'' [பெரியதிரு 1-9-3] எனறு திருமஙகை ஆழவாா இமமஹா குணததைத தமமிடததிலேயே காடடுமபடி பிராாததிததாரன்றோ. (ஸுதுராசாரோऽபி) அநதநத வாணஙகளில (ஜாதிகளில) பிறநத வாகளுககு ஶாஸதரஙகளில யாதொரு ஒழுககம கைககொளளததகக தாகவும, யாதொரு ஒழுககம விலககததககதாகவும கூறபபட டுளளதோ அவறறை மீறினவனுக இருநதாலும. அநதணனுககு மது, மாம்ஸம முதலானவறறை உணபது விலககததககது. க்ஷதரியன முதலான மறற வாணததைச சோநதவாகளுககு அது விலககததககதன்று காராம பசுவின் (கபிலையின்) பாலைப பருகுவது ஶூதரனுககு விலககத்தககது. அதுவே அநதணனுககுக கைக கொளளததககது இவறறையெலலாம கருதியே ''ததர ததர ஜாதிவிஶேஷே ஜாதாநாம யஸஸமாசார உபாதேய பரிஹரணீயஶச'' எனறு பாஷயமிடபபடடது. (மாம அநநயபாக பஜதே சேத) வேறொரு பயனைக கருதாமல பககதியையே பயனுககொணடு, இவ வததியாயததின் தொடககததிலிருநது காடடிய ரீதியில என்னிடம பககதி செயதானுகில, 'அபி சேத' என்னும பதஙகள் இபபடிப பிரிதது அநவயிககிறபடியால புநருகதியிலலை. (அநநயபாக) முன் ஶலோகஙக ளிறபோலே பககதியையே பயனுககொணடு மோக்ஷமுளளிடட வேறு எபபயனையும கருதாமல பககதி செயயும மஹாதமாவான ஜஞானி யைக குறிககிறது. வேறு பயனகள எதையும கருதாதவனுகையாலே அபபயனகளையே தரும மறற தெயவஙகளை இவன் கனவிலும் கருத மாடடான் எனபது சொலலாமலே விளஙகும். ''பரஹமாணம ஶிதிகணடம ச யாஶசாநயா தேவதாஸ ஸமருதா। பரதிபுததா ந ஸேவநதே யஸமாத பரிமிதம பலம॥'' [பாரதம்-ஶாநதி-மோக்ஷ 350 36] [பிரமனையும, சிவனையும, மறறுமுளள தெயவஙகளையும ஜஞானிகள ஸேவிககமாட்டார்கள. (ஏனெனில) அவாகளிடமிருநது கிடைககும பயன் அளவுபடடதாயிருககையால] என்று இவவாததம் சொலலபபடடதனறே. (ஸாதுரேவ ஸ.) வைஷணவ கோஷடியில முன்நிறபவாகளோடு ஒருவனுக எணணத்தககவனே அவன். ''உப மாநம அஶேஷாணும ஸாதூநாம ய ஸதாऽபவத'' [வி-பு 1-15-156] [எநத பரஹலாதாழவான் எலலா ஸாதுககளுககும் உபமாந மானுரோ] என்று 'ஸாது' ஶபதம் சிறநத ஜஞானிகளைக குறிககு

जनो भजते चेत्, साधुरेव सः—वैष्णवाग्रेसर एव सः; मन्तव्यः—

மென்று பராமரா உணாததினானரே. "ஸாத₄வ க்ஷீணதோ₃ஷா: ஸ்யு" [வி-பு 3-11-3] [தோ₃ஷமறறவாகள ஸாது₄ககளாவாாகள] 'ஜனமாநதர ஸஹஸரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதி₄பி₄ । நராணாம க்ஷீண பாபாநாம கருஷ்ணே ப₄கதி பரஜாயதே ॥" [பஞசராதரம] [ஆயிரக கணககான பிறபபுகளில காமஜ்ஞாந ப₄கதியோக₃ஙகளாலே பாபஙகள் நீஙகபபெறற மனிதாகளுககுக கிருஷ்ணனிடம ப₄கதி உணடாகிறது] எனகிறபடியே பாபஙகள நீஙகப பெறறவனுககனறே எமபெருமா னிடம ப₄கதி உணடாகும. "ஆசாரபரப₄வோ த₄ாம த₄ாமஸய பர பு₄ரசயுத" [ஸஹஸரநாமாத₄யாயம] [த₄ாமமானது நலலொழுககததி லிருநது உணடாகிறது அசயுதன த₄ாமததின் தலைவனுவான,] எனறு எமபெருமானும ஆசாரததிலிருநது ஏறபடும த₄ாமததிறகுத தலைவன் எனபபடடான. "ஆசாரஹீநம ந புநநதி வேதா₃" [வாஸிஷட₂ ஸமருதி 6-3] [ஆசாரமறறவனை வேத₃ஙகள பரிஶுத₃த₄பபடுதத மாடடா] "ஸநத₄யாஹீநோऽஶுசிா நிதயம அநாஹஸஸாவகாமஸு" [த₃க்ஷஸமருதி 2 22] [ஸநத₄யாவநத₃னம செயயாதவன எபபோதும் அஶுத₃த₄னுவான எநதக காமமும செயயத் தகுதியறறவனுவான] எனறு ஆசாரமறறவனை எதறகும தகுதியிலலாதவனென்று ஶாஸத ரஙகள நிநதிததுமிருககினறன. அபபடியிருககுமபோது இவனை 'ஸாது₄' எனபது எபபடி? எனில வேறு பயன் கருதாத ப₄கதி எமபெருமானுடைய கருபையாலே இவனுககு ஏறபடடிருககையாலே இவனிடமுளள து₃ராசாரம அஸதஸமமாய இவன வைஷ்ணவாகளின முனனணியில நிறபவனுகவே கருதபபடுவான காமஜ்ஞாநப₄கதி யோக₃ஙகளை அநுஷ்டி₂தது அதனுல பாபம நீஙகபபெறறவாகளுககு ப₄கதி உணடாவது ஒரு வகை. அநதக காமஜ்ஞாநப₄கதியோக₃ஙக ளின ஸத₂ானததிலே எமபெருமானுடைய கருபை இருநது ப₄கதி உணடாவது இரணடாவது வகை இவறறில இவன இரணடாவது வகையைச சோநதவன எனறு கொளளவேணடும. "து₃ராசாரோபி ஸாவாஶீ கருதக₄நோ நாஸதிக புரா । ஸமாஶரயேதா₃தி₃தே₃வம ஶரத₃த₄யா ஶரணம யதி₃ ॥ நிாதோ₃ஷம வித்₃தி₄ தம ஜநதும பர ப₄ாவாத பரமாதமந ॥" [ஸாதவதஸமஹிதை 16-23 24] [நெடுங காலமாக து₃ராசாரமுடையவனுயினும, எதையும உணபவனுயினும், செயநநனறி கொனறவனுயினும, நாஸதிகனுயினும ஆதி₃தே₃வ ஞன நாராயணனை ஶரத₃தையுடன் உபாயமாகப் பறறினுகில அநத மனிதனை, பரமாதமாவின் பரப₄ாவததினுலே தோ₃ஷமறறவ

बहुमन्तव्यः, पूर्वोक्तैस्सम इत्यर्थः। कुत एतत्? सम्यग्व्यवसितो हि सः—यतोऽस्य व्यवसायस्सुसमीचीनः। भगवान् निखिलजगदेक-

னுக்க கருதுவாயாக] என்று சாஸ்த்ரங்களில் முழங்கப்பட்டதன்றோ ஆகையாலே இவன் சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப்படுபவனேயாவான். (ஸாது₄ரேவ) ''விஷ்ணுரேவ பூ₄தவா'' [யஜு॰ ?-1-3-16] [விஷ்ணுவுக்குச் சமமாக ஆகி] முதலான விடங்களில் ஏவகாரம் ஸாமயத்தைக் குறிப்பதுண்டாகையாலே இங்கும் ஸாது₄க்களோடு ஸமானமான வனாகிறான் என்று பொருள் (ஸ மந்தவ்ய) இப்படி வைஷ்ணவர்களின் முன்னணியில் நிற்பவனாகையாலே அவன் கொண்டாடத் தக்கவனுமாவான். ஆசாரமற்ற மனிதன் ஸாது₄க்களால் விலக்கத் தக்கவனாயினும், அத்தகையவன் எம்பெருமானையே எல்லாமாகக் கொண்ட ஜ்ஞானியாகிவிட்டானாகில் 'சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப் படுவாரே' [பெரியாழ்திரு 3-6-11] என்று பெரியாழ்வார் அருளிய ரீதியில் ஸாது₄க்களால் கொண்டாடத்தக்கவனேயாவான் என்று கருத்து. (மந்தவ்ய) 'ஸாது₄ என்றே நினைக்கத்தக்கவன்' என்று பொருள் கொண்டால் 'மந்தவ்ய' என்னும் ஶப்₃த₃ம் பொருளற்றதாய், தேவையில்லாததாகிறபடியால் 'ஸம்மந்தவ்ய' என்று கொண்டு, ப₃ஹு॰மந்தவ்யன் (கொண்டாடத்தக்கவன்) என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது 'ஸம்' என்னும் உபஸர்க₃ம் இல்லையே எனில், உபஸர்க₃ங்களின் பொருளும் தா₄துவிலேயே அடங்கியிருக்கையாலும் உபஸர்க₃ம் அதை வெளிக்காட்டுவதை மாத்திரம் செய்கிறதாகையாலும், அர்த₂ ஸ்வாரஸ்யத்தைக் கருதி, உபஸர்க₃மில்லாவிடிலும் இப்படிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இனி, மேலும் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழக்கூடும்; ''நல்ல ஆசாரம் நற்பயனுக்கு உபாயமாகும் து₃ராசாரம் தாழ்ந்த ப₂லன்களையே விளைக்கும் அப்படியிருக்கும்போது, து₃ராசாரமுடையவனும் நற்பயனை அடைகிறான் என்று எப்படிக் கூறமுடியும்?'' என்பது அவ்வாக்ஷேபம், இதற்கு—' இவன் தன்னுடைய து₃ராசாரம் முதலான அநிஷ்டங்களைப் போக்கிக் கொள்வதற்கும், தலைசிறந்த பயனைப்பெறுவதற்கும், தன் முயற்சியை உபாயமாகக்கொள்ளாமல் தன்னோடு தந்தை, ரக்ஷகன் ஶேஷி, ப₄ர்த்தா முதலான எல்லா உறவுகளையும் உடைய எம்பெருமானையே உபாயமாகக் கொள்கிறானாகையாலே இவனுக்குத் தாழ்வுகள் நீங்கி, நற்பயன் விளையத்தடையில்லை.'' என்னும் பரிஹாரத்தைக் கடைசி பாத₃த்தாலே காட்டுகிறான் — (ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:) இவனுடைய அத்₄யவஸாயம் (உறுதிப்பாடு) மிகச் சிறந்ததன்றோ அது

कारणभूतः परं ब्रह्म नारायणश्चराचरपतिरस्मत्स्वामी मम गुरुर्मम सुहृत् मम परमं भोग्यमिति सर्वैर्दुष्प्रापोऽयं व्यवसायस्तेन कृतः, तत्कार्यं

எததகையது? எனில இவனை எமபெருமானை எலலாக கலயாண குணஙகளும நிறைநதிருககை, தாழவுகள ஒனறும இலலாதிருககை என்னும உபயலிஙகங்களையுடைய பகவான எனறு உணாநதிருககிருன். "ஜஞாதவா பூதாதிம அவயயம" [கீதை9-13] எனறவிடததில கூறியபடி அனைததுலககும காரணமான பரமபொருளாகையாலே பிதாபுதரஸமபநதததை உடையவன எனறும உணாநதிருககிருன. 'நாராயண பரம ப்ரஹம" [தை-நா11] முதலான வேதவாககியஙகளில கூறியபடி ஸாவவயாபகதவம, ஸாவாதாரதவம, பராபயதவம, பரா பகதவம முதலான பல பெருமைகளை உணாததும நாராயணன எனனும தனிபபெயரை உடைய பரமபொருள எனறும உணாநதிருககிருன. *பதிம விஶவஸய ஆதமேஶவரம' [தை-நா 11] [உலகனைததுககும ஸவாமியாய, தனககுததானே ஈஶவரனுயிருபபவன நாராயணன] 'பதிம பதீநாம" [ஶவே 6-7] [ஸவாமிகளுககெலலாம ஸவாமியா யிருபபவன] என்று மறைமுடிகள முழஙகியபடியே அசைவனவும அசையாதனவுமான அனைவாககும ஸவாமி எனறு உணாநதிருக கிருன். ஆக இபபடி பரதவததுககு (மேனமைககு) உறுபபான குணஙகளை உடையவனுக இருபபதோடனறியில, ஸௌலபயததுககு (எளிமைககு) உறுபபான குணஙகளை உடையவனுக இருபபவன எனறும உணாநதிருககிருன. "இவன் எனககு ஸவாமியனறே, எனனை உபயவிபூதிககும புறமபானவன் எனறு நினைககிருனே? உடைமையான எனனை அடைவது இவனுககன்றே பேறு" எனறு வழககுப பேசலாமபடியான ஸாவஸவாமிதவததை உடையவன் எனறு உணாநதிருககிருன "இபபடி இயறகை உறவை உடைய வனுயிருபபதோடனறியில 'அறியாதன அறிவிதத அததா' [திருவாய 2-3-2] எனகிறபடியே ஒனறுமறியாத மூடனுயிருநத எனககு நலலறிவை உணாததிய மஹோபகாரகனுன ஆசாாயனனறே இவன் எனறும உணாநதிருககிருன. "'ஸுஹருத நாராயண:' எனகிற படியே, நான பலலாயிரம பிழைகள செயவதைப பாாததிருநதும காணும் கண இலலாதவனுய, எனககு நன்மையே விருமபும நணப னன்றே இவன"எனறும உணர்நதிருககிருன். மிகத தாழநதவையாய, துனபம கலந்தவையாய, அழிபவையாயிருககும கணநேர இன்பஙகளில ஈடுபடட எனககு, எலலையறறதாய, குறறமறறதாய, நிதயமானதான பேரின்பக் கடலாயிருக்கும் தன்னைத தானே காடடிய பரமபோககயப

चानन्यप्रयोजनं निरन्तरं भजनं तस्यास्ति, अतस्साधुरेव ; बहुमन्तव्यश्च । अस्मिन् व्यवसाये तत्कार्ये चोक्तप्रकारभजने संपन्ने सति तस्य आचार-

பொருளன்ரே இவன் என்றும் எண்ணியிருக்கிருன். இவனுடைய உறுதிப்பாடு இத்தகையதாகையாலே மிகச்சிறந்தவன்ரே என்றபடி. 'இப்படி எல்லாவகையான உறவுகளையும் உடையவனாகவும், ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் என்னை அறிந்திருக்கும் இந்த உறுதிப்பாடு அனைவர்க்கும் கிடைக்க அரிதானது. இந்த உறுதிப்பாட்டினால் வேறு பயன் கருதாமல் எப்போதும் என்னிடம் ப₄க்திசெய்வதாகிற பெருமையும் இவனிடம் உள்ளது. ஆகையால் இவன் வைஷ்ணவர்களின் முன்னணியில் நிற்பவனே, அனைவராலும் கொண்டாடத்தக்கவனே. இத்தகைய உறுதிப்பாடும், அதனாலுண்டாகும் ப₄க்தியும் இவனிடம் இருக்கும்போது, இவனிடமுள்ள து₃ராசாரம் கணிசிக்கத்தகாததொரு குறையே. அதைக்கொண்டு இவனை அநாத₃ரிப்பது தகாது நல்ல ஆசாரம் உடையவர்கள் சிலரிடமும் இத்தகைய உறுதிப்பாடு காணப்படவில்லையே வயிரச் சுரங்கத்திலிருந்தாலும் கூழாங்கல்லைத் தூர எறிவதும், குப்பையில் கிடந்தாலும் மாணிக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்வதுமன்ரே சான்ரோர்க்கு அழகு 'ப₃ஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே . . ஸ மஹாத்மா ஸுது₃ர்லப₄' [கீ₃தை 7-19] என்னுமிடத்தில் நானும், இத்தகைய மஹாத்மா எனக்கும் கிடைத்தற்கரியவன் என்று கூறியிருக்கிறேனே. ஆகையால் இவன் கொண்டாடத்தக்கவனே, இவனிடம் எவனாவது குற்றம் கண்டானாகில் அவன் மிகத் தாழ்ந்தவனாகிவிடுவான்'' என்பது எம்பெருமானின் திருவுள்ளம். ''யே ஜந்ம கோடிபி₄ஸ் ஸித₃த₄ா தேஷாமந்தேςதர ஸமஸ்தி₂தி ॥'' [பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை 38 305] [எவர்கள் கோடிக்கணக்கான பிறப்புகளில் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலிருந்து ஜ்ஞான ப₄க்திகள் வளரப்பெற்றிருக்கிருர்களோ அவர்களே (பரபத்தி ஶாஸ்த்ரமான) இப்பஞ்சராத்ரத்தில் நிலைநிற்பார்கள்] ''அநேக ஜந்மஸம்ஸார சிதே பாபஸமுச்சயே । நாக்ஷீணே ஜாயதே பும்ஸாம் கோ₃விந்த₃ாபி₄முகீ₂ ஸதி₂தி '' [இந்த ஸம்ஸாரத்தில் எடுத்த பல பல ஜன்மங்களில் குவித்துவைத்த பாபக்கூட்டங்கள் அழியாதபோது மனிதனுக்கு 'கோ₃விந்த₃னே எல்லாம்' என்னும் உறுதிப்பாடு விளையாது.] '' ஜ்ஞாநம் ச வ்யவஸாயஶ்ச த₃வௌ பரபரதிபாத₃கௌ । வ்யவஸாயாத₃ருதே ப₃ர ஹ்ம நாஸாத₃யதி தத்பரம் ॥'' [ப₄ாரதம் - மோக்ஷதர்மம் - 334-47. சுகரைக்குறித்து ஜனகவாக்யம்] [ஜ்ஞானமும் உறுதிப்பாடும் ஆகிய இரண்டும் பரமாத்மாவை அடைவிப்பவை. (இவற

व्यतिक्रमस्स्वल्पवैकल्यमिति न तावताऽनादरणीयः, अपि तु बहुमन्तव्य एवेत्यर्थः ॥ ३० ॥

றில) உறுதிபபாடிலலாத ஜஞானமாதரததினுல பரமபொருளை அடையமுடியாது] ''ஸமருதஸஸமபூாஷிதோ வாபி பூஜிதோ வா த₃விஜோததம'' [இதிஹாஸ ஸமுசசயம 32] [அநதணா தலைவரே! (து₃ராசாரமுடையவனுயினும என ப₄கதன) நினைககவும, பேசவும, பூஜிககவும தககவன]

''மத₃ப₄கதஜநவாத₃ஸலயம பூஜாயாஞசாநுமோத₃நம।
ஸவயமப₄யாசசநஞசைவ மத₃ாததே₂ டமப₄வாஜநம॥
மதகத₂ாஶரவணே ப₄க்தி ஸவரநேதராஙக₃விகரியா।
மமாநுஸமரணம நிதயம யசச மாம நோபஜீவதி॥
ப₄கதிரஷடவித₄ா ஹயேஷா யஸமிந மலேசசே₂பி வாததே।
ஸ விபரேநத₃ரோ முநி ஸ்ரீமாந ஸ யதி ஸ ச பண்டித₃॥
தஸமை தே₂யம ததோ க₃ராஹயம ஸ ச பூஜயோ யத₂ா
ஹயஹம। [க₃ாருட₂ம 219-6 : 9]

[(1) என் ப₄க்தர்களிடததில வாதஸலயம, (2) என்னை ஆராத₄னம செயவதை ஆமோதி₃த்தல, (3) தானே என்னைப பூஜித்தல, (4) என விஷயததில ஆட₃மப₃ரமறறிருததல, (5) என கதைகளைக கேடபதில அன்பு, (6) (என் கதைகளைக கேட்குமபோது) குரல தழதழததும, கணணீா மலகியும, உடமபு மயிாககூசசெறிநது கொணடுமிருககை, (7) எபபோதும என்னை நினைததிருககை, (8) என்னிடம வேறு ஒரு பரயோஜனததையும கேளாதிருக்கை—என்னும இநத எடடுவித₄மான ப₄கதியானது எநத மிலேசச₂னிடமும காணப படுகிறதோ, அவனே ப₃ராஹமணஶ்ரேஷட₂ன், அவனே முனிவன், அவனே த₄னவான், அவனே பணடித₃தன், அவனுககு ஞானததை உபதே₃ஶிககலாம, அவனிடமிருநது ஞானோபதே₃ஶமும் பெறலாம. அவன் என்னைபபோல பூஜிககததககவன.] முதலான பரமாணஙகளும, திருமாலையில ''மேமபொருள'' என்று தொடஙகும் 38ம் பாடடிறகு மேலேயுளள ப₄ாக₃வதபரப₄ாவததை விளக்கும பாடடுககளும இஙகு அநுஸநதி₄கககததககவை. ஆக, ஆசாரததில் எததனை தாழநதவனுயினும், வேறு பயன் கருதாமல எம்பெருமானிடம அனபு செலுததுகினற வன் தலைசிறநத வைஷணவனே என்று அருளிசசெயதானுயிறறு. 30.

॥भा॥ ननु * नाविरतो दुश्चरितान्नाशान्तो नासमाहितः। नाशान्तमानसो वाऽपि प्रज्ञानेनैनमाप्नुयात्॥ (क. २. २४) इत्यादिश्रुतेः आचारव्यतिक्रम उत्तरोत्तरभजनोत्पत्तिप्रवाहं निरुणद्धीत्यत्राह—

क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्तिं निगच्छति।
कौन्तेय! प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति॥३१॥

31. க்ஷிப்ரம் ப₄வதி த₄ர்மாத்மா ஶஶ்வச்சா₂ந்திம் நிக₃ச்ச₂தி ।
கௌந்தேய! ப்ரதிஜாநீஹி ந மே ப₄க்த ப்ரணஶ்யதி ॥

(என் விஷயமான ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப₄க்தியைச் செய்பவன் து₃ராசாரம் உள்ளவனாயினும்) க்ஷிப்ரம்—விரைவிலேயே, த₄ர்மாத்மா ப₄வதி—(தடை நீங்கப்பெற்ற) ப₄க்தியோக₃த்திலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சுடையவனாகிறான். ஶஶ்வச்சா₂ந்திம் — நிலையான து₃ராசாரநிவ்ருத்தியை, நிக₃ச்ச₂தி — நன்கு அடைகிறான். கௌந்தேய! — குந்தீ புத்ரனே!, “மே ப₄க்த — (ஸர்வேஶ்வரனாகிற) என்னுடைய ப₄க்தன், ந ப்ரணஶ்யதி—அழியமாட்டான்” (என்னும் இந்த அர்த்த₂த்தை) ப்ரதிஜாநீஹி—(நீயே) ப்ரதிஜ்ஞை செய்வாய்

---

31. ஒல்லை யவனற்றுமத் துற்ற வொருவனு
மல்லல்வினைச் சாந்திதனை மன்னுமே—யெல்லையில்சீர்க்
கௌந்தேயா வாங்கிதனைக் கட்டுரைநீ யென்பத்தன்
போநதே நசியான புறத்து.

அவன்—என் விஷயமான ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப₄க்தியைச் செய்பவன் (து₃ராசாரமுடையவனாயினும்) ஒல்லை—விரைவிலேயே, தருமத்து உற்ற ஒருவனும்—(தடைநீங்கப் பெற்ற) ப₄க்தியோக₃த்திலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவனாகிறான் அல்லல்வினை சாந்திதனை மன்னுமே—து₃ராசார நிவ்ருத்தியை நிலையாக அடைவான். எல்லையில்சீர் கௌந்தேயா! — கணக்கற்ற கு₃ணங்களையுடைய குந்தீ

||भा|| मत्प्रियत्वकारितानन्यप्रयोजनमद्भजनेन विधूतपापतयैव समूलोन्मूलितरजस्तमोगुणः क्षिप्रं धर्मात्मा भवति—क्षिप्रमेव विरोधि-

---

புதரனே!, 'என பகதன—என னுடைய பக்தன, புறததுப போநதே—ஸதாசாரததிறகுப புறமபாக நடபபவனுயினும, நசியான்—அழிநதுவிடமாடடான" ஆஙகு இதனே—என னும இநத ஆததததைத, நீ கடடறு—நீ பரதிஜஞை செயவாயாக

---

31. முன ஶலோகததில "மிகவும துராசாரமுடையவனுயி னும, எனது பகதன அனேவராலும கொணடாடத தககவனே' என று கூறினன. இதறகுமேல "மறறவாகளால கொணடாடத தககவனுயிருநதாலும 'நாவிரதோ துஶசரிதாத நாஶாநதோ நாஸமா ஹித। நாஶாநதமாநஸோ வாऽபி பரஜஞாநேநைநமாபநுயாத ||' [கடோபநிஷத 2-24] [துராசாரததிலிருநது நீஙகாதவனும, காம கரோதவேகம நீஙகப பெருதவனும, (பரமாதம விஷயததில) ஒருமுகபபடுததபபடாததும, (வெளிவிஷயஙகளில பாயாமல) கடடுப் படுததபபடாததுமான நெஞசை உடையவன இநதப பரமாத்மாவை ஞானததின மூலம அடையமுடியாது] என்று துராசாரம ஜஞா னம உணடாவதையே தடுததுவிடும என்று வேதம ஓதுகையாலும், 'பாபம பரஜஞாம நாஶயதி கரியமாணம புந புந। நஷடபரஜஞ பாபமேவ புநராரபதே தவிஜ|| ' [பாரதம உத 35-73] [பாபம மறுபடிமறுபடி செயயபபடடதாகில அறிவை அழிககிறது அநதணரே! அறிவழிநதவன் மறுபடியும பாபததையே தொடஙகுகிருன] என று ஸமருதியும இதை வலியுறுததுகையாலும அவனுடைய துராசாரம மேலும மேலும பகதி உணடாகி வளாவதைத தடுததுவிடுமே. ஆகையால இவன விருமபிய பலனுகிற பகவதபராபதியை அடைய முடியாதே" என்னும கேளவியெழ, அதறகு பதில கூறுகிருன் இநத ஶலோகததில (க்ஷிபரம பவதி தாமாதமா) முன ஶலோ கததில சொனனபடி என்னிடம ஈடுபடடு ஸவயமபரயோஜந பகதி யைச செயவதால பாபம நீஙகபபெறறு, ரஜஸதமோ குணஙகள அடியோடு அழியபபெறறு, விரைவிலேயே தடை நீஙகபபெறற அஙகஙகளோடு கூடிய பகதியோகததில ஈடுபடட நெஞசையுடை யவனுகிருன். (க்ஷிபரம) ஆசாரக குறைபாடு இவனுடைய பகதி நிறைவடைவதறகுத தாமதத்தை ஏறபடுத்தமுடியாது என்று கருததது. (தாமாதமா பவதி) "தாமஸயாஸய பரநதப!" [கீதை 9-3] என று இநத அததியாயததின் தொடககத்திலேயே தாமஶபதம

रहितसपरिकरमद्भजनैकमना भवति। एवंरूपभजनमेव हि * धर्मस्यास्य परन्तप (३) इत्युपक्रमे धर्मशब्दोदितम्। शश्वच्छान्ति निगच्छति— शाश्वतीं-अपुनरावर्तिनीं मत्प्राप्तिविरोध्याचारनिवृत्ति गच्छति। कौन्तेय!

பக்தியைக் குறித்துப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முன்பின் ஶ்லோகங்களிலும் பக்தியைப் பற்றிய பேச்சே அடிக்கடி வந்துள்ளது. ஆகையால் இங்கும் 'த₄ர்மஶப்₃த₃ம்' பக்தியைக் குறிப்பதே உசிதம் வாஞ்மரமத₄ர்மம் முதலானவற்றைக் குறிப்பதாகக் கொள்வது இந்த ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாது. ஆத்மஶப்₃த₃மும் இங்கு நெஞ்சைக் குறிக்கிறது "அநந்யமநஸ" [கீ₃தை 9-13] "மந்மநா ப₄வ" [கீதை 9-34] என்று முன்பின் ஶ்லோகங்களில் பக்தியுடைய நெஞ்சைப் பற்றிப் பேசியிருப்பதால் இதுவே பொருந்தும். 'பக்தி உண்டாகி வளர்வதற்குத் தடையை எப்படி பக்தியே நீக்கும்?' எனில் பக்தியின் தொடக்கநிலை பக்தி மேலும் வளர்வதற்குத் தடையான பாபங்களை நீக்குவதன் மூலம் பரிபூர்ண பக்தியை விளைக்கிறதாகையாலே குறையில்லை. "பக்தியின் பெருமையாலே பாபங்கள் நீங்குகின்றன என்பது சரி; அநுதாபம் இல்லாமல் பு₃த்₃தி₄பூர்வகமாகத் தொடரும் து₃ராசாரங்கள் பக்தியை எப்படித் தடுக்காமலிருக்கும்?' எனில் (ஶஶ்வச்சா₂ந்திம் நிக₃ச்ச₂தி) என்னை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் து₃ராசாரங்கள் என்றும் மறுபடி திரும்பி வராதபடி நீங்கப்பெறுகிறான். பக்தியின் ப்ரபா₄வத்தாலே து₃ராசாரங்களும் விரைவில் அடியோடு நீங்கிவிடும் என்று கருத்து (கௌந்தேய! ப்ரதிஜாநீஹி) குந்தீபுத்திரனே! நீயே பின் வரும் விஷயத்தைக்குறித்துப் பிரதிஜ்ஞைசெய். எவ்விஷயம்? எனில். (ந மே ப₄க்த ப்ரணஶ்யதி) ஸர்வேஶ்வரனுகிற என்னிடம் பக்திசெய்யத் தொடங்கியவன் அதற்குத்தடையான ஆசாரமுடையவனுயினும் அழியமாட்டான் என்னும் விஷயத்தை நீயே ப்ரதிஜ்ஞை செய் என்றபடி. "என் ப₄க்தன் அழியமாட்டான் என்று நீ அறிந்து கொள்" என்று ஜ்ஞானமாத்ரத்தை விதி₄ப்பதாயிருந்தால் "ஜாநீஹி" என்பதே போதும், 'ப்ரதி' என்னும் உபஸர்க்கமும் தேவையில்லை; "வாஸ்தோஷ்பதே! ப்ரதிஜாநீஹ்யஸ்மாந" [யஜு 3-4-10-36] [வாஸ்தோஷ்பதியே! எங்களை அறிவாயாக] முதலானவிடங்களில் வேறு வழியில்லாமையாலே "அறிவாய" என்றே பொருள்கொள்கிறோம். விஷயத்தைச் சொன்னலே தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய அர்ஜுனனுக்கு 'அறிந்துகொள்' என்று விதி₄ப்பது பயனற்றதுமாகும். வெளிப்படையாக விளங்கும் "ப்ரதிஜ்ஞை செய்" என்னும் பொருள்—இவ்விஷ

त्वमेवास्मिन्नर्थे प्रतिज्ञां कुरु—मद्भक्तावुपक्रान्तो विरोध्याचारमिश्रोऽपि न नश्यति; अपि तु मद्भक्तिमाहात्म्येन सर्वं विरोधिजातं नाशयित्वा शाश्वतीं विरोधिनिवृत्तिमधिगम्य क्षिप्रं परिपूर्णभक्तिर्भवतीति ॥ ३१ ॥

யம அசைககமுடியாதபடி அறுதியிடபபடடது எனககாட்டுகையால இவவிடததில தேவையானதுமாகும ஆகையால 'பரதிஜ்ஞை செய' என்றே பொருளகொளளபபடடது தான் பரதிஜ்ஞை செயயாமல, "நீயே பரதிஜ்ஞை செய" என்றது—"நான் சொலலு வதை நீ உறுதியாககொணடு, உனககு வேணடியவாகளுககெல லாம பரதிஜ்ஞைசெயது வெளிபபடுத்து" என்று கூறுவதன்மூலம இவவாதத₂ம மிகவும உறுதியானது எனககாடடுகிறது, மேலும, " 'கணணனை ஆயுத₄மெடுககவைபபேன' என்று என அடியானன பீ₄ஷமன சொனன வாாததையை மெயயாககுவதறகாக, 'ஆயுத₄ மெடுககமாட்டேன' என்னும என் வாாததையை இநத ப₄ாரதப போரிலேயே பொயயாககிககொளளபபோகிறவன் நான், ஆகையால, நான பரதிஜ்ஞை செயதால 'பொயயாகக கூடியதோ?' என்றும் பலா் ஐயமுறலாம, இநத ஐயம ஏறபடாமலிருபபதறகாக என்பகதனை நீயே இவவாதத₂தை பரதிஜ்ஞைசெய" என்னும கருததையும உணாத்துகிறது. "கௌநதேய!" என்னும விளி "நீ பரமஞான முடையவளாய, என் அததையுமான குநதியின பிளளையாகையாலும் நீ பரதிஜ்ஞை செயததை நான பொயயாகவிடமாட்டேன்" என்னும் கருததைக காட்டுகிறது (மே ப₄கத ந பரணஶ்யதி) என் ப₄கதி யைத தொடஙகியவன, அதறகுத தடையான ஆசாரததோடு கூடிய வனாயினும அழியமாட்டான, து₃ராசாரமுடையவனாய ப₄கதியைத தொடஙகியவனைப பறறியே முன் ஶ்லோகததில "அபி சேத ஸுது₃ரா சார" என்று பேசபபடுகிறதாகையாலும், ப₄கதி நிறைவடைநத வனுககு அழிவு ஏறபட இடமிலலாமையாலும இஙகு ப₄கதன் என் பது ப₄கதியைத தொடஙகியவனைக காட்டுகிறது ப₄கதியைத தொடஙகியவனையும 'ப₄கதன' என்றழைககத தட்டிலலையன்றே. (ந ப்ரணஶ்யதி) அழிவதிலலை, இஙகு 'ஶரீரம அழிவதிலலை' என்று கொளவது அஸமப₄ாவிதம; 'ஆதமா அழிவதிலலை' என்று கூறுவதும் இபரகரணததிறகுத தேவையிலலை. ஆகையால, "முறபாதியில கூறப் பட்டபடி தடைகள அழியபபெறுகிறுகையால, ப₄கதி நிறைவடை யாமையாகிற அழிவு இவனுககு ஏறபடுவதிலலை" என்றே இதறகுக கருததுரைககவேணடும. "என்னிடம அவன் செய்யும ப₄கதியின் பெருமையாலே, து₃ராசாரம முதலான தடைகள அனைததையும்

அழிந்து. தடைகள் மறுபடியும் திரும்பிவராதபடி நீங்கப்பெற்று விரைவிலேயே ப்ரக்ருதி நிறைவடையப்பெறுவான்'' என்று சொல்லிற்று. துராசாரமுடையவனாயினும் ப்ரக்ருதன் ப்ரக்திகாரணமாகவே அந்தத் தீயவொழுக்கம் நீங்கப்பெற்று ப்ரக்ருதிபூர்த்தியைப் பெற்று உயர்கதியடைவான் என்னும் விஷயத்தைப் பின்வரும் இதிஹாஸ புராணவ்ருத்தாந்தங்கள் விளக்குகின்றன — (1) மஹாபாரதம்-சாந்திபர்வம் (மோக்ஷதர்மம்) 345ம் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தம் — க்ருதயுகத்தில் பாஞ்சராத்ரதர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும் பரமபாகவதனான ஓரரசன் ப்ரக்ருதி மஹிமையினால் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் வல்லமைபெற்றிருந்தமையால் உபரிசரவஸு எனப் பெயர்பெற்றிருந்தான். ஒரு சமயம் தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் யாகம் செய்துகொண்டிருந்தபோது விவாதம் ஏற்பட்டது. 'க்ருதயுகத்தில் பிஷ்டபசு (மாவினால் செய்யப்பட்ட ஆடு) கொண்டே யாகம் செய்யவேண்டும்' என்னும் உண்மையைக் கூறினார் ருஷிகள், மாமஸத்தில் ஆசையாலே ''உயிரோடுள்ள ஆட்டைக்கொண்டே யாகம்செய்யவேண்டும்'' என்றனர் தேவர்கள், இவ்விவாதத்தில் இருதரப்பினரும் உபரிசரவஸுவை மத்யஸ்தனாகவைத்து நியாயம் கேட்டனர். உபரிசரவஸு தேவர்களிடம் பக்ஷபாதத்தால் 'உயிருள்ள ஆட்டைக்கொண்டே யாகம் செய்யவேண்டும்' என்று பொய் சொல்லிவிட்டான் 'இப்படிப் பொய் சொன்னதால் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் வல்லமை நீங்கி பூமியில் மஹாத்வாரமொன்றில் விழுவாய்' என்று ரிஷிகளால் சபிக்கப்பெற்று அப்படியே விழுந்துவிட்டான். அதற்குப்பின் அவனது விஷ்ணுப்ரக்ருதி மஹிமையினால் விரைவிலேயே எம்பெருமான் கருடனை அனுப்பி அவனைக்கொண்டு வஸுவை பூமித்வாரத்திலிருந்து தூக்கி ஆகாயத்தில் மறுபடி ஸஞ்சரிக்குமவனாக்கினான் என்னும் வரலாறு. (2) 'உபமாநமசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ்ஸதாபவத்'' [வி-பு 1-15 146] [எல்லா நல்லோர்களுக்கும் எப்போதும் உபமானமானான் ப்ரஹ்லாதன்] எனப் புகழ்பெற்ற ப்ரஹ்லாதனும் திரிவிக்கிரமன் மாவலியை வஞ்சித்து உலகளந்தபோது அவனோடு போர் புரிந்து, விரைவிலேயே அந்த ப்ரகுவத்பசாரத்திலிருந்து நீங்கப்பெற்றான் என்றும் புராணக்கதை. (3) பரமபாபியான க்ஷத்ரபந்து எம்பெருமானுடைய கோவிந்த நாமஸங்கீர்த்தன ப்ரபாவத்தால் மறுஜன்மத்தில் பூர்வஜன்மஸ்மரணம் ஏற்பட்டு, அதனால் வைராக்யம் விளைந்து எம்பெருமானை சரணமடைந்து முக்திபெற்றான் என்று விஷ்ணுதர்மத்தில் விளக்கப்பெற்ற கதை. இது ''மெய்யத்தவல

मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः।
स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम्॥३२॥
किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा।
अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम्॥३३॥

32. மாம் ஹி பாரதத₂! வயபாஶ்ரிதய யேऽபி ஸ்யு பாபயோநய. ।
ஸ்த்ரியோ வைஶ்யாஸததா₂ ஶூதா₃ரா தேऽபி
யாநதி பராஙக₃திம ॥

33 கிம புநா ப₃ராஹமணு புண்யா ப₄க்தா ராஜாஷயஸதத₂ா।
அநித்யமஸுக₂ம் லோகமிமம ப்ராபய ப₄ஜஸவ மாம ॥

பாாதத₂ — குநதீபுததிரனே! ஸதரிய — ஸதரீகளும, வைஶ்யா —வைஶ்யாகளும, தத₂ா ஶூதா₃ரா: — அவவண்ணமே ஶூதா₃ராகளுமான, பாபயோநய யே அபி ஸ்யு:— பாபததிஞல தாழநத பிறபபை எவாகள எடுததிருககிருாகளோ, தே அபி—அவாகளும, மாம—எனனே, வயபாஶ்ரிதய—சிறபபாக ஆஶ்ரயிதது, பராம க₃திம்—மேலான க₃தியை, யாநதி ஹி—அடைகிருாகளனறே. புண்யா:— புணயம செயது சிறநத பிறபபெடுததவாகளான, ப₃ராஹமணு —அநதணாகளும, ராஜாஷய தத₂ா—ராஜரிஷிகளும, ப₄க்தா:—எனனிடம ப₄கதி செயதாாகளாகில (மோக்ஷமடைவாாகள எனபதை) கிமபுந.—சொலலவும வேணடுமோ? (ஆகையால) அநிதயம — நிலையலலாததாய, அஸுக₂ம—துனபம நிறைநததான, இமம் லோகம்—இவவுலகை, பராபய — அடைநதிருபபவஞகையாலே, மாம் ப₄ஜஸவ—எனனிடம ப₄கதி செயவாயாக.

வினையுள் நின்று மூன்றெழுததுடைய பேரால கத்திரபந்துமனறே பராங்கதி கண்டு கொணடான" [திருமாலை 4] என்னும் பாசுரத்தின் வியாககியானததில விரிவாக எடுககபபட்டுள்ளது. ஆக, இமமூன்று (29,30,31) ஶ்லோகங்களால ஜாதி, ஆகாரம், ஸ்வப₄ாவம், ஞானம, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றுல உயாந்தாரோடு தாழந்தாரோடு வாசியற அனைவரும தன்னை ஆஶ்ரயித்து மோக்ஷஸித₃தி₄ பெறலாம் என திருபித்தாஞயிறறு. 31.

32. பாரத்தவென்னைப் பற்றினாற் பாவம் பயில்பிறவிச்
சோர்ந்தபெண் வைசியருஞ் சூத்திரரும்—போத்து
வினையடையார் வீடெய்தி மேற்கதியா மின்பந்
தனையடைவார் சென்று தழைத்து

33. ஆன்றபுண் ணியத்த ரன்பரா மந்தணர்கள்
ஞான்று திகவரசர் நண்ணெளிது—தானுமால்
மாயுமித் துன்புலகை மன்னியநீ யென்னையடைந்
தாயுமித் தன்மையறி யாங்கு

பார்த்த—குந்தீபுத்திரனே! **பாவம் பயில் பிறவி சோர்ந்த**—பாவத்தினால் ஏற்பட்ட பிறப்பையடைந்து சோர்வுற்ற, **பெண்**—ஸ்த்ரீகளும், **வைசியரும்**—வைஶ்யர்களும், **சூத்திரரும்**—ஶூத்ரர்களும், **என்னை**—என்னை, **பற்றினால்**—ஆஶ்ரயித்தால், **போத்து**—மறுபடியும், **வினை அடையார்**—பாபத்தையும், அதுகாரணமாக ஏற்படும் ஸம்ஸாரத்தையும் அடையாமல், **சென்று**—(அப்ராக்ருத லோகத்திற்குச்) சென்று, **தழைத்து**—சிறப்புற்று, **வீடு எய்தி**—மோக்ஷத்தை அடைந்து, **மேற்கதியாம் இன்பம் தனை**—பரமாத்மாநுபவமாகிற பேரின்பத்தை, **அடைவார்**—அடைவார்கள். **ஆன்ற புண்ணியத்தர்**—அழியாத புண்ணியம் செய்து சிறந்த பிறப்பெடுத்தவர்களாய, **அன்பராம்**—என்னிடம் ப்ரக்தியையும் செய்யும், **அந்தணர்கள்**—பிராம்மணர்களும், **ஞான்றிக அரசர்**—அறிவிற் சிறந்த அரசர்களான ராஜரிஷிகளும், **நண்ணெளிது தானுமால்**—என்னை அடைவது மிக எளிதன்றோ, **மாயும்**—நிலைநில்லாததாய, **இத்துன்புலகை**—துன்பமயமான இவ்வுலகை, **மன்னிய நீ**—அநாதிகாலமாகச் சேர்ந்திருக்கும் நீ, **ஆங்கு**—மோக்ஷத்தின் பொருட்டு, **என்னை அடைந்து ஆயும் இத்தன்மை**—என்னை ஆஶ்ரயித்து ப்ரக்தி செய்வதாகிற இத்தன்மையை, **அறி**—அறிவாயாக.

32,33 "அபி சேத் ஸுதுராசார" என்னும் ஶ்லோகத்தில்—பிறவியெடுத்தபின் பாபமூலமாகத் தீயவொழுக்கமுடையவனான வனைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டது அடுத்த ஶ்லோகத்தில் அவன்

॥ भा ॥ स्त्रियो वैश्याश्शूद्राश्च पापयोनयोऽपि मां व्यपाश्रित्य परां गतिं यान्ति; किं पुनः पुण्ययोनयो ब्राह्मणा राजर्षयश्च मद्भक्तिमास्थिताः ।

விரைவிலேயே ப₄க்திவைப₄வத்தால் நல்லொழுக்கமுடையவனுகிவிடு வான் என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விரு ஶ்லோகங்களிலும்—முன் பிறப்புகளில் மிகுந்த பாபம் செய்து, அதனுல் தாழ்ந்த பிறப்பையெடுத்திருப்பவர்களும் என்னை ஆஶ்ரயிப்பதாலேயே முற் கூறிய தலைசிறந்த மோக்ஷமாகிற ப₂லனை அடைவார்கள் எனக் கூறி, இப்படியிருக்கும்போது புண்ணியமான பிறப்பையெடுத்த வர்கள் பூர்ணப₄க்தி செய்தார்களாகில் தலைசிறந்த ப₂லனைப் பெறுவார்கள் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் என விளக்கி, பிறப்பு ஒழுக்கம் முதலானவற்றுல் தலைசிறந்து விளங்கும் நீ ப₂லனில் ஐயமற்றவனுய் என்னிடம் ப₄க்தி செய்வாயாக எனகிருன் (ஸ்த்ரியோ வைஶ்யா: தத₂ா ஶூத்₃ரா: யே பாபயோநயோऽபி ஸ்யு:) முற்பிறவியில் செய்த பாபம் காரணமாக, வேத₃த்தில் முழுவதுமோ ஓரளவுக்கோ அதி₄காரமில்லாத ஸ்த்ரீகள், வைஶ்யர்கள், ஶூத்₃ ரர்கள் ஆகிய தாழ்ந்த பிறவிகளை எடுத்திருப்பவர்களும். ஸ்த்ரீ ஶூத்₃ரர்களுக்கு வேத₃ம் முழுவதிலும், அதில் விதி₄க்கப்பட்ட ப₄க்தி யோக₃த்திலும் அதி₄காரமில்லை; முதல் மூன்று வர்ணங்களில் ஒன்றில் பிறந்தவனுகையாலே வேத₃த்திலும், ப₄க்தியோக₃த்திலும் அதி₄காரமுள்ளவனுயினும், ஸத்ரயாக₃த்தில் வைஶ்யனுக்கு அதி₄ காரமில்லையாகையாலே, அவனும் ஓரளவுக்குத் தாழ்ந்தவனுகையால் பாபயோனிகளோடு கூடப் படிக்கப்படுகிருன். ருத்விக்குகளுக்கே ஸத்ரயாக₃ம் செய்ய அதி₄காரமுண்டு, ப்₃ராஹ்மணர்களே ருத்விக்குக ளாயிருக்கமுடியும்; "தஸ்மாத்₃ ப்₃ராஹ்மண ஏவ ஆர்த்விஜ்யம் ..." [யஜு 1-3-2-14] என்னும் வேத₃வாக்யத்தில் க்ஷத்ரியனுக்கும் ஸத்ர யாக₃த்தில் அதி₄காரம் உண்டென்று கூறப்பட்டதாகையால் ப்₃ராஹ்மண க்ஷத்ரியர்களுக்கே ஸத்ரயாக₃த்தில் அதி₄காரமுண்டு என்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. (மாம் வ்யபாஶ்ரித்ய) என்னைச் சிறப்பாக ஆஶ்ரயித்து, ப₄க்தியோக₃ம் செய்ய அதி₄காரமுள்ள வைஶ் யர்கள் அதைச் செய்வதன்மூலமும், அனைவருமே ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப₄க்தியில் ஈடுபட்டு எம்பெருமானையே உபாயமாக உறுதிகொள்வ தாகிற ப்ரபத்தியின் மூலமும் ஆஶ்ரயிப்பது இங்கு சிறப்பாக ஆஶ்ர யிப்பது எனப்படுகிறது (தேऽபி யாந்தி பராம் க₃திம்) அவர்களும் மேலான மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். "கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டு கொண்டான்" [திருமாலை 4] என்ருர் தொண்டரடிப்பொடிகளும்.

अतस्त्वं राजर्षिरस्थिरं तापत्रयाभिहततया असुखं चेमं लोकं प्राप्य वर्तमानो मां भजस्व ॥३२॥३३॥

(யாநதி ஹி) பாபயோநிகளில பிறந்தவாகளும என்னைபபறறினாக ளாகில பரமபத₃ததை அடைகிறாகள என்பது சபரி, அஜாமிளன், த₄ர்மவயாத₄ன, க₄ணடாகாணனன, த₃தி₄ப₄ாணட₃ன், க₃ஜேநத₃ரன்., க்ஷதரப₃நது₄ முதலானவாகள விஷயததில இதிஹாஸபுராணபர ஸித₃த₄மனறோ எனறு கருதது. (பாாதத₂!) குநதீபுதரனுன நீ புணய யோனியிலே பிறநதவனுகையாலே எனனைபபறறி, பரமபத₃ததைப பெறுவது எளிது எனறு கருதது.

இரணடாவது ஶ்லோகத்தில இககருததை விவரித்துககொணடு, தன்னிடம ப₄கதிசெயயும்படி விதி₄ககிறான். (கிம புநா ப₃ராஹமணு' புணயா ப₄கதா ராஜர்ஷயஸ் தத₂ா) இபபடி பாபயோனிகளே என்னை ஆஶ்ரயிதது, பரமபத₃ததையடையுமபோது ப₃ராஹமணர்களும ராஜ ரிஷிகளுமான புணயயோனிகள (புணயததால ஏறபடட பிறப்பை யுடையவாகள) எனனிடம ப₄கதி செயதாாகளாகில பரமபத₃ததை யடைவாாகள என்பதைச சொலலவும வேணடுமோ? 'பாபயோநய' எனறு முன் ஶ்லோகததில சொன்னதறகு எதிாததடடாகையாலே இஙகுளள புணயஶப₃த₃ம புணயயோனிகள எனறு பொருளபடுகிறது 'கிம்புந' (சொலலவும வேணடுமோ) எனறது அவாகள மிக எளி தில தனனையடைவாாகள என்று காடடுவதறகாக. 'ராஜர்ஷய' என்று ராஜரிஷிகளை எடுத்தது—ராஜரிஷியான அாஜுனனும புணய யோனிகளில சேர்நதவனுகையாலே, தன்னிடம ப₄கதிசெயது எளிதில தனனை அடையலாம எனறு உணாததுவதறகாக ஆக இதுவரை யில ஸவயம்பரயோஜனமாக ப₄கதி செயபவாகளின் பெருமையை யும, ஸவயமபரயோஜன ப₄கதியின் பெருமையையும விரிவாக விளககிய பின்பும, அாஜுனனும ஸவயமபரயோஜன ப₄கதியில ஈடுபடடு "உனனிடம ப₂லனை எதிர்பாராத ப₄கதியைச செயய விருமபும நான் நீ சொன்னபடி போாபுரிய இசைகின்றேன்" என்று சொலலக காணுமையாலே, இவனுககு ஸாத₄னப₄கதியை உப தேஶிதது, அதறகு அங்க₃மாய, க்ஷதரியத₄ாமமான யுத₃த₄த்திலே இழியுமபடி செய்யலாம என்று எணணி ஸாத₄னப₄கதியை விதி₄ககி ருன் ஶ்லோகததின் பிறபாதியாலே. (அநிதயம் அஸுக₂ம லோக மிமம பராபய) ஆகையால ராஜரிஷியான நீயும நிலைநிலலாததாய, ஆத₄யாதமிகம (சரீர ஸமப₃ந்த₄ததால வருவது), ஆதி₄பௌ₄திகம்

॥ भा ॥ भक्तिस्वरूपमाह —

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु।
मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं मत्परायणः ॥ ३४ ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु राजविद्याराजगुह्ययोगो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

(பஞ்சபூ₄தங்களால் வருவது), ஆதி₄தை₃விகம் (தெய்வச் செய லால் வருவது) என்னும் மூன்று வகைப்பட்ட தாபங்களால் பீடிக்கப் பட்டிருக்கையாலே துன்பமயமாயிருப்பதாய், மிகத் தாழ்ந்ததான இந்த உலகத்தில் பிறவி எடுத்திருப்பவனுகையாலே ராஜரிஷி ஸப₃த₃த்தாலே ஸாத₄னப₄க்தியைச் செய்வதற்கு இவனுக்கு ஸாமர்த₂ யம் (தகுதி) உண்டென்று உணர்த்தப்பட்டது. 'அநித்யம் ப்ராப்ய' என்னும் தொடராலே ப₄க்தியின் ப₂லமான மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்கு ஆர்தத்வம் உண்டென்று காட்டப்படுகிறது. ஆர் தி₂த்வ ஸாமர்த₂யங்களை உடையவனன்றோ ஸாத₄னத்தில் இழிய முடியும். (அநித்யம் இமம் லோகம்) ''ஸததவிகாரியா'' [வி பு] என்கிறபடியே எப்போதும் விகாரத்தை அடைந்துகொண்டிருக்கை யாலே நிலைநில்லாததான இந்த லோகத்தை. (அஸுக₂ம் இமம் லோகம்) ஸுக₂த்துக்கு எதிர்த்தட்டான துன்பமயமான இவ்வுலகை. ந ஸுக₂ம் — அஸுக₂ம் விரோதி₄ என்னும் பொருளில் 'நஞ்' வந்துள்ளது. இங்கு அநுப₄விக்கப்படும் சிறு சிறு இன்பங்களும் துன்பத்தை விளைப்பவையாகையாலே துன்பமேயாகின்றன என்று கருத்து. (இமம் லோகம்) நம் கண்ணெதிரே காட்சியளிக்கும் மிகத் தாழ்ந்ததான இவ்வுலகத்தை. (ப்ராப்ய) இதையடைந்து, இதில் இருந்துகொண்டு துன்பத்தை அநுப₄விக்கிறவனுகையாலே என்று கருத்து (மாம் ப₄ஜஸ்வ) என்னிடம் ப₄க்தியைச் செய்வாயாக. இவ வண்ணமாக, நிலைநில்லாததாய் துன்பமயமானதாய், மிகத்தாழ்ந்த தான இவ்வுலகைக் காணுந்தோறும் என்னிடம் உறுதியான ஈடுபாடு இல்லாதிருந்த நிலைநீங்கி, நீ ப₄க்திசெய்யத் தொடங்குவாய் என்று கருத்து ஆக, 'பாபப்பிறவியை எடுத்தவர்களே என்னைப்பற்றிப் பரமபத₃த்தையடைந்திருக்கும்போது, புண்யப்பிறவியை எடுத்த ராஜ ரிஷியான நீ, நிலைநில்லாததாய், துன்பமயமானதாய், மிகத்தாழ்ந்த தான இவ்வுலகைவிட்டு நீங்கி பரமபத₃த்தையடைவது எளிதாகை யால், அதற்காக என்விஷயமான ஸாத₄னப₄க்தியைச் செய்யவேண்டும்' என்று ப₄க்தி விதி₄க்கப்பட்டதாயிற்று. 32, 33.

34. மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்தோ மத்₃யாஜீ மாம நமஸகுரு।
மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம ஆதமாநம் மதபராயண: ॥

மநமநா ப₄வ—எனனிடததில இடைவிடாமல நெஞசு செலுததியவனுக ஆவாயாக. **மத்₃ப₄க்த· ப₄வ**—(அதிலும) எனனிடம மிகவும பிரீதியுடையவனுக ஆவாயாக. **மத₃யாஜீ ப₄வ**—(அதிலும) எனனை ஆராதி₄பபவனுக ஆவாயாக **மாம**—எனனை, **நமஸகுரு**—வணஙகுவாயாக. **மத்பராயண** —எனனையே மேலான ஆஶ்ரயமாகக கொணடவனுய, **ஏவம**—இவவணணமாக, **ஆத்மாநம் யுக்த்வா**—நெஞசைப பழககுவதனமூலம, **மாம் ஏவ ஏஷ்யஸி**—எனனையே அடைவாய

---

34 எனனலஞசெய தென்மனனு யெனனையிறைஞ் சென்னைவணங்
கெனனலஞ்சோந துன்னையெழில யோகததின—மன்ன
தெனபறறே மீபயனு வேயநதநீ யென்னையே [வமைத்
வனபறறுய வநதடைதி வாயநது.

என நலம செயது—எனனிடம அனபு பூணடவனுய, **என மனனுய**–எனனிடம இடைவிடாமல நெஞசு செலுததி, **எனனை இறைஞசு** — எனனை ஆராதி₄பபாயாக. **எனனை வணஙகு**—எனனை வணஙகுவாயாக. **என் பறறே மீபயனு ஏய்ந்த நீ**—எனனைப பறறியிருபபதையே மேலான பயனுகக கொணடிருககும நீ, **உன்னை**—உனனை, **என் நலம் சோந்து எழிலயோகத்தின்** — எனனிடம ப₄கதியோடே சோநது அழகியதாயிருககும ப₄கதியோக₃ததில, **மனன அமைத்து**—நிலையாக ஈடுபடுததி, **என்னையே வன்பறறுய்** — எனனையே வலிய ஆஶ்ரயமாககொணடு, **வாய்ந்து வநதடைதி** — பொருநதி வநதடைவாய.

---

34. **சென்ற ஶ்லோகததின் இறுதியில '** ப₄ஜஸ்வ **' என்று விதி₄க்கப்பட்ட ஸாத₄னப₄கதியின் தனிததன்மைகளை விவரிக்கிருன் இநத ஶ்லோகததில. (மந்மநா ப₄வ) என்னிடததில நெஞசு செலுததியவனுக ஆவாயாக. ப₄கதியை விவரிக்கும இந்த ஶ்லோ**

|| भा || मन्मना भव—मयि सर्वेश्वरेश्वरे, निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकताने, सर्वज्ञे, सत्यसङ्कल्पे, निखिलजगदेककारणे, परस्मिन्

கததில ஆறு இடஙகளில 'மாம, மத' என்னும பத3ஙகளினமூலம தனனைக குறிததுககொளகிருன எமபெருமான ஆகையால வேத3ாந தஙகளில ஸாத4னப4கதியை விதி4ககும பரவித3யைகளில நூறறுக கணககான வாகயஙகளில உபாஸிககததககவையாகவும அதறகு உறுபபானவையாகவும ஓதபபடும தனது ஸவரூபம, ரூபம, கு3ணஙகள, விபூ4திகள முதலானவையனைததையும இநத ஆறு அஸமசச2ப3த3ஙகளாலே உணாததுகிருன எனறு விளஙகுகிறது. அபபடி உணாததபபடும பெருமைகள எவையெனில (1) ''தமீஶவராணும பரமம மஹேஶவரம'' [ஶவே 6-7] [ஈஶவராகளுக கெலலாம மேலான மஹேஶவரனை அவனை] ''ந தஸயேஶே கஶசந' [தை நா 1-9] [அபபரமபொருளை நியமிககும ஈஶன எவனு மிலலை] முதலான பரமாணஙகளில சொலலபபடும ஸாவேஶவரனை எனனிடமே ப4கதிசெலுததவேணடும. இபபடி அனைவரையும நிய மிககவலலவனுயிராதவனுல தலைசிறநத ப2லனை அளிகக இயலா தனரே இநத அணட3ததை நியமிததபோதிலும மறற அணட3ங களையும நிதயவிபூ4தியையும நியமிககவலலமைபெருத பிரமன சிவன முதலானவாகளாலும மோக்ஷததை அளிககமுடியாதனரே இதனுல தானே ''க்ஷேதரஜஞஸயேஶவரஜஞாநாத3விஶுத்3தி4 பரமா மதா'' [யாஜஞவலகயஸமருதி 3-94] [ஜீவனுககு ஈஶவரனை அறிவ தாலேயே மேலான பரிஶுத்3தி4யாகிற மோக்ஷம ஏறபடுகிறது] என்று சொலலபபடுகிறது என்று கருத்து. (2) எலலாத தாழவுக ளுககும எதிாததடடாயிருபபவனுய், நறகு3ணஙகளுககெலலாம் ஒரே கொளகலனுயிருபபவனை என்னிடமே ப4கதிசெலுத்த வேணடும. தாழவுகளை உடையவன் மறறவாகளைக கடைத் தேறற முடியாது. நறகு3ணஙகளறறவனும் நறபயனையளிகக முடி யாது. ஆகையால இவர்கள ப4கதி செலுததத தகாதவாகளாவா. உப4யலிஙக3ஙகள எனபபடும இவவிருதனமைகளை உடைய பரம் பொருளே உபாஸிககததககது என்று ஶாஸத்ரஙகள முழஙகுகினறன. இவவிரு பெருமைகளே — தாழவுடையவாகளும, நறகு3ணஙகள் அனைததையும பெறறிராதவாகளுமான பிரமன், சிவன் முதலான மறற தே3வாகளைக காட்டிலும ஸ்ரீமநநாராயணனை வேறுபடுததித தருகின்றன. ஶாஸதரஙகளில பரமபொருளைப் பறறிககூறுமபோது எலலாக கலயாணகு3ணஙகளையும் உடையவனுகப பல வாகயஙகள்

கூறுகின்றன நிர்குணம் (குணமற்றவன்) என்றும் சில வாக்யங்கள் பொதுவாகச் சொல்லுகின்றன. வேறு சில வாக்யங்கள் தாழ்ந்த குணங்களும், ப்ராக்ருத குணங்களான ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்க ளும் பரமாத்மாவிடமில்லை என்று கூறுகின்றன. முதலிரண்டுவகை வாக்யங்களில் மேலெழத் தோன்றும் முரண்பாட்டைப் பரிஹரிக்க வேண்டிய பொறுப்பு அவைவருக்கும் உள்ளது. வேதமும் பரம்பொரு ளிடம் இருப்பதாகத் தானே சொன்ன கல்யாணகுணங்களை நிர்குண வாக்யங்களாலே தானே தள்ளுகிறது என்று அத்வைதிகள் கூறுவது பொருந்தாது. ஆகையால் நிர்குணம் என்று இரண்டாவது வகை வாக்யங்களில் பொதுவாகத் தள்ளப்படும் குணங்கள் மூன்றுவது வகை வாக்யங்களில் குறிப்பிட்டுத் தள்ளப்படும் தாழ்ந்த குணங்க ளும் ப்ராக்ருத குணங்களுமே ஆகவேண்டும் என்பது ஸாமான்ய விசேஷந்யாயத்தைக்கொண்டு பார்க்கும்போது விளங்கும். ஆகை யால்தான் தாழ்வுகள் அற்றிருப்பதோடன்றியில் பிறருடைய தாழ்வு களையும் போக்கக்கூடியவனும், கணக்கற்ற கல்யாணகுணங்களை உடையவனாகையாலே அளவற்ற இனிமையை உடையவனுமான இவனே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று கருத்து. (3, 4) எல்லாமறிந்த ஸர்வஜ்ஞனும் தடையற்ற ஸங்கல்பத்தையுடைய ஸத்யஸங்கல்பனு மான என்னிடமே ப்ரக்ருதி செலுத்தவேண்டும். ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஆகிய இரண்டும் கணக்கற்ற கல்யாணகுணங்க ளனைத்துக்கும் உபலக்ஷணமாகும். சேதனனுடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு எல்லாமறிந்த ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தால்தான் முடியும். தலைசிறந்த மோக்ஷத்தை அளிப்பதற்குத் தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை யுடைய ஸத்யஸங்கல்பனாயிருந்தால்தான் முடியும். ஆகையால் உபாஸிக்கத்தக்க பரம்பொருளுக்கு இந்த இரு குணங்களும் இருந்தே தீரவேண்டும். மேலும் 'ஜகத்காரணப்பொருளே உபாஸிக்கத் தக்கது' என்று வேதங்கள் முழங்குகின்றன. ஸர்வஜ்ஞனாகவும், ஸத்யஸங்கல்ப னாகவும் இருந்தாலொழிய ஜகத்காரணப் பொருளாகமுடியாது. அதனா லேயே 'யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப: | தஸ்மா தேதத்ப்ரஹ்ம நாமரூபமந்நம் ச ஜாயதே' [முண்டகம் 1-1-9] [எந்தப் பரமாத்மா எல்லாப் பொருள்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிந்திருக்கிறானோ, எவனுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலான தவம் ஸங்கல்பமயமாயிருக்கிறதோ அவனிடமிருந்து — போக்யமாகவும் போக்தாவாகவுமிருக்கையாலே அந்நம் எனப்படுவதாய், மிகப்பெரிதா யிருக்கையால் 'ப்ரஹ்மம்' எனப்படுவதான இவ்வுலகம் நாமரூபங் களையுடையதாயிற்று] ''ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப'' [சாந் 8-7-1] [மெய்யான கல்யாணகுணங்களையும், தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை

ब्रह्मणि, पुरुषोत्तमे, पुण्डरीकदलामलायताक्षे, स्वच्छनीलजीमूतसङ्काशे,युग-

யும உடையவன்] என்று உபநிஷததுககள ஓதுகின்றன (5) எலலா உலகிறகும ஒரே காரணமாயிருககும எனனிடமே ப₄கதிசெலுதத வேணடும. ''யதோ வா இமானி பூ₄தானி ஜாயநதே யேந ஜாதானி ஜீவநதி, யதபரயநதயபி₄ஸமவிஶநதி, தத₃விஜிஜ்ஞாஸஸவ, தத ப₃ரஹமேதி'' [தை ப₄ருகு₃] [எதனிடமிருநது இநத ஜீவராஶிகள உணடாகின்றனவோ, எதனுல உணடான இவை வாழகின றனவோ, பிரளய காலததில எதை இவை அடைகினறனவோ அதையே ப₃ரஹமம என்று அறிவாய] ''காரணநது த்₄யேய'' [அத₂ர்வஶிகை₂] [காரணவஸதுவே தியானிககததககது] என்று உபநிஷததுககள ஜக₃தகாரணவஸதுவையே உபாஸிககததககதாக ஓதின. ஆனுல ஒரணட₂ததுககுக காரணமான பிரமன் முதலானவர் களோ, உபாத₃ான காரணமாத்ரமான மூலபரகருதி முதலான வையோ எலலாவுலகிறகும ஒரே காரணம எனனும பெருமை பெற றவையலலவாகையால உபாஸிககததககவையாகமாடடா. பிரமன சிவன் முதலானுரை உளளடககிய எலலாவுலகிற்கும் உபாத₃ா னம், நிமிததம, ஸஹகாரி என்னும் மூவகைக காரணமு மாகின்ற நாராயணன் ஒருவனே உபாஸிககததககவனுவான என்று கருதது (6, 7) பரப₃ரஹமமாகவும, புருஷோததமனுகவுமிருககும் என்னிடமே ப₄கதிசெலுததவேணடும, பரப₃ரஹ்மம் எனறதால இவன் எலலாப பொருளகளேயும வியாபிததிருககையாலே 'எலலாம இவனே' என்று சொலலலாமபடி மிகபபெரியவனுயிருப்பவன் என்று உணாததப்படுகிறது. அபபடியானுல எலலாபபொருளகளிலுமிருககும தோ₃ஷஙகள இவனிடம சேருமே எனனும ஐயம் எழ, இவன் சேதநாகளேவரைக காட்டிலும சிறநதவனுகையாலே உலகிலுளள தோ₃ஷஙகள் இவனேத தொடமாடடா என்று காடடுகிறது புருஷோததம ஶப₃த₃ம. பரப₃ரஹம ஶப₃த₃த்தால் ''நாராயண பரம ப்₃ரஹம'' என்று ஓதும நாராயணுநுவாகமும், புருஷோத்தம ஶப்₃த₃ததால புருஷஸூகதமும ஓதுகின்ற பரமபொருள் இவனே என்று காடடபபடுகிறது. அதனுல, அந்தந்த ஶாகை₂களில் ஓதப் படும் ஸாமானயஶப₃த₃ஙகள புருஷோததமன், நாராயணன் எனப படும இவனேயே குறிககினறன என்றும் உணாததபபடுகிறது. இவ்விரணடு ஶப₃த₃ங்களும் மிகப்பெரியவன் இவனே என்று காடடு கையாலே இவனேக்காடடிலும பெரியவன் ஒருவன் உணடு என்று கூறும் சைவர்களின வயோமாதீதவாத₃ம தளளபபட்டதாகிறது.

இவ்விரண்டு ஶப்₃த₃ங்களும குணங்களாலும மிகபபெரியவன் இவனே எனறு காட்டுகையால நிர்கு₃ணவாத₃மும நிரஸிக்கபபட்டதாகிறது. ஆக, ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்கள உபாஸிக்கவேண்டிய கலயாண கு₃ணங்களோடு கூடிய ஸ்வருபததின பெருமைகள விவரிக்கப்பட்டன. இனி, எலலா வேத₃ங்களிலும படிக்கபபட்ட புருஷஸூக்தம முதலானவற்றிலிருந்து தேறுகின்றதாய, ஶுப₄ாஶ்ரயமாயிருபபதான தி₃வ்யமங்க₃ள விக₃்ரஹமும, அதன கு₃ணங்களும, திருவாப₄ரணங்களும உபாஸிக்கததக்கவையாகையாலே அவற்றின பெருமை அடுததபடி அநுப₄விக்கபபடுகிறது. (8) தாமரையிதழ்போன்று நீண்டு பரந்த இரு திருக்கண்களையுடைய என்னிடமே ப₄க்திசெலுததவேண்டும். ''தஸ்ய யதா₂ கப்யாஸம புண்டரீ₃கம ஏவமக்ஷிணீ'' [சா₂ந் 1 6-7] [அநதபரமாதமாவுக்கு ஸூர்யனால மலாநத தாமரைபோன்ற இரு கண்கள உள] என்று அநதராதி₃த்ய வித்₃யாபரகரணததில தாமரைக்கண்ணனே இவனே உபாஸிக்கததக்கவன என்று உபநிஷத உத்₃கோ₄ஷிதததன்றோ இதனால எணகண்ணனான பிரமனும முக்கண்ணனான சிவனும, பன்னிருகண்ணனான முருகனும மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களால உபாஸிக்கததக்கவரலலா என்று விளங்குகிறது. (9) மிகத தெளிந்த நீலமேக₄மபோன்ற திருமேனியை உடைய என்னிடமே ப₄க்தி செலுததவேண்டும. ''நீலதோயத₃மத்₄யஸ்தா₂ விது₃யுல லேகே₂வ ப₄ாஸ்வரா'' [தை நா-11] [நீலமேக₄ததையுடகொண்ட மின்னற்கொடிபோல ஒளிவீசுவது பரமபொருளின திருமேனி] என்று நாராயணானுவாகததில இததிருமேனி எலலா வித்₃யைகளிலும உபாஸிக்கததக்கதாக எடுக்கபபட்டது. நீலமணி, கண்ணாடி, நீர், முததுசசிபபி முதலானவற்றைபபோலே ஒளியையுடையதாயும, பிறவற்றைப பிரதிப₂லிக்கக கூடியதாகவும இருக்கையாலே இததிருமேனி ஸ்வசச₂மாக (மிகததெளிநததாக) இருபபது. அதனாலேயே 'நீலமேக₄ததையுடகொண்ட மின்னற்கொடி போன்றது' என்று உப₄ய வேத₃ங்களிலும, ''சுற்றும ஒளிவட்டம சூழ்நது சோதி பரநதெங்கும'' [பெரியாழ்திரு 1-4-3] என்று பெரியாழ்வாராலும் வாணிக்கபபட்டது. (10) ஒரே சமயததில ஆயிரம ஸூர்யர்கள உதி₃ததாற்போன்ற ஒளியோடு கூடிய திருமேனியையுடைய என்னிடமே ப₄க்தி செலுததவேண்டும ''ஆதி₃த்ய வர்ணம''என்று புருஷஸூக்தத்திலும ''தமேவ ப₄ாந்தம அநுப₄ாதி ஸர்வம, தஸ்ய ப₄ாஸா ஸர்வமித₃ம விப₄ாதி'' [முண்டக₃ 2-2-10] [ஒளிவிடும அவனைப பின்பற்றியே ஒளியுடைய எலலாச சோதிகளும ஒளிர்கின்றன] என்று முண்டகோ₃பநிஷததிலும, ''தி₃வி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய ப₄வேத₃யுக₃பது₃ததி₂தா। யதி₃ ப₄ாஸஸ்த₃ருஶீ ஸா ஸ்யாத₃ப₄ாஸஸ்தஸ்ய மஹாதமந ॥'' [கீ₃தை

पदुदितदिनकरसहस्रसदृशतेजसि, लावण्यामृतमहोदधौ, उदारपीवरचतुर्बाहौ,

11 12] [ஆகாயத்தில் ஒரே சமயத்தில் ஆயிரம் ஸூர்யர்கள் உதித்ததுபோலிருந்தது மஹாத்மாவான அந்தக் கண்ணனின் ஒளி] என்று கீதையிலும் இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இத்தால், திருமேனியின் மிகுந்த தேஜஸ்ஸும், எதிரிகளால் காணவொண்ணாமலிருக்கும் தன்மையும் உணர்த்தப்படுகிறது (11) லாவண்யாம்ருதக் கடலாயிருக்கும் என்னிடமே பக்தி செலுத்தவேண்டும். இத்தால் அனைவருடைய கண்ணேயும், நெஞ்சையும் ஈர்ப்பதாகவும், அநுகூலர்களுக்குப் பரமபோக்யமாயும் இருப்பது திருமேனி என்று உணர்த்தப்படுகிறது லாவண்யமாவது — திருமேனியின் ஸமுதாயசோபை. அதாவது — திருமேனி முழுவதும் பரவியுள்ளதாய், கண்ணுக்குப் பேரானந்தத்தை விளைப்பதான ஒளிவெள்ளமே லாவண்யம் எனப்படுகிறது "லோசனைரநுஜகாமுஸதே தமாதாருஷ்டிபத்ராத புந । மனோபிரநுஜகுர்மாச கருஷ்ணம் பரிஸமாவிதா ॥ அதருப்தமநஸாமேவம் தேஷாம் கேசவதர்சநே । க்ஷிப்ரமந்தர்ததே சௌரிஸசக்ஷுஷாம் பரியதர்சந ॥" [பாரத ஸப 2-26] [கண்ணனிடம் அன்புடையவர்களான அவர்கள், பார்வைக்கு அவன் மறையும் வரையில் கண்களாலே அவனைப் பின்தொடர்ந்தனர் (மறைந்த பின்பும்) மனத்தாலும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தனர். மிக இனிய காட்சியையுடைய கண்ணன் இவ்வண்ணமாக அவனைக் காண்பதில் திருப்தியற்ற நெஞ்சுடையவர்களான அவர்களுடைய கண்களுக்கு விரைவில் மறைந்தான்] என்றும், "அம்ருதஸ்யேவ நாத்ருப்யந் ப்ரேக்ஷமாணா ஜநார்தநம்" [ஜநார்த்தநனைக் காண்கின்ற அவர்கள் அமுதம் உண்டவர்களைப்போலே திருப்தியடையவில்லை] என்றும், "ந ஹி தஸ்மாந்மந: கச்சித் சக்ஷுஷீ வா நரோத்தமாத் । நரஸ்ஸக்நோத்யபாகர்ஷ்டும் அதிக்ராந்தேऽபி ராகவே ॥" [ரா-அ-17-14] [ராகவன் சென்ற பின்பும் புருஷோத்தமனாகிற அவனிடமிருந்து நெஞ்சையோ கண்களையோ எவனும் திருப்பமுடியவில்லை.] என்றும் லாவண்யம் படுத்துகிற பாடு இதிஹாஸங்களிலே வர்ணிக்கப்பட்டதன்றோ (12) வண்மைமிக்கதாய், உருண்டு திரண்டு நீண்டதான தானகு திருக்கைகளையுடைய என்னிடமே பக்தி செலுத்தவேண்டும். "சதுர்ணாம் புருஷார்த்தாநாம் தாதா தேவ சதுர்புஜ" [நாலு திருக்கைகளையுடைய நாராயணன் நாலு புருஷார்த்தங்களையும் அளிப்பவன்] என்கிறபடியே நாலு புருஷார்த்தங்களையும் அளிப்பதற்காகவே இவன் நாலு திருக்கைகளைக் கொண்டிருக்கிறான் என்பது ஸுப்ரஸித்தம். இத்திருக்கைகள் உருண்டு திரண்டு நீண்டிருப்பவையாய், வண்மைமிக்கவையாயிருக்கையாலே இவன் அடியார்களுடைய விரோதிகளைப்போக்கி, மோக்ஷமுள்ளிட்ட எல்லாப் பலன்களையும் அளிக்கவல்லவன் என்று விளங்குகிறது.

अत्युज्ज्वलपीताम्बरे, अमलकिरीटमकरकुण्डलहारकेयूरकटकभूषिते, अपार-

சில சமயங்களில இரண்டு திருககைகளை கொணடிருபபதும், விஶவரூபம காட்டும்போது ஆயிரம திருககைகளைக கொணடிருப்பதும உண்டானாலும், கணணனுககுப பரரூபததிறபோலே நாலு திருககைகளைக கொண்டிருபபதே இயலவானது. "அத₂வாऽபி சதுர்பு₄ஜம" என்றும, "பு₄ஜைஶசதுர்பி₄ஸஸமுபேதமேதத₃ரூபம விஶிஷ்டம தி₃வி ஸமஸதி₂தம ச। பூ₄மௌ க₃தம பூஜயதாபரமேயம ஸதா₃ ஹி தஸமிந நிவஸாமி தே₃வா ॥" [பா₄ர-மௌஸல 5-34] [நானகு திருககைகளோடு கூடியதாய, பூ₄மியிலிருககும இநத ரூபமே பரமபத₃ததிலும உளளது தே₃வாகளே! அளததறகரிய இநத ரூபததை ஆராதி₄பபீாகளாக. நான் அதில எபபோதுமே வாழகிறேன்] என்றும சொலலபபட்டதன்றோ. (13) மிகவும் பிரகாஶிககும பீதாமப₃ரததை உடைய என்னிடமே ப₄கதி செலுதத வேணடும். "மாஹாரஜநம வாஸ" என்று ஶருதியிலும், ஆயிரக கணககான இதிஹாஸபுராண வசனஙகளிலும் பரமாதமா பீதாமப₃ரததை த₄ரிததவன் என்று உணாததபபட்டதன்றோ. (14) குறற மறற கிரீடம, மகரகுணட₃லம, ஹாரம, தோளவளை, கைவளை முதலான கணககறற திருவாப₄ரணஙகளால அலஙகரிககபபட்ட என்னிடமே ப₄கதி செலுததவேணடும. திருவடியிலிருந்து திருமுடி வரையில கணககறற திருவாப₄ரணஙகளால அலஙகரிககபபெறறிருபபதால இவனே ஸர்வலோக சகரவாததி என்று விளஙகுகிறது. அத்தகைய இவனிடம் ப₄க்தி செலுததினாலதான தலைசிறநத பயன் கிடைககும என்றும தேறுகிறது. இதனாலேயே "த₄யேய ஸதா₃ ஸவிதருமணட₃லமத்₄யவாததி. நாராயணஸ ஸரஸிஜாஸநஸநநி-விஷ்ட। கேயூரவாந மகரகுணட₃லவாந கிரீடீ ஹாரீ ஹிரணமயவபு த₄ருத ஶஙக₂சகர ॥" [நாரஸிமஹபுராணம 62-17] [தோளவளைகளை யுடையவனாய, மகரமீனபோன்ற ஆகாரமுளள குணட₃லஙகளை யுடையவனாய, கிரீடததையும, ஹாரததையும உடையவனாய், பொன்மயமான திருமேனிகொணடவனாய, ஶஙக₂சக்ரஙகளை த₄ரிததவனாய, தாமரையாகிற ஆஸனததில வீறறிருபபவனான நாராயணன் ஸூர்யமண்ட₃லததின் நடுவில எபபோதும் தியானிககத தககவன] என்று எல்லாத திருவாப₄ரணங்களோடு கூடியவனாகத் தியானிக்கவேணடும என்று சொலலபபட்டது. (15) எலலையறற காருணயம், ஸௌஶீலயம (நீர்மை), ஸௌந்த₃ாயம (அவயவங் களின் அழகு). மாது₄ர்யம (இனிமை), க₃ாமபீ₄ர்யம (ஆழ்ந்த

कारुण्यसौशील्यसौन्दर्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यवात्सल्यजलधौ, अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्ये सर्वस्वामिनि तैलधारावदविच्छेदेन निविष्टमना भव।

நெஞ்சினனாயிருக்கை), ஔதா3ர்யம் (வண்மை), வாத்ஸல்யம் முதலான கு3ணங்களுக்குக் கடலாயிருக்கும் என்னிடமே ப4க்தி செலுத்தவேண்டும். கருணை, நீர்மை, வாத்ஸல்யம், ஸௌலப்4யம் முதலான ஆத்மகு3ணங்கள் இவன் ஆச்ரயிப்பதற்கு எளியவன் என்று காட்டுகின்றன. கா3ம்பீ4ர்யம், ஔதா3ர்யம் முதலான ஆத்ம கு3ணங்கள்—அடியார்களுடைய ருசியை அறிந்து அவர்களுக்கு எல்லாப் ப2லன்களையும் கொடுக்கவல்லவன் என்று காட்டுகின்றன. ஸௌந்த3ர்யம், மாது4ர்யம் முதலான திருமேனி கு3ணங்கள் இவன் உபாஸிப்பதற்கு மிகவும் இனியவன் என்று காட்டுகின்றன. இத்தகைய கணக்கற்ற கு3ணங்களையுடைய இவனிடமே ப4க்திசெலுத்தவேண்டும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் (16) உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்னும் ஏற்றத்தாழ்வு பாராமல் அனைத்துலகினருக்கும் புகலிடமாயிருக்கும் என்னிடமே ப4க்திசெலுத்தவேண்டும் காருண்யம் முதலான முற்கூறிய கு3ணங்களிலிருந்து எம்பெருமானுக்கு இப்பெருமை ஸித்3தி4க்கிறது. "நிவேத3யத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீ4ஷண முபஸ்தி2தம் । ஸர்வலோகசரண்யாய ராக4வாய மஹாத்மநே ॥" [ரா-யு 17-15] [எல்லா உலகினராலும் சரணமடையத்தக்கவராய, பெருங்குணவாளரான ஸ்ரீராமபிரான் பொருட்டு (அவரை) வந்தடைந்திருக்கிற விபீ4ஷணனென்னும் பெயரையுடைய என்னை விரைவில் அறிவியுங்கள்] "ஸு து3ஷ்டோ வாப்யது3ஷ்டோ வா கிமேஷ ரஜநீசர । ஈத்3ருசம் வ்யஸநம் ப்ராப்தம் ப்4ராதரம் ய பரித்யஜேத் ॥ கோ நாம ஸ ப4வேத்தஸ்ய யமேஷ ந பரித்யஜேத் ॥" [ரா-யு 18-5] [மிகுந்த தோ3ஷத்தை உடையவனாகிலும், தோ3ஷமற்றவனாகிலும் யாவனொரு இந்த அரக்கன் இப்படிப்பட்ட துன்பத்தை அடைந்த ஸஹோத3ரனை அடியோடு கைவிட்டானோ, (அவனால்) என்ன பயன்? அப்படிப்பட்ட இவ்விபீ4ஷணனை எவனைத்தான் கைவிடமாட்டான்?] "ஆநயைநம ஹரிச்ரேஷ்ட2 தத்தமஸ்யாப4யம் மயா । விபீ4ஷணோ வா ஸுக்3ரீவ । யதி3 வா ராவண ஸ்வயம் ॥" [ரா-யு 18-34] [வானரர் தலைவரே! என்னாலே இந்த விபீ4ஷணனுக்கு அடைக்கலம் அளிக்கப்பட்டது. சுக்ரீவனே! விபீ4ஷணனாகிலும், ராவணன்தானேயாகிலும் இவனை அழைத்துவாரீர்] முதலான ப்ரமாணங்கள் இங்கு அநுஸந்தி4க்கத் தக்கவை. (17) ஸர்வஸ்வாமியான என்னிடமே ப4க்தி செலுத்தவேண்டும். எல்லாச் சேதனர்களும் இவனுக்கு உடைமையாகை

யாலும், இவன அவர்களை உடையவனுகையாலும், சேதனர்களைப பெறுவது இவனுக்கே பேறுகையாலே இவர்கள அநுஷ்டிக்கும ப்ரகதியோகத்தை இவனே நிறைவுபடுததித தனனைப பெறும்படி செயவான் என்று கருதது "கருஷ்ணஸய ஹி கருதே பூதமிதம விஶவம சராசரம" [பார-ஸபா 42-23] [அசைவனவும, அசையாதனவும அடங்கிய இவவுலகம கிருஷ்ணனுககாகவே ஏறபடடதன்றோ.] என்னும பிரமாணம இங்கு அநுஸந்திககததககது. ஆக, இநதப பதினேழு பெருமைகளையும உடைய ரூபகுணவிபூதிகளோடு சேர்ந்த ஸவரூபம இங்குள்ள ஆறு மசசப்தங்களாலும யதோசிதம குறிககபபடுகிறது. (மநமநா பவ) என்னும் தொடராலே "இததகைய என்னிடம என்னையததாரையைபபோலே, இடைவிடாமல நெஞ்சு செலுததுவாயாக" என்கிறுன். "தரஷடவய நிதித்யாஸிதவய" [பருஹ 3-5-6] [(பரமாதமா) நேரே காணபதுபோலே தியானிககததககவன] "த்யாயீத" [முணடக 2-2-2] [(பரமாத்மாவை) தியானிககககடவன்] "ஸததவ ஶுதெள த்ருவா ஸம்ருதி" [சாந 6-26-2] [மனம ஶுத்தியடைநதவுடன (பரமாத்மவிஷயததில) நிலையான நினைவாகிற தியானம ஏறபடுகிறது.] 'ஆவருததிரஸகருதுபதேஶாத' [பராஹமஸூதரம 4-1-1] [(பரமாதமவிஷயமான வேதநம எனபபடும அறிவு) பலமுறை செயயபபடவேணடும (அதையே தியானம எனறும, உபாஸனம் எனறும ஶருதி) உபதேஶிககையால] என்னும் பிரமாணங்களிலிருந்து தியான ரூபமான அறிவே மோக்ஷஸாதனம என்று விளங்குகிறதன்றோ. இவவிஷயததையே கணணனும மேலே "மயயேவ மந ஆதஸவ" [கீதை 12-8] [என்னிடமே மனததை ஸமாதி நிலையில நிலைநிறுதது] என்று ஏகாரததைச் சேர்த்துசசொலலப போகிறுன. இங்கும 'மாமேவ ஏஷ்யஸி' என்று ஸாத்யததில் ஏகாரததைச சோததுப படிககிறுன். ஆகையால ஸாதனத்தைச சொலலும 'மநமநா பவ' முதலான தொடர்களிலும "ஸாவம வாகயம ஸாவதாரணம" [எலலா வாகயமும பொதுவாக ஏகாரத்தோடு கூடியது] என்கிற ரீதியில ஏகாரம் இருப்பதாகக்கொள்ள வேணடும ஆக, என்னிடமே நெஞ்சைச செலுததுவாய எனறு கூறியதாகத தேறுகிறது. இதிலிருநது எபபோதும வேறு எதிலும் நெஞ்சு செலுத்தக்கூடாது என்பதும தேறும. அதனாலேயே "என்னையததாரையைபபோல என்னிடமே நெஞ்சு செலுத்த வேண்டும" என்று பாஷயம இடபபடடது. இது வெறும் தியானமாக இருககககூடாது, அன்புகலநத தியானமாக இருககவேணடும என்று குறிபபிட்டுக காட்டுகிறுன் மேலே—(மதபகத. பவ) என்

तदेव विशिनष्टि—मद्भक्तः-अत्यर्थमतिप्रियत्वेन युक्तो मन्मना भवेत्यर्थः। पुनरपि विशिनष्टि—मद्याजी — अनवधिकातिशयप्रियमदनुभवकारित-मद्यजनपरो भव। यजनं नाम परिपूर्णशेषवृत्तिः। औपचारिक-

---

னிடம அனபுசெலுததுகினறவனுக ஆவாயாக. தியானம எனபது இடைவிடாத நினைவாயிருககும ஜ்ஞானமாகும. அதில அனபு கலநதால அது ப₄கதியாகிறது ஆக, எனனிடம மிகவும அனபோடு கூடியவனாய, நெஞசினால எனனைத தியானம செயவாயாக எனறு கூறியதாயிறறு. வேதா₃நதஙகளில ஜ்ஞானம, வேத₃னம, உபாஸனம எனனும ஶப₃த₃ஙகளால கூறபபடடபோதிலும், ப₄கதிஶப₃த₃ததால இநத ஸாத₄னம கூறபபடவிலலையே எனில "நாயமாதமா ப்ரவசநேந லப₄ய ந மேத₄யா ந ப₃ஹுநா ஶ்ருதேந। யமேவைஷ வருணுதே தேந லப₄ய: தஸ்யைஷ ஆதமா விவருணுதே தநூம ஸவாம ||" [முணட₃கம் 3-2-3] [இநதப பரமாதமா கேவல ஶ்ரவண மநந த₄யானஙகளாலே அடையததககவனலலன. எவனை இநதப பரமாதமா வரிககிருனோ, அவனாலேயே அடையததககவன். அவனுககே இநதப பரமாதமா தன் ஸவரூப ரூபஙகளைக காடடுகிருன] எனனும உபநிஷத₃வாககியததிலிருநது மோக்ஷஸாத₄னமான த₄யானம ப₄கதிரூபமாகவே உளளது எனறு தேறுகிறது எபபடியெனில எவன் இபபரமனுககு மிகவும இனியவனோ அவனே இவனால வரிககததக்கவனாகிருன் எநத ஜீவனுககு இநதப பரமன மிக இனியவனோ அவனே இபபரமனுககு மிகவும இனியவன் என்பது சொலலாமலே விளஙகும ஆகையால் மோக்ஷஸாத₄னமான தியானம ப₄கதிரூபமானது எனறு இநத ஶ்ருதியிலிருநது தேறுகிறது. 'மத₃ப₄கத.' என்று இநத ஶ்ருதியையே உபப₃ருமஹணம் செயகிருன். இநத ப₄கதிரூபமான தியானமானது தனனுடைய ஆராத₄னமாகப பரிணமிககவேணடும எனறு காடடுகிருன மேலே—(மத்₃யாஜீ ப₄வ) எனனை ஆராதி₄பபவனுக ஆவாயாக. எலலையறற பரீதியோடு எனனை த₄யானம செயதால என்னை ஆராதி₄பபதில ஈடுபடாமல் இருககமுடியாதன்றோ என்று கருத்து. 'யஜ — தே₃வபூஜாயாம' என்று தா₄துவாகையாலே, இஙகு ஸாத₄னப₄கதி ஸவரூபததை நிஷகாஷிககும பரகரணததையொடடி, தே₃வதே₃வனான இவனை பாஞசராதரம முதலான ஶாஸத்ரங்களில சொன்ன முறையில நேரே ஆராதி₄பபதைக காடடுகிறது. ஆகையால இநத₃ராதி₃களுககு அநதாயாமியாக இவனை ஆராதி₄ககும 'யாக₃ஙகள இங்கு பொருளாகமாடடா. இஙகு சொலலபபடும் யாக₃மாவது

सांस्पर्शिकाभ्यवहारिकादिसकलभोगप्रदानरूपो हि यागः। यथा मदनुभवजनितनिरवधिकातिशयप्रीतिकारितमद्यजनपरो भवसि, तथा मन्मना भवेत्युक्तं भवति। पुनरपि तदेव विशिनष्टि-मां नमस्कुरु-अनवधि-

---

பரிபூரண சேஷவ்ருத்தியாகிற கைங்கர்யம் "பத்ரம் புஷ்பம் ப₄லம் தோயம்" [கீ₃தை 9-26] முதலானவிடங்களில் இந்த கீ₃தையிலும் இந்தத் திருவாராத₄னம் விளக்கப்பட்டது. யாக₃ ஶப்₃த₃த்தால் பிரஸித்₃தி₄பெற்ற அக்₃னிஹோத்ரம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலானவை யாக₃ம் என்று வழங்கப்படுகையாலும், "தே₃வதாம் உத்₃தி₃ஶ்ய த்₃ரவ்யத்யாகோ₃ யாக₃" [ஒரு தே₃வதையை உத்₃தே₃ஶித்து ஒரு த்₃ரவ்யத்தைக் கொடுப்பது யாக₃மாகிறது] என்று யாக₃லக்ஷணம் சொல்லப்படுகையாலும், "க்ருஷ்ணோ வாக்யைரிஜ்யதே ஸம்மருஶானை" [ப₄ார-ஆநு 28-6] [கிருஷ்ணன் அவனைப் புகழும் வாக்யங்களாலே ஆராதி₄க்கப்படுகிறான்] முதலானவிடங்களில் வார்த்தைகளால் புகழ்வதும் யாக₃ யஜ்ஞம் என்று சொல்லப்படுகிறதாகையாலும் பாஞ்சராத்ரம் முதலான ஶாஸ்த்ரங்களில் கூறிய முறையில் ஆராதி₄ப்பதையும் யஜ்ஞம் என்று கூறத் தடையில்லை. அதாவது— (1) ஔபசாரிகம் எனப்படும் திருவந்திக்காப்பு முதலான உபசாரங்களை ஸமர்ப்பிப்பது, (2) ஸாம்ஸ்பார்ஶிகம் எனப்படும் தொடுவதற்கினிய மாலை, சந்த₃னம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பிப்பது, (3) ஆப₄்யவஹாரிகம் எனப்படும் உண்பதற்கினிய தளிகை, திருப்பணியாரம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பிப்பது, (4) ஸாந்த₃ருஷ்டிகம் எனப்படும் காண்பதற்கினிய தீ₃பம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பிப்பது முதலிய எல்லாவித₄ போ₄க₃ங்களையும் அளிக்கும் பரிபூரணமான திருவாராத₄னமே யாக₃ஶப்₃த₃த்துக்கு முக்₂யார்த்த₂மாகும் என்று கருத்து (மத₃்ப₄க்தோ மத₃்யாஜீ மந்மநா ப₄வ) என்னை அநுப₄விப்பதாலுண்டான எல்லையற்ற அன்பினால் விளைந்த எனது திருவாராத₄னத்திலேயே ஈடுபட்டவனும் படியாக என்னிடம் நெஞ்சைச் செலுத்து என்பது திரண்டபொருள். இத்தால் "யாக₃ம் எனப்படும் ப₃ாஹ்யக்ரியை (வெளிச்செயல்) ஆகிற திருவாராத₄னம் நெஞ்சு செலுத்துவதாகிற மனோவ்ருத்திக்கு எப்படி விஶேஷணமாக முடியும்?" என்னும் ஐயமும் தவிர்க்கப்பட்டதாயிற்று. மறுபடியும் இதைக் காட்டிலும் ஒரு சிறப்பைக் கூறுகிறான்—(மாம் நமஸ்குரு) எல்லையற்ற இனிமைச் சிறப்பை உடைய எனதநுப₄வத்தினால் விளைந்ததான வாணிக்கமுடியாத அன்பினால் உண்டான எல்லாக் கைங்கர்யங்களையும் செய்வதோடு நில்லாமல்

क्षातिशयप्रियमदनुभवकारितात्यर्थप्रियाशेषशेषवृत्तावपर्यवस्यन् मयि अन्यन्तं (अन्तरात्मनि) अतिमात्रप्रह्वीभावव्यवसायं कुरु। मत्परायणः-अहमेव परमयनं यस्यासौ मत्परायणः, मया विनाऽऽत्मधारणासंभावनया मदाश्रय इत्यर्थः। एवमात्मानं युक्त्वा मत्परायणस्त्वमेवमनवधिकातिशयप्रीत्या

என்னிடம உன்னுடைய ஸவரூபததுககுத தகுநததாய, எலலையறற இனபமாயிருபபதான (மநோவாககாயஙகளால) வணங்கியிருததலில உறுதியைக் கொளவாயாக "ணம பரஹவீபூாவே" என்னும் தூாதுவிலிருநது தோன்றிய நமஸகாரஶபதும் இஙகு மநோவாககா யஙகள மூனறினுலும் வணங்கியிருததலைக குறிககிறது. "பரேசுா வத பரவருததியா பரஹவீபூாவாதமிகா ஸவத। உதகருஷடம பர முதகிஶய தாஙம பரிகீயதே॥" [அஹிாபுதநய ஸமஹிதை 52-10] [பேரறிவாளனை ஒருவன் உயாநதவனை மறறொருவனைக குறிதது வணஙகியிருததலாகிற செயல யாதொன்றுணடோ அது 'நம' எனபபடுகிறது] என றலலவோ நமஶபதும விவரிககபபடடுளளது. 'மநமநா பவ' எனறு சொலலபபடட ஜஞானததின சிறபபைக குறிககிறதாகையாலே இந்த நமஸகார ஶபதும் வணஙகியிருததலில உறுதியைக் குறிபபதாகப பொருளகொளளபபடடது

இனி, ஶ்லோகததின் பிறபாதியாலே, முறபாதியில சொன்ன ஸாதனததை அநுவதிததுக்கொணடு, அநத ஸாதனததி னுல கிடைககும பயனைக காடடுகிருன் (மதபராயண) எனனையே மேலான பராபயமாகக கொணடவன். "எவனுக்கு நானே மேலான அயநமோ (பராபயமோ) அவன் மத்பராயணன்" எனறு வயுதபததி. எனனைப பிரிநதால உயிாவாழ இயலாத அள வுககு எனனைப பறறியிருபபவன் என்று கருத்து 'நாராயணம.. பராயணம' எனறு உபநிஷத் ஓதியதை விளககுகிருன். இநத ஶபததால—ஸாதனபகதியானது, பிரிநதால உயிர்வாழமுடியாத அளவுககு ஸவயமபரயோஜனபகதியாகப பரிணமிககவேண்டும் என்பதே எமபெருமானுடைய திருவுள்ளம என்று விளங்குகிறது. (ஏவம் ஆதமாநம யுக்தவா) இவ்வணணமாக எலலையறற சிறப புடைய அன்பினுலே என்னை அநுபவிககவலல நெஞசையடைந்து. (யுகத்வா) 'யுஜி' தாதுவானது யோகம் (அடைதல), தியானம் என்னும இரணடு பொருளகள் உடையதாயினும, முறகூறியபடி ஸ்வயமப்ரயோஜன பக்தியை இவன் அடைவதிலேயே எம்பெருமா னுக்குத் திருவுள்ளமாகையால் இஙகு 'தியானம்' என்னும் பொரு

मदनुभवसमर्थं मनः प्राप्य मामेवैष्यसि। आत्मशब्दो ह्यत्र मनोविषयः। एवंरूपेण मनसा मां ध्यात्वा मामनुभूय मामिष्ट्वा मां नमस्कृत्य मत्परायणो मामेव प्राप्स्यसीत्यर्थः। तदेवं लौकिकानि शरीरधारणार्थानि वैदिकानि च नित्यनैमित्तिकानि कर्माणि मत्प्रीतये मच्छेषतैकरसो मयैव कारित इति कुर्वन् सततं मत्कीर्तनयतननमस्कारादिकान् प्रीत्या कुर्वाणो मन्नियाम्यं निखिलजगन्मच्छेषतैकरसमिति चानुसन्दधानोऽत्यर्थ-

---

ளில்லாமல் 'அடைதல்' என்னும் பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆத்மஶப்தம் 'மந்மநா பவ' என்னும் தொடக்கத்தையொட்டி நெஞ்சைக் குறிக்கிறது. (மாமேவ ஏஷ்யஸி) இத்தகைய ஸ்வயம்ப்ரயோஜன பக்தியுடையவனாக நீ ஆனால், தன்னடையே என்னையடைவாய். முற்கூறிய எல்லையற்ற அன்புடைய நெஞ்சாலே என்னைத் தியானித்து, என்னை அநுபவித்து, எனக்கு திருவாராதனம் செய்து, என்னை வணங்கி, என்னையே பரமப்ராப்யமாகக் கொண்டவனாய் என்னையே அடைவாய் என்பது ஶ்லோகத்தின் திரண்ட பொருள்.

இனி இந்த அத்தியாயத்தின் திரண்ட பொருள் பின்வருமாறு:- நீ துன்பம் நிறைந்த ஸம்ஸாரக்கடலிலே மூழ்கியவனாகையாலும், பரத்வம் ஸௌலப்யம் முதலிய குணங்களோடு கூடிய நான் எல்லாத் துன்பக்கடல்களிலிருந்தும் சேதனர்களைக் கரையேற்றி, வழிநடத்திச் செல்கின்றவனாகையாலும், உபாயமாகிற பக்தியோகமும் மிகவும் செய்தற்கு எளிதாயிருக்கை முதலான பெருமைகள் பெற்றதாகையாலும், என்னால் 'யத்கரோஷி' [9-27] என்னும் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டபடி இவ்வுடல் உயிர்வாழ்வதற்காகச் செய்யவேண்டிய லௌகிககர்மங்களையும், வேதஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட நித்ய நைமித்திக கர்மங்களையும்—என்னிடம் ஶேஷத்வத்தையே இயல்வாகக் கொண்டவனாய், என் உகப்பின்பொருட்டு என்னாலேயே செய்விக்கப்பட்டது என்னும் எண்ணத்துடன் செய்யவேண்டும். மேலும், "ஸததம் கீர்த்தயந்த" [9-14] என்று சொல்லிய ரீதியில் என் விஷயமான ஸங்கீர்த்தனம், அர்ச்சனம் முதலான முயற்சிகள், நமஸ்காரம் முதலான காரியங்களையும் உகப்புடன் செய்யவேண்டும். "மயா ததம்" [9-4] என்று சொல்லப்பட்டபடி என்னால் நியமிக்கப்படும் எல்லா உலகமும் எனக்கு இயல்வான உடைமையாயிருப்பது என்று அநுஸந்திப்பவனாய், "ஸமோऽஹம் ஸர்வபூதேஷு" [9-29]

प्रियमद्गुणगणं चानुसन्धायाहरहरुक्तलक्षणमिदमुपासनमुपाददानो मामेव प्राप्स्यसि ॥ ३४ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

பகவத கீதை வெண்பா

(ஒனபதாம அத்தியாயததின ஸாரததைக் கூறும் பாசுரம)

மன்னியசீாக கீதை மருவொனப தாமோததுப
பனனியுரை செயத பயிலபொருளக—ளினனே
யிறையுயாததி ஞானிநல மேறறியலும பததி
முறைவிதிகக லாயநதோ முடிநது.

வாதிகேஸரி ஜீயா அருளிய பகவத கீதை வெணபாவில
ஒனபதாம அததியாயம நிறைவுபெறறது

மனனிய சீர் கீதை—நிலைநினற பெருமையுடைய கீ₃தையில, மருவு ஒனபதாம ஓதது 'பனனி உரைசெயத பயில் பொருளகள்—பொருநதிநிறகும ஒனபதாம அததியாயததில பலகால சொலலபபடட நலல ஆததூங்களான (1) இறை உயர்த்தி — ஸாவேமாவரனை நாராயணனின பெருமை, (2) ஞானிநலம — மஹாதமாககளின சிறபபு, (3) ஏறறு இயலும பததி முறை விதிககல — ஸாத₄னமாகக கைக கொணடு ஒழுகும ப₄கதியினமுறையைக கூறுதல (ஆகிய மூனறையும) இன்னே—இவவணணமாக, முடிந்து ஆயநதோம்—நிஷகாஷிதது விளககினேம.

''பதரம புஷபம'' [9-26] முதலான இடஙகளில சொலலியபடி மிகவும் இனிய என்னுடைய கு₃ணக₃ணஙகளை அநுஸந்தி₄பபவனுய, '' மாமாா ப₄வ '' [9-34] எனறு இஙகும, '' இதி மதவா ப₄ஜநதே மாம '' [கீ₃தை 10-8] என்று அடுதத அத்தியாயத்திலும விவரித்தபடி, வேறு பயன் கருதாத நமஸகாரம முதலானவறறைச செய்விபபதாய், என்னையே த₄ாரகனுகக கொளளும் நிலையை விளைபபது வரையிலான எலலையறற அன்பாயிருககும இவ்வுபாஸனததை ஆயுளுள்ள வரையில தினமும் அநுஷடி₂ப்பவனுய இருபபதன் மூலம என்னையேயடைவாய் என்கை இவவணணமாக, ப₄கதிஸவருபத்தை விவரித்து ஒன்பதாமத்தியாயம் நிறைவுறுத்தபபடடது. 34.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸவாமித₃ாஸன இயறறிய
கீ₃தார்த்த₂விவரணததில ஒனபதாமததியாயம நிறைவுறறது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் அருளியது)

ஒன்பதாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

10. தன்மேன்மை யுந்தன் பிறப்பிற் றளராத் தனிநிலையும்
பன்மேனி நண்ணினன் பாற்பிரி யாவன்ப ராசைகளும்
புன்மேனி விண்ணவர் பாற்புரி யாதன் பத்திமையு(ம்)
நன்மேனி நாரணன் றன்ன ருக்கு நவின்றனனே.

நல் மேனி—அப்ராக்ருதமான திருமேனியையுடைய, **நாரணன் தான்**-ஸ்ரீமந்நாராயணனான (கண்ணன்), **நரனுக்கு**-அர்ஜுநனுக்கு, **தன் மேன்மையும்** — (ஸர்வேச்வரனான) தன்னுடைய பெருமையையும், **தன் பிறப்பில்**—தன் அவதாரங்களில், **தளராத் தனிநிலையும்**—குறையாத பரத்வத்தையும், **பல் மேனி**—(காரியப் பொருள்களான) பலவகைச் சரீரங்களில், **நண்ணினன்பால்**—அந்தர்யாமியாயுள்ள தன் மீது, **பிரியா அன்பர் ஆசைகளும்** — பிரியாத அன்பை யுடைய மஹாத்மாக்கள் அன்பினால் செய்யும் செயல்களும், **புல்மேனி**—அற்பமாய் அழியும் சரீரத்தையுடைய, **விண்ணவர்பால்**—தேவர்மீது, **புரியாத**—செலுத்தாத, **தன் பத்திமையும்** — தன்னைப் பற்றிய பக்தியோகமும் (ஆகிய இவற்றை), **நவின்றனன்**—உபதேசித்தான்.

கீதாச்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

ஒன்பதாமத்தியாயம்

ச்லோ	ஆர்த்தம்
1	வேதாந்த ரஹஸ்யமான ஸாதனபக்தியை உபதேசிப்பதாகக் கண்ணன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தல்.
2.	கர்ம ஜ்ஞானயோகங்களைக் காட்டிலும் பக்தியோகத்திற்குள்ள சிறப்பு.
3	ச்ரத்தையின்மையால் பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்காதவர்கள் மோக்ஷமடையாமல் ஸம்ஸாரத்திலேயே உழல்கிறார்கள்.

4-10. ப்ரகதியோகமாகிற உபாயததால அடையபபடும் (பராபய மாகிற) எமபெருமானின பெருமை மனிதனுகப பிறநத நிலை யிலும பரதவம.

4, 5. பரமபுருஷன மறற பொருளகளால அறியபபடாமல அவறறை ஸங்கலப மாதரததாலே த்ரிபபவனாய, நியமிபப வனாய, படைபபவனாய, அனைததுககும ஶரீரியாய, ஶேஷி யாய இருபபவன.

6. எலலாப பொருளகளின் ஸதிதி பரவருததிகளும தனககு அதீனமானவை எனபதைக கணணன த்ருஷடாநதம காட்டி நிருபிததல

7 அவறறின உதபததி பரளயஙகளும தன் அதீனமே என்று கூறல.

8. ஸமஷடி வயஷடிரூபமாயுளள ஸ்ருஷடியின் முறையை விளககுதல.

9. ஏறறத தாழவுள்ள ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றால தனககு வைஷமய நைர்க்ருணயஙகள (பக்ஷபாதம, கருணையினமை) விளையமாட்டா என்று நிருபித்தல

10 தலைவனை தன்னால் தூண்டப்பட்டே மூலப்ரக்ருதி உல கனைததையும் படைககிறது எனனல

11, 12 ஆஸுரஸ்வபாவமுள்ளவாகள முற்கூறிய தன பெருமையை உணராத அறிவிலிகளாய அழிநது போகிறாகள் என்று கூறல

13. ஸவயம்பரயோஜன ப்ரகதிநிஷடராகளான மஹாதமாகக ளின பெருமை.

14, 15 ஸாதனப்ரகதிநிஷடர்களான உபாஸகஜ்ஞானிகளின் பெருமை.

16-19. உபாஸனத்திறகுறுப்பாக — ஒருவனை தானே காரயநிலை யில இவவுலகிலுள்ள பல பொருளகளை ஶரீரமாககொண்டி ருபபதையும, அவறறின் ஸததா ஸதிதி பரவருததிகள தனனதீனம் எனபதையும நிருபிததல.

20 21 ஜ்ஞானிகளுககு நோ எதிாததடடானவாகளாய தாழநத பலனகளை விருமபும அறிவிலிகளின தன்மைகளை விவரிததல.

22 தன்னை நினைபபது தவிர வேறொன்றறியாத மஹாதமாகக ளின யோகக்ஷேமங்களைத தானே வஹிபபதாகக கூறுதல

23. வேதாநத விதிப்படி மறற தேவதைகளுககு அநதாயாமி யாகத தன்னை அறியாமல அவாகளிடம ப்ரகதி செலுததுகிறவாகளுககு அதனாலேயே மோக்ஷம கிடைபபதிலலை.

ஆளவந்தார் அருளிய
கீ$_3$தார்த்த$_2$ ஸங்க்$_3$ரஹம்

[பததாவது அத்தியாயததின சுருக்கம்]

स्वकल्याणगुणानन्त्यकृत्स्नस्वाधीनतामतिः ।
भक्त्युत्पत्तिविवृद्ध्यर्था विस्तीर्णा दशमोदिता ॥ १४ ॥

14 ஸவகலயாணகு$_3$ணாநநதயகருதஸநஸவாதீ$_4$நதாமதி ।
பகதயுதபததிவிவருத$_3$த$_4$யாததா விஸதீாணா
த$_3$ஶமோதி$_3$தா ॥

ப$_4$க்த்யுதபததிவிவருத$_3$த்$_4$யர்ததா—ஸாத$_4$னப$_4$கதி உண டாகி வளாவதன பொருடடு, **ஸ்வகலயாணகு$_3$ணாநநதய க்ருதஸநஸவாதீ$_4$நதாமதி** — தனது கலயாணகு$_3$ணஙகளின அளவினமைபறறியும, அனைததும தனககு அதீ$_4$னமா யிருபபதுபறறியும உளள அறிவு, **விஸதீாணா**—விரிவாக, **த$_3$ஶமோதி$_3$தா**—பததாமததியாயததில சொலலபபடடது

---

24 தே$_3$வதைகளைக குறிதத யாக$_3$ஙகள பரமபுருஷனுககே ஆரா த$_4$னமாகினறன என அறிநதவாகளுககு மோக்ஷமும, அபபடி அறியாதவாகளுககு அலபாஸதிர ப$_2$லன்களுமே கிடைககும

25 முறகூறியபடி பலனில வேறுபாடு அவரவாகளின ஸஙகல பததின் வேறுபாடடாலே விளைகிறது

26 தான ஆராத$_4$னைககு மிக எளியவன் என நிருபிததல.

27 ப$_4$கதியோக$_3$த்திறகு அஙக$_3$மான அநுஸந்த$_4$ானம.

28. அவவநுஸநத$_4$ானததின் ப$_2$லன்.

29, 30 ஜனமம, ஆகாரம, ஸவப$_4$ாவம், ஜஞானம், ஒழுககம ஆகிய வறறால எததனை தாழ்ந்தவனாயினும ஸ்வயம்பரயோஜன ப$_4$கதியைச செய்தாலகில அவனிடம கணணனின் ஈடுபாடு.

31 ஒழுககததில குறைநதவனானாலும் ப$_4$க்தி செய்தால விரை வில த$_4$ாமாதமாவாகி நறபேறு பெறுவான்.

32, 33 முறபிறபபுககளில செயத பாப மிகுதியாலே தாழ்ந்த பிறவியை எடுத்தவாகளும தன்னை ஆஶரயிபபதாலேயே மோக்ஷமடையுமபோது, உயாபிறவியினர் தன்னை ஆஶரயித்து மோக்ஷமடைவது நிசசயம என்று கூறி அாஜுனனை ப$_4$கதி செயயுமபடி விதி$_4$த்தல.

34. ஸாத$_4$னப$_4$கதியின் தனிததன்மைகளை விவரித்தல்.

ஒனபதாம அததியாயததின கீ$_3$தாஶலோகாாததூச சுருககம நிறைவுறறது

வாதிகேஸரி ஜீயா அருளிய

பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 10

விபூ₄தியோக₃ம்

அததியாயப பொருளின சுருக்கம

அணண லுலகி லனைததுநதா ஞயநினற
வணணம விரிததுரைதத வணமையினைத—திணணமாங்
கனபுறவே யோஙக வருளகீதை பததாமோத
தினபுறவே யோது மெடுதது.

அணணல—ஸ்வாமியான கணணன், *திணணம்*—உறுதியாக, *ஆஙகு* — போர்க்களததிலே, *அனபுறவே* — அனபுடன், *ஓஙக அருள கீதை* — உலகெங்கும் பரவ அருளிய கீ₃தையின், *பததாம ஓதது*—பத்தாவது அத்தியாயம், *உலகில அனைததும*—உலகிலுள்ள எலலாப் பொருள்களும், *தாஞய நினற வணணம*—தனக்கு அதீ₄னமாய நின்ற ப்ரகாரததை, *(அணணல) விரிதது உரைதத வணமையினை*—(கண்ணன) விரிவாகக் கூறிய வள்ளல் தன்மையை, *இனபுறவே*—(அனைவரும்) ஆனந்த₃மடையுமபடியாக, *எடுத்து ஓதும*—விளஙகும்படி கூறும்.

ஶ்ரீகருஷ்ணஸவாமி தா₃ஸன இயறறிய

கீ₃தார்தத₂ விவரணம—பததாம அததியாயம

முன் அததியாயத்தோடு ஸஙக₃தியும்,

இவவததியாயாாதத₂ச சுருககமும

இரணடாவது ஷடகததில ஏழு, எடடு, ஒனபது அததியாயஙகளில ப₄க்தியோக₃ம, அதறகு உறுப்பான பல ஆாதத₂ஙகளோடு கூடச சொலலபபடடது. பததாவதான இநத அததியாயததில் அநத ப₄கதியானது உணடாகி வளாவதன பொருடடு—எலலாக கலயாணகு₃ணஙகளும நிறைநது, தே₃ாஷமறறு விளஙகுகையாலே ப₄க₃வான் எனபபடும தனனுடைய தடையறற ஐஶவாயம் முதலான கலயாணகு₃ணஙகள கணககறறவை எனபதையும, எலலாவுலகமும தனககு ஶரீரமாயிருககையால, தனனை அநதாயாமியாககொணடு, தனககு அதீ₄னமான ஸ்வரூப ஸதி₂தி பரவருததிகளையுடையதாயிருககிறது எனபதையும கணணன விரிவாக நிருபிககிருன. முன் அததியாயஙகளிலும ப₄கதியோக₃ததுககு உறுபபானவையாகையாலே இவவிஷயஙகள சுருககமாகச சொலலபபடடன. இபபோது ப₄கதி உணடாகி வளருவதறகாக விரிவுபடுததபபடுகின்றனவாகையாலே புநருகதியிலலை.

श्रीः

अथ दशमोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ भक्तियोगस्सपरिकर उक्तः। इदानीं भक्त्युत्पत्तये तद्विवृद्धये च भगवतो निरङ्कुशैश्वर्यादिकल्याणगुणगणानन्त्यम्, कृत्स्नस्य जगतस्तच्छरीरतया तदात्मकत्वेन तत्प्रवर्त्यत्वं च प्रपञ्च्यते—

श्रीभगवानुवाच—

भूय एव महाबाहो शृणु मे परमं वचः।
यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया॥ १ ॥

ஸ்ரீப₄க₃வாநுவாச—

1 பூ₄ய ஏவ மஹாபா₃ஹோ ஶ்ருணு மே பரமம் வச: ।
யத்தேऽஹம் ப்ரீயமாணாய வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா ॥

மஹாபா₃ஹோ—தடக்கையனே!, ப்ரீயமாணாய தே—(என் பெருமையைக் கேட்டு) உகக்கும் உனக்கு, ஹித காம்யயா—(என் விஷயமான ப₄க்தி உண்டாவதும் வளரு வதுமாகிற) நன்மையின் பொருட்டு பூ₄ய—மறுபடியும், யத் பரமம் வச: ஏவ—(என் பெருமையை விரித்துரைக்கும்) யாதொரு மேலான வார்த்தையையே, அஹம் வக்ஷ்யாமி— நான் கூறுகிறேனோ, (தத்) மே (பரமம் வச:)—அந்த என் னுடைய மேலான வார்த்தையை, ஶ்ருணு—(கவனமாகக்) கேட்பாயாக

---

1 முன்னமுகந் தென்னை முகஞ்செய்து கேட்டவுனக்
கின்னமுமென் மேன்மை யியம்புவன்கேள்—உன்னதிதம்
வேண்டியுரை செய்யுமென்றன் மிக்கவுரை வெல்புயத்தா
யீண்டியன்று கேண்மையலற் றிங்கு.

வெல்புயத்தாய்! — வெற்றியைத்தரும் கைகளையுடைய வனே! முன்னம் உகந்து—கேட்பதற்கு முன்னமே உகப் படைந்து, என்னை—என்னிடம், முகம் செய்து கேட்ட

||भा|| मम माहात्म्यं श्रुत्वा प्रीयमाणाय ते मद्भक्त्युत्पत्ति-

உனககு—முகஙகொடுததுக கேடட உனககு, உனனது இதம வேண்டி — (என விஷயமான ப்ரகதி உணடாவதும வளருவதுமாகிற) உனது நனமையின பொருடடு, இன்னு மும்—மறுபடியும, என மேனமை இயம்புவன கேள— எனனுடைய பெருமையைச சொலலுகிறேன, கேடபா யாக. (எபபடிக கேடபது? எனில) இஙகு உரை செயயும எனறன—போககளததில உபதேசிககும எனனுடைய, மிகக உரை—மேலான வாாததையை, ஈண்டு இயனறு— இவவிஷயததில கவனமுளளவனுய, மையல அறறு— மயககம அறறவனுய, கேள—கேடபாயாக

1. இநத அததியாயத்தில சொலலபபோகும அாதததைதைக கேடபதறகு அாஜுனனுககுளள தகுதியையும, அவ்வாததமும் பரம ஹிததததை விளைபபது என்பதையும் கூறி, அாஜுனனைப பாராட்டி, சொலலபபோகும அாதததைதைக குறிககொணடு கேளாய எனகிருன (ப்ரீயமாணய தே) உகநதிருககும உனககு. என பெருமையைச் சொன்னுல பொறுமைகொணடு முகமசிவபபவர்கள் நிறைநதிருககும இவவுலகில், அப்படியலலாமல உகநதிருககும உனனை ஶ்ரோதா வாகப் பெறறமையாலேயே. நீ கேளாமல இருககசசெயதே உனககு இநத மேலான அர்ததததைச சொலலுகிறேன எனறு கருதது. (மஹாபாஹோ!) தடககையனே! தோளவலியுடையவாகள பொது வாகப பிறர் பெருமையைக் கேடகப பொறுககமாடடாாகள. கேட பார் செவிசுடும கீழமை வசவுகளை வையவும தொடங்குவாாகள். சிசுபாலன் போன்ற இத்தகையவாகள நிறைநத இவ்வுலகில, தலை சிறந்த தோளவலியைப பெறறிருநதும என பெருமையைககேடடு உககும பேறுபெறறவனுகையாலே உனக்குச சொலலுகிறேன் என்று கருதது. அனறிககே "மஹாபாஹோ, ப்ரீயமாணய" என் னும இரண்டு பதஙகளாலும தோளவலியாலே வெளிஎதிரிகளை வென்றிருபபதுபோலே, என்னிடம அன்பின் வலிமையால் பொறுமை முதலான உள எதிரிகளும உனனால் ஜயிககபபடடன என்று உணர்த துவதாகவும கொளளலாம (ஹிதகாம்யயா) உனககு நன்மையை விருமபி. சென்ற அததியாயத்தில சொலலபபடட ப்ரகதியோகமும் தொடஙகி வளர்வதாகிற நன்மையின் பொருடடு என்று கருதது.

विवृद्धिरूपहितकामनया भूयो मन्माहात्म्यप्रपञ्चविषयमेव परमं वचो यद्वक्ष्यामि ; तदवहितमनाश्शृणु ॥ १ ॥

न मे विदुस्सुरगणाः प्रभवं न महर्षयः।
अहमादिर्हि देवानां महर्षीणां च सर्वशः॥

2. ந மே விது₃ஸ்ஸுரக₃ணா ப்ரப₄வம ந மஹர்ஷய ।
அஹமாதி₃ர்ஹி தே₃வாநாம மஹர்ஷீணாம ச ஸர்வஶ ॥

ஸுரக₃ணா: — தே₃வக₃ணஙகள, மே ப்ரப₄வம் — எனது பெருமையை, ந விது₃ — அறியாாகள. மஹாஷய — மஹரிஷிகளும, ந விது₃.—(அதை) அறியாாகள. ஹி—

மேலே மூனறுவது ஶலோகததில ''ஸாவபாபை ப்ரமுசயதே'' எனறு ப₄கதி உணடாவதற்குத் தடையான பாபஙகள போவதையும, ஏழாவது ஶலோகததில ' ஸோ$\mathfrak{S}$விகமபயோ யோகே₃ந யுஜயதே'' [அவன் அசைககமுடியாத ப₄கதியோக₃த்தை உடையவனுகிருன] என்று ப₄கதி வளாநது அசைககமுடியாதபடி ஆவதையும அருளினனரே. (பூ₄ய ஏவ ப்ரமம வச) மறுபடியும மேலான வாாததையை. சென்ற அததியாயஙகளிலும சொலலபபடட என பெருமை இஙகு மறுபடியும ப₄கதி உணடாகி வளாவதறகாக விரிவாகச சொலலபபடுகிறது, அதனலேயே அது மேலான வாாததையாகவும ஆகிறது எனறு கருதது (ப்ரமம வச யத அஹம வக்ஷயாமி (தத) ஶ்ருணு) மேலான யாதொரு இவவாாததையைக கூறுகிறேனே, அதைக குறிககொணடு கேளாய ஏறகனவே கேடடுககொணடிருபபவனே 'ஶ்ருணு (கேளாய) எனபது—சொலலபபோகும அாதத₂ம மிகச சீரியதாகையாலே நெஞசை வேறுவிஷயததில செலுததாமல குறிககொணடு கேடக வேணடும எனனும கருததையுடையது சென்ற அததியாயததின் தொடககததில '' ப்ரவக்ஷயாமயநஸூயவே '' என்று பொருமை யாகிற தோ₃ஷமிலலாமலிருநத உனககுச சிறநததொரு அர்தத₂ததைச சொனனேன இஙகு ' ப்ரீயமாணுய தே ப்ரமம வச ' எனறு பொருமையினமைககும மேலே நான சொலலுவதைககேடடு உகபபையும அடையும பெருமைபெறற உனககு முன் சொன்னதைக் காடடிலும மேலானதொரு அாதத₂ததைச சொலலப போகிறேன். ஆகையால நீ மிகவும கவனமாகக கேடகவேணடும—எனபது ஶலோககததின திரணட பொருள 1.

ஏனெனில், தே₃வாநாம் — தே₃வாகளுககும, மஹாஷீணும் ச—மஹரிஷிகளுககும, அஹம—நான, ஸாவஶ —எலலாப படியாலும, ஆதி₃:—காரணமாயிருபபவனனறே.

---

2 ஏயந்தென் பெருமை யிமையோ ரெழின்முனிவ
ராய்ந்தங் கிறையு மவரறியா—வாயநதியலுஞ
சாதிசோ பூதஙக ளுக்குந் தவததோாககு
மாதிநான யாாககு மமைநது.

அவர்—அறிய ஒணணாத பெருமைகளையுடைய, இமை யோா—தேவாகளும, எழில முனிவா—ஜஞானததில அழகு பெறற முனிவாகளும, என பெருமை — என னுடைய சிறபபை, ஏயந்து—பொருநதிநினறு, ஆயநது—ஆராயநது, அங்கு இறையும—அதில சிறிதும, அறியாா—அறியமாட டாாகள. வாயநது இயலும சாதிசோ பூதங்களுக்கும—(இநத லீலாவிபூ₄தியில) பொருநதிவாழும நாலுவகை யோனிகளுள உயாநதஜாதியைச சோநத சேதனரான தேவாகளுககும, தவததோாககும்—மஹரிஷிகளுககும, யார்ககும—பெருமை பெறற மறறவாகளுககும, அமைநது — பொருததமான, ஆதி—காரணமாயிருபபவனனறே, நான—நான.

---

2. இவவததியாயத்தில தான சொலலபபோகும் ஜ்ஞானததில் பேரார்வம உணடாவதறகாக அது மிகவும் கிடைததறகரிது என று கூறுகிறுன் (ஸுரக₂ண மஹாஷயஶச) தே₃வஸமூஹங்களும மஹ ரிஷிகளும ''யாருமோா நிலைமையன என அறிவரிய எமபெருமான'' [திருவாய 1-3-4] என்கிற ரீதியில இநத₃ரியஙகளுக்கு அபபாறபட்ட விஷயஙகளையும் அறியவலல தலைசிறநத ஜஞானததையும, ஶக்தி யையும் உடையவாகளான பிரமன், உருததிரன முதலான தே₃வா களையும, ஸநகா, ஸநநத₃னர், ஸநதகுமாரா முதலான ரிஷிகளையும் இங்கு சொன்னது இநத₃ரியஙகளுககு அபபாறபட்ட விஷயங்களைக் காணவலல அனைவாகும் உபலக்ஷணம (மே பரப₄வம் ந விது₃) தலைசிறந்த ஞானததை உடையவாகளும எனது பரப₄ாவததை (பெரு மையை) அறியமாட்டார்கள என்னுடைய திருநாமங்கள, செயலகள், ஸ்வருபம,ஸவப₄ாவம் முதலானவறறை அறியமாட்டார்கள் என்றபடி

॥ भा ॥ सुरगणा महर्षयश्चातीन्द्रियार्थदर्शिनोऽधिकतरज्ञाना अपि मे प्रभवं—प्रभावं न विदुः—मम नामकर्मस्वरूपस्वभावादिकं न जानन्ति; यतस्तेषां देवानां महर्षीणां च सर्वशोऽहमादिः—तेषां स्वरूपस्य ज्ञान

"பரப₄வ ஶப₃த₃ம உதபததி எனனும பொருளிலேயே பிரஸித₃த₄மானது. அபபடியிருகக, இஙகு அபரஸித₃த₄மான பரப₄ாவம (பெருமை) எனனும பொருளேக கொளவது பொருநதாதே ஆகையால 'காமம காரணமான பிறபபு தனககு இலலை என்று சொலலுகிருன்' எனறே, 'அவதாரரூபமான பிறபபின பெருமையை எவரும அறியாரகள எனறு சொலலுகிருன' எனறே கொணடுவிடலாமே" எனனும் ஆக்ஷேபம இஙகு எழுகிறது இதறகு ஸமாத₄ானம பின் வருமாறு:— காமாதீ₄னமான பிறபபே இலலாமலிருககுமபோது அதை அறியமாட்டாரகள என்று நிஷேதி₄ப்பது பொருநதாது பிறபபு இலலை எனறு சொலலவேணடிய இடத்தில 'பிறபபை அறியமாட்டாரகள' எனறு சொலலுவது கௌ₃ரவமும் (அனுவசியமாக அதிகப படி பேசுதலும்) ஆகும. அடுதத ஶலோகததில "யோ மாம அஜம" எனறு தன பெருமையையே கூறுகினருன். 'அஜம' என்று பிறப்பின் மையைக கூறுகிருனேயொழிய தன பிறபபைப பறறிய அறிவைக கூறவிலலை ஆகையால இபபொருள பரகரணததுககும பொருநதாது. ஶ்லோகததின அடுதத பாதியில தான் அனைவாககும காரணமாயிருபபதை முறபாதியில சொனன அாததத₂த்துககு ஹேதுவாகக் கூறியதும் இபபொருளில பொருநதாது இதே காரணததினுலே—நாலாவது அததியாயததில விளககபபடடதாய, இநத பரகரணததில இலலாததான அவதார ரஹஸயததைப் பறறி இஙகு பேசுவதாகக கொளவதும பொருநதாது. ஆகையால 'ப₄வ' ஶப₃த₃ம் ஸததையைக குறிபபதாகக கொணடு 'பரகாஷேண ப₄வ பரப₄வ.' எனனும வயுதபததியாலே சிறநத ஸததையான பரப₄ாவததை பரப₄வ ஶப₃த₃ம கூறுவதாகக கொள்வதே பொருநதும இனி ஶலோகததின் அடுதத பாதியாலே முறபாதியில சொனன அர்தத₂ததுககுக காரணததைக காடடுகிருன். (ஹி) ஏனெனில. (அஹம தே₃வாநாம மஹாஷீணும் ச ஸாவஶ ஆதி₃) தே₃வாகள, மஹரிஷிகள முதலான அனைவரது ஸ்வரூபததுககும, ஜ்ஞானம ஶகதி முதலிய கு₃ணஙகளுககும நானே காரணமாயிருபபவன் 'தே₃வாநாம மஹாஷீணும' எனனும பனமையாலேயே தே₃வாகள, மஹாஷிகள ஆகிய அனைவர்ககும காரணம எனறு ஸித₃தி₄தது விடுகிறபடியால 'ஸாவஶ'

शक्त्यादेश्चाहमादिः ; तेषां देवत्वदेवर्षित्वादिहेतुभूतपुण्यानुगुणं मया दत्तं ज्ञानं परिमितम् ; अतस्ते परिमितज्ञाना मत्स्वरूपादिकं यथावन्न जानन्ति ॥ २॥

எனனும பத$_3$ம ஸவருபததுககும, ஜஞானம, ஶகதி முதலான எலலா ஸவப$_4$ாவஙகளுககும காரணம எனறு காடடுகிறது. இபபடி இவன் அனைவாககும ஸவருபம, ஸவப$_4$ாவம முதலான எலலாப படிகளாலும காரணனுயிருபபது அவாகள இவனது பெருமையை அறிய முடியாமைககு எபபடிக காரணமாகும ? எனில அவாக ளுடைய தே$_3$வதவம, மஹாஷிதவம முதலானவறறுககுக காரண மான புணயஙகளுககு அநுகு$_3$ணமாக என்னுல அவாகளுககுக கொடுககபபடட அறிவு அளவுபடடதாகும ஆக இபபடி அளவு படட அறிவையுடையவாகளாயிருககையாலே, அவாகள எனது ஸவ ருபம முதலானவறறை உளளபடி அறியமாடடாாகள எனறபடி. "கோ அத$_3$த$_4$ா வேத$_3$ க இஹ பரவோசத । குத ஆஜாதா குத இயம விஸருஷடி । அாவாக$_3$தே$_3$வா அஸய விஸாஜநாய । அத$_2$ா கோ வேத$_3$ யத ஆப$_3$பூ$_4$வ । இயம விஸருஷடிாயத ஆப$_3$பூ$_4$வ । யதி$_3$ வா த$_3$தே$_4$ யதி$_3$வா ந । யோ அஸயாத$_4$யக்ஷ பரமே வயோமந । ஸோ அஙக$_3$ வேத$_3$ யதி$_3$வா ந வேத$_3$ ॥' [யஜுா-அஷட 2-8-9-76] [(ஜக$_3$தகாரணபபொருளை) எவன (உளளபடி) அறிவான ? எவன அதை உளளபடி பேசுவான் ? 'படைககபபடடுக காடசியளிககும இநதப் பொருளகளெலலாம எதை உபாத$_3$ானமாகவும, எதை நிமிததமாகவும கொணடு உணடாயின? ' எனபதை ஸருஷடிககுப பிறகு ஏறபடட தே$_3$வாகளிலேயே எவரும அறியமாடடாதபோது வேறு எவன ஜக$_3$தகாரணப பொருளை அறியமுடியும? இபபொருள களையெல்லாம அபபரமபொருள த$_4$ரிதது நிறகிறதா, அலலவா எனபதை எவன அறிவான ? இபபொருளகளுககெலலாம தலைவ னுகப பரமபத$_3$ததில எழுநதருளியிருககும் பரமாதமாவே (தன் அள வறற பெருமையை) அறிவானே மாடடானே?] எனறு வேத$_3$ங களிலும, ' யநந தே$_3$வா ந முநயோ ந சாஹம ந ச ஶஙகர । ஜாநநதி பரமேஶஸய தத$_4$விஷ்ணோ பரமம பத$_3$ம " [வி பு 1-9 55] [தே$_3$வா களும, முனிவாகளும, (பிரமனுகிய) நானும, ஶங்கரனும எதை அறியமாடடோமோ, அதுவே பரமேஶவரனை விஷ்ணுவின பரம ப்ராப்யமான ஸ்வருபம] முதலான உபப$_3$ருமஹணஙகளிலும இவ வாதத$_3$ம சொலலபபடடதனறே ஆக, சொலலபபோகும ஜஞானம மிகவும ஆசைபபடததககது எனறு காடடுவதறகாக அது மிகுநத

॥ भा ॥ तदेतद्देवाद्यचिन्त्यस्वयाथात्म्यविषयज्ञानं भक्त्युत्पत्तिविरोधिपापविमोचनोपायमाह—

यो मामजमनादिं च वेत्ति लोकमहेश्वरम्।
असंमूढस्स मर्त्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

3. **யோ மாமஜமநாதி₃ம ச வேதத்தி லோகமஹேஶவரம் ।**
அஸம்மூட₄ஸஸ மர்த்யேஷு ஸாவபாபை. பரமுசயதே ॥

மாதயேஷு அஸம்மூட₄: ய:—மனிதாகளுககுள, எனனை மறறவாகளோடு ஒததவனுக எணணும மயககமறறவனுன எவனெருவன, **மாம**—எனனை, **அஜம**—பிறபபறறவனுக வும, (அதிலும) **அநாதி₃ம**—அனுதி₃காலமாகப பிறபபறற வனுகவும, **லோகமஹேஶவரம ச**—லோகேஶவராகளுககும ஈஶவரனுகவும, **வேத்தி** — அறிகிருனே, **ஸ:** — அவன, **ஸாவபாபை.**—(ப₄கதி உணடாவதறகுத தடையான) எல லாப பாபஙகளிலிருநதும, **பரமுசயதே**—விடுபடுகிருன

---

3 **ஆதி யிலனு யயனு மெனனையுலகின**
மீதறியு மீசனு மெயயறிவோன்—தீதின
மதிககலகக மறறவவன மானிடரிற பாவக
கதிககலபபெல் லாங்கழிநதான் காண்.

ஆதி இலனுய அயனும—பிறபபறறவனுகவும, (அதிலும) அனுதி₃காலமாகப பிறபபறறவனுகவும, **உலகின் மீதறியும் ஈசனும்**—உலகில ஈஶவராகளாயிருபபவாகளுககும ஈசனுக அறியபபடும, **எனை**—எனனை, **மானிடரில்**—மனிதாகளுககுளளே, **மெய்யறிவோன்** — உளளபடி அறிகிறவனுய, **தீதில் மதிக்கலககமறற அவன** — தீதறற அறிவிலே எனனையும, மறறவாகளையும ஒனருக மயஙகும கலககமறறவனுன அவன, **பாவக கதிககலபபு எலலாம கழிந் தான காண்**-(எனது ப₄கதி உணடாவதறகு விரோதி₄யாகக) கலநது நிறகும பாவஙகளனைததும கழியபபெறறவனுவான.

ஜஞான ஶகதியுடையவாகளாலும் பெறறகரிது என்று நிருபிககப படடதாயிறறு.

॥भा॥ न जायत इत्यजः ; अनेन विकारिद्रव्यादचेतनात्तत्सं-सृष्टसंसारिचेतनाच्च विसजातीयत्वमुक्तम् ; संसारिचेतनस्य हि कर्म-कृताचित्संसर्गो जन्म । ❊ अनादिमित्यनेन पदेनादिमतोऽजात् मुक्तात्मनो विसजातीयत्वमुक्तम् । मुक्तात्मनो ह्यजत्वमादिमत्, तस्य हेयसंबन्धस्य

---

3 தே$_3$வா முனிவா முதலானவாகளாலும அறிதறகரிய தனனைப பறறிய உணமையறிவு ப$_4$கதியோக$_3$ம உணடாவதறகுத தடையா யிருககும பாபஙகளைப போககும உபாயமாகும எனறு காடடுகிருன (அஜம) பிறபபறறவன ந ஜாயதே இதயஜ ' [பிறககாதவனுகை யாலே அஜன எனபபடுகிருன] எனறு வயுதபததி இததால ஸவ ரூப விகாரததை அடையும அசேதனததையும, அததோடு சோநத வனுய, காமம காரணமாகத தாழநத ஸவப$_4$ாவ விகாரஙகளையடை யும ஸமஸாரி (ப$_3$த்$_3$த$_4$) சேதனனையும காடடிலும தான மிகவும் வேறுபடடவன எனறு காடடிககொணடானுயிறறு ' அஜோ நிதயம ஶாஶவத ' [கட 1-2 18] [பிறபபற்றவனுய, மரணமறறவனுய, தனனை உணடாககுமவனிலலாதவனுயிருபபவன ஜீவன] எனகிறபடியே ஸம ஸாரி சேதனனுடைய ஸவரூபம நிதயமாயினும காமததிஞல ஏறபடட ஶரீரஸமப$_3$நத$_4$மாகிற பிறபபு அவனுககு உணடனறு எமபெரு மானுககுச சேதநாசேதனஙகள ஶரீரமாயினும, அநத ஶரீரம காமத திஞல ஏறபடடதலலவாகையாலே ஜீவனுடைய ஶரீர ஸமப$_3$நத$_4$ம போலே தாழவை விளைககாது முகதாதமாவுககும பிறபபு இலலாவிடி னும அவனுககு ஒரு காலததில பிறபபு இருநததையிடடு, அவனைக காடடிலும தனககுளள சிறபபைக காடடுகிருன—(அநாதி$_3$ம அஜம) அனுதி$_3$காலமாகப பிறபபறறவன இததால, நெடுஙகாலம பிறபபு டையவனுயிருநது ஒரு காலததில முகதியடைநத பினபே பிறபபறற வனுகும முகதாதமாவைக காடடிலும சிறபபு காடடபபடுகிறது அனுதி$_3$ ஶப$_3$த$_3$ததாலே ப$_4$க$_3$வததஸவரூபம அனுதி$_3$யானது எனறு கொணடால, அஜ ஶப$_3$த$_3$ததோடே புநருகதி வருமாகையாலே, அநாதி$_3$ ஶப$_3$த$_3$ம அஜ ஶப$_3$த$_3$ததுககு விஶேஷணமாகக கொளளப படடது முகதனுககு ஒரு காலததிலிருநத ஶரீரஸமப$_3$நத$_4$ம கழிநதி ருபபது ப$_3$த்$_3$த$_4$னைக காடடிலும அவனுககு வேறுபாடடைக காடடுமே யொழிய, அசித ஸமப$_3$நத$_4$ம கழிநத முகதஸவரூபததைககாடடிலும ப$_4$க$_3$வததஸவரூபததுககு வேறுபாடு எபபடி ஸித்$_3$தி$_4$ககும எனில முக்தனுககு ஏறகனவே ஶரீரஸமப$_3$நத$_4$ம இருநதமையால அநத ஶரீர ஸமப$_3$நத$_4$ம ஏறபடத தகுதியுணடு அபபடி ஏறபடக கூடாது எனறு

पूर्ववृत्तत्वात्तदर्हताऽस्ति ; अतोऽनादिमित्यनेन तदनर्हतया तत्प्रत्यनीकता उच्यते ; * निरवद्यम् (श्वे. ६. १९) इत्यादिश्रुत्या च। एवं हेयसंबन्धप्रत्यनीकस्वरूपतया तदनर्हं मां लोकमहेश्वरम्—लोकेश्वराणामपि ईश्वरं मर्त्येष्वसंमूढो यो वेत्ति ; इतरसजातीयतयैकीकृत्य मोहस्संमोहः, तद्रहितोऽसंमूढः, स मद्भक्त्युत्पत्तिविरोधिभिस्सर्वैः पापैः प्रमुच्यते।

ப4க3வான ஸங்கலபிததது வைததிருககையாலே ஏறபடுவதிலலையித தனை ஸாவேஶவரனுககுக காமம காரணமாக ஶரீரஸமப3நத4ம ஏறபடததகுதியேயிலலையாகையால அநாதி3 ஶப்3த3ம் முகதஸவரு பததைக காட்டிலும ப4க3வதஸவருபததுககுச சிறபபைக் காட்டத் தடையிலலை "நிரவத்3யம" [ஶ்வே 6-19] [முககாலததிலும ஶரீர ஸமப3நத4ம் முதலிய குறறமறறவன] எனறு ஶ்ருதியிலும இவவாத த3ம முழஙகபபட்டது. (மாம லோகமஹேஶவரம மாதயேஷு அஸம் மூட4 ய வேததி) முறகூறியபடி தாழநத ஶரீரஸமப3நத4ததுககு எதிர்ததட்டாயிருககையாலே அதறகுத தகுதியேயிலலாத எனனை லோகேஶவராகளுககும ஈஶவரனாக மனிதாகளில மயககமறறவனாக எவன அறிகிறானோ. நாலாவது பாத3ததில பாபஙகள நீஙகுவதாகிற ப2லனைக கூறுகையால, மூனறாவது பாத3ததிலுள்ள அஸமமூட4மாதய ஶப்3த3ஙகளை அதோடு கூட்டுவது பொருநதாது. தே3வாகளுககும மஹரிஷிகளுககும கிடைகக அரிதான இநத அறிவு மனிதாகளில பா4க3யஶாலியான எவனோ ஒருவனுககே ஏறபடுமாகையாலே "மர்தயேஷு அஸமமூட4 ய வேததி" " எனறு முனபாதியோடே கூட்டிப பொருளகொள்வதே பொருததமாகும "யோ மாமேவமஸம மூட4 ஜாநாதி புருஷோததமம ' [கீதை 15-19] என்று கீ3தையில மேலே சொலலபபோவதோடும ஒட்டியிருககும (அஸமமூட4) பிரமன உருததிரன முதலான மறற தே3வாகளோடும, மனிதா களோடும ஒததவனாகக கணணைனைததுத மயஙகுகை ஸமமோஹமாகும அநத மயககமறறவன அஸமமூட4னாகிறான் இததகைய மயககமறற மனிதன ப3த்34தாகள முகதாகள, லோகேஶவராகள ஆகிய அனைவரைக காட்டிலும வேறுபட்ட வனாகத தனனை அறிவதறகுப ப2லனைக கூறுகிறான்—(ஸ ஸாவ பாபை பரமுசயதே) அவன என விஷயமான ப4கதியோக3ம உணடாவதறகுத தடையான எலலாப பாபஙகளினினறும நீஙகப பெறுகிறான இது ப4கதியோக3ம உணடாவது பறறிய பரகரண மாகையாலும, அடுததுள்ள ஏழாவது ஶலோகததில "எனது ஐஶ

एतदुक्तं भवति —लोके मनुष्याणां राजा इतरमनुष्यसजातीयः, केनचित्कर्मणा तदाधिपत्यं प्राप्तः; तथा देवानामधिपतिरपि; तथा अण्डाधिपतिरपि इतरसंसारिसजातीयः, तस्यापि भावनात्रयान्तर्गतत्वात्,

---

வாயத்தையும் கு₃ணங்களையும் உள்ளபடி அறிந்தவன் அசையாத ப₄க்தியோக₃த்தை உடையவனாகிறான்'' என்று கூறுகையாலும், இங்கு ப₄க்தியோக₃த்துக்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்குவதே கூறப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும்.

இங்கு சில ஐயங்கள் எழுகின்றன —(1) லோகமஹேஶ்வரனாகப் பரமாத்மாவை அறிந்தவனுக்கு ஸம்மோஹத்துக்கு இடமேயில்லை ஆகையால் மனிதர்களுள் ஸம்மோஹமற்றவன் என்று நிஷேதி₄க்க வேண்டிய அவசியமில்லை (2) பிரமன், உருத்திரன், ஸநகாதி₃கள் ஆகியவர்களும் லோகமஹேஶ்வரர்களாகப் புகழ்பெற்றிருக்கும்போது, பரமபுருஷன் ஒருவனே லோகமஹேஶ்வரன் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? (3) அஜம், அநாதி₃ம் என்னும் ஶப்₃த₃ங்களால் ப₃த்₃த₄முக்தர்களைக் காட்டிலும் சிறப்பு கூறப்பட்டதுபோலே லோகமஹேஶ்வரஶப்₃த₃த்தால் நித்யர்களைக் காட்டிலும் சிறப்பு கூறப்படுகிறது என்று கொள்வது பொருத்தமல்லவா—என்பவை அவ்வையங்கள் சேதநர் பரமபுருஷனை மற்றவர்களோடு ஒன்றாக நினைத்து மயங்கும் முறையையும் அந்த மயக்கம் நீங்கும் வழியையும் ஆலோசித்தால் இவ்வையங்களுக்குப் பரிஹாரம் ஏற்படும். உலகில் மனிதர்களுக்கு அரசனாயிருப்பவன் மற்ற மனிதர்களோடு ஒரே ஜாதியில் சேர்ந்தவனாயினும் ஒரு கர்மத்தால் அவர்களுக்கு அரசனாகியிருக்கிறான் இவ்வண்ணமாகவே, தே₃வர்களுக்குத் தலைவனான இந்திரனும் தேவஜாதியைச் சேர்ந்தவனாயினும் நூறு அஶ்வமேத₄ம் செய்தலாகிற கர்மத்தால் அவர்களுக்குத் தலைவனாகிறான். அவ்வண்ணமே இவ்வண்ட₃த்துக்கு அதி₄பதியான பிரமனும் ப்₃ரஹ்மப₄ாவனை, கர்மப₄ாவனை எனும் உப₄யப₄ாவனைகளையும் உடையவனாகையாலே மற்ற ஸம்ஸாரி சேதநர்களை ஒத்தவனாயினும், விஶேஷமான ஒரு ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ானத்தால் அண்ட₃ாதி₄பதியாயிருக்கிறான் ''யோ ப்₃ரஹ்மாணம் வித₃த₄ாதி பூர்வம்'' [ஶவே 6-8] [எவன் பிரமனை முதலில் படைக்கிறானோ] என்னும் ஶ்ருதியாலும் பிரமன் படைக்கப்பட்டவனே என்று விளங்குகிறது. ''அணிமா மஹிமா சைவ க₃ரிமா லகி₄மா தத₂ா । ப்ராப்தி ப்ராகாம்யம் ஈஶித்வம் வஶித்வம் சாஷ்டஸித்₃த₄ய ॥''
''அணிமா மஹிமா ச தத₂ா லகி₄மா க₃ரிமா வஶித்வமைஶ்வர்யம் ।

* यो ब्रह्माणं विदधाति (श्वे. ६, ८) इति श्रुतेश्च। तथाऽन्येऽपि येकेचन अणिमाद्यैश्वर्यं प्राप्ताः। अयं तु लोकमहेश्वरः—कार्यकारणावस्थादचेतनात् बद्धान्मुक्ताच्च चेतनात् ईशितव्यात् सर्वस्मान्निखिलहेयप्रत्य-

---

ப்ராப்தி: ப்ராகாம்யம் சேதயஷ்டைஸ்வர்யாணி யோகயுக்தஸ்ய||"
[(1) அணிமா (மிகச்சிறிதாகை) (2) மஹிமா (மிகப்பெரிதாகை) (3) லகி₄மா (மிகக்குறைந்த எடையை உடையவனாகை) (4) க₃ரிமா (மிக அதி₄கமான எடையை உடையவனாகை) (5) ப்ராப்தி: (எதையும் அடைகை) (6) ப்ராகாம்யம் (தடையற்ற விருப்பம்) (7) ஈஶித்வம் (அனைவரையும் நியமிக்கை) (8) வஶித்வம் (அனைவரையும் வசப்படுத்துகை) என்பவை அஷ்டைஶ்வர்யங்களாகும்] என்னும் அஷ்டமஹா ஸித்₃தி₄களையுடைய உருத்திரன் ஸநகாதி₃கள் முதலானவர்களும் முற்கூறியபடியே பல விஷயங்களில் ஸம்ஸாரி ஜீவர்களை ஒத்தவர்களாயினும் காமவிஶேஷத்தால் அந்த ஸித்₃தி₄களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதுபோல லோகமஹேஶ்வரனை பரமபுருஷனும் ஒரு காமவிஶேஷத்தால லோகமஹேஶ்வரனாயினும் பல விஷயங்களில் ஸம்ஸாரிஜீவர்களை ஒத்தவனாயிருக்கலாம் என்னும் ஸம்மோஹம் ஏற்பட இடமுண்டு இது முதல் ஐயத்துக்குப் பரிஹாரம் இனி, இரண்டாவது ஐயத்திற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு — பிரமன் முதலானோரை நாராயணனால் படைக்கப்பட்டு ரக்ஷிக்கப்பட்டு, ஸம்ஹரிக்கப் படுபவர்களாகப் பல ப்ரமாணங்கள் பறைசாற்றுகின்றன. ப₃்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கையாகிற ப₃்ரஹ்மப₄ாவனை, பரமனால் நியமிக்கப் பெற்று லோகஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்கையாகிற காம ப₄ாவனை, இரண்டும் கலந்திருக்கையாகிற உப₄யப₄ாவனை ஆகிய ப₄ாவநாத்ரயத்தில் ஏதாவதொன்றை உடையவர்களாகவும் முழங்குகின்றன இத்தாழ்வுகள் நாராயணனுக்கு உள்ளதாகச் சொல்லாததோடன்றியில் இல்லையென்றும் அவை கோ₄ஷிக்கின்றன 'நாராயணாத் ப₃்ரஹ்மா ஜாயதே நாராயணாத்₃ருத்₃ரோ ஜாயதே' "ப₃்ரஹ்மா நாராயண ஶிவஶ்ச நாராயண' [நாராயணோபநிஷத்] 'ஸ ப₃்ரஹ்மா ஸ ஶிவ [தை-நா 11] 'ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத் ந ப₃்ரஹ்மா நேஶாந" [மஹோபநிஷத்] என்று உபநிஷத்துக்கள் நாராயணனே பிரமனையும், உருத்திரனையும் உண்டாக்குவதாகவும் ரக்ஷிப்பதாகவும், ஸம்ஹரிப்பதாகவும் முழங்குகின்றன இப்படிப் பிரமருத்திரர்கள் நாரணனைப் படைத்தளித்து அழிப்பதாக எந்த உபநிஷத் வாக்யமும் கூறவில்லை பிரமன் உருத்திரன் முதலான தே₃வர்களை பரஸ்தாபித்து. "அஶுத்₃த₄ாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தே₃வாத்₃யா: கர்மயோநய" [வி-பு

नीकानवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणैकतानतया नियमनैकस्वभावतया च विसजातीय इति इतरसजातीयतामोहरहितो यो मां वेत्ति, स सर्वैः पापैः प्रमुच्यते इति ॥ ३ ॥

6-7-77] [தே$_{3}$வாகள, மனிதர், திாயக, ஸத$_{2}$ாவரம எனனும நால்வகை யோனிகளும (பிறபபுகளும) காமம காரணமாகப பிறநதவாகளாகை யாலே அஶ$^{\text{ு}}$த$_{3}$த$_{4}$ாகள்] எனரூா பராஶரா ''ஆப$_{3}$ரஹம ஸதமப$_{3}$பா யநதா ஜக$_{3}$த$_{3}$நதா வயவஸதி$_{2}$தா | பராணிந காமஜநித ஸமஸார வஶவாததிந ||'' [விஷ்ணுத$_{4}$ாமம 104-22] [பிரமன முதல புல ஈருக வுளள உலகிலுளள ஜீவராஶிகள அனைவரும காமததினால உணடான ஸமஸார வாழககை நடததுகிறவாகளே] எனரூா செளனகா. ''ப$_{3}$ரஹ மாணம ஶிதிகணட$_{2}$ம ச யாஶ்சாநயா தே$_{3}$வதா ஸமருதா | பரதிப$_{3}$த$_{3}$த$_{4}$ாந ஸேவநதே யஸமாத பரிமிதம ப$_{2}$லம ||'' [ப$_{4}$ாரதம்-மோக்ஷத$_{4}$ாமம 350-36] [பிரமனையும, சிவனையும, இநதிரன முதலான மறற தே$_{3}$வா களையும, அவாகளிடமிருநது கிடைககும ப$_{2}$லன அளவுபடடிருககையால அறிவாளிகள ஸேவிபபதிலலை] ''ஏதெள த$_{3}$வெள விபு$_{3}$த$_{4}$ஶரேஷ்டெ$_{2}$ள ப்ரஸாத$_{3}$கரோத$_{4}$ஜெள ஸமருதெள | தத$_{3}$ாத$_{3}$ாஶித பநத$_{2}$ாநெள ஸருஷ்டி ஸமஹாரகாரகெள ||'' [ப$_{4}$ாரா-மோக்ஷ 169 19] [பிரமனும, உருததிரனுமாகிற இவவிரு தே$_{3}$வாதலைவாகளும (முறையே) நாரா யணனின அருளாலும, கோபததாலும உணடானவாகளாகவும, அவ னால வழிகாடடபபெறறு (முறையே) ஸருஷ்டி ஸமஹாரத தொழிலைச செயபவாகளாகவும கூறபபடுகிறாகள] எனரூா ப$_{4}$ாரததில வியாஸா. 'ருத$_{3}$ர! யததே ஜநம சாரு சிதரம'' [ருக-அஷடகம் 3-8-26] எனறு ருக$_{3}$வேத$_{3}$ம உருததிரனின அழகிய செலவம அவனுக்கு ப$_{4}$க$_{3}$வதஸம ப$_{3}$ந்த$_{4}$ததினால பிறவி தொடங்கி ஏறபடடது என முழஙகிறறு ''மஹாதேவ ஸாவமேதே$_{4}$ மஹாதமா ஹு$^{\text{ு}}$தவாதமாநம தே$_{3}$வ தே$_{3}$வோ ப$_{3}$பூ$_{4}$வ' [ப$_{4}$ாரா-ராஜத$_{4}$ாமம 20 12] [மஹாதே$_{3}$வனாகிற சிவன ஸாவமேத$_{4}$யாக$_{3}$ததில தனனையே ஹோமம செயது தே$_{3}$வதே$_{3}$வனா னன] என்றூர் வியாஸரும. ஆகையால பிரமன, உருததிரன முதலானா தஙகளுககுக கீழபபடடவாகளுக்கு ஈஶவரர்களாயினும லோகமஹேஶவ ரரலலா, நாராயணன ஒருவனே லோகமஹேஶ்வரன் என்பதே ஸகல பரமாணஸித$_{3}$த$_{4}$ம இது இரணடாவது ஐயததிறகுப பரிஹாரம லோக மஹேஶவர ஶப$_{3}$த$_{3}$த்தில லோகஶப$_{3}$த$_{3}$ம பிரமன், உருத்திரன முதலா னாரையும, அவாகளிலும சிறநத ஈஶவரதவததையுடைய நிதயாகளையும் காடடுமாகையால, இந்த ஶப$_{3}$த$_{3}$ததால நிதயாகளைக காடடிலும் வேறு பாடும் காடடபபடுகிறது. இது மூன்ருவது ஐயத்திறகுப பரிஹாரம்.

இனி, இரண்டாவது ஐயத்திற்குப் பரிஹாரம் பினவருமாறு — பிரமன முதலானுரை நாராயணனுல படைககப்படடு, ரக்ஷிககபபட்டு, ஸமஹரிககப்படுபவாகளாகப் பல பரமாணங்கள் பறைசாறறுகினறன. ப₄ரஹமததை உபாஸிககையாகிற ப₃ரஹமப₄ாவனே, பரமனுல நிய மிககபபெறறு லோகஸருஷடி முதலானவறறைச செயகையாகிற காம ப₄ாவனே, இரணடுமகலநதிருககையாகிற உப₄யப₄ாவனே ஆகிய ப₄ாவநாதரயததில ஏதாவதொனறை உடையவாகளாகவும முழஙகு கினறன இததாழவுகள நாராயணனுககு உளளதாகச சொலலாத தோடனறியில, இலலையெனறும கே₁ாஷிககினறன ''நாராயணுத ப₃ரஹமா ஜாயதே நாராயணுத₃ருத₃ரோ ஜாயதே'' ''ப₃ரஹமா நாராயண ஶிவஶச நாராயண'' [நாராயணேபநிஷத] ''ஸ ப₃ரஹமா ஸ ஶிவ'' [தை நா 11] ''ஏகோஹ வை நாராயண ஆஸீத ந ப₃ரஹமா நேஶாந'' [மஹோபநிஷத] எனறு உபநிஷததுககள— நாராயணனே பிரமனேயும, உருததிரனேயும உணடாககுவதாகவும, ரக்ஷிபபதாகவும், ஸமஹரிபபதாகவும முழஙகுகினறன இபபடிப பிரமருததிராகள நாரணனேப படைததளிதது அழிபபதாக எநத உபநிஷத₃வாகயமும கூறவிலலை பிரமன் உருததிரன முதலான தே₃வாகளே பரஸதாவிதது, ''அஶ₂ுத₃த₄ாஸதே ஸமஸதாஸது தே₃வாத₃யா காமயோநய'' [வி பு 6 7 77] [தே₃வாகள, மனிதா, திரயக, ஸத₂ாவரம எனனும நாலவகை யோனிகளும் (பிறபபுகளும) காமம காரணமாகப பிறநதவாகளாகையாலே அஶ₂ுத₃த₄ாகள] எனருா பராஶரா. ''ஆப₃ரஹம ஸதமப₃பாயநதா ஜக₃த₃நதா வய வஸதி₂தா । பராணிந காமஜநித ஸமஸார வஶவாததிந ॥'' [விஷ்ணு த₄ாமம 104 22] [பிரமன முதல புல ஈருகவுளள உலகிலுளள ஜீவராஶிகள் அனைவரும் காமததினுல உண்டான ஸமஸார வாழககை நடததுகிறவாகளே.] எனருா செளனகர் ''ப₃ரஹமாணம ஶிதி கணட₂ம ச யாஶசாநயா தே₃வதா ஸமருதா । பரதிபு₃த₃த₄ா ந ஸேவநதே யஸமாத பரிமிதம ப₂லம ॥'' [ப₄ாரதம் மோக்ஷத₄ாமம் 350 36] [பிரமனேயும், சிவனேயும், இநதிரன முதலான மறற தே₃வாகளேயும், அவாகளிடமிருந்து கிடைககும் ப₂லன அளவு படடிருககையால அறிவாளிகள ஸேவிபபதிலலை] ''ஏதௌ த₃வௌ விபு₃த₄ஶரேஷடௌ₂ பரஸாத₃கரோத₄ஜௌ ஸமருதௌ । தத₂ா த₃ாஶிதபநத₂ானௌ ஸருஷடி ஸமஹாரகாரகௌ ॥'' [ப₄ார மோக்ஷ 169-19] [பிரமனும, உருததிரனுமாகிற இவவிருதே₃வர்தலைவாகளும முறையே நாரணனின அருளாலும, கோபததாலும உணடானவாக ளாகவும, அவனுல வழிகாடடபபெறறு (முறையே) ஸருஷடிஸமஹாரத

॥भा॥ एवं स्वस्वभावानुसन्धानेन भक्त्युत्पत्तिविरोधिपापनिरसनम्, विरोधिनिरसनादेवार्थतो भक्त्युत्पत्तिं च प्रतिपाद्य स्वैश्वर्यस्वकल्याणगुणगणप्रपञ्चानुसन्धानेन भक्तिविवृद्धिप्रकारमाह—

बुद्धिर्ज्ञानमसंमोहः क्षमा सत्यं दमश्शमः।
सुखं दुःखं भवोऽभावो भयं चाभयमेव च॥ ४॥
अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः।
भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः॥ ५॥

தொழிலைச் செய்பவர்களாகவும் கூறப்படுகிருர்கள்] என்ருர் பாரதத்தில் வியாஸர் ருத்₃ர யத்தே ஜந்மசாரு சித்ரம் [ருக் அஷ்டகம் 3-8 16] என்று ருக்₃வேத₃ம் உருத்திரனின் அழகிய செல்வம் அவனுக்கு ப₄க₃வத் ஸம்ப₃ந்த₄த்தினுல் பிறவி தொடங்கி ஏற்பட்டது என முழங்குகிறது "மஹாதே₃வ ஸர்வமேதே₄ மஹாத்மா ஹுத்வாத்மானம் தே₃வ தே₃வோ ப₃பூ₄வ' [பா₄ர ராஜத₄ர்மம் 20 12] [மஹாதே₃வனுகிற சிவன் ஸர்வமேத₄யாக₃த்தில் தன்னையே ஹோமம்செய்து தே₃வதே₃வனுனன்] என்ருர் வியாஸரும், ஆகையால் பிரமன், உருத்திரன் முதலானுர் தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களுக்கு ஈஶ்வரர்களாயினும் லோகமஹேஶ்வரரல்லர், நாராணன் ஒருவனே லோகமஹேஶ்வரன் என்பதே ஸகலப்ரமாணஸித்த₄ம் இது இரண்டாவது ஐயத்திற்குப் பரிஹாரம் லோகமஹேஶ்வரஶப்₃த₃த்தில் லோகஶப்₃த₃ம் பிரமன், உருத்திரன் முதலானுரையும், அவர்களிலும் சிறந்த ஈஶ்வரத்வத்தை யுடைய நித்யர்களையும் காட்டுமாகையால், அதனுல் நித்யர்களைக் காட்டிலும் வேறுபாடும் உணர்த்தப்படுகிறது இது மூன்ருவது ஐயத்திற்குப் பரிஹாரம் ஆக, தன்னுல் நியமிக்கப்படுபவையாய, கார்ய நிலையிலும், காரண நிலையிலுமுள்ளவையான எல்லா அசேதனத்தை யும், ப₃த்₃த₄ன், முக்தன், நித்யன் எனும் எல்லாச் சேதன வர்க₃த்தை யுங்காட்டிலும்,—எல்லாத் தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாயிருப்பவனுய, எல்லையற்ற பெருமையையுடைய கணக்கற்ற கல்யாணகு₃ணங்களுக்கு ஓரே இருப்பிடமானவனுகையாலும், அனைத்தையும் நியமிப்பதையே இயல்வாகக்கொண்டவனுகையாலும் சிறப்புற்றவனுய, லோகமஹேஶ்வரத்₂வத்துக்கு முக்₂யார்த்த₂மான நாரணனை மற்றவர்களோடு ஒத்தவனுக மயங்காமலிருப்பவனுக்கே ப₄க்தி உண்டாவதற்குத் தடையான எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கும் என்றதாயிற்று 3.

4 பு$_3$த்$_3$தி$_4$ர்ஜ்ஞாநமஸம்மோஹ க்ஷமா ஸத்யம த$_3$மஶ்ஶம: |
ஸுக$_2$ம து$_3$க்க$_2$ம ப$_4$வோऽப$_4$ாவோ ப$_4$யம் சாப$_4$யமேவ ச ||

5. அஹிம்ஸா ஸமதா துஷ்டி: தபோ தா$_3$நம யஶோऽயஶ: |
ப$_4$வந்தி பா$_4$வா பூ$_4$தாநாம மத்த ஏவ ப்ருத$_2$க்$_3$வித$_4$ா. ||

பு$_3$த்$_3$தி$_4$ —மனத்தின ஆராயும திறமை, ஜ்ஞாநம— (சித, அசித ஆகியவற்றின வேறுபாடுகளைப பற்றிய) உறுதி, **அஸம்மோஹ** —(ஒன்றை மற்றொன்ருக நினைக்கும) மயக்கத்தின நீக்கம, **க்ஷமா**—(கோபத்துக்குக காரணமிருக்கும்போதும) பொறுமையோடிருத்தல, **ஸத்யம்**—உண்மையுரைக்கும மனப்பான்மை, **த$_3$ம.**—வெளி இந்த$_3$ரியங்களை (தாழ்ந்த விஷயங்களில செல்லாதபடி) அடக்குதல, **ஶம** - மனத்தை (அவ்வாறு) அடக்குதல, **ஸுக$_2$ம்**— ஆத்மாவுக்கு அநுகூலமான அநுப$_4$வம, **து$_3$க்க$_2$ம** — ஆத்மாவுக்கு ப்ரதிகூலமான அநுப$_4$வம, **ப$_4$வ** —(அநுகூலாநுப$_4$வத்தினுல ஏற்படும மனத்தின) இன்பமிகும நிலை **அப$_4$ாவ** —(ப்ரதிகூலாநுப$_4$வத்தினுல ஏற்படும மனத்தின) துன்பமிகும நிலை **ப$_4$யம**—(வரப்போகிற துன்பத்தின காரணத்தைக காண்பதனுல உண்டாகும) துன்பம, **அப$_4$யம**—(முற்கூறிய) துன்பம நீங்கியிருத்தல, **ஏவ ச**-ஆகியவையும, **அஹிம்ஸா**—பிறா துன்பத்துக்குககாரணமாயிராமை, **ஸமதா**-(பொருள வரவு செலவு பற்றித தன விஷயத்திலும பிறா விஷயத்திலும) ஸமமான பு$_3$த்$_3$தி$_4$உடையவனுயிருக்கை, **துஷ்டி** —(எந்த ஆத்மாவைக கண்டாலும)இன்புறும இயல்வுடையவனுதல, **தப** —(ஶாஸ்த்ரத்தில சொல்லப்பட்டபடி) பே$_4$ாக$_3$த்தைச சுருக்கி உடலை வருத்துதல, **தா$_3$நம**—தனது பே$_4$ாக$_3$யப்பொருள்களைப பிறாக்கு அளித்தல, **யஶ** —கு$_3$ணமுடையவன என்னும புகழ, **அயஶ.**—தோ$_3$ஷமுள்ளவன என்னும ப்ரஸித்$_3$தி$_4$, (ஆகியவையும முதலான) **பூ$_4$தாநாம் ப்ருத$_2$க்$_3$வித$_4$ா. பா$_4$வா** - எல்லா ஜீவராஶிகளின பல வகைப்பட்ட மனநிலைகள, **மத்த: ஏவ ப$_4$வந்தி**—என ஸங்கல்பத்தாலேயே உண்டாகின்றன.

4. புததி யறிவு மயககறுதல் பூண்பொறைதான
சததிய மைமபுலனகள சாாநதடகக—லததியலபிற
சாநதிசுகந துககந தகுபூணாமை யினமைபய
மேநதிதனில லாமை யிவை.

5. கொலலாமை யெ॰பபுகபபு குனறுத தவநதானஞ
சொலலா புகழபழியாந தொல்பொருளக—ளெலலாநதா
னெனனுலே யெவவுயிாககு மேயநத பலவகையா
முனனுலே வாதியலு மூண்டு

புத்தி—மனததின ஆராயும திறமை, **அறிவு**—(சித அசித ஆகியவறறின வேறுபாடுகளைப பறறிய) உறுதி, **மயககறுதல**—(ஒனறை மறறொனறாக நினைககும) மயககத தின நீககம, **பூண்பொறைதான்**—(கோபததுககுக காரண மிருககுமபோதும) பொறுமை கொளளுதலாகிற அணி கலன, **சததியம**—உணமையுரைககும மனபபானமை, **ஐமபுலனகள சாாந்து அததியிலபில அடககல**—வெளி இநத₃ ரியஙகளைத தாழநத விஷயஙகளில செல்லாதபடி அடக குதல, **சாநதி**—மனததை அவவாறு அடககுதல, **சுகம**— ஆதமாவுககு அநுகூலமான அநுப₄வம, **துககம**—ஆதமா வுககு பரதிகூலமான அநுப₄வம **தகும உண்மை**—(அநு கூலாநுப₄வததினுல ஏறபடும மனததின) இனபமிகுநிலை, **இனமை**—(பரதிகூலாநுப₄வததினுல ஏறபடும மனததின) துனபமிகுநிலை, **ஏநது பயம**—(வரபபோகிற துனபததின கார ணததைக காணபதனுல உணடாகும) துனபம **இதனை இல்லாமை** - (முறகூறிய) துனபம நீஙகியிருததல, **இவை**— ஆகிய இநத மனநிலைகளும, **கொலலாமை**—பிறா துன பததுககுக காரணமாயிராமை, **ஒபபு**—(பொருள வரவு செலவு பறறித தன விஷயததிலும பிறா விஷயததிலும) ஸமமான புத₃தி₄ உடையவனுயிருககை, **உகபபு** (எநத ஆதமாவைக கணடாலும) இனபுறும இயலவுடையவனு தல, **குனறுத தவம**—(ஶாஸதரததில சொலலபபடடபடி பே₄ாக₃ததைச சுருககி உடலை வருததுதலாயிருபபதாய,) அழியாத பூலனையுடையதான தவம, **தானம**—தனது பே₄ாக₃யப பொருளகளைப பிறாககு அளிததல, **சொல்லா**

॥ भा ॥ बुद्धिः—मनसो निरूपणसामर्थ्यम्, ज्ञानम्—चिदचिद्वस्तुविशेषविषयो निश्चयः, असंमोहः—पूर्वगृहीताद्रजतादेर्विसजातीये शुक्ति-

புகழ்—குணமுடையவன் என்று அனைவரும் சொல்லும் புகழ், **பழியாம்**—தோஷமுள்ளவன் என்னும் பிரஸித்தி ஆகிய **எவ்வுயிர்க்கும்**—எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும், **பல வகையாம் தொல்பொருள்கள் எல்லாம்தான்**—பலவகைப் பட்ட தொன்மையான மனநிலைகள் எல்லாமும், **என்னாலே ஏய்ந்த**—என் ஸங்கல்பத்தாலேயே உண்டாகின்றன. **உன்னாலே**—ஜீவனான உன் ஸங்கல்பத்தாலே, **ஆது**—எந்த மனநிலை, **மூண்டு இயலும்?**—தனக்கு செயல்படும்?

4, 5 "ப்ரகத்யுத்பத்திவிவ்ருத்த்யர்த்தா" [ப்ரகதி உண்டாவ தற்காகவும், வளர்வதற்காகவும் சொல்லப்பட்டது] என்று இந்த அத்தியாயத்தின் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் சொல்லப்பட்ட இரு விஷயங்களில் தன்னை தேவாதிதேவனாக அநுஸந்திப்பதால் ப்ரகதி உண்டாவதற்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்கும் என்று சென்ற ச்லோகம் மூன்றில் நிரூபித்து, இப்படித் தடை நீங்கியதால் ப்ரகதி உண்டாகிறது என்பதையும் அர்த்தாத் விளக்கி, மேலே விரிவாகச் சொல்லப்படும் தனது ஐச்வர்யம், கல்யாணகுணங்கள் ஆகியவற்றை அநுஸந்திப்பதால் ப்ரகதி வளரும் வகையைக் காட்டுகிறான் நாலு முதல் பதினோராவது ச்லோகம் வரை. இவன் பிரமன், சிவன் முதலான தேவர்களுக்கும் மேற்பட்டவன் என்று உணராமல் அவர்களை இவனுக்கு மேற்பட்டவர்களாகவோ, சமமானவர்களாகவோ, இவனோடு ஒன்றானவர்களாகவோ நினைத்தால், இவனிடத்தில் ஏகாந்தமான அநந்யப்ரகதி உண்டாகாது என்பதும், இவனுடைய ஒப்பற்ற ஐச்வர்யத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் அநுஸந்திப்பதாலேயே உண்டான அந்த ப்ரகதி வளரும் என்பதும் சொல்லாமலே விளங்கு மன்றோ (புத்தி) மனத்தின் ஆராயும் திறமை இதற்கு 'அறிவு' என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாதோ? எனில் அப்படிக் கொண்டால் அடுத்துள்ள ஜ்ஞான சப்தத்தோடு புநருக்தி (கூறியது கூறல்) எனும் தோஷம் வரும், ஆகையால் அந்த ஜ்ஞானத்துக்குக் காரண மான (மனத்தின்) ஆராயும் திறமையை இங்கு புத்தி சப்தத் துக்குப் பொருளாகக் கொள்வது பொருத்தம் 'புத்திசாலியாயி ருப்பதால் அறிகிறான்' என்னும் உலக வழக்கையொட்டி, இங்கு 'புத்தி' சப்தம் லக்ஷணையாலே ஆராயும் சக்தியைக் குறிக்கிறது.

क्षादिवस्तुनि सजातीयताबुद्धिनिवृत्तिः ; क्षमा—मनोविकारहेतौ सत्य-प्यविकृतमनस्त्वम् ; सत्यम्—यथादृष्टविषय भूतहितरूप वचनम्; तदनु-

"புத்₄யதே அநயா" [எதனுல அறியபபடுகிறதோ அது புததியாகிறது] என்னும கரணவயுதபததியால அறிவுககு காரணமான திறமையைக குறிப்பதாகவும கொளளலாம, (ஜ்ஞாநம) அறிவு. முற்கூறிய ஆராயும திறமையினுல ஏறபடும உறுதியான அறிவைக குறிககிறது. அடுதது 'அஸமமோஹ' எனபபடும மயகக மினமைககு இவவறிவு காரணமாக விளஙகுகையால, ப்ரகரணததை யொட்டி, சேதநாசேதநப பொருளகள் விஷயமான உறுதியான அறிவு இநத ஜ்ஞாந ஶப்₃த₃ததால சொலலப்படுவதாகக கொள்வது பொருத்தம். பு₃த்₃தி₄ ஶப்₃த₃ததுக்கு உறுதியான அறிவு எனறும, ஜ்ஞாநஶப்₃த₃ததுககு மோக்ஷவிஷயமான அறிவு எனறும சிலா பொருள கொணடாாகள. இரணடு ஶப்₃த₃ஙகளையும முறையே ஒரு குறிபபிடட பு₃த்₃தி₄யையும, குறிப்பிடட ஜ்ஞானததையும சொலலுவதாகக குறுககிப பொருள கொளளவேணடியிருபபதால இவவாதத₃ம அநாத₃ரிககபபடடது (அஸமமோஹ) ஒனறை மறறொனருக நினைககும மயககததின் நீககம கடைவீதி முதலான வறறில அறியபபடட வெளளி முதலானவறறிலும வேறுபடட சிபபி முதலான பொருளகளை அவறறேடு ஒரே ஜாதியைச் சோநததாக அறிவதே மயககமாகும. இது நீஙகுதலே மயககமினமையாகும. இது முதலிலெடுககபபடட சேதநாசேதந வஸதுவிஶேஷ விஷய மான அறிவினுல ஏறபடுகிறதாகையாலே, அஸமமோஹ ஶப்₃த₃ம சேதநாசேதந வஸதுககளிடையே முறகூறிய மயககமினமையைக காட்டு கிறது (க்ஷமா) கோபததுககுக காரணமிருககுமபோதும பொறுமை யோடிருததல, கோபமினமையை க்ஷமா (பொறுமை) எனனும ஶப்₃ த₃ததுககுப பொருளாகக கொணடால தூஙகுமபோதும கோபமின மையிருபபதாலே அபபோதும பொறுமையிருப்பதாகக கொளள வேணடிவரும அதைத தவிாபபதறகாக, கோபமாகிற மனோவிகா ரத்திறகுக காரணமிருநதபோதிலும மனோவிகாரம அடையாமலி ருககை எனறு க்ஷமாலக்ஷணம பாஷ்யததில அருளபபெறறது கோபததுககுக காரணமான வசவு, அடி முதலானவையிருநதபோதி லும கோபபபடாமலிருககை பொறுமை எனறவாறு இதனமேல பின வருமாறு ஓா ஆக்ஷேபம எழுகிறது. கோபததுககுக காரணமிருககும போது எபபடிக காாயமான கோபம் ஏறபடாமலிருககக முடியும? அபபடி ஏறபடாவிடில் அது காரணமாகவே ஆக முடியாதே

गुणा मनोवृत्तिरिहाभिप्रेता, मनोवृत्तिप्रकरणात्; दमः—बाह्यकरणानामनर्थविषयेभ्यो नियमनम्; शमः—अन्तःकरणस्य तथा नियमनम्; सुखम्—

என்பது அவகாக்ஷேபம இதற்குப பரிஹாரமாவது—காரணமிருக்கு மிடமெல்லாம் காரியம உண்டாகியே தீரவேண்டும் என்னும் நியமம கொள்ளமுடியாது. காரணமும இருந்து, காரியம ஏற்படத்தடையு மில்லாமலிருந்தாலதான காரியமேற்படும். தடையோடு கூடிய காரண மிருந்தாலும காரியம ஏற்படுவதாககொண்டால காரணம் நித்யவிபு₄ வாயிருக்குமிடங்களில காரியம எப்போதும் எங்கும ஏற்படவேண்டி வரும தடையினாலேயே கோபமாகிற காரியம ஏற்படவில்லையானால பொறுமைக்கு என்ன பெருமை? எனில உடலில நெருப்புப்பட்டால உடல கொப்பளிக்கிறது, மணி, மந்தரம முதலான தடையிருக்கும் போது நெருப்பினால உடலகொப்பளிப்பதில்லை அதுபோலவே வலிமை மிக்க விவேகம என்னும் தடையினால கோபத்துக்குக் காரணங்கள் தடுக்கப்பட்டு விடுவதால கோபம ஏற்படுவதில்லை விவேகத்தினால் உண்டான பொறுமையாகிற கு₃ணமும பெருமைபெறுகிறது என்று கண்டுகொள்வது (ஸத்யம) ஜீவராசிகளுக்கு நன்மை பயப்பதாய, கண்ணால கண்டதாயிருக்கும விஷயத்தைப்பேசுதல '**ஸத்யம பூ₄த ஹிதம** பரோக்தம [வயாஸஸம்ருதி] [ஜீவராசிகளுக்கு நன்மை பயப்பதே ஸத்யமாகும] என்று 'பூ₄தங்களுக்கு ஹிதமாயிருக்கும வார்த்தையே 'ஸத்யம' என்று லக்ஷணம உரைக்கப்பட்டது. பொய வார்த்தையும சில சமயங்களில பூ₄தஹிதமாயிருப்பதுண்டாகையால அதைத் தவிர்ப்பதற்காக '**யதா₂ த்₃ருஷ்ட விஷயம**' [கண்ணால கண்டதாயிருப்பதாய] என்று ப₄ாஷ்யத்தில விசேஷிக்கப்பட்டது. உள்ளதை உள்ளபடி கண்டு, கண்டபடி சொல்லும விஷயமே உண்மையாயிருந்தபோதிலும, கண்டதைச சொல்லுவதே உண்மை யுரைத்தலுக்குப போதுமானதாகையால, 'உள்ளதை உள்ளபடிகண்டு உரைத்தல என்று ஸத்யலக்ஷணம சொல்லப்படவில்லை தான கண்டதை ஒருவன சொல்லி, அதுவேறு காரணங்களால தவறாயிருந்தாலும, அவன சொன்னது உண்மை வார்த்தையேயன்றோ. உண்மை உரைத்தலாகிற கிரியையையே ஸத்யசப்₃த₃ம குறிக்குமாயி னும "**ப₄வந்தி ப₄ாவா**" என்று அடுத்த ச்லோகத்தில இவற்றை யெல்லாம மனோநிலைகளாகக குறிக்கையாலே, இங்கு ஸத்ய சப்₃த₃ம முற்கூறியபடி உண்மையுரைக்கும மனப்பான்மையையே குறிக்கிறது. (த₃ம) வெளி இந்த்₃ரியங்களைத தாழ்ந்த விஷயங்களில செல்லாமல் அடக்குதல (சம) உள்ளிந்த்₃ரியமான மனத்தை அவ்வாறு

आत्मानुकूलानुभवः; दुःखम्-प्रतिकूलानुभवः; भवः-भवनम्; अनुकूलानु-भवहेतुक मनसो भवनम्; अभावः —प्रतिकूलानुभवहेतुको मनसोऽवसादः;

அடக்குதல். கீதை 16 1,2 முதலானவிடங்களில் தமஶப்தத்தை மனத்தை அடக்குதலாகவும், ஶமஶப்தபர்யாயமான ஶாந்தியை வெளி இந்த்ரியங்களை அடக்குதலாகவும் அந்த ப்ரகரணத்திற்கு அநு குணமாக பாஷ்யத்தில் பொருள்கொள்ளப்பட்டபோதிலும், இந்த ப்ரகரணத்திற்கு அநுகுணமாக முதலில் வெளி இந்த்ரியங்களை அடக்கிய பின்பே உள் இந்த்ரியமான மனத்தை அடக்குவது முறையாகையால் இவ்வாறு பொருள்கொள்ளப்பட்டது. இப்படி விஷயம் வேறுபடுவதால் இவ்விரு ஶப்தங்களிடையே புநருக்தியு மில்லை ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட விஷயங்களிலிருந்து இந்த்ரியங்களை அடக்குவது தவறுகையால 'தாழ்ந்த விஷயங்களி லிருந்து அடக்குதல்' என்று இரண்டிடத்திலும் விஶேஷிக்கப்பட்டது. (ஸுகம்) ஆத்மாவுக்கு அநுகூலமான அநுபவம் (துக்கம்) ஆத்மாவுக்கு ப்ரதிகூலமான அநுபவம். அநுகூலமாயிருக்கை என்று ஸுகத்துக்கும், ப்ரதிகூலமாயிருக்கை என்று துக்கத்துக்கும் லக்ஷணமாயிருந்தபோதிலும், அடுத்த ஶ்லோகத்திலுள்ள பாவ ஶப்தத்திலிருந்து இவையெல்லாம் மநோவ்ருத்திரூபமாயிருப்பவை என்று விளங்குகையால், 'அநுகூலாநுபவம்', 'ப்ரதிகூலாநுபவம்' என்று ஸுகதுக்கங்களுக்கு லக்ஷணம் உரைக்கப்பட்டது. இந்த ஸுகதுக்கா நுபவங்களால் ஏற்படும் மனத்தின் இரு நிலைகளைக் காட்டுகின்றன அடுத்த இரண்டு ஶப்தங்களும் (பவ) பவனம். அதாவது முற்கூறிய அநுகூலாநுபவத்தினால் விளையும் பெருமகிழ்ச்சி யாகிற மனத்தின் நிலை (அபாவ) முற்கூறிய ப்ரதிகூலாநு பவத்தினால் விளைந்த பெருந்துன்பமாகிற மனத்தின் நிலை. சிலா பவஶப்தத்துக்கு "பயதா" [பயமாயிருக்கை] என்றும், பாவ ஶப்தத்துக்கு அபிப்ராயம் என்றும் பொருள்கொண்டனர். ஸுகம் துக்கம் என்று முன்பும், பயம் அபயம் என்று பின்பும் எதிரத் தட்டான இரட்டைகளைப் படித்திருப்பதையொட்டி, இடையிலுள்ள "பவோऽபாவ" என்பதையும், "பவ அபாவ" என்று பிரித்து எதிர்த்தட்டான இரட்டைகளாகக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசித மாகையால் அப்பொருள் பொருந்தாது. இந்த பவாபாவஶப்தங்க ளும் மனோவ்ருத்தியாயிருக்கவேண்டுகையாலும், முதலில் படிக்கப்படும் ஸுகதுக்கங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாயிருப்பது உசிதமாகை யாலும் ஸுகம் எனப்படும் அநுகூலாநுபவத்தால் விளையும் பெரு மகிழ்ச்சி (உத்தர்ஷம்) பவ ஶப்தத்தாலும், துக்கம் எனப்படும் ப்ரதிகூலாநுபவத்தால் விளையும் பெருவருத்தம் (அவஸாதம்) அபாவ ஶப்தத்தாலும் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளப்பட்டது

भयम्—आगामिनो दुःखस्य हेतुदर्शनजं दुःखम्; तन्निवृत्तिः—अभयम्; अहिंसा—परदुःखाहेतुत्वम्; समता—आत्मनि सुहृत्सु विपक्षेषु चार्था-

"தலலப₃தி₄ா விவேகவிமோகாப₄யா ஸகரியாகலயா ணுனவஸாத₃நா-நுத₃த₄ாஷேப₄ய" [வாகயக₃ரநத₂ம] [1 ஶுத₃த₄மான அனனத தால ஏறபடும ஶரீரஶுத₃தி₄யாகிற விவேகம. 2. காமததில பறறினமையாகிற விமோகம 3. உபாஸய வஸதுவை இடைவிடா மல தியானிபபதாகிற அப₄யாஸம 4. இயனறவரையில பஞச மஹாயஜஞம முதலானவைகளை அநுஷடி₂பபதாகிற கரியை. 5. உண மையுரைததல, நோமை, கருணை, தா₃னம அஹிமஸை, அநபி₄த₄யை (பிறாககுக கேடு நினையாமை) எனும கு₃ணஙகளாகிற கலயாணஙகள. 6 தே₃ஶகாலஙகள விபரீதமாவதாலும, வருததமதரும பொருளகளை நினைபபதாலும மனததுககு ஏறபடும தீ₃னததனமையும, ஒளியினமையு மாகிற அவஸாத₃ததிறகு எதிராததட்டான அநவஸாத₃ம 7. அவ ஸாத₃ததிறககு காரணமாகச சொலலபபடடவறறிறகு நேர்மாறுன வறறுல ஏறபடும பெருமகிழசசியாகிற உத₃த₄ாஷததின இனமை யாகிற அநுத₃த₄ாஷம என்கிற ஏழு காரணஙகளாலும் உபாஸனம விளைகிறது] எனறு வாகயகாரரும இந்தப பெருவருத்தமினமையை அநவஸாத₃ ஶப்₃த₃ததாலும பெருமகிழசசி யினமையை அநுத₃த₄ாஷ ஶப₃த₃ததாலும குறிததாரனறே. (ப₄யம) வரபபோகும் துனபததின காரணததைக காண்பதால உணடாகும துனபம். (அப₄யம) முறகூறிய துனபமிலலாமை. வரபபோகும துனபததை முனனதாகக காணுதல் ப₄யம எனறு ப₄யலக்ஷணத தைச சொலலுவதுணடாஞலும, அததகைய காடசி ப்ரதிகூல ரூப மாயிருபபதால துனபமேயாகிறது. இது தவிர துனபம எனனும் தனிககு₃ணததை நம தரிசனததில ஒப்புககொள்ளுவதிலலை இவ வணணமாக ப₄யாப₄ய ஶப₃த₃ஙகள் குறிப்பிட்ட ஸுக₂து₃ககஙக ளையே குறிப்பதால ஸுக₂து₃கக₂ ஶப₃த₃ஙகளோடு அவறறுக்குப் புநருகதி இலலை (அஹிமஸா) பிறருக்குத தீஙகை விளைககும துன பததுககுக காரணமாயிராமை "வாளால அறுததுசசுடினும மருத்து வனபால மாளாத காதல நோயாளனபோல" [பெருமாள திரு 5-4] எனகிறபடியே வைததியன வியாதி நீஙகுவதாகிற நனமையின பொருடடு விளைககும துனபஙகள ஹிமஸையாகாதாகையாலே, பிறருககுத தீஙகை விளைககும எனறு துனபம விஶேஷிககபபடடது.

नर्थयोस्समतित्वम्; तुष्टिः—सर्वेष्वात्मसु दृष्टेषु तोषस्वभावत्वम्; तपः—शास्त्रीयो भोगसङ्कोचरूपः कायक्लेशः; दानम्—स्वकीयभोग्यानां

அபூர்வரூபமாயிருக்கும் அஹிம்ஸையும், அபயமும் எப்படி மனோ வ்ருத்தியாக முடியும்? எனில் நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் ஒவ்வொரு அபூர்வப்பொருளும் மற்றொரு பூர்வப்பொருளாயிருப்பதாகவே கொள்கிறோம். உதாரணமாக, அபயம் என்பது குறிப்பிட்ட துன்பத்தின் இல்லாமையைக் காட்டுவதானாலும் அது ஒருவகை இன்பமாகவே இருக்கிறது என்று கொள்கிறோம் ஆகையால் அபயத்தையும் அஹிம்ஸையையும் மனோவ்ருத்திகளாகக் கொள்ளக் குறையில்லை (ஸமதா) பொருள் வரவு செலவு பற்றித் தன் விஷயத்திலும் நண்பர்கள் விஷயத்திலும், எதிரிகள் விஷயத்திலும் ஸமமான புத்தி உடையவனாயிருக்கை ஸமமதிராத்மஸுஹ்ருத்விபக்ஷபக்ஷே [வி பு 3 7 20] [(பொருள் விஷயத்தில்) தான், தன் நண்பர்கள், தன் எதிரிகள் ஆகிய அனைவரிடமும் ஸமமான புத்தியை உடையவனாயிருப்பவன் வைஷ்ணவன்] என்று வைஷ்ணவ லக்ஷணத்தில் 'ஸமதா' என்னும் இதுவும் சேர்ந்தது என்று காட்டினாரன்றோ பராசர மஹரிஷி இன்பதுன்பங்கள் முதலான இரட்டைகளில் ஒத்த மனத்தினனாயிருக்கை முதலிய பொருள்களை 'ஸமதா' சப்தத்தால் கொள்ளலாமாயினும், இதற்கு முந்திய 'அஹிம்ஸா' சப்தத்தால் ஹிம்ஸையை விளைக்கும் எதிரியின் நினைவு ஏற்படுமாகையாலே, சத்ருமித்ராதி ஸாமயம் இங்கு பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது 'தனக்குப் பொருள் வந்தால் உகப்பது போலே பிறருக்குப் பொருள் வந்தாலும் உகப்பது, தனக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டால் வருந்துவது போலே பிறருக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் வருந்துவது' முதலானவை 'ஸமதா' சப்தத்தின் பொருள் என்று கருத்து (துஷ்டி) எந்த ஆத்மாவைக் கண்டாலும் இன்புறும் இயல்வுடையவனாதல் 'ஸமதா' சப்தத்தில் பரஸ்தாவம் ஏற்பட்ட நண்பர்கள், எதிரிகள் முதலான எந்த ஆத்மாவைக் கண்டாலும் இன்புறும் இயல்வுடையவனாயிருக்கை என்றபடி 'இயல்வுடையவன்' என்றதால் எந்தப் பொருளைக் கண்டாலும் இன்புறுவதே ஆத்மாவுக்கு இயல்வு என்றும், விரோதம், வெறுப்பு முதலானவை ஒவ்வொரு காரணத்தால் செயற்கையாய் ஏற்படுபவை என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது "மைத்ரீ கருணா முதிதோபேக்ஷாணாம் ஸுகதுக்கபுண்யாபுண்யவிஷயாணாம் பாவநாதச்சித்தப்ரஸாதநம்" [பாதஞ்ஜல யோகஸூத்ரம் 1 33] [அனைவரிடமும் நட்பு, தயை, இன்புறுதல், பற்றற்றிருத்தல் ஆகியவற்றைப் பழகுவதால் மனத்தெளிவு உண்டா

परस्मै प्रतिपादनम्; यशः—गुणवत्ताप्रथा; अयशः—नैर्गुण्यप्रथा; एतच्चोभय तदनुगुणमनोवृत्तिद्वयं मन्तव्यम्, तत्प्रकरणात्; तपोदाने

கிறது] எனகிற யோகஸூததரததினபடியே மனததெளிவை ஏற படுததும மைதரீ முதலான நானகு குணஙகளில 'முதிதா' எனப படும மூனறுவது குணமே இஙகு 'துஷடி' எனபபடுகிறது. (தப) ஶாஸதரததில சொலலபபடடபடி போகததைச சுருககி உடலை வருததுதல "ஊனவாட உணணாது உயிா காவலிடடு உடலில பிரியாப புலனைநதும நொநது, தாம வாடவாடத தவம செயய" [பெரிய திரு 3-2-1] எனறு திருமஙகையாழவாா தவததை விவரிததருளினாரனறோ பௌததம முதலான புறசசமயிகளின நூலகளிலும உடலை வருததுதலாகிற தவம சொலலப்பட்டிருககிற தாயினும, அவை வேதததுககுப புறமபானவையாகையாலே தவ மாகமாடடா. ஆகையால தபோலக்ஷணததில 'ஶாஸதரீயமான காய கலேஶம்' (ஶாஸதரஙகளில சொலலபபடடபடி உடலை வருததுதல) எனறு விஶேஷிககபபடடது ஶாஸதரஙகளில சொலலப்பட்ட போகஸஙகோசம வியாதி முதலானவறறாலும ஏறபடலாம அப் போது அது தவமாகாது. அதைத தவிாபபதறகாகவே 'காயகலே ஶம' (முயனறு உடலை வருததுதல) எனனும பதம இடபபட்டது. (தாநம) தனது போகயப பொருளகளைப பிறாககு உரிமையாககு தல பிறா சொததை எடுததுககொடுபபதும, தனககுத தேவை யிலலை எனறு கழிநத தாழநத பொருளகளைக கொடுபபதும தாந மாகாதாகையாலே 'தனது' 'போகயபபொருளகளை' எனனும பதஙகள இடபபடடன. (யஶ) குணமுடையவன எனனும புகழ (அயஶ) தோஷமுளளவன எனனும பிரஸிததி. 'அயஶ' எனப தறகு 'புகழ இனமை' எனறு பொருள் கொளளாமல, 'பகழுககு நோ எதிரததடடான குறறஙகளுடையவன எனனும பிரஸிததி' பொருளாகக கொளளபபட்டது உலகில 'அயஶ' எனனும ஶபதம இபபொருளிலேயே மிகுதியாக வழஙகபபடுகிறதனறோ விரோதி எனனும பொருளிலே 'நஞ்' வழஙகபபடுகிறது. 'யஶஸ்' 'அயஶஸ்' எனனும இவவிரணடு பதஙகளும, முனனேயுள்ள 'தப' 'தாநம்' எனனும பதஙகளும முன ஶலோகததிலுளள 'ஸத்ய' ஶபதம் போலே அவவவறறிறகுரிய மனபபானமையையே குறிககினறன, அடுதது இவையனைததையும 'பாவ' ஶபதததால் எடுககையாலே. (பருதககவிதா பூதாநாம பாவா) முறகூறியவை போனற ஜீவ ராஶிகளின பரவருததி நிவருததிகளுககுக காரணமான பலவகைப்

च तथा। एवमाद्यास्सर्वेषां भूतानां भावाः—प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतवो मत्त एव—मत्सङ्कल्पायत्ता भवन्ति ॥ ४ ॥ ५ ॥

பட்ட மநோவருத்திகள். இருபது மனநிலைகளை எடுத்தது ஜீவ ராசிகளின் பலவகைப்பட்ட மனநிலைகள் அனைத்துக்கும் உபலக்ஷணம் 'ப்ராவ' சப்தமும் அபிப்ராயத்தையும் குறிக்குமாறும், கீழ் ஒன்றரை ச்லோகங்களில் எடுக்கப்பட்டவை பெரும்பாலும் மனநிலைகளாயிருக்கையால் இப்படிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது ஸத்யம், தவம், தானம் முதலிய கிரியைகளைக் குறிக்கும் பதங்களும் அக் கிரியைகளுக்கு அநுகுணமான மனநிலைகளைக் குறிப்பதாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது (மத்த ஏவ) ஜீவராசிகளின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமான இந்த மனநிலைகள் எல்லாம் என் ஸங்கல்பத்தாலேயே உண்டாகின்றன. எல்லாப் பொருள்களின் ஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவருத்தி நிவருத்திகள் அனைத்துமே என் ஸங்கல்பத்தால் உண்டாகின்றனவையாயிருக்கும்போது, இந்த ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமான மனநிலைகள் என் ஸங்கல்பத்தால் உண்டாகின்றன என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ என்று கருத்து. மனநிலைகள் தன் அதீனம் என்று இங்குக் கூறுவதற்குக் காரணம் என்ன? எனில் இந்த ப்ரகரணத்தில் விதிக்கப்படும் பக்தி ரூபமான மனநிலையும் தன்னாலேயே உண்டாகிறது என்று உணர்த்துவதற்காகக் கூறுகிறான். 'அந்த ப்ரவிஷ்ட சாஸ்தா ஜனானாம் ஸர்வாத்மா' [தை ஆர 3 11] [ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமபுருஷன் எல்லா ஜீவராசிகளையும் உள்நுழைந்து நியமிக்கிறான்] என்று வேதம் ஓதுகையாலே இங்கு 'மத்த ஏவ' (என் அதீனம்) என்றது 'என் ஸங்கல்பாதீனம்' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இதனால் ஸந்நிதி மாத்ரத்தாலே பரம்பொருள் காரணமாவதாகச் சொல்லும் பக்ஷங்கள் தள்ளுண்டன ஏவகாரத்தால் பயம் அபயம், ஸுகம் துக்கம் முதலான ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட மனநிலைகளுக்கும் தான் ஒருவனே ஹேது என்று காட்டுகிறான் **நலகுரவும் செல்வும் நரகும் சுவர்க்கமுமாய் வெல்பகையும் நட்பும் விடமும் அமுதமுமாய் பலவகையும் பரந்த பெருமான்**" என்று தொடங்கும் (6-3) திருவாய்மொழியில் இதையடியொற்றி எம்பெருமான் விருத்தவிபூதிகன் என்பதைக் காட்டினாரன்றோ நம்மாழ்வார். ஆக, இவ்விரண்டு ச்லோகங்களால் பலவகைப்பட்ட மனநிலைகளனைத்தும் தன் அதீனம் என்று காட்டுனையிற்று. 4,5.

॥ भा ॥ सर्वस्य भूतजातस्य सृष्टिस्थित्योः प्रवर्तयितारश्च मत्संकल्पायत्तप्रवृत्तय इत्याह--

महर्षयस्सप्त पूर्वे चत्वारो मनवस्तथा।
मद्भावा मानसा जाता येषां लोक इमाः प्रजाः ॥ ६ ॥

6 மஹாஷயஸஸபத பூாவே சதவாரோ மநவஸதத₂ா ।
மத₃ப₄ாவா மாநஸா ஜாதா யேஷாம லோக இமா. ப்ரஜா ॥

பூர்வே — முதல மநவநதரததிலிருநத, மாநஸா.—(பிரமனுல) மனததால படைககபபடட, ஸபத மஹாஷய -(ப₄ருகு₃ முதலான) ஏழு மஹரிஷிகளும, தத₂ா—அவவணணமே, சதவார மநவ —நானகு மநுககளும, மத₃ப₄ாவா.—என ஸஙகலபததைப பினபறறி நிறபவாகளே. யேஷாம லோகே—எவாகளுடைய ஸநததியில, இமா: பரஜா· ஜாதா —இபபோது காணபபடும ஜீவராஶிகளனைததும உணடாயினவோ (அநத மஹரிஷிகளும, மநுககளும எனனைப பினபறறி நிறபவாகள எனறு கீழோடு கூடடிக கொளவது)

---

6 முனனேழ முனிகள முககளுசோ மனுநாலவ
ரெனனேய நினைவா லியலவுறுவ—ரினனேதாம்
மானசராயத தோனறியிநத மணணுலகி லெவவுயிர்ககுந்
தானசைவில் மெயயளிபபா தகக

முன ஏழ முனிகள—முதல மநவநதரததில இருநத (ப₄ருகு₃ முதலான) ஏழு மஹரிஷிகளும முகம சோ மனு நாலவா—முககியததுவததையுடைய நாலு மநுககளும, என ஏய நினைவால் இயலவுறுவா - எனது பொருநதிய ஸஙகலபததால செயல புரிவாாகள பினனே—இபபடி எனனதீனமாயிருநது தாம மானசராய தோனறி—தாம (ப₃ரஹமாவின) மாநஸபுதராகளாய உணடாகி, இநத மணணுலகில எவவுயிாககுநதான—இநநிலவுலகில காணபபடும எலலா ஜீவராஶிகளுககும, தககு—தம ஸநததிகளின மூலம, அசைவில—இடைவிடாமல, மெய அளிபபா-ஶரீரததைக கொடுபபா.

॥ भा ॥ पूर्वे सप्त महर्षयः—अतीतमन्वन्तरे ये भृग्वादयस्सप्त महर्षयो नित्यसृष्टिप्रवर्तनाय ब्रह्मणो मनस्सम्भवाः, नित्यस्थितिप्रवर्तनाय

---

6. எல்லா ஜீவராசிகளின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி2திகளை நடத்திச் செல்லும் ஸப்தரிஷிகளும், நாலு மநுக்களும் என் ஸங்கல்பத்தாலேயே தொழில் புரிகிறார்கள் என்கிறான். இதிஹாஸ புராணங்களில் ஸப்தப்3ரஹ்மாக்கள் என்று பிரஸித்3தி4பெற்று ஸ்ருஷ்டியை நடத்திச் செல்லும் ஸப்தரிஷிகளும், ரக்ஷணத்தை நடத்திச்செல்லும் நாலு மநுக்களும் ஸ்வதந்த்ரமாக ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி2திகளைச் செய்கிறார்கள் என்று எண்ணிவிடவேண்டா அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து நானே அச்செயல்களைச் செய்கிறேன் என்கிறான் (பூர்வே ஸப்த மஹர்ஷய:) முதலாவதான ஸ்வாயம்பு4வ மந்வந்தரத்திலிருந்த ஏழு மஹரிஷிகளும். "மஹர்ஷீணாம் ப்4ருகு3ரஹம்" என்று இவ்வத்தியாயத்திலேயே 25-வது ஶ்லோகத்தில் ப்4ருகு3மஹரிஷியைத் தன் அம்ஶமாகச் சொல்லப்போகிறானாகையாலே அந்த ப்ராதா4ன்யத்தைவிட்டு 'ப்4ருகு3 முதலான ஏழு மஹரிஷிகள்' என்று பா4ஷ்யம் இடப்பட்டது. (மாநஸா: ஸப்த மஹர்ஷய:) பிரமனின் மாநஸபுத்ரர்களான ஏழு மஹரிஷிகள். "ப்3ரஹ்மண: ஸப்த வை புத்ரா மஹாத்மாந: ஸ்வயம்பு4வ: । மரீசிரத்ர்யங்கி3ரஸௌ புலஸ்த்ய: புலஹ: க்ரது: ॥ வஸிஷ்ட2ஶ்ச மஹாபா4க3: ஸத்3ருஶா வை ஸ்வயம்பு4வா । ஸப்த ப்3ரஹ்மாண இத்யேதே புராணே நிஶ்சயம் க3தா:" [பா4ர ஶாந்தி-மோக்ஷ 207-3 5] [எம்பெருமானிடமிருந்து அவன் ஸங்கல்பத்தாலுண்டான பிரமனுக்குச் சிறந்தவர்களான ஏழு புத்ரர்கள் உண்டு — (1) மரீசி,(2) அத்ரி,(3)அங்கி3ரஸ,(4)புலஸ்த்யர்,(5) புலஹர்,(6) க்ரது, (7) பிரமனையொத்த பெருமையையுடைய வஸிஷ்ட2ர் என்னும் இந்த எழுவரும் ஏழு ப்3ரஹ்மாக்கள் என்று புராணத்தில் அறுதியிடப்பட்டுள்ளார்கள்] என்று மஹாபா4ரதத்தில் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இவர்கள், உலகைப் படைத்து ரக்ஷிப்பதில் உதவி புரிவதற்காக ப்3ரஹ்மாவினால் மனத்தினால் படைக்கப்பட்டு, தங்கள் பெயரில் வழங்கும் பல கோ3த்ரங்களை உண்டாக்கியவர்கள் என்பது ஸகல ஶாஸ்த்ர ப்ரஸித்3த4மன்றோ (மாநஸா:) "ஸ மாநஸாந் ஸப்த புத்ராந் அஸ்ருஜத" [அந்தப் பிரமன் தன் மனத்தினால் (ஸங்கல்பத்தால்) ஏழு புத்ரர்களைப் படைத்தான்] என்று ஸுபா3லோபநிஷத்திலும் சொல்லப்பட்டதன்றோ எம்பெருமான் மஹாப்ரளயத்துக்குப் பின் ஆதி3ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் செய்பவன். பிரமன் அதற்குப்பின் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும், நைமித்திக ப்ரள

ये च सावर्णिका नाम चत्वारो मनवः स्थिता', येषां सन्तानमये लोके जाता इमास्सर्वाः प्रजाः प्रतिक्षणमाप्रलयादपत्यानामुत्पादकाः पालकाश्च

யதற்குப் பின் நைமித்திக ஸ்ருஷ்டியையும் செய்பவன் இவர்கள் தினமும் நடக்கும் நித்யஸ்ருஷ்டியைச் செய்வதற்காகப் பிரமனின் மாநஸபுத்ரர்களாகப் பிறந்தவர்கள் (சத்வாரோ மநவஸ் தத்2ா) அவ்வண்ணமே தினந்தோறும் நடக்கும் ரக்ஷணமாகிற ஸ்தி2தியை நடத்திவைப்பதற்காகப் படைக்கப்பட்ட 'ஸாவர்ணிகர்கள்' எனப்படும் நான்கு மனுக்களும் ப்3ரஹ்மஸாவர்ணர், ருத்3ரஸாவர்ணர், தாமஸாவர்ணர், த3க்ஷஸாவர்ணர் என்னும் நால்வராலே தக்ஷனுடைய பெண்ணிடம் மனத்தாலே உண்டாக்கப்பட்டு, அதனாலேயே 'ஸாவர்ணிகர்கள்' எனப்படும் நான்கு மனுக்கள் இங்கு குறிக்கப்படுகின்றனர். ப்3ரஹ்மாவின் ஒரு பகலில் பதினாலு மந்வந்தரங்கள் உள்ளதாகவும், அவை ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு மனு ஆட்சி புரிவதாகவும் புராணங்களில் கூறப்படுகிறது. அவர்களில் இதுவரை ஸ்வாயம்பு4வ ஸ்வாரோசிஷ ரைவத உத்தம தாமஸ சாக்ஷுஷர் எனப்படும் ஆறு மனுக்கள் ஆட்சி புரிந்திருப்பதாகவும், இப்போது வைவஸ்வத மனுவின் ஆட்சி நடப்பதாகவும், வருங்காலத்தில் ஏழு மனுக்களின் ஆட்சி நடக்கப்போவதாகவும் புராணங்கள் கூறுகின்றன. அப்படியிருக்க, இங்கு நான்கு மனுக்கள் என்பது எப்படியெனில் இதுவரை ஆட்சி புரிந்த மனுக்கள் அறுவராயிருக்கையாலே அவர்களில் நால்வரை மட்டும் இங்கு குறிப்பதாகக் கொள்வது பொருந்தாது. அதனாலேயே முதலாவதான ஸ்வாயம்பு4வமந்வந்தரத்தில் பின்னாலவரும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி2திகளுக்கெல்லாம் மூலமாக த3க்ஷனின் பெண் மூலம் உண்டான நான்கு ஸாவர்ணிக மனுக்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருத்தம். இவ்வர்த்தத்தையே இந்த ஶ்லோகத்தின் கடைசிப் பகுதியாலே காட்டுகிறான் கண்ணன். அதை விளக்கும்போது நாம் எடுக்கப் போகும் பா4க3வத ஶ்லோகங்களும் இதை வலியுறுத்துகின்றன. (யேஷாம் லோகே ஜாதா இமா ப்ரஜா) எவர்களுடைய புத்ர பௌத்ர ஸந்ததி ரூபமான உலகில் முக்காலத்திலுமுள்ள இந்த எல்லா ஜீவராஶிகளும் உண்டாகி, பிரளயம் வரையில் க்ஷணந்தோறும் பிரஜைகளை உண்டாக்கி, ரக்ஷித்து வருகின்றார்களோ இந்த ஸப்தரிஷிகள், நான்கு மனுக்களுடைய ஸந்ததிகளாலேயே நித்யஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணங்கள் நடக்கின்றன என்று கருத்து. ''த3க்ஷாய ப்3ரஹ்மபுத்ராய ப்ரஸூதிம் ப்4க3வாந் மநு: । ப்ராயச்சது3த்3யத்க்ருதஸ ஸர்க3ஸ்த்ரிலோக்யாம் விததோ மஹாந்'' [பா4க3வதம் 4-1-11]

भवन्ति; ते भृग्वादयो मनवश्च मद्भावाः—मम यो भावः स एव येषां भावः ते मद्भावाः, मन्मते स्थिताः, मत्सङ्कल्पानुवर्तिन इत्यर्थः ॥ ६ ॥

[ப4க3வாந் மனு ப்3ரஹ்மாவின் புதரனை த3க்ஷனுககு ஸநததியை அளிததாா. அதிலிருநதே மூவுலகஙகளிலும பெரிய ஸருஷ்டிகள பரவின.] ''தேப4யஸதஸயாமபூ4த ராஜந்' த3க்ஷ பராசேதஸ' இல! யஸய பரஜாவிஸாககே3ண லோகா ஆபூரிதாஸதரய ॥ யத2ா ஸ ஸாஜ பூ4தாநி த3க்ஷோ து3ஹிதருவதஸல । ரேதஸா மநஸா சைவ தாமமாவஹித ஶருணு ॥'' [பா4க3வதம 6-4 17, 18] [அரசனே! பரசேதஸஸின புதராகளான அவாகளுககு அவளிடம் பரசேதஸஸின் பௌதரனை த3க்ஷன உணடானன. இநத த3க்ஷனுடைய ஸநததி களாலே மூவுலகும நிறைநதுளளன. பெணணிடம அனபுகொணட த3க்ஷன தன வீாயததாலும, மனததாலும பரஜைகளை ஸருஷ்டிதத பரகாரததை நான கூறபபோவதைக குறிககொணடு கேடபாயாக] முதலான புராணவசனஙகள இங்கு அநுஸநதி4ககததககவை. 'ஜநோ லோக பரோகத '' எனறு லோகஶப்3த3ம் ஸநததியைக குறிக்கும. 'இமா: ப்ரஜா' எனறது முககாலததிலுமுளள அனைவருககும் உபலக்ஷணம. முககாலததிலுமுளளவாகளையும நேரே காண வலலவன்றோ ஸாவேஶவரனை கணணன (தே மாநஸா மஹர்ஷய: தத2ா மநவ மத்3பா4வா') முறகூறியபடி நிதயஸருஷ்டிககுக காரணமாய, ப்3ரஹ்ம மாநஸ புதராகளான ஏழு மஹரிஷிகளும, நிதயரக்ஷணத்துககுக காரணமான நானகு மனுககளும என்நினைவைப பினசெலகினறவாகள. ''மம யோ பா4வ ஸ ஏவ யேஷாம பா4வ தே மத்3பா4வா'' [என நினைவே தம் நினைவாகக கொண்டவர்கள மத்3பா4வர்கள்] எனறு வயுதபததி. 'மத்3பா4வ பா4வா' எனறு வரவேணடியது மத்4யமபத3லோபிஸமாஸமாகையாலே 'மத்3பா4வா' எனறு இருககிறது. அனறிககே, இருவா பா4வததையும ஒனருகப் படிபபதின தாதபாயம இது என்றும கொளளலாம. 'அரசனின நினைவே கிஙகரனின நினைவு' எனபதுபோலே தன கருததைப் பினசெலகினறவாகள இவவனைவரும எனறதாகிறது, ரிஷிகள் மனுககளுக்குளள இககருததொற்றுமை—அவாகளுடைய ஸவாதநதாயததினுல ஏறபடடது எனறோ, வேலைக்காரர்கள் எஜமானனிடம பு3த்3தி4பூாவகமாக அடஙகிநடபபது போனறது எனறோ கருதிவிடக கூடாது, என் ஸஙகலபததினுலேயே இந்த ரிஷிகளும மனுககளும ஸருஷ்டி ஸதி2திகளை நடததுகினறனர் எனனும கருததிலேயே இஙகு 'மத்3பா4வா:' எனனும பத3ம வழஙகபபடடுளளது எனபதும் குறிககொளளத்தககது ஆக, எல்லா ஜீவராஶிகளின நிதய ஸருஷ்டி ஸதி2திகளை நடத்திவைபபவாகளும என ஸஙகல்பத்தினுலேயே செயலபடுகிறாகள எனறதாயிறறு. 6.

एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः।
सोऽविक[म्पे]म्प्येन योगेन युज्यते नात्र संशयः॥ ७॥

7. **ஏதாம் விபூ₄திம் யோக₃ம் ச மம யோ வேத்தி தத்த்வத:।**
ஸோऽவிக(ம்பே)மபயேந யோகே₃ந யுஜயதே நாத்ர
ஸமஶய:॥

ஏதாம் மம விபூ₄திம—(எலலாப பொருளகளும எனககு அதீ₄னமாயிருககையாகிற) இநத என செலவததையும, **மம யோக₃ம் ச**-தாழவுகளுககு எதிரததட்டானவனுய, கலயாண குணஙகளோடு கூடியவனுயிருககும என பெருமையையும, **ய:**-எவனெருவன, **தத்த்வத வேததி**-உளளபடி அறிகிருனே, **ஸ** —அவன, **அவிகமபேந யோகே₃ந**—எதனுலும அசைகக முடியாத ப₄கதியோக₃ததோடு, **யுஜயதே**-கூடபபெறுகிருன. **அத்ர**—இவவிஷயததில, **ந ஸம்ஶய**·—ஐயமிலலை

---

7. **இநத விபூதியையும் யோகத தையுமெவனென்**
சநத மெனவறியுந தததுவமா—யிநதவவன்
காதலமர் பததியுடன கம்பியா மறகூடு
மாதலிலோர் சஙகையில்லை யாங்கு.

இந்த விபூதியையும்—(எலலாப பொருளகளும எனககு அதீ₄னமாயிருககையாகிற) இநதச செலவததையும, **யோகததையும்** — தாழவுகளுககு எதிர்ததட்டானவனுய, கலயாணகுணஙகளோடுகூடினவனுயிருககும பெருமையையும, **எவன்** — எவனெருவன, **என் சந்தமென**—எனககே உரியதென று, **தததுவமாய் அறியும்**-உளளபடி அறிவானே, **இந்த அவன்**—இததகைய அவன, **காதல் அமர் பத்தியுடன்**-எனவிஷயததில காதல பொருநதிய ப₄கதியோக₃ததோடு, **கம்பியாமல் கூடும ஆதலில்**—அசைககமுடியாதபடி கூடப பெறுவானுகையால, **ஆங்கு**—இவவிஷயததில, **ஓர் சங்கை இல்லை**—எநத ஐயமும இலலை.

॥भा॥ विभूतिः—ऐश्वर्यम्, एतां सर्वस्य मदायत्तोत्पत्तिस्थिति-प्रवृत्तितारूपां विभूतिं, मम हेयप्रत्यनीककल्याणगुणगणरूपं योगं च

---

7 ஸவகலயாண குணௌநநதயகருதஸநஸவாதீநதாமதி "

[கீ$_3$தாாததஸங்க்$_3$ரஹம் 14] [தனனுடைய கலயாணகு$_3$ணஙகள் அளவறறவை எனபதும, எலலாப பொருளகளும தன அதீ$_4$ந மானவை எனபதும (ப$_4$கதியோக$_3$ம உணடாகி வளாவதறகாகப பததாவது அததியாயததில கூறபபடுகினறன)] எனறு ஆளவநதாா அருளிய இரணடு பெருமைகளும கடநத மூனறு ஶலோகஙகளிலும விளககபபடடன. மூனறு ஶலோகஙகளிலும இவவிரணடு அாதத$_2$ங களும இருநதபோதிலும, 4, 5 ஶலோகஙகளில் பரமகருணையாலும, வாதஸலயாதி$_3$கு$_3$ணஙகளாலும ஜீவராஶிகளை த திருததித தனககாககு வதறகாக அவாகளுடைய மனநிலைகளையெலலாம் தனனதீ$_4$னமாகக கொணடிருககும கலயாணகு$_3$ணப பெருமை பிரத$_4$ானமாக வெளி யிடபபடடது. ஆறுவது ஶலோகததில, எலலாப பொருளகளையும தன அதீ$_4$நமாககொணடிருககும செலவச சிறபபு பேசபபடடது, இவவிரணடையும உளளபடி அறிபவன அசையாத ப$_4$கதியோக$_3$த தைப பெறுகிறன எனறு இநத ஶ்லோகததில கூறபபடுகிறது (ஏதாம மம விபூ$_4$திம யோக$_3$ம ச) ஆறுவது ஶ்லோகததில சொல லபபடட எனவிபூ$_4$தியாகிற செல்வததையும், 4,5வது ஶலோகஙகளில சொலலபபடட எனது கலயாண குணயோக$_3$ததையும. முன மூனறு ஶ்லோகஙகளில சொனன இரணடு அாதத$_2$ஙகளையும பு$_3$த$_3$தி$_4$ஸத$_2$ க்ரமததில அநுவாத$_3$ம செயகிறன. (விபூ$_4$திம) செலவததை, "விபூ$_4$திா பூ$_4$திரைஶவாயம" [அமர 1-1 36] எனகிற நிக$_4$ணடுவின் படியே 'விபூ$_4$தி' ஶப$_3$த$_3$ம செலவததைக குறிககும. 'விபு$_4$' ஶப$_3$த$_3$ம் நியமிப்பவனைககுறிககும இவவிடததில விபு$_4$வின் காாயமான நிய மனம விபூ$_4$தி எனபபடுகிறது. இது ப$_4$ாவபரத$_4$ானமான ப்ர யோக$_3$ம. இஙகு எலலாபபொருளகளும் ஈஶவரனுன தனககு அதீ$_4$னமான உதபததி ஸதி$_2$தி பரவருத்திகளை உடைததா யிருககையாகிற செல்வததையே கண்ணன விபூ$_4$தி ஶப$_3$த$_3$ததால் குறிககிறன. ஒரு பொருள பரத$_2$மக்ஷணததோடு ஸம்ப$_3$நத$_4$ப் படுவது உத்பத்தி எனப்படுகிறது. இரணடாவது மூனறுவது முதலான க்ஷணஙகளோடு ஸம்ப$_3$நத$_4$பபடுவது ஸதி$_2$தி அலலது ரக்ஷணம் எனப்படுகிறது. உதபத்தியும், ஸதி$_2$தியும் ப$_4$க$_3$வதஸஙகலபததாலேயே ஏறபடுகினறன எனபது ஶாஸ்தர ப்ரஸித$_3$த$_4$ம. பரவருத்தி எனபது ஜீவராஶிகள் தததம காரியங்

यस्तत्त्वतो वेत्ति, सोऽविक[म्पे]म्प्येन— अप्रकम्प्येन भक्तियोगेन युज्यते।

களின பொருடடுத தொழிலபுரிவது ஜீவனுல அதி₄ஷ்டிககப்படாத அசேதனப்பொருளுககு பரவருததி கிடையாது. ஜீவனுடைய ப்ர வருததியும உதபததி ஸதி₂திகளைபபோலே எமபெருமானுககு அதீ₄னமானது எனறு இஙகு சொலலபபடுகிறது. 19 வது ஶலோகம முதலான விடஙகளில விபூ₄தி ஶப₃த₃ம நியமனததுககு விஷயமான பொருளகளைக குறிததும் பிரயோகி₃ககபபடுகிறது. அவையும எம பெருமானுடைய செலவஙகளேயனறே. செலவஙகளாகிற அப பொருள்களிலலாவிடில் இவன செலவமுடையவனுகமுடியாதாகையாலே 21 வது ஶலோகம தொடஙகி அபபொருள்களெல்லாம இவனேடு ஓரே வேற்றுமையில படிககபபடுகினறன. (யோக₃ம ச) தாழவுக ளுககு எதிர்ததட்டாய, கலயாணகு₃ணஙகளோடு கூடியிருககையாகிற யோக₃ததையும். ' யுஜயதே இதி யோக₃ '' [எது கூடியிருககிறதோ அது யோக₃மாகிறது] எனகிற வ்யுதபத்தியினபடியே எமபெருமா னேடு கூடியிருககும ஹேயப்ரத்யநீகதவம (தாழவுகளுககு எதிர்த் தட்டாயிருக்கை), கலயாணகு₃ணுகரதவம (கலயாணகு₃ணஙகளுககுக கொள்கலமாயிருககை) எனனும் உப₄யலிஙக₃ஙகளும் (பரமபொரு ளுககே உரிய முககியமான இரு அடையாளஙகளும) இஙகு யோக₃ ஶப்₃த₃ததால குறிககப்படுகினறன. (ய தததவத வேததி) (இந்த என விபூ₄தியையும, யோக₃ததையும்) எவன உளளபடி அறிகிருனே. ஸாவேஶ்வரனை இவனைப பிறாககுப பரதநத்ரனுக அறிவது, தாழ்ந்த துன்பம், அஜஞானம் முதலானவறறை உடையவனுக அறிவது, எம்பெருமானுல் நியமிக்கப்பட்டுச் செயலபடும பிரமன் உருத்திரன முதலானவர்களை ஸவதநதரமாகத் தொழிலபுரிபவாகளாக நினைபபது முதலான மயககஙகளைக கைவிட்டு, எமபெருமானையே உப₄யவிபூ₄தியையும தனிககோல செலுததும் ஸர்வநியநதாவாக அறிவதே உளளபடி அறிகையாகும். (ஸ: அவிகம்பேந யோகே₃ந யுஜயதே) அவன எதனுலும அசைககமுடியாத ப₄கதியோக₃த்தோடு கூடபபெறுகிருன, 'அவிகமபேந' எனறதற்கு 'அசையாதது' எனறு மாததிரம பொருளலல, நூறறுக்கணககான இடையூறுகள ஏறபட் டாலும அசைகக இயலாதபடி உறுதியானது எனறே பொருள் என்பதை 'அபரகமபயேந எனனும் பத₃ததாலே ப₄ாஷ்யகாரா காட்டி ஞா. "அவிகமப்யேந" எனறும் மூலபாட₂ம் காணகிறது ஶலோ கததின முறபாதியில ' மம யோக₃ம ' எனனுமிடததில், எம பெருமானேடு தொடாபுடையதாகையாலே கலயாணகு₃ணயோக₃ம் யோக₃ஶப்₃த₃த்திறகுப் பொருளாயிறறு. ' யோகே₃ந யுஜ்யதே '

नात्र संशयः ; मद्विभूतिविषयं कल्याणगुणविषयं च ज्ञानं भक्तियोगवर्धनमिति स्वयमेव द्रक्ष्यसीत्यभिप्रायः ॥ ७ ॥

॥ भा ॥ विभूतिज्ञानविपाकरूपां भक्तिवृद्धिं दर्शयति —

अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते ।
इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः ॥ ८ ॥

8. அஹம ஸாவஸய பரப$_4$வோ மததஸஸாவம் பரவாததே।
இதி மதவா ப$_4$ஜநதே மாம பு$_3$த$_4$ா ப$_4$ாவஸமநவிதா ॥

அஹம — நான, ஸர்வஸய — எலலா உலகிறகும, ப்ரப$_4$வ:-உதபததிகாரணமாகிறேன மதத·-என்னிலேயே, ஸர்வம் — பொருளகளனைததும, பரவர்ததே — செயலபடுகிறது. இதி—எனகிற இநத என்னுடைய இயலவான தடையறற செலவததையும, கலயாணகு$_3$ணயோக$_3$ததையும, மதவா — அநுஸநதி$_4$தது, பு$_3$த$_4$ா. — ஜஞானிகள, ப$_4$ாவஸமநவிதா: — பேரனபுடையவாகளாய, மாம—(எலலாக சலயாணகு$_3$ணஙகளோடும கூடிய) என்னை, ப$_4$ஜநதே- உபாஸிககிறாாகள'

என்று உபாஸகனோடு தொடாபுடையதாகையாலும, முனபின ப்ரகரணஙகளில ப$_4$கதியோக$_3$மே கூறபபடுகிறதாகையாலும், இங்கு யோக$_3$ஶப$_3$த$_3$ம் ப$_4$கதியோக$_3$ததையே குறிககிறது. (அதர நஸமஶய) இதில ஐயமிலலை என விபூ$_4$தியைபபறறியதும, கலயாணகு$_3$ணஙகளைப பறறியதுமான அறிவு ப$_4$கதியோக$_3$ததை வளாபபது எனபதை நீயே காணபபோகிறாய என்று கருதது ஶாஸதரஸித$_3$த$_4$மான ஆதத$_2$ததையும நேரில் காணுமபோதே ஐயஙகள நீங்கும் என்பது பரஸித$_3$த$_4$மனறோ. ''சி$_2$த$_3$யநதே ஸாவஸமஶயா ... தஸமிந த$_3$ருஷடே பராவரே'' [முணட$_3$கம 2-2-9] [பரமபொருள் காணபபடடவுடன எலலா ஐயஙகளும அறுபடடுவிடும] என்று உபநிஷததும் ஓதிறறனறோ. ஆக, எமபெருமானுடைய ஸர்வநியநத்ருதவததையும், ஹேயபரதயநீகனாய (தாழவுகளுக்கு எதிாத்தட்டாய), கலயாணகு$_3$ணஙகளோடு கூடியிருககும பெருமையையும் உள்ளபடி அறிபவனுககு அசைககமுடியாதபடி ப$_4$கதியோக$_3$ம் வளர்நதுவிடும் என்று சொலலிற்றாயிறறு. 7.

॥भा॥ अहम्, सर्वस्य—विचित्रचिदचित्प्रपञ्चस्य, प्रभवः—उत्पत्तिकारणम्, सर्वं मत्त एव प्रवर्तत इतीदं मम स्वाभाविकं निरं-

8. ஏதுக்கு நதோறறநா னெனனு னடப்பதிதென
நீதை யறிநதே யெனையடைவா—மீதுறற
ஞானியரா யென்பா னலஞ்சோ மனததுடனே
தானியலவ ரானவர்க டாம.

நான்—நான, **ஏதுக்கும் தோறறம்**—எலலா உலகிறகும் உதபததி காரணமாகிறேன **எனனுல்**—எனனலேயே, **இது**—பொருளகள அனைததும, **நடபபது**—செயலபடுகிறது. **என்று ஈதை**—எனகிற இநத எனனுடைய இயலவான தடையறற செலவததையும, கலயாணகு₃ணயோக₃த்தை யும **அறிந்தே**—அநுஸநதி₄ததே, **மீதுற்ற ஞானியராய**—தலைசிறநத ஜஞானிகளாய, **எனபால நலம் சோ மனத்துடனே தான இயலவர் ஆனவர்கள தாம்**—எனனிடம பேரனபுகொணட நெஞசோடு செயலபுரிகினறவாகள, **எனை**—(எலலாக கலயாணகு₃ணஙகளோடும) கூடிய எனனை, **அடைவர்**—உபாஸிபபா.

8. விபூ₄தியோக₃ஙகளை உள்ளபடி அறிபவன ப₄கதியோக₃ம வளரப பெறுகிறுன எனறுன செனற ஶலோகததில. அதறகு உதா₃ ஹரணம காட்டும முகஂ₂ததாலே விபூ₄திஜஞானததின பரிணுமமான ப₄கதிவருத₃தி₄யை இநத ஶலோகததில காட்டுகிறுன (அஹம்) உப₄யவிபூ₄திக்கும் தனிககோல செலுத்தும ஸாவநியநதாவாய, உயாவற உயாநலமுடையவனுன நான. (ஸாவஸ்ய) ஆஶசாயமான சேதநாசேதநஙகளடஙகிய அனைததுலகிறகும. ஸர்வஶப₃த₃ததிறகு வரமபிலலாமையாலே, பிரமன் முதலான எலலாச சேதநாகளையும, அசேதனஙகளையும குறிககிறது அநத ஶப்₃த₃ம. (பரப₄வ) உத பத்திகாரணம. பரப₄வஶப₃த₃ம உதபததிகிரியை முதலானவற் றையும குறிககுமாயினும அவை பரகரணததிறகுப் பொருநதாவாகை யாலே உதபததிககுக காரணம் எனறு பொருளபடுகிறது. பிரமன முதலானும அணட₃ததினுளளிருககும பொருள்களுககு உதபத்தி காரணமாக ஶாஸதரஙகளில சொலலப்படுகினறனரேயெனில—(மதத ஸர்வம ப்ரவர்ததே) பிரமன முதலான எலலா ஜீவராஶிகளும்

कुशैश्वर्ये, सौशील्यसौन्दर्यवात्सल्यादिकल्याणगुणगणयोगं च मत्वा बुधाः—ज्ञानिनः भावसमन्विताः माम्—सर्वकल्याणगुणान्वितं भजन्ते। भावः—मनोवृत्तिविशेषः। मयि स्पृहयालवो मां भजन्त इत्यर्थः॥८॥

॥भा॥ कथम्?

मच्चित्ता मद्गतप्राणा बोधयन्तः परस्परम्।
कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च॥९॥

என்னாலேயே செய்யப்படுகிறார்களாகையாலே நானே உத்பத்தி காரண மாகிறேன் என்று கருத்து. இத்தால, சென்ற ஶ்லோகத்தில விபூ₄தி ஶப்₃த₃த்தால சொல்லப்பட்ட ஸாவநியந்த்ருத்வமும, யோக₃ஶப்₃த₃த் தால சொல்லப்பட்ட ஸர்வகல்யாணகு₃ணாகரத்வமும உணாத்தப்பட்ட தாயிற்று. (இதி) ஶ்லோகத்தின முற்பாதியில சொல்லப்பட்ட இந்த என்னுடைய இயல்வானதாய, தடையற்றதான நியந்த்ருத்வமாகிற செல்வத்தையும், பெரியவன மிகத்தாழ்ந்தவர்களோடு ஒரு நீராகக் கலந்து பரிமாறுகையாகிற ஸௌஶீலயம், திருமேனி அழகாகிற ஸௌந்த₃ர்யம், அடியார்கள செய்த குற்றம நற்றமாகவே கொள்கை யாகிற வாத்ஸல்யம முதலான ஸவரூப தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹங்களின் கல்யாணகு₃ணங்களின சேர்த்தியையும. (மத்வா) அநுஸந்தி₄த்து. இவனுடைய நியந்த்ருத்வம இயல்வானதாகவும், தடையற்றதாகவு மிருக்கையால, ப₄க₃வத்ஸங்கல்பத்தால உண்டானதாய, எல்லையுள்ள தான ப்₃ரஹ்மாதி₃களின் நியந்த்ருவத்தைக் காட்டிலும் சிறப்புற்ற தாகையாலும, அவர்களுக்கில்லாத கல்யாணகு₃ணயோக₃ம இவ னுக்கு இருப்பதாலும் இவனிடமே ஜ்ஞானிகள பேரன்புகொள்ள முடியும என்று கருத்து. (பு₃த₄ா:) உண்ணுஞ்சோறு பருகுமநீர் தினனும வெற்றிலையுமெல்லாம கண்ணன் எனும மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞாநிகளன்றே இவர்கள (ப₄ாவஸமந்விதா) பேரன்புகொண்ட வர்களாய வகுத்ததாய, தலைசிறந்த விஷயமாகையால இவனிடமே பேரன்புகொள்ளமுடியும என்று கருத்து. விபூ₄திஜ்ஞானமே பேரன் பாகிற ப₄க்தியாகப் பரிணமிக்கிறது என்று தாத்பர்யம். ப₄ாவஶப்₃ த₃ம் பல பொருள்களை உடையதாயினும் ப்ரகரணத்தையொட்டி இங்கு மநோவ்ருத்தி விஶேஷமான பேரன்பைக் குறிக்கிறது. (மாம ப₄ஜந்தே) உபாஸிக்கும்போது அநுஸந்தி₄க்கவேண்டிய எல்லாக கல்யாணகு₃ணங்களோடும கூடிய என்னை உபாஸிக்கிறார்கள். ஆக, முன் ஶ்லோகத்தில சொல்லப்பட்ட விபூ₄தியோக₃ஜ்ஞானமே ப₄க்தி யாக வளர்கிறது என்றதாயிற்று. 8.

9. மச்சித்தா மத்₃க₃தப்ராணு பே₃ாத₄யந்தঃ பரஸ்பரம் ।
கத₂யநதஶ்ச மாம் நிதயம துஷயநதி ச ரமநதி ச ॥

மச்சித்தா:—எனனிடம நெஞசு செலுததியவாகளாய, **மத்₃க₃தப்ராணு:** — எனனிடம அமைநத வாழவையுடைய வாகளாய, **பரஸ்பரம் பே₃ாத₄யநதঃ**—(தாம தாம அநுப₄விதத எனனுடைய கு₃ணஙகளை) ஒருவாககொருவா அறிவிபப வாகளாய, **மாம் நித்யம் கத₂யநத ச**—எனனையும, எனது தி₃வபசேஷடிதஙகளையும எபபோதும பேசுகினறவாகளாய, **துஷ்யந்தி ச** — (பேசுகிறவாகள ஸவயமபரயோஜனமான பேசசாலே) இனபுறுகினறனா, **ரமநதி ச**—(கேடகிறவாகள செவிககினிய செஞசொலலாலே) இனபுறுகினறனா

---

9. என்னிலைய சிந்தையா ரெனபா லுயிரினர்
தன்னிலையிற றம்மிறறஞ் சார்வுணர்ததிப—பின்னிய
சொல்லியெனை யெனறுஞ் சுகிபபர் மிகவுகப்பர் [லாற
எல்லிபக லொன்றினறி யேயநது.

எனனிலைய சிநதையார்—எனனிடம நெஞசு செலுததிய வாகளாய, **எனபால் உயிரினர்**—எனனிடமஅமைநதவாழவை யுடையவாகளாய, **தன் நிலையில் தம் சார்வு தம்மில் உணர்த்தி**- தாம தாம அநுப₄விதத எனது இயலவான கு₃ணஙகளை ஒருவாககொருவா அறியிபபவாகளாய, **பின்னியலால்**-எனதுஅவ தாரசேஷடிதஙகளோடு, **எனை**—எனனை, **என்றும் சொல்லி**— எபபோதும பேசி, **எல்லி பகல் ஒனறின்றி ஏய்நது**—இரவு பகல எனனும வாசியிலலாமல பொருநதி, **சுகிபபா**—(பேசு கிறவாகள ஸவயமபரயோஜனமான பேசசாலே) இனபுறு கினறனா **மிக உகப்பர்**—(கேடகிறவாகள செவிககினிய செஞசொலலாலே) இனபுறுகினறனா

---

9. பூ₄ாவ ஸமாநவிதா பூ₄ஜநதே எனறு செனற ஶலோகததில் சொனனதை விவரிபபதனமூலம உபாஸகஜஞானிகளின பரிபககுவ நிலையையடைந்த ஸவயமபரயோஜன ப₄கதிநிஷட₂ர்களான மஹாத் மாககளையே தான கருததில கொணடிருபபதைக காடடுகிருன் கணணன் இந்த ஶலோகததில். திருநெடுந்தாணடகம முப்பது பாசுரங்களும இநத ஶலோகததிறகு விளககமபோலே அமைநதிருக கின்றன எனறு பட்டா நிரவஹிபபா ஆழவாா தாமான பாசுரமான

|| भा || मच्चित्ताः — मयि निविष्टमनसः, मद्गतप्राणाः — मद्गतजीविताः, मया विना आत्मधारणमलभमाना इत्यर्थः ;

முதல பததுப பாசுரங்கள் 'மசசிததா' எனறதையும், திருததாயார் பாசுரமான இரணடாவது பததுப பாசுரஙகள 'மத்$_3$க$_3$தபராண.' எனறதையும, நாயகியான பெணபிளளை பாசுரமான மூனறாவது பததுப் பாசுரஙகள 'பே$_3$ாத$_4$யநத பரஸபரம' எனறதையும விளககுகினறன எனறு வயாக$_2$யானஙகளில உளளது. (மசசிததா) எனனிடமே நெஞசு செலுததியவாகள "தாமரையாள கேளவன ஒருவனையே நோககும உணாவு" [முதலதிருவ 67] எனகிறபடியே மறற தே$_3$வதைகள, மறற விஷயஙகள ஆகிய எதுவும கலககாமல எனனை ஒருவனையே நெஞசிறகொணடவாகள எனறபடி இவவாதத$_2$ததைத் திருமஙகையாழவாா திருநெடுநதாணடகததில "இமையவர் தம திருவுரு வேறெண்ணுமபோது ஒருருவம பொனனுருவம ஒனறு செநதீ ஒனறு மாகடலுருவம ஒததுநினற மூவுருவும கணடபோது ஒனறும சோதி முகிலுருவம எம அடிகள உருவம தானே" [திருநெடு 2] "அநதணனை அநதணாா மாடடநதிவைதத மந்திரததை மநதிரததால மறவாதெனறும வாழுதியேல வாழலாம மடநெஞசமே" [திருநெடு 4] "மணமுழுதும அகபபடுத்து நினற எநதை மலாபுரையும திருவடியே வணங்கினேனே" [திருநெடு 5] "பூஙகோவலூா தொழுதும போது நெஞசே" [திருநெடு 6, 7] "நீரகததாய . பேரகததாய பேராது எனனெஞசினுள்ளாய பெருமான உன திருவடியே பேணினேனே" [திருநெடு 8] "வஙகததால எஙகுறறாய எமபெருமான உனனைநாடி ஏழையேன இஙஙனமே உழிதருகேனே" [திருநெடு9] "பொனனாய... என்னாய எனனாய எனனலலால எனனறிவன ஏழையேன" [திருநெடு 10] எனறு பாசுரநதோறும விளககியருளினர். மற்ற ஆழவாாகளின நூறறுககணககான தாமான தனமைப் பாசுரஙகளும இஙகு அநுஸநதி$_4$ககததககவை. (மத$_3$க$_3$தபராண) எனனிடம் அமைந்த வாழவையுடையவாகள. எனனைப பிரிநதால த$_4$ரிககமாட்டாாகள எனறபடி. திருநெடுநதாணடகததில பரகாலநாயகி பிரிவிலே மயஙகி, திருததாயாா பாசுரமாகப் பாடும பததுப பாசுரஙகளும இநநிலையை விவரிககினறன. "பட்டுடுககும அயாததிரங்கும பாவை பேணாள" [திருநெடு 11] "நெஞசுருகிக கணபனிப்ப நிறகும சோரும" [திருநெடு 12] "துணைமுலைமேல துளிசோரச சோாகினறாளே" [திருநெடு 13,16] "இதுவனறோ நிறைவழிந்தாா நிறகுமாறே" [திருநெடு 18] "அறறாள தனநிறையழிநதாள் ஆவிககினறாள்" [திருநெடு 19] எனனும பாசுரஙகள் காண்க. நமமாழவாா திருததாயார் பாசுரமாக அருளிசசெயததவையும் இப்பத$_3$ததுககு விளக்கமேயாகையால அவையும் இஙகு அநுஸநதி$_4$ககததககவை.

"ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந த்வயி நித்யம் பரதிஷ்டி₂த:।
ப₄க்திஶ்ச நியதா வீர பா₄வோ நாநயத்ர க₃ச்ச₂தி ॥"
[ரா-உ 40-16]

[அரசரே ! எனககு மிககசிறநத அனபானது தேவரீரிடததில எப போதும நிலைநிறகிறது ப₄கதியும நிதயமாயிராநினறது. ஶூரனே! (என) நினைவு வேறொரு இடததில செலகினறதிலலை] என்னும திருவடியின நிலை 'மசசிததா' எனபதற்கு விளககமாகவும,

"பரிதயக்தா மயா லங்கா மிதராணி ச த₄நாநி ச।
ப₄வத்₃க₃தம் மே ராஜயஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுக₂ாநி வை ॥"
[ரா-யு 19-5]

[எனனாலே இலஙகையரசும கைவிடப்படடது நணபாகளும, செல வஙகளும கைவிடபபடடன எனனுடைய அரசும், உயிரும, ஸுக₂ங களும தேவரீரிடம அடஙகியுள்ளன] எனனும் விபீ₄ஷணனின்நிலை 'மத்₃க₃தபராண' எனபதறகு விளக்கமாகவும் கொளளததககது. (மாம நிதயம பே₃ாத₄யநத பரஸபரம) அவரவாகளால அநு ப₄விககபபெறற எனது கு₃ணஙகளை ஒருவாககொருவா எபபோதும உணாததுகினறவாகள. "பரஸபரம" எனகையாலே, அறியாத அாதத₂ஙகளை ஒருவாககொருவர் சொல்லுவதெனபதிலலை. உயிர் த₄ரிபபதறகாகச சிலா சொலல, சிலா கேட்டுப போதுபோககுகிறாகள் எனறு கருதது "தரிததிருநதேனுககவே தெரிதது எழுதி வாசிததும கேட்டும வணஙகி வழிபடடும பூசிததும் போககினேனபோது" [நான-திருவ 63] எனறுர் திருமழிசைபபிரானும். "புல்லாணி எமபெருமான பொயகேட்டு இருநதேனே" [பெரியதிரு 9 4-5] எனறு கேடடு த₄ரித தல, "கோவிநதன குணமபாடி ஆவிகாததிருபபேனே"[நாச்-திரு 8-3] எனறு சொலலி த₄ரிததலாம்படியாயிருககை—என்று பெரியவாச்சான பிளளை திருநெடுநதாணடகம 21 வது பாசுரவயாக₂யானததில இதை விவரிபபா திருநெடுநதாண்டகம மூனறுவது பத்துப்பாசுரங்களில "அவவண்ணததவா நிலைமை கண்டும தோழீ"[21] எனறும, "வரை யுருவில மாகளிறறைத தோழீ! எனதன பொன்னிலஙகு முலைககுவட்டில பூட்டிககொணடு" [28] எனறும சொலலுகையாலே இவை 'பே₃ாத₄ யநத பரஸபரம' எனறதறகு விளககம் எனறு ப₄டடா நிாவாஹம மறற ஆழவாாகளருளிய தோழியோடு உசாவும பாசுரஙகள், பக்ஷி களைத தூதனுபபும பாசுரஙகள் முதலியவையும இப்பத₃ததுககு விளககமேயாகையால் அவையும இங்கு அநுஸநதி₄ககததககவை.

रमणीयानि कर्माणि च कथयन्तः तुष्यन्ति च रमन्ति च — वक्तारः

(பரஸ்பரம் கத$_2$யந்தஶ்ச மாம் நித்யம்) என்னுடைய அற்புதமான அழகிய செயல்களை ஒருவர்க்கொருவர் எப்போதும் சொல்லுகின்றவர்கள் 'போ$_3$த$_4$யந்த' 'கத$_2$யந்த' என்னும் இரண்டு பத$_3$ங்களுக்கும் 'மாம்' என்னும் பத$_3$ம் ஒன்றே விஷயத்தைக் காட்டுவதாக ஶ்லோகத்திலிருந்தாலும், புநருக்தி ஏற்படுமாகையாலே விஷயபே$_4$த$_3$ம் கொள்ளவேண்டியது அவசியம். அப்படிக்கொள்ளும்போது 'போ$_3$த$_4$யந்த' என்னும் பத$_3$ம் அறிந்ததை ஞாபகப்படுத்துவது என்று பொருள்படுமாகையாலே, ஏற்கனவே அநுப$_4$வித்த கு$_3$ண விஷயமானது என்றும், 'கத$_2$யந்த' என்னும் பத$_3$ம் ஏற்கனவே நடந்ததைச் சொல்லுவது என்று பொருள்படுமாகையாலே, எம்பெருமானுடைய அற்புத சேஷ்டிதங்கள் விஷயமானது என்றும் கொள்வது ஸ்வரஸமானது. எம்பெருமானுடைய சேஷ்டிதங்கள் "ஜந்ம கர்ம ச மே தி$_3$வ்யம்" [கீ$_3$தை 4-9] "என்னை உன் செய்கை நைவிக்கும்" [திருவாய் 5-10 2] என்று பரமாத$_3$பு$_4$தமாகவும், பரமபோ$_4$க$_3$யமாகவும் அவனாலும், பிறராலும் பேசப்பட்டவையாகையாலே அவற்றையே 'கத$_2$யந்த' என்பதற்கு விஷயமாகக்கொள்வது மிகப்பொருத்தம். அவைதான் எவையெனில் "**தேட்டருந்திறல்**" [பெருமாள்திரு 2] என்ற பதிகத்தில் "தோடுலாமலர்மங்கை தோளிணை தோய்ந்ததும், சுடராழியால் நீடுமாமரம் செற்றதும் நிரைமேய்த்ததும்" "ஏற்றடர்த்ததும் ஏனமாய் நிலங்கீண்டதும் முன்னிராமனாய் மாற்றடர்த்ததும் மண்ணளந்ததும்" "தோய்த்ததண் தயிர் வெண்ணெய் பாலுடனுண்டலும்" "பொய்ச்சிலைக் குரலேற்றெருத்தம் இறுத்துப் போரரவீர்த்தகோன்" என்று குலசேகராழ்வாரும், "**பிறந்தவாறும்**" [திருவாய் 5-10] என்ற பதிகத்தில் "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் பெரியபாரதம் கைசெய்து, ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டுச் செய்துபோன மாயங்களும்" "வதுவை வார்த்தையுள் ஏறு பாய்ந்ததும் மாயமாவினை வாய்பிளந்ததும், மதுவை வார்குழலார் குரவை பிணைந்தகுழகும், அதுவிதுஉது என்னலாவனவல்ல என்னை உன் செய்கை நைவிக்கும்" "பெய்யும் பூங்குழல் பேய்முலையுண்ட பிள்ளைத் தேற்றமும், போந்தோர் சாடிறச் செய்ய பாதமொன்றால் செய்த நின் சிறுச்சேவகமும்" "கள்ளவேடத்தைக் கொண்டுபோய்ப் புறம்புக்கவாறும் கலந்து அசுரரை உள்ளம் பேதம் செய்திட்டு உயிருண்ட உபாயங்களும்" "உண்ண வானவர்கோனுக்கு ஆயரொருப்படுத்த அடிசிலுண்டதும், வண்ணமால் வரையை எடுத்து மழைகாத்ததும்" "நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்

तद्वचनेनानन्यप्रयोजनेन तुष्यन्ति; श्रोतारश्च तच्छ्रवणेनानवधिकातिशयप्रियेण रमन्ते ॥ ९ ॥

நிலைப்பரியன, ஒனறலா உருவாய அருவாய நின மாயங்கள்" "ஒண சுடரோடு இருளுமாய நினறவாறும" "திருவுருவு கிடநதவாறும கொபபூழச செநதாமரைமேல திசைமுகன கருவுள வீறறிருநது படைததிடட கருமஙகளும" "அடியை மூனறை இரநதவாறும அஙகே நினறு ஆழகடலும மண்ணும விணணும முடிய, ஈரடியால முடிததுககொணட முககியமும" "கூடி நீரைக கடைநதவாறும அமுதம தேவருண்ண, அசுரரை வீடும வணணஙகளே செயதுபோன விததகமும" எனறு நமமாழவாரும, "நிலையிடம" [பெரியதிருமொழி 11-4] எனனும அவதார மகிமைபபதிகததிலும, "இரககமினறி" [ஷை 10-2] "ஏததுகினறோம" [10-3] எனனும இராமாவதார மகிமைபபதிகததிலும, "சநத மலா" [10-4] தொடஙகி, "புளளுருவாகி" [10-9] ஈறுகவுளள கிருஷ்ணுவதாரமகிமைப் பதிகத்திலும திருமஙகையாழவாரும, பெரியாழ்வாாதிருமொழியில் பிள்ளைததமிழப பாசுரஙகள பலவறறில் பெரியாழவாரும, "நாமமாயிரம" [2] "கோழியழைபபதன" [3] "படடிமேயநது" [14] திருமொழிகளில நாசசியாரும, மறறும பலவிடஙகளில மறற ஆழவாாகளும அநுஸநதி$_4$ததவையே அவை. (துஷயநதி ச ரமநதி ச) "பே$_3$ாத$_4$யநத" "கத$_2$யநத" எனறவிடஙகளில கு$_3$ணசேஷடிதஙகளைச சொலலுகிற வாகளாகக குறிககப்பெற்றவர்கள் ஸவயம்பரயோஜனமான தமது பேசசாலே இனபுறுகிறாாகள், அபபேசசைக கேடகும ஸ்ரோதாககள் எலலையறற ஆனநத$_3$ததை விளைககும அந்த கு$_3$ணசேஷ்டிதஸ்ரவணததாலே பேரானநத$_3$மடைகிறார்கள. "துஷயந்தி" "ரமநதி" எனனும இரணடையுமே சொலலுகிறவாகள் விஷயமாகக் கொணடால, இரு சபதஙகளுககிடையே பொருள் வேறுபாடு அதி$_4$கமிலலாமையால ஸவாரஸயமிலலாமறபோயவிடும், ஆகையால, ஒனறைச சொலலுகிறவாகள விஷயமாகவும, மறறொனறை அசசொலலைக கேடகிறவாகள விஷயமாகவும கொளவது பொருததம் அதில "துஷயநதி" எனனும பதம திருபதியோடு கூடிய ஆநநத$_3$ததைக குறிககுமாகையால, உலகிறகாணும உபநயாஸகாகளைபபோலே க$_2$யாதிலாப$_4$பூஜைகளுககாக உபநயஸிககாமல், ஸவயமபரயோஜனமாக அநுப$_4$வம வழிநது புறபபட மூலைககடுபபாலே தரையிலே பீசசுவாரைபபோலே பேசும வகதாககளின ஆநநத$_3$ததையும், "ரமநதி" எனனும பத$_3$ம அப்பேசசைககேட்கும ஸ்ரோதாக்களின பேரானநூ

तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम्।
ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते॥१०॥

**10. தேஷாம ஸததயுகதாநாம ப$_4$ஜதாம பரீதிபூர்வகம் ।
தூ$_3$தூ$_3$ாமி பு$_3$தூ$_3$தி$_4$யோக$_3$ம தம யேந மாமுபயாநதி தே ॥**

ஸதத யுக்தாநாம—(என னிடம) எபபோதும சோநதி ருககையை விருமபுகிறவாகளும, **ப$_4$ஜதாம** — என னிடம (ஸவயமபரயோஜந) ப$_4$கதி செலுததுகிறவாகளுமான, **தேஷாம்** — அவாகளுககு, **யேந தே மாம உபயாநதி தம பு$_3$தூ$_3$தி$_4$யோக$_3$ம்**— என்னை அடைவதறகு உறுபபான (பர ஜஞானமாகிற) அநத பு$_3$தூ$_3$தி$_4$யின யோக$_3$ததை **பரீதி பூர்வகம தூ$_3$தூ$_3$ாமி**—மிக உகபபுடன (நான) அளிககிறேன.

**10. என்றுமெனைக் கூடு மியலவினரா யெனனுகநது
நினறுமிகச் சேவிதது நேர்படுவார்க் —கொனறியசீர்ப
பததியோ கததிற் பயினறே யெனையடையும
புததியோ கஙகொடுபபன பூணடு.**

தூ$_3$ததையும குறிபபதாகக் கொளவதே பொருததம. “பே$_3$ாத$_4$யநத” “கத$_2$யநத” எனற இரணடு இடஙகளிலும அநவயிககுமபடி இடையே இடபபெறற “பரஸபரம” எனனும பத$_3$ஸவாரஸயததைப் பாாககுமபோது, ஒரு காலததில கு$_3$ணசேஷடிதஙகளை ச சொலலு கிறவாகளும, கேடகிறவாகளும, மறறொரு காலததில (முறையே) கேடகிறவாகளும, சொலலுகிறவாகளுமாகிவிடுவாாகளாகையால எலலா வகையான ஆநநத$_3$மும் எலலாருககுமே ஸித$_3$தி$_4$த்துவிடும எனப தும குறிககொளளததககது “துஷயநதி” எனனும பத$_3$ததின ஸவாரஸயததை நோககி “அநநயபரயோஜநேந” எனறு ப$_4$ாஷய காரா அருளியிருபபதிலிருநது, கணணன மோக்ஷப$_2$லனில குறி யுடைய உபாஸகப$_4$கதனும அநநயப்ரயோஜந ப$_4$கதனுகப பரிண மிககவேண்டும எனறே திருவுளளம பறறுகிறுன எனனும ப$_4$ாஷய காரருடைய திருவுள்ளம தெளிவாக விளஙகுகிறது. முனனும பின னும பலவிடஙகளில ஶ்லோக ப$_4$ாஷயஙகளில அநநயபரயோஜந ப$_4$க்தியின பெருமையே பேசபபடடிருபபது குறிககொளளததககது. ஆக இவ்வளவால் ப$_4$க$_3$வானுடைய கு$_3$ணவிபூ$_4$திசேஷ்டிதஜஞானஙக ளால ப$_4$கதி உண்டாகி வளரும வகை விவரிககபபடடதாயிறறு. 9.

॥ भा ॥ तेषां सततयुक्तानाम्—मयि सततयोगमाशंसमानानां मां

என்றும என்னைக கூடும் இயல்வினராய — எபபோதும என்னிடம சேர்ந்திருக்கையை விரும்புகிறவர்களாய, **என்னுகநதுநின்று மிகச்சேவிதது நோபடுவார்ககு** — என்னிடம ஸவயம்பரயோஜநப₁கதியை மிகவும் செய்யும் அவர்களுக்கு, **ஒன்றிய சீர பத்தியோகத்தில பயின்றே**— (பயனகருதாமல) என குணங்களிலேயே பொருந்தி அனுப₄விக்கையாகிற ப₄க்தியோக₃த்தில நீணடநாள பழகி, **என்னை அடையும் புததியோகம்** — என்னை அடைவதற்கு உறுப்பான (பரஜ்ஞாநமாகிற) பு₃த்₃தி₄யின சேர்த்தியை, **பூணடு கொடுப்பன**—அன்புபூணடு கொடுப்பேன.

---

10 இதுவரையில சொல்லப்பெற்ற பரப₄கதி எனப்படும பரிபூர்ணப₄கதியை உடையவர்களுக்கு—என்னை அடைவதற்கு முன ஏற்படுவதாய, பரஜ்ஞாநம எனப்படுவதாய, என விஷயமான மிகத தெளிவான ஸாக்ஷாதகாரத்தை நானே அளிக்கிறேன என்கிறான இந்த ஶலோகத்தில. (ஸதத யுக்தாநாம) என்னிடம எபபோதும் சேர்ந்திருக்கையை விரும்புகிறவர்களுக்கு. தூங்கும சமயம முதலான காலங்களில ஸமாதி₄நிலை கூடாததாகையால, 'எபபோதும ஸமாதி₄நிலையிலிருப்பவர்களுக்கு' என்று இதற்குப பொருள்கொள்ள முடியாது அதற்காக 'தினந்தோறும ஸமாதி₄நிலையிலிருப்பவர்களுக்கு' என்று கொள்ளப்பார்த்தால, எபபோதும எனும் பொருளுடைய ஸதத ஶப₃த₃த்திற்கு அஸவாரஸ்யம் ஏற்படுகிறது. "எபபோதும என்னோடு சேர்ந்திருப்பவர்களுக்கு" என்னும பொருள அவ்விபூ₄தியிலிருப்பவர்களுக்குப் பொருந்துமேயொழிய இவ்விபூ₄தியிலிருப்பவர்களுக்குப பொருந்தாது. ஆகையால 'ஆஶம்ஸை' [விருப்பம] எனும் பொருளிலே கதபரத்யயம வந்திருப்பதாகககொணடு, 'என்னோடு எபபோதும சேர்ந்திருக்கையை விரும்புகிறவர்களுக்கு' என்று பொருளகொளவதே பொருத்தம (ப₄ஜதாம தேஷாம) முறகூறியபடி ஸவயம்பரயோஜந ப₄கதியைச செய்யும அவர்களுக்கு. (தம பு₃த்₃தி₄யோக₃ம பரீதிபூர்வகம த₃தா₃மி) அவர்களிடமுள்ள பரப₄கதியின முற்றிய நிலையாயிருப்பதாய, ஸததயுகத ஶப்₃த₃த்தில சொல்லப்பட்ட விருப்பத்திற்கு விஷயமான நிதயயோக₃த்தில அடங்கியதாய,

भजमानानामहं तमेव बुद्धियोगं विपाकदशापन्नं प्रीतिपूर्वकं ददामि ; येन ते मामुपयान्ति ॥ १० ॥

மிகத் தெளிவாக என்னை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாயிருக்கும் பரஜ்ஞானம் என்பப்படும் பு$_3$த்$_3$தி$_4$யின் சோதத்தியை உகப்புடன் நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிறேன் 'தம்'என்னும் பத$_3$த்தால்—அவர்கள் ஆசைப்படும் நித்ய யோக$_3$த்தில் அடங்கியதாயிருப்பது இந்த பு$_3$த்$_3$தி$_4$ என்று உணரத் தப்படுகிறது "ஸ்நேஹ பூர்வமநுத்$_4$யாநம் ப$_4$க்தி" [உகப்புடன் தியானிப்பது ப$_4$க்தியாகும்] என்னும் ப$_4$க்திலக்ஷணத்திலேயே உகப்பு சேர்ந்திருக்கையாலும், சேதனன் பரமனிடம் காட்டும் உகப் பைக்காட்டிலும், பரமன் சேதனனிடம் காட்டும் உகப்பு மிகவிஞ்சிய தாகையாலும், "ப்ரீதிபூர்வகம் ப$_4$ஜதாம்" என்று அந்வயிக்காமல், "ப்ரீதிபூர்வகம் த$_3$த$_3$ாமி" என்று அந்வயிக்கப்பெற்றது (த$_3$த$_3$ாமி) 'த$_3$ானம்' என்னும் பொருளுடைய த$_4$ாதுவாகையாலே, நிர்ஹேதுக மாக அளிக்கிறேன் என்று பொருள் அவன் மோக்ஷத்தையும் தன் ப$_4$க்திக்குப் பயனாகக் கருதாமல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநப$_4$க்திசெய்கை யாலே, நான் மோக்ஷத்திற்கு உறுப்பான இப்பரஜ்ஞானத்தை அவ னுக்கு நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிறேன் என்கிறான் கண்ணன் "**வெறிதே அருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு உகந்து**"[திருவாய் 8 7.8] [தான் செய்ய வேணுமென்று நினைக்கிறவர்களுக்கு எம்பெருமான் உகந்து நிர்ஹேது கமாக அருளுவான்] என்று நம்மாழ்வார் இதை விளக்கியருளினார் (யேந தே மாம் உபயாந்தி) இந்தப் பரஜ்ஞானத்தைப் பெற்றவுடன், அது—என்னை ஒருக்ஷணம் பிரியிலும் த$_4$ரியாமையாகிற பரமப$_4$க்தியை விளைத்துவிடுமாகையாலே, இந்தப் பரஜ்ஞாநமே அவர்களுக்கு என்னை அடைவித்துவிடும் என்று கருத்து. ஆக, உபாஸகன் ஸ்வயம் ப்ர யோஜந ப$_4$க்திநிஷ்ட$_2$னாகிவிட்டால், அவனுக்கு ப்ராரப$_3$த$_4$காமம் முடியும்வரையில் மேன்மேலே பிறப்புக்களை அளிக்காமல், அந்த ஜன்மத் திலேயே நிர்ஹேதுகமாகப் பரஜ்ஞானத்தை அளித்து என்னை அடை யும்படி செய்துவிடுவேன் என்றதாயிற்று. இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப$_4$க்திநிஷ்ட$_2$னாகாத உபாஸகஜ்ஞானி விஷயத்தில், அவனும் அப்படி ஆவதற்கு ப்ராரப$_3$த$_4$காமம் முடியும் ஜன்மம் வரையில் அவனது ப$_4$க்தியை வளரச்செய்து, கடைசி வரையில் அப்படி ஆகாவிடில் அந்திமஸ்ம்ருதியில் பரஜ்ஞானத்தையும் அளித்து, உடனே அவன் விரும்பும் ஸ்வார்த்த$_2$மோக்ஷத்தையும் அவன் ஸாத$_4$னமாக அனுஷ் டி$_2$த்த ப$_4$க்திக்குப் ப$_2$லமாக அளித்துவிடுகிறான் என்று கண்டு கொள்வது. இவன் விஷயத்தில் பரப$_4$க்தி வரையில் சேதனனின் முயற்சியும் உண்டு. அதனால் உகந்த எம்பெருமான் பரஜ்ஞானத்தை

॥ भा ॥ किञ्च,

तेषामेवानुकम्पार्थमहमज्ञानजं तमः ।
नाशयाम्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता ॥ ११ ॥

11. தேஷாமேவாநுகம்பாாதத$_2$மஹமஜ்ஞாநஜம் தம:।
நாஶயாமயாதமப$_4$ாவஸத$_2$· ஜ்ஞாநதீ$_3$பேந ப$_4$ாஸவதா ॥

தேஷாம — அநத ஸவயம பரயோஜன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ா களிடம, **அநுகமபார்தத$_2$ம ஏவ**—அருளினலேயே, **ஆதம ப$_4$ாவஸத$_2$** --அவாகளுடைய நெஞசுககு விஷயமானவனுய, (எனது கலயாணகு$_3$ணஙகளே வெளிபபடுததி), **ப$_4$ாஸ்வதா ஜ்ஞாநதீ$_3$பேந** — என விஷயமான ஜஞானமெனும ஒளி மிகக விளககாலே **அஜ்ஞாநஜம் தம:**—ஜஞானததுககு விரோதி$_4$யான பணடைவினைகளால உணடான (ஶப$_3$ த$_3$ாதி$_3$ விஷயபராவணயமாகிற) இருளே, **அஹம் நாஶ யாமி**—நான அழிககிறேன

---

11. ஆஙகவாக்கே சால வனுகமபை மேவியே
யோஙகிவளர் ஞான வொளிவிளக்கா ற—பாங்காக
நெஞசகததே நினறுநா னேரே மதிமயக்கும்
வஞசவிருண் மாயபபன மகிழ்நது.

ஆஙகு அவாககே—அநத ஸவயம பரயோஜன ப$_4$கதி நிஷட$_2$ாகளிடம, **சால அனுகம்பை மேவியே** — பேரரு ளாலேயே, **பாங்காக நெஞ்சகததே நின்று** —அவாகளுடைய நெஞசுககு விஷயமானவனுய (எனது கலயாணகு$_3$ணஙகளே வெளிபபடுததி), **ஓஙகி வளர் ஞான ஒளி விளக்கால்**—

விளேதது ஸவபராபதியையும அளிககிருன எனறு கணடு கொளவது. ஆக, ஸவயமபரயோஜந ப$_4$கதியுடையவனுககு எமபெருமான தனனே அடைவதறகு முன விளேயவேணடிய பரஜஞானம எனும தன ஸாக்ஷாதகாரததை உகப்புடன நிர்ஹேதுகமாக அளிககிருன எனற தாயிறறு.

10.

॥ भा ॥ तेषामेव अनुग्रहार्थमहम् , आत्मभावस्थः — तेषां मनोवृत्तौ विषयतयाऽवस्थितो मदीयान् कल्याणगुणगणांश्चाविष्कुर्वन्

என விஷயமான ஜ்ஞானமெனும ஓங்கிவளரும ஒளிமிகக விளககாலே, **நேரே மதிமயக்கும் வஞ்ச இருள்**— ஜ்ஞானத துககு விரோதி₄யான பணடை வினைகளால உணடான (ஶப₃த₃ாதி₃ விஷயபராவணயமாகிற) அறிவை மயககும இருளை, **நான மகிழந்து மாயபபன** — நான உசபபுடன அழிபபேன.

11. தன் விஷயமான தெளிவான ஸாக்ஷாத்காரமாகிற பர ஜ்ஞானததை ஸவயம ப்ரயோஜனப₄கதி நிஷ்ட₂ாகளுககு விளைபப தாகச சென்ற ஶலோகததில் கூறப்பட்டது. 'அநாதி₃காலமாக மூணடுநிறகும புணயபாபகாமஙகளால உண்டாகும் ஶப₃த₃ாதி₃ விஷயபராவணயமாகிற பேரிருள அவாகளுடைய நெஞசிலே மணடி யிருக்குமபோது, உனவிஷயமான தெளிவான ஸாக்ஷாதகாரம அவர் களுககு எபபடி ஏறபடமுடியும ?' எனனும கேளவியெழ, 'நானே என்து பேரருளால அவர்களது நெஞசுககு எனது கலயாண கு₃ணஙகளை விஷயமாக்கி, ஜ்ஞாநமாகிற ஒளிவிளக்கை ஏற்றி, பணடைவினைகளாலே உணடான விஷயபராவணயமாகிற பேரிருளை அழிககிறேன' எனகிருன இது செயவதும, அவாகளிடம ஒரு ஸாத₄னததை எதிர்பாரதது அலல, நிர்ஹேதுக கருபையாலேயே இதைச் செயகிறேன எனகிருன—(தேஷாம அநுகமபாாதத₂ம ஏவ) அவாகளிடம எனககுளள பேரருளினுலேயே எநதக கைமமுதலையும எதிரபாராமல இதைச செயகிறேன என்று கருதது. 'அநுகமபா' ஶப்₃த₃ம ஸாமானயமான இரககத்தைக குறிககுமாயினும, '**மத₃நு-க்₃ரஹாய**' [கீ₃தை 11 1] என்று மேலே அாஜுனன இதை விவ ரித்திருக்கிறபடியாலும், 'அாதத₂'ஶப₃த₃ஸ்வாரஸயத்தாலும அநத ஶப்₃த₃ம் இங்கு அநிஷ்டநிவருததியை முனனிடடுககொணடு இஷ்ட ப்ராபதியை விளைககும் அநுக₃ரஹததைக காட்டுகிறது. ஏவகாரத் தாலே ஸஹேதுககருபையைக காடடிலும் வேறுபடட நிர்ஹேதுக க்ருபையே இது என்று தெளிவுபடுததபபடுகிறது. 'அநுகமபாயை' என்று கூருமல 'அநுகமபாாதத₂ம' என்று 'அாதத₂' ஶப்₃த₃ததை பிரயோகி₃தததால இநத நிர்ஹேதுககருபையைக கணணன தன் பேருக நினைத திருககிருன என்று விளஙகுகிறது.

मद्विषयज्ञानाख्येन भास्वता दीपेन ज्ञानविरोधिप्राचीनकर्मरूपाज्ञानजं मद्व्यतिरिक्तपूर्वाभ्यस्तविषयप्रावण्यरूपं तमो नाशयामि ॥ ११ ॥

இவவநுக$_3$ரஹததைச செயவது யாரெனில, — (அஹம) இததகைய நிரஹேதுக கருபையைச செயவதறகு உறுப்பான ஜஞானம, ஶகதி, ஸவாமிதவம எனபபடும உறவு (பராபதி), அவாப்தஸமஸதகாமதவ மாகிற பூாததி (நிறைவு) முதலிய கலயாணகு$_3$ணஙகளோடும இவா களை அநுக$_3$ரஹிபபதறகாகவே எடுககபபடட அவதாரரூபததோடும கூடிய நானே இநத நிரஹேதுககருபையைச் செயகிறேன எனகிருன. எஙகிருநதுகொணடு இசசெயலைச செயவது? எனில — (ஆதம ப$_4$ாவஸத$_2$) அவாகளுடைய மனோவருததியில இருநதுகொணடு செயகிறேன. எனது கலயாணகு$_3$ணஙகளையும, தி$_3$வயமஙக$_3$ள விக$_3$ரஹததையும அவர்களது நெஞசுககு விஷயமாககி அநுக$_3$ரஹத் தைச செயகிறேன எனறு கருதது 'ஆத்மப$_4$ாவ' ஶப்$_3$த$_3$ததை 'ஆதமதவம்' எனறோ 'தன தனமை' எனறோ பொருளகொளவதில ஸ்வாரஸயமிலலை செனற ஶ்லோகததில அவாகளுககு பு$_3$த$_3$தி$_4$ யோக$_3$ததை அளிபபதாகக கூறியிருககையாலும, நெஞசுககு விஷய மாயிருநது பு$_3$த$_3$தி$_4$யோக$_3$த்தை அளிப்பதே உசிதமாகையாலும 'ஆதமப$_4$ாவ' ஶப$_3$த$_3$ம மனோவருததியைக குறிககிறது எனறு கொளவதே தககது எபபோதுமே ஸாவவயாபியான இவன இப போது மனோவருததியில இருபபதாக இஙகு கூறுவதில் பொருதத மெனன? எனில மனோவருததிககு அநதாயாமியாயிருப்பதை இஙகு கூறவிலலையாகையாலும, மனோவ்ருததிககு விஷயமாவதையே கூறுகை யாலும பொருநதுகிறது. தானே தன அருளாலே தனது கு$_3$ணங களையும, திருமேனியையும் இவாகளுககுக காட்டுகிருன எனறு கருதது இவர்களுககுச செயயும அருள—ஞானமெனனும சுடா விளக காலே ஶப$_3$த$_3$ாதி$_3$விஷயஙகளில ஈடுபாடாகிற இருளைபபோககுவதே எனறு ஶலோகததின எஞசிய பகுதியாலே காடடுகிருன்—[ப$_4$ாஸவதா ஜஞாந தீ$_3$பேந) என விஷயமான ஞானமென்னும் ஒளிமிக்க விளக் காலே. 'ஒளிமிகக' என்று விளககை விஶேஷிககையாலே தனது ரூபகு$_3$ணஙகள இநத ஞானசசுடர்விளககாலே தெளிவாகக் காட்டப் படுகினறன எனறு உணாததபபடுகிறது. இநத விளககாலே அழிககபபடும இருள் எது? எனில (அஜஞாநஜம தம நாஶயாமி) ஜஞானததுககு விரோதி$_4$யான அநாதி$_3$புணயபாபகர்மஙகளால் உண டான ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$விஷய ஈடுபாடாகிற இருளைப் போககுகிறேன இஙகு

அஜ்ஞானத்தால் உண்டாவதாகக் கூறப்படும் இருள் அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயிருக்கவேண்டும். "அவித்₃யா கர்மஸம்-ஜ்ஞாந்யா" [வி பு 6-7-61] [ஜ்ஞானத்துக்கு விரோதி₄யாயிருக்கை யாலே புண்யபாபகர்மங்கள் அவித்₃யை (அஜ்ஞானம்) என்னப்படு கின்றன] என்கிறபடியே புண்யபாபகர்மங்களை ஜ்ஞான விரோதி₄ யாயிருப்பதையிட்டு அஜ்ஞானம் என்று கூறுவதுண்டு. அந்தக் கர்மங்களால் உண்டாவதாய, எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாகிற காட்சிக்குத் தடையாயிருப்பதான இருள் அநாதி₃காலமாகச் சேதன னிடம் மண்டியிருக்கும் ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயப்ராவண்யம் என்று கொள்வதே பொருத்தம். 'தவாம்ருதஸ்யந்தி₃நி பாத₃பங்கஜே நிவே ஶிதாத்மா கத₂மந்யதி₃ச்ச₂தி। ஸ்தி₂தே(அ)ரவிந்தே₃ மகரந்த₃நிர்ப₄ரே மது₄வ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே ॥" [ஸ்தோ ர 27] [உனது அமுதமொழுகும் திருவடித்தாமரையில் ஈடுபட்ட எனது மனம் வேறொன்றை எப்படி விரும்பும்? தேன் நிறைந்த தாமரைப்பூ இருக்கும்போது வண்டு முள்ளிப்பூவைக் கண்ணெடுத்தும் பாராதன்றோ] என்கிறபடியே எல்லையற்ற இனிமையை உடைய ப₄க₃வத்₃விஷயஜ்ஞானமே ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயங்களில் ஈடுபாட்டைப் போக்கடிக்க முடியும். ஆக "புண்யபாபங்களால் உண்டான ஶப்₃த₃ாதி₃விஷய ப்ராவண்யமாகிற இருளை என்விஷயமான ஜ்ஞானமாகிற ஒளிமிக்க விளக்காலே அழிக்கிறேன்" என்று பொருள்கொள்வதே பொருத்தமாகும். ஆகையால் தமஶ்ஶப்₃த₃ம் தமோவ்ருத்தியை லக்ஷணையாலே குறிக்கிறது என்று சிலர் கொள்வது பொருந்தாது. இத்தால் "ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்கள் தமது முயற்சியாலே விஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர்களுக்கு உபாயமான நானே எனது நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே எனது ஸ்வரூப ஸ்வப₄ாவங்களைக் காட்டித் தந்து அவர்களுடைய விஷயப்ராவண்யமாகிற இருளைப் போக்கு கிறேன்" என்று கூறினனாயிற்று. இந்த ஶ்லோகத்தை ஸாத₄ன ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்கள் விஷயமாகக்கொண்டால் "விஷயங்களில் ஈடுபாடு நீங்கிய பின்பே ஸாத₄னப₄க்தி உண்டாகிறது என்று முன் அத்தி யாயங்களில் கூறியிருக்க, இங்கு ப₄க்தியால் உகந்த எம்பெருமான் விஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்குவதாகக் கூறுவது பொருந்தாதே" என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு பதில்—"கர்மஜ்ஞான யோக₃ங் களை அநுஷ்டி₂த்து, விஷயப்ராவண்யம் பெரும்பாலும் நீங்கிய பின்பே ஸாத₄னப₄க்தி உண்டாகிறது. இருந்தபோதிலும் அநாதி₃ வாஸனையாலே தொடர்ந்துவரும் ஸூக்ஷ்மமான விஷயப்ராவண்யம் ப₄க்தியினாலேயே போக்கடிக்கப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறதாகையாலே

॥भा॥ एवं सकलेतरविसजातीयं भगवदसाधारणं शृण्वतां निरतिशयानन्दजनकं कल्याणगुणगणयोगं तदैश्वर्यविततिं च श्रुत्वा तद्विस्तारं श्रोतुकामोऽर्जुन उवाच—

अर्जुन उवाच—

परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान्।

அர்ஜுந உவாச —

12. பரம் ப₃ரஹ்ம 'பரம் தா₄ம பவித்ரம் பரமம் ப₄வாந।

அர்ஜுந உவாச—அர்ஜுனன் கூறினன் —

பரம ப்₃ரஹ்ம — பரப்₃ரஹ்மமாகவும், **பரம் தா₄ம** — பரஞ்ஜோதியாகவும், **பரமம் பவித்ரம**—பரமபாவனமாகவும், (ஶ்ருதிகளில்) சொல்லப்படுபவர், **ப₄வாந்**—தேவரீரே.

---

12. மாய னிசைத்த வளர்பெருமை கேட்டதின்னே
யாய விசைய னதுவிரும்பி—யேயவன்பான்
மிக்க பெருமை விரித்தறிய வேண்டியே
தக்க பரிசுரைத்தான் றுன்.

இன்னே ஆய விசையன தான் — இத்தகையவனுன அர்ஜுனன், **மாயன் இசைத்த வளர் பெருமை அது கேட்டு**— மாயனுகிற கண்ணன் பாடிய அவனுடைய வளராநிற்கும் அந்த வைப₄வத்தைக்கேட்டு, **அது விரும்பி** — அதை விரும்பி, **ஏய அன்பால்** — பொருந்திய அன்பால், **மிக்க பெருமை** — அக்கண்ணனுடைய மிகுந்த பெருமையை, **விரித்து அறிய வேண்டியே** — விரிவாக அறியவேண்டியே, **தக்க பரிசு உரைத்தான்**—தகுந்த வார்த்தைகளைக் கூறினன்.

அநயோநயாஶ்ரயதோ₃ஷம இல்லை" என்று தாத்பர்யசந்த்₃ரிகையில் காட்டப்பட்டது. 11.

*12. இவ்வண்ணமாக—"யோ மாமஜம"[10-3] என்று தொடங்கி, மற்ற சேதனர்களுடையதைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டதாய், ஸர்வேஶ்வரனுக்கே உரியதாய, " துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச " [10-9] என்கிறபடியே கேட்பவர்களுக்கு எல்லையற்ற ஆனந்த₃த்தை விளைப்ப

॥भा॥ परं ब्रह्म परं धाम परमं पवित्रमिति यं श्रुतयो वदन्ति, स हि भवान्। *यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्मेति (भृ) * ब्रह्मविदाप्नोति

தான் கல்யாணகு3ணச்சேஷ்டிதங்களையும், செல்வச் சிறப்பையும் சுருக்கமாகக் கண்ணனிடமிருந்து கேட்டு, அதன் விரிவைக் கேட்க விரும்பி, இந்த ஶ்லோகம் முதல் பதினெட்டாம் ஶ்லோகம் வரைக் கூறுகிறான் அர்ஜுனன் "விஸ்தரேண கத2ய" [விரிவாகச் சொல்லுவாய்] என்று 18-ம் ஶ்லோகத்தில் அர்ஜுனனும், "நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே" [என் செல்வத்தின் விரிவுக்கு எல்லையில்லை] என்று 19 வது ஶ்லோகத்தில் கண்ணனும் கூறப்போகிறார்களன்றோ. இவ்வேழு ஶ்லோகங்களில் முதல் நான்கு ஶ்லோகங்களாலே கண்ணன் இதுவரையில் சுருங்கச் சொன்ன அர்த்த2ங்களில் தனக்குள்ள நம்பிக்கையையும், அதை உண்மை என்று நம்புகையால் தனக்கு அந்த அர்த்த2த்தில் அஸூயை இல்லாமலிருப்பதையும் காட்டுகிறான், 12, 13 ஶ்லோகங்களில் முதல் அர்த்த4ம் முதல் வேற்றுமையில் அமைந்துள்ளதாய் ஓர் அர்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறது என்றும், "புருஷம் ஶாஶ்வதம் ஆஹு:" என்று இரண்டாவது வேற்றுமையில் தொடங்கும் பின் ஒன்றரை ஶ்லோகம் மற்றொரு அர்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறது என்றும் விளங்குகிறது அதில் "பரம் ப3ரஹ்ம" என்று தொடங்கும் பூர்வார்த்த4த்தில் "பரம் ப4ரஹ்ம" "பரம் தா1ம" "பரமம் பவித்ரம்" என்னும் மூன்று தொடர்களும் சொல்லாலும், பொருளாலும் ஶ்ருதியில் பிரஸித்3த4மான தொடர்களாகையாலே இப்படி ஶ்ருதிகளில் ஓதப்படும் பரம்பொருள் தேவரீரே என்று பூர்வார்த்த4த்திற்குப் பொருளுரைப்பதே பொருந்தும் அந்த ஶ்ருதிகள்தான் எவையெனில் (பரம் ப3ரஹ்ம ப4வாந்) "யதோ வா இமாநி பூ4தாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத்ப்ரயந்த்யபி4ஸம்விஶந்தி, தத்3விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ, தத்3ப3ரஹ்மேதி" [தைப்4ருகு3 1] [எதனிடமிருந்து இந்த ஜீவராஶிகள் உண்டாகின்றனவோ, உண்டானவை எதனால் வாழ்கின்றனவோ, ப்ரளயகாலத்தில் எதை அடைகின்றனவோ அதையே ப்3ரஹ்மம் என்று அறிவாய்] என்னும் வேத3வாக்கியம் ப3ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் ஜக3த்காரணத்வமே என்று முழங்குகிறது. அந்த ப3ரஹ்மத்தை எடுத்து, "ப3ரஹ்மவித்3ஆப்நோதி பரம்" [தை ஆ 1-1] [ப3ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் மேலான ப2லனை அடைகிறான்] என்னும் வாக்கியம் அதையே மேலான பராப்யமாகப் பேசி, "பரம் ப3ரஹ்ம" என்று அதைக் குறிப்பதிலுள்ள பொருத்தத்தைக் காட்டிறது.

परम् (आ) * स यो ह वैतत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति (मु. ३. २. ९) इति। तथा परं धाम ; धामशब्दो ज्योतिर्वचनः; परं ज्योतिः—*अथ

---

* ஸ யோ ஹ வைதத பரமம ப₃ரஹ்ம வேத₃ ப₃ரஹ்மைவ ப₄வதி" [முண்ட₃க 3 2 9] [எவனொருவன இநதப பரப₃ரஹ்மததை உபாஸிககிறானே அவன பரப₃ரஹ்மததை ஓதததவனாகிறான] என்னும் வாககியம பரப₃ரஹ்மத்தை எடுதது, அதை ஓத்தவனாவதே மேலான மோக்ஷப₂லன என்று காட்டிறறு. இஙகு "ப₃ரஹ்மைவ ப₁வதி" என்று கூறியது ப₃ரஹ்மஸ்வரூபமாகவே ஆகிறான என்று பொருளபடாது ஒருநாள ஒரு பசுவைப பாரததபின, மறறொரு நாள் அதே ஜாதியைச் சேர்நத மறறொரு பசுவைப் பாரககுமபோது "ஸோயம கௌ₃ள" [அன்று பாரதத பசுவே இது] என்று சொலலு மிடத்தில ஸ்வபா₄வம ஒன்றாயிருப்பதைககொண்டு வேறு வஸ்துககளை ஒன்றாக வழஙகுவதைக் காணகிறோம வேத₃த்திலும் "வைஷ்ணவம வாமநமாலபே₄த ஸ்பாதத₄மாநோ விஷ்ணுரேவ பூ₄தவேமாந லோகாந அபி₁ஜயதி" [யஜு॰ 2-1-3 16] [பிறரைக காட்டிலும் சிறநதவனாவதற்கு விருமபுகிறவன விஷ்ணுவைக குறிதது வாமநயாக₃த்தைச செய்யக் கடவன. இநத யாக₃ததைச் செயதவன விஷ்ணுவாகவே ஆகி இவவுலகங்களை வெல்கிறான] எனகிற வேத₃வாககியததில் இவ்வுலகில பிறரைககாட்டிலும சிறப்படைவதறகுச செய்யப்படும் யாக₃த்தின ப₂லனைச சொலலும்போது, 'விஷ்ணுவாகவே ஆகி இவ வுலகஙகளை ஜயிககிறான' என்று கூறியிருககுமிடததில, யாக₃ததைச் செயபவன எவனும விஷ்ணுவாக ஆகமுடியாதாகையாலும, ஆக விலலையாகையாலும், விஷ்ணுவைப போனற பராகரமம முதலான கு₃ணஙகளை உடையவனாகி இவவுலகஙகளை ஜயிககிறான என்றே பொருளகொள்ளவேணடியிருப்பதும இங்கு காணத்தக்கது ஆகை யால் 'ப₃ரஹ்மததை உபாஸிபபவன ப்₃ரஹ்மமாகவே ஆகிறான' என்ற முண்ட₃க வாகயததிறகும 'ப₃ரஹ்மததை ஓததவனாகவே ஆகிறான' என்று பொருள கொளவதே பொருநதும் இநத முண்ட₃கததிலேயே "பரமம ஸாமயமுபைதி" [முண்ட₃க 3 1 3] [பரமபொருளோடு மேலான ஒற்றுமையை அடைகிறான்] என்று மோக்ஷததில ஜீவ னுககுப பரமபொருளோடு ஸாமயம சொல்லப்பட்டதேயொழிய ஐகயம் சொல்லப்படவிலலை "மம ஸாத₄ர்மயம ஆக₃தா" [கீ₃தை 14-2] [என்னோடு ஒறறுமையடைநத முகதாகள] என்று கீ₃தையில கண் ணனும முகதாகளுக்கு ஸாமயதத்தயே சொலலியிருப்பதும குறிக கொள்ளத்தககது. (பரம த₄ாம ப₄வாந்) அவவண்ணமே மேலான

यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते (छा. ३. १३. ७) *परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते (छा. ८. १२. २) *तं देवा ज्योतिषां ज्योतिः (बृ ६. ४. १६) इति। तथा च परम पवित्रम्—परमं पावनम्; सर्तुः

சோதியாக உபநிஷத்துக்களில் கூறப்படுபவரும் தேவரீரே. த₄ாம ஶப்₃த₃ம் ஸ்த₂ானத்தைக் குறிப்பதுண்டாயினும், இங்கு 'ப₄வாந்' (தேவரீர்) என்னும் சொல்லை அத்துடன் ஒரே வேற்றுமையில் படித்திருக்கையாலும், ஶரீரஶரீரிப₄ாவத்தையிட்டு எம்பெருமானோடு ஒரே வேற்றுமையில் வேறு எதையும் இந்த அர்ஜுன வாக்யத்தில் படிக்காமையாலும் இங்கு த₄ாமஶப்₃த₃த்திற்கு அப்பொருள் பொருந்தாது ஆகையால், த₄ாமஶப்₃த₃ம் 'சோதி' என்னும் பொருளுடையதாய், பரஞ்ஜோதியான எம்பெருமானை 'பரம த₄ாம' என்னும் தொடர் குறிக்கிறது என்று கொள்வதே பொருந்தும். இவ்வண்ணம் பரஞ் சோதி என்று எந்தஶ்ருதிகள் குறிப்பிடுகின்றன? எனில் "அத₂ யத₃த பரோ தி₃வோ ஜ்யோதிர்தீ₃ப்யதே" [ச₂ாந் 3-13-7] [பரமபத₃த்தின் மேலே யாதொரு பரஞ்சோதியானது விளங்காநிற்கிறதோ] என்னும் வேத₃வாக்கியம் அதற்கு முன் உள்ள "பாதோ₃ऽஸ்ய ஸர்வா பூ₄தானி த்ரிபாத₃ஸ்யாம்ருதம் தி₃வி" [ச₂ாந் 3-12-6] என்னும் புருஷஸூக்த மந்த்ரத்தோடு ஒரே பொருளையுடையதாய், பரமபத₃நிலயனான பரம புருஷனையே காட்டுகிறது "பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்₃ய ஸ்வேந ரூபேணாபி₄நிஷ்பத்₃யதே" [ச₂ாந் 8-12-2] [பரஞ்சோதியை அடைந்து, முக்தியடையும் ஜீவன் ஸ்வரூபாவிர்ப₄ாவம் பெறுகிறான்] என்கிற வேத₃வாக்கியம், இப்பரமாத்மாவைப் பரஞ்சோதி என்றே குறித்து, அவனை முக்தர்களால் அடையத்தக்கவனாகவும் காட்டிற்று. "தம் தே₃வா ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி: உபாஸதே" [ப₃ருஹ 6-4-16] [சோதிகளுக்கெல்லாம் சோதியான அப்பரமாத்மாவை தே₃வர்கள் உபாஸிக்கிறார்கள்] என்னும் வேத₃வாக்கியம் சோதிகளுக்கெல்லாம் சோதியாகக் கூறுவதின்மூலமும், தே₃வர்களால் உபாஸிக்கத்தக்க வனாகக் கூறுவதின்மூலமும் பரஞ்ஜ்யோதிஶப்₃த₃த்தை விவரித்தது. "விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞம் ஸர்வாத₄ாரம் த₄ாம" [மைத்ராயணீயம்] [அனைத்துக்கும் ஆத₄ாரமாய விஷ்ணு எனப்படும் சோதி] என்னும் உபநிஷத் பரந்த₄ாம ஶப்₃த₃த்தின் பொருளை "ஸர்வா த₄ாரம் த₄ாம' என்று காட்டி, அப்பரஞ்சோதியை விஷ்ணு என்று விஶேஷித்ததும் இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது (பரமம் பவித்ரம் ப₄வாந்) அவ்வண்ணமே அனைவரையும் பரிஶுத₃த₄ப்படுத்தும் பரமபாவனராக ஶ்ருதிகளில் ஓதப்படுபவரும் தேவரீரே. இங்கு

अशेषकल्मषाश्लेषकरं, विनाशकरं च। * यथा पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्त एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते (छा. ४. १४. ३) * तद्य-थेषीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेतैवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते

பவிதரஸப்₃த₃ம அநத ஸப₃த₃ததால பிரஸித₃தி₄பெறற த₃ாப்ப₄த தாலான பவிதரம முதலானவறறைக குறிப்பதில் ஸவாரஸயமிலலை யாகையால பரிஸு₃த₃த₄ப்படுததும பாவனபொருளைக் குறிபபதாகக கொளவதே பொருநதும. பரமபாவனதவமாவது—தனனை ப்ராபய ப்ராபகஙகளாக நினைபபவனுடைய பராசீன பாபஙகளாகிற போய பிழைகளைத தீயினில தூசுபோலே போககடிததது, இனி வரககூடும பாபஙகளாகிற புகுதருவான நினறனவறறையும ஓடடாதபடி செயகை. "யத₂ா புஷகரபலாஸ ஆபோ ந ஸலிஷயநத ஏவமேவமவித்₃ பாபம காம ந ஸலிஷயதே" [ச₂ாந 4-14-3] [எப்படி தாமரை இலையில நீர ஓடடுவதிலலையோ அவவணணமே பரமபுருஷனை இவவணணமாக உபாஸிப்பவனிடம (வரபபோகும) பாபகாமம ஓடடாது] எனும ஸருதி வாககியம புகுதருவான நினறனவான பாபஙகள ஓடடமாடடா எனப தைககாடடிறறு, "தத யத₂ா இஷீகதூலமக₃னௌ பரோதம பரதூ₃யேத ஏவம ஹாஸய ஸாவே பாபமாந பரதூ₃யநதே" [ச₂ாந5-24 3] [நெருப் பிலிடட பஞசு எப்படிப் பொசுஙகிவிடுமோ அபபடி இவனுடைய பராசீன பாபஙகளெலலாம அழிநது விடுகினறன] எனும வேத₃ வாககியம போய பிழைகள தீயினில் தூசாவதைக காடடிறறு இவ விரணடையும "தத₃தி₄க₃ம உததரபூாவாக₄யோரஸலேஷ விநாஸௌ தத₂வயபதே₃ஸாத" [ப₃ர ஸூ 4 1-13] [ப₃ரஹமவித₃யையை அடைநதவுடன (அந்த வித்₃யாமாஹாதமயததாலேயே) உபாஸகனுடைய வரப்போகும பிழைகளின ஒட்டாமையும், பழைய பாபஙகளின அழிவும கூடுகினறன, வேத₃வாககியஙகள அபபடிக கூறுகையால] எனனும் ப்₃ரஹ்மஸூதரம் உரைததது. ததவநிரண யததுககாக ஏறபட்டதாய, எல்லா வேத₃ாந்த வாககியஙகளின நிக₃மனமான (முடிவுப பகுதியான) நாராயணநுவாகம "நாராயண பரம ப₃ரஹம தததவம நாராயண பர, நாராயண பரோ ஜயோதி ராதமா நாராயண பர" [தை நா 11] [பரப₃ரஹமம நாராயணனே, பரதத்துவம நாராயணனே, பரஞசோதி நாராயணனே, பரமாதமா நாராயணனே] எனறு பரப்₃ரஹமம, பரஞசோதி, பரதததுவம், பரமாதமா முதலான பரமபொருளைக குறிககும தனிதொடாகள் நாராயணனையே காட்டும எனறு உத்₃கே₄ாஷிததது இஙகு முககிய மாகக குறிககொளளததககது. இநத வாககியததில் 'தததவம

(छा ५. २४. ३) * नारायण परं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः। नारयण परो ज्योतिरात्मा नारायणः परः (ना) इति हि श्रुतयो वदन्ति ॥ १२-॥

पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम् ॥ १२ ॥
புருஷம ஶாஶவதம் தி₃வயமாதி₃தே₃வமஜம் விபு₄ம் ॥ 12

आहुस्त्वामृषयस्सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा ।
असितो देवलो व्यासस्स्वयं चैव ब्रवीषि मे ॥ १३ ॥

13. ஆஹு-ஸத்வாமருஷயஸ்ஸர்வே தே₃வாஷிர்நாரத₃ஸ் தத₂ா।
அஸிதோ தே₃வலோ வயாஸஸ்ஸ்வயம் சைவ ப்₃ரவீஷி மே॥

நாராயண: பர' 'ஆதமா நாராயண பர' எனறு படித்திருப்பதை யொட்டி ''நாராயண பரம ப₃ரஹம' ''நாராயண பரோ ஜயோதி'' எனும இடஙகளிலும 'நாராயண.' எனும் முதல வேற்றுமைப் பத₃த்தில ''ஸ-பாமல- லுக'' எனனும் வயாகரண ஸூத்ரபபடி விஸர்கக₃ம மறைநதிருபபதாகவே கொள்ளவேணும் 'நாராயண: பரம ப்₃ரஹ்ம' 'நாராயண: பரோ ஜயோதி·' எனறே மஹோப நிஷத்தில பாட₂ம இருபபதாகத தாதபாயசநத்₃ரிகையிலும, வேத₃ாநத கௌஸதுப₄ததிலும எடுககப்படடது இதிலிருநது, 'நாராயண பரம ப₃ரஹம' எனபதற்கு 'நாராயணனைக காட்டிலும வேறுபட்டது ப்₃ரஹமம' எனறு பஞசமீஸமாஸததைககொளளும நாராயணத₃வேஷியின வயாக₂யானம நாராயணநுவாகததின முனபின மநதிரஙகளுக் கெலலாம பொருநதாதாகையாலும, குறிப்பாக, அடுததுளள '' யசச கிஞசித ஜக₃தயஸமிந த₃ருஶயதே ஶ்ரூயதேऽபி வா। அநதா ப₃ஹிஶச தத ஸாவம வயாபய நாராயண: ஸதி₂த ॥'' [இவவுலகில் காணபனவும, கேடபனவுமான எல்லாப் பொருளகளின உளளும புறமும வியாபிதது விளஙகுகிறுன் நாராயணன்] எனும வாகயததிறகு அடியோடு பொருநதாதாகையாலும், மறறுமுளள எலலா ஶருதி ஸமருதி நயாயஙகளோடும முரண்படுமாகையாலும எவவகையிலும் பொருநதாது எனறு அறியததககது. இதன விரிவை நமது விஷ்ணு சிதத விஜயத்திலே காணலாம். ஆக, அாஜ-னன — பரப₃ரஹ்ம மாகவும், பரஞசோதியாகவும பரமபவிதரமாகவும ஶருதிகளில ஓதப படுபவன் கணணனே எனக கூறிறுயிறறு. *12.

ஸர்வே ரிஷய – எல்லா ரிஷிகளும், **தத₂ா**—அவ்வண்ணமே, **தே₃வர்ஷி நாரத₃·** — தே₃வரிஷியான நாரத₃ரும், **அஸித** — அஸிதரும், **தே₃வல·** — தே₃வலரும், **வ்யாஸ:** — வியாஸரும், **த்வாம்**— உன்னையே, **ஶாஶ்வதம் தி₃வ்யம் புருஷம்** — என்றுமிருக்கும் தி₃வ்யபுருஷனாகவும், **ஆதி₃தே₃வம்** — ஆதி₃தே₃வனாகவும், **அஜம்**—(கர்மத்தால் ஏற்பட்ட) பிறப்பில்லாதவனாகவும், **விபு₄ம்**—எங்கும் வியாபித்திருப்பவனாகவும், **ஆஹு:** — கூறுகிறார்கள், **ஸ்வயம் சைவ** — நீ தானும், **மே**—எனக்கு, **ப்₃ரவீஷி**—(இப்படிச்) சொல்லுகிறாய்

---

13. பரமாம் பிரமம் பரமாகுந் தாமம்
பரமாம் பவித்திரநீ தானாய—திரமான
வான்பிறங்கு பூருடனாய மன்னுமுதற் றேவனாய்த்
தான்பிறவா தான்விபுவுந் தான்.

14. என்றுமறை நூன்முனிவ ரெல்லா மிசைக்கின்றார்
நன்றியமர் நாரதனாரு னல்லசித—னன்றிபுனை
தேவலனுஞ் சீரார் வியாதனுமுன் றேர்ந்தெனக்குக்
கோவலநீ யும்பணித்தாய் கூர்ந்து.

"**பரமாம் பிரமம்** — பரப்₃ரஹ்மமாகவும், **பரமாகும் தாமம்** — பரஞ்சோதியாகவும், **பரமாம் பவித்திரம்** — பரமபாவனமாகவும், **நீதானாய** — நீயேயாய், **திரமான**—என்றுமுள்ள, **வான் பிறங்கு**—பரமபத₃த்தில் விளங்காநிற்கும், **பூருடனாய** – புருஷனாய, **மன்னு முதல் தேவனாய்**—நிலையான ஆதி₃தே₃வனாய, **தான் பிறவாதான்** — தான் (கர்மத்தால்) பிறவாதவனாய, **விபுவும் தான்** — தானே ஸர்வவ்யாபியாகவும் இருக்கிறாய்" **என்று**—என்று, (முறையே) **மறைநூல்**—வேத₃ஶாஸ்த்ரமும், **முனிவரெல்லாம்** — முனிவரனைவரும், **இசைக்கின்றார்** — கூறுகின்றார்கள், **நன்றி அமர் நாரதன் தான்**—தே₃வரிஷியாகிற நன்மையையுடைய நாரத₃ப₄க₃வானும், **நல் அசிதன்**—நன்மைமிக்க அஸிதரும், **நன்றி புனை தேவலனும்** — நன்மையுடைய தே₃வலனும், **சீரார் வியாத**

னும—சிறபபுமிககு வியாஸரும, **முன இசைககினறுர்**—முன னமே கூறியிருககினருாகள **கோவல!**—ஆயனே! **தோநது**—ஆராயநது, **கூாநது**—குறிககொணடு, **நீயும**—நீயும, **எனக்குப பணிததாய**—எனககு உரைததாய.

12*,13 முறகூறியபடி ஶ்ருதியினுல தெரிய அாதத₂ம ஸமருதீதிஹாஸ புராணரூபமான மஹரிஷி வசனஙகளாலும, வேத₃மபோலே இயலவான பரமாணமான-எலலாமறிநத கணணனின வசனததாலும ஸித₃தி₄ககிறது எனகிறுன (ஸாவே ரிஷய) பரததவமும, தாழநத தததுவஙகளும பறறிய உணமையறிவையுடைய எலலா ரிஷிகளும உளளதை உளளபடி அறிநது கூறும ஆபததமாகளான ரிஷிகள அனைவாககும இதில கருததுவேறறுமையே இலலை எனறபடி (தவாம ஆஹு) "ஸாவம வாகயம ஸாவதா₄ரணம" [எலலா வாகயஙகளும ஏகாரததை உளளடககியவை] எனகிற நியாயததினபடி — உனனையே பினவரும பெருமைகளையுடைய பரமபொருளாகக கூறுகிறுாகள எனறு ஏகாரததைக கூடடிப பொருளகொளளவேணடும. இததால பிரமன உருததிரன முதலானுாககு இபபெருமைகள இல்லை எனறு உணாததபபடுகிறது. அனறிககே, கணணனுக அவதரிதது எளிமையுடனிருககும இநநிலையிலும உனனையே இபபடிப பரதவம உடையவனுகக கூறுகிறுாகள எனறும கொளளலாம எததகையவனுகக கூறுகிறுாகள எனபதை முதல அரை ஶலோகம விளககுகிறது—(ஶாஶவதம புருஷம) நிதய புருஷனுகக கூறுகிறுாகள 'ஶஶவத ப₄வ ஶாஶவத' [எபபோதும் இருப்பவன ஶாஶவதன] எனறு வயுதபததி (தி₃வயம புருஷம) பரமபத₃த்திலிருககும புருஷனுகக கூறுகிறுாகள 'தி₃வி ப₄வ தி₃வய' [மேலான உலகததில இருபபவன தி₃வயன] எனறு வயுதபததி. (புருஷம்) "பராதபரம புரிஶயம் புருஷம ஈக்ஷதே" [ப்ரஶ்நோபநிஷத 5-5] [மேலானவாகளைக காடடிலும் மேலானவனும, ஹநத₃யததில வாழ்பவனுமான புருஷனைக காணகிறுன] எனகிறபடியே ஹருத₃யமாகிற புரததில வாழும புருஷனுகக கூறுகிறுாகள (ஶாஶவதம தி₃வயம புருஷம) கணணனுயிருககும அவதாரநிலையில எனறுமிருபபவனுக இலலாவிடிலும, பரமபத₃த்திலிருககும பரநிலையில எனறும இருப்பவன எனறு கருதது (ஆதி₃தே₃வம்) 'ஆதி₃ஶசாஸௌ தே₃வஶ்ச ஆதி₃தே₃வ' எனகிற வயுதபததியாலே, ஜக₃தகாரணமாய, உலகைப் படைததளிததழிபபதை விளையாடடாகக கொணடவனுயிருப்பவன எனறு கூறுகிறுாகள. 'தி₃வு க்ரீடா₃' எனனும த₄ாதுவி

॥ भा ॥ ऋषयश्च सर्वे परावरतत्त्वयाथात्म्यविदस्त्वामेव शाश्वतं दिव्यं पुरुषमादिदेवमजं विभुमाहुः ; तथैव देवर्षिर्नारदः असितो

லிருநது தோனறியதாலே 'தே₃வ' ஶப₃த₃ம விளையாடுகிறவன என்று பொருளபடுகிறது 'க்ரீட₃தோ பா₃லகஸயேவ சேஷடாம தஸய நிஶாமய' [வி-பு 1 2 18] [விளையாடும சிறுவனுடையது போனற அவனுடைய ஜக₃த்₃வ்யாபாரத தொழிலைக காணபாய] "க்ரீட₃ா ஹரேரித₃ம ஸாவம" [ப₄ார-ஶாநதி 206-58] [இவையெல லாம எமபெருமானுககு விளையாட்டுக் கருவிகள] "பா₃ல க்ரீட₃ந கைரிவ" [ப₄ார-ஸப₄ா 61-31] [குழநதை விளையாட்டுக கருவிகளைக கொணடு விளையாடுவதுபோல (எமபெருமான விளையாடுகிறான)] முதலான பிரமாணஙகள இஙகு அநுஸநதி₄ககத தக்கவை "லோகவதது லீலாகைவலயம" [2-1 33] என்று ப்₃ரஹ்மஸூத்ரத் திலும இவவிஷயம சொலலபபட்டது. இதனால பிரமன, உருத்திரன முதலான தே₃வாகளும் பரமபுருஷனுககு விளையாட்டுக கருவிகளாக வும, அவனால படைககபபடுபவாகளாகவும் இருககிறாாகள என்று உணாததபபடுகிறது "நாராயணாத ப₃ரஹமா ஜாயதே. நாராயணாத ருத₃ரோ ஜாயதே' [நாராயணோபநிஷத] [நாராயணனிடமிருநது பிரமன பிறககிறான, நாராயணனிடமிருநது உருததிரன உண்டா கிறான] "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத ந ப₃ரஹமா நேஶாந" [மஹோபநிஷத 1-1] [நாராயணன ஒருவனே (பிரளய காலத்தில்) இருநதான. பிரமனுமிலலை, உருததிரனுமிலலை] "தஸமாசச தே₃வா ப₃ஹுதா₄ ஸமபரஸூதாஸஸாத்₄யா மநுஷயா பஶவோ வயாமஸி" [முண்ட₃க 2-1-7] [அந்தப் பரமபுருஷனிட மிருநது பலவகைபபட்டவர்களாய, (அநதநத லோகஙகளில) அடையததககவாகளான தே₃வாகளும, மனிதாகளும, விலஙகுகளும், பறவைகளும (தாவரம முதலானவையும) உணடாயின] முதலான உபநிஷததுககளிலும, "ஏதௌ த₃வௌ விபு₃த₄ஶரேஷடௌ₂ பரஸாத₃கரோத₄ஜௌ ஸமருதௌ। தத₃ா த₃ாஶிதபநத₂ா நௌ ஸருஷடி ஸமஹாரகாரகௌ॥" [ப₄ார. ஶாநதி 350-19] [நாராயணனுடைய அருளால உணடான பிரமனும, கோபததினால உணடான உருததிரனுமாகிய இரு தே₃வர்தலைவர்களும அவனால காட்டபபட்ட வழியில முறையே படைததல தொழிலையும, அழிததல தொழிலையும செயகிறாாகள] "க இதி ப₃ரஹமணோ நாம ஈஶோऽஹம ஸாவதே₃ஹி நாம। ஆவாம தவாஙகே₃ ஸமபூ₄தௌ தஸமாத கேஶவநாமவாந॥" [ஹரி வமசம் ப₄விஷ்யபர்வம 88-48] ['க' என்று பிரமனின பெயா. தே₃ஹத

देवलो व्यासश्च। *ये च वेदविदो विप्रा ये चाध्यात्मविदो जनाः। ते वदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम्। पवित्राणां

தில பறறுள்ள அனைவர்கசும நான ாசன நாஙகளிருவரும உனது அங்க$_3$ததிலிருநது பிறநதவாகள். ஆகையால நீ கேஸவன எனனும பெயரை உடையவனுகிருய] முதலான இதிஹாஸ புராண வாகயஙகளிலும காடடபபெறற காரணவாகயஙகளின பொருள ஆதி$_3$தே$_3$வன எனனும இபபத$_3$ததால கூறபபடடதாயிறறு. (அஜம) காமததால ஏறபடட பிறபபிலலாதவனுகக கூறுகிறுாகள. அனறிககே, ஸவரூபததில பிறபபு இறபபு முதலான விகாரமிலலாதவனுகக கூறுகிருர்கள எனறும கொளளலாம இததால (ஸவரூப) ஶோத$_4$க வாகயஙகளின பொருள உணர்ததபபடடதாயிறறு (விபு$_4$ம) **"ஆகாஶவத ஸாவக$_3$தஶச நிதய "** [ஆகாஶததைப்போலே எஙகுமிருப்பவனுகவும, எனறுமிருபபவனுகவும உளளவன பரமாதமா] எனறு சொலலபபடட ரீதியில வியாபிததிருபபவனுகவும, அனைததையும நியமிபபவனுகவும கூறுகிறுாகள இததால அநதாயாமி ப$_3$ராஹமணம முதலானவறறில் முழஙகபபெறறவையாய, காரணதவம் முதலான முற்கூறிய கு$_3$ணஙகளுககு அநுகு$_3$ணமான வயாப்தி முதலான கு$_3$ணஙகள உணாததபபெறறன ஆக, இநத ஶலோகாாத்த$_4$ததில **"ஏஷ ஸாவபூ$_4$தாநதராதமா அபஹதபாபமா தி$_3$வயோ தே$_3$வ ஏகோ நாராயண "**[ஸுபா$_3$ல7] [நாராயணனுகிற இவன ஒருவனே எலலாப பொருளகளுககும் அநதாயாமியாய, குறறமறறவனுய, பரமபத$_3$த்தில இருபபவன] எனனும உபநிஷத$_3$வாகயம உணாததபபடடதாயிற்று 'ரிஷய ஸாவே' எனறு 'எலலா ரிஷிகளும் இவவாதத$_2$ததைக கூறியிருககிறுாகள' எனறு பொதுவாகச சொனனபோதிலும், ஆபதாகளில தலைசிறநதவாகளாகையாலே சில மஹரிஷிகளைப் பெயரிடடு எடுததுக் காடடுகிறுன மேலே—(தே$_3$வாஷி நாரத$_3$) தே$_3$வரிஷியான நாரத$_3$ா. தே$_3$வரிஷி எனறு விஶேஷிததமையாலே தே$_3$வஜாதியைச சோநதவராகையாலே ஸதவகு$_3$ணம மிககவா எனறும், ரிஷியாகையாலே உளளதை உளளபடி அறிநது கூறுபவா எனறும் உணாததபபடுகிறது. அதிலும் **"தே$_3$வாஷீணும ச நாரத$_3$ "** [10-26] [தே$_3$வரிஷிகளுககுள நான நாரத$_3$ராயிருககிறேன] என்று கணணனே இஙகு அருளிச செயயபபோகும சிறபபையுடையவா இவர். (அஸித தே$_3$வல) அஸித மஹரிஷி, அவரது தநதையான தே$_3$வல மஹரிஷி ஆகியவாகளும் இவ்வர்த்த$_2$ததைக கூறியிருககிறுாகள. (வயாஸ·) **"ஸ ஹோவாச வயாஸ பாராஶாய "** [தை-ஆர 1.9] [பராஶர புத்ரரான வியாஸ

हि गोविन्दः पवित्रं परमुच्यते। पुण्यानामपि पुण्योऽसौ मङ्गलानां च मङ्गलम्। त्रैलोक्यं पुण्डरीकाक्षो देवदेवस्सनातनः। आस्ते हरिर-

ஏனரோ சொனனா] எனறு வேத₃ததாலும புகழப்படட வியாஸரும இவவாதத₂ஙகளைக கூறியிருககிறா. இபபடி எஙகு கூறியிருககிறார்கள் எனில பினவரும பிரமாணஙகளில கூறியிருககிறாரகள—1. "யே ச வேத₃விதோ₃ா விபரா யே சாத₄யாதமவிதோ₃ா ஜநா | தே வத₃நதி மஹாதமாநம கருஷணம த₃ாமம ஸநாதநம ||" [ப₄ார-வந 86 26] [வேத₃ததின பூாவப₄ாக₃ததை அறிநதவர்களும, வேத₃ாநதததின பொருளை உணாநதவாகளுமான அநதணர்கள் கணணனைப பரமாதமா-என்றும, பழமையான த₄ாமமாக (மோக்ஷஸாத₄னமாக) இருப்பவன எனறும கூறுகிறாாகள] எனனும ப₄ாரதவாகயததில "ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆதமா" [ப்₃ருஹ 6-4-22] [அத்தகைய இவனே பிறபபற்றவனான பரமாதமா] முதலான உபநிஷத₃வாகயங் களில முழங்கபபடும பரமாத்மா கண்ணனே எனறு ஜ்ஞானிகள் அனைவரும் முடிவு கட்டியிருபபதாகக் கூறபபடடது "யாக₃ம, த₃ானம முதலான த₄ாமங்கள தே₃ஶம, காலம முதலானவறறால் அளவுபட்ட ப₂லனையே அளிககக கூடியவை, தாம அநித்யமாகவும் இருபபவை கணணனோவெனில், நித்யமாய ஒபபறறதான மோக்ஷ ப₂லனையே அளிபபவன தானும நித்யனாயிருபபவன" எனனும காரணததாலே கணணன இங்கு ஸநாதனத₄ாமம எனறு கூறப் பட்டான. 2 "பவிதராணாம ஹி கோ₃ாவிநத₃ பவிதரம பரமுசயதே | புணயாநாமபி புண்யோ ऽஸௌ மஙக₃ளாநாம ச மஙக₃ளம||"[ப₄ார வந 86 27] [பரிஶுத்₃த₄ப்படுத்தும் பாவனபபொருள்களில கோ₃ாவிநத₃ன மேலான பாவனமாகச சொலலப்படுகிறான உயர்க₃திககு அழைததுச செல்லும புணயஙகளில இவன மேலான புணயமாயிருபபவன். சிறபபைத தரும மஙக₃ளஙகளில் மேலான மங்க₃ளமாயிருபபவன்.] எனனும ஶலோகததில பாபங்களைபபோககிப பரிஶுத்₃த₄ப்படுததும பாவனபபொருளகள, உயாக₃திக்கு அழைததுச்செலலும் ஸாத₄ னஙகள, தம ஸநநிதி₄யாலே சிறபபைததரும மஙக₃ளஙகள ஆகிய அனைததிலும தலைசிறநதவனாயிருபபவன கணணனே எனறு முழங கப்பெற்றது. 3 "த்ரைலோகயம புணடரீகாக்ஷ தே₃வதே₃வஸ ஸநாதந | ஆஸதே ஹரிரசிநத்யாதமா தத்ரைவ மது₄ஸூத₃ந ||" [ப₄ார வந 86-28] [மூவுலகததிறகும அநதர்யாமியாயிருபபவனும, தாமரைககணணனும, தே₃வதே₃வனும, பழையவனும, நினைகக வொணணாத ஸவரூபததையுடையவனும, மது₄வை அழிததவனான

चिन्त्यात्मा तत्रैव मधुसूदनः ॥ * एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः। नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मधुरां पुरीम्॥ पुण्या द्वारवती तत्र यत्रास्ते मधुसूदनः। साक्षाद्देवः पुराणोऽसौ स हि धर्मस्सनातनः॥ (भा. व. (८६-२४ २८) तथा * यत्र नारायणो देवः परमात्मा सनातनः। तत्र कृत्स्नं

ஹரி அங்கேயே எழுந்தருளியிருக்கிறான்] என்னும் ஶ்லோகத்தில பத்₃த₄முக்த நித்யர்களாகிற மூவகையான சேதநவர்க்கத்திற்கும், பூ₄மி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் எனப்படும் மூவுலகுக்கும் அந்தர்யாமி யாய,அந்தராதி₃த்ய வித்₃யையில் "தஸ்ய யதா₂ கப்யாஸம் புண்ட₃ரீகம் ஏவமக்ஷிணீ" [ச₂ாந் 1 6 7] [அப்பரமனுக்கு சூரியனால் மலர்ந்ததாய், பருத்த தண்டையுடையதாய், ஆழ்முள்ள நீரில் முளைத்ததான தாமரைபோன்ற இருகண்கள் உள] என்று தாமரைக்கண்ணனாகச் சொல்லப்பட்ட பரமாத்மா கண்ணனே என்று உத₃கே₄ாஷிக்கப் பட்டது 4 "ஏஷ நாராயண ஶ்ரீமாந க்ஷீரார்ணவநிகேதந। நாக₃பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக₃தோ மது₄ராம் புரீம்॥" [ப₄ார-வந 86-24] [பரமபத₃த்திலுள்ள இந்த ஶ்ரீமந்நாராயணனே பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனாகி, அங்கு திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையை விட்டு, கண்ணனாய் மது₄ராபுரியை அடைந்திருக்கிறான்] என்னும் ஶ்லோகத்தில், நாராயணாநுவாகத்தில் பரமாத்மாவான நாராயணன் என்று முழங்கப்பட்டவனாய், புருஷஸூக்தத்தில் ஶ்ரிய பதியாக உத₃கே₄ாஷிக்கப்பட்டவனாய, "அம்ப₄ஸ்யபாரே", "யமந்தஸ ஸமுத்₃ரே"[தை-நா] என்று க்ஷீராப₃தி₄நாத₂னாகக் கூறப்பெற்றவனே கண்ணனாக அவதரித்தவன் என்று காட்டப்பட்டது. 5 "புண்யா த்₃வாரவதீ தத்ர யத்ராஸ்தே மது₄ஸூத₃ந.। ஸாக்ஷாத்₃தே₃வ: புராணோऽஸௌ ஸ ஹி த₄ர்மஸ் ஸநாதந॥" [ப₄ார-வந 86-25] [எங்கு மது₄ஸூத₃னன் எழுந்தருளியிருக்கிறானோ, அதுவே புண்ய மான த்₃வாரகையாகும். அவனே இயற்கையான தே₃வத்தன்மையை உடையவன். பழமையானவன் ஸநாதனமான த₄ர்மமாயிருப்பவன் அவனேயன்றோ] என்னும் ஶ்லோகத்தில் பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பத் தால் தே₃வத்தன்மையை அடைந்த பிரமன், உருத்திரன் முதலான வர்களைப் போலல்லாமல், கண்ணன் இயல்வான தே₃வத்தன்மையை உடையவன் என்று காட்டப்பட்டது. 6. "யத்ர நாராயணோ தே₃வ: பரமாத்மா ஸநாதந। தத்ர க்ருத்ஸ்நம் ஜக₃த்பார்த₂ தீர்த₂ாந்யாயத நாநி ச॥ தத்புண்யம் தத்பரம் ப்₃ரஹ்ம தத்தீர்த₂ம் தத்தபோவநம்। தத்ர தே₃வர்ஷயஸ்ஸித்₃தா₄ ஸர்வே சைவ தபோத₄நா॥ ஆதி₃

जगत्पार्थ तीर्थान्यायतनानि च ॥ तत्पुण्यं तत्परं ब्रह्म तत्तीर्थं तत्तपोवनम्। . तत्र देवर्षयस्सिद्धास्सर्वे चैव तपोधनाः ॥ आदिदेवो महायोगी यत्रास्ते मधुसूदनः। पुण्यानामपि तत्पुण्यं माभूत्ते संशयोऽत्र वै ॥ (भा. व. ८८. २७-३१)/ * कृष्ण एव हि लोकानामुत्पत्तिरपि चाप्ययः। कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्व चराचरम् ॥ (भा. स. ४१. २३) इति। तथा स्वयमेव ब्रवीषि च * भूमिरापोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च। अहकार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ॥ (७. ४) इत्यादिना, * अह सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१०. ८) इत्यन्तेन ॥ १२ ॥ १३ ॥

தே₃வோ மஹாயோகீ₃ யத்ராஸ்தே மது₄ஸூத₃ந । புண்யாநாமபி தத்புண்யம் மாபூ₄த்தே ஸம்ஶயோऽத்ர வை ॥" [பா₄ரத-வந 88-27-31] [குந்தீபுத்ரனே! எந்த இடத்தில் பரமாத்மாவாய, பழையவனான நாராயணன் எனும் தே₃வன் எழுந்தருளியிருக்கிறானோ, அவ்விடத்தி லேயே எல்லா உலகங்களும், தீர்த்த₂ங்களும், கோயில்களும் உள்ளன. அவ்விடமே புண்யஸ்த₂லமாகவும், மிக்க பெருமைபெற்றதாகவும், பாவனமான தீர்த்த₂மாகவும், தபோவனமாகவும் உள்ளது . அவ் விடத்திலேயே தே₃வரிஷிகளும், ஸித்₃த₄ர்களும், எல்லாத் தபஸ்வி களும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள் ஆதி₃தே₃வனும், மஹாயோகி₃ யான மது₄ஸூத₃னன் எவ்விடம் எழுந்தருளியிருக்கிறானோ அதுவே புண்யஸ்த₂லங்களுக்குள் தலைசிறந்த புண்யஸ்த₂லமாகும் உனக்கு இதில் ஐயம் வேண்டா.] என்னும் ஶ்லோகங்களில் கண்ணன் எழுந் தருளியிருக்கும் இடமும் மிகச் சிறப்புற்றது என்று காட்டப்பட்டது.
7 க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்திரபி சாப்யய । க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூ₄தமித₃ம் விஶ்வம் சராசரம் ॥' [பார ஸப₄ா 41-23] [கண்ணனே உலகங்களுக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂தி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்பவன் சராசரங்கள் அடங்கிய இவ்வுலகம் முழுவதும் கண்ண னுக்காகவே ஏற்பட்டது] என்னும் ஶ்லோகத்தில் ஸகல ஜக₃த்காரண னுய, ஸர்வஶேஷியாயிருப்பவன் கண்ணனே என்று காட்டப்பட்டது. (ஸ்வயம் சைவ ப₃ரவீஷி மே) முற்கூறியபடி வேத₃ங்களும் ரிஷிகளும் கூறும் உன் பெருமைகளை—இயல்பாகவே எல்லாமறிந்தவனுய, பிரமன் முதலான அனைவரையும் படைத்த நீயே எனக்குச் சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்துள்ளாய் "பூ₄மிராப" [கீ₃தை 7-4]

/ இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஆகரங்கள் கருஷ்ணுசார்யா நாகரப் பதிப்பின்படி க₃ரந்த₂ப் பதிப்பில் அத₄யாயங்கள் வேறுபடுகின்றன. சில ஶ்லோகங்கள் இல்லை

सर्वमेतदृतं मन्ये यन्मां वदसि केशव!।
न हि ते भगवन्! व्यक्तिं विदुर्देवा न दानवाः॥ १४॥

14. ஸர்வமேதத்₃ருதம் மந்யே யந்மாம் வத₃ஸி கேஶவ! ।
ந ஹி தே ப₄க₃வந்! வ்யக்திம் விது₃ர்தே₃வா ந தா₃நவா: ॥

கேஶவ—கேஶவனே! **மாம்** — என்னைக்குறித்து, **யத் வத₃ஸி**—யாதொரு உனது ஐஶ்வர்யத்தையும், கல்யாண கு₃ணங்களையும் கூறுகிறாயோ, **ஸர்வம் ஏதத்**—அந்த இவ் வனைத்தும், **ருதம் மந்யே** — உண்மை என்றே நினைக் கிறேன். (ஆகையால்) **ப₄க₃வந்**—ஜ்ஞானம், ஶக்தி முதலிய கு₃ணங்களை உடையவனே! **தே வ்யக்திம்**—உன்னைப்பற்றிச் சொல்லக்கூட, **தே₃வா** —தே₃வர்கள், **ந ஹி விது₃.**—அறிய மாட்டார்களன்றோ, **தா₃நவா** — அஸுரராக்ஷஸர்களும், **ந ஹி விது₃** —அறியமாட்டார்களன்றோ

---

15. என்னை நீ நோக்கி யியம்பியருள் கின்றனமை
தன்னைநான மெய்யாத தகவறிவன— முன்னையாம்
வானவர்க டானவர்கண் மாயவனே! நின்றோற்றந்
தானறியா ரெப்படியுந் தான.

நீ என்னை நோக்கி — நீ என்னைக்குறித்து **இயம்பி யருள்கின்றனமை தன்னை**-சொல்லும் உனது பெருமைகளை, **நான் மெய்யா தகவு அறிவன்**—நான் மெய்யான பெருமை களை என அறிவேன், **மாயவனே!**—ஆச்சரியமான ஞானம் சக்தி முதலானவற்றை உடையவனே! **முன்னையாம்** — ஆதிகாலத்திலிருந்து வாழும், **வானவர்கள்** - தே₃வர்களும், **தானவர்கள்**—அஸுரராக்ஷஸர்களும், **எப்படியுந்தான**—எந்த வகையிலும், **நின் தோற்றம்தான் அறியார்**-உன்னைப்பற்றிச் சொல்லவும் அறியார்கள்

என்று தொடங்கி "அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரப₄வ" [10-8] என்பதீறாக கீ₃தையில் கண்ணனே தனது ஸர்வஶேஷித்வம், ஸர்வகாரணத்வம், ஸர்வஶரீரித்வம் முதலானவற்றைக் கூறினானன்றோ. ஆக, இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களாலும் — வேத₃ங்களாலும், ரிஷிகளாலும், கண்ணன் தன்னாலும் கண்ணனே பரமபொருள் என்று நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது என்று அர்ஜுனனால நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 12*,13.

॥ भा ॥ अतस्सर्वमेतद्यथावस्थितवस्तुकथनं मन्ये, न प्रशंसाद्यभिप्रायम्; यन्मां प्रत्यनन्यसाधारणमनवधिकातिशयं स्वाभाविकं तवैश्वर्य

---

14 அபௌருஷேயமாய, எககுறறமும அற்ற வேத₃ஙகளாலும், பரமாபதாகளான மஹரிஷிகளாலும, இயறகையிலேயே எலலாம் அறிநதவனுன உனனுலும சொலலபபடடதாகையால உன பெருமை உணமையானதே என்றும, இதை வெளிப்படுததுவது எவராலும இயலாது எனறும சொலலுகிருன அர்ஜுனன (ஸாவமேதத ருதம் மநயே) இதுவரையில் நீ சொனன உனது கலயாணகு₃ணப் பெருமையும, ஐஸ்வாயப் பெருமையும் உள்ளதை உள்ளபடி சொலலு வதேயொழிய, புகழுக்காகச சொல்லுவதோ ஒரு கார்யாாதத₂மாகச சொலலுவதோ அலல எனறு உறுதியாக அறிகிறேன. "அநயதரா-ததத₃கு₃ணேகதிா ப₄க₃வதி ந தது₃தகாஷசௌாயை. பரேஷாம ஸதுதயதவாத" [ர-ஸத 1-19] [எமபெருமான் தவிர்நத மறறவாகள் விஷயத்தில அவாகளுககிலலாத கு₃ணஙகளைச சொலலிப் புகழவதே துதியாகும் எமபெருமான விஷயததில் அப்படியனறு. எமபெருமானுடைய பெருமையைத் திருடியனறே மற்றவர்களைத் துதிககவேண்டியிருககிறது] எனறு ப₄டடா அருளிசசெயதது இஙகு அநுஸநதி₄க கததககது. (யநமாம வத₃ஸி) "ஶிஷயஸதேऽஹம ஶாதி₄ மாம தவாம பரபநநம" [கீ₃தை 2-7] [நான உனககு ஶிஷயனுகிறேன உனனை ஶரணமடைநத எனககு உபதே₃ஶிபபாயாக.] எனகிற படியே, உனனைச சரணமடைந்த எனக்குச சொலலுவதாகையால இதில் அணுவளவும மிகையாயிருக்க இடமில்லை எனறு கருததது. (யத வத₃ஸி) வேறெவாக்கும் உரித்தாயிராததாய், எலலையறற பெருமையையுடையதாய், இயலவானதான உனது செல்வத்தையும், கணககறற கல்யாணகு₃ணஙகளையும் நீயே எனக்கு உபதே₃ஶிப்பதால இது உணமையெனபதில ஐயமிலலை எனறு கருத்து. இவவணணமாக, செலவத்திலும கல்யாணகு₃ணஙகளிலும இவனை ஒததாரும மிககாரும இலலாமையாலும, இவனுடைய செல்வமும் கு₃ணஙகளும இயல்வானவையாகையால, வேறெவராலும உணடானவையலலாமையாலும, சிறந்த ஜ்ஞானஶகதிகளையுடைய தே₃வாஸுரர்களும இவனைப்பறறிப பேசவும அறியார்கள் எனகிருன ஶலோகததின எஞசிய பகுதியாலே — (கேஶவ!) "க இதி ப₃ரஹ்மணோ நாம ஈஶோऽஹம ஸாவதே₃ஹிநாம। ஆவாம தவாஙகே₃ ஸமபூ₄தௌ தஸமாத கேஶவநாமவாந॥" [ஹரிவமசம ப₄விஷயபாவம 88-48]

कल्याणगुणानन्त्यं च वदसि। अतो भगवन्—निरतिशयज्ञानशक्तिबलै-

['க' என்பது பிரமனின் பெயர். தே₃ஹத்தில் பற்றுடைய அவனாகவும் ஶிவனாகிற நான் ஈஶனாவேன் நாங்களிருவரும் உனது அங்க₃த்திலிருந்து உண்டானவர்கள் ஆகையால் நீ கேஶவன் எனும் பெயரை உடையவனாகிறாய்] என்கிறபடியே உன்னிடமிருந்து உண்டானவர்கள் உனது பெருமையை அறியமுடியாது என்று கருத்து "நான்முகன் செஞ்சடையான் என்றிவர்கள், எம்பெருமான் தன்மையை யார் அறிகிற்பார்" [திருவாய் 8-3-9] என்றார் நம்மாழ்வார். (ப₄க₃வந்!) "ஜ்ஞாந ஶக்திப₃லைஶ்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யஶேஷத: । ப₄க₃வச்ச₂ப்₃த₃வாச்யாநி விநா ஹேயைர் கு₃ணாதி₃பி₄: ॥"[வி பு 6-5-79] [ஜ்ஞானம், ஶக்தி, ப₃லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் எனும் ஆறு கு₃ணங்களுக்கும் கொள்கலம் என்னும் பொருளும், தாழ்ந்த கு₃ணங்கள் எதுவும் இல்லை என்னும் அர்த்த₂மும் 'ப₄க₃வான்' என்னும் ஶப்₃த₃த்திற்குப் பொருளாகும்] என்கிறபடியே தாழ்வுகள் எதுவுமில்லாமல், எல்லையற்ற ஜ்ஞானம், ஶக்தி, ப₃லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் எனும் கு₃ணங்களுக்குக் கொள்கலமான உன்னை, அஜ்ஞானம் அஶக்தி முதலானவற்றையுடைய தே₃வத₃ானவர்கள் அறிய முடியுமோ? என்று கருத்து. (தே வ்யக்திம் ந ஹி விது₃) உன்னைச் சொல்லவும் அறியார்களன்றோ "கிமாத்மிகைஷா ப₄க₃வதோ வ்யக்தி ? யதா₃த்மகோ ப₄க₃வாந். கிமாத்மகோ ப₄க₃வாந்? ஜ்ஞாநாத்மகோ ப₄க₃வாந்" [ரஹஸ்யாம்நாய ப₃ராஹ்மணம்] [ப₄க₃வானுடைய இத்திருமேனி எதனாலானது? ப₄க₃வான் எதனாலானவனோ அதனாலானது ப₄க₃வான் எதனாலானவன்? ப₄க₃வான் ஜ்ஞானத்தாலானவன்] முதலானவிடங்களில் 'வ்யக்தி' ஶப்₃த₃ம் திருமேனியைக் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். இப்ரகரணத்தில் திருமேனியைப் பற்றிப் பேச்சு இல்லாமையாலும், மேலே அர்ஜுனன் திருமேனியைப் பற்றிக் கேளாமையாலும் இங்கு வ்யக்தி ஶப்₃த₃த்துக்குத் திருமேனியைப் பொருளாகக் கொள்வது பொருந்தாது. ஆகையால், மேலே 'வக்தும் அர்ஹஸ்யஶேஷேண' [16] [உனது விபூ₄திகளனைத்தையும் நீயே சொல்லவேண்டும்] என்று அர்ஜுனன் கேட்கப் போவதையொட்டி "மற்றவர்கள் உன்னைப்பற்றிச் சொல்லவும் அறியார்கள் அவர்கள் உன்னை நேரே கண்டு வெளிப்படுத்துவது எப்படி இயலும்?" என்னும் பொருளே இங்கு தேவையானதாகையால், வ்யக்தி ஶப்₃த₃த்துக்கு 'வ்யஞ்ஜன ப்ரகாரம்' (வெளிப்படுத்தும் முறை) என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. "அக்ஷரக்ஷரயோர் வ்யக்திம் இச்ச₂ாம்யரிநிஷூத₃ந। உபலப்₃து₄ம்"

श्वर्यवीर्यतेजसां निधे, ते व्यक्ति—व्यञ्जनप्रकारम्, नहि परिमितज्ञाना देवा दानवाश्च विदुः ॥ १४ ॥

स्वयमेवात्मनाऽऽत्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम! ।
भूतभावन! भूतेश! देवदेव! जगत्पते! ॥ १५ ॥

15.ஸ்வயமேவாதமநாऽऽதமாநம வேதத₂ தவம் புருஷோததம'|
பூ₄தப₄ாவந! பூ₄தேஶ' தே₃வதே₃வ! ஜக₃தபதே! ||

புருஷோததம ! — புருஷோததமனே ! **பூ₄தப₄ாவந!**— எலலாப பொருளகளையும உணடாககினவனே! **பூ₄தேஶ!**— எலலாப பொருளகளையும நியமிபபவனே! **தே₃வதே₃வ'**— தே₃வாகளுககும தே₃வனுயிருபபவனே ! **ஜக₃தபதே !**— லோகஸவாமியே ! **தவம**—நீ, **ஸவயமேவ ஆதமநா**— உனது ஜஞானததாலேயே, **ஆதமாநம** — உனனே, **வேதத₂**—அறிகிருய.

16, பூதஙகட காதியாயப பூதங்க ளுயகனுய்
மீதேவ தேவனுய மிக்குலகி—ஞதா
புருடோதத மாவுன்னே நீயேநின புததி
தெருடோறற லுறறிருததி தீாநது.

[ப₄ார-மோக்ஷ 308-2] [எதிரிகளை அழிப்பவனே! அக்ஷரம, க்ஷரம ஆகியவறறை வெளிபபடுத்தும முறையை அறிய விருமபுகிறேன] எனறு வயகதி ஶப₃த₃ம வயஞஜனபரகாரம எனனும் பொருளில வழஙகபபடடதனறே (தே வயகதிம தே₃வா ந ஹி விது₃, த₃ாநவா ந ஹி விது₃') அளவுபடட அறிவையுடைய தே₃வாகளோடு, அறிவிறகுறைநத அஸுரராக்ஷஸாகளோடு வாசியற எவருமே உனனைபபறறிப பேசவும அறியாாகள. அஸுரராக்ஷஸாகளைக காடடிலும தே₃வாகள் அறிவில மிககவாகளாயினும, எலலையறற பெருமையை உடைய உனது பெருமையைப பேச இயலாமையில இருவரும ஒததவாகளே எனறு கருதது 'ஹி' ஶப₃த₃ம் அளவு படட அறிவையுடைய இவாகளால் எமபெருமானது பெருமையைப பேச இயலாது எனபது ஸகல ப்ரமாணபரஸித்₃த₄ம எனறு காடடுகிறது 14.

॥ भा ॥ हे पुरुषोत्तम!, आत्मना आत्मानम्—त्वां स्वयमेव—स्वेनैव ज्ञानेन वेत्थ । भूतभावन—सर्वेषां भूतानामुत्पादयितः! भूतेश—

பூதஙகடகு—எலலாப பொருளகளுககும, **ஆதியாய**—காரணனுய, **பூதஙகள நாயகனுய**—எலலாப பொருளகளே யும நியமிபபவனுய, **மீதேவ தேவனுய**—பெரிய தே$_3$வாக ளுககும தே$_3$வனுய, **மிககு**—சிறபபுறறு, **உலகின நாதா'**—உலகததுககு ஸவாமியாயிருபபவனே! **புருடோததமா '**—புருஷோததமனே! **உனனே**—உனனே, **நீயே தீர்நது நின புததி தெருள தோறறல் உறறிருததி**—நீயே உனது தெளிநத அறிவாலேயே பரிபூரணமாக அறிகிருய.

---

15 சென்ற ஶலோகததில தே$_3$வாகள முதலான எவருமே எமபெருமானுடைய பெருமையைப பேசவும முடியாது எனறு கூறப படடது இநத ஶலோகததில ப$_4$க$_3$வான ஒருவனே தன பெருமையைப பேசமுடியும எனறு கூறுகிருன (புருஷோததம!) உலகிலுளள ப$_3$த$_3$த$_4$ முகத நிதயாகளாகிற மூவகைப புருஷாகளேக காடடிலும சிறநதவனே! இநதப புருஷோததம ஶப$_3$த$_3$ம கீ$_3$தையில 15 வது அததியாயம 16, 17, 18-வது ஶலோகஙகளில விளககபபடடவிருககிறது **"ஹரிர யதை$_2$க புருஷோததம ஸமருத "** [ரகு$_4$வமசம 3-49] [எபபடி ஹரி ஒருவனே புருஷோததமன எனபபடுகிருனே] எனறு ஶிவப$_4$கதனுன காளித$_3$ாஸனுலும இது ப$_4$க$_3$வநநாமமாக முழஙகபபடடது குறிக கொளளததககது. (ஆதமநா ஆதமாநம தவம ஸவயமேவ வேதத$_2$) வேறு எவருடைய உதவியும இலலாமல உனனே உனது ஜஞானததி னுலேயே நீ அறிகிருய **'தவமேவ தவாம வேதத$_2$ யோSஸி ஸோSஸி"** [காட$_2$க1-3-1] [நீ அளவிறநதவனுயிருககிருய எனனும பெருமையோடு கூடிய உனனே நீயே அறிவாய] எனறு வேத$_3$ம் ஓதியது இவன விஷயமானதே எனறு காடடப்படுகிறது (ஆதமநா) வேறெருவரது உதவியிலலாமல உனனே நீ அறிகிருய எனறு கருதது **"மதத ஸமருதிா ஜஞாநம"** [கீ$_3$தை 15-15] [எனனிடமிருநதே நினேவு, அறிவு முதலானவை உணடாகினறன] எனறு மறறவாகளுககு உனனிடமிருநது அறிவு உணடாவதுபோல உனது அறிவு மறற வாகளிடமிருநது உணடானதலல எனறு கருதது (ஆதமாநம) உனனே (ஸவயமேவ வேதத$_2$) உனது அறிவினுலேயே அறி கிருய. இது 'ஸ்வயமேவ' எனபதன தாதபர்யாாதத$_2$ம. அன் றிககே, 'ஆதமநா' எனனும பத$_3$ம 'உனது அறிவினுல' எனறு

सर्वेषां भूतानां नियन्तः !, देवदेव—दैवतानामपि परमदैवत !, यथा मनुष्यमृगपक्षिसरीसृपादीन् सौन्दर्यसौशील्यादिकल्याणगुणगणैर्दैवतानि

காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம் "**ஆத்மா ஜீவே த்₄ருதௌ தே₃ஹே ஸ்வபா₄வே பரமாத்மநி। யத்நே(அ)ர்கே(அ)க்₃நௌ மதௌ வாதே**" [வைஜயந்தீ-த₃வ்யக்ஷரகாண்ட₃ம் 1-6] [ஆத்மா என்னும் பத₃ம் ஜீவனிடமும், தை₄ர்யத்திலும், தே₃ஹத்திலும், ஸ்வபா₄வத்திலும், பரமாத்மாவினிடத்திலும், யத்னத்திலும், ஸூர்யனிடத்திலும், அக்₃நி யிடத்திலும், பு₃த்₃தி₄யிலும், காற்றினிடத்திலும் வழங்கப்படுகிறது] என்று நிக₄ண்டுவிலே ஆத்₃மஶப்₃த₃த்திற்கு அறிவு என்னும் பொருளும் வழங்கப்படுகிறதன்றோ. இனி, உத்தரார்த்த₄த்தாலே 'புருஷோத்தம' என்னும் திருநாமத்தின் பொருளை வலியுறுத்தும் பெருமைகளைக் காட்டும் நாமங்களாலே கண்ணனை அர்ஜுனன் அழைக்கிறான். (பூ₄தப₄ாவந!) "**பூ₄தாநி ப₄வந்தி அஸ்மாதி₃தி பூ₄த ப₄ாவந**" [எல்லாப் பொருள்களும் இவனிடமிருந்து உண்டாகை யாலே இவன் பூ₄தப₄ாவனன் எனப்படுகிறான்] என்னும் வ்யுத்பத்தி யாலே, எல்லாப் பொருள்களையும் உண்டாக்கினவனே! என்று பொருள்படுகிறது. ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையாலே 'ப₄ாவந' ஶப்₃த₃த்திற்கு 'சிந்தை' முதலான பொருள்கள் கொள்ளத்தக்கவையன்று. (பூ₄தேஶ!) எல்லாப் பொருள்களையும் நியமிப்பவனே! (தே₃வதே₃வ!) தே₃வர்களுக்கும் மேலான தே₃வனாயிருப்பவனே! "**தம் தை₃வதாநாம் பரமம் ச தை₃வதம்**" [ஶ்வே6-7] [தே₃வர்களுக்கும் மேலான தே₃வனை அவனை] என்று உபநிஷத் ஓதிற்றன்றோ. மனிதர்கள், விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வனவாகிய பாம்பு முதலியவை ஆகியவற்றைக் காட்டி லும் அழகு முதலான தே₃ஹகு₃ணங்களிலும், நீர்மை எளிமை முதலான ஆத்மகு₃ணங்களிலும் எப்படி தே₃வர்கள் சிறந்து விளங்குகிறார் களோ, அப்படியே அந்தந்த கு₃ணங்களில் எல்லா தே₃வதைகளைக் காட்டிலும் சிறந்து விளங்குமவன் இவனே என்று கருத்து. இதையே நம்மாழ்வாரும் "மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ" [திருவாய் 8 1-5] என்று அருளிச்செய்தார் தே₃வர்களுக்கும் புழுக் களுக்கும் எவ்வளவு வாசி உண்டோ அவ்வளவு வாசி பரமாத்மா வுக்கும் தே₃வர்களுக்கும் உண்டு என்று கருத்து "**கீடா ஸமஸ்தா ஸுரா த்₃ருஷ்டே யத்ர**" [முகுந்த₃மாலை 19] [எவனைக் காணும்போது எல்லா தே₃வர்களும் புழுக்களை ஒத்தவர்களோ] என்று சொல்லப் பட்டதன்றோ (ஜக₃த்பதே!) லோகஸ்வாமியே! 'பூ₄தேஶ' 'ஜக₃த் பதே' எனும் பத₃ங்களுக்குப் புனருக்தி ஏற்படாமைக்காக அவை முறையே உலகை நியமிப்பவன், உலகத்திற்கு ஸ்வாமி என்று

अतीत्य वर्तन्ते, तथा तानि सर्वाणि दैवतान्यपि तैस्तैर्गुणैरतीत्य वर्तमान!, जगत्पते—जगत्स्वामिन् ! ॥ १५ ॥

वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतयः।
याभिर्विभूतिभिर्लोकानिमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि ॥

16. வக்துமர்ஹஸ்யஶேஷேண தி₃வ்யா ஹ்யாத்மவிபூ₄தய: ।
யாபி₄ர்விபூ₄திபி₄ர்லோகாநிமாம்ஸ்த்வம் வ்யாப்ய திஷ்ட₂ஸி ॥

யாபி₄. விபூ₄திபி₄—எந்த நியமன விசேஷங்களோடு கூடியவனாய், **இமாந் லோகாந்**—இந்த உலகங்களை, **த்வம்**—நீ, **வ்யாப்ய திஷ்ட₂ஸி**—வியாபித்து விளங்குகிறாயோ, **தி₃வ்யா: ஆத்மவிபூ₄தய (யா)**—எந்த அற்புதமான நியமனவிசேஷங்கள் உனக்கே உரியவையோ, **(தா.)**—அவைகளை, **அசேஷேண வக்தும் ஆர்ஹஸி ஹி**—ஒன்றொழியாமல் நீயே வெளிப்படுத்தவேணும்

---

17. எந்த விபூதிகளா லிவ்வுலகெங் கும்பரந்தே
பந்தமுற நிற்கின்ற பண்பினை நீ—யந்தவகை
திவ்வியமா கச்சோ விபூதிகளைத் தீர்ந்ததனைத்துஞ்
செவ்வியுட னேயெனக்குச் செப்பு.

பொருள்கொள்ளப்பட்டது 'பதி' ஶப்₃த₃ம் 'ரக்ஷகன்' என்று காட்டு மானாலும் 'ஸ்வாமி' என்னும் பொருளில் ரூடி₄யை (பிரஸித்₃தி₄யை) உடையது "பூ₄தப₄ாவந பூ₄தேஶ தே₃வதே₃வ ஜக₃த்பதே" என்னும் நான்கு சொற்களும் ' **ஸ காரணம் கரணாதி₄பாதி₄ப** '' [ஶ்வே 6 8] [அந்த ஜக₃த்காரணனே இந்த்₃ரியங்களுக்கு அதி₄பதியான ஜீவனுக்கு அதி₄பதி] **"தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தை₃வதாநாம் பரமம் ச தை₃வதம்। பதிம் பதீநாம் பரமம் பரஸ்தாத் வித₃ாம தே₃வம் பு₄வநேஶமீட்₃யம் ॥"** [ஶ்வே 6 7] [ஈஶ்வரர்களுக்கெல்லாம் மேலான மஹேஶ்வரனும், தே₃வதைகளுக்கெல்லாம் மேலான தே₃வனும், ஸ்வாமிகளுக்கெல்லாம் மேலான ஸ்வாமியும், தனக்கு மேலில்லாதவனும், லோகநியந்தாவும், துதிக்கத்தக்கவனும், ப்ரக்ருதி மண்ட₃லத்திற்கு அப்பாற்பட்டவனுமான தே₃வனை அறியக்கடவோம்.] என்று ஶ்வேதாஶ்வதர உபநிஷத்தில் காட்டப்பட்ட நான்கு பெருமைகளும் கண்ணனுக்கே உரியவை என்று விளக்குகின்றன. ஆக, இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களாலும் எவராலும் கண்ணனின் பெருமையை அறியமுடியாது என்றும், புருஷோத்தமனான கண்ணன் தானே தன் பெருமையை அறியமுடியும் என்றும் காட்டப்பட்டதாயிற்று. 15.

॥ भा ॥ दिव्याः त्वदसाधारण्यो विभूतयो याः, तास्त्वमेवाशेषेण वक्तुमर्हसि—त्वमेव व्यञ्जयेत्यर्थः। याभिरनन्ताभिर्विभूतिभिः—

எந்த விபூதிகளால்—எந்த நியமன விசேஷங்களால், **இவ்வுலகெங்கும் பரந்தே** — இவ்வுலகெங்கும் வியாபித்து, **பந்தம் உற நிற்கின்ற பண்பினை நீ**—இவ்வுலகோடு உனக்குள்ள உறவு தோற்றும்படி நிற்கும் தன்மையுடையவனாய் நீ விளங்குகிறாயோ. **அந்த வகை**—அத்தகைய பெருமையை உடையவையாய, **திவ்வியமாகச் சேர் விபூதிகளை அனைத்தும்** — அற்புதமாயிருக்கும் நியமனவிசேஷங்களனைத்தையும், **தீர்ந்து செவ்வியுடனே எனக்குச் செப்பு**—உறுதியுடன் நன்றாக எனக்குச் சொல்லுவாயாக

16. *நீ உலகனைத்தையும் வியாபித்து நிற்பதற்கு உறுப்பான அற்புதமான உனது நியமன விசேஷங்களனைத்தையும் எனக்குச் சொல்லுவாய் என்கிறான்.* (தி$_3$வ்யா யா ஆத்மவிபூ$_4$தய) அற்புதமானவையாய் உனக்கே உரியவையான எந்த நியமனவிசேஷங்கள் உள்ளனவோ. (தா அசேஷேண வக்தும் அர்ஹஸி ஹி) அவைகளை ஒன்றொழியாமல் ஸர்வஜ்ஞனான நீயே சொல்லவேணும் 'ஆத்மவிபூ$_4$தய' என்பது முதல்வேற்றுமையாயிருக்கையாலே 'யா' 'தா' என்னும் பத$_3$ங்களை வருவித்துக்கொண்டு பொருளுரைக்கப்பட்டது. அன்றிக்கே, (ஆத்மவிபூ$_4$தய: தி$_3$வ்யா ஹி) உனது நியமன விசேஷங்கள் அற்புதமானவையன்றோ ஆகையால் அவை அவசியம் சொல்லத்தக்கவை. அதனால் நீ அவற்றை ஒன்றொழியாமல் சொல்லவேணும் என்று வாக்யபே$_4$த$_3$ம் செய்தும் பொருள்கொள்ளலாம். (வக்தும் அர்ஹஸி) நீயே வெளிப்படுத்தவேணும். ஈச்வரனாயிருந்த போதிலும் முழுவதும் உன்னால் சொல்லுவதற்கும், என்னால் கேட்பதற்கும் இயலாதாகையால், வார்த்தைகளாலும் உன் அருளாலும் நான் அறியலாம்படி நீ எனக்குக் காட்டவேணும் என்று கருத்து. (யாபி$_4$: விபூ$_4$திபி$_4$) எந்த அளவற்ற நியமனவிசேஷங்களோடு கூடியவனாய 'விபூ$_4$தய' 'விபூ$_4$திபி$_4$' என்னும் பன்மையாலும், 'அசேஷேண' என்னும் பத$_3$த்தினாலும் இவனுடைய நியமன விசேஷங்கள் அளவற்றவை என்று உணர்த்தப்படுகிறது "**நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே**" [19] என்று அடுத்தபடி தனது விபூ$_4$திகளுக்கு எல்லையில்லை என்று இவனே கூறப்போகிறானன்றோ. (விபூ$_4$திபி$_4$) நியமன விசேஷங்களாலே ஏழாவது ஶ்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் (பக்கம் 594, 595) விபூ$_4$திஶப்$_3$த$_3$ம் நியமனத்தைக் காட்டும் என நிரூபிக்கப்பட்டது. மேல் ஶ்லோகங்களிற

येर्नियमनविशेषैर्युक्तः इमान् लोकांस्त्वं नियन्तृत्वेन व्याप्य तिष्ठसि ॥ १६ ॥

போலே விபூ₄திகளைக் குறிக்கும் பத₃ங்களோடு ப₄க₃வானுடைய திருநாமங்களை ஒரே வேற்றுமையில் படி₂க்காததால், அங்கு போலே இங்கு நியமிக்கப்படும் பொருள்களை விபூ₄திஶப்₃த₃ம் குறிக்க இடமில்லை. நியமிக்கப்படும் பொருள்கள் பலவற்றை அறிய வேண்டும் எனும் ஆசை அர்ஜுனனுக்கு மிக்கிருப்பதால், இங்கு விபூ₄திஶப₃த₃த்திற்கு நியமன விஶேஷம் (நியமனமிகுதி) என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது (யாபி₄ர் விபூ₄திபி₄) எந்த நியமன விஶேஷங்களோடு கூடியவனாய். உபகரணங்களை எதிர்பாராமல் அனைத்தையும் வியாபிப்பவனாக எம்பெருமான் இருக்கையாலே, இங்கு 'விபூ₄திபி₄' என்றவிடத்தில் மூன்றாவது வேற்றுமைக்குக் கரணம் முதலான பொருள்கள் பொருந்தமாட்டா, ஆகையால், "இத்த₂ம் பூ₄த லக்ஷணே த்ருதீயா" [இதனுடன் கூடியது என்னும் பொருளில் மூன்றாவது வேற்றுமை வழங்கத்தக்கது] எனும் இலக்கண வழக்கையொட்டி, "நியமன விஶேஷங்களோடு கூடியவனாய்" என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது (யாபி₄ர் விபூ₄திபி₄ த்வம் இமாந் லோகாந் வ்யாப்ய திஷ்ட₂ஸி) எந்த நியமன விஶேஷங்களோடு கூடியவனாய் இவ்வுலகங்கள் அனைத்தையும் நீ வியாபித்து விளங்குகிறாயோ, இங்கு விபூ₄திஶப₃த₃த்திற்கு 'நியமிக்கப்படும் பொருள்கள்' என்று பொருள்கொள்ளப் பார்த்தால், அரசமரம் முதலான அப்பொருள்கள் எம்பெருமான் வியாபித்திருப்பதற்கு உறுப்பானவையல்லவாகையால் பொருந்தாது. அரசமரம் முதலானவற்றோடு கூடிய எம்பெருமான் பொருள்களை வியாபிக்கிறான் என்றும் கூறமுடியாது. அரசமரம் முதலான நியாம்யப் பொருள்கள் விஷயத்தில் "இத்த₂ம் பூ₄த லக்ஷணே த்ருதீயா" எனும் இலக்கண வழக்கும் ஓடாது, அப்படிப் பொருள்கொள்வதில் பயனில்லையன்றோ "நியமனவிஶேஷங்களோடு கூடியவனாய் எம்பெருமான் அனைத்தையும் வியாபிக்கிறான்" எனக்கூறுவதில், "ஆகாஶம் முதலானவற்றைப் போன்ற வெறும் வியாப்தியன்று இது, நியமிப்பதற்காக ஏற்பட்ட வியாப்தியே இது" எனும் விஶேஷார்த்த₂ம் ஸித்₃தி₄க்கையாகிற பெரும்பயன் உள்ளது. "அந்த ப்ரவிஷ்ட ஶாஸ்தா ஜநாநாம்" [யஜுர்-ஆரண்ய 3-10] [பரமபுருஷன் அனைத்தையும் உள்நுழைந்து நியமிக்கிறான்] "அந்தரோ யமயதி, அந்தர்யாம்யம்ருத" [ப்₃ருஹ 5-7] என்று இவ்வாறாக த₂ம் வேத₃ங்களிலும் கூறப்பட்டதன்றோ. (வ்யாப்ய திஷ்ட₂ஸி) வியாபித்துநிற்கிறாய். இதனால் "யச்ச கிஞ்சித் ஜக₃த்யஸ்மிந் த்₃ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேऽபி வா । அந்தர்ப₃ஹிஶ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்தி₂த" [இவ்வுலகில் காணப்படுவனவும், கேட்பனவுமான எல்லாப்பொருள்களிலும் உள்ளும்புறமும் வியாபித்து நிற்கிறான் நாராயணன்] என்று உபனிஷத்தில் ஓதப்பெற்றவன் இக்கண்ணனே எனக் காட்டுகிறான் அர்ஜுனன். 16.

कथं विद्यामहं योगी त्वां सदा परिचिन्तयन्।
केषु केषु च भावेषु चिन्त्योऽसि भगवन्मया॥१७॥

17. கத$_{2}$ம் வித$_{3}$யாமஹம் யோகீ$_{3}$ தவாம ஸத$_{3}$ா பரிசிந்தயந।
கேஷு கேஷு ச ப$_{4}$ாவேஷு சிநதயோ஽ஸி ப$_{4}$க$_{3}$வந மயா॥

ப$_{4}$க$_{3}$வந—நறகு$_{3}$ணககடலான எமபெருமானே! **யோகீ$_{3}$ அஹம்**—ப$_{4}$கதியோக$_{3}$நிஷட$_{2}$னன நான, **தவாம்**—உனனை, **ஸத$_{3}$ா**—எபபோதும, **பரிசிநதயந**—சிநதிககமுறபடடவனாய, (**தவாம்**—உனனை) **கத$_{2}$ம் வித$_{3}$யாம்**—எபபடி அறிவேன? **கேஷு கேஷு ச ப$_{4}$ாவேஷு**—(முன சொலலாத) எநத எநதப பொருளகளில, **மயா**—எனனால, **சிந்த்ய அஸி**—(அவறறை நியமிபபவனாக) நினைககததககவனாகிறாய?

18. எவவாறு யோகியெனக குனனை நினைநதுநினைந்
தவவாறு நானறிவ னாதியா—யிவவாறு
மெவவெவையா நறபொருளி லெக்குணமு மிக்கவுனைச்
செவவழியாற சிநதிபபன் சேர்நது.

ஆதியாய—ஆதிபபிரானே! **யோகி எனக்கு**—ப$_{4}$கதி யோக$_{3}$ததை அநுஷடி$_{2}$ககும எனககு (விளஙகுமபடியாக) **உன்னை நினைநது நினைநது**—உனனை எபபோதும சிநதிகக முறபடடவனாய, **அவ்வாறு உன்னை எவவாறு நான் அறிவன**-அததகைய பெருமையுடைய உனனை எபபடி நான அறிவேன? **இவவாறும் எவ்வெவையாம் நறபொருளில்**—முன சொனன சில பொருளகளைபபோனற எநத எநத உணமை யான பொருளகளில, **எக்குணமும் மிக்க உனை**—எலலாக கலயாணகு$_{3}$ணஙகளும நிறைநத உனனை, **செவ்வழியால் சேர்நது சிநதிபபன**—ப$_{4}$கதியோக$_{3}$மாகிற நலல வழியால பொருநதிச சிநதிபபேன?

17. ப$_{4}$கதியோக$_{3}$நிஷட$_{2}$னன நான உனனை எப்போதும் சிநதிக்கினறவனாய, எநத எநதப பொருளகளில அநதர்யாமியாக இருபபவனாக உனனைச சிநதிககவேணடும் என்று கேட்கிறான. (அஹம யோகீ$_{3}$) நான ப$_{4}$கதியோக$_{3}$ததை அநுஷடி$_{2}$யாநிறபவனாய.

॥भा॥ अहं योगी—भक्तियोगनिष्ठस्सन् भक्त्या त्वां सदा परिचिन्तयन्—चिन्तयितुं प्रवृत्तः चिन्तनीयं त्वां परिपूर्णैश्वर्यादि-

---

இநத பரகரணம ப$_4$கதியோக$_3$ததைப பறறியதாகையாலும, '**தவாம ஸத$_3$ா பரிசிநதயந**' எனறு எமபெருமானை எபபோதும சிநதிபபதாகிற ப$_4$கதியே அடுததபடி சொலலபபடுகிறதாகையாலும இஙகு 'யோகி$_3$' ஶப$_3$த$_3$ம ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$னைக குறிககிறது. எமபெருமானைச சிநதிககினறவனுக அாஜுனன அடுததபடி தனனைக கூறுகையாலே, ப$_4$கதியோக$_3$ம நிறைவடையப பெறறவனலலன இவன எனறும் விளஙகுகிறது அதனுலேயே 'யோகீ$_3$' எனற சொலலுககு '**ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$ஸ ஸந**' [ப$_4$கதியோக$_3$ததை அநுஷடி$_2$யாநிறபவனுய] எனறு ப$_4$ாஷயமிடபபடடது இஙகு '**யோகி$_3$ந**' (யோகி$_3$யாகிய கணணனே!) எனறு சிலா பாட$_2$ம கொளவது கீ$_3$தை பரதிகளில இலலாதது (அநாாஷம) எனறு தாதபாயசநத$_3$ரிகை (தவாம **ஸத$_3$ா** பரிசிநதயந) ப$_4$கதியோடு உனனை எபபோதும சிநதிககத தொடஙகியவனுய எப்போதும சிநதிபபதாகக கூறுகையாலே ப$_4$கதியுடன சிநதிககிருன எனறு விளஙகுகிறது. அறிவதறகு முனனுல சிநதிககமுடியாதாகையால '**கத$_2$ம வித$_3$யாம**' (எபபடி அறிவேன) ஏனறு சொலலபபடட அறிவு சிநதனததுககு ஹேதுவாகிறது அதனுலேயே ''**லக்ஷணஹேதவோ க்ரியாயா**' [அஷடா 3-2-126] எனகிற பாணினிஸூதரததினபடி ஹேதுபபொருளில 'ஶதரு' ப்ரதயயம வநதிருககிறதாகையால 'பரிசிநதயந' எனறதறகு 'சிநதிககத தொடஙகியவனுய' எனறு பொருளகொளளப்படடது. (தவாம் கத$_2$ம வித$_3$யாம) நிறைநத ஐஶவாயம முதலான கலயாணகு$_3$ணக$_3$ணஙகளையுடைய உனனை எபபடி அறிவேன? உனனை எபபடி அறிநதால, உனனை எபபோதும சிநதிககையாகிற ப$_4$கதியோக$_3$ததைப பயினறு, அநத யோக$_3$ம் நிறைவடையப பெறறவனுகமுடியும எனறு கருதது ''**தவாம கத$_2$ம வித$_3$யாம**' (உனனை எப்படி அறிவேன?) எனனும தொடரில '**தவாம** எனபபடும கணணன அறியபபடடவனுகையாலே, இஙகு கேளவி அவனது கலயாணகு$_3$ணஙகளைப பறறியதேயாகவேணடும அதனுலேயே ''**பரிபூாணைஶவாயாதி$_3$கலயாணகு$_3$ணக$_3$ணம கத$_2$ம வித$_3$யாம**' [நிறைநத ஐஶவர்யம முதலான கலயாணகு$_3$ணக$_3$ணஙகளை உடைய உனனை எபபடி அறிவேன?] எனறு ப$_4$ாஷயமிடப படடது (கேஷு கேஷு ச ப$_4$ாவேஷு மயா சிநதயோஸி) எநத எநதப பொருளகளில் அவறறை நியமிபபவனுக நீ எனனுல நினைககத

कल्याणगुणगणं कथं विद्याम्? पूर्वोक्तबुद्धिज्ञानादिभावव्यतिरिक्तेष्वनुक्तेषु केषु केषु च भावेषु मया नियन्तृत्वेन चिन्त्योऽसि॥ १७॥

विस्तरेणात्मनो योगं विभूतिं च जनार्दन।
भूयः कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम्॥ १८॥

18. விஸ்தரேணுத்மநோ யோக₃ம விபூ₄திம் ச ஜநாா்த்த₃ந ।
பூ₄ய கத₂ய த்ருப்திர்ஹி ஶ்ருண்வதோ நாஸ்தி
மேऽம்ருதம் ॥

ஜநார்தத₃ந ! — ஜஞாதத₃னனே ! **ஆதமந**· — உன னுடைய, **யோக₃ம்** — கலயாணகு₃ணச சோததியையும, **விபூ₄திம் ச** — நியமனததையும, **பூ₄ய.** — மறுபடியும, **விஸதரேண கத₂ய** — விரிவாகச சொலலுவாய. **அம்ருதம் ஶ்ருணவத**· — உனனுடைய பெருமையாகிற அமுதைக கேடகினற, **மே** — எனககு, **த்ருப்தி:** — கேடடது போதும எனனும எணணம, **நாஸ்தி ஹி** — இலலையனறே

---

19. உனனுடைய யோகத தியல்வும் விபூதியதும்
பன்னிவிரித தீசா பகரினன(ம்)—நின்னியலுஞ்
சீரமுத வெள்ளஞ் செவியாற பருகுமெனக்
காரவிர கில்லை யமைநது.

தககவனுகிறுய ''பு₃த்₃தி₄ர்ஜஞாநமஸமமோஹ . .. ப₄வநதி பா₄வா பூ₄தாநாம மதத ஏவ ப்ருத₂க₃வித₄ா '' [10-4,5] எனறு இவவததி யாயததில ஏறகனவே சொலலப்படட பொருள்களைத் தவிர மேலும எநத எநதப் பொருளகளில அவறறை நியமிப்பவனுக நீ சிநதிககத தககவனுகிறுய எனறு கருதது. கேள்வியானது—தெரியாத விஷயத தைப பறறிததானே இருககவேணடும். '' பா₄வேஷு சிநதய '' ''ப₄வநதி பா₄வா '' எனறு இரணடு இடஙகளிலும 'பா₄வ' ஶப்₃த₃ம வழஙகபபட்டிருபபதால இரணடும ஒரே பொருளைபபறறிப் பேசு கினறன என விளஙகுகிறது. 'பா₄வேஷு' எனற ஏழாம வேறறுமை யிலிருநதும, பரகரணததிலிருநதும 'நியமிபபவனுகச சிநதிககத தககவனுகிறுய' எனனும் பொருள தேறுகிறது. (ப₄க₃வந) தாழவு கள் எதுவும அறறவனுய, ஜஞானம முதலான எல்லாக் கலயாண கு₃ணஙகளையும உடைய நீயே அறிவொனறுமிலலாத எனககு இதை உணாததவேணடும எனறு கருதது. 17.

॥भा॥ *अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१०. ८) इति संक्षेपेणोक्तं तव स्रष्टृत्वादियोगं, विभूति—नियमनं च, भूयो

ஈசா'—எம்பெருமானே! **உன்னுடைய யோகத்து இயல்வும்**—உன்னுடைய கல்யாணகு₃ணசசோததியின பெருமையையும், **விபூதி அதும்**—முறகூறபபடட நியமனததையும், **பன்னி விரித்து இன்னம் பகர்**—மிக விரிவாக மறுபடியும் சொலலுவாய **நின் இயலும் சீர் அமுதவெள்ளம்**—உன்னுடைய கு₃ணபபெருமைகளாகிற அமுதவெளளததை, **செவியால பருகும் எனககு**—காதால பருககினற எனககு, **அமைநது ஆர விரகிலலை**—திருபதியுடன இருகக வழியிலலை.

---

18 ஏறகனவே சுருஙகச சொனன கலயாண கு₃ணசசோததியையும, நியமனததையும் விரிவாகச சொலலுமபடி வேணடுகிருன அர்ஜுனன (ஜநார்தத₃ந!) அநுகூலஜனஙகளால தததம விருப்பஙகளைத தருமபடி யாசிககபபடுகிறவனே' எனறு பொருள. இஙகு தனனுடைய விருப்பமும நிறைவேறவேணடும எனனும கருததிலே அர்ஜுனன இசசொலலை வழஙகியிருப்பதாகக கொளளலாம பரதிகூல ஜனஙகளுககு நரகம முதலானவற்றை அடைவிப்பவனே' எனனும பொருளும இதறகு உணடு. எனது தடைகளைப போககவேணடும எனறு கருதது. (ஆதமந யோக₃ம விஸதரேண பூ₄ய கத₂ய) உனது கலயாண கு₃ணசசோததியை விரிவாக மறுபடி சொலலுவாய "அஹம ஸாவஸய பரப₄வோ மதத ஸாவம பரவாததே" [கீ₃தை 10-8] [நானே எலலாப பொருளகளுககும உதபததி காரணமாயிருககிறேன. எனனுலேயே எலலாம செயலபடுகிறது] எனறு சுருககமாகச சொலலபபடட எனனுடைய ஸரஷடருதவம, ஈஸவரதவம, ஸௌஶீலயம, வாதஸலயம, ஸௌநத₃ரயம முதலான கலயாண கு₃ணஙகளின சோததியாகிற யோக₃ததை மறுபடியும் விரிவாகச சொலலுவாய எனறு கருதது (ஆதமந விபூ₄திம ச பூ₄ய விஸதரேண கத₂ய) உனது நியமனமாகிற விபூ₄தியையும (செலவததையும) ஏறகனவே சொலலபபடடதைக காட்டிலும விரிவாக மறுபடியும சொலலுவாய. விரிவாகக கேடகைககுக காரணததைக கூறுகிருன ஶலோகததின எஞசிய பகுதியாலே (அமருதம ஶருணவத மே) நீ திருவாயமலாநது அருளிசசெயயும அமுதில இனிய உன பெருமைகளைக கேடகும எனககு. (அமருதம) அமுதகிரணனுன

विस्तरेण कथय। त्वयोच्यमानं त्वन्माहात्म्यामृतं शृण्वतो मे तृप्तिर्नास्ति हि; ममातृप्तिस्त्वयैव विदितेत्यभिप्रायः॥ १८॥

श्रीभगवानुवाच—

हन्त ते कथयिष्यामि विभूतीरात्मनश्शुभाः।
प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे॥ १९॥

ஸ்ரீப₄க₃வாநுவாச—

19. ஹந்த தே கத₂யிஷ்யாமி விபூ₄தீராத்மநஶ்ஶுப₄ா:।
ப்ராத₄ாந்யத: குருஶ்ரேஷ்ட₂ நாஸ்த்யந்தோ
விஸ்தரஸ்ய மே ॥

குருஶ்ரேஷ்ட₂!—குருகுலத்தலைவனே! **ஆத்மந**—என்னுடைய, **ஶுப₄ா:**—மங்க₃ளமான, **விபூ₄தீ:**—செல்வங்களை, **ப்ராத₄ாந்யத**—குறிப்பாகச் சிறப்புடையவற்றை, **தே**—உனக்கு, **கத₂யிஷ்யாமி ஹந்த**—சொல்லுகிறேன் கேளாய்! **மே**—எனது செல்வங்களின், **விஸ்தரஸ்ய**—விரிவுக்கு, **அந்த நாஸ்தி**—முடிவு இல்லை

சந்திரனிடமிருந்து வெளிப்படும் அமுதத்தைக் காட்டிலும் உனது திருமுகச்சந்திரனிடமிருந்து வெளிவரும் சொற்களாகிய அமுதம் மிகச் சிறந்ததன்றோ என்று கருத்து. (த்ருப்திர் நாஸ்தி ஹி) இவ்வமுதத்தைச் செவிகளாலே பருகுவதில் எனக்கு த்ருப்தியில்லையன்றோ. "**செவிகளாலார நின் கீர்த்திக் கனி என்னும் கவிகளே, காலப்பண்தேன் உறைப்பத்துற்று, புவியின்மேல் பொன்னெடுஞ்சக்கரத்து உன்னையே, அவிவின்றி ஆதரிக்கும் எனதாவியே**" [திருவாய் 3-8-6] என்ற அருளிச்செயல் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது. 'ஹி' ஶப்₃த₃ம் "உன்னுடைய பெருமைகளாகிற அமுதத்தைப் பருகுவதில் எனக்கு த்ருப்தியில்லை என்பது உனக்கே தெரியுமன்றோ" என்னும் கருத்தையுடையது ஆக, 12 முதல் 18 ஈறான இவ்வேழு ஶ்லோகங்களில் முதல் நான்கு ஶ்லோகங்களாலே கண்ணன் ஏற்கனவே சுருங்கச் சொன்ன அர்த்த₂ங்களில் தனக்குள்ள நம்பிக்கையையும், அஸூயையின்மையையும் காட்டி, பின்மூன்று ஶ்லோகங்களாலே அவ்வர்த்த₂ங்களை விரிவாகச் சொல்லும்படி அர்ஜுநன் வேண்டிக்கொண்டானாயிற்று. 18.

॥ भा ॥ हे कुरुश्रेष्ठ! मदीयाः कल्याणीर्विभूतीः प्राधान्यतस्ते कथयिष्यामि। प्राधान्यशब्देन उत्कर्षो विवक्षितः; * पुरोधसां च मुख्यं

20. இன்னே விசய னியம்ப விறையுரைத்தான
மன்னே யுனக்கு மகிழ்ந்துரைக்கே—னென்னேர்
பரப்பிறகோ ரெல்லையில்லை பாரவி பூதி
நிரப்பிற றரத்தவைக்கே ணீ.

இன்னே விசயன இயம்ப — இவ்வாறாக அர்ஜுனன கூற, **இறை** — கண்ணன, **உரைத்தான்** — சொன்னான— **மன்னே** — குருகுலத்தரசனே! **உனக்கு மகிழ்ந்து உரைக்கேன**— உனக்கு மகிழ்ச்சியுடன கூறுகிறேன. **பார விபூதி நிரப்பில் தரத்தவை** — சிறந்த செல்வங்களில மிகச்சிறப்புற்ற பெருமையையுடைய சிலவற்றை, **நீ கேள்**-நீ கேட்பாயாக. **என நேர் பரப்பிறகு** — எனக்குப் பொருந்தியுள்ள செல்வங்களுக்கு. **ஓர் எல்லை இல்லை**—ஓர எல்லை கிடையாது.

19 இவ்வண்ணமாக, ஆராவமுதான தன்னுடைய பெருமைகளைப் பருகவேண்டும என்று ஆசையை அறிவித்த அர்ஜுனனைக குறித்து மிகவுகந்த கண்ணன அவனது குலப்பெருமையைக் கூறி விளிப்பதன்மூலம அவனுடைய தகுதியைக காட்டிககொண்டு, தனது விபூ$_4$திகளை ஒவ்வொன்றாக விரிவாக வாணிப்பதும, கேட்பதும இயலாதாகையால முக்கியமானவற்றைச சுருக்கமாக வகைப்படுத்திக கூறுவதாக பரதிஜ்ஞைசெய்கிறான. (குருஶ்ரேஷ்ட$_2$!) குருகுலத் தலைவனே! இவனது நற்குடிப்பிறப்பு இந்த விஷயத்தைக் கேட்பதற்குரிய தகுதியைக காட்டுகிறது என்று கருத்து (தே) உனக்கு. நற்குடிப்பிறப்போடு நில்லாமல, எனது பெருமையில பொறாமையில்லாமை, அதில ஈடுபடுகை, அதை எவ்வளவு அநுப$_4$வித்தாலும திருப்தியில்லாமை முதலான கு$_3$ணங்களாலும நிறைந்திருக்கும உனக்கு என்று கருத்து. (ஆத்மந ஶுப$_4$ா விபூ$_4$தீ ப்ராத$_4$ாந்யத கத$_2$யிஷ்யாமி) என்னுடைய மங்க$_3$ளமான விபூ$_4$திகளில உயாவாலே முக்கியத்துவம பெற்ற சிலவற்றைக கூறுகிறேன. 'ப்ராத$_4$ாந்ய' ஶப்$_3$த$_3$த்துக்குத் தலைமைபெற்றிருக்கை முதலான பொருள்கள மேலே எடுக்கப்போகும எல்லாவிஷயங்களுக்கும பொருந்தாவாகையால உயாவால ஏற்பட்ட முக்கியத்துவத்தையே இங்கு ப்ராத$_4$ாந்ய

माम् (२४) इति हि वक्ष्यते। जगत्युत्कृष्टाः काश्चन विभूतीर्वक्ष्यामि, विस्तरेण वक्तुं श्रोतुं च न शक्यते, तासामानन्त्यात्। विभूतित्वं नाम नियाम्यत्वम्, सर्वेषां भूतानां बुद्ध्यादयः पृथग्विधा भावा मत्त एव भवन्तीत्युक्त्वा * एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः (७)

ஶப்₃த₃ம் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும் "புரோத₄ஸாம் ச முக₂யம் மாம் வித்₃தி₄ பார்த₂ ப்₃ருஹஸ்பதிம்" [10-24] [பார்த₂னே! புரோஹிதர்களுள் உயர்வுபெற்றவரான ப்₃ருஹஸ்பதியாக என்னை அறிவாய்] என்று உயர்வாலே முக்கியத்துவம் பெற்றவர்களையே இங்கு விபூ₄திகளாகக் காட்டினானன்றோ. "இவ்வுலகில் உயர்வு பெற்ற சில விபூ₄திகளை (செல்வங்களை)க் கூறுகிறேன் அவற்றைத் தனித்தனியாக விரிவாகச் சொல்லுவதற்கும் கேட்பதற்கும் இயலாது" என்று திரண்டபொருள் "விரிவாகச் சொல்லுவாய்" என்று கேட்கிற அர்ஜுனனைக் குறித்து "முக்கியமானவற்றைக் கூறுகிறேன்" என்று சொல்லலாமோ? என்னும் ஶங்கைக்குப் பரிஹாரத்தைக் கடைசிப் பாத₃ம் கூறுகிறது—(நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே) என்னுடைய விபூ₄திகளின் விரிவுக்கு எல்லையில்லையன்றோ. ஆகவே முக்கியமானவற்றையே கூறமுடியும் என்று கருத்து 'நாந்தோऽஸ்தி விபூ₄தோ விஸ்தரோ மயா' [10 40] என்று இவ்வத்தியாயத்தின் இறுதிப் பகுதியிலுள்ள ஶ்லோகத்திலும் இதையே கூறுகிறானன்றோ. இந்த ஶ்லோகத்தில் உள்ள 'விபூ₄தி' ஶப்₃த₃ம் எம்பெருமானால் நியமிக்கப்படும் பொருள்களைக் கூறுகிறது மேல் ஶ்லோகங்களில் எடுக்கப்படும் பொருள்களும் நியமிக்கப்படும் வஸ்துக்களாகவே இருக்கின்றனவன்றோ விஷ்ணுபுராணத்திலும் "ப்₃ரஹ்மா த₃க்ஷாத₃ய கால" [வி பு 1 22 31], "விஷ்ணுர் மந்வாத₃ய கால" [ஷை 32], "ருத்₃ர காலாந்தகாத்₃யாஶ்ச" [ஷை 33] என்று தொடங்கும் மூன்று ஶ்லோகங்களில் முறையே ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂தி ஸம்ஹாரங்களுக்கு உறுப்பாக எம்பெருமானால் நியமிக்கப்படும் பொருள்களைக் கூறி, 'ஜநார்த₃ந விபூ₄தய' [ஷை 33] என்று இவையனைத்தைக் குறித்தும் 'விபூ₄தி' ஶப்₃த₃ம் வழங்கப்பட்டதன்றோ கீ₃தையில் இவ்வத்தியாயத்திலும் 4, 5, 6 ஶ்லோகங்களில் பு₃த்₃தி₄, ஜ்ஞானம் முதலான பலவகைப்பட்ட பொருள்கள் அனைத்தும் தன்னிடமிருந்தே உண்டாகின்றன என்று கூறி, அடுத்துள்ள ஶ்லோகத்தில் "ஏதாம் விபூ₄திம் யோக₃ம் ச மம யோ வேத்தி தத்த்வத" [10-7] என்று ப₄க₃வானால் நியமிக்கப்படும் முற்கூறிய பொருள்களை 'ஏதத்' ஶப்₃த₃த்தாலே எடுத்து அவை விஷயத்தில் 'விபூ₄தி' ஶப்₃த₃ம் வழங்கப்

इति प्रतिपादनात्। तथा तत्र योगशब्दनिर्दिष्टं स्रष्टृत्वादिकं विभूतिशब्द-निर्दिष्टं तत्प्रवर्त्यत्वमिति ह्युक्तम्। (पुनश्च) * अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते। इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः॥ (८) इति॥१९॥

படடதனறே. அவவிடததில—அனைததையும படைபபவனுயிருககை, ஸௌஶீலயம, வாதஸலயம முதலான தி₃வயாதமகு₃ணஙகளையும, ஸௌநத₃ரயம முதலான தி₃வயமஙக₃ளவிக₃ரஹகு₃ணஙகளையும 'யோக₃' ஶப₃த₃ததிறகுப பொருளாகவும, எமபெருமானுல நியமிககப படும் செலவஙகளை 'விபூ₄தி' ஶப₃த₃ததிற்குப பொருளாகவும வயாக₂யானம செயயபபடடதனறே. அடுததுளளதான "அஹம ஸாவஸய பரப₄வோ மததஸஸாவம பரவாததத। இதி மதவா ப₄ஜநதே மாம பு₃த₄ா ப₄ாவஸமநவிதா ॥" [8] எனனும ஶலோகத் திலும இவவாதத₂ம வலியுறுததப்படடதனறே. இஙகுள்ள ஶலோ கஙகள சிலவறறில யோக₃ஶப₃த₃ததுககு ஸ்ரஷ்டருதவம முதலான வறறையும, மறறும் சிலவறறில ஸௌஶீலயம், வாதஸலயம, ஸௌந த₃ரயம முதலான கலயாணகு₃ணஙகளையும் பொருளாககொணடி ருநதபோதிலும, தாழவுகள எதுவும கலககாத எலலாக கலயாண கு₃ணஙகளுமே எலலா ஶலோகங்களிலும் யோக₃ஶப்₃த₃ததுககுப் பொருளாககடவது. 'ஏதாம விபூ₄திம்' [7] முதலானவிடஙகளில விபூ₄திஶப₃த₃ததிறகு நியமநததைப பொருளாககொணடிருகக, இஙகு நியமிககப்படும் பொருள்களைப் பொருளாகக கூறுவது எபபடிப பொருநதும? எனில "யாபி₄ா விபூ₄திபி₄ லோகாந இமாம ஸதவம வயாபய திஷட₂ஸி" [16] எனனும ஶலோகததில விபூ₄தி ஶப₃த₃ததிறகு நியமிககபபடும பொருள்களை அாதத₂மாகக கொளள முடியாதாகையால, அநத ஶலோகததிலும், அதறகு முனபின (7,18) ஶலோகஙகளிலும விபூ₄திஶப்₃த₃த்திறகு நியமனவிஶேஷஙகளே பொருளாகக கொளளபபட்டது இனிவரும் ஶலோகஙகளில நிய மிககபபடும பொருளகளையே விபூ₄திகளாகக் குறிககையால, இநத ஶலோகததில அவைகளையே விபூ₄திஶப்₃த₃ததிறகுப பொருளாகக கொளளபபடுகிறது கேளவி [18] பதில [19] ஶலோகஙகளில விபூ₄தி ஶப்₃த₃ததுககு இபபடிச சிறிது பொருள் வேறுபாடுஇருநதபோதிலும, "'வி' என்னும உபஸாகக₃த்தோடு கூடிய 'பூ₄' த₄ாதுவிலிருநது தோனறியது விபூ₄திஶப₃த₃ம, ஸமருத்₃தி₄ முதலான வேறு பொருள கள் இதறகுககிடையாது" எனறு காட்டுவதிலேயே நோககாகையால கேள்வி பதிலகளில விபூ₄திஶப்தததிறகுச் சிறிது பொருள் வேறுபாடு இருப்பதைப் பொறுத்துக கொளளவேணடியதே. நியமிககபபடும பொருள்களைக கூறுவது நியமநவிஶேஷஙகளைக் கூறுவதேயாகு மனறே. 19.

॥ भा ॥ तत्र सर्वभूतानां प्रवर्तनरूपं नियमनमात्मतयाऽवस्थाय इतीममर्थं, योगशब्दनिर्दिष्टं सर्वस्य स्रष्टृत्वं पालयितृत्वं संहर्तृत्वं चेति सुस्पष्टमाह—

अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः।
अहमादिश्च मध्यं च भूतानामन्त एव च ॥ २० ॥

20. அஹமாதமா கு$_3$டா$_3$கேஶ ஸர்வபூ$_4$தாஶயஸ்தி$_2$த:।
அஹமாதி$_3$ஶச மத$_4$யம் ச பூ$_4$தாநாமந்த ஏவ ச ॥

கு$_3$டா$_3$கேஶ! — தூககததை வெனற அாஜுனா! **அஹம்**—நான, **ஸர்வபூ$_4$தாஶயஸ்தி$_2$த:**—எலலா ஜீவராஶி களின ஹருத$_3$யததிலும இருககும, **ஆதமா**—அநதாயாமியா யிருககிறேன. **அஹம்**—நான, **பூ$_4$தாநாம்**—எலலா ஜீவ ராஶிகளுககும, **ஆதி$_3$: ச**—முதலில நடைபெறும படைப புககுக காரணமாகவும, **மத$_4$யம ச**—இடையில நடைபெறும ரக்ஷணததுககுக காரணமாகவும, **அநத. ஏவ ச**-கடைசியில நடைபெறும ஸமஹாரததுககுக காரணமாகவுமிருபபவன.

---

21. எபபொருட்கு முளளே யிருக்கினற வினனுயிர்நா
னபபொருளுக் காதிநடு வநதமுநா—னிபபடியி
லெல்லாமு நாஞ யியன்ற பரிசிதனைச்
சொல்லாரக் கேளாய் தொகுதது.

எப்பொருட்கும்—எலலா ஜீவராஶிகளுககும, **உள்ளே**— ஹருத$_3$யததில, **இருக்கின்ற** — வாழகினற, **இன்னுயிர்**— இனிய ஆதமாவாயிருபபவன, **நான்**—நானே. **அபபொரு ளுக்கு** — அநத ஜீவராஶிகளுககு, **ஆதி** — முதலில நடை பெறும படைபபுககுக காரணமாய, **நடு**—இடையில நடை பெறும ரக்ஷணததுககும காரணமாய, **அந்தமும**—கடைசி யில நடைபெறும ஸமஹாரததுககும காரணமாயிருபபவன, **நான்**—நானே. **இப்படியில்**—இவவுலகில, **எல்லாமும் நாஞய இயன்ற பரிசு இதனை**—எலலாப பொருளகளும நாஞக இருககும இபபெருமையை, **தொகுதது சொல்**—(நான) தொகுததுச சொலலுவதை, **ஆரக்கேளாய்**—(நீ) முழுவதும் கேடபாயாக.

॥भा॥ सर्वेषां भूतानां मम शरीरभूतानाम् आशये—हृदये अहमात्मतयाऽवस्थितः। आत्मा हि नाम शरीरस्य सर्वात्मना आधारः,

---

20 ‘‘விஸதரேண ஆதமனோ யோக$_3$ம விபூ$_4$திம ச பூ$_4$ய கத$_2$ய’’ [10 18] [உனனுடைய கலயாணகு$_3$ண யோக$_3$தகதையும், நியமனததையும மறுபடியும விரிவாகச சொலலுவாய] எனறு விரிவாகச சொலலுமபடி கேடகபபடட இரு கேளவிகளுககு இநத ஶலோகததின இரணடு பாதிகளாலே பதிலேச சுருஙகக கூறுகினறவனுய, ‘எலலா ஜீவராஶிகளேயும நடததிச செலலுகையாகிற நியமனம (விபூ$_4$தி), தான ஆதமாவாய (அநதாயாமியாய) இருநது செயவதே’ எனனும விஷயததையும, ‘யோக$_3$ஶப$_3$த$_3$ததால குறிககபபடுவது—அனேததையும படைககை, ரக்ஷிககை, அழிககை முதலான பெருமைகளே’ எனனும விஷயததையும மிகத தெளிவாகக கூறுகிருன இதனுல—இதறகு முன ஶலோகஙகளிலும, அடுததுளள ஶலோகஙகளிலும மறற பொருளகளேத தனனேடு ஒரே வேறறுமையில படிததிருபபதறகுக காரணம (1) அவை தனககு ஶரீரமாகவும, தான அவற றுககு ஆதமாவாகவும இருபபது, (2) அவை தனககுக காரயமாகவும, தான அவறறுககுக காரணமாகவும இருபபது எனனும இரணடுமே என்று சொலலபபடடதாயிறறு (அஹம ஸாவபூ$_4$தாஶயஸதி$_2$த. ஆதமா) நானே எனனுடைய ஶரீரமாயிருககும எலலா ஜீவராஶிகளுடைய ஹருத$_3$யததிலும ஆதமாவாக இருபபவன. ஆதமஶப$_3$த$_3$ததுககுப பல பொருளகள உணடாயினும், ஶரீரததை நியமிககும அறிவுடைய சேதனன விஷயததிலேயே அதறகு ப்ரஸித$_3$தி$_4$ அதி$_4$கமாகையாலும், முனபின பரகரணஙகளில அனேத்தையும எமபெருமானுககு ஶரீரமாகவும், அனேததுககும் அவனே அநதாயாமியாகவும சொலலியிருககையாலும அப்பொருளே இஙகு பொருநதும ‘‘ஜீவனுடைய ஶரீரஙகள அவனுககே ஶரீரஙகளாகப பிரஸித$_3$தி$_4$பெறறவை ஜீவனும தன ஶரீரததுக்கு ஆதமாவாகப் பிரஸித$_3$தி$_4$பெறறவனேயொழிய, வேறெருவனுகக் ஶரீரமாகப பிரஸித$_3$தி$_4$பெறறவனலலன் அபபடியிருககுமபோது ஜீவஶரீரஙகளேயும, ஜீவனேயும பரமாதமாவுககு ஶரீரஙகளாகச சொலலுவது எபபடிப பொருநதும?’’ எனில் இதறகு ஸமாத$_4$ானம பினவருமாறு,—ஶாஸதரஙகளிலும, உலகிலும ஶரீரங்களாகவும், அவறறுககு ஆதமாககளாகவும காணபபடும எலலா இடஙகளேயும ஆராயுமபோது ‘‘ஶரீரததுககு எலலா வகையிலும ஆத$_4$ாரமாகவும், அதை நியமிபபவனுகவும், அதனுல பயன கொளளும ஶேஷியாகவும் இருபபவன எவனே அவனே ஆதமா’’ எனபதே ஆதம

नियन्ता, शेषी च। तथा-वक्ष्यते— ※ सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तस्स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च (१५. १५), ※ ईश्वरस्सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन

லக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. ஶரீரத்துக்கு எல்லா வகையிலும் ஆத₄ாரமாயிருப்பவன், அதை நியமிப்பவன், அதற்கு ஶேஷியாயிருப்பவன் என்னும் மூன்றையும் தனித்தனி ஆத்ம லக்ஷணங்களாகக் கூறலாம். "ஶரீரத்துக்கு ஆத₄ாரமாயிருப்பவன் இவனானாலும் நியமிப்பவரும், ஶேஷியும் வேறு சிலரோ?" முதலான ஶங்கைகளைத் தவிர்ப்பதற்காக மூன்றையும் சேர்த்து ஒரே லக்ஷணமாகவும் கூறுவதுண்டு. "யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்₃த்₃ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்த்தே₂ நியந்தும் த₄ாரயிதும் ச ஶக்யம், தச்சே₂ஷைகஸ்வரூபஞ்ச, தத் தஸ்ய ஶரீரம்" [ஸ்ரீப₄ாஷ்யம் 2-1-4] [எந்தச் சேதனனுக்கு எந்த த₃ரவ்யம் தானிருக்கும் வரையில் அந்தச் சேதனனின் பயனுக்காக அவனால் நியமிக்கவும், த₄ரிக்கவும் தக்கதாயிருக்கிறதோ, அவனுக்கு ஶேஷமாயிருக்கையையே இயல்வாகக் கொண்டதாகவுமிருக்கிறதோ அந்த த₃ரவ்யம் அந்தச் சேதனனுக்கு ஶரீரமாகும்] என்று ஸ்ரீப₄ாஷ்யத்தில் காட்டப்பட்ட ஶரீர லக்ஷணமும் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது. ஶரீரத்துக்குப் பிற மதத்தவர்களால் சொல்லப்படும் மற்ற லக்ஷணங்கள் ஸ்ரீப₄ாஷ்யாதி₃களில் விரிவாகக் க₂ண்டி₃க்கப் பெற்றுள்ளன. "அறிவுடைய ஒருவனுக்கு அவனை விட்டுப்பிரியாத விஶேஷணமாயிருக்கும் த₃ரவ்யம் ஶரீரமாகும்" என்பது முற்கூறிய ஸ்ரீப₄ாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஶரீரலக்ஷணத்தின் தேர்ந்த பொருளாகும். இங்குள்ள 'ஸர்வபூ₄த' ஶப்₃த₃ம் ஶரீரமாத்ரத்தையல்லாமல் ஶரீரத்தோடு கூடிய ஜீவராஶிகளையும் குறிக்கிறது என்பதும், இங்குள்ள 'ஆஶய' ஶப்₃த₃ம் 'ஹ்ருத₃யம்' என்னும் பொருளையுடையது என்பதும், ஆத₄ாரமாகவும், நியமிப்பவனாகவும், ஶேஷியாகவும் இருப்பவனே ஆத்மா என்பதும் கீ₃தையிலேயே பல ஶ்லோகங்களைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கத்தக்கது. அவையாவன — (1) "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி₃ ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ்ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச" [கீ₃தை 15-15] [நானே எல்லா ஜீவராஶிகளுடைய ஹ்ருத₃யத்திலும் (அவர்களை நியமித்துக் கொண்டு) இருப்பவன். என்னிடமிருந்தே அவர்களுக்கு நினைவு, வஸ்து நிஶ்சயமாகிற அறிவு, அவ்வறிவின் இன்மையாகிற மறதி ஆகியவை ஏற்படுகின்றன.] என்னும் ஶ்லோகத்தில் எல்லா ஜீவராஶிகளின் ஹ்ருத₃யத்திலும் தான் அவற்றை நியமித்துக் கொண்டு இருப்பதாகக் கூறினான் கண்ணன். ஆகையால் இங்குள்ள 'ஆஶய'

तिष्ठति। भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया॥ (१८. ६१)
इति। श्रूयते च * यस्सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्सर्वेभ्यो भूतेभ्योऽन्तरो यं

ஶப3த3த்துக்கு 'ஹ்ருத3யம்' என்று பொருள் கொள்ளுவதே பொருத்தம் என்று விளங்குகிறது. இதற்கு அடுத்த ஶ்லோகத்தில் "க்ஷரஸ் ஸர்வாணி பூ4தானி" [15-16] என்று அசேதன ஶரீரத்தோடு கூடிய ஜீவர்களை ஸர்வபூ4த ஶப்3த3த்தால் எடுக்கையாலே இங்குள்ள ஸர்வபூ4த ஶப3த3த்தின் பொருள் அதுவே என்று விளங்குகிறது. அதையடுத்துள்ள "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதா3ஹ்ருத: । யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பி3ப4ர்த்யவ்யய ஈஶ்வர: ॥" [15 17] [முற்கூறிய க்ஷராக்ஷர புருஷர்களான ப3த்3த4 முக்த ஜீவர்களைக் காட்டிலும், பரமாத்மா என்று ஶ்ருதிகளில் ஓதப்படும் உத்தம புருஷன் வேறுபட்டவன். அவன் அசேதனம், அதோடு கூடிய ப3த்3த4ஜீவன், அதில் நின்றும் நீங்கிய முக்த ஜீவன் என்னும் மூன்றினுள்ளும் ஆத்மாவாக நுழைந்து அவற்றை த4ரிக்கிறான். அவன் அழிவற்றவனாகவும், அவற்றை நியமிப்பவனாகவும் இருக்கிறான். ஆகையால் அவன் முற்கூறிய மூன்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனே.] என்னும் ஶ்லோகத்தில் 'பி3ப4ர்த்தி' என்கையால் 'எல்லா பூ4தங்களுக்கும் ஆதா4ரமாயிருப்பவன்' என்றும், 'ஈஶ்வர' என்கையால் நியமிப்பவனாகவும், ஸ்வாமியாகவும் (ஶேஷியாகவும்) இருப்பவன் என்றும் ஆத்மலக்ஷணம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. நியமனத்தை மாத்திரம் செய்பவனை ஈஶ்வரன் என்பது பொருத்தமல்ல. பாம்பு முதலானவற்றை நியமிக்கும் க3ருட3ன் முதலானவற்றை அவற்றுக்கு ஈஶ்வரனாகச் சொல்லுவதில்லையன்றோ. ஆகையால் ஸ்வாமியாயிருந்து நியமிப்பவனே ஈஶ்வரன் என்பது தெளிவு. (2) "ஈஶ்வரஸ் ஸர்வபூ4தானாம் ஹ்ருத்3தே3ஶே(அ)ர்ஜுன திஷ்ட2தி । ப்4ராமயன் ஸர்வபூ4தானி யந்த்ராரூடா4னி மாயயா" [18-61] [அர்ஜுனா! எல்லா பூ4தங்களுக்கும் ஈஶ்வரனான வாஸுதே3வன் தன்னால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஶரீரமாகிற யந்த்ரத்தில் ஏறியிருக்கும் எல்லா ஜீவர்களையும் ஸத்வ ரஜஸ்தமோ கு3ணங்கள் நிறைந்த ப்ரக்ருதியாகிற தன் மாயையினாலே அந்த கு3ணங்களுக்கு அநு-கு3ணமாக நடத்திக்கொண்டு அந்த பூ4தங்களின் ஹ்ருத3யத்திலிருக்கிறான்] என்னும் ஶ்லோகத்தில், முன் ஶ்லோகத்தில் 'அஹம்' என்று தொடங்கித் தனக்குச் சொன்ன பெருமையை இங்கு 'ஈஶ்வரன்' என்று தொடங்கிச் சொல்லுகையாலே தானே ஈஶ்வரன் என்று காட்டினான். இந்த ஶ்லோகத்திலும் 'ஸர்வபூ4த' 'ஹ்ருத3தே3ஶ' என்னும் சொற்களால் 'ஸர்வபூ4தாஶய' ஶப்3த3த்தை விளக்கி

सर्वाणि भूतानि न विदुः यस्य सर्वाणि भूतानि शरीरं यस्सर्वाणि भूतान्यन्तरो यमयत्येष त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः (बृ. ५. ७. १५) इति, * य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरो यमात्मा न वेद यस्यात्मा शरीरं य आत्मानमन्तरो यमयति स त आत்माऽन्तर्याम्यमृतः (शत.

ஞன். 'யந்தரத்தில் ஏறியிருக்கும் ஸர்வபூ₄தங்களையும் மாயையால் நடத்திக்கொண்டு' என்று கூறுகையால் 'ஸர்வபூ₄த' ஶப₃த₃ம் ப₃த்₃த₄ஜீவர்களைக் குறிப்பது என்றும் காட்டினான். 'ப்₄ராமயந்' என்ற சொல்லால் தான் அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்று ஆத்ம லக்ஷணத்தை உணர்த்தினான். ஹ்ருத்₃யத்திலிருப்பதாகக் கூறுகையால கீ₃தை 7-7 முதலான பலவிடங்களில் காட்டப்பட்ட த₄ாரகத்வம், ஶேஷித்வம் எனும் ஆத்மலக்ஷணங்களும் உணர்த்தப்பட்டன. இவ் வண்ணம், இவ்விஷயம் கீ₃தையில் மாத்திரம் சொல்லப்பட்டதல்ல. ஶ்ருதியிலும் பல வாக்கியங்களில் சொல்லப்பட்டது. சில வாக்கி யங்கள் பின்வருமாறு — (1) **'யஸ்ஸர்வேஷு பூ₄தேஷு திஷ்ட₂ந், ஸர்வேப₄யோ பூ₄தேப₄யோऽந்தர:, யம் ஸர்வாணி பூ₄தாநி ந விது₃:, யஸ்ய ஸர்வாணி பூ₄தாநி ஶரீரம், யஸ்ஸர்வாணி பூ₄தாந்யந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாऽந்தர்யாம்யம்ருத"** [ப₃்ருஹ 5-7-15] [எவ னொருவன் எல்லா பூ₄தங்களின் வெளியிலும், உள்ளேயும் இருக்கி றானோ, எவனை எல்லா பூ₄தங்களும் அறிவதில்லையோ, எவனுக்கு எல்லா பூ₄தங்களும் ஶரீரமோ, எவன் எல்லா பூ₄தங்களையும் உள் நுழைந்து நியமிக்கிறானோ, ஆத்மாவாகவும், அழிவற்றவனாகவும் இருக்கும் அவனே உனக்கு அந்தர்யாமி] எனும் வேத₃வாக்யம், ஸர்வபூ₄த ஶப₃்த₃த்தால் சேதநாசேதநங்களனைத்தையும் எடுத்து, அவற்றை இவனுக்கு ஶரீரமாகவும், இவனை அவற்றுக்கு ஆத்மாவாகவும் முழங்குகிறது. (2) **"ய ஆத்மநி திஷ்ட₂ந், ஆத்மநோऽந்தர:, யமாத்மா ந வேத₃, யஸ்யாத்மா ஶரீரம், ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி, ஸ த ஆத்மாऽந்தர்யாம்யம்ருத"** [ஶதபத₂ 14-5-30] [எவனொருவன் ஆத்மா வின் வெளியிலும், உள்ளேயும் இருக்கிறானோ, எவனை ஆத்மா அறிவ தில்லையோ, எவனுக்கு ஆத்மா ஶரீரமோ, எவன் ஆத்மாவை உள் நுழைந்து நியமிக்கிறானோ, ஆத்மாவாகவும், அழிவற்றவனாகவுமிருக்கும் அவனே உனக்கு அந்தர்யாமி] எனும் வேத₃வாக்யம் சேதனன் எம்பெருமானுக்கு ஶரீரமாகவும், அவனை இவனுக்கு ஆத்மாவாகவும் முழங்குகிறது. ஆகையால், ஜீவனும், ஜீவனுடைய ஶரீரங்களும் பரமாத்மாவுக்கு ஶரீரமாகின்றன என்பது பொருத்தமே. ஆக

१४. ५. ३०) इति च। एवं सर्वभूतानामात्मतयाऽवस्थितोऽहं तेषामादिर्मध्यं चान्तश्च; तेषामुत्पत्तिस्थितिप्रलयहेतुरित्यर्थः ॥ २० ॥

ஶலோகததின முறபாதியில, தனனை மறற பொருள்களோடு ஒரே வேறறுமையில படிபபதற்குக காரணம அவை தனககு ஶரீரமாகவும, தான அவறறுககு ஆதமாவாகவும இருபபதே எனறு காடடபபடடது தனது நியமனமாகிற விபூ₄தி (செலவம) அனைததுககும ஆதமாவா யிருநது செயயபபடுவது எனறும காடடப்படடது இனி, உதத ரார்தத₄ததாலே — அனைததையும படைததளிததழிபபவனுயிருககை முதலான கலயாணகு₃ணஙகளே யோக₃ஶப₃த₃ததால சொலலபபடு பவை எனறும, அடுததுளள ஶ்லோகஙகளில் தனனை மறற பொருளக ளோடு ஒரே வேறறுமையில படிபபதறகு, அவை காாயபபொருளக ளாகவும், தான அவறறுககுக் காரணமாகவும் இருபபது மறறொரு ஹேதுவாகும என்றும காட்டுகிருன. (அஹம ஆதி₃ஶச மத₄யம ச அநத ஏவ ச) முற்கூறியபடி எலலாச சேதநாசேதநஙக ளுககும ஆதமாவாயிருக்கும நான, அவாகளுககு ஆதி₃யில நடை பெறும படைபபுககுக காரணமாகவும, நடுவில நடைபெறும ரக்ஷ ணததுககுக காரணமாகவும, கடைசியில நடைபெறும ஸமஹாரத துக்குக காரணமாகவும இருககிறேன அனைததுககும ஆதமாவா யிருககையால நானே நிமிதத காரணமாயிருபபதும, உபாத₃ாந காரணமாயிருபபதும பொருந்துகிறது. ஸருஷ்டிககு முன எனது ஸூக்ஷ்ம ஶரீரமாயிருககும இவவுலகம ஸருஷ்டிககுபபின ஸதூ₂ல ஶரீரமாகப் பரிணமிககிறதாகையாலே என ஸ்வரூபம விகாரமறறதா யிருநதபோதிலும, ஶரீரததோடு கூடிய நான் உலகிறகு உபாத₃ாந காரணமாயிருப்பதிலும் குறையிலலை எனறு கருதது 'தே₃ஶததாலோ காலததாலோ முதலும் நடுவும் முடிவுமாயிருப்பவன நானே' எனறு பொருள் கூறுவது பொருநதாதாகையால, 'முதலிலும நடுவிலும கடைசியிலும நடைபெறும படைததல, காததல, அழிததல எனும தொழிலகளும நானே' என்னும பொருததமான பொருள இஙகு கொளளபபடடது. (கு₃டா₃கேஶ!) 'கு₃டா₃கா' எனபது தூககத தைக குறிககும 'கு₃டா₃கேஶன' எனனும பெயா 'தூககததை வெனறவன' எனறு பொருளபடும இது அாஜுனனுடைய பெயா களில் ஒனறு நீ போாபுரியும காலஙகளில தூககததை வெனறி ருப்பதுபோலே, நான உலகிறகு எபபோதும ஸருஷ்டி ஸதி₂தி ஸம்ஹாரஙகளைச செயதுகொணடிருககையாலே, எலலாக காலஙகளி லும ஜீவராஶிகளின ஹருத₃யததிலே விழிததுககொண்டிருநது,

। भा ।। एवं भगवतस्स्वविभूतिभूतेषु सर्वेष्वात्मतयाऽवस्थानं तत्तच्छब्दसामानाधिकरण्यनिर्देशहेतुं प्रतिपाद्य विभूतिविशेषान् सामानाधिकरण्येन व्यपदिशति। भगवत्यात्मतयाऽवस्थिते हि सर्वे

"ய ஏஷ ஸுப்தேஷு ஜாகர்தி காமம் காமம் புருஷோ நிர்மிமாண:" [கட₂ 2-5-8] [எல்லா ஜீவராசிகளும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் எந்தப் பரமபுருஷன் விழித்திருந்து, வேண்டுமவற்றை அந்த ஜீவ ராசிகளுக்கு அளிக்கிருனே] என்கிறபடியே செயல்புரிகிறேன் என்று கருத்து. 20

21. இந்த ஶ்லோகம் முதலாக 39 வது ஶ்லோகத்தின் முற் பாதி ஈருக பற்பல பொருள்களோடு தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிருன் கண்ணன் ஜ்ஞாநாதி₃ கு₃ணபூர்ணனை தான் தனது செல்வங்களான எல்லாப் பொருள்களிலும் ஆத்மாவாய் நிற்பதே, இப்படி எல்லாப் பொருள்களோடும் தன்னை ஒன்ருகப் படிப்பதற்கு முக்கியமான காரணம் என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் காட்டினை. சிலர்—சென்ற ஶ்லோகத்திலேயே கண்ணன் மற்ற பொருள்களோடு தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதைத் தொடங்கி விட்டான் என்றும், எல்லா பூ₄தங்களின் ஹ்ருத₃யத்திலிருக்கும் ஜீவாத்மா, ஆதி₃, மத₄யம், அந்தம் என்னும் நாலு பொருள் களோடு தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிருன் என்றும் கூறு கிருர்கள் ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதன் காரணத்தைச் சொல்ல வேண்டியது அவசியமாகையாலும், யோக₃ம், விபூ₄தி என்னும் இரண்டு பற்றியும் அர்ஜுனன் கேட்டிருக்கையாலே, முன் ஶ்லோ கத்தில் இரு பாதிகளாலும் அவ்விரண்டையும் சுருங்கக் கூறுகிருன் என்று கொள்வதே உசிதமாகையாலும் அவர்கள் கூறுவது பொருந் தாது ஆகையால் 'ப்ராத₄ாந்யத" என்று 19-வது ஶ்லோகத்தில் சொன்ன ரீதியில், தன்னுல் நியமிக்கப்படும் செல்வங்களாகிற விபூ₄தி களை இந்த ஶ்லோகத்திலிருந்து ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிருன் என்று கொள்வதே பொருத்தம். இவ்விடத்தில் "ஶரீரத்தைச் சொல்லும் ஶரீரம் முதலான ஶப்₃த₃ங்கள் ஆத்மாவைக் குறிப்பதில்லை என்பதைக் காண்கிருேம் அதுபோலவே இங்கு ஶரீரங்களை ஆத்மாவாகிற தன்னேடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கும்போது, ஶரீரத்தைக் கூறும் ஶப்₃த₃ங்கள் ஆத்மாவான எம்பெருமானை நேரே குறிக்கமாட்டா வாகையால், லக்ஷணையாலே அவனைக் குறிக்கின்றன என்று கொள்ள வேணுமேயொழிய, ஶரீரத்தைக் கூறும் ஶப்₃த₃ங்களுக்கு ஆத்மாவை

शब्दाः तस्मिन्नेव पर्यवस्यन्ति; यथा देवो मनुष्यः पक्षी वृक्षः इत्यादयः शब्दाः शरीराणि प्रतिपादयन्तः तत्तदात्मनि पर्यवस्यन्ति।

யும் குறிக்கும் ஶக்தி உண்டென்று கல்பிக்கக் கூடாது" என்னும் ஆக்ஷேபம் எழக்கூடும். இதற்கு ஸமாத₄ானம் பின்வருமாறு:— உலகில் தே₃வன், மநுஷ்யன், பக்ஷி, மரம் முதலான ஶப₃்த₃ங்கள் அந்தந்த உடல்களை முக்கியமாகக் குறிக்கும் என்பது அனைவரும் அறிந்தது. ஆயினும், 'தே₃வன் அருளுகிறான்,' 'மநுஷ்யன் அறிகிறான்', 'பக்ஷி பார்க்கிறது', 'மரம் தளிர்க்கிறது' முதலான ப்ரயோக₃ங்களிலிருந்து தே₃வன் முதலான ஶப்₃த₃ங்கள் அந்தந்த உடல்களோடு கூடிய அறிவுடைய ஆத்மாவையும் குறிக்கின்றன என்று விளங்குகிறது. அந்தந்த உடல்களில் ஆத்மா இருந்தால் தானே தே₃வனால் அருளவோ, மனிதனால் அறியவோ, பக்ஷியால் பார்க்கவோ, மரத்தால் தளிர்க்கவோ முடியும். அதுபோலவே, எம்பெருமான் எல்லா சேதநாசேதநப் பொருள்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிறான் என்பது ப்ரமாணங்களால் ஸித₃்தி₄த்தவளவில், அவனை விட்டுப் பிரியாத விஶேஷணமாயிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களைக் கூறும் ஶப₃்த₃ங்களும் விஶேஷ்யமான அவனையும் நேரே குறிக்கும் என்று கொண்டே தீரவேண்டும். 'இந்தக் குடம் கறுப்பு' முதலான வழக்குகளில், குடத்தை விட்டுப் பிரியாத கு₃ணத்தைச் சொல்லும் ஶப்₃த₃ங்கள் கு₃ணியையும் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். க₄டத்தை விட்டுப்பிரியாத க₄டத்வம் முதலான ஜாதியைக் குறிக்கும் ஶப்₃த₃ங்கள் அப்பொருள்களைக் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். ஆகையால், விட்டுப்பிரியாத ஜாதி, கு₃ணம் முதலானவை த்₃ரவ்யத்தையும் குறிப்பதுபோலவும், ஶரீரத்தைச் சொல்லும் ஶப்₃த₃ங்கள் ஶரீரியையும் சொல்லுவதுபோலவும் எம்பெருமானுக்கு ஶரீரமாய் அவனை விட்டுப் பிரியாதிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களைக்கூறும் ஶப்₃த₃ங்களும் அவனையும் நேரே குறிக்கக் குறையில்லையாகையால் ஶக்தியைக் கல்பிக்கவேண்டிய 'கௌ₃ரவம்' என்னும் குறையில்லை. ஶரீரம் முதலான மற்ற சில ஶப்₃த₃ங்கள் கு₃ணம் முதலான மற்ற சில ஶப்₃த₃ங்களைப்போலே அவ்வவற்றை மாத்திரம் குறிக்கும் நிஷ்கர்ஷகஶப₃்த₃ங்களாகையாலே, அவை த₄ர்மியைக் குறிக்கமாட்டாவானாலும் தே₃வன், மநுஷ்யன், பக்ஷி, மரம் முதலான மற்ற (அநிஷ்கர்ஷக) ஶப்₃த₃ங்கள் விஶேஷணத்தை மாத்திரமல்லாமல் விஶேஷ்யத்தையும் நேரே குறிக்கும் என்று கண்டுகொள்வது.

भगवतस्तत्तदात्मतयाऽवस्थानमेव तत्तच्छब्दसामानाधिकरण्यनिबन्धनमिति विभूत्युपसंहारे वक्ष्यति ※ न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम्

இநத பரகரணத்தின தொடககமான முன ஶ்லோகததில் தனனே மறற பொருளகளோடு ஒரே வேற்றுமையில படிபபதறகுக காரணம் ஶரீராதம ப₄ாவமே என்று குறிததது போலே, இநத ப்ரகரணததின முடிவிலும "ந தத₃ஸதி விநா யதஸயாநமயா பூ₄தம சராசரம" [10-39] [அசைவன வும, அசையாதனவுமான எபபொருளினுளளும எனனே விடடுப பிரிநதிருககும பொருள எதுவுமிலலே] எனறு எலலாப பொருளகளும தனனே எஂனறும விடடுப பிரியாதிருபபதாலேயே அவை தனனேடு ஒரே வேற்றுமையில படிககப்படடன எனறு காடடுகிருன கணணன. ஆகையால, ஒரே வேற்றுமையில படிபபதைககொணடு கணணனேடு அவற்றுககு ஸவரூபைகயம சொலலுவது, 'எலலாப் பொருளகளும் பொய, ப₃ரஹமம ஒனறே மெய' எனறு கூறுவது முதலான பக்ஷஙகள் இநத பரகாணததிற்குப் பொருநதாவாகையாலே ஏறகத் தககவை யனறு எனறு விளஙகுகிறது. ஸவரூபைகயததை ஒபபுககொணடால மறற பொருளகளிலுளள தாழவுகளேயெலலாம பரமபொருளுககும் உண்டெனறு ஒப்புககொளளவேண்டிவருமாகையாலே அது எவ வகையிலும பொருநதாது. ஆகையால யாத₃வபரகாஶமதமும் ப₄ாஸகர மதமும தளளபபடடன "எனனேவிடடுப் பிரிநது எநதப் பொருளும இலலே" எனறு இஙகு கணணன கூறுவது "ஆதமாவாகிற தனனே விடடுப் பிரிநது ஶரீரமாகிற மற்ற பொருள்கள உளவாக மாட்டா" எனறு பொருள்படுமேயொழிய, சங்கரா கூறுவதுபோல 'தனனேத தவிர மற்ற எல்லாப் பொருள்களும பொய' எனறு பொருள்படாது. 'நெருப்பை விடடுப்பிரிந்து புகை இருக்காது' எனருல, 'புகையும நெருப்பும ஒனறு' எனருே, 'நெருபபே மெய, புகை பொயயானது' எனருே தேருதனருே. இதறகுமேல் அத₃வைதிகள் பினவருமாறு ஓராக்ஷேபம் செயகிருாகள'— "யஜ்ஞு த₃ததனேத தவிாதது மறறவாகள் வீடடிலில்லே" "கயிறறைத் தவிர பாமபு, பூ₄மிவெடிப்பு முதலானவை இலலே" என்னும வாகயஙகளில முறையே யஜ்ஞுத₃த்தன, கயிறு ஆகிய ஒரு பொருளே உளள தெனறும, மறறவை இலலேயெனறும ஸித்₃தி₄ப்பதுபோலே இஙகும் " எனனேததவிர வேறுபொருள் இலலே " எனறு கணணன கூறுவ தாகக கொளளலாமே எனபது அவவாக்ஷேபம. பூாவமீமாமஸை யில் உபகரமாதி₄கரணததில நிர்ணயிககப்படட மீமாமஸாநயாயத்

(३९) इति सर्वेषां स्वेनाविनाभाववचनात्। अविनाभावश्च नियाम्यतयेति * मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (८) इत्युपक्रमोदितम्।

தைககொணடு இநத ஆக்ஷேபததிறகு பதிலுரைககபபடுகிறது. அநத நயாயம பினவருமாறு — (1) ஒரு பரகரணததின உபகரமத தில (தொடககததில) ஒரு வாகயமும, உபஸமஹாரததில (முடிவில) ஒரு வாகயமும காணபபடடால தொடகக வாகயததை ஒட்டியே முடிவு வாக்யததிறகுப பொருளகொளளவேணடும (2) தொடககததி லுளள வாகயததிறகு விரோத₄ம ஏறபடடிருநதால, அதைத தளளியே உபஸமஹாரவாகயம எழவேணடுமாகையால, அவவிடத தில உபஸமஹாரவாகயமே வலிமைமிககதாகும (3) ஆக, விரோத₄ மிலலாதவிடததில் உபகரமவாகயமே வலிமைமிககதாகும — எனபது உபகரமாதி₄கரண நயாயததிலிருநது தேறுகிறது இநத பரகரணத தில "மதத ஸாவம பரவாததேதே" [கீ₃தை 10 8] [எனனாலேயே எலலாபபொருளகளும இயககபபடுகினறன] எனறு உபகரமததில் கணணன தனனை நியாமகனாகவும, மறற பொருளகளை நியாமய மாகவும காட்டியுளளான. இதறகு முரணாக இபரகரணததில எது வும இலலை. ஆக, உபக்ரமாதி₄கரண நயாயததைககொணடு பாாககுமபோது எலலாப பொருள்களும உணமையானவை, கணண னால இயககபபடுபவை எனனும முதலவாகயததிறகு அநுகு₃ண மாகவே "ந தத₃ஸதி விநா" [10-39] எனனும உபஸமஹார வாக யததிறகுப பொருளகொளளபபடவேணடுமாகையால, அத₃வைதிகள கூறுகிறபடி உபகரம வாகயததிறகு முரணாக 'கணணனைத தவிர எலலாப பொருளகளும பொய' எனறு இஙகு பொருளகொளள முடியாது. ஆகையால, 'எனனைவிடடுப பிரிந்த பொருள எதுவு மிலலை' எனறே அவவாகயததிறகுப பொருளகொளளவேணடும. மறற பொருளகளுககும, கணணனுககும தொடாபு நியாமயநியா மகத தனமையாலே எனறு முறகூறிய (10 8) உபகரமவாகயததி லிருநது தேறுகிறபடியால், "நெருபபைவிடடுப பிரிநது புகை யிருககாது" எனனுமிடததைக காட்டிலும வாசியும குறிககொளளத தககது. நெருபபுககும் புகைககும நியாமயநியாமகப₄ாவம இலலை யனறோ. ஆக, இவவளவால "அஹமாதமா கு₃டா₂கேஶ! ஸாவ பூ₄தாஶயஸதி₂த" எனறு சென்ற ஶலோகததில 'எலலா ஶரீரததி னுளளுமிருககும் ஜீவாதமாவோடு கணணனுககு ஸவரூபைகயம சொலலபபடுகிறது' எனனும அத₃வைதிகளின வாத₃ம பொருநதாது என நிரூபிககப்பட்டதாயிறறு.

आदित्यानामहं विष्णुर्ज्योतिषां रविरंशुमान्।
मरीचिर्मरुतामस्मि नक्षत्राणामहं शशी॥ २१॥

21. ஆதி3தயாநாமஹம் விஷ்ணுா ஜயோதிஷாம் ரவிரம்
மரீசிர் மருதாமஸமி நக்ஷதராணுமஹம் ஶஶீ ॥ [ஶு2மாந|

ஆதி3தயாநாம் — பனனிரு ஆதி3தயாகளுககுள, **விஷ்ணு** — (சிறநதவனுன) விஷ்ணுவெனும பெயருடைய ஆதி3தயன, **அஹம** — நானே, **ஜயோதிஷாம்** — சோதி களுககுள, **அம்ஶு2மாந ரவி.**—கிரணஙகளையுடைய ஸூாய ஞகிற சோதி, (அஹம—நானே), **மருதாம்**—மருததுக களுககுள, **மரீசி:** — (உயாநத மருததான) மரீசியாக, **அஸமி**—(நான) ஆகிறேன, **நக்ஷத்ராணும்**—நக்ஷததிரஙக ளுககுத தலைவனுன, **ஶஶீ**—சநதிரன, **அஹம்**—நானே

---

22. ஆதிததர் தம்மி லதிகனும் விடடுநான
சோதிப பகலிரவிச் சோதிநான—மீது
மருததுவரின மன்னு மரீசிநா னுனேன்
திருததுமதி தாரகையிற சேர்நது.

ஆதிததர் தம்மில்—பனனிரு ஆதி3தயாகளுககுள, **அதி கனும்** — சிறநதவனுன, **விட்டு** — விஷ்ணு எனும பெய ருடைய ஆதி3தயன, **நான**—நானே, **சோதி**—சோதி களுககுள, **பகல்** — பகலில ஒளிவீசும, **இரவி சோதி**— ஸூாயனுகிற சோதி, **நான்**—நானே, **மருததுவரின்**— மருததுககளில **மீது மனனு**—மிகச சிறநத மருததான, **மரீசி நான் ஆனேன** — மரீசி எனும மருதது நானுயிருககி றேன, **தாரகையில்** — நக்ஷததிரஙகளோடு, **சேர்நது**— தலைவனுகச சோநது, **திருதது மதி**—சிறநதுளள சநதிரன (நான ஆனேன—நானேயாயிருககிறேன)

(ஆதி3தயாநாம) அதி3தியின பிளளைகளான பனனிரு ஆதி3தயர்களுககுள. (விஷ்ணு அஹம) "அஜகு3நயோ ஜக4நயஜ" [கடைசியில பிறநதவன மிகசசிறநதவன] எனகிறபடியே சிறநதவனுய, கடைசிபபிளளையான 'விஷ்ணு' எனும ஆதி3தயன நானே.

॥ भा ॥ द्वादशसंख्यासंख्यातानामादित्यानां द्वादशो य उत्कृष्टो विष्णुर्नामादित्यः, सोऽहम्। ज्योतिषा-जगति प्रकाशकानां योंऽशुमान् रविः-आदित्यगणः, सोऽहम्। मरुतामुत्कृष्टो मरीचिर्यः, सोऽहमस्मि।

"புரோத4ஸாம ச முக2யம" [10-24] எனனும ஶலோகததிலுளள முக2யஶப3த3ம இபரகரணததில 'நிாதத4ாரணேஷஷடீ2' [நிாத த4ாரணபபொருளில ஆறும வேறறுமை] பிரயோகி3ககபபடடுளள அவஶயமான இடஙகளில சோததுககொளளததககதாகையால, 'ஆதி3தயாகளுள சிறநதவனை விஷ்ணு' என இஙகு பொருள கொளளபபடடது 'இஙகு தனனேடு ஒரே வேறறுமையில படிககப படும பொருளகளில ஸூாயனபோனற சிலவறறின சிறபபு பரதயக்ஷ மாகவும, விஷ்ணு, மரீசி போனற சிலவறறின சிறபபு சாஸதிரங கொணடும அறியததககது ராமனைத தானுகச சொலலுமிடம போனற சிலவிடஙகளில நேராகவும, சிவன, ஸகநதன முதலானு ரைத தானுகக குறிககுமிடஙகளில அநதநத ஜீவாகளை இடையிடடும ஒரே வேறறுமை படிககபபடுகிறது எனறு கணடுகொளவது (ஜயோதிஷாம்) உலகில ஒளிவீசும சோதிகளுககுள. இஙகு ஜயோதிஶ்ஶப3த3ததாலே நக்ஷதரங்களை மாததிரம எடுததால நிாத த4ாரணபபொருள ஒடடாது. ஸூாயன நக்ஷதரஜாதியில சோநத தாகவோ, அவறறேடு தொடாபுளளதாகவோ எஙகும கூறபபடுவதிலலை யனறே ஆகையால 'ஒளிவிடும சோதிகளுககுள' எனறு ஜயோதிஶ் ஶப3த3ததிறகுப பொருள்கொள்ளபபட்டது. பரஞ்சோதியான பரம பொருளோடு ஒபபிடுமபோது ஸூாயன மினமினிபோனறவனுகையால, 'உலகில ஒளிவிடும சோதிகளுககுள' எனறு விஶேஷணமிடபபடடது. (அம்ஶுமாந ரவி அஹம) ஒளிமிகக கிரணஙகளையுடைய ஆதி3த்ய க3ணம நானே. நிாதத4ாரணத்திறகு உறுபபான சிறபபை 'அமஶு மாந' எனனும பத3ததிலுளள 'மதுப' பரதயயம காடடுகிறது. ஆகை யாலே ரவிஶப3த3த்தோடு புனருகதியிலலை. ரவிஶப்3த3ம பனனிரு ஆதி3தயாகளுககும பொதுவானதாகையால, ஏகவசநம (ஒருமை) ஆதி3தயக3ணததைக குறிககிறது. (மருதாம மரீசிரஸமி) மருத துககள எனப்படும் வாயுககளில சிறபபுறற 'மரீசி' எனும மருததது நானே. தி3தியின புததிராகளாய எழுவாகொணட ஏழுக3ணஙக ளாக அமைநத நாறபததொனபது மருததுககளில மரீசி சிறபபுற்ற வன எனபது ஶாஸதரஸித3த4ம. (நக்ஷதராணும ஶஶீ அஹம்) நக்ஷத்திரஙகளின தலைவனுன சநதிரன நானே. சநதிரன நக்ஷதரக் கூட்டததில சோநதவனலலவாகையால், இஙகு நிர்தத4ாரணப்

नक्षत्राणामहं शशी; नेयं निर्धारणे षष्ठी, * भूतानामस्मि चेतना (२२) इतिवत्। नक्षत्राणां पतिर्यश्चन्द्रः, सोऽहमस्मि॥ २१ ॥

वेदानां सामवेदोऽस्मि देवानामस्मि वासवः।
इन्द्रियाणां मनश्चास्मि भूतानामस्मि चेतना॥ २२॥

பொருள பொருந்தாது ஆகையால, "பராத4ாநயத" [10-19] எனறதையொட்டி, "நக்ஷததிரஙகளின தலைவனான சநதிரன" எனறு இஙகு பொருள கொளளபபடடது. இதற்குமேல பினவரும ஆக்ஷேபம எழுகிறது முனனும பினனும நிரதத4ாரணபபொருளாயிருககும் போது, நடுவில நக்ஷததிரஙகளுககும் சநதிரனுககும மாததிரம் தலைவன எனறு ஸம்ப3நத4பபொருளைக கூறுவது பொருநத விலலையே. ஆகையால் இரவில பிரகாஶிககும வானசசோதிகளான சநதிரன நக்ஷததிரஙகள அனைததையுமே ச2த்ரி நயாயததாலே நக்ஷத்திர ஶப்3த3ததாலே குறிப்பதாகக கொளளலாமே. அல்லது, "ஸுகருதாம வா ஏதாநி ஜயோதீமஷி யநநக்ஷதராணி"[யஜு 5-4-1-3] "யோ வா இஹ யஜதே அமும ஸ லோகம ந க்ஷதே தநநக்ஷதராணாம நக்ஷதர தவம; தே3வக3ருஹா வை நக்ஷதராணி" [அஷ் 1-5-2-10] எனனும வேத3வாககியஙகள இஙகு யாக3ம முதலான புணய காரயஙகளைச செயபவர்களுககு பே4াக3ஸத2ானமாக நக்ஷதரஙகளைபபோலே சநதிரனையும எடுதது, சநதிரனுககும நக்ஷதர ஶப்3த3ததை வழஙகியிருக்கையாலே நிரதத4ாரணபபொருளே இஙகும் பொருநதலாம எனபது அவ்வாக்ஷேபம. இதறகு ஸமாத4ானம் பினவருமாறு—முககியமான பொருளைககொண்டே நிரவஹிகக வழியிருக்குமபோது, லக்ஷணையால பொருள்கூறுவது சரியலல. இநத ப்ரகரணததில "பூ4தாநாமஸமி சேதநா" (22) "ஸாககூ3ாணுமாதி3ரநதஶ்ச மத4யம சைவாஹமாஜுந" (32) "வாத3 பரவத3தாமஹம" (33) "அஹமேவாக்ஷய கால" (33) "உத்3ப4வஶச ப4விஷயதாம" (34) "த3யூதம ச2லயதாமஸமி தேஜஸதேஜஸவிநாமஹம। ஜயோऽஸமி வயவஸாயோऽஸமி।" (36) முதலானவிடஙகளிறபோல இஙகும நிரதத4ாரணப பொருள கொள்ளமுடியாதாகையாலே, நக்ஷதரஜாதியைச சேராத சநதிரன் நக்ஷதரஙகளுககுத தலைவனுயிருககும ஸமப3நத4ததை யிட்டே 'ஸமப3நத4 ஸாமாநயே ஷஷ்டீ2' எனற இலககண வழககுபபடி 'நக்ஷதராணும' எனறு ஆறுமவேறறுமை படிககபபட்டுள்ளது எனறு கொள்ளுவதே பொருததமானது. 21.

22. வேத₃ாநாம் ஸாமவேதோ₃ாऽஸ்மி தே₃வாநாமஸ்மி வாஸவ ।
இந்த₃ரியாணும் மநஶ்சாஸ்மி பூ₄தாநாமஸ்மி சேதநா ॥

வேத₃ாநாம—வேத₃ங்களுக்குள், **ஸாமவேத₃: அஸ்மி**—(சிறந்ததான) ஸாமவேத₃மாகிறேன். **தே₃வாநாம** — தே₃வதைகளுக்குள், **வாஸவ. அஸ்மி**—(தலைசிறந்தவனான) இந்திரனாகிறேன் **இந்த₃ரியாணும்**—பதினொரு இந்திரியங்களுக்குள், **மந. ச அஸமி**—(சிறந்ததான) மனம் என்னும் இந்திரியமாகவும் ஆகிறேன். **பூ₄தாநாம்** — அறிவுடைய ஜீவராஶிகளுடைய, **சேதநா அஸமி** — அறிவாக நான ஆகிறேன.

---

23. வேதங்க ளிறசாம வேதநான் விண்ணவரில்
நாதன சதக்கிருது நாணுவன—போதஞ்சேர்
நெஞ்சாவ னெபபொறிக்கு நினறியலும் பூதஙகட்
கெஞ்சா வறிவாவன் யான.

வேதஙகளில்—நானகு வேத₃ங்களில, **சாமவேதம் நான்**-(உயாநததான) சாமவேதம நானே. **விண்ணவரில்**—தே₃வாகளுள, **நாதன் சதக்கிருது** — தலைவனைகையாலே உயாநத இநதிரன, **நான் ஆவன்**—நான ஆகிறேன **எபபொறிக்கும்**—எலலா இநத₃ரியஙகளுககுளளும, **போதம் சேர் நெஞ்சு ஆவன**—ஜஞானம வெளிபபடும வழியாகையாலே சிறநததான மனமாக ஆகிறேன **நின்று இயலும் பூதஙகடகு**—(இவவுலகில) நினறு நடையாடும ஜீவராஶிகளுககு, **எஞசா அறிவு ஆவன யான்**—அழியாத அறிவாக ஆகினறவனும நானே.

---

22. (வேத₃ாநாம ஸாமவேதோ₃ாऽஸமி) ருக, யஜுஸ், ஸாமம, அத₂ாவணம் எனும நானகு வேத₃ஙகளுககுள சிறநததான ஸாமவேத₃ம நானேயாகிறேன. (1) க₃ானததை முககியமாகக கொணடதாயிருககை, (2) ஆயிரம ஶாகை₂களை உடையதாயிருககை முதலான பெருமைகளால ஸாமவேத₃ததிறகு உயாவும, அவையிலலாமையால மறற வேத₃ஙகளுககுத தாழவும இஙகு சொலலபபடுகிறது எனபதும்,

॥ भा ॥ वेदानाम्—ऋग्यजुस्सामाथर्वणां य उत्कृष्टस्सामवेदः, सोऽहम्। देवानामिन्द्रोऽहमस्मि। एकादशानामिन्द्रियाणां यदुत्कृष्टं

ப்ராமாணயத்தில வேத₃ஙகளிடையே உயர்வுதாழவு இஙகு கருதப படவிலலை எனபதும குறிககொள்ளத தககது "ருக ச வா இத₃ மக₃ரே ஸாம சாஸதாம ஸைவ நாம ருக₃ாஸீத₃மோ நாம ஸாம ஸா வா ருகஸாமோ பாவத₃ாமித்₄ம ஸமப₄வாவ பரஜாதயா இதி நேதயப₃ரவீத ஸாம ஜயாயாநவா அதோ மம மஹிமா' [ஐதரேய ப்₃ராஹமணம] எனகிற வேத₃வாககியததில கூறியபடி க₃ாநரூபமான ஸாமததிறகு முககியததுவமுணடாகையால, ஸாமவேத₃ததிறகு முககியததுவம ஶருதிஸித₃த₄ம. "ருக₃ப₄யோ ஜாதம வைஶயம வாணமாஹு: யஜுாவேத₃ம க்ஷதரியஸயாஹுாயோநிம। ஸாமவேதோ₃ ப₃ராஹமணாநாம பரஸூதி ॥" [காட₂கம 3-9-50] [வைஶய வாணததை ருக₃வேத₃ததிலிருநது பிறநததாகவும, யஜுா வேத₃ததை க்ஷதரியவாணததிறகுக காரணமாகவும, ஸாமவேத₃ம் அநதணாகளுககுக காரணமெனறும கூறுகினறனா] எனனும வேத₃ வாககியததினபடி உயாநத வர்ணமான ப₃ராஹமணவாணததிறகுக காரணமாகையால ஸாமவேத₃ம உயாநதது எனறும கொளளலாம். (தே₃வாநாம வாஸவ அஸமி) ஸவாகக₃வாஸிகளான தே₃வாகளுள அவாகளுககுத தலைவனான இநதிரனாகிறேன நான. பிரமன, சிவன முதலான தே₃வாகள இநதிரனைக காட்டிலும உயாநதவாகளாகை யாலே, அவாகளை இஙகு தே₃வஶப₃த₃ததிறகுப பொருளாகக கொளளமுடியாது, ஆகையால ஸவாகக₃ததிலுளள தே₃வாகளே தே₃வஶப₃த₃ததிறகுப பொருளாகக கொளளபபடடனா. 'வாஸவன' எனபபடும இநதிரன 'இதி₃-பரமைஶவாயே' எனனும த₄ாதுவினபடி இவாகளைககாட்டிலும மேலான ஐஶவாயமுடையவனாகையால இவர்க ளுககுள உயாவுபெறறவனாகிறான (இநத₃ரியாணாம மநஶச அஸமி) ஞானம வெளிபபடும வழியாகையாலே இநதிரியஙகளுள சிறநத தான மனமெனும இநதிரியமும நானே இஙகு ஓா ஆக்ஷேபம எழு கிறது — "இநத₃ரியேப₄ய பரா ஹயாதத₃ா அாததே₃ப₄யஶச பரம மந" [கட₂ 3-10] [(வசீகரிககததககவைகளுள) இநதிரியஙகளைக காட்டிலும விஷயஙகள மேலானவை, விஷயஙகளைக காட்டிலும மனம மேலானது] "ஏதஸமாத ஜாயதே பராண மந: ஸாவேநத₃ரி யாணி ச" [முணட₃ 2-1 3] [பரமாதமாவிடமிருநது பராணனும, மனமும, எலலா இநதிரியஙகளும உணடாகினறன.] முதலான வாகயஙகளிலிருநது மனம இநதிரியஙகளைக காட்டிலும வேறுபட்டது எனா விளஙகுமபோது இஙகு மனததை இநதிரியஙகளுள சிறநததாகக கூறுவது எபபடிப பொருநதும எனபது அவவாக்ஷேபம "இநத₃ரி யாணி த₃ஶைகம ச"[கீ₃தை13 5][பதினொரு இநதிரியஙகள] "ஏகாத₃

मनइन्द्रियम्, तदहमस्मि। इयमपि न निर्धारणे —भूतानां चेतनावतां या चेतना, साऽहमस्मि॥ २२॥

ஶம மநஶசாதர' [வி-பு 1-2-47] [மனம் பதினோராவது இநதிரியம] முதலான பரமாணஙகளில மனமும ஓரிநதிரியமாக எடுககபபட்டிருககையால, 'பதது இநதிரியஙகள' எனறு கூறுமிடஙகள, ஜ்ஞாநம வெளிபபடும வழியாகையாலே தலைமைபெறற மனததைவிட்டு, மறற கர்மஜ்ஞாநேநதிரியஙகள பத்தை மாத்திரம் கூறுவதாகக கொளள வேண்டும. (பூ$_4$தாநாமஸமி சேதநா) அறிவுடைய ஜீவராஶிகளின அறிவு நானே. ''தேஜஸதேஜஸவிநாம—ஸதவம ஸதவவதாம'' [10-36] எனறவிடஙகளிறபோலே, ''சேதநாவதாம பூ$_4$தாநாம சேதநா'' எனறு கொளளவேணடும். (பஞ்ச) பூ$_4$தஙகளில 'சேதநா' எனறு ஒரு பூ$_4$தமிலலையாகையால், இஙகு பூ$_4$தஶப$_3$த$_3$ம அறிவுடைய ஜீவராஶிகளையும, சேதநாஶப$_3$த$_3$ம அவாகளது அறிவையும் குறிபபதாகவுமே கொளளவேண்டும ஆகையால இஙகும் ஷஷ்டி$_2$ நிாதத$_4$ாரண பபொருளில வழஙகபபடவிலலை இஙகும ஓராக்ஷேபம எழுகிறது:—''மஹாபூ$_4$தாநி க$_3$ம் வாயுரக$_3$நிராபஸதத$_2$ா மஹீ। ஷஷ்ட$_2$ஸது சேதநாத$_4$ாது ஆதமா ஸபதம உசயதே॥ அஷ்டமம து மநோ ஜ்ஞேயம'' [ப$_4$ார-மோக்ஷ 337-46] [ஆகாயம, வாயு, அக$_3$னி, நீர, நிலம ஆகியவை (பஞ்ச) பூ$_4$தஙகள. சேதநாத$_4$ாது ஆறுவது (பூ$_4$தம), ஆதமா ஏழாவது, மனம எட்டாவதாக அறியததககது] எனறும, ''ஷஷ்ட$_2$ஸது சேதநாத$_4$ாது மந இதயுபதி$_3$ஶயதே'' [ப$_4$ார-ஆர 214-19] [சேதநாத$_4$ாது ஆறுவது (பூ$_4$தம), அது (மனத்தை அதி$_4$ஷ்டி$_2$ப்பதால) மனம் எனறும கூறப்படுகிறது.] எனறும் சேதநாத$_4$ாது என்று ஒரு தததுவம பூ$_4$தங்களில சோந்ததாக மஹாப$_4$ாரததததில் கூறப்படுவதால அதை இஙகு 'சேதநா' எனறு குறிப்பதாகக கொணடு, நிாதத$_4$ாரணப பொருளே கொளளலாமே எனபது அவவாக்ஷேபம. இதறகு ஸமாத$_4$ானமாவது:— இஙகு ஏழாவதாகக காட்டபபட்ட ஆதமாவும, எட்டாவதாகக் காட்டபபட்ட மனமும பூ$_4$தஙகளில சேர்நதவையலல எனபது அனைவரும அறிநதது. அவற்றைபபோலே சேதநாத$_4$ாதுவும பூ$_4$தஙகளில சேராததாகிலும வேறொரு வகையில ஆறுவதாகக கணககிடப்படுகிறது எனறு கொளளலாம. ஆகையால அபரஸித்$_3$த$_4$மான சேதநாத$_4$ாதுவை இஙகு சேதநாஶப$_3$த$_3$ததிறகுப பொருளாககக்கொள்வதைக காட்டிலும, ஸுப்ரஸித$_3$த$_4$மான அறிவைப் பொருளாகக கொளவதே பொருததமாகும. ஆகவே இஙகும ''நக்ஷதராணாமஹம ஶஶீ'' என்றவிடததிறபோலே நிாதத$_4$ாரணப பொருளைககொள்ளாமல ஸம்ப$_3$நத$_4$ஸாமாநயப் பொருள கொள்ளப படுகிறது. 22.

रुद्राणां शङ्करश्चास्मि वित्तेशो यक्षरक्षसाम्।
वसूनां पावकश्चास्मि मेरुश्शिखरिणामहम्॥ २३॥

23. ருத₃ராணாம் ஶங்கரஶ்சாஸ்மி வித்தேஶோ
யக்ஷரக்ஷஸாம் ।
வஸூநாம் பாவகஶ்சாஸ்மி மேருஶ் ஶிக₂ரிணாமஹம் ॥

ருத₃ராணாம்—பதினொரு உருத்திரர்களுக்குள், **ஶங்கர: ச அஸ்மி** — தலைவனான) ஶிவனாகவும் இருக்கிறேன். **யக்ஷரக்ஷஸாம்**—யக்ஷராக்ஷஸர்களுள் **வித்தேஶ: (அஸ்மி)**—(பணத்துக்கு அதி₄பதியான)குபேரனாகிறேன். **வஸூநாம்**—எட்டு வஸுக்களுள், **பாவக: ச அஸ்மி**—(தலைசிறந்தவனான) பாவகன் என்ற வஸுவாகிறேன். **ஶிக₂ரிணாம்**—ஆஶ்சர்யமான சிகரங்களையுடைய மலைகளுள், **மேரு: அஹம் (அஸ்மி)**—நான் மேருவாகிறேன்.

---

24. வேரு முருத்திரரிற சங்கரனுன் விததேசன்
கூரு மியக்கர் கொலையரக்கர்க்—காருத
பாவகனுன் பண்பார் வசுக்களுக்குள் பல்கிரிக்குள்
மேவவுயர் மேருவுநான் மிக்கு.

வேரும் உருத்திரரில்—சிறப்புற்றவர்களான பதினொரு உருத்திரர்களுக்குள், **சங்கரன் நான்**—(தலைவனான) சிவன் நானே, **கூரும் இயக்கர் கொலை அரக்கர்க்கு**—நெருங்கினவர்களான யக்ஷர்கள், கொடுந்தொழிலைப் புரியும் ராக்ஷஸர்களுக்குள், **வித்தேசன் நான்**—பணத்துக்கு அதிபதியான குபேரன் நானே, **பண்பு ஆர் வசுக்களுக்குள்**—நற்குணம் நிறைந்த எட்டு வஸுக்களுக்குள், **ஆருத பாவகன் நான்**—(நற்பண்புகளில் என்றும்) தாழ்வுறாத பாவகன் என்னும் வஸுவாகிறேன் **மேவ உயர் பல் கிரிக்குள்**—சிகரங்களால் மிகவும் உயர்ந்திருக்கும் பல மலைகளுக்குள், **மிக்கு மேருவும் நான்**—தலைசிறந்த மேருவும் நானே.

॥ भा ॥ रुद्राणामेकादशानां शङ्करोऽहमस्मि। यक्षरक्षसां वैश्रवणोऽहम्। वसूनामष्टानां पावकोऽहम्। शिखरिणाम्—शिखरशोभि[ता]नां पर्वतानां मध्ये मेरुरहम्॥ २३॥

---

23. (ருத₃ராணும ஶஙகரஶச அஸமி) ஏகாத₃ஶருத₃ராகளில தலைமைபெறற சஙகரனும நானே அவனும எனககு ஶரீரமாயிருநது ஸததை பெறறவனே எனறு கருதது இதையே நமமாழ வாரும "பரன திறமனறிப பலலுலகீா' தெயவம மறறிலலை" [திருவாய 4-10-3] "வெளள நீரசசடையானும நினனிடை வேற லாமை விளஙகநினறதும" [திருவாய 5-10-4] "உரைககினற முககடபிரான யானே எனனும" [திருவாய 5-6-8] எனறு அருளிச செயதார். சஙககாலத தமிழரும "ஐநதலை உயரிய அணஙகுடை அருநதிறல மைநதுடை ஒருவனும மடஙகலும நீ" [பரிபாடல 1] [ஐநது தலைகளை உடையவனுய, தெயவததனமை உடையவனுய, சிறநத ப₃லததையும சகதியையும உடையவனுன சிவனும, அவன செயயும ஸமஹாரததொழிலும திருமாலாகிய நீயே] எனறு ஶிவனையும, அவன செயயும் ஸமஹாரத தொழிலையும திருமாலோடு ஒரே வேறறுமையில படிபபதனமூலம' இஙகு ஸவரூபைகயம கருதபபடவிலலை, திருமால பரகாரியாகவும,மறறவையனைததும அவனுககு பரகாரமாகவும இருபபதாலே அனைததும திருமாலே எனறு கூறபபடுகிறது' எனறு காடடிஞாகள (விததேஶோ யக்ஷரக்ஷஸாம) யக்ஷாகள ராக்ஷஸா களுககுள பணததுககு அதி₄பதியாகையாலே தலைசிறநதவனுன குபே₃ரன நானே. யக்ஷாகளும ராக்ஷஸாகளும நெருஙகிய ஜாதியா கையாலே சோதது எடுககபபடுகிறுாகள. ஆகையால குபே₃ரன ராக்ஷஸஜாதியைச சோநதவன எனறு நினைகக இடமிலலை. பணத துககுப பதியாயிருபபவன எனனும 'விததேஶ' பத₃ததால யக்ஷ ராக்ஷஸாகளுககுள் குபே₃ரனுககுளள சிறபபு உணாததபபடுகிறது. இபபடி நிரத்த₄ாரணே ஷஷ்டி₂யைககொளளாமல ஸமப₃நத₄ஸாமாந யப பொருளில ஆறும வேறறுமை வழஙகபபடடிருபபதாககொணடு 'நக்ஷதராணும அஹம ஶஶீ'(21) எனறவிடததிறபோலே யக்ஷராக்ஷஸ ஜாதி இரணடுககும தலைவனுன குபே₃ரன நானே எனறு கூறுவ தாகவும கொளளலாம் (வஸூநாம பாவகஶச அஸமி) எடடு வஸுககளுள் தலைமைபெற்றவனுன பாவகன எனனும வஸு நானே. (மேரு ஶிக₂ரிணும அஹம) பொன, இரததினம முதலானவறறுலான சிக₂ரஙகளையுடைய மலைகளுககுள நான சிறப்புறற மேரு மலையாகி

पुरोधसां च मुख्यं मां विद्धि पार्थ बृहस्पतिम्।
सेनानीनामहं स्कन्दः सरसामस्मि सागरः ॥ २४ ॥

24. புரோத₄ஸாம் ச முக்₂யம் மாம் வித₃தி₄ பார்த்த₂ ப₃ருஹஸபதிம் ।
ஸேநாநீநாமஹம் ஸகந்த₃ ஸரஸாமஸமி ஸாக₃ர ॥

பார்தத₂'—குநதீபுதரனே! **புரோத₄ஸாம**—புரோஹிதா களுள, **முக₂யம்**—சிறபபுறறவரான, **ப்₃ருஹஸ்பதிம் ச**—ப₃ருஹஸபதியாகவும, **மாம வித்₃தி₄**—எனனை அறிவாயாக, **ஸேநாநீநாம்**—ஸேனைத தலைவாகளுககுள, **ஸ்கநத₃:**—(சிறபபுறற) முருகன, **அஹம்**—நானே, **ஸரஸாம்**—குளஙகளுககுள, **ஸாக₃ர.**—(சிறபபுறற) கடல, **அஹமஸ்மி**—நானேயாகிறேன.

---

25. முறறும் புரோகிதர்க்குள முன்னும்பிர கறபதியென்
றுறறு விசயா வுணரெனனை—மற்றுததான்
சேனைத தலைவரிற சீரக்கந்தன் சாகரநான்
ஏனைப் புனறறடங்கட கிஙகு.

விசயா—விஜயனே! **முற்றும் புரோகிதர்க்குள்**—அறிவால நிறைநத புரோஹிதாகளுககுள, **முனனும் பிரகறபதி எனறு**—முககியமானவனை ப₃ருஹஸபதி எனறு, **எனனை உறறு உணர்**—எனனை நனகு அறிவாய, **மற்றுத் தான்**—மேலும, **சேனைததலைவரில்**—ஸேனைததலைவாகளுக குள, **சீர்க்கநதன் (நான்)**—சிறபபுறற முருகன நானே, **ஏனை**—மேலும, **இங்கு**—இவவுலகில, **புனல் தடங்கடகு**—குளஙகளுககுள, **சாகரம் நான்**—சிறபபுறற கடலும நானே.

றேன. 'ஶிக₂ரி' ஶப்₃த₃ததிலே 'இநிச' ப்ரதயயம் 'பூ₄மநிநத₃ா ப்ரஶமஸாஸு' எனறு தொடஙகும் இலககண விதி₄பபடி பரஶமஸைப் பொருளிலேயாய, பொன, இரததினம் முதலானவறறுலான சிகரங்களை உடையவையாகையாலே கவிகளால் புகழப்படும் மலைகளைக குறிககிறது. இககாரணததாலேயே இததகைய ஶிக₂ரஙகளிலலாத ஹிமாலயம முதலான மலைகளை 25-வது ஶ்லோகததில் 'ஸத₂ாவராணும் ஹிமாலய·' எனறு கூறியதோடு புநருக்தியிலலை.

॥ भा ॥ पुरोधसामुत्कृष्टो बृहस्पतिर्यः, सोऽहमस्मि। सेनानीनां—सेनापतीनां स्कन्दोऽहमस्मि। सरसां सागरोऽहमस्मि ॥ २४ ॥

महर्षीणां भृगुरहं गिरामस्म्येकमक्षरम्।
यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि स्थावराणां हिमालयः ॥ २५ ॥

---

24. (புரோத$_{4}$ஸாம ச முக$_{2}$யம ப$_{3}$ருஹஸபதிம மாம வித$_{3}$தி$_{4}$) புரோஹிதாகளுள முககியமானவரான ப்$_{3}$ருஹஸபதியாக எனனை அறிவாய. ப$_{3}$ருஹத்துககள் எனபபடும ஆசாரய ஸத$_{2}$ானததை வகிககும புரோகிதாகளுள இவா தலைமைபெறறவா எனபதை ‘ப$_{3}$ருஹஸபதி’ எனனும பெயரே காடடுகிறது அறிவில சிறநத வாகளை ‘ப$_{3}$ருஹஸபதி’ எனறு அழைககும உலகவழககும இவரது சிறபபைக காடடுகிறது. ‘வாசஸ்பதி’ எனறு இவருககு வழஙகும மறறொரு பெயரும இவரது வாககுவனமையைக காட்டுகிறது. இச சிறபபுககளையெலலாம முக்$_{2}$யஶப$_{3}$த$_{3}$ததாலே உணாததுகிருன கணணன. இநத முக$_{2}$யஶப்$_{3}$த$_{3}$ததை—கணணன தனனோடு ஒரே வேறறுமையில படிககும எலலா ஶப$_{3}$த$_{3}$ஙகளோடும சோததுக கொளளவேணடும. (ஸேநாநீநாம அஹம ஸகநத$_{3}$) ஸேனைத தலைவாகளுககுள சிறப்புறற கந்தனுகவும நான ஆகிறேன கரௌஞசமலையைத துளைததது, ஶூரமாவைத தடிநதது, தே$_{3}$வ ஸேனுதி$_{4}$பதியாயிருநது பல வெறறிகளை தே$_{3}$வாகளுககுத தநதது முதலான இவனது சிறபபுகள இதிஹாஸபுராணஙகளிலும, சஙக இலககியஙகளிலும பரஸித$_{3}$த$_{4}$ம. காமததுககு வசப்பட்ட சேனைத்தலைவாகளே இஙகு ‘ஸேநாநீ’ ஶப$_{3}$த$_{3}$ததால எடுககபபடுகிருர்கள. அபராகருத லோகததிலிருபபவராகையாலே ப்ராகருத விலக்ஷணரான விஷ்வகஸேநராகிற ஸேனைமுதலியாா இஙகுளள ‘ஸேநாநீ’ ஶப$_{3}$த$_{3}$ததால கருதபபடவிலலை. (ஸரஸாம ஸாக$_{3}$ர: அஸமி) குளஙகளுககுள் சிறபபுறற கடலாயிருககிறேன நான இஙகு ‘ஸரஸ’ எனறு நீரோடடம இலலாதவையாய, நிலையாயிருககும் நீருககு இருப்பிடமாயிருககும நீர்நிலைகள் குறிககபபடுகினறன கடலும அததகையதொரு நீாநிலையாயிருககையாலே பெரியதொரு ஸரஸஸாகிறது. நீரோட்டமுளள நீருககு இருபபிடமான நதிகள 31-வது ஶலோகததில் ‘ஸரோதஸாமஸமி ஜாஹநவீ’ எனறு குறிககபபடுகையாலே இஙகு நீரோடடமிலலாத நீாநிலைகளையே ‘ஸர’ எனும் ஶப$_{3}$த$_{3}$ததால் குறிப்பது பொருததம. (பாதத$_{2}$) என அததையான குநதியின பிள்ளையாகையாலே எனது இபபெருமைகளை உககககககூடிய உனககுக கூறுகிறேன எனறு கருதது. 24.

25. மஹர்ஷீணும் ப₄ருகு₃ரஹம் கி₃ராமஸ்ம்யேகமக்ஷரம் ।
யஜ்ஞாநாம ஜபயஜ்ஞோ஽ஸ்மி ஸ்த₂ாவராணும ஹிமாலய:॥

மஹர்ஷீணும்—மரீசி முதலான மஹரிஷிகளுககுள, **அஹம்**—நான, **ப₄ருகு₃**—(சிறநதவரான) ப₄ருகு₃வாகிறேன. **கி₃ராம்**—பொருளுடைய ஶப₃த₃ஙகளுககுள, **ஏகமக்ஷரம் அஸமி**—ஒறறை எழுததாகிற பரணவமாகிறேன **யஜ்ஞா நாம்**—யஜஞஙகளுககுள, **ஜபயஜ்ஞ அஸமி**—(சிறநததான) ஜபயஜஞமாக ஆகிறேன **ஸ்த₂ாவராணும்** — ஸாமாநய மலைகளுககுள, **ஹிமாலய:** — (சிறநததான) இமயமலை யாகிறேன.

---

26. மாமுனிவர் தம்மிற பிருகுநான் வணசொறகு
ளோமென்று சொலலுமோ ரக்கரநான்—சேமமுறு
மெசசங்க ளிறசெபமா மெச்சநா னிறபவறறு
ளுச்சந திகழிமவா னுறறு.

மாமுனிவர் தம்மில்—மஹரிஷிகளுககுள, **பிருகு நான்**—நான ப₄ருகு₃வாகிறேன, **வண சொறகுள்**—பொருளுடைய சொறகளுககுள, **ஓம் எனறு சொல்லும் ஓர் அக்கரம் நான்**—ஓம எனறு சொலலபபடும (சிறநததான) ஒறறை எழுதது நானே. **சேமம் உறும் எச்சங்களில்** — லோக க்ஷேமததைச செயயும யஜஞஙகளில, **செபமாம் எச்சம் நான்**—ஜபயஜஞமும நானே **உற்று நிற்பவறறுள்**—நிலையா யிருககும ஸாமாநய மலைகளுககுள, **உச்சம் திகழ் இம வான் (நான்)**—உயாவு பெறறிருககும இமவான நானே

---

25. (மஹாஷீணும ப₄ருகு₃ரஹம) ஸபதப்₃ரஹ்மாக்கள், ஸபத ரிஷிகள எனபபடும மரீசி முதலான மஹரிஷி க₃ணஙகளுககுள் சிறநதவரான ப₄ருகு₃மஹரிஷி நானே. 'தே₃வாஷீணும ச நாரத₃' [26] 'முநீநாமபயஹம வயாஸ' [37] எனறு தே₃வ ரிஷிகளையும முனிவர்களையும தனியே எடுககையாலே இஙகு மரீசி முதலான மஹரிஷிக₃ணம குறிககப்படுகிறது பாத₃மோததரத தில கூறியபடி, மறற மஹரிஷிகளுககும பரதததுவ நிாணயம் செயது, விஷ்ணுவே பரமஸாதவிகமான பரமபொருள எனறு நிருபிததவரா

॥ भा ॥ महर्षीणां मरीच्यादीनां भृगुरहम्। अर्थाभिधायिनश्शब्दा गिरः; तासामेकमक्षरं प्रणवोऽहमस्मि। यज्ञानामुत्कृष्टो जपयज्ञोऽस्मि। पर्वतमात्राणां हिमवानहम्॥ २५ ॥

கையாலும், அாசசாஸத₂லஙகள பலவற்றை ஸ்த₂ாபிததவராகை யாலும ப₄ருகு₃மஹரிஷி மஹரிஷிகளுககுளளே சிறபபுறறவரா கிருா. (கி₃ராம ஏகமக்ஷரம அஸமி) ஓா அாதத₂ததைச சொலலும ஶப₃த₃ஙகளுள ஒறறை எழுததாகிற ஓஙகாரமாகிறேன 'கி₃ராம' எனறு வெறும ஶப₃த₃ததைச சொலலுவதனறு. ஸமுத₃ரகே₄ாஷம முதலான பொருளறற ஓசைகளைக் குறிதது அசசொலலை வழஙகு வதிலலையனறோ ஆகையால அது பொருளுடைய ஶப₃த₃ஙகளையே குறிககிறது 'அக்ஷராணும அகாரோஸமி' [33] எனறு எழுததுக களைத தனியே எடுககையாலும, எழுததுககள் அனைததுககும பொருளிலலையாகையாலும, 'கி₃ராம' எனபது எழுததுககளை மாததிரம குறிககாது. ஆகையால இஙகு 'கி₃ராம்' எனறு பொருளு டைய ஶப₃த₃ஙகளைக குறிககிறது. 'அக்ஷராணும அகாரோஸமி' எனறு அகாரததைத தனியே எடுககையால் 'ஏகமக்ஷரம' எனபது அகாரததைக குறிககாது. ஆகையால 'ஓமிதயேகாக்ஷரம ப₃ரஹம' [கீ₃தை 8-13] எனறவிடததில ஏகாக்ஷரமாகக குறிககப்படட ஓஙகா ரமே இஙகு 'ஏகமக்ஷரம' எனறு குறிக்கப்படுவதாகக கொளவதே பொருநதும். பொருளைக குறிககும ஶப₃த₃ஙகளுககுளளே 'அகார வாசயனுன திருமாலுக்கே அடிமைப்படடவன் மகாரவாசயனுன ஜீவன' எனும தலைசிறநத பொருளைககுறிககும ஓஙகாரம சிறப்புறறது என் பது வெளிபபடை. "இலைகளைத தைககும குசசி போலே, எலலா வேத₃வாககியஙகளையும ப்ரணவம இணைககிறது" எனறு ஒரு வேத₃வாககியததில ப்ரணவததுககு மறற வேத₃ஶப₃த₃ங களைக காடடிலும மற்றொரு வகையில சிறபபும் காட்டப்பட்டது. (யஜஞாநாம் ஜபயஜஞோऽஸ்மி) யஜஞஙகளுக்குள சிறப்புறற ஜபயஜஞமாகிறேன. "விதி₄யஜஞாத ஜபயஜஞோ விஶிஷ்டோ த₃ஶபி₄ாகு₃ணை" [மநு 2-85] [வேத₃ஙகளில விதி₄க்கப்பட்ட யாக₃ஙகளாகிற யஜஞஙகளைக காடடிலும ஜபயஜஞம பத்துமடஙகு சிறநதது] எனறு கூறபபட்டது. யாக₃ஙகளில பசுஹிம்ஸை விதி₄ககப்படடுளளது. ஜபயஜஞததில அது இலலை. இது யாக₃ங களைக காடடிலும ஜபயஜஞத்துககுள்ள முககியமான சிறப்பு. ஹிமஸையறற ஜபயஜஞததிலும, பரபத்திரூபமான ஜஞானயஜஞத் திலும ஈடுபடத தகுந்த பககுவமிலலாதவர்களுக்கே ஹிமஸையோடு

கூடிய யாக₃ங்கள் ஸ்வர்க₃ம் முதலான ப₂லன்களைப் பெறுவதற்காக அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன இந்த யாக₃ங்களிலும் பசுஹிம்ஸை வேத₃ விதி₄யினால் செய்யப்படுகிறது. அந்தப் பசுவுக்குத் தீங்கிழைக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் ஹிம்ஸிக்கப்படுவதில்லை அந்தப் பசுவிற்கு ஸ்வர்க₃ம் கிடைக்கிறது என்று ஶ்ருதி கூறுகிறது அந்த யாக₃ம் தேவதைகளை உகப்பிப்பதாகவும் ஆகிறது ஆகையால் யாக₃த்தைச் செய்வதிலும் தோ₃ஷமில்லை ஆயினும் உபரிசரவஸு முதலான ஸாத்வதத₄ர்மநிஷ்ட₂ர்கள் அஹிம்ஸாத்மகமான ஜபயஜ்ஞம் முதலானவையே எம்பெருமானை மிகவும் உகப்பிப்பவை, மோக்ஷத்தை எளிதில் பெறுவிப்பவை என்று அறுதியிட்டு, அவற்றில் ஈடுபட்டார்கள். இவ்விஷயங்கள் பின்வரும் ப்ரமாணங்களிலும் காட்டப்பட்டன—"**குர்யாத்₃ க₄ருதபஶும் ஸங்கே₃ குர்யாத் பிஷ்டபஶும் ததா₂ ந த்வேவ து வ்ருதா₂ ஹந்தும் பஶுமிச்சே₂த் கதா₂சந॥**" [மநு 5 37] [ப்ராணிமாம்ஸத்தைப் புசிக்க நினைவுண்டானால் (யாக₃த்தில்) நெய்யினாலாவது, மாவினாலாவது ப்ராணியைப்போல் செய்து சாப்பிடலாம். பசுவை வீணுக்குக்கொல்ல விரும்பவும் கூடாது] "**பஶுயஜ்ஞை கத₂ம் ஹிம்ஸ்ரை மாத்₃ருஶோ யஷ்டுமர்ஹதி**" [ப₄ார மோக்ஷ] [பஶு ஹிம்ஸையைச் செய்யும் பஶுயஜ்ஞங்களைக்கொண்டு என்னைப்போன்றவன் எப்படி யாக₃ம் செய்யமுடியும்?] "**ஹிம்ஸாத்மகைஸ்து கிம் தஸ்ய யஜ்ஞை கார்யம் மஹாத்மந: | ப்ரஸ்வாபே ச ப்ரபோ₃தே₄ ச பூஜிதோ யேந கேஶவ: ||**" [ப₄ார-மோக்ஷ] [மஹாத்மாவாய், தூங்கும்போதும் விழித்திருக்கும்போதும் கேஶவனைப் பூஜித்த அவனுக்கு ஹிம்ஸையைச் செய்யும் யஜ்ஞங்களால் என்ன பயன்?] இவ்வண்ணமாக மற்ற யாக₃ங்களில் ஹிம்ஸை ஏற்படுகிறதே என்னும் கேள்வியும், அது பக்குவமற்ற அதி₄காரிகளுக்கே எனும் பதிலும் சொல்லவேண்டிய பெரிய இடாப்பாடு உள்ளது, ஜபயஜ்ஞத்தில் இக்கேள்விக்கே இடமில்லை; ஜபிக்கப்படும் மந்திரத்தின் பொருள் தடையற விளங்குகிறது, பீ₃ஜம், அங்க₃ந்யாஸகரந்யாஸங்கள் முதலானவற்றின்மூலம் விரைவில் ஸமாதி₄ நிலை கிட்டுகிறது இக்காரணங்களால் ஜபயஜ்ஞம் மற்ற யஜ்ஞங்களைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது. மற்ற யஜ்ஞங்கள் அக₃நிகார்யத்தில் அதி₄காரமுள்ள க₃ருஹஸ்த₂னே அநுஷ்டி₂க்கக்கூடியவை, ஜபயஜ்ஞம் அப்படியல்லாமல் எல்லா ஆஶ்ரமத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் அநுஷ்டி₂க்கக்கூடியது, "**ஜபயேனைவ து ஸம்ஸித்₃த்₄யேத் ப₃ராஹ்மணோ நாத்ர ஸம்ஶய: | குர்யாத₃ந்யந் ந வா குர்யாத் மைத்ரோ ப்₃ராஹ்மண உச்யதே ||**" [மநு 2-87] [ப₃ராஹ்மணன் ஜபயஜ்ஞத்தில் ஜபிப்பதாலேயே ஸித்₃தி₄யடைவான், இதில் ஐயமில்லை, மற்ற

अश्वत्थस्सर्ववृक्षाणां देवर्षीणां च नारदः ।
गन्धर्वाणां चित्ररथस्सिद्धानां कपिलो मुनिः ॥ २६ ॥

26. அஶ்வத்த₂ஸ்ஸர்வவ்ருக்ஷாணாம் தே₃வர்ஷீணாம் ச நாரத₃: ।
க₃ந்த₄ர்வாணாம் சித்ரரத₂ஸ்ஸித்₃தா₄நாம் கபிலோ முநி:॥

उच्चैश्श्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम् ।
ऐरावतं गजेन्द्राणां नराणां च नराधिपम् ॥ २७ ॥

27. உச்சைஶ்ஶ்ரவஸமஶ்வாநாம் வித்₃தி₄ மாமம்ருதோத்₃ப₄வம் ।
ஐராவதம் க₃ஜேந்த்₃ராணாம் நராணாம ச நராதி₄பம் ॥

आयुधानामहं वज्रं धेनूनामस्मि कामधुक् ।
प्रजनश्चास्मि कन्दर्पः सर्पाणामस्मि वासुकिः ॥ २८ ॥

28. ஆயுத₄ாநாமஹம் வஜ்ரம் தே₄நூநாமஸ்மி காமது₄க் ।
ப்ரஜநஶ்சாஸ்மி கந்த₃ர்ப்ப: ஸர்பாணாமஸ்மி வாஸுகி: ॥

யாக₃ங்களைச் செய்தாலும் செய்யலாம் (பூ₄தத₃யையினாலே) செய்யாமல் விட்டாலும் விடலாம், எல்லா ஜீவராஶிகளிடமும் நட்புக்கொண்டவனே ப₃ராஹ்மணனாகிறான்.] என்கிறபடியே நாலு ஆஶ்ரமத்திலும் சேராமல் மனைவியையிழந்து ஸந்யாஸியாகாமலிருக்கும் வித₄ுரன் முதலானோர்க்கும் ஜபயஜ்ஞத்தால் ஸித்₃தி₄ ஏற்படுகிறது. இந்தச் சிறப்புகளால் ' யஜ்ஞங்களுக்குள் ஜபயஜ்ஞமும் நானே ' என்கிறான் கண்ணன். (ஸ்த₂ாவராணாம ஹிமாலய) நிலையாயிருக்கும் ஸாத₄ாரணமலைகளில் நான் இமயமலையாகிறேன். ஶிக₂ரிகளான மேரு முதலான மலைகளைப் பற்றி முன்னமே கூறப்பட்டது, ஸ்த₂ாவரஶப்₃த₃ம் மரங்களைக் குறிக்குமாயினும் " அஶ்வத்த₂ ஸர்வ வருக்ஷாணாம" என்று மரங்கள் அடுத்துச் சொல்லப்படவிருக்கின்றனவாகையாலும், இமயமலை மலைகளில் சேர்ந்ததேயொழிய மரங்களில் சேர்ந்ததல்லவாகையாலும், இங்கு ஸ்த₂ாவரஶப₃த₃ம் பொன் முதலிய முடிகளற்ற ஸாமாந்ய மலைகளைக் குறிக்கிறது. அம்மலைகளில் நீளத்தாலும், உயரத்தாலும் பெருமை பெற்றிருக்கையாலும், பிரிதி, பதரி முதலானவிடங்களில் எம்பெருமானும், கைலாஸத்தில் சிவனும், மற்றும் பல தேவர்களும, ரிஷிகளும், யோகி₃களும் வாழுமிடமாகையாலும் இமயமலைக்குள்ள சிறப்பு வெளிப்படையானது. 25.

अनन्तश्चास्मि नागानां वरुणो यादसामहम्।
पितॄणामर्यमा चास्मि यमस्संयमतामहम्॥ २९॥

29. அநநதஶ்சாஸமி நாக₃ாநாம வருணோ யாத₃ஸாமஹம் ।
பிதருணுமாயமா சாஸமி யமஸஸமயமதாமஹம ॥

ஸர்வ வருக்ஷாணும — எலலா மரஙகளுககுளளும, **அஶ்வதத₂** —அரசமரமாகிறேன, **தே₃வாஷீணும் ச**—தே₃வரிஷிகளுககுளளும, **நாரத₃** —நாரதனுகிறேன, **க₃நத₄ர்வாணும**—க₃நத₄ாவாகளுககுள, **சிதரரத₂**·—சிததிரரத₂னுகிறேன, **ஸித்₃த₄ாநாம** — அணிமாதி₃ஸித₃தி₄பெறறவாகளுககுள, **கபில முநி** —கபிலமுனியாகிறேன, **அஶ்வாநாம்**-குதிரைகளுககுள, **அம்ருதோத்₃ப₄வம** — திருபபாறகடலமுததததிலுணடான, **உசசைஶ்ஶ்ரவஸம**—உசசைஶ்ஶ்ரவஸ எனனும குதிரையாக, **மாம் வித₃தி₄**—எனனை அறிவாய. **க₃ஜேநத₃ராணும்** — சிறநத யானைகளுள, **ஐராவதம்** — ஐராவதமாகவும (எனனையறிவாய), **நராணும் ச**—மனிதாகளுககுளளும, **நராதி₄பம்**—அரசனுக (எனனை அறிவாய), **ஆயுத₄ாநாம**—ஆயுத₄ஙகளுககுள, **அஹம வஜரம அஸமி**—நான வஜராயுத₄மாகிறேன, **தே₄நூநாம்**—பசுககளுககுள, **காமது₄க் அஸமி**—காமதே₄னு ஆகிறேன, **பரஜந** —பரஜைகள உணடாவதறகுக காரணமான, **கநத₃ர்பப ச அஸமி**—மனமத₂னுகவும ஆகிறேன, **ஸர்ப்பாணும்**—ஒரு தலைபபாமபுகளில, **வாஸுகி. அஸமி**—வாஸுகியாகிறேன. **நாக₃ாநாம்** — பலதலைபபாமபுகளில, **அநநத ச அஸமி**—அனநதனுகவும இருககிறேன, **யாத₃ஸாம்** — ஜலததுள வஸிபபவாகளுககுள, **வருண· அஹும்**—நான வருணனுகிறேன, **பிதருணும்**—பிதருககளுககுள, **அாயமா ச அஸமி**—அாயமாவாகவுமாகிறேன, **ஸம்யமதாம்** — தணடிபபவாகளுககுள, **யம அஹம்**—நான யமனுகிறேன

27. சீரரசிங் கெமமரததுந தெயவ முனிவாகளிற
பேரறிவ ஞரதனும பேசிஞன ருரமருங
கநதிருவாக காவலஞன கணஞா கபிலமுனி
முநதியலுஞ சிததாககு முன.

இஙகு எமமரததும — இவவுலகிலுளள எலலா மரத துளளும, **சீா அரசு**—சிறபபுறற அரசமரமாகிறேன, **பேசில**—பேசபபுககால, **தெயவமுனிவாகளில**—தேவரிஷி களில, **போ அறிவன நாரதனும நான**—பேரறிவாளஞன நாரதனும நானே, **தாா அமரும கநதிருவா காவலன நான**—மாலை தரிதத கநதாவராஜாவான சிதரரதன நானே, **முநது இயலும சிததாககு**-பழையவாகளான ஸிதத புருஷாகளுககுள, **முன கண ஆா கபிலமுனி நான**—முற பட்டவராய, அறிவு நிறைநதவரான கபிலமுனி நானே.

28. எனனைப பரிக ளிவறறி லமுதுதிதத
முனனைப பரியாக முறறுணாநீ—யனனவகை
யைரா வதமா வணிகளிறறுக காஙகுநராக
கேராா நராதிபஞ வெண.

பரிகள இவறறில—குதிரைகளுககுள **அமுது உதிதத முனனைப பரியாக** — திருபபாறகடலமுததததில உணடான பழஙகுதிரையான உசசைசரவஸஸாக, **எனனை**— எனனை, **நீ**—நீ, **முறறு உணா**—நனகு உணாவாயாக, **அணி களிறறுககு**—அலஙகரிககபபடட யானைகளுககுள, **அனன வகை**—முறகூறியபடி திருபபாறகடலமுததததில உதிதத, **ஐராவதமா** — ஐராவதமெனனும யானையாக (எனனை அறிவாய), **ஆஙகு**—இவவுலகில, **நராககு**-மனிதாகளுககுள, **ஏாஆர் நராதிபஞ** — சிறபபுடைய அரசனுக, **எண**— (எனனை) நினைபபாயாக

29. வலலா யுதஙகளில வச்சிரநான வணகோவி
லெலலாஞ் சுரககு மெழிறகோநான—சொலலாரு
முறபததிக் கநதற் பனுநா னுயாகாளச
சறபததில் வாசுகிநான ருன.

வல் ஆயுதங்களில வலிமைமிகக ஆயுத₄ஙகளில, **நான் வசசிரம**—நான வஜராயுத₄மாகிறேன, **வண் கோவில**—வணமைமிகக பசுககளில, **எல்லாம் சுரகும்**—கேடடதை யெலலாம கொடுககும, **எழில கோ நான்**—அழகிய காம தே₄நு நானே, **சொல ஆரும உறபததி**—அனைவராலும புகழபபடும பரஜோதபததியைச செயயும, **கநதறபனும நான**—மனமத னும நானே, **உயர் காளச் சறபததில**—உயா வுடைய (ஒருதலை) காலசாபபஙகளில, **வாசுகி**—வாசுகி எனனும பாமபு, **நான தான**—நானே

30. **பனமுகதது நாகததுப பணபா ரனநதனுன**
றெனமுகததுக கோவருணன றேயததாக்—கின்
லான பிதுககட கரியமா தணடிபபார்க **[முகத்தி**
கூன மறயமனு முறறு.

பல முகதது நாகதது—பலதலைகளையுடைய பாமபுக ளுககுள, **பணபு ஆா**—ப₄க₃வசசே₂ஷதவம நிறைநத, **அனநதன நான**—ஆதி₃ஶேஷன நானே, **தோயததாக்கு**—ஜலவாஸிகளுககுள, **தொல முகதது கோ வருணன**—அநாதி₃காலமாக மூக₂யதவததையுடைய கடலரசனுன வருணன நானே **இன முகததில் ஆன பிதுக்கடகு**—இனிய முக₂ததையுடைய பிதருககளுககுள, **அரியமா**—அாயமா நானே **ஊனமற முறறு தண்டிபபாாகது**—பக்ஷபாத மிலலாமல அனைவரையும தணடிபபவாகளுககுள, **யமனும**—நான யமனுகிறேன

---

26 (அஶவதத₂ஸஸாவவருக்ஷாணும) பூஜிககததகக மரஙகள் அனைததுககுளளும அரசமரமாகிறேன நான அரசமரததைக காடடிலும பாரிஜாதம முதலான மரஙகள பலவகையில சிறப்புறறவை யானுலும, ப₄க₃வதஸாநநித₄யமுளளதாகையால பூஜிககத்தகக அரச மரமே பாரிஜாதம முதலானவறறைக காடடிலும சிறபபுறறது எனறு கருதது (தே₃வாஷீணும ச நாரத₃) தே₃வரிஷிகளுககுள நான நாரத₃னுகிறேன. ரிஷிஶப₃த₃ம 'வேத₃மநதரததைக கணடவா' என னும பொருளையுடையது தே₃வராகவும இருநது ரிஷியாகவும் ருபபவா

॥ भा ॥ वृक्षाणां पूज्योऽश्वत्थोऽहम्। देवर्षीणां नारदोऽहम्। कामधुक्—दिव्या सुरभिः। जननहेतुः कन्दर्पश्चाहमस्मि। सर्पाः—

தே₃வரிஷி மஹாப₄ாரதம முதலானவறறில பல இட஡ஙகளில பரம விஷ்ணுப₄கதராயிருககை முதலான பல பெருமைகள நாரத₃ருககுச சொலலபபடடிருபபது இஙகு அநுஸந்தி₄ககததககது (க₃நத₄ா வாணாம சிதரரத₂) க₃நத₄ாவாகளுககுள க₃நத₄ாவராஜனை சிதரரத₂ன நானே. (ஸித₃த₄ாநாம கபிலோ முநி) ஸித₃த₄ புருஷாகளுள கபிலமுனி நானே. முறபிறவிகளில செயத புணயத தின பயனுகப பிறநதது முதல 1 அணிமா, 2 மஹிமா, 3 க₃ரிமா, 4 லகி₄மா, 5 பராபதி, 6 பராகாமயம, 7 ஐஶவாயம, 8 வஶிதவம எனனும அஷடமாஸித₃தி₁களையுடையவாகள ஸித₃த₄ாகள "ஆதி₃ ஸித₃வான ஸித₃த₄" எனறு கபிலா ஆதி₃ஸித₃த₄ராகக கூறப் படுகிறா — "ரிஷிம பரஸூதம கபிலம மஹாநதம" [ஶவே 5-2] எனறு உபநிஷததிலும "த₃த₃ருஶு கபிலம ததர வாஸுதே₃வம ஸநாதநம" [ரா-பா₃ 40-24] [பழமையான வாஸுதே₃வனின அவ தாரமான கபிலமுனியை அஙகு கணடாாகள] எனறு ஸ்ரீராமாய ணததிலும இவா எமபெருமானுடைய அமஶம எனறு கூறபபடடது இவரை ஸித₃த₄புருஷராக எடுககையாலே, பரஶுராமன முதலான வாகளைபபோலே இவரையும ஒரு ஜீவனை இடையிடட ஆவேஶாவதாரம எனறு கொளளவேணடும். 26.

27 (அஶவாநாம அமருதோத₃ப₄வம உசசைஶஶ்ரவஸம மாம வித₃தி₄) குதிரைகளுககுள திருபபாறகடலமுதததிலிருநது உண டான உசசைஶஶ்ரவஸ எனனும குதிரையாக எனனை அறிவாயாக, இஙகு அமருதஶப₃த₃ம நீரைக குறிககிறது. திருபபாறகடல நீரிலி ருநது தோனறியதனறோ இககுதிரை அனறிககே கடையபபடும நிலையிலிருககும அமுதததிலிருநதே தோனறியது எனறும கொளள லாம. "அமுதில வரும பெணணமுது" [பெரியதிரு 6 1-2] எனறு பெரிய பிராடடியாரைக குறிததா திருமஙகைமனனனும (க₃ஜேந த₃ராணும அமருதோத₃ப₄வம ஐராவதம மாம வித₃தி₄) தி₃க₃க₃ஜஙக ளுககுள திருபபாறகடலமுதததிலநினறும தோனறிய ஐராவதமெனனும யானையாகவும எனனை அறிவாய "வித₃தி₄ மாம அமருதோத₃ப₄வம" எனனும தொடா மத₄யமணிநயாயததாலே முனனுமபினனும அநவ யிககிறது. திருபபாறகடலமுதததில பிறநததாயிருககும பெருமை இநத யானைககும குதிரைககும இதிஹாஸ புராணஙகளில படிககபபடும பிறபபால வநத பெருமை. து₃ாவாஸரின ஶாபததாலே

एकशिरसः ; नागाः—बहुशिरसः। यादांसि—जलवासिनः, तेषां वरुणोऽहम्। दण्डयतां वैवस्वतोऽहम्॥ २६—२९॥

திருபபாறகடலில மறைவதறகு முனபு இநத யானை ரத$_3$நதரஸாமத திலிருநது தோனறியதாகவும பிரமாணஙகள கூறும தே$_2$வேநதிரனின வாஹனமாயிருபபதையிடடும, பிறபபாலவரும இநத ஏறறததை யிடடும கணணன இநதக குதிரையையும யானையையும தன அமஶமாகச சொலலுகிறுன (நராணும ச நராதி$_4$பம) மனிதாகளுககுள தலை வனன அரசனுயிருபபவன நானே. மறற மனிதாகளுககுத தலைவனு யிருபபதையிடடு அரசனைத தன அமஶமாகக கூறுகிறுன இதை யிடடே "நாவிஷ்ணு பருதி$_2$வீபதி" [அரசன விஷணுவைக காடடிலும வேறுபடாதவன] எனனும வடமொழி நூல வழககு ஏறபடடுளளது "திருவுடைமனனரைக காணில திருமாலைக கணடேனே எனனும"[திருவாய 4-4-8] எனருா நமமாழவாரும. 27.

28. (ஆயுத$_4$ாநாமஹம வஜரம) ஆயுத$_4$ஙகளுககுள நான வஜ்ராயுத$_4$மாயிருககிறேன இநத$_3$ரனுடைய ஆயுத$_4$மாயிருபபதை யிடடு இதறகுச சிறபபு. இஙகு ஆயுத$_4$ஙகள எனறது பராகருத மான ஆயுத$_4$ஙகளையே குறிககிறது அபராகருதமான ஸுத$_3$ாஶனம முதலான பரமபுருஷனின ஆயுத$_4$ஙகளைக காட்டிலும த$_3$தீ$_4$சி முனிவ ரின எலுமபிலிருநது உணடான வஜரம மிகத தாழநததனறே. (தே$_4$நூநாமஸமி காமது$_4$க) பசுககளுககுள கேடடதையெலலாம கொடுககும காமதே$_4$நு எனனும தே$_3$வலோகபபசு நானே கேட டதையெலலாம கொடுபபதாயிருககை இதறகு மறற பசுககளைக காடடிலும சிறப்பு (பரஜநஶசாஸமி கநத$_3$ாபப) உலகில குழநதைகள உணடாவதறகுக காரணமாயிருககும மனமத$_2$னும நானே. மனமத$_2$ னுககுளள இநதச சிறபபு என அதீ$_4$நமே எனறு கருதது அனறிககே, மனமதன குழநதைகளை உணடாககுமபோது, மறற ஸமயஙகளைக காடடிலும என அமஶததைச சிறபபாகப பெறறிருககிறுன எனறு கருத தாகவுமாம (ஸாபபாணும வாஸுகி அஸமி) ஒருதலைபபாமபுகளுககுள வாஸுகி நானே அடுததபடி பலதலைபபாமபுகளை நாக$_3$ஶப$_3$த$_3$த தாலே எடுககையாலே, இஙகு ஸாபபஶப$_4$த$_3$ம ஒருதலைபபாமபுகளைக குறிககிறது. அமுதம கடைநதபோது கடைகயிருயிருநதமை முத லான பெருமைகள வாஸுகிககுப புராணஸித$_3$த$_4$மானது, 28.

29. (நாக$_3$ாநாம அநநதஶச அஸமி) பலதலைபபாமபுகளில நான ஆதி$_3$ஶேஷனுகிறேன. "க$_3$நத$_4$ாவாபஸரஸஸஸித$_3$த$_4$ா

प्रह्लादश्चास्मि दैत्यानां कालः कलयतामहम्।
मृगाणां च मृगेन्द्रोऽहं वैनतेयश्च पक्षिणाम्॥ ३०॥

30. ப்ரஹ்லாத₃ஶ்சாஸ்மி தை₃த்யாநாம் கால: கலயதாமஹம்।
ம்ருகா₃ணாம் ச ம்ருகே₃ந்த்₃ரோऽஹம் வைநதேயஶ்ச பக்ஷிணாம்॥

தை₃த்யாநாம் — அஸுரர்களுக்குள், **ப்ரஹ்லாத₃ ச அஸ்மி**-ப்ரஹ்லாத₃னுசவும் ஆகிறேன், **கலயதாம்** -(துன்பம் விளைக்ச) எண்ணுகிறவர்களுக்குள், **கால அஹம்** — (மரணத்துன்பத்தை விளைக்கும்) காலனுகிறேன் நான், **ம்ருகா₃ணாம்**—விலங்குகளுக்குள், **ம்ருகே₃ந்த்₃ர ச அஹம்**-விலங்கரசனுகிற சிங்கமாகிறேன் நான், **பக்ஷிணாம்**—பறவைகளுக்குள், **வைநதேய ச**—க₃ருட₃னுகவும் ஆகிறேன் நான்.

கிந்நரோரக₃சாரணை। நாந்தம் கு₃ணாநாம் க₃ச்ச₂ந்தி தேநாநந்தோऽயமுச்யதே॥" [வி-பு 2-5 24] [க₃ந்த₄ர்வர்கள், அப்ஸரஸ்ஸுக்கள், ஸித்₃த₄ர்கள், கிந்நரர்கள், பாம்புகள், சாரணர்கள் ஆகிய அனைவரும் இவருடைய கு₃ணங்களின் எல்லையைக் காணமையால் இவர் அநந்தன் எனப்படுகிறார்] என்பது அநந்தஶப்₃த₃த்தாலேயே ஸித்₃த₄மான குணச்சிறப்பு ஆதி₃ஶேஷன் என்னும் இவருடைய மற்றொரு திருநாமமும் "சென்றால் குடையாம்" [முதல்-திருவ 53] "நிவாஸஶய்யாஸந" [ஸ்தோ ர 40] என்கிற ப்ரமாணங்களின்படியே இவருடைய ஶேஷத்வச் சிறப்பைக் காட்டுகிறது (வருணே யாத₃ஸாமஹம்) ஜலத்தில் வஸிப்பவர்களுக்குள் நான் வருணனுகிறேன். வருணனையும் ஜலத்தில் வஸிப்பவனுகக்கொள்ளும்போது இது 'நிர்த்த₄ரணே ஷஷ்டி₂'யாகும் மற்ற ஜலவாஸிகளுக்குத் தலைவனுயிருக்கை அவனுக்குச் சிறப்பு அன்றிகே, 'யாத₃ஸாம்' என்று ஜல ஜந்துக்களைமாத்திரம் குறிப்பதாகக்கொண்டால், இந்த ஆறும் வேற்றுமையை 'ஸம்ப₃ந்த₄ஸாமாந்யே ஷஷ்டி₂'யாகக்கொண்டு 'அவர்களுக்குப் பதியான வருணனுகிறேன் நான்' என்று பொருள்கொள்ள வேண்டும் (பித்ருணாமர்யமா சாஸ்மி) பித்ருக்களுக்குள் சிறப்புற்றவனுன அர்யமா ஆகிறேன் நான். 'பித்ருக்களுக்கு ராஜாவாயிருப்பவன் அர்யமா' என்று தாத்பர்யசந்த்₃ரிகை (யம ஸம்யமதாமஹம்) தண்டிப்பவர்களுக்குள் ஸூர்யபுத்ரனுன யமனுகிறேன் நான் தண்டிப்பவர்களுக்குள் தலைமைபெற்று நிற்பவன் த₄ர்மராஜனுகிற யமனே என்பது ஸர்வலோக ப்ரஸித்₃த₄ம். 29.

॥ भा ॥ अनर्थप्रेप्सुतया गणयतां मध्ये कालः—मृत्युरहम् ॥ ३० ॥

31. தைததியரிற பொன்னன புதல்வனுன றனனியததிற கோததியலுங காலனுங கூறறுவனுன - பார்ததியலும சிஙகநான சேர மிருகததிற செலபறவைக கஙகருடன ருனுநா னஙகு.

தைததியரில - அஸுராகளுககுள, **பொனனன் புதல்வன் நான**—ஹிரணயன பிளளையாகிற பரஹலாதன நான, **தன இயததில**—தன இதயததில, **கோதது இயலும்**—(மரண காலததை) எணணிககொணடிருநது செயலபுரியும, **காலனும கூறறுவன நான**—மரணததை விளைககும காலன நான, **மிருகததில**—விலஙகுகளுககுள, **சேர**—அனைததையும, **பாாதது இயலும**—(தனககு அடஙகியதாக) எணணித தொழிலபுரியும, **சிஙகம நான**—சிஙகம நானே, **அங்கு செல பறவைக்கு** -ஆகாசததில பறககும பறவைகளுககுள, **அம் கருடன தானும நான**-அழகிய கருடனுயிருபபவனும நானே.

30 (பரஹலாத₃ஸ் சாஸ்மி தை₃தயாநாம அஸுராகளுககுள நான பரஹலாத₃னுகிறேன "உபமாநமஶேஷாணும ஸாதூ₄நாம யஸஸத₃ாऽப₄வத" [வி பு 1-15 156] [எலலா ஸாது₄ககளுககும எபபோதும எவன உபமாநமானுனே] எனறு ஸாது₄ககள அனை வாககும உத₃ாஹரணமாயிருககை பரஹலாத₃னுககுளள சிறபபு. (கால கலயதாம அஹம) தீஙகுவிளைகக எணணுகிறவாகளுககுள நான காலனுகிறேன "அஹமேவாऽக்ஷய கால" [33] எனறு நிதயமான காலததவததைபபறறி மேல ஸலோகததில சொலலவிருககிறதாகை யால, இஙகு காலஸப₃த₃ம அதைக குறிககாது யமனைபபறறி ஏற கனவே சொலலிவிடடபடியால காலஸப₃த₃ம அவனையும குறிககாது. ஆகையால யமனுடைய அதி₄காரிகளிலொருவனுய, மரணததை விளைபபவனுகப புராணஙகளில பரஸித₃த₄னுன காலன எனப படுமவனே இஙகு குறிககபபடுகிறுன எனறு கொளவதே பொருதத மானது 'கலயதாம' எனனும பத₃ம பொதுவாக அறிகிறவாகளைக குறிபபதாககொணடால, அவாகளுககுள காலனுககு நிாதத₄ாரணப பொருள பொருநதாது. ஆகையால காலஸப₃த₃ததின பொருளையும கருததில கொணடு பாாககுமபோது, இஙகு 'கலயதாம' எனறது—தீஙகுவிளைகக எணணுகிறவாகளைக குறிககிறது எனறே கொளள

पवनः पवतामस्मि रामश्शस्त्रभृतामहम्।
झषाणां मकरश्चास्मि स्रोतसामस्मि जाह्नवी॥ ३१॥

31. பவந பவதாமஸ்மி ராமஶஶஸ்த்ரப₄்ருதாமஹம்।
ஜ₂ஷாணாம் மகரஶசாஸ்மி ஸ்ரோதஸாமஸ்மி ஜாஹ்நவீ॥

பவதாம்-அசையுமியல்வுடையவற்றுள், **பவந அஸ்மி**-காற்றாகிறேன் நான், **ஶஸ்த்ரப₄்ருதாம்**—ஆயுத₄மேந்தியவர்களுள், **அஹம் ராம** —நான் (சக்ரவர்த்தித் திருமகனான) ராமனாகிறேன். **ஜ₂ஷாணாம்**—நீரில் வாழும் பெரிய மீன்களுக்குள், **மகர ச அஸ்மி** — மகரமீனாகிறேன் நான், **ஸ்ரோதஸாம்**—ஓடும் நதிகளுள், **ஜாஹ்நவீ அஸ்மி**—கங்கையாகிறேன் நான்

**32. ஓடுமவை தம்மி லுயாபவனா ஞெணபடைசீ
ரீடுடையார் தம்மி லிராமனா—னீடுவளர்
வணபுனனமீன றம்மின மகரநான யாறுகளில்
நன்புனலசேர் சான்னவியு நான.**

வேண்டும். மரணமாகிற தீங்கை விளைக்க எண்ணுகிறானாகையாலே காலன் தீங்குவிளைக்க எண்ணுகிறவர்களுக்குள் தலைமைபெற்றவனாகிறான் மரணத்தைக் காட்டிலும் மேலான தீங்கு இல்லையன்றோ! ‘கலயதாம’ என்று எண்ணுகிறவர்களைக் கூறுகையாலும் இங்கு காலஶப்₃த₃த்தாலே அசேதனமான காலத்தைப் பொருளாகக்கொள்ள முடியாது ஆகையால் மரணத்தை விளைக்கும் கூற்றுவனே பொருளாகவேண்டும். (ம்ருகா₃ணாம் ச ம்ருகே₃ந்த்₃ரோऽஹம்) விலங்குகளுக்குள் விலங்கரசனான சிங்கம் நானே விலங்குகளுக்கு அரசன் என்று காட்டும் ம்ருகே₃ந்த₃ரஶப்₃த₃மே சிங்கத்திற்கு மற்ற விலங்குகளைக் காட்டிலும் சிறப்பைத் தெரிவிக்கிறது. (வைநதேயஶச பக்ஷிணாம்) பறவைகளுக்குள் க₃ருட₃னாகிறேன் நான். மற்ற பறவைகளைக் காட்டிலும் மிகுந்த வேக₃முள்ளவனாகையாலும், பரம பொருளான விஷ்ணுவின் வாஹனமாகையாலும், “ஸுபர்ணோऽஸி க₃ருத்மாந்” [யஜுஸ்ஸம்ஹிதை 4 1-42] என்னும் வேத₃வாக்யத்திலே வேத₃வடிவினனாகக் கூறப்பட்டிருக்கையாலும் விநதையின் பிள்ளையாகப் பிறந்த க₃ருட₃னுக்கு மற்ற பறவைகளைக் காட்டிலும் சிறப்பு ஸுப்ரஸித்₃த₄மானது. 30.

॥ भा ॥ पवताम्—गमनस्वभावानां पवनोऽहम्। शस्त्रभृतां रामोऽहम्। शस्त्रभृत्त्वमत्र विभूतिः, अर्थान्तराभावात्। आदित्यादयश्च

ஓடும் அவை தமமில—அசையும இயலவுடையவறறுள, **உயர் பவனன நான்** — சிறபபுறற காறருகி்றேன ந ான. **ஒண சீர் படை ஈடு உடையார் தமமில**—ஒளி பொருநதிய சிறபபுடைய ஆயுத₄ததை நனகு ஏநதியவாகளுககுள, **இராமன நான** — (சககரவாததித திருமகனுன) இராமன நானே **நீடு வணபுனல வளா மீனதமமில்**—நீணடநாள கடலநீரில வளரும பெரிய மீனகளுககுள **மகரம நான்**— மகர மீன நானே, **யாறுகளில**—ஓடும நதிகளுககுள, **நன் புனல சேர் சாநநவியும நான** — சிறபபுறற நீரையுடைய க₃ஙகைக₃யும நானே.

---

31 (பவதாம பவந அஸமி) அசையும இயலவுடையவறறுள் காறருகிறேன நான, இஙகு 'பவதாம' எனனும பத₃ததிறகு "பரஸபே₂ாடநம து பவநம" [வைஜயநதீ-பாதாள-புரா-66] எனகிற நிக₄ணடுவினபடி புடைபபதாகிற கரியையைப பொருளாகக கொணடால, புடைபபவாகளில காறறு சேராதாகையாலே நிரத்-த₄ாரணப் பொருள ஒடடாது ஆகையால 'எபபோதும அசைவதையே இயல்வாகக கொணடவைகளுள்' எனறு இபபத₃ததுககுப பொருள் கொளளபபடடது. காறறிலல உநதபபட்டே இவவுலகில பல பொருளகள அசைவதை நாம பரதயக்ஷமாகக காணகினறேமாகை யாலே அசைகினறவறறுள காறறே மிகசசிறநதது எனறு தேறுகிறது. (ராம ஶஸதரப₄ருதாம அஹம) ஆயுத₄ம ஏநதியவாகளுள் நானு சகரவாததித திருமகனுன ராமனுகிறேன பரஶுராமனும ப₃லராமனுன ஒருசேதனனே இடையிடட அவதாரஙகளேயாகையாலும, பரஶுராம னேயும வெனற ராமனே ஆயுத₄மேநதியவர்களில தலைசிறநதவன் எனபது ராவணன முதலான எணணிறநத அரககாகளைககொனறதி லிருநதே விளஙகுகையாலும, இஙகு ராமஶப₃த₃த்தாலே த₃ாஶரதி₂ ராமனேக கொளவதே உசிதம கணணனும் ராமனும ஒருவரேயா யிருகக, கணணன ராமனே இஙகு தன விபூ₄தியாகக குறிபபிடுவது பொருநதுமோ? எனில, இஙகு ராமனே விபூ₄தியாககொளளாமல், ஆயுத₄மேநதி நிறகும தனமையை விபூ₄தியாககொணடால்

क्षेत्रज्ञा आत्मत्वेनावस्थितस्य भगवतश्शरीरतया धर्मभूता इति शस्त्रभृत्त्वस्थानीयाः ॥ ३१ ॥

सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं चैवाहमर्जुन ।
अध्यात्मविद्या विद्यानां वादः प्रवदतामहम् ॥ ३२ ॥

32. ஸர்க்க3ாணாமாதி3ரந்தஶ்ச மத்4யம் சைவாஹமர்ஜுந।
அத்4யாத்மவித்3யா வித்3யாநாம் வாத3: ப்ரவத3தாமஹம்॥

அர்ஜுந — அர்ஜுனா! **ஸர்க்க3ாணாம்** — ஸ்ருஷ்டிக்கப் படுமவைகளுக்கு, **ஆதி3:** — காரணமான படைப்பவர்களும், **அந்த:** — (கடைசியில் அவற்றை) அழிப்பவர்களும், **மத்4யம்**

பொருந்திவிடும் இப்படிக்கொண்டால் நீதிப4ங்க3ம் ஏற்படுகிறதே எனில் ஆதி3த்யன் (21), ஶங்கரன் (22) முதலான ஜீவர்களும் தமக்கு ஆத்மாவாயிருக்கும் பரமபுருஷனுக்கு ஶரீரமாயிருந்துகொண்டு அவனைவிட்டுப் பிரியாத ப்ரகாரமாய (த4ர்மமாய) இருப்பவர்களாகையாலேயே எம்பெருமானுக்கு விபூ4தியாக இங்கு சொல்லப்படுகிறார்கள் எம்பெருமானுடைய ப்ரகாரமான ஶஸ்த்ரப்4ருத்த்வம் (ஆயுத4மேந்தி நிற்கும் தன்மை) போன்றவர்களே அவர்கள். ஆகையாலே நீதி ப4ங்க3ம் இல்லை சில இடங்களில் நிர்த்3த4ாரணப்பொருளும், சில இடங்களில் ஸம்ப3ந்த4ஸாமான்யப் பொருளும் கொள்வதுபோலே இவ்விடத்திலும் "ஆதி3த்யாநாமஹம் விஷ்ணு" (21) "வ்ருஷ்ணீநாம் வாஸுதே3வோ஽ஸ்மி" (37) என்றவிடங்களிலும் விபூ4தியாக எடுக்கப்படுமவன் இவனுடைய மற்றோரவதாரமேயாகையாலே, அவ்வவதாரத்தின் தனிப்பெருமை விபூ4தியாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இப்படி முக2பே4த3மாத்ரமேயாகையாலே விரோத4மில்லை (ஜ2ஷாணாம் மகரஶ்சாஸ்மி) நீரில் வாழும் பெரிய மீன்களுக்குள் நான் மகரமீனாகிறேன். மகரமீன் மீன்களுக்கு அரசன் என்பது சிறப்பு (ஸ்ரோதஸாமஸ்மி ஜாஹ்நவீ) ஓடும் நதி3களுக்குள் க3ங்கை3யாகிறேன் நான். சதுர்முக2ன் கையில் கமண்ட3லத்தில் த4ர்மஜலமாயிருந்து, சதுர்பு4ஜனான எம்பெருமான் திரிவிக்ரமனாய் வளர்ந்தபோது அவன் திருவடி விளக்கப் பயன்பட்டு, விஷ்ணுவின் பாத3த்திலிருந்து உண்டானதென்று புகழ்பெற்றதாயிருக்கை, சங்கரன் சடையில் தங்கியதாயிருக்கை, மூவுலகங்களிலும் பெருகுகை, கங்கை கங்கை யென்ற வாசகத்தாலே கடுவினைகளை நீந்திடுகை முதலான பெருமைகள் மற்ற நதி3களைக்காட்டிலும் க3ங்கை3க்குள்ள தனிச் சிறப்புகள் 31

ச — இடையில (அவறறை) ரக்ஷிப்பவாகளும, **அஹம் ஏவ—** நானே, **வித₃யாநாம** — வித்₃யைகளுககுள, **அத₄யாதம வித₃யா** — (ஆதம பரமாதமாககளைப பறறிய அறிவை உணாததும) அத₄யாதமவித₃யை, **அஹம ஏவ**—நானே. **பரவத₃தாம** — (ஜலபம, விதணடை₃, வாத₃ம என்று மூவகைபபடட) வாத₃ஙகளைப புரிபவாகளுடைய (வாத₃ வகைகளுள), **அஹம**—நான, **வாத₃** — (ததவநிாணயததின பொருடடு ஏறபடட) வாத₃மாகிறேன.

33. உண்டா மவற்றுக் குளவாதி யநதநடு
கண்டாயே பாாததாநான காணிதுதான—கொண்டாடு
மேலானம விததைநான விததைகளில வாதநான
தூலாககுந தாாக்கியரிற றுபபு,

பார்ததா — குநதீபுதரனே!, **உண்டாமவற்றுக்கு உள—** உணடாகின்ற பொருளகளுககு அமைநத, **ஆதி**—காரண மான படைபபவாகளும, **அநதம**—(அவறறை) அழிபபவா களும, **நடு**--இடையில (அவறறை) ரக்ஷிபபவாகளும, **நான கணடாயே**-நானேயெனபதை அறிவாயாக, **விததைகளில்—** வித₃யைகளுககுள, **கொண்டாடும மேல ஆன்மவிததை இதுதான்**—(ஜஞானிகள) கொணடாடுகின்ற மேலான, (ஆதம பரமாதமாககளைப பறறிய) ஆதமவித₃யையாகிற இவவித₃யைதான, **நானகாண**—நானேயாகிறேன **துபபு—** வலிமையுடைய வாதி₃களையும, **தூலாக்கும**—பஞசுபோல பறககடிககும, **தாாக்கியரின** — (ஜலபம, விதணடை₃, வாத₃ம என்ற மூன்று வகைபபடட வாத₃ஙகளைப புரியும) தாாககியரின வாத₃வகைகளுள, **வாதம் நான்**—(ததவ நிாணயததின பொருடடு ஏறபடட) வாத₃ம நானே

32 (ஸாகக₃ாணும ஆதி₃ அநதஶச மத₄யம் ச அஹமேவ) படைககபபடும பொருளகளை முதலில படைபபவர்களும், கடைசியில அழிபபவாகளும, நடுவில ரக்ஷிபபவாகளும நானே. ஸாகக₃ஶப₃த₃ம மறற இடஙகளிறபோலே ஸருஷ்டியையே குறிபபதாகில், 'அதறகு முதல, கடை, நடு நானே' எனபது பொருளறறதாகையால், "ஸருஜ

॥ भा ॥ सृज्यन्त इति सर्गाः, तेषाम् आदिः—कारणम्; सर्वदा सृज्यमानानां सर्वेषां प्राणिनां तत्रतत्र स्रष्टारोऽहमेवेत्यर्थः। तथाऽन्तः—सर्वदा संह्रियमाणानां तत्रतத்ர संहर्तारोऽप्यहमेव। तथा

யாந்த இதி லோகக்₃ா " என்னும் காமணிவயுதபத்தியாலே லோகக₃ ஸப₃த₃ம படைககபபடுமவற்றைக குறிப்பதாகக கொள்ளவேணும். அவற்றுககு "முதல கடை நடு" என்று அவற்றின அவயவவிஶேஷம முதலியவற்றைக குறிபபதாகக கொணடால, அவற்றைக காட்டிலும வேறுபடாமையால நிரத₃த₄ாரணம முதலான பொருளகள பொருந தாது. " அஹமேவாக்ஷய கால " என்று அடுதத ஶலோகத்தில (33) காலததைச சொலலபபோகிறதாகையால இங்கு 'முதல கடை நடு' என்று காலத்தைக குறிபபதாகக கொளவதும பொருநதாது "உத₃ப₄வஶச ப₄விஷயதாம" (34) என்று உதபததிகரியையைத தனியே சொலலபபோகிறபடியால, ஆதிமுதலானவை உதபததி கரியை முதலானவற்றைக குறிககமுடியாது ஸாவேஶவரனுடைய ஸருஷடி ஸதி₂தி ஸமஹார காரணதவமே இங்கு கூறபபடுவதாகக கொள்ளலாமேயெனில, "அஹமாதி₃ஶச மத₄யம ச பூ₄தாநாம அந்த ஏவ ச" (20) என்று இநத ப்ரகரணததின தொடககததிலேயே அதைச சொலலிவிட்டபடியால மறுபடியும அதைச சொலலவேணடியதிலலை. அதையே பொதுவாக இங்கு நிக₃மனமசெயகிறது எனில இதறகு மேலும பல ஶ்லோகஙகள இருககையாலே இதை நிக₃மநவாகயம எனபதும பொருநதாது ஆகையால, உலகில படைககபபடும பொருள்களையெலலாம முதலில படைபபவர்களாகவும, கடைசியில அழிபபவாகளாகவும, நடுவில ரக்ஷிப்பவர்களாகவும உளளவாகளையே இநதப் பத₃ஙகள லக்ஷணையாலே காட்டுகின்றன என்று கொளவதே பொருநதும அநத ஸருஷடிஸதி₂திலயகாரணஙகளில உபாத₃ான காரணம "யசசாபி ஸாவபூ₄தாநாம பீ₃ஜம தத₃ஹம" (39) என்று மேலே சொலலபபடவிருககிறதாகையால, இங்கு ஸருஷடிஸதி₂தி ஸமஹாரஙகளுககு நிமிததகாரணமாயிருபபவாகளைக கூறுவதே பொருநதும அதிலும 'லோகக்₃ாணும' என்று படைககபபடும பொருளகளைப் பொதுவாகக கூறுகையால, எலலாக காலததிலும படைதது அழிதது அளிககபபடும எலலா பராணிகளுககும ஆங காஙகு படைபபவாகளாகவும், அழிபபவாகளாகவும், ரக்ஷிபபவாக ளாகவும் இருபபவாகளை 'ஆதி₃, அநத, மத₄யம" என்னும மூன்று பத₃ஙகளும் முறையே குறிப்பதாகக கொளவதே பொருநதும. (அத₄யாதம விதயா வித₃யாநாம) வித₃யைகளுககுள ஜீவ

च मध्यं पालनम्; सर्वदा पाल्यमानानां पालयिताश्चाहमेवेत्यर्थः।
जल्पवितण्डादि कुर्वतां तत्त्वनिर्णयाय प्रवृत्तो वादो यस्सोऽहम्॥३२॥

अक्षराणामकारोऽस्मि द्वन्द्वस्सामासिकस्य च।
अहमेवाक्षयः कालः धाताऽहं विश्वतोमुखः॥३३॥

33. அக்ஷராணமகாரோ஽ஸமி த்₃வநத₃வஸ்ஸாமாஸிகஸய ச।
அஹமேவாக்ஷய: கால: த₄ாதாஹம விஶ்வதோமுக₂: ॥

அக்ஷராணம—எழுததுககளுககுள, **அகார அஸமி**—(நான) அகாரம ஆகிறேன, **ஸாமாஸிகஸய ச**—ஸமாஸ ஸமூஹததினுளளும, **த்₃வநத்₃வ: அஸமி**—த்₃வநத்₃வஸமாஸ

பரமாதமாககளின ஸ்வரூபததைப் பறறிய உண்மையைக் கூறும அத்₄யாதமவித்₃யை நானே. சொலலப்படும விஷயததாலும, இதறகுத் தலைசிறநத மோக்ஷமே ப₂லமாகக் கிடைககையாலும மறற வித்₃யை களைக காட்டிலும சிறபபு வெளிபபடை. (வாத₃: ப்ரவத₃தாம அஹம) தாககம புரியும தாாககிகாகள் செயயும தாககவாத₃ஙகளுககுள் ததவ நிாணயததுககாக ஏறபட்ட வாத₃மாகிறேன நான. தாககவாத₃ஙகள பினவருமாறு பலவகைபபடும. 1. ஜலபம — வாதி₃யோ அலலது பிரதிவாதி₃யோ தன பக்ஷததிறகு ஸாத₄கஙகளையும, எதிரிபக்ஷததிறகு தோ₃ஷஙகளையும சொலலித தான வெறறியடையவேணடும எனனும விருபபததுடன செயயும சொறபோருககு ஜலபம எனறு பெயர். 2 **விதணடா₃**—தன பக்ஷததை ஸத₂ாபிககமுயலாமல, எதிரிபக்ஷத திறகுக் குற்றததையே கூறும வாத₃ம **விதணடா₃** எனபபடும. 3 **ச₂லம** —எதிரி கருதாத விஷயததை அவனுடைய வார்ததைககுப் பொருளாக ஏறிட்டு வாத₃மசெயவது ச₂லம் எனபபடும 4. **வாத₃ம** — வாதி₃பரதிவாதி₃பக்ஷஙகளில எதிலும பக்ஷபாதமிலலாமல, 'உணமையை அறியவேணடும' எனனும ஒரே நோககுடன செயயப படும ஆராயச்சிககு வாத₃ம எனறு பெயா. இப்படிப் பலவகைபபட்ட தர்ககவாத₃ஙகளுள, உணமையை நிாணயிபபதற்காக ஏறபட்டதாகை யாலே சிறபபுறறதான் வாத₃ம எனனுடைய அமஶமாகும எனறு கருதது. ஜலபம முதலானவறறினால தாறகாலிகப புகழ முதலான அலபப₂லஙகளையே அடையலாம; உணமையறிவதறகாகச செயயப் படும வாத₃மோ எனில, மோக்ஷபாயநதமான நிரநதரப₂லனகளைக கொடுககவலலதாகையாலே அவறறைக காட்டிலும சிறபபுறறது எனபது வெளிபபடை (அாஜுந) வெளளை மனததினனாகையாலே இவவரும பொருளகளை உனககு நான கூறுகிறேன எனறு கருதது. 32.

மாகிறேன அக்ஷய காலः—அழிவற்ற காலம், அஹம ஏவ— நானே, விஶ்வதோமுக₂ —நாலு புறமும முக₂ங்களை யுடையவனாய, தா₄தா-(அண்டத்தினுள்ளிருக்கும பொருள் களைப) படைப்பவனான நானமுகனும, அஹம்—நானே

34. சந்தமா ரக்கரங்கட் சார வகாரநான்
தொந்தநான சொறசேர்த்திச் சொலலிடத்தி—லந்தமி
காலமுநான ருனே கலைசோ சதுமுகனாய [லாக
மேலவனாந தாதாநான மிககு.

சந்தம ஆர அக்கரங்கள — வேத₃த்திலே பெருமை பெற்ற எழுத்துக்களுக்குள், **சார அகாரம நான—** (அவற்றுக்கு மூலகாரணமாகையாலே) ஸாரமான அகாரம நானே **சொறசேர்த்திச் சொலலிடத்தில** — சொறகளின சேர்த்தியைச் சொல்லும ஸமாஸங்களுக்குள், **தொந்தம—** த்₃வந்த்₃வஸமாஸம, **நான—**நானே, **அந்தம இலா—** அழிவில்லாத, **காலமும—**காலமும, **நான் தானே—** நானேயாவேன **சதுமுகனாய — நாலு** முக₂த்தையுடைய வனாய, **மிக்கு மேல் அவனும—**(ஜீவாகள அனைவாககுளளும) மிக உயாநதவனான, **கலை சோ—**ஸரஸவதியோடு கூடிய, **தாதா—**படைப்புக்கடவுள, **நான்—**நானே

33. (அக்ஷராணும அகாரோऽஸமி) எழுத்துக்களுக்குள் அகாரமாகிறேன நான. **"அகாரோ வை ஸாவாவாக, ஸைஷா ஸபாஶோஷமபி₄ா வயஜயமாநா ப₃ஹ்வீ நாநாருபா ப₄வதி"** [ ] [அகாரமே எலலா வாககும ஆகிறது, அததகைய இவவகாரம 'ஸபாஶம' எனபபடும ('க'முதல'ம'வரையிலுள்ள இருபததைநது) எழுததுககளாலும, 'ஊஷமா' எனபபடும (ஶஷஸஹ எனனும நாலு) எழுததுககளாலும வெளிபபடுததபபடடு பலவாகவும பல உருவஙகளையுடையதாகவும ஆகிறது.] எனறு அகாரம மறற எழுததுககளுககெலலாம மூலகாரணமாகினறது எனறு உபநிஷததிலேயே தெளிவாகக காட்டபபடடது **"யத₃வேத₃ாதெ₃ள ஸவர பரோகதோ வேத₃ாநதே ச பரதிஷ்டி₂த | தஸய பரகருதி லீநஸய ய பரஸஸ மஹேஶவர. ||"** [தை நா-10-24] [வேத₃த தின ஆதி₃யிலும முடிவிலும ஓதபபடுவதாய, தனககு மூலகாரண மான அகாரததில ஒடுஙகியதான ஓஙகாரததுககு எவன பொருளோ அவனே ஸாவேஶ்வரன] எனறு நாராயணவலலியும இதையே காட்டிறறு. இதனாலேயே மறறோர உபநிஷததும **"அ இதி ப₃ரஹம"**

॥भा॥ अक्षराणां मध्ये *अकारो वै सर्वा वाक् इति श्रुति-
सिद्धस्सर्ववर्णानां प्रकृतिरकारोऽहम्। सामासिकः—समाससमूहः, तस्य

[ப$_3$ஹ்ம நச] [சொறகளுககு மூலகாரணமான அகாரமே பொருளக ளுககு மூலகாரணமான ப$_3$ரஹமமாகிறது] என ஓதிறறு இதையே திருவளளுவரும தம திருககுறளில முதறபாடடில "அகரமுதல எழுத தெலலாம ஆதிபகவன முதறறே உலகு" எனறு பாடினா இபபடி எலலா எழுததுககளுககும மூலகாரணமாயிருககும சிறபபையிடடு ஸாவஜக$_3$த காரணனை எமபெருமான 'அக்ஷரஙகளில அகாரம நானே' என கிறான (த$_3$வநத$_3$வஸஸாமாஸிகஸய ச) ஸமாஸஸமூஹஙகளுககுள த$_3$வநத$_3$ஸமாஸமாகிறேன நான நிரதத$_4$ாரணபபொருளுககு உறுபபாகப பல வஸதுககள ஸித$_3$தி$_4$ககவேணடுகையாலே "ஸாமா ஸிகஸய" எனனும பத$_3$ததில பரதயயம ஸமூஹாாததத$_0$தநில வநதிருபபதாககொணடு 'ஸ ம ா ஸ ஸ மூ ஹ ம' எனறு பொருள உரைககபபடடது ஸமாஸஙகளுள 'உபநதி$_3$' (நதிககு அருகில) முதலானவறறில வரும அவயயீப$_4$ாவஸமாஸம (உப முதலான) முதல பத$_3$ததின பொருளை முக$_2$யமாககொணடது இதையே "பூாவ பத$_3$ாாதத$_2$ பரத$_4$ாநம அவயயீப$_4$ாவ ஸமாஸம" எனறு வையாகரணா வழஙகுவா "ராஜபுருஷ" [ராஜாவின ஆள] முதலான இடஙகளில வரும ததபுருஷஸமாஸம இரணடாவது பத$_3$ததின பொருளையும, "கலயாண கு$_3$ணக$_3$ண" [நறகுண முடையவன] முதலான இடஙகளில வரும ப$_3$ஹுவரீஹி ஸமாஸம இரணடிலும வேறுபடடதொரு பத$_3$த தின பொருளையும முக$_2$யமாககொணடவை இதையே "உததர பத$_3$ார்தத$_2$பரத$_4$ாநம ததபுருஷஸமாஸம" "அநயபத$_3$ாாதத$_2$பரத$_4$ா நம ப$_3$ஹுவரீஹி ஸமாஸம" எனறு வையாகரணா வழஙகுவா "ராம லக்ஷமணௌ" [ராமனும லக்ஷமணனும] முதலான இடஙகளில வரும த$_3$வநத$_3$வஸமாஸம இரணடு பத$_3$ஙகளின பொருளையும முக$_2$யமாககொணடது இதையே "உப$_4$யபத$_3$ாாதத$_0$பரத$_4$ாநம த$_3$வநத$_3$வஸமாஸம" எனறு வையாகரணா வழஙகுவா இவவணண மாக இரணடு பத$_3$ப பொருளுககும முக$_2$யதவததைக கொணடி ருககையாகிற சிறபபையிடடு "ஸமாஸஙகளுள நான த$_3$வநத$_3$வ ஸமாஸமாகிறேன" எனகிறான கணணன (அஹமேவாக்ஷய கால) அழிவறற காலம நானேயாகிறேன "கலாமுஹூாததா காஷட$_2$ாஸச அஹோராதராஸச ஸாவஸ" [தை$_0$ நா 1-8] "கலாமுஹூாததாதி$_3$ மயஸச கால" [வி-பு 4-1-84] எனறு ஸருதி ஸமருதிகளில கூறபபடட கலை, முஹூாததம, காஷடை$_2$, பகல, இரவு முதலான லோகக்ஷய ஹேதுககளான பல அவயவஙகளை உடையதாயிருநதபோதி லும காலமானது ஸவரூபததிலே ஆதி$_3$யநதமறறதாகையாலே 'அக்ஷய' (அழிவறறது) எனறு விஸேஷிககபபடுகிறது. "அநாதி$_3$ாப$_4$க$_3$வாந கால நாநதோஸய த$_3$விஜ வித$_1$யதே" [வி-பு 1 2 26] [அநதணரே! சிறபபுமிககதான காலம ஆதி$_3$யும அநத மும அறறது] "காலோஸமி லோகக்ஷயகருத பரவருதத நாநதோந

मध्ये द्वन्द्वसमासोऽहम् ; स ह्युभयपदार्थप्रधानत्वेनोत्कृष्टः। कलामुहूर्तादिमयोऽक्षयः कालोऽहमेव। सर्वस्य स्रष्टा हिरण्यगर्भश्चतुर्मुखोऽहम्। ३३॥

சாஸ்த்ரா ந ச மே(அ)ஸ்தி மத்₄யம" [ ] [உலகத்துக்கு அழிவை விளைப்பதற்காக ஏற்பட்ட காலமாகிறேன் நான். காலவிசிஷ்டனான எனக்கு இறுதியோ, தொடக்கமோ, நடுவோ கிடையாது] என்று எம்பெருமான் காலத்தை அதி₄ஷ்டி₂த்து நிற்பவன் என்றும், காலத்துக்கு ஆதி₃மத்₄யாந்தங்கள் கிடையாதென்றும் காட்டப்பட்டது. இதனாலேயே 'அழிவற்ற காலமாகிறேன் நான்' என்கிறான் கண்ணன். (தா₄தா(அ)ஹம் விஶ்வதோமுக₂) நாலு வேத₃ங்களையும் ஓதுவதற்கு உறுப்பாக நாலு திசையிலும், நாலு முக₂ங்களையுடையவனாகை யாலே 'நான்முகன்' என்று பெயர்பெற்றவனாய், அண்ட₃த்தின் உள்ளிருக்கும் பொருள்களைப் படைப்பவனாகையாலே 'தா₄தா' எனப்படும் ஹிரண்யக₃ர்ப₄ன் (பிரமன்) நானே. தா₄தருஶப்₃த₃ம் அமரம் முதலான நிக₄ண்டுக்களிலே பிரமனைப் பற்றிய பெயராகப் படிக்கப் பட்டிருக்கையால், 'விஶ்வதோமுக₂' என்னும் ஶப்₃த₃ம் நாலு திசையிலும் முக₂ங்களைக் கொண்ட நான்முகனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்பட்டது. கர்மப₂லங்களையளிப்பவன் ஸர்வேஶ்வரனே யாகையாலும், இது ஸர்வேஶ்வர விபூ₄தியைச் சொல்லும் ப்ரகரண மாகையாலும் தா₄தருஶப்₃த₃த்துக்கு 'காமப₂ல விதா₄தா' என்று சிலர் பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. "தா₄தா(அ)ஹம்" என்ற இதனாலும், 'ருத்₃ராணாம் ஶங்கரஶ்சா(அ)ஸ்மி' [23] என்றதனாலும் மும்மூர்த்திகளில் மற்ற இருமூர்த்திகளும் தன் விபூ₄திகளே என்று காட்டினானாயிற்று. நடுநிலைநிற்கும் சங்ககாலச் சான்றோரும் "ஐந்தலை யுயரிய அணங்குடை அருந்திறல் மைந்துடை ஒருவனும் மடங்கலும் நீ" [ஐந்துதலைகளையுடையவனாய், இந்த்₃ரன் முதலான தே₃வர்களிலும் உயர்ந்தவனாய், அச்சத்தை விளைப்பவனாய், அரிய ப₃லத்தையும் ஶக்தியையுமுடையனான உருத்திரனும், அவன்செய்யும் ஸம்ஹாரத்தொழிலும் நீயே (உன் அதீ₄னமே)] என்றும், "பூவனும் நாற்றமும் நீ" [பூவில் பிறந்த பிரமனும், அவன் செய்யும் படைப்புத் தொழிலும் நீயே (உன் அதீ₄னமே)] என்றும் திருமாலைப்பற்றிய முதற்பாடலில் இதையே முழங்கினார். "சிவனாய அயனாய" [திருவாய் 6-9 1] "அயனை அரனை" [திருவாய் 10-10-11] என்றார் ஆழ்வாரும். இவை எல்லாவற்றுக்கும் அடியாக உபநிஷத்துக்களிலும் "ப்₃ரஹ்மா நாராயண: ஶிவஶ்ச நாராயண:" [நாராயண உபநிஷத்] [பிரமனும் நாராயணனே, ஶிவனும் நாராயணனே] "ஸ ப்₃ரஹ்மா ஸ ஶிவ:" [தை-நா 11] [அந்த நாராயணனே பிரமனும் ஶிவனுமாகிறான்] என்று ஓதப்பெற்றது. 33.

मृत्युस्सर्वहरश्चाहम् उद्भवश्च भविष्यताम् ।
कीर्तिश्श्रीर्वाक्च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा ।। ३४ ।।

34 ம்ருத்யுஸ்ஸர்வஹரஶ்சாஹம் உத்$_3$ப$_4$வஶ்ச ப$_4$விஷ்யதாம் ।
கீர்த்திஶ்ஶ்ரீர்வாக்ச நாரீணாம் ஸ்ம்ருதிர்மேதா$_4$ த்$_4$ருதி: க்ஷமா ।।

ஸர்வஹர — அனைவரது உயிரையும் அபஹரிக்கும், **ம்ருத்யு ச அஹம்** — ம்ருத்யுவும் நானே, **ப$_4$விஷ்யதாம்**—உண்டாகின்ற பொருள்களுக்கு, **உத்$_3$ப$_4$வ: ச**—உத்பத்தியாகிற க்ரியையும், **அஹம்**—நானே, **நாரீணாம்**—பெண்களுக்குள், **ஶ்ரீ** — (தலைமை பெற்றவளான) ஶ்ரீதே$_3$வியும், **கீர்த்தி** — கீர்த்திதே$_3$வியும் **வாக**—வாக்$_3$தே$_3$வியும், **ஸ்ம்ருதி:**—ஸ்ம்ருதி தே$_3$வியும், **மேத$_4$ா**—மேத$_4$ாதே$_3$வியும், **த்$_4$ருதி:**—த்$_4$ருதி தே$_3$வியும், **க்ஷமா ச**—க்ஷமாதே$_3$வியும், **அஹம்**—நானே.

---

35. கண்பாரா தெல்லாங் கவர்ந்துண்ணுங் கூற்றநா
னொண்பாங்கி லாமவற்றுக் குற்பவநான—பெண்பாலில்
கீர்த்திதிரு வாக்குக் கிளர்நினைவு மேதையுடன்
சீர்த்த்ருதி நானபொறைநான் றோ.

கணபாராது — இரக்கமில்லாமல், **எல்லாம் கவர்ந்து உண்ணும் கூற்றம்** — எல்லாவுயிர்களையும் கவர்ந்து கைக்கொள்ளும் ம்ருத்யு நானே, **ஒண் பாங்கில் ஆமவற்றுக்கு**— அழகிய அமைப்புடன் உண்டாகின்ற பொருள்களுக்கு, **உற்பவம்** — உத்பத்திக்ரியை, **நான்** — நானே, **பெண் பாலில்**—ஸ்த்ரீகளுள், **திரு**—ஶ்ரீதே$_3$வியும், **கீர்த்தி**—கீர்த்தி தே$_3$வியும், **வாக்கு**—வாக்$_3$தே$_3$வியும், **கிளர் நினைவு**—கிளர்ந்தெழும் நினைவுக்கு அபி$_4$மாநிநியான ஸ்ம்ருதிதே$_3$வியும், **மேதையுடன்**—மேத$_4$ாதே$_3$வியும், **சீர் த்ருதி** – சீர்மைமிக்க த்$_4$ருதிதே$_3$வியும், **நான**—நானே, **பொறை**—பொறுமைக்கு அபி$_4$மாநிநியான க்ஷமை எனப்படும் பூ$_4$தே$_3$வியும், **நான்**— நானே, **தேர்**—(இதனை) தெரிந்து கொள்வாயாக.

।। भा ।। सर्वप्राणहरो मृत्युश्चाहम्। उत्पत्स्यमानानामुद्भवाख्यं

34 (மருதயுஸஸாவஹரஶசாஹம) அனைவரது பிராணனகளை யும எடுததுச செலலும மருதயுவும நானே இருபததொனபதாவது ஶலோகததில "யமஸஸமயமதாமஹம" எனறு காமாநுரூ$_3$ணமாக த$_3$ணட$_3$னையளிககும த$_4$ாமராஜாவான யமன சொலலபபடடான முபபதாவது ஶலோகததில "கால கலயதாமஹம" எனறு ஒவவொரு வனுககும எபபோது மரணம ஏறபடும எனறு அறிநதிடடு மரணததை விளைககும காலன சொலலபபடடான இவன யமனுடைய வேலையாடக ளில ஒருவன இபபடி இருவரைப பறறிச சொலலிவிடடபடி யால "ஸர்வஹர மருதயு" எனறு இஙகு சொலலபபடுபவன யம னுடைய மறறொரு வேலையாளாய அனைவரது உயிரகளையும எடுத துச செலபவன எனறே கொள்ளவேணடும. "பரளயகாலததில அனைவரையும அழிககும ஈஶவரன இஙகு மருதயு எனபபடுகிறுன" எனறு சிலா உரையிடுவது அஸவரஸமானது இருபதாவது ஶலோகததில தான ஸாவஸமஹார காரணமாவதைச சொலலி விடடானனறே அடுததபடி 'உத$_3$ப$_4$வ' எனறு உதபததியைக கூறபபோகிறதாகையாலே இஙகு அதையொடடிப படிககபபடும மருதயு மரணததைக குறிககும் எனருாகள சிலா. 'ஸாவஹர' எனறு விஶேஷணமிடடிருபபது அபபோது தேவையறறதாகும ஆகையால யமப$_4$டனுன மருதயுவைப பொருளாகக கொளவதே தககது (உத$_3$ப$_4$வஶச ப$_4$விஷயதாம) உணடாகினற பொருளக ளுககு உதபததியாகிற கரியையும நானே உத$_3$ப$_4$வஶப$_3$த$_3$ம உத பத்திரூபமான கரியையையே ஸவரஸமாகக குறிககும உதபநதி ஸத$_2$ாநம முதலானவையும, நிமிததம, உபாத$_3$ாநம முதலான காரணங களும 32, 39 ஶலோகஙகளில கூறபபடுகிறபடியால இஙகு 'உத$_3$ப$_4$வ' ஶப$_3$த$_3$ம உதபததிகரியையைக குறிபபதே உசிதம. (நாரீணும ஸ்ரீ கீர்ததி வாக ஸமருதி மேத$_4$ா த$_4$ருதி க்ஷமா சஅஹம) பெணகளுககுள செலவததுககு அதி$_4$தே$_3$வதையான ஸ்ரீதே$_3$வியும, புகழ, வாககு, நினைவு, பேரறிவு, தை$_4$ாயம, பொறுமை ஆகியவற றுககு முறையே அதி$_4$தே$_3$வதைகளான கீாததிதே$_3$வியும, வாக$_3$ தே$_3$வியும, ஸமருதிதே$_3$வியும, மேத$_4$ாதே$_3$வியும, த$_4$ருதிதே$_3$வியும, க்ஷமாதே$_3$வியும நானே 'கீாததி' முதலானவறறை அநதநத கு$_3$ணஙகளாகவே கொளளககூடாதோ, அபபடியனறே பரஸித$_3$தி$_4$ இருககிறது? எனில இநத கு$_3$ணஙகள புருஷாகளிடமும காணப படுகையாலே இஙகு கு$_3$ணஙகளைப பொருளாகக கொணடால 'நாரீணும' எனறு விஶேஷிததிருபபது பொருநதாது இஙகு

कर्म चाहम्। श्रीरहम् नारीणां; कीर्तिश्चाहम्; वाक् चाहम्; स्मृतिश्चाहम्; मेधा चाहम्; धृतिश्चाहम्; क्षमा चाहम्॥ ३४॥

'நாரீணும்' எனனும ஶப3த3ததுககு ஸதரீலிஙக3மாயிருககும பொருள களுககுள எனறு பொருளகொணடு கீரததி முதலான கு3ணங களையே குறிபபதாகக கொளளலாமே? எனில நாரீ ஶப3த3ததுககு ஸதரீகளே முக்யாரதத2ம செலவம முதலானவறறுககு அதி4 தே3வதைகளாக ஸ்ரீதே3வி, க்ஷமாதே3வி, வாக3தே3வி முதலான ஸதரீதே3வதைகளை ஶாஸதரஙகள படிககினறன. இபபடி 'ஸதரீ களுககிடையே' எனறு முக2யப பொருளையே கொளள இடம் இருக குமபோது 'ஸதரீலிஙக3ததையுடைய பொருளகளுககிடையே' எனற அமுக2யப பொருளைககொளவது உசிதமனறு இஙகு ஸ்ரீ, க்ஷமா எனறு ஸ்ரீபூ4மிதே3விகளை எடுததிருககையால கீரததி முதலான ஶப்3த3ஙகளால பரமபத3ததில அநதநத கு3ணஙகளுக்கு அபி4 மானினிகளாய விளஙகும பரமபுருஷபதனிகள் குறிககபபடுகினறனர் எனறு விளஙகுகிறது "தே3வி! தவாமநு நீளயா ஸஹ மஹீ தே3வயஸ ஸஹஸரம தத2ா" [ஸ்ரீகு3ண 26] எனறு ஸ்ரீபராஶர ப4டடரும பரமபத3ததில ஸ்ரீதே3விககுப் பரிகரஙகளாய அளவறற தே3விமாா இருபபதாக எடுததாரனறே. இவாகள அனைவருக்கும ஸ்ரீதே3வியே தலைவி எனபது ஸ்ரீஸூகததததில "ஈஶவரீம ஸாவ பூ4தாநாம" எனறு வேத3ததிலேயே படிககபபடடிருககையாலும், ஸ்ரீராமாயணம, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம முதலான உபப3ருமஹணஙகளி லும இது பரஸித3த4மாகையாலும இஙகு "கீரததி ஸ்ரீ" எனறு படிததிருநதபோதிலும, அர்தத2 கரமததையிட்டுப பாட2கரமததை மாறறி ஸ்ரீதே3வியை முதலில வைததார் ஸ்ரீப4ாஷயகாரா. "தஸய ப4ாரயாஸு திஸருஷு ஹரீஸ்ரீகீரதயுபமாஸு ச" [ரா-ப3ா 15-21] எனறு த3ஶரத2னுடைய பதனிகள மூவருககும ஹ்ரீ, ஸ்ரீ:, கீர்ததி எனனும மூனறு தே3விகளை உபமானமாகச் சொனனா வாலமீகி ஸ்ரீபூ4மி நீளாதே3விகள எனறு சோததுக கூறப்படுபவர்களும, புருஷஸூகதததிலும நீளாஸூகதததிலும விஷ்ணுபதனிகளாகக குறிககப்படுபவாகளுமான தேவியா மூவருமே வாலமீகியால ஹரீ ஸ்ரீ கீரததி ஶப்3த3ஙகளால குறிககபபடுகிறாகள் எனறு கொளவது பொருததமானது 'ஹரீ ஸ்ரீ' எனனும பத3ஙகள புருஷஸூகதத தில "ஹரீஶச தே லக்ஷமீஶச பதநயௌ" எனறு குறிககபபடட பூ4மிதே3வியையும லக்ஷமீதே3வியையுமே குறிககினறன எனபது வெளிபபடை. 'க4ருதவதீ ஆதி4பதயை பயஸவதீ' எனறு நெய,

बृहत्साम तथा साम्नां गायत्री छन्दसामहम्।
मासानां मार्गशीर्षोऽहमृतूनां कुसुमाकरः ॥ ३५॥

**35. ப₃ருஹத்ஸாம தத₂ா ஸாம்நாம் கா₃யத்ரீ ச₂ந்த₃ஸாமஹம் ।
மாஸாநாம் மார்க₃ஶீர்ஷோऽஹம் ருதூநாம்
குஸுமாகர: ॥**

தத₂ா — அவ்வண்ணமே, **ஸாமநாம** — ஸாமங்களில், **ப₃ருஹத்ஸாம** — ப₃ருஹத்ஸாமம் (நானே), **ச₂ந்த₃ஸாம** — ச₂ந்த₃ஸ்ஸுக்களுக்குள், **கா₃யத்ரீ அஹம** — கா₃யத்ரீச் ச₂ந்த₃ஸ்ஸு நானே, **மாஸாநாம** – மாதங்களுக்குள், **மார்க₃ஶீர்ஷ. அஹம**—மார்கழி நானே, **ருதூநாம**—ருதுக்களுக்குள், **குஸுமாகர:**—வஸந்தருது (நானே),

---

பால், ஆதி₄பத்யம் முதலானவற்றை உண்டாக்குகிறவளாகவும், "த₄ருவா தி₃ஶாம்" என்று புருஷகாரம் செய்பவர்களில் நிலையான வளாகவும், 'அகே₄ாரா' என்று மிக்க குளிர்ந்த தன்மையுடையவ ளாகவும் நீளாஸூக்தத்தில் பல வகையான புகழ்களுக்கு இருப்பிட மாகக் காட்டப்பட்டிருக்கும் நீளாதே₃வியே வால்மீகியினால் கீதசி ஶப₃த₃த்தால் குறிக்கப்படுகிறாள் என்று எளிதில் உணரலாம் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நப்பின்னைப் பிராட்டியாக அவதரித்த இந்த நீளாதே₃விக்கே ப்ராதா₄ந்யமாகையாலே, கண்ணன் அவளைக் கீதஶப₃த₃த்தாலே முதலிலிட்டுப் பேசுகிறான் என்றும் கொள்ள லாம் ஸ்ரீபூ₄மிதே₃விகளைக் காட்டிலும், இந்த நீளாதே₃விக்குள்ள பலவிதமான கு₃ணச்சிறப்பைக் கருத்தில் கொண்டு நம்மாழ்வாரும், "குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளும் திருவும்" [திரு விருத்தம் 3] "பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல் பிறந்திட்டாள்" [திருவாய் 6-5-10] என்று இவளை மூவரிலும் முத லில் படித்தாரன்றோ வாக₃தே₃வி என்பவள் ஹயக₃ரீவரின் பத்னி என்பது இதிஹாஸ புராண ப்ரஸித₃த₄ம் பிரமனின் பத்னியான ஸரஸ்வதியும் இவளுடைய அம்ஶமானவளே. இவ்விஷயங்கள் விஷ்ணுசித்தவிஜயத்திலும் முதலத்தியாயம் இரண்டாம் ப₄ாக₃த்தில் (1018 to 1025 பக்கங்களில்) விவரிக்கப்பட்டன. "க்ஷமயா ப்ருதி₂வீ ஸம" [ரா-ப₃ா 1-18] என்று வால்மீகியால் பொறுமைக்கு உத₃ா ஹரணமாகப் போற்றப்பெற்றவளாய், உலகிலும், ஶாஸ்த்ரங்களிலும் க்ஷமாதே₃வியென்றே அழைக்கப்படுபவளான பூ₄தே₃வியே கடைசியில் எடுக்கப்படும் க்ஷமாதே₃வி என்பது தெளிவு. 34.

॥ भा ॥ साम्नां बृहत्सामाहम्। छन्दसां गायत्र्यहम्। कुसुमाकरः- वसन्तः ॥ ३५ ॥

---

36. சாமங் களிறபெரிய சாமநான சந்தததிற
சேமஞ்செய காயத திரிதாண —ஞமஞசேர்
மாதததது மாாகழிநான வாயநதிருது வானவறறுண்
மீதத தினிவசநதன மிக்கு.

சாமஙகளில் — ஸாமஙகளில, **பெரிய சாமம் நான்**— ப$_3$ருஹதஸாமம நானே, **சநதத்தில்**—ச$_2$நத$_3$ஸஸுககளில, **சேமம செய் காயத்திரிதான் நான** — நனமை செயயும க$_3$ாயதரீச ச$_2$நத$_3$ஸ நானே, **மாதததது** —மாதஙகளில, **நாமம சேர் மார்கழி நான்**—புகழபெறற மாாகழி நானே, **இனி வாயநத இருதுவானவறறுள்** — வாயபபுடைய ருதுககளுக குள, **மிக்கு மீது(அதது) வசநதன்**— மிகவும சிறநத வஸநத ருதுவும நானே

---

35. (ப$_3$ருஹத்ஸாம தத$_2$ா ஸாமநாம) ஸாமஙகளில் ப்$_3$ருஹத ஸாமம நானே. "ப$_3$ருஹச்ச வா இத$_3$மக$_3$ரே ரத$_2$நதரம் ச ஆஸ தாம வாக ச வை தநமநஶ்சாஸதாம வாக$_3$வை ரத$_2$நதரம மநோ ப்$_3$ருஹத் தத$_3$ ப்$_3$ருஹத் பூர்வம ஸஸருஜாநம ரத$_2$ந்தரமதயமநயத, தத$_3$ரத$_2$நதரம க$_3$ர்பப$_4$மத$_4$தத" [ஐதரேய ப$_3$ராஹ்மணம 4-19 6] [ஆதி$_3$காலததில ப$_3$ருஹதஸாமமும, ரத$_2$நதரஸாமமும இருநதன. வாககும மனமும இருநதன, ரத$_2$நதரஸாமம வாககுக்கு அபி$_4$மாநியாகவும, ப$_3$ருஹதஸாமம மனததுககு அபி$_4$மாநியாகவும இருநதன. முதலில ஸருஷடி செயய நினைதத ப$_3$ருஹதஸாமம ரத$_2$நதரததை ஸருஷடிகக நினைததது அது ரத$_2$நதரததை க$_3$ாபப$_4$மாக த$_4$ரிததது] எனறு ஸாமஙகளுககுள ப$_3$ருஹதஸாமததுககுச சிறபபு வேத$_3$ஙகளி லேயே சொலலபபடடது (க$_3$ாயதரீ ச$_2$நத$_3$ஸாம அஹம) க$_3$ாயதரீ, உஷணிக, அநுஷடுப, ப$_3$ருஹதீ, பஙகதீ, தரிஷடுப, ஜக$_3$தீ எனனும ச$_2$நத$_3$ஸஸுககளுககுள நான க$_3$ாயதரீச ச$_2$நத$_3$ஸஸாகிறேன. "(க$_3$ாயதரீம) ச$_2$நத$_3$ஸாம மாத "[தை-நா26] [ச$_2$நத$_3$ஸஸுககளுககுத தாயான க$_3$ாயதரியே'] எனறு உபநிஷததுககளிலும ச$_2$நத$_3$ஶ ஶாஸதரஙகளிலும க$_3$ாயதரிககு மறற ச$_2$நத$_3$ஸஸுககளைககாடடிலும சிறபபு கூறபபடடது ப$_3$ஹவருசோபநிஷததிலும "அக$_3$ரம வை

द्यूतं छलयतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम्।
जयोऽस्मि व्यवसायोऽस्मि सत्त्वं सत्त्ववतामहम्॥ ३६॥

**36. த$_3$யூதம் ச$_2$லயதாமஸமி தேஜஸதேஜஸவிநாமஹம் ।
ஜயோ ऽஸ்மி வயவஸாயோ ऽஸமி ஸததவம
ஸததவவதாமஹம் ॥**

ச$_2$லயதாம் — வஞசனை புரிபவாகளுடைய வஞசனைச செயலகளுககு இருபபிடமானவறறுள, **த$_3$யூதம் அஸமி**— சூதாடடம நானே ஆகிறேன, **தேஜஸவிநாம**—தேஜஸஸை உடையவாகளுடைய, **தேஜ அஹம** –தேஜஸ நானே, **ஜய· அஸமி**-(ஜயிபபவாகளின) வெறறி நானே ஆகிறேன, **வயவ ஸாய அஸமி**—(உறுதி கொளபவாகளின) உறுதி நானே

ச$_2$நத$_3$ஸாம க$_3$ாயதரீ " [ச$_2$நத$_3$ஸஸுககளுககுள க$_3$ாயதரி முதனமை பெற்றது] எனறு இவவிஷயம சொலலபபட்டது (மாஸாநாம மாரகக$_3$ஶீாஷ அஹம) மாதஙகளுள மார்கழி மாதம நானே வருஷததில க$_3$ாபப$_4$ாத$_4$ாநம (க$_3$ாப்பே$_4$ாடடம) நடைபெறும மாதமாகை யாலும, பயிாகள முளைவிடும மாதமாகையாலும, தே$_3$வாகளுககு ப$_3$ராஹமமுஹூாத்தமாய, ஸதவம நிறைநத காலமாகையாலும, மாஸததுககு அதி$_4$தே$_3$வாகளான கேஶவாதி$_3$களில முதலவனை கேஶவனின மாதமாகையாலும, ருதுககளில முதலாவதான ஹேமநத ருது தொடஙகும மாதமாகையாலும, மாதஙகளுள மாாகழி மாதத துககுச சிறபபு ஸுபரஸித$_3$த$_4$ம அதனாலேயே "மார்கழிததிஙகள மதி நிறைநத நனனாளால"எனறு ஆணடாள் திருபபாவையைத தொடஙகி னாள. மாாகழிககு இனனும பல சிறபபுககளும ப்ரதயக்ஷஸித$_3$த$_4$ம (ருதூநாம குஸுமாகர) ருதுககளுககுள பூத்துககுலுஙகும வஸநதம நானே. "குஸுமாகர " (பூககளுககு இருபபிடம) எனனும ஶப்$_3$த$_3$த தாலேயே எலலாப பிராணிகளுககும ஸுக$_2$ததை விளைககும பூககள் நிறைநதிருககையாகிற பிரத்யக்ஷமான பெருமை வஸநதததுககு உணர்ததபபடடது. "**வஸநதே வஸநதே ஜயோதிஷா யஜேத**" [ஆபஸதமப$_3$ஶரௌத ஸூதரம] [ஒவவொரு வஸநதததிலும ஜயோதிா யாக$_3$ம செயயவேணடும] "**வஸநதே தீ$_3$க்ஷயேத$_3$விபரம க$_3$ரீஷமே ராஜநயமேவ ச**"[ ] [வஸநதததில அநதணாக கும், க$_3$ரீஷமததில் ராஜாவுககும யாக$_3$தீ$_3$க்ஷை அளிககவேணடும] எனறு வஸநதததின சிறப்பு ஶாஸதரஙகளில காடடபபடடது. "**சைதர ஸ்ரீமாநயம மாஸ புணய புஷபிதகாநந**" [ரா அ 3-4] எனறு வாலமீகியும காடுபூமுடிசூடும சிறபபும, புணயமும மிககது என வஸநதததின முதலமாதமான சிததிரையைச சிறபபிததாா. 35.

॥ भा ॥ छलं कुर्वतां छलास्पदेष्वक्षादिलक्षणं द्यूतमहम् । जेतॄणां

ஆகிறேன, ஸத்தவவதாம-விஶாலமனமுடையவாகளுடைய, ஸத்தவம அஹம— அத்தகைய மனமுடைமை நானே,

37. சலமபயிலவாா சூதுநான சாயாத தேசி
னலமபயிலவாா தேசதுவு நானே—வலஞ்செய
சயமுந துணிவுநான றமமனததுத திணமை
யியலுமவாக காஙகதுவும யான.

சலமபயில்வார் வஞசனைபுரிபவாகளுடைய வஞசனைச செயலகளுககு இருபபிடமானவறறுள, **சூது நான**-சூதாடடம நானே, **சாயாத தேசின நலம பயில்வாா**—அழியாத தேஜஸ ஸாகிற சிறபபைப பெறறவாகளுடைய, **தேசு அதுவும நானே**—அநத தேஜஸஸும நானே, **வலம செய சயமும**—(வெறறிகொளபவாகளுடைய)பலததினால ஏறபடும வெறறியும, **துணிவும**—(துணிவுடையவாகளுடைய) உறுதியும, **நான**—நானே, **தம மனதது திணமை இயலுமவாக்கு**—தம மனததில வலிமை உடையவாகளுககு, **ஆஙகு அதுவும யான**—அநத மனவலிமையும நானே

36. (த்₃யூதம ச₂லயதாம அஸமி) வஞசனை புரிபவாகளுடைய வஞசனைச செயலகளுககு இருபபிடமானவறறுள சூதாடடம நானே (ச₂லயதாம) "**ததகரோதி**" [அஷடாத்₄யாயீ வாாததிகம 3 2 25] எனும இலககணவிதி₄யினபடி '**ணிச**' வநதிருககிறதாகையால 'வஞசனை புரிபவாகளுடைய' எனறு பொருளபடுகிறது "வஞசனைச செயலகளுககு இருபபிடமானவறறுள்" எனபதையும சோததுக கொளளவேணடும "**தேஜஸ தேஜஸவிநாம**" முதலானவிடஙகளிற போலே "**தீ₃வயதாம த்₃யூதம**" [சூதாடுபவாகளின் சூதாடடம] எனறு கூறுகையால, சூதாடடமபோலே வஞசனைசசெயலகளுககு இருபபிடமான கரயவிகரயஙகள, கடன வாங்குதல, வாரிசுரிமை, 'யாா அறிவிற சிறநதவா" எனறு நிாணயிபபதறகாக நடததபபடும அறிவுபபோா முதலானவறறுககுள சிறபபுமிககதான சூதாட்டம நானே எனறே பொருள உரைககவேணடும சூதாட்டமானது ஆயாஸமிலலாதது, க்ஷததிரியா முதலான சிலருககு சூதாடடம அனுமதிககபபடடிருககையாலே அறததுககும முரண்படாமல இருநரபபு ஓபபநதததின மூலமே எலலாப பொருளையும பறிபபதறகு வழிவகுபபது, ஆகையால சூதாடடம முறகூறிய மறறவறறைக காட்டிலும் சிறபபுறறது பா₄ஷயததில 'அக்ஷாதி₃லக்ஷணம' (பகடைககாய முதலான

जयोऽस्मि। व्यवसायिनां व्यवसायोऽस्मि। सत्त्ववतां सत्त्वम्—महामनस्त्वम् ॥ ३६ ॥

வற்றை உறுபபாகக கொண்ட) எனறு சூதாட்டததுக்கு விசேஷண மிடபபடடது பகடைக்காயை உருட்டுவதனுல மாததிரமே வெறறி தோலவிகள ஏறிடபபடுவதால வஞ்சனை எனற பொருளுடைய ச$_2$ல ஶப$_3$த$_3$ம இதற்குப பொருநதுகிறது "அக்ஷாதி$_3$ எனனும ஆதி$_3$ ஶப$_3$த$_3$ததாலே ஸஜீவத$_3$யூதம, நிர்ஜீவத$_3$யூதம எனனும எலலா வகைச சூதாடடமும கருதபபடுகிறது. அலலது நிர்ஜீவத$_3$யூததகை மாததிரமே அக்ஷாதி$_3$லக்ஷணம எனறு கருதியதாகவும கொளளலாம" எனறு தாதபர்யசநத$_3$ரிகை உயிருளள குதிரை முதலான பொருளக ளைககொணடு விளையாடபபடும குதிரைபபநதயம முதலானவை ஸஜீவ த$_3$யூதம எனறும, பகடைககாய முதலான உயிரறற பொருளகளைக கொணடு விளையாடபபடுவது நிர்ஜீவத$_3$யூதம எனறும கணடுகொள வது. ஆயாஸம சிறிதுமிலலாமையால ஸஜீவத$_3$யூததகைக காட்டிலும, நிர்ஜீவத$_3$யூதமே சிறபபுறறது எனனும திருவுளளததால 'அக்ஷாதி$_3$ லக்ஷணம' எனறு அதையே குறிததார ப$_4$ாஷ்யகாரர எனறபடி (தேஜஸ் தேஜஸ்விநாம அஹம) தேஜஸ்ஸுளளவாகளுடைய தேஜஸ்ஸும நானே தேஜஸ்ஸாவது பராபி$_4$ப$_4$வந ஸாமாத$_2$யம (பிறரை வெற்றிகொளளும திறமை). (ஜயோऽஸ்மி) ஜயிபபவா களின ஜயமும நானே (வயவஸாயோऽஸ்மி) துணிவுடையவா களின உறுதியும நானே முனனும பின்னும தேஜஸ்ஸுடையவா களும, ஸதவமுடையவாகளும 'தேஜஸ்விநாம' 'ஸதவவதாம' எனறு எடுககபபடுகையாலும, இடையிலுளள ஜயத்தையும துணிவையும அவர்களோடு இணைககமுடியாதாகையாலும, 'ஜயிபபவாகளின ஜயம' 'துணிவுடையவாகளின துணிவு' என்று அர்தத$_2$ப$_3$லததாலே முன னும பினனும போலே வருவிததுப பொருள கொளளப் படடது. (ஸத்தவம ஸதவவதாம அஹம்) விசால மனமுடையவா களின அததகைய மனமுடைமையும நானே "ஸததவம-மஹாமநஸத வம" என்று ப$_4$ாஷ்யம, 'திணணிய மனமுடையவாகளின மனத திணமை நானே' எனறு பொருள கொணடார வாதி$_3$கேஸரிஜீயா வெணபாவில "த$_3$ரவயாஸுவயவஸாயேஷு ஸததவமஸ்தரீ து ஜநதுஷு"[அமரகோசம 3-3 213] "ஸததவோऽஸ்தரீ ஜநதுஷு கலீ து வயவஸாயே பராகரமே। ஆதமப$_4$ாவே பிஶாசாதெ$_3$ள தரவயே ஸததா ஸவப$_4$ாவயோ ॥" [வைஜயந்தீ-த$_3$வயக்ஷர-நாநாலிங்க$_3$ -93] எனறு நிக$_4$ணடுககளில ஸதவ ஶப்$_3$த$_3$ததுககுப பல பொருளகள படிககபபடடிருககினறன 'வயவஸாயம' (உறுதி) முனனமே எடுக கப்படடுவிடடது ஆகையால இங்கு ஸதவஶப்$_3$த$_3$ததுககு மனததின சிறப்பைப் பொருளாககொளவதே உசிதம். 36.

वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि पाण्डवानां धनञ्जयः ।
मुनीनयामप्ह व्यासः कवीनामुशना कविः ॥ ३७ ॥

37. **வருஷ்ணீநாம் வாஸுதே₃வோऽஸ்மி பாண்ட₃வாநாம் த₄நஞ்ஜய: ।**
முநீநாமபயஹம் வயாஸ கவீநாமுஶநா கவி ॥

வருஷ்ணீநாம — வ்ருஷ்ணிகுலத்தைச சேர்நத யாத₃வர் களுககுள, **வாஸுதே₃வ அஸமி** — வாஸுதே₃வனுகிறேன, **பாண்ட₃வாநாம** — பாண்ட₃வர்களுக்குள், **த₄நஞ்ஜய** — அர்ஜுனனுகிறேன், **முநீநாம் அபி** — முனிவாகளுக்குள் ளும், **அஹம வயாஸ:** — நான் வ்யாஸராகிறேன; **கவீநாம்** — கவிகளுக்குள், **உஶநா கவி:** — ஶுக்ராசார்யரான கவியா கிறேன்

---

38. **மனனியசீர் யாத வரிலவாசு தேவனுன**
பன்னியசீாப் பாணடவரி னீயுநான — தன்னிகரில்
முனனும் வியாதன முனிவரினுன் முறகவிகட
குனனு கவியுசனு வுறறு,

மன்னியசீர் யாதவரில் — நிலேநினற சிறப்பையுடைய யாத₃வர்களுககுள், **வாசுதேவன் நான்** — வாஸுதே₃வன் நானே; **பன்னியசீர் பாண்டவரில்** — புகழப்படும் கு₃ணஙகளே யுடைய பாண்ட₃வர்களுக்குள், **நீயும்** — அர்ஜுனனுகிற நீயும், **நான்** — நானே, **முனிவரில்** — முனிவர்களுக்குள், **தனனிகரில முன்னும் வியாதன் நான** — ஒப்பற்ற மனன ஶீலரான வியாஸமுனிவா நானே, **முன் கவிகட்கு** — பழைய கவிகளுக்குள், **உற்று உன்னு உசனுகவி நான்** — உற்றுணரும் ஶுக்ராசார்யராகிற கவி நானே.

---

37 (வ்ருஷ்ணீநாம வாஸுதே₃வோऽஸமி) வ்ருஷ்ணிகுலத தைச சோநத யாத₃வர்களுககுள வாஸுதே₃வன நானே **"ராமஶ ஸ்த்ரப்₄ருதாமஹம"** (31) எனற ராமனேப்போலே வாஸுதே₃வ னுகிற இவனும ஸாக்ஷாத₃வதாரமாகையாலே, அங்கு விலலேநதி

॥ भा ॥ वसुदेवस्यापत्यं वासुदेवः अयमत्र विभूतिः, अर्थान्तराभावादेव ।

நிற்கும் தன்மையை விபூ₄தியாகக் கொண்டதுபோலே, இங்கும் வஸுதே₃வனின் பிள்ளையாயிருக்கும் பெருமையை விபூ₄தியாகக் கொள்ளவேண்டும். இவ்விடத்தில் பின்வருமாறு ஆக்ஷேபம் எழக் கூடும்—'வஸுதே₃வனின் பிள்ளையாயிருக்கை' என்பது எப்படி விபூ₄தி (செல்வம்) ஆகும்? ஒருவனுக்குப் பிள்ளையாயிருப்பதைச் செல்வமாகக் கொண்டால், ஒவ்வொருவனுக்குப் பிள்ளையாயிருக்கும் அனைவருக்குமே இப்பெருமையைச் சொல்லவேண்டிவரும். சிறப்புடைய வஸுதே₃வனின் பிள்ளை என்பது செல்வமேயாகும் எனில் வஸுதே₃வனுக்கு ப₃லராமன் முதலான மற்றும் பல பிள்ளைகள் உள்ளராகையாலே, இது கண்ணனுக்கே உரிய பெருமையாகாது. 'வாஸுதே₃வன்' என்ற பத₃ம் கண்ணனிடமே ப்ரஸித்₃தி₄ பெற்றதாயிற்றே எனில் இந்த ப்ரஸித்₃தி₄ மாத்திரம் பெருமைக்கு உறுப்பாகாது. மேலும், அர்ஜுனனுக்கு ஏற்கனவே தெரிந்த வஸுதே₃வஸூநுத்வத்தை இங்கு உபதே₃ஶிக்கவேண்டிய அவஶ்யமும் இல்லை. ஆகையால் "இந்த க்ருஷ்ணாவதாரம் ஸாக்ஷாத₃வதாரமன்று, ஒரு சேதனனை இடையிட்ட அம்ஶாவதாரமே" என்று கொண்டுவிட்டால் இதுவே விபூ₄தியாவது பொருந்திவிடும். 'வ்ருஷ்ணிகளுக்குள் நான்' என்று கூறாமல் 'வாஸுதே₃வன்' என்று படாகையில் கூறியிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது — என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு—இங்கு வாஸுதே₃வபத₃ம் லக்ஷணையாலே கண்ணனுடைய திருமேனியைக் குறிக்கிறது. வஸுதே₃வனின் க்₃ருஹத்தில் சதுர்பு₄ஜத்தோடு அவதரித்தது தொடங்கி, அதிமாநுஷமான கு₃ணங்களையும், பராக்ரமச் செயல்களையும் இடையர்களுக்கும் காட்டிக்கொண்டு விளங்கிய பெருமையே இந்த விபூ₄தியாகக் குறிக்கப்படுகிறது. 'நான்' 'நீ' என்று சொல்லுவதைக் காட்டிலும் வாஸுதே₃வன், த₄நஞ்ஜயன் என்று சொல்லுவதால் பெருமைகள் விளங்கிநிற்குமாகையாலே, படாகையில் குறிப்பிடுவதிலும் குறையில்லை. (பாண்ட₃வாநாம் த₄நஞ்ஜய:) பாண்ட₃வர்களுக்குள் அர்ஜுனன் நானே. த₄ர்மத்தில் யுதி₄ஷ்டி₂ரரும் ப₃லத்தில் பீ₄மஸேனனும் அழகு முதலானவற்றில் நகுலஸஹதே₃வர்களும் தலைசிறந்த பெருமை பெற்றவர்களாயினும், ஶௌர்யவீர்யபராக்ரமங்கள், வில்வித்₃யை, அழகு, கண்ணனின் நண்பனாயிருக்கை, ஜிதேந்த்₃ரியத்வம் முதலான தலைசிறந்த பல பெருமைகளை உடையவனாகையாலே அர்ஜுனனைத் தன் விபூ₄தியாகக் குறிப்பிடுகிறான் கண்ணன். (முநீநாமப்யஹம்

पाण्डवानां धनञ्जयः — अर्जुनोऽहम्। मुनयः— मननेनात्मयाथात्म्य-दर्शिनः, तेषां व्यासोऽहम्। कवयः —विपश्चितः ॥ ३७ ॥

வயாஸ) மனனததினுல ஆதமபரமாதமாககளை உள்ளபடி அறிநத முனிவாகளுள நான வியாஸராகிறேன. இருபததைநது இருபத தாருவது ஸலோகஙகளில மஹாஷிகளும, தேவாஷிகளும எடுககப் பட்டாகள. ரிஷிபதம தவவலிமையாலே புலனகளுககு எட்டாத பொருளகளைக காணபவாகளைக குறிககும. மனனஸீலாகள முனிவர் கள எனப்படுகையாலே இஙகு இபபொருள கொள்ளப்பட்டது. '' ஏதமேவ விதித்வா முநிாபவதி '' [ப்ருஹ 6 4-22] [இநதப பரமாதமாவை அறிநது முனியாகிருன] எனனும உபநிஷதவாகய மும இபபொருளையே காட்டிறறு வியாஸர் ஆதமபரமாதமாககளின ஸவரூபததை உள்ளபடி அறிநதவா எனபது ''ஆலோட்ய ஸாவ ஸாஸதராணி விசாாய ச புந புந। இதமேகம ஸுநிஷபநநம த்யேயோ நாராயணஸஸதா॥'' [காருட-பூாவ 222-1] [எல்லா ஸாஸதரஙகளை யும ஆராயநது மறுபடியும மறுபடியும விசாரம் செய்தபினபும் 'நாராய ணன ஒருவனே எபபோதும த்யானிககததககவன' எனனுமிதுவே நனகு தேறிநிறகும] ''தபோவிஸிஷடாதபி வை வஸிஷ்டாநமுநிஸதத மாத। மநயே ஸரேஷ்டதமம தவாதய ரஹஸயஜ்ஞாநவேதநாத॥'' [பாரத-ஆதி 1-96] [தவததில சிறநத முனிவர்தலைவரான வஸிஷ்டரைககாட்டிலும ஆதமபரமாதம ரஹஸய ஜஞானததை யுடையவராகையாலே நீா இன்று சிறந்தவராகிறீா] முதலான பல இடங்களில தெளிவாகிறது. இவா ஓா ஆவேஸாவதாரம எனபது ''வேதவித பகவாந கலகீ பாதாளஸயாந பரபு '' [அஹிா 5-56] எனறு அஹிாபுதநயஸமஹிதையில் அவதாரஙகளைச சொலலி வருமபோது '' வேதவித பகவாந '' எனறு வேதவயாஸரைக குறிபபதிலிருநது தெரிகிறது. ஆகையாலேயே இவர் இஙகு முனிவாகளில தலைசிறநதவராகவும, பகவத விபூதியாகவும எடுககபபடுகிருா. (கவீநாம உஸநா கவி) கவிகளுககுள் நான உஸநஸ எனபபடும ஸுகராசாாயா ஆகிறேன இஙகு கவிகள எனறு காவயம எழுதுபவாகளைக குறிப்பதாககொணடால, வாலமீகி முதலானவாகளையே அவாகளில தலைசிறநதவாகளாகச சொலலியிருககவேணடும அப்படிச சொலலாமையால, 'கராநத தாஸீ கவி ' எனனும வழககையொட்டி, எதையும ஊடுருவிப பாாப்பவாகளைக கவிகள எனபதாகக் கொள்ளவேணடும. அத தகைய கவிகளுள ஸுகராசாாயருககுச் சிறபபு 'ஸுகரநீதி' முதலான

दण्डो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषताम् ।
मौनं चैवास्मि गुह्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामहम् ॥ ३८ ॥

**38. த$_3$ண்டோ$_3$ த$_3$மயதாமஸ்மி நீதிரஸ்மி ஜிகீ$_3$ஷதாம் ।
மௌநம் சைவாஸ்மி கு$_3$ஹ்யாநாம் ஜ்ஞாநம்
ஜ்ஞாநவதாமஹம் ॥**

த$_3$மயதாம—(வரம்பை மீறுகிறவர்களை) தண்டிப்பவர்களுடைய, **த$_3$ண்ட$_3$ அஸ்மி**—தண்டனை ஆகிறேன், **ஜிகீ$_3$ஷதாம**—வெல்லவிரும்புகிறவர்களுடைய, **நீதி: அஸ்மி** (வெல்வதற்குதவும்பான) நீதியாகிறேன், **கு$_3$ஹ்யாநாம ச**—மறைக்கும் உபாயங்களிலும் **மௌநம ஏவ அஸ்மி**—மௌனமாகவே ஆகிறேன், **ஜ்ஞாநவதாம**—அறிவுடையவர்களுடைய, **ஜ்ஞாநம**—அறிவு, **அஹம**—நானே

**39. தாநதீமை செயவாரைத தணடிபபார தணடநான
வேநதமாவெல வாரகட்கு நீதிநா—ஞயநதமைநத
மௌனநான ருனே மறைபபவறறில ஞானியாதம
ஞானநான ருனே நயநது.**

தாம் தீமை செயவாரை—தாமே தீய செயலகளைச் செய்கினறவாகளை, **தணடிபபார்**—தணடிப்பவாகளுடைய, **தணடம நான**—தண்டனை நானே, **வேநது அமா வெலவார கடகு**—அரசாகளைப் போரிலே வெலகினறவாகளுடைய, **நீதி நான்**—(வெலவதற்குறுபபான) நீதி நானே, **மறைபப வறறில**—மறைககும் உபாயஙகளில, **ஆயநது அமைநத மௌனம நான தானே**—ஆராயநது கைகககொளளபபடட மௌனம் நானேயாவேன, **ஞானியர் தம**—அறிவுடையவாகளுடைய, **ஞானம**—அறிவு **நயநது**—விருபபததுடன, **நான தானே**—நானே ஆகிறேன

வறறில எலலா வகையான நீதிகளையும ஊடுருவிபபாரதது விளககியிருபபதிலிருநது வெளிபபடுகிறது "ந கஶ்சிநநோபயத்தே புமாநந்யதர ப$_4$ாககு$_3$வாத। ஶேஷஸ்ஸமபரதிபததிஸது பு$_3$த$_3$தி$_4$மதஸவவதிஷ்ட$_2$தே ॥" [ப$_4$ார-ஆதி$_3$] [ப$_4$ருகு$_3$புதரரான ஶுக்ராசாரயரைத தவிர வேறெவரையும எநத மனிதனும ஆசாரயனாக வரிப்பதிலலை அறிவாளிகள அனைவரிடமும 'அவருககு த$_3$ாஸன' எனனும எணணமே நிலைநிறகிறது] எனறு அவருடைய சிறபபு சொலலப்படடது.

॥ भा ॥ नियमातिक्रमणे दण्डं कुर्वतां दण्डोऽहम्। विजिगीषूणां जयोपायभूता नीतिरस्मि। गुह्यानां संबन्धिषु गोपनेषु मौनमस्मि। ज्ञानवतां ज्ञानं चाहम्॥ ३८॥

---

38. (த₃ண்டோ₃ த₃மயதாமஸ்மி) சாஸ்த்ரவரம்பை மீறுகையாலே தண்டிக்கத் தக்கவர்களைத் தண்டிப்பவர்களுடைய தண்டனை நானே 'த₃மயதாம' என்பதற்கு 'தண்டிப்பவர்கள்' என்றே பொருளாயிருந்த போதிலும், தண்டிக்கத் தகாதவர்களைத் தண்டிப்பது கொடிய நரகத் துக்கே காரணமாகுமாகையாலே, 'சாஸ்த்ரவரம்பை மீறுகையாலே தண்டிக்கத் தக்கவர்களைத் தண்டிப்பவர்கள்' என்று விசேஷித்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது (நீதிரஸ்மி ஜிகீ₃ஷதாம) எதிரிகளை வெல்ல நினைப்பவர்களுடைய வெல்வதற்குறுப்பான நீதி நானே "நீதிர் நீதி மதாமஸ்மி" [நீதியுடையவர்களின் நீதி நானே] என்று சொல்லாமல் "நீதிரஸ்மி ஜிகீ₃ஷதாம" என்று சொல்லுகையாலே, இவ்வண்ணம் பொருள் கொள்ளப்பட்டது இங்கு நீதி என்றது பு₃த்₃தி₄யின் செயற்பாட்டைக் குறிக்கிறது (மௌநம் சைவாஸ்மி கு₃ஹ்யாநாம) மறைக்கும் உபாயங்களில் நான் மௌனமாகிறேன் 'கு₃ஹ்யம' என்பதற்கு ரஹஸ்யம் என்றே பொருளாயினும், பேசாதிருத்தலாகிற மௌனம் ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றல்லவாகையால், 'ரஹஸ்யங்களுள் நான் மௌனமாகிறேன்' என்று பொருள் கொள்ள இயலாது. மௌனசப்₃த₃ம் அதிரஹஸ்யமான ஆத்மவித்₃யையைக் குறிக்கிறது என்று பொருள் கொள்ளப்பாததால், உலகிலோ சாஸ்த்ரங்களிலோ அப்படி ப்ரஸித்₃தி₄யில்லை. ஆகையால் கு₃ஹ்ய சப்₃த₃த்திற்கு ரஹஸ்யங்களோடு தொடர்புடையவையாய, அவற்றை மறைக்கும் உபாயங்கள் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டன இருவரே அறிந்ததாய, மூவர் அறியாததாக ரஹஸ்யங்களை மறைக்கும்போது, அவற்றை அஷ்டகர்ண (ஆறு காதுகளில் படாத) ரஹஸ்யங்கள் என்று கூறுவதுண்டு அத்தகைய ரஹஸ்யங்களும் அவ்விருவர்மூலம் ப₃ஹிரங்க₃மாவதற்கு இடமுண்டு ஆகையால் மறைக்கும் உபாயங் களில் அஷ்டகர்ணமாக வைத்துக்கொள்ளுதல் இதைக் காட்டிலும் சிறந்தது—ரஹஸ்யத்தை ஒருவனே தனக்குள் வைத்துக்கொண்டு மௌனமாயிருப்பதேயாகும் இதனாலேயே "மறைக்கும் உபாயங்களுள் தலைசிறந்ததான மௌனம் நான்" என்று கூறுகிறான். (ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநவதாமஹம்) அறிவுடையவர்களுடைய அறிவு நானே. "பூ₄தாநாமஸ்மி சேதநா" [22] என்னுமிடத்தில் ஜீவராசிகளுக்குள்ள

यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन!।
न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम्॥ ३९॥

39. யச்சாபி ஸர்வபூ$_4$தாநாம் பீ$_3$ஜம தத$_3$ஹமர்ஜுந!।
ந தத$_3$ஸதி விநா யதஸயாநமயா பூ$_4$தம சராசரம் ॥

அர்ஜுந — அர்ஜுனா! **ஸர்வபூ$_4$தாநாம** — எல்லாப் பொருள்களுக்கும், **யத பீ$_3$ஜம்** -(ஆங்காங்கு) யாதொனறு உபாத$_3$ான காரணமாக உள்ளதோ, **தத அபி ச அஹம**— அதுவும் நானே, **சராசரம் பூ$_4$தம்**—அசைசவனவும் அசைசயாதனவுமான பொருள்களில, **மயா விநா**—(அந்தர்யாமியான) என்னைவிட்டுப் பிரிந்து, **யத ஸ்யாத**—ஒனறு இருக்குமோ என்று பார்ததால, **தத் ந அஸதி**—அததகையபொருள் ஒனறும் இலலை

---

40. எல்லாப் பொருளுக்கும் யாதுமுதல் வித்தாகு(ம்)
மலலாருந தோளவிசையா மறறதுநா—னல்லாது
மீஙகிதுகே ளெனனை யொழிநதிச் சராசரததி
லாஙகுளதொன் றிலலை யது.

பொதுவான அறிவு முனனமே சொல்லப்படடுவிடடபடியால, இஙகு ஜஞானமெனறு சிறநத புருஷார்தத$_2$ததுககுறுபபான தலைசிறநத ஜ்ஞானததைச சொலலுவதாகவே கொளளவேணடும.

"ஸமஜ்ஞாயதே யேந தத$_3$ஸ்ததே$_3$ாஷம்
ஶுத$_3$த$_4$ம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் ।
ஸநத$_3$ருஶ்யதே வாபயதி$_4$க$_3$மயதே வா
தத ஜ்ஞாநமஜஞாநமதோ$\mathcal{S}$ந்யது$_3$க்தம ॥"

[வி பு 6 5 87]

[எந்த அறிவினலை, தே$_3$ாஷமற்றதும ஶுத$_3$த$_4$மானதும, மிகவும மலமறறதும, ஒபபுயாவறறதுமான அநதப பரவஸது அறியப்படுகிறதோ, பார்ககபபடுகிறதோ, அடையபபடுகிறதோ, அதுவே ஜஞானம, அதைககாடடிலும வேறுனது அஜஞானம.] எனறு பராஶரர் காட்டிய மோக்ஷோபாயமான ஜஞானமே இஙகு கருதபபடுகிறது.

॥ भा ॥ सर्वभूतानां सर्वावस्थावस्थितानां तत्तदवस्थाबीजभूतं प्रतीयमानमप्रतीयमानं च यत्, तदहमेव। भूतजातं मया आत्मतयाऽवस्थि-

மல் ஆரும் தோள் விசையா — மல்லர்களை வெற்றி கொண்ட தோளையுடைய அர்ஜுனா! **எல்லா பொருளுக்கும்** — (உலகிலுள்ள) எல்லாப் பொருள்களுக்கும், **யாது முதல் வித்தாகும்** — (ஆங்காங்கு) யாதொன்று உபாதா₃ந காரணமாயிருக்கின்றதோ, **மற்று அது நான்**— அந்தப் பொருள் நானே, **அல்லாதும்**—மேலும், **ஈங்கு இது கேள்**—இங்கு இவ்வார்த்தையைக் கேட்பாயாக, **இச்சரா சரத்தில்** -அசைவனவும் அசையாதனவும் நிறைந்த இப் பொருள்களில், **என்னை ஒழிந்து உளது ஒன்று** -என்னைப் பிரிந்திருக்கும் ஒருபொருள் (உண்டோ என்று பார்த்தால்), **ஆங்கு அது இல்லை**—அத்தகைய பொருள் இல்லை

39 (யச்சாபி ஸர்வபூ₄தாநாம் பீ₃ஜம் தத் அஹம்) எல்லா நிலைகளிலுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அந்தந்த நிலையில் உபாதா₃நகாரணமாக ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், அநுமாநாதிப்ரமாணங்களாலும் அறியப்படும் பொருள் யாதொன்றுண்டோ அது நானே 'எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உபாதா₃நகாரணம்' என்று இங்கு மூலப்ரக்ருதியைக் கூறலாகாதோ? எனில் உலகில் உள்ள பொருள்களனைத்துக்கும் மூலப்ரக்ருதி நேரே உபாதா₃நகாரணமாகாதாகையாலே இப்பொருள் பொருந்தாது பீ₃ஜம் என்று நெல் முதலான விதைகளைப் பொருளாகக் கொள்ளலாமென்று பார்த்தால், ஸர்வபூ₄தஶப்₃த₃த்தால் எடுக்கப்படும் ஜங்க₃மப் பொருள்களுக்கு அவை உபாத₃நகாரணமாகமாட்டாவாகையாலே இப்பொருளும் பொருந்தாது ஆகையால் அந்தந்தக் காரியநிலையிலிருக்கும் த₃ரவ்யங்களுக்கு அந்தந்தக் காரணநிலையிலிருக்கும் த₃ரவ்யங்களே பீ₃ஜஶப்₃த₃த்தால் குறிக்கப்படுகின்றன என்று கொள்வதே பொருத்தம் "அஹம் ஆதி₃ஶ்ச" [20] என்னும் ஶ்லோகத்தில் ப்ராக்ருத ப்ரளயத்திலும் நைமித்திகப்ரளயத்திலும் செய்யப்படும் ஸ்ருஷ்டிகள் கூறப்பட்டுவிட்டபடியால், இங்கு நித்யஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமான அந்தந்த உபாத₃நத்₃ரவ்யங்கள் தனக்கு ஶரீரமாயுள்ளன என்பதைக் காட்டுவதன்மூலம் தானே நித்யஸ்ருஷ்டிக்கும் காரணம் எனக் கூறுவதாகக் கொள்ளவேணும். 'யச்சாபி' என்னும் இரண்டு உம்மையாலே ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அநுமானம் முதலானவற்றாலும் அறியப்படும் இருவகையான உபாத₃நப் பொருள்களும் காட்டப்

तेन विना यत्स्यात् , न तदस्ति। *अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशय-
स्थितः (२०) इति प्रक्रमात् '*न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूत
चराचरम्' इत्यत्राप्यात्मतयाऽवस्थानमेव विवक्षितम्। सर्वं वस्तुजातं सर्वा
वस्थं मया आत्मभूतेन युक्तं स्यादित्यर्थः। अनेन सर्वस्यास्य सामानाधि-
करण्यनिर्देशस्यात्मतयाऽवस्थितिरेव हेतुरिति [प्रकटितम्] प्रकटयति। ३९॥

படுகினறன. (சராசரம பூ4தம மயா விநா யத ஸயாத தத ந அஸதி) அசைவனவும அசையாதனவுமான பொருளகளில எனனைவிடடுப பிரிநது ஏதாவதொரு பொருள இருககுமோ எனறு பார்ததால, அததகைய பொருள இலலை ஸாவபூ4தமப3த3ததால ஶலோகததில தொடககததில எடுககபபடடவையே சராசரம பூ4தம எனறு ஶலோகததின முடிவில எடுககபபடுகினறன, இப்படிப பல பொருளகளையும, அவறறுககு உபாத3ாநகாரணஙகளையும தொடககததிலும முடிவிலும எடுததிருககும கணணன இடையிலே "ந தத3ஸதி விநா யத ஸயாந மயா" என்னும தொடராலே 'எனனைததவிர வேறு பொருளே இலலை' என்று கூறுகிருன என்று பொருள உரைபபது பொருநதாது. ஆகையால 'அநதாயாமியாயிருககும எனனைவிட்டுப பிரிநது எபபொருளுமிலலை' எனறு கூறுவதாகவே கொள்ளவேணடும. இநத ப்ரகரணததின் தொடககததிலும "அஹமாதமா கு3டா3கேஶ ஸாவ பூ4தாஶயஸஸ்தி2த" [20] எனறு தான அனைததுககும அநதர்யாமியாயிருப்பதைக கூறுவது இபபடிப பொருள கூறுவதே பொருததம எனறு காட்டுகிறது ஆகையால 'எலலா நிலையிலுளள எலலாப பொருளகளும அநதர்யாமியான எனனோடு கூடியேயிருககினறன' எனறே இதறகுப பொருளகொள்ளவேண்டும் இபபடி ப்ரகரணத தின தொடககததிலும முடிவிலும் உலகிறகும தனககும ஶரீரஶரீரிப4ாவததைக காட்டுகையாலே, இடையிலே பறபல பொருள்களோடு தனனை ஒரே வேறறுமையில படிததததறகும தான் அனைததுககும அநதாயாமியாயிருபபதே காரணம் எனறு வெளிபபடுததுகிருன கணணன. த3ரவயமலலாதவற்ருேடு தனனை ஒரே வேறறுமையில படிததிருககுமிடஙகளில அவறறுககு ஆஶ்ரயமான த3ரவயஙகள் பரமபுருஷனுககு ஶரீரமாயிருப்பதையிட்டு அவையும அவனுககு பரகாரமாயிருககின்றனவாகையாலே ஒரே வேறறுமையில படிககப்படுகினறன எனறு கொளளவேணடும. (அர்ஜுன) வெள்ளையுள்ளததினனே! "ஸிதமாஸம தமவேஹி விஷ்ணுப4கதம" [வி-பு 3-7-20] [வெளளை மனததினனுயிருபபவனை விஷ்ணுப4கதனுக அறி] எனகிறபடியே நீ வெள்ளை மனததினனனபடியாலே விஷ்ணுப4க்தனன உனக்கு இவவரும பொருள்கள எனனுல கூறப்பபடடது. 39.

नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परन्तप।
एष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया॥ ४०॥

**40. நாநதோऽஸதி மம தி₃வ்யாநாம விபூ₄தீநாம பரநதப ।
ஏஷ தூத₃தே₃ஶத பரோகதோ விபூ₄தேர்விஸதரோ மயா॥**

பரந்தப — எதிரிகளை வருததுமவனே! **மம** — என்னு டைய, **தி₃வ்யாநாம** — மஙகளமான, **விபூ₄தீநாம** — செலவங களுககு, **அநத** — எலலை **ந அஸ்தி** — இலலை. **ஏஷ** — இது வரையில நான சொனன, **விபூ₄தே· விஸதர. து** — செலவங களின விரிவோவெனில, **மயா** — என்னால, **உத₃தே₃ஶத. பரோக்த** — ஓரளவுககு வகைபபடுததிச செலவஙகளைக கூறு வதன மூலம் சுருக்கமாகச சொலலபபட்டது

**41. ஏறகுமென் றிவவியவி பூதிகளுக கெலலைதான்
பார்க்குமள விலலை பரநதபனே - சீாககவன
வுததேசத துன்னி யுரைததேன் விபூதியிது
மெயததேசுற றேயநத விரிவு.**

பரநதபனே — எதிரிகளை வருததுகின்றவனே! **பார்கது மளவு** — ஆலோசிததுப பாரத்தால, **ஏறகும் என் திவவிய விபூதிகளுக்கு** — எனக்குத தக்கதான எனது மஙகளமான செலவஙகளுககு, **எலலை தான இல்லை** — எலலை அடியோடு இலலை **விபூதி இது** — இநதச செலவஙகளின, **மெய்ததே சுறறு ஏயநத விரிவு** — உண்மையான பெருமை பொருநதிய விஸதரததை, **சீாக்கவன உத்தேசதது உனனி உரைததேன** — பெருமைமிக்கவைகளை ஆராயந்து வகைபபடுததி ஓரள வுககுச சுருக்கமாக உரைததேன்.

---

40 தனது செலவஙகளுககு எலலை இலலை எனறும், இது வரை சொனனது சுருககமாகச சொனனதே எனறும் கூறி, ஏறகனவே பததொனபதாவது ஶலோகததில சொனனதை நினைவுபடுததுகிறான (மம தி₃வயாநாம விபூ₄தீநாம அநத நாஸதி) எனது மஙக₃ளமான செலவஙகளுககு எலலையிலலை. (தி₃வ்யாநாம) இங்கு ப்ராகருதமான

॥ भा ॥ मम दिव्यानां—कल्याणीनां विभूतीनामन्तो नास्ति; एष तु विभूतेर्विस्तरो मया कैश्चिदुपाधिभिः संक्षेपतः प्रोक्तः ॥ ४० ॥

यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।
तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोंशसंभवम् ॥ ४१ ॥

41. யத$_3$யத$_3$விபூ$_4$திமதஸத்தவம் ஸ்ரீமதூ$_3$ர்ஜிதமேவ வா ।
தததேதே$_3$வாவக$_3$சச$_2$ தவம மம தேஜோமஶஸமப$_4$வம ॥

யத யத ஸத்த்வம்—எநதெநத ஜீவராசி, **விபூ$_4$திமத**—தன்னல நியமிக்சபபடும் செலவஙகளை உடையதாய உள்ளதோ, **ஸ்ரீமத**—ஒளி உடையதாய் உளளதோ, **ஊர்ஜிதம் ஏவ வா**—மஙக$_3$ளமான காரயஙகளைத் தொடஙகுவதில ஊறறமுடையதாய விளங்குகினறதோ, **தத தத**—அநதநத ஜீவராஶியை, **தவம**—நீ, **மம**—(அளபபரிய சகதியுளள) எனனுடைய, **தேஜோம்ஶஸம்ப$_4$வம ஏவ அவக$_3$ச்ச$_2$**—நியமன ஶகதியின் ஒரு பகுதியினல உணடானது எனறே அறிவாயாக

பல செலவஙகளையும கூறுகையாலே, 'தி$_3$வயாநாம' எனபதறகு "பரமபத$_3$ததிலுளள அபராகருதமான" எனறு பொருளகொளள முடியாது ஆகையால, 'மஙக$_3$ளமான செலவஙகள' எனறு பொருளகொளளபபட்டது. "விபூ$_4$தீராதமஙஶஶஶப$_4$ா" [19] [எனது மஙக$_3$ளமான செலவஙகள்] எனறு தொடககததிலும ஶஙப$_4$மான விபூ$_4$திகள எனறலலவோ சொலலபபடடது அபபடியாஞல இதுவரை நீ சொனனது எபபடி? எனில — (ஏஷ து விபூ$_4$தோ விஸதர மயா உத$_3$தே$_3$ஶத பரோகத) இதுவரையில நான சொனன செலவஙகளின விரிவோவெனில, எனனல ஓரளவுககு வகைபபடுததிச செலவஙகளைக கூறுவதன மூலம சுருககமாகச சொலலபபடடது (பரநதப') எனது விபூ$_4$தியில ஒனறுன உனது எதிரிகளை வருததும தனமைககே எலலையிலலாமலிருககுமபோது, அநநதமான எனது விபூ$_4$திகளுககு எலலை இல்லை எனபதை நீ எளிதில உணரலாம எனறு கருதது. 40.

॥भा॥ यद्यद्विभूतिमत्—ईशितव्यसंपन्नं भूतजातं श्रीमत्—कान्तिमत्, धनधान्यसमृद्धं वा ऊर्जितं—कल्याणारम्भेषूद्युक्तम्; तत्तन्मम

42. ஏது விபூதியுடைத தேது திருவுடைய
தேது மிகவுயர்ததி யேதுபொரு—ளேததுதான்
எனனுடைய தேசதனி லேகதே சத்துளதா
வுனனுடைய நெஞ்சா லுணா.

ஏது ஏது பொருள் விபூதி உடைதது — எந்தெந்த ஜீவராசி தன்னுல நியமிக்கபபடும் செலவஙகளே உடையதாய விளஙகுகினறதோ, **ஏது ஏது திருவுடையது**— எநதெந்த ஜீவராசி ஒளியுடையதோ, **ஏது ஏது மிக உயர்ததி** — எந்தெநத ஜீவராசி மங்க$_3$ளமான கார்யஙகளேத தொடஙகுவதில ஊற்றமுடையதாய விளஙகுகினறதோ, **அதுதான்**—அநத ஜீவராசி, **என்னுடைய**—(அளவற்ற சகதியுடைய) எனனுடைய, **தேசு அதனில ஏகதேசதது உளதா** — ஶக்தியில ஒருபகுதியிலிருநது உண்டானதாக, **உனனுடைய நெஞ்சால் உணர்**—உனனுடைய நெஞசால நினேப்பாயாக

41. "**பராத$_4$ாஙயத**" [19] [முக$_2$யமான விபூ$_4$திகளே] எனறு தொடஙகி இதுவரையில சொலலபபட்ட விபூ$_4$திகள, சொல்லபபடாதவையும, அவஶயம சொலலவேணடியவையுமான மறறும பல முக$_2$யவிபூ$_4$திகளுககு எடுததுககாட்டேயாகும எனறு கூறி இநத பரகரணததை நிறைவுபடுததுகிருன. (யத யத ஸததவம) எநத எநத ஜீவராசி இஙகு விபூ$_4$தியுடையதாகக கூறுகையாலே ஸதவஶப$_3$த$_3$ததுககு ஜீவராசி எனறு பொருள் கூறுவதே பொருநதும (விபூ$_4$திமத) தனனுல் நியமிககபபடும செலவஙகளே உடையதாய விளஙகுகினறதோ (ஶ்ரீமத) எது எது ஒளியுடையதாய விளஙகுகினறதோ. "விபூ$_4$திமத" எனனும பத$_3$ததில செலவஙகளேச சொலலிவிட்டபடியால இஙகு 'ஶ்ரீ' ஶப$_3$த$_3$ததுககுச செலவஙகளேப பொருளாகக கொளளாமல 'ஒளி' பொருளாகக கொள்ளபபட்டது. கோ$_3$ப$_3$லீவாதத$_3$ நயாயததாலே — விபூ$_4$திஶப$_3$த$_3$ததாலே உயிருளள ஆடு மாடு முதலான செலவஙகளேயும், ஶ்ரீஶப$_3$த$_3$த்தாலே உயிரறற த$_4$நம த$_4$ாநயம முதலான செலவஙகளேயும குறிபபதாகவும

तेजोंशसंभवमित्यवगच्छ। तेजः—पराभिभवनसामर्थ्यम्, ममाचिन्त्यशक्तेर्नियमनशक्त्येकदेशसंभवमित्यर्थः ॥ ४१ ॥

கொள்ளலாம். ஆகையாலே விபூ₄தி ஶ்ரீஶப்₃த₃ங்களிடையே புநருக்தி யில்லை. (ஊர்ஜிதமேவ வா) என்றெந்த ஜீவராசி மங்க₃ளமான காரியங் களைத் தொடங்குவதில் ஊற்றமுடையதாய் விளங்குகின்றதோ. 'ஊர்ஜிதம்' என்பதற்குப் பொதுவாக 'உயர்வுடையது' என்று பொருள்கொண்டால், "விபூ₄திமத், ஶ்ரீமத்" என்று ஒவ்வொரு வகை யான உயர்வுடையனவற்றைக் குறிக்கும் பத₃ங்கள் தேவையில்லை என்று ஆகிவிடுமாகையால் இப்படிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. 'ஊர்ஜா' ஶப்₃த₃ம் சோர்வடையாத முயற்சியுடைமையைக் குறிக்குமன்றோ இங்கு மூன்றைச் சொன்னது ப₃லம் முதலானவற்றை உடைய மற்ற ஜீவராசிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (தத் தத்) அந்தந்த ஜீவ ராஶியை (த்வம்) நீ. (மம தேஜோம்ஶஸம்ப₄வம் ஏவ அவக₃ச்ச₂) அளப்பரிய ஶக்தியுள்ள என்னுடைய நியமன சக்தியின் ஒரு பகுதி யினால் உண்டானது என்றே அறிவாயாக இங்கு தேஜஶ்ஶப்₃த₃ம் திருமேனியின் ஒளியாகிற தேஜஸ்ஸைக் குறிக்கிறதாகக்கொண்டால், அதின் ஒரு பகுதியிலிருந்து ஜீவராசிகள் உண்டாவது என்பது பொருந்தாது, ஆகையால் இங்கு தேஜஶ்ஶப்₃த₃ம் பராபி₄ப₄வந ஸாமர்த₂யம் (பிறரை வெற்றிகொள்ளும் திறமை) எனப்படும் நியமன சக்தியாகிற ஆத்மகு₃ணத்தைக் குறிப்பதென்று கொள்வதே பொருந் தும் "தேஜஸோऽம்ஶ ஸம்ப₄வ யஸ்ய தத் தேஜோம்ஶஸம்ப₄வம்" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே இந்த ஶப்₃த₃ம் "அந்தத் தேஜஸ்ஸின் ஒரு பகுதியைக் காரணமாகக் கொண்டது" என்று பொருள்படுகிறது இதையே "**யஸ்யாயுதாயுதாம்ஶாம்ஶே விஶ்வஶக்திரியம் ஸ்தி₂தா**" [வி-பு 1 9 53] [எவனுடைய ஶக்தியின் பலலாயிரத்தின் ஒரு பகுதி யில் இவ்வுலகமாகிற ஶக்தி நிலைநிற்கிறதோ] என்று ஶ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் பராஶர மஹர்ஷி அருளிச்செய்தார் இதையொட்டி 'மம' என்னும் பத₃ம் "நினைத்தற்கரிய ஶக்தியையுடைய என்னுடைய" என்று பொருள்படுகிறது இந்த ஶக்தியானது உப₄யவிபூ₄தியை யும் விஷயமாகக் கொண்டது என்பதும், தடைபடாதது என்பதும், சேராததையும் சேர்ப்பிக்கவல்லது என்பதும் "பராஸ்ய ஶக்திர் **விவிதை₄வ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபா₄விகீ**" [ஶ்வேதாஶ்வதர 6-8] [இந்தப் பரமாத்மாவுக்கு மேலானதாய், பலவித₄மானதாய், இயல்வானதான ஶக்தி ஓதப்படுகிறது] முதலான ப்ரமாணங்களில் உத₃கோ₄ஷிக்கப் பட்டது மலையையே பெயர்த்துக்கொண்டு செல்லவல்ல சண்ட₃

अथवा बहुनैतेन किं ज्ञातेन तवार्जुन।
विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्॥ ४२॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु विभूतिविस्तरयोगो नाम दशमोऽध्यायः॥ १०॥

42. அத₂வா ப₃ஹுநைதேந கிம் ஜ்ஞாதேந தவார்ஜுந।
விஷ்டப₄யாஹமித₃ம் க்ருத்ஸ்நமேகாம்ஶேந ஸ்தி₂தோ ஜக₃த் ॥

இதி ஶ்ரீமத்₃ப₄க₃வத்₃கீ₃தாஸு உபநிஷத்ஸு
விபூ₄திவிஸ்தரயோகோ₃ நாம த₃ஶமோऽத்₄யாய ॥

அர்ஜுந—அர்ஜுநா!, **அத₂வா**—அன்றிக்கே, **ப₃ஹுநா ஏதேந ஜ்ஞாதேந**—பலவித₄மாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த ஜ்ஞானத்தினாலே, **தவ கிம்**—உனக்கு என்ன பயன்? **அஹம்**—நான், **இத₃ம் க்ருத்ஸ்நம் ஜக₃த்**—இவ்வுலகு முழுவதையும், **ஏகாம்ஶேந**—(என் சக்தியின்) ஒரு சிறு பகுதியாலே, **விஷ்டப₄ய ஸ்தி₂த**—த₄ரித்து நிற்கிறேன்

43. இந்தப் பலவா வியம்பிய மெய்ஞ் ஞானத்தா
லெந்தப் பயனா மிகல்விசயா—முந்தையெனம்
சத்திலே சத்தாய்ச் சகத்தனைத்தும் பற்றிநா
னத்திலே நிற்ப னமர்ந்து.

இகல் விசயா—போரில் வெற்றியே காணும் அர்ஜுநா!, **இந்த பலவா இயம்பிய மெய் ஞானத்தால்**—இப்படிப் பல வாறாக என்னால் சொல்லப் பட்ட உண்மையறிவாலே, **எந்த பயன் ஆம்**—என்ன பயன் உண்டாகும்? **முந்தை**—அநாதிகாலமாக, **என் அம்சத்திலே**—எனது சக்தியின் சிறுபகுதியாலே, **சகத்து அனைத்தும் பற்றி**—உலகனைத்தையும் த₄ரித்து நின்று, **நான்**—நான், **அத்திலே**—அவ்வுலகனைத்திலும், **சத்தாய் அமர்ந்து நிற்பன்**—விகாரமற்றவனாகப் பொருந்தி நிற்கிறேன்

மாருதத்திற்கு ஒரு துரும்பை அடித்துச்செல்வது அதன் சக்தியின் ஒரு சிறுபகுதியாலேயே நடப்பதுபோலே, நினைத்தற்கரிய சக்தியையுடைய தன்னுடைய சக்தியின் ஒரு சிறு பகுதியையே எல்லாப் பொருள்களும் காரணமாகக்கொண்டவை என்றதாகிறது

॥ भा ॥ बहुनैतेनोच्यमानेन ज्ञानेन किं प्रयोजनम् । इदं चिद्चिदात्मकं कृत्स्नं जगत्कार्यावस्थं कारणावस्थं स्थूलं सूक्ष्मं च स्वरूपसद्भावे, स्थितौ, प्रवृत्तिभेदे च यथा मत्सङ्कल्पं नातिवर्तेत ; तथा मम

42 "பராத்₄ாநயத" [19] என்று முக₂யமான விபூ₄திகளைச் சொல்லுவதாகத் தொடங்கிய ப்ரகரணத்தைச் சென்ற ஶ்லோகத்தோடு நிறைவுபடுத்தினன் இந்த ஶ்லோகத்தில் முக₂யமானவை அமுக₂யமானவை என்னும் வாசியில்லாமல், விபூ₄திகள் அனைத்தையும் சுருங்கக் கூறுகிறான் (அத₂வா) முன்வாக்யத்தில் சொன்ன ப்ரகரணபே₄த₃த்தைக் காட்டுகிறது (ப₃ஹுனா ஏதேந ஜ்ஞாநேந தவ கிம்) இதுவரையில் என்னால் சொல்லப்பட்ட முக₂யவிபூ₄திகளைப் பற்றிய அறிவால் உனக்கு என்ன பயன்? எவ்வளவு சொன்னாலும் என்னுடைய முக₂யவிபூ₄திகளின் எல்லையை அறிவதாகிற பயன் உனக்கு ஸித₃தி₄க்காது என்று கருத்து ஏதத்' எனும் ஶப₃த₃ம் "ஏதோ சில சொன்னவேயொழிய முழுவதும் சொல்லிமுடிக்க முடியாது" என்று காட்டுகிறது இனி உத்தரார்த்த₄த்தாலே, முக₂யாமுக₂யவிப₄ாக₃மற உலகிலுள்ள எல்லா நிலையிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும்—எனது பெருமையின் சிறு திவலையாலே ஸத்தா ஸதி₂தி ப்ரவருத்திகளைப் பெற்று என் ஸங்கல்பத்தை மீறமாட்டாமலிருக்கும் விபூ₄திகளே எனக் காட்டுகிறான். (இத₃ம் க்ருத்ஸ்நம் ஜக₃த்) "இத₃ம்" என்று அந்தந்த ப்ரமாணங்களால் அறியப்படும் விசித்ரமான பொருள்களை உணர்த்துகிறதாகையாலே, ப₃த்₃த₄ முக்த நித்யரூபமான த்ரிவித₄ சேதனரும், ஶுத₃த₄ஸத்வ ப்ரக்ருதி காலரூபமான த்ரிவித₄ அசேதனங்களும் அடங்கிய உப₄யவிபூ₄தியையும் காட்டுகிறது 'க்ருத்ஸ்நம் ஜக₃த்" என்று காரண நிலையில் ஸூக்ஷ்மமாகவும், கார்ய நிலையில் ஸ்தூ₂லமாகவும் இருக்கும் உலகனைத்தையும் காட்டுகிறது (அஹம் ஏகாம்ஶேந விஷ்டப₄்ய ஸதி₂த) முற்கூறிய உலகனைத்தையும், ஸத்தா ஸதி₂தி ப்ரவருத்திநிவருத்திகளில் என் ஸங்கல்பத்தை மீறமுடியாதபடி எனது பெருமையின் பல்லாயிரத்தின் ஒரு பகுதியாலே நான் த₄ரித்துநிற்கிறேன். த₄ரித்துநிற்பதற்குப் பயன், உலகனைத்துக்கும் ஸத்தா ஸதி₂தி ப்ரவருத்தி முதலியவற்றை அளிப்பதே என்று கருத்து. அநித்யமான பொருள்களுக்கு ஸத்தையாவது—அவற்றின் உற்பத்தி. நித்யமான பொருள்களுக்கு ஸத்தையாவது—அஸத்தைக் காட்டிலும் (இல்லாத பொருளைக்காட்டிலும்) வேறுபட்டிருக்கை நித்யமான பொருள்களுடைய ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய நித்யேச்சை₂யால் ஸித₃தி₄ப்பது என்பது முன்னமே விளக்கப்பட்டது. 'ஏகாம்ஶேந' எனும் பத₃ம் — முன் ஶ்லோகத்தில

महिम्नोऽयुतायुतांशेन विष्टभ्याऽहमवस्थितः। यथोक्तं भगवता पराशरेण— * यस्यायुतायुतांशांशे विश्वशक्तिरियं स्थिता (वि.१.९ ५३) इति॥ ४२॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये दशमोऽध्यायः॥ १०॥

பகவத கீதை வெணபா

(பததாமததியாயததின ஸாரததைக கூறும் பாசுரம்)

முததியருண மாயன முழுதருளுஞ் சீர்கதைை
பததி வளாததுயர் பத்தாமோத – தொததிசையி
லெபபொருளுந தானு யிசைநத படிவிரிதத
திபபொருளாயந தேமுடிநத திஙகு.

வாதிகேஸரிஜீயா அருளிய பகவதகீதை வெணபாவில பததாமததியாயம நிறைவுபெறறது.

''தேஜோமஶ ஸமப₄வம'' எனனுமிடததில சொன்னதுபோலே ''எனது நியமன ஶகதியாகிற பெருமையின ஒரு திவலையாலே'' எனறு பொருளபடுகிறது ஏகாப₃த₃ம பலலாயிரததில ஒரு பகுதியைக காட்டுகிறது 'விஷடப₄ய' எனறதால, அபபொருளகள ஸவதநதர மாகத தொழிலபுரியமுடியாதபடி அவறறை த₄ரிததுநிறகினறமை காட டபபடுகிறது அனறிககே, தன வசபபடுததுகையாகிற அதி₄ஷட₂ா னததைக கூறுவதாகவும கொளளலாம சென்ற ஶ்லோகததில **''தேஜோமஶஸமப₄வம'** எனறும, இஙகு **''ஏகாமஶேந விஷடப₄ய ஸதி₂த''** எனறும கூறுவதையே பராஶரமுனிவரும **''யஸயாயுதா யுதாமஶாமஶே விஶவஶகதிரியம ஸதி₂தா''** *[வி பு 1 9-53]* [எவ னுடைய ஶகதியின பலலாயிரததின ஒருபகுதியாலே இவவுலகமாகிற ஶகதி த₄ரிககபபடடுநிறகிறதோ] எ ன று ஸ்ரீவிஷணுபுராணததில அருளிசசெயதாா அநத ஶலோகததையும கீ₃தையின இநத ஶலோகததையும திருவுளளமபறறியே, பரமாசாாயரான ஆளவந் தாா தமது ஸதோதரரதனததில **''கஸயாயுதாயுதஶதைககலாம ஶகாமஶே விஶவம விசிதர சித₃சித பரவிப₄ாக₃ வருததம''** [ஸதோ-ர 12] [விசிதரமான சேதனசேதனப பிரிவுகளையுடைய இவவுலகம எவனுடைய ஶகதியின் பலலாயிரததின ஒரு பகுதியாலே த₄ரிககபபடுகிறது?] எனறு கேளவிகேடடுப பரததவநிாணயம செய தருளினா (அாஜுன!) நீ வெளளை மனத்தினனன வைஷணவ னுகையாலே உனககு இபபரமஸாரமான அாதத₂ததைச சொனனேன எனறு கருதது 42.

ஸ்ரீகிருஷணஸவாமி த₃ாஸன இயறறிய கீ₃தாாதத₂விவரணததில பததாமத₄யாயம நிறைவுபெறறது.

முத்தி அருள் மாயன் — மோக்ஷத்தை அருளுகின்ற மாயப்பிரானான கண்ணன், **முழுது அருளும் சீர்க்கீதை**— முழுமையாக அருளிச்செய்த சிறப்புடைய கீ₃தையின், **பத்தி வளர்த்து உயர் பத்தாம் ஓத்து அது**—ப₄க்தியோக₃த்தின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகையாலே உயர்வுபெற்ற பத்தாமத்தியாயம், **எப்பொருளும் தானாய இசைந்தபடி விரித்து**—எல்லாப் பொருள்களும் (தன் செல்வமாகை யாலே) தான் என்று சொல்லும்படி பொருந்தியிருக் கின்றமையை விளக்கி, **இப்பொருள் ஆய்ந்தே**—இவ் வாத்த₂த்தை ஆராய்ந்து முடிவுகட்டி, **இசையில் ஓத்து**— (மற்ற அத்₄யாயங்களுடன்) இசையிலும் புகழிலும் ஒத்த தாய், **இங்கு முடிந்தது**—இப்போது நிறைவுபெற்றது

கீதார்த்த ஸங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேத₃ாந்ததே₃சிகர் அருளியது)

பத்தாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

11. **எல்லை யிலாத்தன் சீலமா மின்னமு தக்கடலு**
மெல்லை யிலாத விபூதி யெலாந்தன் தானமையு
மெல்லையில் பத்தி தனையெழு விக்கத் திருவருளா
லெல்லையி லீச னியம்பின னிந்திரன் மைந்தனுக்கே.

உரை — எல்லையில் ஈசன்—அளவற்ற (சக்தியுள்ள) ஸர்வேஶ்வரன், **இந்திரன் மைந்தனுக்கு**—இந்திரனுடைய புத்திரனான அர்ஜுனனுக்கு, **எல்லையில் பத்திதனை எழுவிக்க**— அளவற்ற ப₄க்தியையுண்டாக்கி வளர்ப்பதற்காக, **எல்லை யிலாத**—அளவற்ற, **தன் சீலமாம்**—தன் திருக்கல்யாண கு₃ணங்களாகிய, **இன் அமுதக் கடலும்**—இனிய அமுத மயமான ஸமுத்₃ரமும், **எல்லையிலாத விபூதி எலாம்**—அள விட்டுக் கூறமுடியாத உலகம் முழுவதும், **தனது ஆன மையும்**—தன் நியமனத்துக்குட்பட்டதாயிருத்தலும் (ஆகிய இவற்றை), **திரு அருளால்**—சிறந்த கருணையோடு, **இயம் பினன்**—உபதேசித்தான்.

கீ₃தா ஶலோகாதத₂ச சுருககம
பததாமததியாயம

ஶலோ　　அாதத₂ம

1-3. தனனை தே₃வாதி₃தே₃வனுக அநுஸநதி₄பபதால, ப₄கதி உணடாவதறகுத தடையான பாபஙகள் நீஙகி, ப₄கதி யுணடாகும எனறு கணணன அர்ஜுனனுககு நிருபிததல.

4-8. த₃ஶாது ஐஶவாயம, கலயாணகு₃ணஙகள ஆகியவறறை அநுஸநதி₄பபதால், உணடான ப₄கதி வளரும எனறு கணணன அாஜுனனுககு நிருபிததல.

9-11. ப₄கதியின உசசநிலையை அடைநத ஸவயமப்ரயோஜன ப₄கதிநிஷட₂னின பெருமையை விளககுதல.

12-18 கணணனுடைய கலயாண கு₃ணசசோததியையும, செலவச் சிறபபையும சுருககமாகக கேட்ட அாஜுனன அதன விரி வைக கேடகவிருமபி வாாததை சொலலுதல்.

12-15 கணணன முன ஶ்லோகஙகளில சுருஙகசசொனன அாத த₂ஙகளில தனககுள்ள நமபிககையையும் அந்த நமபிககை யால அதில அஸூயை இலலாமலிருபபதையும அாஜுனன காடடுதல.

16-18 விபூ₄திகளை விரிவாகச சொலலவேணடுமெனறு அாஜுனன கணணனை வினவுதல.

19 கணணன தனது விபூ₄திகளை ஒவ்வொனருக விரிவாக வாணிபபதும் கேடபதும இயலாதாகையால முக₂யமான வறறைச சுருககமாக வகைப்படுததிக் கூறுவதாக பரதிஜஞை செயதல்.

20. ஶலோகததின முறபாதியில—தனனைத தன விபூ₄தியான மறற பொருள்களோடு அடுததுளள ஶலோகஙகளில ஒரே வேறறுமையில படிபபதறகுக காரணம - அவை தனககு ஶரீரமாகவும தான அவறறுககு ஆதமாவாகவும் இருபபதே எனறு காடடி, பிறபாதியாலே—அனைததையும் படைத்தளித தழிபபவனுயிருககை முதலான கலயாணகு₃ணஙகளே யோக₃ஶப₃த₃ததால சொலலபபடுகினறன எனறும, அடுத துள்ள ஶலோகஙகளில தனனை மறற பொருள்களோடு ஒரே வேறறுமையில படிபபதறகு அவை காாயபபொரு ளாகவும,தான அவறறுககுக காரணமாகவுமிருபபது மறறொரு ஹேதுவாகும எனறும கணணன காட்டுதல்.

21-*39 பறபல பொருளகளோடு கணணன தனனை ஒரே வேறறுமை யில படிததல.

ஆளவநதாா அருளிய

கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க₃ரஹம்

[பதிஞேராமததியாயததின் சுருககம்]

एकादशे स्वयाथात्म्यसाक्षात्कारावलोकनम् ।
दत्तमुक्तं विदिप्राप्त्योर्भक्त्येकोपायता तथा ॥ १५ ॥

15 ஏகாத₃ஶே ஸவயாத₂ாதமயஸாக்ஷாதகாராவலோகநம!
த₃ததமுகதம விதி₃பராபதயோாப₄கதயேகோபாயதா
தத₂ா ||

ஏகாத₃ஶே — பதிஞேராமததியாயததில, **ஸவயாத₂ாதமய ஸாக்ஷாதகாராவலோகநம**—தனனை உளளபடி காணபதறகுரிய தி₃வயமான சணா, **த₃ததம் உகதம**— (அாஜுனனுககுக் கணணனுல) கொடுக்கபபட்டதெனச சொலலபபட்டது, **தத₂ா**—அவவணணமே, **விதி₃பராப தயோ** —(பரமபொருளை) அறிவது, (காண்பது), அடைவது ஆகியவை, **ப₄க்தயேகோபாயதா** — ப₄கதியொனறையே காரணமாசக கொணடவை (எனறும), **உகதம**—சொலலப படடது

39*. தனனைப பறபல பொருளகளோடு ஒரே வேறறுமையில படிததததறகுத தான அனைததுககும அநதாயாமியாயிருபபதே காரணம எனறு நிக₃மநம செயதல

40 தன விபூ₄திகளுககு எலலையிலலாமையால ஓரளவுககே அவறறைச சொனனேன எனறு கூறல.

41. இதுவரையில சொலலபபடட விபூ₄திகள—சொலலபபடாத வையும அவஶயம சொலலவேணடியவையுமான மறறும பல முக₂யவிபூ₄திகளுககு எடுததுககாடடே எனறு கூறி பரகரணததை நிறைவுபடுததல

42. முக₂யமானவை, அமுக₂யமானவை எனனும வாசியிலலாமல பார்ககுமபோது, எலலா உலகமும தனனுடைய ஸஙகலபத தின ஒரு சிறு பகுதியாலே த₄ரிககப்படும விபூ₄தியே எனறு கூறி அத₄யாயததை முடிததல.

பததாமததியாயததின கீ₃தாாலோகாாதத₂ச சுருககம நிறைவுறறது

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய
பகவதகீதை வெணபா—அததியாயம 11
விசுவரூபதாசனம
அததியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

பாரததனுககு மாயனருள கீதைப பதிஞெனறு
மோததிவ வுலகெலலா முடமபதனிற—கோததபடி
காடடுமது தனனறிவு கணடடைத றனபததி
கூடடுமதுஞ சொலலுங குறிதது

பாரததனுககு— அர்ஜுனனுக்கு, *மாயன அருள* — மாயப் பிரானுகிய கணணன அருளிய, *கீதை பதிஞெனறும ஓதது*— கீதையின பதிஞெனரும் அத்தியாயம், *இவ்வுலகெலலாம*— இவவுலகனைத்தையும், *உடமபதனில*—தன் சரீரத்தில், *கோத்த படி காடடுமது*—(கண்ணன் ஒரு பகுதியாகக்) கோத்துக கொணடிருககும்படியைக காட்டுவதாகும் *தன அறிவு கணடு அடைதல*—தன்னை அறிவதும், காண்பதும், அடைவது மாகிற பயனகளை, *தனபததி கூடடுமதும்*—தன் விஷயமான பக்தியோகம் கூட்டிவைபபதையும், *குறிததுச சொலலும*— குறிககொண்டு கூறும்

ஸ்ரீ கருஷணஸவாமி தாஸன இயறறிய
கீதார்தத விவரணம—பதினேராம் அததியாயம்
முன அததியாயததோடு ஸஙகதியும், இவவததியாயாதத்ச் சுருக்கமும்.

முநதின பததாமத்தியாயத்தில—பகதியோகம் உணடாவதற காகவும், அது வளாவதறகாகவும், மறறுளள அனைவருடைய குணஙகளைக காடடிலும சிறபபுறறதாய, இயலவானதாய, எமபெருமா னுககே உரியதான கலயாணகுணககூட்டததோடு கூட, எமபெருமான அனைததுககும ஆதமாவாயிருககிருன எனனும உணமையும, அக காரணததாலேயே அவனைககாட்டிலும வேறுபட்டதாய, சேதனப பொருள்களும அசேதனபபொருளகளும நிறைநததான எலலா உலகும அவனுககு சரீரமாயிருககையாலே தமது ஸவரூபஸதிதி பரவருததிகளனைததையும அவனுககு அதீனமாககொணடுளளன எனனும உணமையும கூறபபடடன. எமபெருமானுககே உரிய

श्रीः

अथ एकादशोऽध्यायः ॥

॥भा॥ एवं भक्तियोगनिष्पत्तये तद्विवृद्धये च सकलेतरविलक्षणेन स्वाभाविकेन भगवदसाधारणेन कल्याणगुणगणेन सह भगवतस्सर्वात्मत्वं तत एव तद्व्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्य चिदचिदात्मकस्य वस्तुजातस्य तच्छरीरतया तदायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तित्वं चोक्तम्। तमेतं भगवदसाधारणं स्वभावं कृत्स्नस्य तदायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिता च भगवत्सकाशादुप-

---

இப்படிப்பட்ட ஒப்புயர்வற்ற பெருமையையும், உலகனைத்தும் அவனுக்கு அதீநமான ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை உடைத்தாயிருக்கையையும் எம்பெருமானிடமிருந்தே கேட்டு 'இது உண்மையானதே' என்று உறுதிபூண்டு, அத்தகைய பெருமையுடைய எம்பெருமானை நேரே காண விரும்பிய அர்ஜுனன் இப்பதினோராமத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் விஸ்வரூபத்தைக் காட்டும்படி கண்ணனைக் கேட்கிறான். அவ்வண்ணமே மேல் ஶ்லோகங்களில் எம்பெருமானுடைய அருளினாலே அந்த விஸ்வரூபத்தைக் காணும் ப்ரகாரம் விவரிக்கப்படுகிறது. இவ்வத்தியாயத்தில் "ஸர்வாஶ்சர்யமயம் தேவம் அநந்தம் விஶ்வதோமுகம்।" (11) [எல்லா ஆஶ்சர்யங்களும் நிறைந்தவனும், ஒளிவீசுகின்றவனும், அளவற்றவனும், எல்லாத் திசைகளிலும் முகங்களை உடையவனுமான அப்பெருமானை அர்ஜுனன் கண்டான்)] என்று தொடங்கி, "தத்ரைகஸ்தம் ஜகத் க்ருத்ஸ்நம் ப்ரவிபக்தமநேகதா। அபஶ்யத்" 13) [அப்பெருமானின் திவ்ய ஶரீரத்தில் பலவகையான பிரிவுகளையுடைய உலகனைத்தையும் அர்ஜுனன் கண்டான்] என்பதீறாக இவ்விஷயம் விளக்கப்படுகிறதன்றோ. இந்த விஶ்வரூபதர்ஶநத்துக்குப் பிறகு இவ்வத்தியாயத்தின் கடைசியில் "பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந। ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப।" (54) [எதிரிகளை வெல்லும் அர்ஜுனா! அநந்யபக்தியினாலேயே நான் இவ்வண்ணமாக அறிவதற்கும் காண்பதற்கும் உள்ளபடி அடைவதற்கும் தக்கவன் ஆவேன்] என்னும் ஶ்லோகத்தில் தன் விஷயமான ஜ்ஞான தர்ஶந ப்ராப்திகளை அநந்ய பக்தியாகிற உபாயத்தினாலேயே அடையலாம் என்னும் விஷயமும் விளக்கப்பட்டது.

श्रुत्यैवमेवेति निश्चित्य तथाभूतं भगवन्तं साक्षात्कर्तुकामोऽर्जुन उवाच। तथैव भग त्प्रसादादनन्तरं द्रक्ष्यति। * सर्वाश्चर्यमयं देवमनन्तं विश्वतोमुखम्.. तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा॥ (११. १३) इति हि वक्ष्यते।

अर्जुन उवाच—

मदनुग्रहाय परमं गुह्यमध्यात्मसंज्ञितम्।
यत्त्वयोक्तं वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम॥ १॥

1. மத₃நுக்₃ரஹாய பரமம குு₃ஹயமத₄யாதமஸம்ஜஞிதம்।
யததவயோகதம வசஸதேந மோஹோऽயம் விக₃தோ மம॥

அர்ஜுன உவாச—அர்ஜுனன் சொனஞன — **மத₃நு க்₃ரஹாய**—எனககு அருளபுரிவதற்காகவே, **பரமம் குு₃ஹ யம்**—பரமரஹஸயமாய, **அத₄யாதமஸம்ஜஞிதம் வச.**— ஆதமாவைப பறறிச சொலலவேணடியதெலலாம அடங கிய (முதல ஆறு அததியாயஙகளாகிற) வாாததைத, **யத தவயா உக்தம்**—யாதொன்று உனஞல கூறப்பட்டதோ, **தேந**—அவ்வாாததையால, **மம அயம் மோஹ**—எனனு டைய இநத ஆதமவிஷயமான மயககம, **விக₃த.**— முழுவதும அடியோடு நீஙகிறறு

---

1. மாயன பெருமை வகைகேட டகமகிழ்நது
தூய விசயனித தொலலுலக—மேயவகை
காணவிருப புறற கருததா லவனெஞசம்
பூணவுரை செயதான புகழநது.

மாயன பெருமை வகைகேடடு-மாயஞகிற கணண ஞடைய பல வகைபபடட பெருமைகளைக கேடடு, **அக மகிழநது** — தன நெஞசு மகிழசசியுற்று, **தூய விசயன**— குறறமறற ஆாஜுனன, **இத தொல உலகம் மேய வகை காண விருபபுறற கருததால**—பிரதயக்ஷமாயுள்ள இப்பழமை யான உலகம (கண்ணனின சரீரததில) பொருநதி நிற்

|| भा || देहात्माभिमानरूपमोहेन मोहितस्य ममानुग्रहैकप्रयोजनाय परमं गुह्यम्—परमं रहस्यमध्यात्मसंज्ञितम्— आत्मनि वक्तव्य वचः *न

கும வகையை நேரே காண விருமபிய எண்ணததால, **அவன் நெஞசம பூண** — கண்ணனுடைய நெஞசத்தில பொருந்துமபடி, **புகழநது உரை செயதான**—கணணனைப் புகழந்து பேசலுற்றுன

2. என்பா லிரக்கத்தா லீரு மறைபொருளா
நினபா லறிவமர நீயுரைதத—வினபாருஞ்
சொல்லாலென் மோகந துவககியுட னில்லாதே
யெலலாங கழிநத தெனககு.

எனபால இரககததால்-எனக்கு அருள்புரிவதற்காகவே, **ஈரும் மறை பொருளாம்**—மேலான ரஹஸ்யார்த்த₂மாய, **நின பால் அறிவு அமர**—உனக்கு ப்ரகாரமான அறிவுமயமான ஆத்மாவைபபறறி, **நீ உரைதத**—நீ கூறிய, **இனபாரும சொலலால்**—இனபம நிறைந்த (முதல ஆறு அத₄யாயஙக ளாகிற) வார்த்தையால, **என மோகம் எலலாம்**—எனனு டைய மயககம எலலாம, **துவக்கி உடன்**—வாஸனையோடு, **நில்லாதே**—எனனிடம நிலலாமல, **எனக்கு கழிநதது**— எனககுக கழிநதுவிடடது.

1. இவவததியாயததில மேல நாலாம ஶ்லோகத்திலே கணண னின விஶ்வரூபததை நேரே காணவேணடும எனறு பிரார்த்தி₂பபதன பொருடடு, முதல மூனறு ஶ்லோகஙகளாலே தனது நனறியையும, ஆஸதிகயததையும, கருஷ்ணப₄கதியையும காடடுகிறுன அர்ஜுனன அதில முதல ஶ்லோகததில 'அத்₄யாதம ஸமஜ்ஞிதம' என்னும பத₃ம வழஙகப்படடிருககையாலும, இரணடாவது ஶ்லோகம ஏழாவது அததி யாயததின பொருளைத தெளிவாகச சொலலுகையாலும முதல ஶ்லோ கததில—முதல ஆறு அததியாயஙகளின அரதத₂ததை அநுவதி₃ததது அதன ப₂லனைத தனது தே₃ஹாதம மயககம நீஙகிறறு எனறு அர்ஜுனன கூறுகிறுன என விளஙகுகிறது (மத₃நுக₃ரஹாய) தே₃ஹததையே ஆத்மாவாக எணணி மயஙகும மயககததை உடைய எனககு அருளபுரிவதறகாகவே. ஶ்லோகததின பிறபாதியில

त्वेवाहं जातु नासम् (२.१२) इत्यादि, तस्माद्योगी भवार्जुन (६.४६) इत्येतदन्तं यत्त्वयोक्तम्, तेनायं ममात्मविषयो मोहस्सर्वो विगतः— दूरतो निरस्तः ॥ १ ॥

தனது மயக்கம் நீங்கிறறு என்று கூறுகையால, இங்கு மச்ச₂ப்₃த₃ம தே₃ஹாதம மயககததோடு கூடிய தனனைக குறிபபதே உசிதம். அர்ஜுனன வேறு எநதப பயனையும கணணனிடமிருநது எதிா பாராமையால "மத₃நுக₃ரஹாய" எனபதறகு "மம அநுக₃ரஹைக பரயோஜநாய" என்று ப₄ாஷயமிடபபடடது இதிலிருநது தனனைப போர்புரியத் தூணடுவதறகாகக கணணன இதெலலாம சொலலு கிறானலலன எனபதை அர்ஜுனன உணாநதிருககிறான் என விளஙகுகிறது. (பரமம கு₃ஹயம) பரமரஹஸயம். "மௌநம சைவாஸமி கு₃ஹயாநாம" [கீ₃தை 10-38] எனகிற இடததிற்போலே கு₃ஹயஶப₃த₃ம மௌநம முதலான கே₃ாபநஙகளைக குறிபபது இபரகரணததுககுப பொருநதாது மௌனததில மேலானது கீழா னது முதலான பே₄த₃மிலலாமையால பரம ஶப₃த₃ததால விஶேஷித திருபபது அபபொருளில அடியோடு பொருநதாது ஆகையால இஙகு 'பரமகு₃ஹயம' எனபது 'பரமரஹஸயம' எனனும பொரு ளுடையதேயாகவேணும. "ஸாவகு₃ஹயதமம' [கீ₃தை 18 64] [அனைததிலும மிக மிக ரஹஸயமானது] என்று மேலே சொலலப போகும ப₄கதியோக₃ததுககு அஙக₃மாகையால, இஙகு ஆதம ஜஞாநம பரமரஹஸயமாகக கூறபபடுகிறது. (அத₄யாதமஸம்ஜ்ஞிதம வச) ஆதமாவைப பறறிச சொலலவேணடியதனைததையும சொனன வாாததை. "ந தவேவாஹம" [கீ₃தை 2-12] என்று தொடஙகி, "தஸமாத₃ யோகீ₃ ப₄வாாஜுந" [கீ₃தை 6 46] எனபதீறாக ஆதமா வைப பறறி விரிவாகச சொனன வார்ததை இரணடாமததியாயம பனனிரணடாவது ஶலோகததுககு முநதிய பகுதி உபோத₃க₄ாத ரூபமானதாகையாலும, ஆறுமததியாயம கடைசி ஶலோகம, மத₄யம ஷடகததில சொலலபபோகும ப₄கதியோக₃ததைப பறறியதாகை யாலும இடையிலுளள ஆதமாவைப பறறிய ஶலோகஙகளனைததும இஙகு கருதபபடுகினறன என்று கொளவதே பொருநதம மேலே தன மயககம நீஙகுவதாகக கூறுகையாலே, இது தன ஆதமாவையும பறறியது என அர்ஜுனன உணாநதுகொணடான என்று விளஙகு கிறது (யத தவயா உகதம தேந மம அயம மோஹ விக₃த) ஆதமாவைப பறறிய யாதொரு வாாததை உனனால சொலலப படடதோ, அவவாாததையால எனககு ஆதமாவைபபறறி ஏறபடடி

॥ भा ॥ तथा च—

भवाप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तरशो मया।
त्वत्तः कमलपत्राक्ष माहात्म्यमपि चाव्ययम् ॥ २ ॥

2. ப$_4$வாபயயௌ ஹி பூ$_4$தாநாம ஶ்ருதௌ விஸதரஶோ மயா।

த்வத்த. கமலபதராக்ஷ' மாஹாதமயமபி சாவயயம ॥

கமலபதராக்ஷ—தாமரை இதழபோனற திருக்சணகளை யுடையவனே! **தவதத** — (பரமாதமாவான) உனனிட மிருந்தே (விளையும), **பூ$_4$தாநாம்**—எலலாப பொருளகளுக் கும, **ப$_4$வாபயயௌ**—உதபததி பரளயஙகள **விஸ்தரஶ** — விரிவாக, **மயா**—எனனல, **ஶ்ருதௌ ஹி**—கேடகபபட்டன வனறே **அவயயம**-எலலையற்றதான, **மாஹாத்ம்யம் அபி ச**-(உனனுடைய பலவகையான) பெருமையும கேட்கபபடட தனறே.

---

3. பூத மவைபிறநது போகும் வகையுனபா
லேத மறவிரிப்ப யானகேடடேன— மீதறிநதேன்
இங்களவி லுனபெருமை யேதுமொழி யாமனை
செங்கமலக் கண்ணு தெளிநது.

செஙகமலககணணு—செநதாமரைககணணனே! **உன பால்** — (பரமாத்மாவான) உனனிடமிருநதே, **பூதமவை பிறந்து போகும வகை**—எலலாப் பொருள்களும உதபததி யையும லயததையும அடையும வழியை, **ஏதம அற விரிப்ப**—குறைவிலலாமல (நீயே) கூற, **யான் கேடடேன**—நான கேடடேன, **இஙகு**—இபபோாக்களததில, **அளவில் உன பெருமை**-உனனுடைய அளவறற பெருமைகளை, **ஏதும் ஒழி யாமல**—ஒனறுவிடாமல, **தெளிநது**—தெளிவாக, **நான**—நான, **மீது அறிந்தேன்**—மிகவும அறியபபெற்றேன.

ருநத இநத மயககம் அடியோடு நீஙகிறது. "**விக$_3$த**" எனனும் பத$_3$ததில 'வி' என்னும உபஸாகக$_3$ததாலே மயககம முழுவதும் வாஸனையோடு கூட, மறுபடியும் முளைககாதபடி அழிநதமை காட்டப்படுகிறது. 1.

॥ भा॥ (तथा) सप्तमप्रभृति दशमपर्यन्ते त्वद्व्यतिरिक्तानां सर्वेषां भूतानां त्वत्तः—परमात्मनो भवाप्ययौ—उत्पत्तिप्रलयौ विस्तरशो मया श्रुतौ हि। कमलपत्राक्ष! तवाव्ययं—नित्यं सर्वचेतनाचेतनवस्तुशेषित्वं

---

2 இந்த ஶ்லோகத்தாலே—ஏழு முதல் பத்து அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை நெஞ்சில்கொண்டு "உனது ஜக₃த் காரணத்வமும், மற்றுமுள்ள பல பெருமைகளும் உன்னிடமிருந்தே என்னால் கேட்கப்பட்டன" என்று கூறுகிறான் அர்ஜுனன். (பூ₄தா நாம் த்வத்த ப₄வாப்யயௌ விஸ்தரஶ மயா ஶ்ருதௌ ஹி) "அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜக₃த ப்ரப₄வ ப்ரளயஸ்தத₂ா" [கீ₃தை 7-6] [நான் உலகம் முழுவதற்கும் உத்பத்திக்கும் லயத்துக்கும் காரணமாகிறேன்] முதலான இடங்களில் "எல்லா பூ₄தங்களும் பரமாத்மாவான உன்னிடமிருந்தே உண்டாகி லயமடைகின்றன" என்னும் விஷயம் (நீ சொல்ல) என்னால் விரிவாகக் கேட்கப்பட்டது. "த்வத்த ப₄வாப்யயௌ" என்பதற்கு (உன்னிடமிருந்து உத்பத்தி ப்ரளயங்கள்) என்று பொருள்கொள்ளும்போது உன்னிடமிருந்து ப்ரளயம் என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமை ஒட்டாமையால், ப₄வாப்யயஶப்₃த₃த்துக்கு ஸம்ஸாரமும் மோக்ஷமும் உன்னிடமிருந்து உண்டாகின்றன என்று பொருள் கொள்ளலாமேயெனில் 'ப்ரப₄வ ப்ரளயஸ்தத₂ா" [7-6] என்னும் ஶ்லோகமே இங்கு அநுவதி₃க்கப்படுகிறதாகையாலே, உத்பத்தி ப்ரளயங்களைக் கூறுவதே பொருந்தும். ஐந்தாம் வேற்றுமை நிமித்தோபாத₃ாந ஸாத₄ாரண ஹேதுமாத்ரத்தைக் குறிக்குமாகையால், 'உன்னிடமிருந்து லயம்' என்பதும் பொருந்திவிடுகிறது. "த்வத்த ஶ்ருதௌ" என்று அந்வயித்து 'உன்னிடமிருந்து கேட்கப்பட்டன' என்று பொருள்கொள்வதைக் காட்டிலும் "த்வத்த ப₄வாப்யயௌ" என்று 'உன்னிடமிருந்து உத்பத்தி ப்ரளயங்கள்' என்று பொருள் கொள்வதிலே ஸ்வாரஸ்யம் அதி₄கம். 'பூ₄தாநாம்' என்பதில் பன்மை அஸங்கோசந்யாயத்தாலே "க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜக₃த" (7-6) என்று முன் எடுக்கப்பட்ட எல்லா பூ₄தங்களையும் காட்டுகிறது (கமலபத்ராக்ஷ! தவ அவ்யயம் மாஹாத்ம்யம் ச ஶ்ருதம்) செந்தாமரை இதழ்போன்ற கண்ணையுடையவனே! உனது அழிவற்ற பெருமையும் கேட்கப்பட்டது. (கமலபத்ராக்ஷ!) செந்தாமரைக்கண்ணா! "தஸ்ய யதா₂ கப்யாஸம் புண்ட₃ரீகம் ஏவம் அக்ஷிணீ" [சா₂ந் 1-6-7] [ஸூர்யனின் நடுவிலுள்ள அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ஸூர்யனால்

ज्ञानबलादिकल्याणगुणगणैस्त्वमेव परतरत्वं सर्वाधारत्वं चिन्तितनिमि-षिताादिसर्वप्रवृत्तिषु तवैव प्रवर्तयितृत्वमित्याद्यपरिमितं माहात्म्यं च श्रुतम्। हिशब्दो वक्ष्यमाणदिदृक्षाद्योतनार्थः ॥ २॥

एवमेतद्यथाऽऽत्थ त्वमात्मानं परमेश्वर।
द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम॥ ३॥

3. ஏவமேதத$_3$யதா$_2$஽஽தத$_2$ தவமாதமாநம பரமேஶவர।
த$_3$ரஷடுமிசசா$_2$மி தே ரூபமைஶவரம புருஷோததம ॥

பரமேஶவர — ஸாவேஶவரனே !, **புருஷோததம** — புருஷோததமனே !, **யதா$_2$ தவம ஆதமாநம ஆதத$_2$**—நீ

மலாநத தாமரைபோனற இரு கணகள உள] எனறு உபநிஷதது செநதாமரைக கணணேயே ஸூாயமணட$_3$ல மத$_4$யவாததியான பரமாதமா எனறு காடடி, "ஸ ஏஷ யே சாமுஷமாத பராஞசோ லோகா தேஷாம ச ஈஷடே தே$_3$வகாமாநாம ச"[சா$_2$ந1-6 8] [ஸூாய மணட$_3$லததுககும மேலேயுளள உலகஙகளேயும, அஙகு தே$_3$வாகள விருமபும பே$_4$ாக$_3$யம முதலானவறறையும அவன நியமிககிருன]எனறு அவனே ஸாவலோக நியநதா எனனும பெருமையையும கூறிற றனரே "தவதத" எனபதை 'தவ' எனனும "ஶருதெள" எனபதை 'ஶருதம' எனறும் வேறறுமையையும, வசனததையும மாறறியமைததுககொளளவேணும மாஹாதமயமாவது— 'பூ$_4$மிராப" [7-4, 5] எனனுமிடததில சொலலபபடட ஸகல சேதநாசேதந ஶேஷிதவம, "மதத பரதரம நாநயத" [7-7] எனனுமிடததில சொல லபபடட ஜஞானம ப$_3$லம முதலிய கல்யாணகு$_3$ணஙகளாலே மிக மிக உயாநதிருககை, "மயி ஸாவம"[7-7] எனனுமிடததில சொலலபபடட ஸாவாத$_4$ாரதவம, "பு$_3$த$_3$தி$_4$ா ஜஞாநம" [10-4] முதலான இடங களில சொலலபபடட ஸாவசேதன ஸகலபரவருததி நிவருததி ஹேதுதவம் ஆகியவை ஆகும 'அவயயம' எனறு விஶேஷித் திருபபதால, இநத மாஹாதமயமானது நிதயமாஸாதெனறும அள வறறது எனறும் காடடபபடுகினறது 'ஹி' ஶப$_3$த$_3$ததுககு பர ஸித$_3$தி$_4$, ஹேதுதவம முதலான பொருளகள இஙகு ஸவரஸமலல வாகையால, அடுததபடியாக விஶவரூபததை நேரே காணும விருப்பம அாஜுனனுககு விளைநதிருபபதை அபபத$_3$ம உணாததுகிறது 2.

॥ भा ॥ हे परमेश्वर! एवमेतदित्यवधृतम्, यथाऽऽत्थ त्वम्—आत्मान ब्रवीषि। पुरुषोत्तम—आश्रितवात्सल्यजलधे! तवैश्वरं त्वद-

---

உன்னைப்பற்றி எப்படிச் சொன்னாயோ, **ஏவம் ஏதத**—அது அப்படியே (என்று என்னால் அறியப்பட்டது) **ஐஶ்வரம்** — ஸர்வநியந்த்ருத்வம் முதலான பெருமைகளையுடைய, **தே ரூபம்**—உனது ரூபத்தை, **த்₃ரஷ்டும் இச்ச₂ாமி**—(நான) ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரும்புகிறேன்.

---

4. **நீசொன்ன வண்ண நிகரில் பரமேசா**
மாசொன்று வண்ண மருவியதே—தேசொன்று
மேலா மிறையுருவை மெய்க்காண விச்சிப்பன்
மாலே புருடோத்த மா.

நிகரில பரமேசா — ஒப்பற்ற பரமேஶவரனே! **புருடோத்தமா மாலே** — புருஷோத்தமனான திருமாலே! **நீ சொன்ன வண்ணம்** — நீ சொன்னபடியே, **மாசு ஒன்று வண்ணம் மருவியதே**—குறையில்லாதபடி பொருந்தியிருக்கிறது, **தேசு ஒன்றும்**—அனைத்தையும் நியமிக்கை முதலான பெருமைகள் பொருந்திய, **மேலாம் இறையுருவை**—மேலான இறைவனாகிற உன் உருவத்தை, **மெய காண இச்சிப்பன்**—நேரே காண விரும்புகிறேன்.

---

3. கண்ணன சொன்னதில் தனது நம்பிக்கையைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, விஶவரூபத்தைக் காண்பதில் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துகிறான அர்ஜுனன (ஆதமாநம யதா₂ தவம் ஆதத₂ ஏவம ஏதத) உன்னைப்பற்றி நீ எவவண்ணம சொல்லிக்கொண்டாயோ அது அவவண்ணமேயானது என்று அறியப்பட்டது. (பரமேஶவர) நீ உலகனைத்துக்கும் எல்லா வகை உறவையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரனாகையாலே, பரம ஆப்தனாகவும், ஸர்வஜ்ஞனாகவுமுள்ள உனது வாக்யத்தில் அவநம்பிக்கை கொள்ள இடமில்லை என்று கருத்து. (புருஷோத்தம) தன்னை ஆஶ்ரயித்தவனிடத்தில் தே₃ாஷத்தைக் காணபவன அத₄மபுருஷன, நீயோ தே₃ஹாதம மயக்கம் முதலான பல தே₃ாஷங்களுக்குக் கொள்கலமான என்னிடம தே₃ாஷத்தைக

साधारणं सर्वस्य प्रशासितृत्वे, पालयितृत्वे, स्रष्टृत्वे, संहर्तृत्वे,

---

காணுததோடனறியில, பசுவானது அனறீனற கனறின தே₃ஹதோஷத தையே பே₄ாக₃யமாகக கொளவதுபோலே, எனது தே₃ஹதோஷங களையே பசசையாககொணடு மேலவிழுநது எனககு உபதே₃ஶிககை யாலே, ஆஶ்ரிதவாதஸலய கு₃ணததுககே ஒரு கடலாயிருககும புருஷோததமன எனறு விளஙகுகிறது "புரு ஸநோதீதி புருஷ, புருஷேஷு உததம புருஷோததம" [அதி₄கமாகக கொடுபபவன புருஷன, புருஷாகளில் சிறநதவன புருஷோததமன] எனனும வயுதபததி யாலே புருஷோததம ஶப₃த₃ம அடியானின தகுதிககு மேறபட உதவும வாதஸலயததை உடையவன எனறு பொருளபடுவதாகவும கொளள லாம. "பூரணதவாத புருஷ" எனகிறபடியே தே₃ஹதோஷமுடைய வஸதுககளிலும நிறைநதிருபபவனுய, "ந ததோ விஜுகு₃பஸதே" [கடோ₂பநிஷத 2-4-12] [ஜீவனுடைய உடலிலிருககும தே₃ஹதோஷத தைககணடு அநதாயாமி அருவருபபதிலலை] எனகிறபடியே அவற றின தே₃ஹதோஷஙகளில அருவருபபடையாமலிருககையாலே புருஷோததம ஶப₃த₃ம வாதஸ்லயகு₃ணததைக குறிபபதாகவும கொளளலாம கீ₃தையில் புருஷோததம ஶப₃த₃ததை நிாவசனம செயயுமபோதும, 'லோகததரயமாவிஶய பி₃ப₄ாததி" [கீ₃தை 15-17] [லோகததரயததை யும உளநுழைநது த₄ரிககிருன] எனறு இவவாதத₂ம அநுஸந தி₄ககபபடடது ஆக, பரமேஶவரஶப₃த₃ததால பரதவமும, புருஷோததம ஶப₃த₃ததால ஸௌலப₄யமும அநுஸநதி₄ககப படடன (தே ஐஶவரம ரூபம த்₃ரஷ்டும இசசா₂மி) உனனுடைய நியநதருதவம முதலானவறறில நிலைநிறகும உருவததை நேரே காண விருமபுகிறேன. (ஐஶவரம ரூபம) அனைவரையும நியமிபபது, ரகஷிபபது, படைபபது, அழிபபது, த₄ரிபபது, கலயாணகு₃ணஙக ளுககுக கொளகலமாயிருபபது, மிக மேலாயிருபபது, மறற அனைத தையுஙகாடடிலும மிக வேறுபடடிருபபது முதலான ஈஶவரனுககு உரிய கு₃ணஙகளில நிலைநிறகும உருவம எனறபடி அனைவரை யும நியமிபபது முதலானவறறில உருவம நிலைநிறபதாவது— அநதநதக காரயஙகளுககுரிய கு₃ணம, முயறசி, செயலகள் ஆகியவறறின மூலம அவறறை வெளிபபடுததுகையேயாகும அனறிககே, உருவம அனைவரையும நியமிபபதிலே நிலைநிறகை யாவது— 'யதூ₂ாஹம கேஶவே வருததிம அவஶா பரதிபேதி₃ரே" [ப₄ார ஸப₄ா 39-38] [அனைவரும தன வசமிழநதவாகளாய, கேஶவ னிடத்தில உரிய மரியாதையைச செலுததினா] எனகிறபடியே

भर्तृत्वे, कल्याणगुणाकरत्वे, परतरत्वे, सकलेतरविसजातीयत्वेऽवस्थितं रूपं द्रष्टुं—साक्षात्कर्तुमिच्छामि ॥ ३ ॥

தன்னைக் கண்டவுடன் எதிரிகளும் ப்ராதிகூல்ய உறுதியைக் கைவிட்டு நன்னடத்தையுடையவராகையேயாகும் கல்யாண குணங்களைக் கொள்கலமாகக்கொண்டிருக்கையில் உருவம் நிலைநிற்கை யாவது—அவதார விக்ரஹத்தைப்போலே அறியாமை முதலானவற்றை அபிபவியாமல் இருக்கை ரக்ஷணத்தில் உருவம் நிலைநிற்கை யாவது—ஸத்வகுணத்தைத் தூண்டுகை முதலானவற்றாலே படைக்கையில் உருவம் நிலைநிற்கையாவது—தனது உந்தியிலிருந்து பிரமனையும், முகம் தோள்கள் துடை கால்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து நாலு வர்ணங்களையும் படைக்கையேயாகும் அழிக்கையில் உருவம் நிலை நிற்கையாவது—மேலே விஶ்வரூபம் காட்டும்போது சொல்லுகிறபடியே அனைத்தையும் விழுங்குகையேயாகும் தரிப்பதில் உருவம் நிலை நிற்கையாவது—"தத்ரைகஸ்த்தம்" (13) முதலான ஶ்லோகங்களில் தெளிவாகப் போகிறது. பரம்பொருளாக சங்கிக்கப்படும் பிரமன் உருத்திரன் முதலானவர்களைத் தனது அவயவங்களாகக் கொண்டிருக்கையை "ப்ரஹ்மாணமீஶம்" (15) என்று மேலே காட்டப்போகிற தாகையாலே உருமை மிக மிக மேலாயிருப்பதில் நிலைநிற்கிறது என்றும் விளங்குகிறது இதுவரையில் கூறின எல்லாவற்றையும் உட்கொண்டு பார்க்கும்போது, மற்றனைத்தையுங்காட்டில் வேறு பட்டிருப்பதில் உருவம் நிலைநிற்கிறது என்பதும் தேறுகிறது அன்றிக்கே, பரமேஶ்வர புருஷோத்தம ஶப்தங்களால் விளிப்பதன் கருத்தாகவும் இதைக்கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, கண்ணன் விஶ்வ ரூபத்தைக் காட்டத்தொடங்கும்போது "பஶ்ய மே யோகம் ஐஶ்வரம்" (8 [என்து ஈஶ்வரத் தன்மைக்குரிய கல்யாண குணயோகத்தையும் விபூதியோகத்தையும் காண்பாய்] என்று கூறியிருப்பதில் யோக ஶப்தத்தைப்போல ரூபஶப்தமும் ஸ்வரூபத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் அப்போது "ஐஶ்வரம் ரூபம்" [ஈஶ்வரனுக்குரிய ஸ்வரூபம்] என்றது "ராஹோ: ஶிர:" என்றதுபோலே ஔபசாரிக பர யோகமாகும். அனைவரையும் நியமிப்பதில் நிலைநிற்கை முதலானவை அனைத்தும் முக்யபரயோகமாகின்றன ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த தாகையாலே திருமேனியைக் காண்பதில் விருப்பமும் அதிலேயே அடங்கும் ரூபஶப்தம் ப்ரகாரத்தையும் குறிக்குமாகையாலே, ஸ்வ ரூபம், ரூபம் முதலான ஈஶ்வரனுக்குரிய எல்லா ஆகாரங்களையும் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் (த்ரஷ்டும் இச்சாமி) நேரே காண

मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो!।
योगेश्वर! ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययम्॥ ४॥

4. மந்யஸே யதி₃ தச்ச₂க்யம் மயா த்₃ரஷ்டுமிதி ப்ரபே₄ா!।
யோகே₃ஶ்வர! ததோ மே தவம் த₃ர்ஶயாதமாநமவ்யயம॥

யோகே₃ஶ்வர — கல்யாண கு₃ணங்களையுடையவனே!, **ப்ரபோ₄**— ஸர்வேஶ்வரனே!, **தத**—உனது ரூபம், **மயா**— என்னால், **த₃ரஷ்டும ஶக்யம் இதி**—காணக்கூடியது என்று, **யதி₃ மநயஸே** — நீ நினைத்தாயாகில **தத**.—அககாரணத் தாலே, **தவம**—நீ, **ஆதமாநம**—உன்னை, **மே**—எனககு, **அவயயம் த₃ர்ஶய**—குறைவறக் காட்டுவாயாக

---

5. என்னாலே காணலா மென்றிறைவா! வெண்ணுதியேன
மன்னா! குணயோக மாயவனே!—நன்றாக
வோங்கியசீ ருனவடிவை யொன்றொழியா மேயெனககுப
பாஙகிசையக் காட்டு பயினறு.

இறைவா!—ஸர்வேஶ்வரனே, **மன்னா!**—(அனைவர்க்கும்) அரசனே! **குணயோக மாயவனே**—கல்யாண கு₃ணங்களை யுடைய மாயப்பிரானே! **நன்றாக ஓங்கிய சீர் உன் வடிவை**— சிறப்பாக ஓஙகி நிற்கும் பெருமைகளையுடைய உன் ரூபத்தை, **என்னாலே காணலாம் என்று எண்ணுதியேல்**— என்னால் பார்க்கக்கூடும் என்று எண்ணுவாயாகில, (அதை) **ஒன்று ஒழியாமே**—முழுவதும், **எனக்கு**—எனக்கு, **பாங்கு இசைய பயினறு காட்டு**—நன்றாக (என நெஞ்சில) பொருந் தும்படி தெளிவாகக காட்டுவாயாக

விருமபுகிறேன. த₃ரஷடும என்னும ஶப₃த₃ம த₃ாஶநஸமாநாகார மான ப₄கதி முதலானவற்றையும குறிககுமாறாலும, இது விஶவரூப த₃ாஶந ப்ரகரணமாகையாலே அவற்றைக குறிககாமல நேரே காண்கை யாகிற ஸாக்ஷாதகாரததைக குறிககிறது. 3.

4. முன ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட ரூபததைக காட்டுமபடி பிரார்த்தி₂ககிறான அர்ஜுனன. (தத) அனைததையும படைபபதாய,

॥ भा ॥ तत्—सर्वस्य स्रष्टृ, सर्वस्य प्रशासितृ, सर्वस्याधारभूतं त्वद्रूपं मया द्रष्टुं शक्यमिति यदि मन्यसे, ततो योगेश्वर—योगो ज्ञानादिकल्याणगुणयोगः ; पश्य मे योगमैश्वरम् (८) इति हि वक्ष्यते; त्वद्व्यतिरिक्तस्य कस्याप्यसंभावितानां ज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजसां निधे!

அனைத்தையும் நியமிப்பதாய், அனைத்துக்கும் ஆத4ாரமாயிருப்பதாய், "ஐஶ்வரம் தே ரூபம்" என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதான உன்னுடைய ரூபம் சென்ற ஶ்லோகத்திற்போலே இந்த ஶப்3த3ம் ஸ்வரூபத்தைக் குறித்ததாகில், ஸ்ரஷ்டருத்வம் முதலானவை முக2்யமாகப் பொருந்தி விடுகின்றன திருமேனியையோ, ஸ்வரூபம் ரூபம் முதலான எல்லா ப்ரகாரங்களையோ குறித்ததாகில், முற்கூறிய ரீதியில் கௌ3ணமாகப் பொருந்தி விடுகின்றன என்று கண்டு கொள்வது. (மயா த்3ரஷ்டும் ஶக்யம் இதி யதி3 மந்யஸே) என்னால் காணக்கூடியது என்று நீ நினைத்தாயாகில் இத்தால் எத்தனையேனும் ஜ்ஞானஶக்திகளையுடையவர்களும் அவனுடைய ஸ்வரூபரூபாதி3களை அவன் காட்டக்கண்டால் காணலாமேயொழிய தமது முயற்சியால் காண்பது அரிது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இதையே "யாருமோர் நிலைமையனென அறிவரிய எம்பெருமான், யாருமோர் நிலைமையனென அறிவெளிய எம்பெருமான்" [திருவாய் 1 3-4] என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். நினைத்தால் காட்டிவிட முடியுமோ? எனில் (ப்ரபோ4ா) ஸர்வேஶ்வரனுகையால் உன்னால் முடியாததொன்றில்லை என்று கருத்து. (யோகே3ஶ்வர) கல்யாணகு3ணங்களையுடையவனே! இங்கு விஶ்வரூபத்தைக் காணவேணுமெனும் விருப்பத்தையுடைய அர்ஜுனனின் பேச்சாகையாலே, "யோகே3ஶ்வரன்" என்றது யோக3த்தை நிர்வஹிப்பவன் என்று பொருள்படமுடியாது அர்ஜுனனுக்கு அஷ்டாங்கயோக3ம் முதலானவற்றைக் கண்ணன் இங்கு காட்டவில்லையாகையால் யோக3ஶப்3த3த்துக்கு அவற்றைப் பொருளாகக் கொள்ளமுடியாது ஆகையால் 'பஶ்ய மே யோக3ம் ஐஶ்வரம்"(8) [ஈஶ்வரனுக்குரிய எனது கல்யாண கு3ணச் சேர்த்தியைக் காண்பாயாக] என்று மேலே கூறியிருப்பதையொட்டி யோக3ஶப்3த3ம் கல்யாணகு3ணச் சேர்த்தியைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசிதம். ஆக, யோகே3ஶ்வர ஶப்3த3ம் 'அஶ்வபதி', 'த4நபதி' என்பதுபோலே ஏராளமான கல்யாணகு3ணங்களையுடையவன் என்று பொருள்படுகிறது அன்றிக்கே கல்யாணகு3ணங்களை நியமிப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆக, "ப்ரபோ4ா! யோகே3ஶ்வர!" என்னும் இரண்டு

आत्मानं त्वामव्ययं मे दर्शय। अव्ययमिति क्रियाविशेषणम्। त्वां सकलं मे दर्शयेत्यर्थः ॥ ४ ॥

॥ भा ॥ एवं कौतूहलान्वितेन हर्षगद्गदकण्ठेन पार्थेन प्रार्थितो भगवानुवाच—

श्रीभगवानुवाच—

पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः।
नानाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि च। ५॥

5. பஶ்ய மே பார்த்த$_2$ ரூபாணி ஶதஶோऽத$_2$ ஸஹஸ்ரஶ:।
நாநாவித$_4$நி தி$_3$வ்யாநி நாநாவர்ணாக்ருதீநி ச ॥

ஸ்ரீ ப$_4$க$_3$வாந உவாச — ப$_4$க$_3$வான் கண்ணன் கூறினை, **பார்த்த$_2$** — குந்தீபுத்திரனே! **மே** — என்னுடைய, **ரூபாணி**—(எங்குமுள்ள) உருவங்களை, **பஶ்ய**— காணபாய, **அத$_2$**—மேலும், **ஶதஶ. ஸஹஸ்ரஶ ச**— நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்சணககாகவும இருப்பவையாய, **நாநாவித$_4$நி**— பலவகைப்பட்டவையாய், **தி$_3$வ்யாநி**—ஆஶசாயமானவையாய், **நாநாவர்ணாக்ருதீநி** — பல நிறஙகளையும் ஆகாரங்களையும் உடையவையான (ஶரீரங்களையும்) காண்பாய.

விளிகளாலும் தனனையொழிநத எவரிடமும காணமுடியாத ஜஞானம, ப$_3$லம, ஐஶவாயம, வீரயம, ஶகதி, தேஜஸ் முதலான அளவறற கலயாணகு$_3$ணஙகளுககு இருபபிடமானவன இவன எனறு காடடபபட்டதாகிறது. (ததோ மே தவம ஆதமாநம் த$_3$ாஶய) இபபடிபபடடவனுகையாலே, நீயே எனககு உனனைக காடடியருளவேணும எனறு கருததது. (அவயயம த$_3$ர்ஶய) குறைவறக காடடியருளவேணும. முழுவதும காடடியருளவேணடும எனறு கருத்து "ஆதமாநம" எனறு இவனுடைய ஸவரூபம, ரூபம முதலானவறறைக குறிககிறதாகையாலே, அழியககூடிய இவவுலகமாகிற ரூபவிஷயததில அவயய ஶப்$_3$த$_3$ம பொருநதாது ஆகையால 'அவயயம த$_3$ாஶய'எனறு கரியாவிஶேஷணமாகக கொணடு பொருளகொளளபபடடது எலலா கு$_3$ணஙகள, விபூ$_4$திகள, விக$_3$ரஹஙகள் முதலானவறறோடு கூடிய ஸவரூபததைக காடடவேணடும எனறபடி. 4.

**6. எனறிசைககப பார்தத னெழினமாய னீதுரைத்தான்
வெனறிவிசை யாவென்றன் மேனிகளை—யொனறியநீ
பாரா யிரமபலவாயத திவவியமாம பல்வகையா
வேரார் நிறததுருவ மிஙகு.**

எனறு பாாததன இசைகக-இவவணணமாக அாஜுனன கூற, **எழில மாயன**—அழகிய சணணன, **ஈது உரைத தான**—பினவரு மாறு உரைககலுறருன, **வெனறி விசையா**—(போரில) வெறறியே காணும் அாஜுனு! **ஒனறிய நீ**—ஒருமனபபடடவனுன நீ, **என தன மேனிகளை**—எனது (எஙகுமுள்ள) உருவஙகளை, **பார்**—காண்பாய, **இஙகு**—இபபோாககளததிலேயே, **ஆயிரம் பலவாய திவ்வியமாம பலவகையா ஏரார் நிறததுருவம்**—ஆயிரக்கணககானவையாய, ஆஶசர்யமானவையாய, பலவகைபபட்டவையாய, பல நிறஙகளையும, ஆகாரங்களையும் உடைய ஶரீரங்களையும காண்பாய்

---

5. இவவணணமாகப் பேராாவஙகொணடவனுய, ஆனநதத தாலே தழதழதத குரலையுடையவனுன பார்தத₂னுலே பிரார்ததி₂ககப பெறற கணணன நாலு ஶ்லோகஙகளாலே பதிலளிககிருன (பஶய மே ரூபாணி) ஸ்ரீயமணட₃லம முதலான கணககறற இடஙகளில உள்ள என உருவஙகளைப்பாா. எலலாவிடஙகளிலு மிருககும் பலவகையான ரூபஙகளாக காடடபபோகிருனுகையால ப₄ாஷயததில 'ரூபாணி' எனறதறகு "ஸாவாஶரயாணி" என விஶேஷணமிடபபடடது (ஶதஶோऽத₂ஸஹஸ்ரஶ:) பரம, வயூஹம, விப₄வம, அநதாயாமி, அர்சசை எனும ஐநதுவகைகளிலும அடஙகிய அளவறற அபராகருத தி₃வயமஙக₃ளவிக₃ரஹஙகளாக குறிககிறது இவவணட₃ததில ஆதி₃தயமணட₃லததினுள "த₄யேய ஸத₃ா" எனனும ஶலோகததில வாணிககபபடட ரூபததுடன எழுநதருளி யிருபபதுபோல, அளவறற ப்₃ரஹ்மாணட₃ஙகளிலும் எழுநதருளி யிருககிருனுகையாலும, விப₄வம முதலானவையும — கணககறறவை யாகையாலும இவனுடைய உருவஙகள எணணமுடியாதவை எனபது வெளிபபடை. "ப₃ஹூத₄ா விஜாயதே" [பு-ஸூ 2-3] [பலபடியாகப

॥ भा ॥ पश्य मे सर्वाश्रयाणि रूपाणि; अथ शतशस्सहस्रशश्च नानाविधानि—नानाप्रकाराणि, दिव्यानि—अप्राकृतानि, नानावर्णाकृतीनि—शुक्लकृष्णादिनानावर्णानि, नानाकाराणि च पश्य ॥ ५ ॥

பிறக்கிறான்] என்றது வேத$_3$ம். “ப$_3$ஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி” [கீ$_3$தை 4-5] [எனக்குப் பல பிறப்புகள் நடந்துவிட்டன] என்றான் கீ$_3$தையில் கண்ணனும். “சன்மம் பல பல செய்து” [திருவாய் 3-10 1] என்றார் ஆழ்வார். “இன்னதென்ன எண்வரம்பறியா யாக்கையை” [பரிபாடல் 3] என்றனர் சங்ககாலத் தமிழரும். “ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ ப$_3$பூ$_4$வ” [கட$_2$ 5-9] என்னும் வேத$_3$வாக்யத்திலும் இவ்வர்த்த$_2$மே சொல்லப்பட்டது என்று கீ$_3$தைக்கு உரையிட்ட சிலர் உரைப்பதாகத் தாத்பர்யசந்த்$_3$ரிகை. (பஶ்ய) ‘பார்’ என்று இதன் பொருளாயினும், தி$_3$வ்யசக்ஷுஸ்ஸை இனிமேல்தான் கொடுக்கப் போகிறானாகையால், “நீ பார்க்கவல்லவனாம்படி செய்கிறேன்” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். (நாநாவித$_4$ாநி) ஒவ்வோருருவத்திலும் திருவாப$_1$ரணம், ஆயுத$_4$ம், அடையாளம், திருக்கைகளின் எண்ணிக்கை ஆகியவற்றின் பே$_4$த$_3$த்தினால் பலவகைப்பட்டிருப்பவை. (தி$_3$வ்யாநி) அப்ராக்ருதமானவை, ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்த்வமயமானவை என்றபடி. “தி$_3$வி ப$_1$வம் தி$_3$வ்யம்” எனும் வ்யுத்பத்தியால் ‘பரமபத$_3$த்தில், அல்லது ஸ்வர்க்க$_3$த்தில், அல்லது ஆகாயத்தில் இருப்பது’ என்று பொருள்கொள்வது இங்கு பொருந்தாது, பூ$_4$மி முதலானவற்றையும் இந்த விஶ்வரூபம் வ்யாபித்திருப்பதாகக் கூறுகிறபடியால். திருமேனியின் த்$_3$ரவ்யம், தாழ்வு எதுவும் அற்றதாய், மிகச்சிறப்புற்றதான ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்த்வத்$_3$ரவ்யம் என்று சொல்லவேண்டியதும் அவசியமாகையாலும் ‘அப்ராக்ருதம்’ என்று பொருள்கொள்வதே பொருந்தும். (நாநா வர்ணாக்ருதீநி ச) வாஸுதே$_3$வன் முதலான வியூஹங்களில் நாலுயுக$_3$ங்களிலும் முறையே வெண்மை, பொன்னிறம், பசுமை, கருமை என்பப் பல்நிறங்களையும் மாறிமாறி உடைத்தாயிருப்பதையும், மற்ற அவதாரங்களிலும் அவ்வப்ப$_2$லன்களை விரும்புகிறவர்கள் த்$_4$யானிப்பதற்காகப் பல நிறங்களை உடைத்தாயிருப்பதையும் “நாநா வர்ண” ஶப்$_3$த$_3$ம் காட்டுகிறது. தே$_3$வர், மனிதர், விலங்கு முதலான எல்லா யோனிகளிலும் மீன், ஆமை, வராஹம் முதலான பலவகைப்பட்ட உருவங்களோடு பிறந்ததை ‘நாநாக்ருதி’ ஶப்$_3$த$_3$ம் காட்டுகிறது. (பார்த்த$_2$) என் அத்தைபிள்ளையாகையாலே உனக்கு இவற்றைக் காட்டப்போகிறேன் என்று கருத்து. 5

पश्यादित्यान्वसून् रुद्रानश्विनौ मरुतस्तथा।
बहून्यदृष्टपूर्वाणि पश्याश्चर्याणि भारत॥ ६॥

**6. பஶ்யாதி₃த்யாந் வஸூந் ருத₃ராந்ஶ்விநௌ மருதஸ்தத₂ா।
ப₃ஹூந்யத₃ருஷ்டபூர்வாணி பஶ்யாஶ்சர்யாணி ப₄ாரத ॥**

ப₄ாரத — ப₄ரதகுலததுதிததவனே! **ஆதி₃த்யாந்**— (பனனிரு) ஆதி₃த்யாகளையும, **வஸூந்**—(எட்டு) வஸூக்களையும, **ருத₃ராந்**—(பதினெரு) உருத்திராகளையும, **அஶ்விநௌ**—இரு அஶ்விநீதே₃வதைகளையும, **தத₂ா மருத**—(நாறபததொனபது) மருததுககளையும, **பஶ்ய**—(எனது ஓா உருவில) பார், **ப₃ஹூநி**—(காணபபடும) பலவற்றையும, **அத₃ருஷ்ட பூர்வாணி** — (இதுவரை எங்கும் யாராலும்) இதற்குமுன காணப்படாதவையான, **ஆஶ்சாயாணி**— அறபுதமானவற்றையும, **பஶ்ய**—பார்

**7. ஆதித தியர்வசுக்க ளங்கரர்க ளச்சுனிகள
சாதித திரளமருததுத தஙகளைபபார்—மீதுறறுப்
பல்வகையாய் முனகாணுப பாராயநீ பாாததனே
நல்வகையா லாச்சரிய நனகு.**

பாாததனே! — அாஜுனை! **அங்கு** — அவ்வுருவில, **ஆதித்தியா—**(பன்னிரு) ஆதி₃தயாகள், **வசுககள்**—(எட்டு) வஸூக்கள, **அராகள்**—(பதினெரு) உருததிராகள், **அசசுனிகள்**—(இரு) அஶ்விநீ தே₃வாகள், **மருத்து**—(நாறபததொனபது) வாயுதே₃வதைசள, **சாதித்திரள் தஙகளை**-(என்று) வகைவகையாகத திரண்டிருபபவாகளை, **பார்**—காணபாய, **மீதுறறு**—மிகுநதவையாய, **பலவகையாய**—(காணபபடும) பலவகைபபட்ட பத₃ாாதத₂ங்களையும், **முன காணு நல்வகையால ஆசசரியம**—இதுவரை எஙகும எவரும காணுத நனமைகளையுடைய ஆஶ்சர்ய ரூபஙகளையும, **நீ**—நீ, **நன்கு பாராய**—நனருகப பாாப்பாயாக

---

6 முன ஶலோகததில சொலலபபடட தனககேயுரிய கணககறற உருவஙகளில ஓா உருவததை விரிவாககககாட்டத திருவுளளமபறறி,

॥ भा ॥ ममैकस्मिन् रूपे पश्यादित्यान् द्वादश, वसूनष्टौ, रुद्रानेकादश, अश्विनौ द्वौ, मरुतश्चैकोनपञ्चाशतम्। प्रदर्शनार्थमिदम्; इह जगति प्रत्यक्षदृष्टानि शास्त्रदृष्टानि च यानि वस्तूनि, तानि सर्वाण्यन्यान्यपि सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु च शास्त्रेष्वदृष्टपूर्वाणि बहून्याश्चर्याणि पश्य ॥ ६ ॥

அதில் உள்ள அதிசயங்களைக் காணப்பாயாக என்கிறான் "மம தே₃ஹே இஹைகஸ்த₂ம்" [இங்கு எனது ஓர் உருவில் ஓர் பகுதியில் உள்ள] என்று அடுத்த ச்லோகத்தில் உள்ளதை இங்கும் வருவித்துக் கொள்ளவேண்டும் (பச்யாதி₃த்யாந் வஸூந் ருத்₃ராந் அச்விநௌ) "எண்மர் பதினொருவர் ஈராறுவர் ஓரிருவர்" [முதல் திருவ 52] என்று பொய்கையாழ்வாராலும், "விதியின் மக்களும், மாசில் எண்மரும், பதினொரு கபிலரும், தாமா இருவரும் மாயோய்! நின்வயின் பரந்தவை உரைத்தேம் மாயா வாய்மொழி உரைதர" [பரிபாடல் 3] [மாயோனே! கச்யபப்ரஜாபதியின் மக்களான பன்னிரு ஆதி₃த்யர்களும், குற்றமற்ற அஷ்டவஸுக்களும், கபில நிறமுள்ள ஏகாத₃சருத்₃ரர்களும், தாவும் குதிரைக்குப் பிறந்த அச்விநீதே₃வர்கள் இருவரும் மற்றுமுள்ள உலகனைத்தும் உன்னிடமிருந்தே பிறந்தவை என்பதை அழியாத வேத₃ம் கூறுகையாலே நாங்கள் சொல்லுகிறோம்] என்று சங்கத்தமிழ்ச் சான்றோராலும் குறிக்கப்பெற்ற பன்னிரு ஆதி₃த்யர்கள், எட்டுவஸுக்கள், பதினொரு உருத்திரர், அச்விநிகள் இருவர் ஆக முப்பத்துமூவரான முக்கிய தேவர்களை முதலில் சொல்லுகிறான் (மருதஸ்தத₂ர) முப்பத்து மூவரான அமரரோடன்றியில், மருத்துக்கள் என்னும் நாற்பத்தொன்பது வாயுதே₃வதைகளையும் பார் இவன் பார்ப்பவை எவராலும் அறியப்படாத பல பொருள்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டேயாகும் என உணர்த்த மற்றும் கணக்கற்ற ஆச்சர்யங்களைப் பார்' என்கிறான் உத்தரார்த்த₄த்தாலே, — (ப₃ஹூநி) இவ்வுலகில் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், சாஸ்த்ரங்கொண்டும் அறியப்படும் வஸ்துக்கள் எவையுண்டோ, அவை அனைத்தையும் பார், "அத்₃ருஷ்டபூர்வாணி" என்று எவராலும் காணப்படாதவற்றை அடுத்தபடி குறிக்கையாலே, "ப₃ஹூநி" என்னும் பத₃ம் காணப்படும் பொருள்களைச் சொல்லுகிறது. (அத₃ருஷ்டபூர்வாணி ஆச்சர்யாணி பச்ய) முற்கூறியவற்றிலும் வேறுபட்டவையாய், எல்லாவுலகிலும், எல்லா சாஸ்த்ரங்களிலும் இதற்குமுன் எங்கும் எவராலும் காணப்படாதவையான பல ஆச்சர்ய

इहैकस्थं जगत्कृत्स्नं पश्याद्य सचराचरम्।
मम देहे गुडाकेश यच्चान्यद् द्रष्टुमिच्छसि ॥ ७ ॥

7. **இஹைகஸ்த₂ம ஜக₃த க்ருதஸ்நம் பஶ்யாத₃ய ஸசராசரம்।**
மம தே₃ஹே கு₃டா₃கேஶ யச்சாநயத₃ த்₃ரஷ்டுமிச்ச₂ஸி ॥

கு₃டா₃கேஶ தூக்கத்தை வென்ற அர்ஜுனா! **இஹ மம தே₃ஹே** - இந்த எனது ஓர் உருவில, **ஏகஸ்த₂ம்**— ஒரு பகுதியில, **ஸசராசரம க்ருதஸ்நம் ஜக₃த்**—அசைவன வும், அசையாதனவும் அடங்கிய உலகத அனைததையும, **அத₃ய பஶ்ய**—இப்போது பார், **யத் ச அநயத த்₃ரஷடும் இச்ச₂ஸி** — மேலும வேறு எந்தப பொருளை நீ காண விரும்புகிருயோ, (அதையும), **(மம தே₃ஹே ஏகஸத₂ம் பஶ்ய)** — எனது ஒரு தே₃ஹத்தின் ஒரு பகுதியில காண்பாயாக.

---

8. **இஙகே குடாகேசா வெனனுடம்பி லோரிடததி**
லஙகோர் சராசரஙக ளாகததுத--தஙகுநெறி
தேறியே யெல்லாந தெரியககா ணெனகாண்பான்
வேறுதா னிசசிததாய மிககு.

குடாகேசா—தூக்கததை வென்ற அர்ஜுனா! **இஙகே என் உடமபில் ஓர் இடததில்**—இங்கு எனது ஓா உருவில ஒரு பகுதியில, **அஙகு ஓர் சராசரஙகள்**—உலகில காணப படும் அசைவனவும, அசையாதனவுமான அனைததும், **ஆகததுு தஙகும நெறி தேறியே** — அதனுள் தங்கியிருக் கின்றன எனபதை அறுதியிட்டு, **எல்லாம் தெரிய காண**— எலலாவறறையும் நனகு காணபாயாக, **வேறு தான என காண்பான மிககு இச்சிததாய**—மேலும் வேறு எப்பொருளை நீ காண மிக விரும்புகிருயோ, (அதையும எனது ஓா உருவில ஒரு பகுதியில காணபாய்)

மான பொருள்களையும இநத எனது உருவில காண்பாய (ப₄ாரத) இவவுருவைக கணடபினபே நீ ப₄ரதகுலததில உதி₃தததறகுரிய பேறுபெறறவனுவாய எனறு கருதது.

॥ भा ॥ इह ममैकस्मिन् देहे, तत्राप्येकस्थम् — एकदेशस्थं सचराचरं कृत्स्नं जगत्पश्य; यच्चान्यद्द्रष्टुमिच्छसि, तदप्येकदेहैकदेश एव पश्य। ७॥

न तु मां शक्ष्यसे द्रष्टुमनेनैव स्वचक्षुषा।
दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ॥ ८ ॥

8. ந து மாம் ஶக்ஷ்யஸே த்3ரஷ்டுமநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா।
திவ்யம த3தா3மி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோக3மைஶ்வரம॥

அநேந ஏவ ஸ்வசக்ஷுஷா — இந்த உனது கண்ணுல, மாம் த்3ரஷ்டும து ந ஶக்ஷ்யஸே — என்னைக காண உனனுல

7. (இஹ மம தே3ஹே ஏகஸ்த2ம) இங்கு எனது ஓர் உருவில ஒரு பகுதியில 'தே3ஹே' எனும ஒருமையாலே ஓா உருவிலேயே இவை காட்டபபடுகின்றன என விளங்குகிறது 'ஏகஸ்த2ம' என்று அந்த தே3ஹத்தில ஒரு பகுதியிலேயே இவை காட்டபபடுகின்றன என விளங்குகிறது. "இஹ ஏகஸ்த2ம" என்றதற்கு, "ஓா அவயவிககு அவயவபூ4தமாயிருந்தது உலகனைத்தும" என்று சிலர் பொருள்கொணடனா. "திவ்யம" என்று உருவை அபராகருத்தமாகக கூறுகையால, இபபொருள் இங்கு பொருந்தாது (ஸசராசரம ஜக3த க்ருதஸ்நம பஶ்ய। அசைவனவும அசையாதனவுமான உலகனைத்தையும காண்பாய. (யச்சாந்யத த்3ரஷ்டுமிச்ச2ஸி) மேலும வேறு எந்த விஷயத்தை நீ காணவிருமபுகிருயோ, அதையும எனது ஒரு தே3ஹபபகுதியிலேயே காணபாய. "இஹ மம தே3ஹே ஏகஸ்த2ம் பஶ்ய" எனபது இரணடுககும பொது அல்லது, "இஹ ஏகஸ்த2ம பஶ்ய" என்று பூாவார்தத4த்திலும, "மம தே3ஹே (பஶ்ய)" என்று உததராாதத4த்திலும கூட்டிப பொருளகொளளலாம அப்போதும ஒரு தே3ஹத்தில ஒரு பகுதியில எனபது இரணடிலும தாதபாயாாதத2மாகததேறும "யச்சாந்யத" என்றதால், 'பாணட3வாகள திருதராஷ்டிரபுத்திராகளை வெலலப போவதையும நீ விருமபினுல காணலாம' என உணாததபபடுகிறது (கு3டா3கேஶ பஶ்ய) தூககத்தை வென்றவனே! காணபாய எனது விஶ்வரூபத்தைக கண்டாலதான நீ தூககத்தை வென்றவனுயிருப்பதின முழுபபயனையும அடையலாம என்று கருதது. 'கு3டா3கா' எனபது தூககத்தைக குறிககும, "கு3டா3காயா ஈஶ:" என்று தூககத்தை வென்ற அாஜுனனுககுப பெயா 7.

॥ भा ॥ अहं मम देहैकदेशे सर्वं जगद्दर्शयिष्यामि; त्वं त्वनेन नियतपरिमितवस्तुग्राहिणा प्राकृतेन स्वचक्षुषा, मां—तथाभूतं सकले-

இயலாது, **தி₃வ்யம் சக்ஷு** - ப்ராக்ருதக் கண்ணைக்காட்டி லும் வேறுபட்ட கண்ணை, **தே₃ த₃தா₃மி** உனக்குக் கொடுக்கி றேன் (அதைக்கொண்டு), **மே ஐஶ்வரம் யோக₃ம் பஶ்ய**— ஈஶ்வரனான எனக்கே உரிய கல்யாணகுணவிபூதிச் சேர்த்தியைக் காண்பாய்.

9. உன்னுடைய விக்கண்ணா லொன்றுமென்னைக் காண்பரிதா மென்னுமது தன்னாலே யானுனக்கு—மன்னியசீர் திவ்வியமாங் கண்டருகேன் சீர்பிறங்கு மென்பெருமை செவ்வியுறக் காணதனாற் சோர்ந்து.

உன்னுடைய இக்கண்ணால்—உனது இந்த ப்ராக்ருத மான கண்ணால், **என்னை ஒன்றும் காண்பு அரிதாம்**—என்னை ஒரு சிறிதும் காண இயலாது, **என்னுமது தன்னாலே**— இக்காரணத்தாலே, **யான்**—நான், **உனக்கு**—உனக்கு, **மன்னிய சீர் திவ்வியமாம் கண் தருகேன்**—குணம் பொருந் திய அப்ராக்ருதமான கண்ணைத் தருகிறேன், **அதனால் சோர்ந்து**—அக்கண்ணைக்கொண்டு, **சீர் பிறங்கும் என் பெருமை**—குணவிபூதிச் சேர்த்தியோடு கூடிய எனது பெருமையை, **செவ்வியுற காண்**—நன்கு காண்பாயாக.

8. ஊனக்கண்ணால் தன் விஶ்வரூபத்தைக் காண முடியாதாகை யால், அவனுக்கு அதைக்காண அப்ராக்ருதமான கண்ணைத் தருவ தாகக் கூறுகிறான் கண்ணன் (அநேனைவ ஸ்வசக்ஷுஷா மாம் த்₃ரஷ்டும் து ந ஶக்ஷ்யஸே) இந்த உன்னுடைய ப்ராக்ருதமான ஊனக்கண்ணால் என்னைக்காண உன்னால் இயலாது. நானோ எனது தே₃ஹத்தின் ஒரு பகுதியில் உலகனைத்தையும் காட்டப் போகிறேன். எப்போதுமே அளவுபட்ட பொருள்களையே காணவல்ல ப்ராக்ருதமான இந்த உனது ஊனக்கண்ணால் அத்தகைய உருவை யுடைய என்னைக் காண முடியாது 'து' ஶப்₃த₃த்தாலே ஊனக்கண் ணின் அஶக்திக்குக் காரணம் அது ப்ராக்ருதமாய், அளவுபட்ட ஶக்தி யுடையதாயிருப்பதே என உணர்த்துகிறான். (மாம்) முன் சொன்ன படி—என்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட அனைவரிலும் சிறப்புற்றவனாய்,

तरविसजातीयमपरिमेयं द्रष्टुं न शक्यसे। तव दिव्यम्—अप्राकृतं मद्दर्शनसाधनं चक्षुर्ददामि। पश्य मे योगमैश्वरम्—मदसाधारणं योगं पश्य; ममानन्तज्ञानादियोगमनन्तविभूतियोगं च पश्येत्यर्थः॥ ८॥

सञ्जय उवाच—

एवमुक्त्वा ततो राजन् महायोगेश्वरो हरिः।
दर्शयामास पार्थाय परमं रूपमैश्वरम्॥ ९॥

9. ஏவமுக்த்வா ததோ ராஜந மஹாயோகே₃ஶ்வரோ ஹரி:।
த₃ர்ஶயாமாஸ பார்த்த₂ாய பரமம் ரூபமைஶ்வரம॥

ராஜந! — அரசனே திருதராஷ்ட்ரனே! **மஹாயோகே₃ஶ்வர: ஹரி:**—பேராச்சரியமான யோகங்களின (சோததிகளின்) ஈஶ்வரனான கண்ணன், **ஏவம உக்த்வா**—இவ்வண்ணம உரைத்து, **தத:**—அதற்குப்பின், **பார்த்த₂ாய**—குந்தீபுத்திரனுக்கு, **பரமம்** — ஒப்பற்றதாய **ஐஶ்வரம்**—ஈஶ்வரனான தனக்கே உரியதான, **ரூபம**—விஶ்வரூபத்தை, **த₃ர்ஶயாமாஸ**—காண்பித்தான

அளவிட்டுக்காண அரியனான என்னை உன் ஊனக்கண்ணால் காண முடியாது என்றபடி. பின் என்செய்வது? எனில்,—(தவ தி₃வ்யம் சக்ஷு: த₃தா₃மி) என்னைக் காண்பதற்கு உறுப்பாக உனக்கு அப்ராக்ருதமான கண்ணைத் தருகிறேன் தி₃வ்யஶப்₃த₃ம—ஊனக் கண்ணுக்கு எதிர்த்தட்டாக, இக்கண் அப்ராக்ருதமானது எனக் காட்டுகிறது அத்தகைய கண்ணோ தன்னைக் காணமுடியும் என்று கருத்து (மே ஐஶ்வரம யோக₃ம பஶ்ய) ஈஶ்வரனான எனக்கேயுரிய அளவற்ற அறிவு முதலான கல்யாணகு₃ணசேர்த்தியையும், உப₄ய விபூ₄திகளாகிற ஐஶ்வர்யயோக₃த்தையும் காண்பாயாக 'ஐஶ்வரம' என்பது ஈஶ்வரனுக்கே உரியது, ஈஶ்வரத்வமாவது நியமநஶக்தி, அதற்குரிய யோக₃ம (சேர்த்தி) இப்ரகரணத்தில் அடிக்கடி காட்டப் பட்ட கல்யாணகு₃ணயோக₃மும், ஐஶ்வர்யயோக₃முமேயாகும இக்கண் அப்ராக்ருதமாகையால ஜ்ஞாநம முதலான கு₃ணங்களையும், உப₄ய விபூ₄தியையும காணலாம என்று கருத்து ''அநந்தவீர்யம பஶ்யாமி'' [19] முதலான ஶ்லோகங்களில அர்ஜுனன இவற்றைக் காண்பதாகக் கூறப்போவதும இதை வலியுறுத்துகிறது. 8.

॥ भा ॥ एवमुक्त्वा सारथ्येऽवस्थितः पार्थमातुलजो महायोगेश्वरो हरिः—महाश्चर्ययोगानामीश्वरः परब्रह्मभूतो नारायणः परमैश्वर्यं—

10. இவ்வகை சொல்லி யிறையான யோகேச
னவ்வகையாற் பார்த்த னவன்காண—மெய்வகையா
லைசமெனு மவ்வடிவை யாங்கணைத்துங் காட்டினான்
றேசமரு மேன்மை சிறந்து.

இறையான யோகேசன் — ஸாவேஶ்வரனாய குணவிபூதிசேர்த்தியுடையவனான கண்ணன், **இவ்வகை சொல்லி**—இவ்வண்ணமாகச் சொல்லி, **அவ்வகையால்**—தான் சொன்னபடியே, **பார்த்தன் அவன் காண**—அந்த அர்ஜுனன் காணும்படியாக, **தேசு அமரும்**—ஒளி மிகுந்திருப்பதாய், **மேன்மை சிறந்து**—பெருமையால் சிறப்புற்றதாய், **ஐசம் எனும் அவ்வடிவை**—(ஈஶ்வரன் தனக்கேயுரியதாகையால்) ஐஶம் எனப்படும் அந்த விஶ்வரூபத்தை, **ஆங்கு** — அப்போர்க்களத்தில், **அணைத்தும்** — முழுவதும், **மெய்வகையால் காட்டினான்**—உள்ளபடி காட்டினான்

9 இனி ஐந்து ஶ்லோகங்களாலே கண்ணன் அர்ஜுனனுக்குக் காட்டிய விஶ்வரூபத்தைச் சுருக்கமாக வர்ணித்து, ஆறுவது ஶ்லோகத்தில் அர்ஜுனன் கண்ணனைத் துதிக்கத்தொடங்கியதைக் கூறுகிறான் ஸஞ்ஜயன். (ராஜந்!) அரசனான த்ருதராஷ்டரனே! (ஏவம் உக்த்வா) முன் நான்கு ஶ்லோகங்களில் விவரித்தபடி கண்ணன் கூறி (ததோ தர்ஶயாமாஸ) அதற்குப்பின் காட்டினான். காட்டினவன் யாரெனில்—(மஹாயோகேஶ்வரோ ஹரி:) இதுவரையில் அர்ஜுனனால் தனக்கு மாமன்மகனாகவும், தன்னுடைய ஸாரதியாயிருப்பவனாகவும் நினைக்கப்பட்டவனாய், ஸௌலப்யஸௌஶீல்யவாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருந்தபோதிலும் பேராஶ்சர்யமான யோகங்களின் (சோத்திகளின்) ஈஶ்வரனான கண்ணன். இவ்விரண்டு பதங்களும் விஶ்வரூபத்தைக் காட்டுவதற்குறுப்பான எம்பெருமானது பரத்வத்தைக் கூறுகின்றன. முற்கூறிய ஸௌலப்யாதிகுணங்களும் விஶ்வரூபத்தைக் காட்டுவதற்குறுப்பானவையேயன்றோ. இப்படி குணங்களைக் காட்டவேண்டியது அவஶ்யமாகையால்

स्वासाधारणं रूपं पार्थाय—पितृष्वसुः पृथायाः पुत्राय दर्शयामास, तद्विविधविचित्रनिखिलजगदश्रयं विश्वस्य प्रशासितृ च रूपम् ॥९॥

॥ भा ॥ तच्चेदृशम्—

अनेकवक्त्रनयनमनेकाद्भुतदर्शनम् ।
अनेकदिव्याभरणं दिव्यानेकोद्यतायुधम् ॥ १० ॥

'மஹாயோகே3ஶவர' எனற பத3ததில மஹசச2ப3த3ததை யோகே3ஶவரனை கணணனுககு விஶேஷணமாகக கொளவதைக காடடிலும யோக3ஙகளாகிற கு3ணசசோததிகளுககு விஶேஷணமாகக கொளவது பொருததமானது ஆக, மஹாயோக3பத3ம பேராஶசாயமான பரதவததுககுறுபபான கு3ணசசோததிகளைக காடடுகிறது ஆஶ்சாயமான கு3ணசசோததிகளையுடையவாகள வேறு சிலரும இருநதபோதிலும இவன அவாகள அனைவாககும தலைவன எனபதையும, அவாகளுடைய ஆஶசாயமான கு3ணசசோததிகளும இவனது ஸஙகலபததால வநதது எனபதையும ஈஶவரஶப3த3ம உணாததுகிறது. "மஹாயோகே3ஶவர" எனனும பத3ம பரமபொருளைக குறிதத பரம ப்ரஹ்ம, பரமாதமா, பரஞசோதி, பரததவம முதலான ஸாமானயஶப3த3ஙகளையும, "ஹரி" ஶப3த3ம நாராயணன முதலான விஶேஷஶப3த3ஙகளையும உணாததுவதனமூலம ஸாமானய விஶேஷ நயாயததாலே இவனே பரமபொருள எனறு காடடபபடுகிறது எனறு திருவுளளமபறறி ப4ாஷ்யகாரா இவறறுககு "பரப3ரஹமபூ4த நாராயண" எனறு ப4ாஷயமிடடாா காடடியது எதை? எனில (பரமம ஐஶவரம ரூபம) ஈஶவரனுகிற தனககேயுரிய மிக மேலான விஶவருபததை (பரமம ஐஶவரம) பலவிதமானதாய, ஆஶசாயமான எலலா உலககுககும ஆஶரயமானதாய, உலகனைததையும நியமிபபதான உருவம இஙகு ரூபம என்றது ஸவரூபததையும, ரூபததையும, ஸ்வரூபம முதலான எலலா ஆகாரஙகளையும குறிககும எனறு மூனறு வகையாக நிாவஹிககலாம இவவிஷயம இவவததியாயததில மூனருவது ஶ்லோகத்தில 'ரூபம ஐஶவரம' எனறவிடததில விவரிககபபடடது. விஶவரூபததைக் காடடியது யாருககு? எனில—(பாாத்த2ாய) தனது தகப்பனுரான வஸுதே3வரின ஸஹோத3ரியான பருதை2 எனபபடும குநதியின பிளளையான அாஜுனனுக்குக் காட்டினுன். அததையான குநதி பரமஜஞானியாகவும இருநதவளாகையாலே அவளுடைய பிளளைககும அநத ஜஞானததை ஊட்டுவதறகாகக காடடினுன என்று கருததது. 9.

दिव्यमाल्याम्बरधरं दिव्यगन्धानुलेपनम् ।
सर्वाश्चर्यमय देवमनन्तं विश्वतोमुखम् ॥ ११ ॥

10. அநேகவகதரநயநமநேகாத$_3$பு$_4$தத$_3$ர்ஶநம் ।
அநேகதி$_3$வயாப$_4$ரணம தி$_3$வயாநேகோத$_3$யதாயுத$_4$ம் ॥

11. தி$_3$வயமால்யாமப$_3$ரத$_4$ரம் தி$_3$வயக$_3$நத$_4$ாநுலேபநம் ।
ஸர்வாஶசர்யமயம தே$_3$வமநநதம் விஶவதோமுக$_2$ம ॥

அநேகவகதரநயநம் — பல முகங்களேயும் கணகளே யும் உடையதும, **அநேகாத$_3$பு$_4$தத$_3$ர்ஶநம்**—எலலேயற்ற பெருமைபெற்ற ஆஶசாயமான காடசியையுடையதும், **அநேகதி$_3$வயாப$_4$ரணம்** — அப்ராக்ருதமான பல பல ஆப$_4$ரணஙகளேயுடையதும், **தி$_3$வ்யாநேகோத$_3$யதாயுத$_4$ம்**— அபராகருதமான பற்பல ஆயுத$_4$ஙகளே ஏந்தியதும், **தி$_3$வ்ய மால்யாம்ப$_3$ரத$_4$ரம** — அபராகருதமான மாலேகளேயும வஸத ரஙகளேயும் த$_4$ரிததும, **தி$_3$வயக$_3$நத$_4$ாநுலேபநம**—அப்ரா க்ருதமான நறுமணததையுடைய சநத$_3$னம முதலான வற்ருல பூசபபெற்றதும, **ஸாவாஶசாயமயம்**—ஆஶசாய மான எலலாத தததுவங்களுக்கும இருப்பிடமாயுள்ளதும, **தே$_3$வம்**– பிரகாஶிப்பதும், **அநநதம்**—தே$_3$ஶததாலும் காலத தாலும அளவிலலாததும, **விஶவதோமுக$_2$ம்** — எலலா தி$_3$க்குகளிலும இருக்கும் முக$_2$ஙகளேயுடையதுமான, (விஶவருபததைக் காட்டிஞன்)

---

11. பலபலவாங கணமுகஙகள பணபார் வியப்புப
பலபலவாம் பார்க்கும் பரிசு— பலபலவாம்
பூணசிறநத வான்கலன்கள் போறறிப் பலபலவா
மாணசிறநத வாயுதஙகண மற்று.

12. மாலே பரியட்ட மன்னுமவை திவவியமாயக்
கோலநறும பூசசதின கோளுடைததாய்—மேலான
வாச்சரிய மெலலா மமர்நதே யனந்தமா
யோசசமிகு மெமமுகமு முறறு.

பலபலவாம் கண்முகங்கள் -பலபலவான கண்களையும் முகங்களையும், **பண்பு ஆர் வியப்பு பலபலவாம் பார்க்கும் பரிசு**—எல்லையற்ற பெருமைபெற்ற ஆஶ்சர்யமான காட்சியையும், **பலபலவாம் பூண் சிறந்த வானகலங்கள்**—அப்ராக்ருதமாய், அணிவதற்குச் சிறந்த பல பல ஆப₄ரணங்களையும், **மற்று**—மேலும், **போற்றிய பலபலவாம் மாண சிறந்த ஆயுதங்கள்**—போற்றத்தக்கவையாய பலபலவான சிறந்த மாட்சிமைபெற்ற ஆயுத₄ங்களையும், **மாலை பரியட்டம் மன்னுமவை திவ்வியமாய**—அப்ராக்ருதமாய விளங்கும் மாலைகளையும் வஸ்த்ரங்களையும், **கோல நறும் பூச்சின் கோளுடைத்தாய** — அழகிய மணமமிக்க பூச்சுக்களும் ஆகிய இவற்றைக்கொண்டதாய், **மேலான ஆச்சரியம் எல்லாம் அமர்ந்தே**—மேலான ஆஶ்சர்யமுடைய பொருள்கள் அனைத்துக்கும் இருப்பிடமாய், **அனந்தமாய**—தே₃ஶத்தாலும் காலத்தாலும் அளவுபடாததாய, **ஓச்சம் மிகும் எம்முகமும் உற்று**—எல்லா திசைகளிலும் முகங்களையுடையதுமான (விஶ்வரூபத்தைக் காட்டினான்)

10.11 "பரமம் ரூபம் ஐஶ்வரம்" என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் குறிக்கப்பட்ட விஶ்வரூபத்தை இவ்விரு ஶ்லோகங்களிலும் வர்ணிக்கிறான் ஸஞ்ஜயன். (அநேக வக்த்ர நயநம்) பல முக₂ங்களையும், கண்களையும் உடையதை. சென்ற ஶ்லோகத்திலிருந்து "ரூபம் த₃ர்ஶயா மாஸ" என்பதைக் கூட்டிக்கொண்டு இத்தகைய ரூபத்தைக் காட்டினான் என்று பொருள்கொள்ளவேண்டும். "அநேகவக்த்ர" என்று சொன்னதிலிருந்து அநேகமான கண்களும் உள்ளன என்பது ஸித்₃தி₄க்கக் கூடியதாயிருக்க, அவற்றையும் சேர்த்துச் சொன்னதால் முக₂ங்கள் பலவாயிருந்ததோடன்றியில் பல ஜாதியைச் சேர்ந்தவையாகவும் இருக்கின்றன என்று உணர்த்தப்படுகிறது. பாஞ்சராத்ரம் முதலான ஶாஸ்த்ரங்களில் விஶ்வரூபத்தை வர்ணிக்கும் போதும் மனிதன், வராஹம், சிங்கம் முதலான பல ஜாதியைச் சேர்ந்த முகங்கள் இருப்பதாக வர்ணிக்கப்பட்டது. இதுபோலவே மேலே வர்ணிக்கப்படும் ஆப₄ரணங்களும், ஆயுத₄ங்களும் பல பலவாயிருப்பதோடன்றியில் பல ஜாதியைச் சேர்ந்தவையாகவும் இருக்கின்றன என்று கொள்ளவேண்டும் "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷஸ ஸஹஸ்ராக்ஷ" [பு-ஸூ 1] என்று வேதத்திலும் "தோள்களாயிரத்

நாய முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய" [திருவாய 8 1 10] பல பலவே ஆபரணம" [திருவாய 2-5-6] "ஒணசங்கதை வாளாழியான ஒருவன"[திருவாய 8 8 1] முதலான பாசுரங்களில ஆழ வார்களாலும இவ்வர்தத₂ம வெளிபபடுத்தபபடடது. (அநேகாத₃பு₄த த₃ர்ஶநம) எலலையறற பெருமைபெறற ஆஶ்சாயமான காட்சியை உடையதை. (அநேக தி₃வயாப₄ரணம) அபராகருதமான பல பல ஆப₄ரணங்களையுடையதை "தி₃வ்ய" எனபது மறற தே₃யவங்களுக்குள்ள பராகருதமான ஆப₄ரணங்களைக காட்டிலும வேறுபட்ட வையாய ஶுத்₃த₄ ஸத்வமயமாயிருபபவை இவனுடைய ஆப₄ரணங்கள் என்று காட்டுகிறது. (தி₃வயாநேகோத₃யதாயுத₄ம) அபராகருத மான பல ஜாதியைச சேர்நத பல பல ஆயுத₄ங்களை த₄ரித்து நிறபதை. (தி₃வயமாலயாமப₃ரத₄ரம) அபராக்ருதமான வைஜயநதி முதலான மாலைகளையும பீதாமப₃ரம முதலான வஸத்ரங்களையும உடையதை (தி₃வயக₃நத₄ாநுலேபநம) அபராகருதமான நறு மணத்தையுடைய சநத₃னம முதலான பூசசுககளையுடையதை. (ஸாவாஶ்சாயமயம ஆஶ்சாயமாயிருககும எலலாத தத்துவங்களுக்கும இருபபிடமாயுள்ளதை இபபடிப பொருளகொளவதால, 'அநேகாத₃ பு₄த த₃ாஶநம' எனபதோடு புனருகதியிலலை 'ஜக₃த்தே₃தந மஹாஶ்சாயம ரூபம யஸ்ய மஹாதமந' [வி பு 5 19-7] [இநதப் பேராஶ்சாயமான உலகம எநத மஹாபுருஷனுக்கு உருவமாயுள ளதோ] முதலான பரமாணஙகள இவவாநத₂ததை முழஙகின. (தே₃வம) "தி₃வு காநதி" எனனும த₄ாதுவிலிருந்து தோனறிய தாகையாலே 'ஒளியுடையதை' என்று பொருளபடுகிறது. இவ விஶேஷணஙகளைததாலும மேலே 'விஶ்வதோ முக₂ம' எனபதாலும தி₃வயமங்க₃ளவிக₃ரஹததோடு கூடியது இநத விஶ்வரூபம என்று காட்டபபடுகிறது தே₃வஶப₃த₃ததுககு தே₃வஜாதியைச சேர்ந தவன என்று பொருள்கொளவதில பொருட்சுவையிலலை. (அநநதம) முககாலததிலுமுள்ள உலகனைத்துககும இருபபிடமாயிருபபதால தே₃ஶத்தாலும காலத்தாலும அளவுபடாததை (ஸாவாஶ்சாயமயம) என்ற பத₃ததால எலலாவுலகுககும இருபபிடமாயிருப்பது என்று கூறியிருபபதால,முககாலத்திலுமுள்ள எலலாபபொருளகளுககும இருப் பிடமானது என்று தேறுகிறது இவவிரணடிலிருநது தே₃ஶததா லும காலத்தாலும அளவுபடாதது விஶ்வரூபம் எனறு விளஙகுகிறது இது விக₃ரஹத₃வாரமாகவும அத₃வாரகமாகவும பொருநதும். அநந்தமாயிருககும தனமை பொதுவாக ஸவரூபத்துககே உண்டா

जगदाश्रयतया देशकालपरिच्छेदानर्हम्, विश्वतोमुखम् — विश्वदिग्वर्ति-मुखम्, स्वोचितदिव्याम्बरगन्धमाल्याभरणायुधान्वितम् ॥ १० ॥ ११ ॥

யினும் இங்கு திருமேனியைக் குறித்த விசேஷணங்களுக்கு நடுவில் படிக்கப்படுவதால இங்கு அநந்தஶப₃த₃மும விக₃ரஹவிசேஷணமே என்பது பொருந்தும். "த₃ருஷ்டவாத₃பு₄தம" (20) என்று தொடங்கும் ஶலோகத்தில 'அநந்தாயாமவிஸதாரம அதயத₃பு₄தம அதயுக₃ரம' என்று ரூபவிஷயமாகவே ப₄ாஷ்யம இட்டிருப்பதும இதை வலியுறுத்துகிறது ரூபத்தை அநந்தமென்பது மிகவும பெரிது என்னும கருத்திலேயே என்பது சிலா கருத்து. பதின மூன்றும ஶலோகத்தின ப₄ாஷ்யத்தில 'அநந்தாயாம விஸதாரே' என்று அருளியிருப்பதும இதே கருத்தை உடையது. எங்கும வயாபித்திருந்தபோதிலும எமபெருமானுடைய திருமேனி தனது ஶக்தியாலே எங்கும தடைபடாமலிருப்பதும பொருத்தமே. அணிமா முதலான எட்டுவிதமான ஸித₃தி₄களைப் பெற்ற யோகி₃களும, தடையற எங்கும ஸஞ்சரிப்பதைக காணகிறோம். ஆகையால அப்ராகருதமான தி₃வயமங்க₃ள விக₃ரஹத்துக்கு அஸதரபூ₄ஷண த₄யாயத்தில சொன்னபடி பரகருதி முதலான உலகனைத்துக்கும ஆஶ்ரயமாயிருப்பதில பொருந்தாமையில்லை இப்படி எங்கும பரவி நிற்கும தி₃வயமங்க₃ளவிக₃ரஹத்தையே 'அநந்தம' எனும பத₃ம குறிக்கையாலே அஸதரபூ₄ஷண வடிவில் திருமேனி அனைத்துக்கும ஆஶரயமாயிருக்கிறது என்று இங்கு கூறப்படுகிறது என்று சங்கிக்கவும் இடமில்லை பதினமூன்றுவது ஶலோகத்தில 'தே₃வதே₃வஸ்ய ஶரீரம' என்பதை வயாக₂யானம செய்யும்போது 'அநந்தாயாம விஸதாரே' முதலான ஶரீர விசேஷணங்களை ப₄ாஷ்யகாரா இட்டிருப்பதிலிருந்து இது விளங்குகிறது வடபத்ரஶாயி விக₃ரஹம போலே அக₄டிதக₄டநா ஶக்தியினால மிகச சிறியவடிவில ஸூக்ஷ்மமாக எல்லாவுலகையும அடக்கிநிற்கை இங்கு கூறப்படுகிறது என்பதும் பொருந்தாது இங்கு அப்படிச சொல்லவில்லையாகையாலும 'அநந்தம' என்று மிகப பெரியவடிவாகவே இங்கு படித்திருக்கையாலும இது தெளிவு ஆகையால் திருமேனி தேஶகாலங்களால அளவுபடாதது என்று கூறுவதே பொருத்தமான பொருளாகும். கீ₃தாப₄ாஷ்யத்தின் பரவேஶத்திலேயே விக₃ரஹத்துக்கு 'அசிந்தய' என்று விசேஷணமிடுவதன்மூலம ப₄ாஷ்யகாரா இதை நிலைநிறுத்தியுள்ளார் (விஶவதோமுக₂ம) எல்லா தி₃ஶைகளிலும் இருக்கும முக₂த்தையுடையதை. 'அனேக வக்தரநயநம' என்று தொடங்கிய

॥ भा ॥ तामेव देवशब्दनिर्दिष्टां द्योतमानतां विशिनष्टि—
दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता।
यदि भाः सदृशी सा स्याद्भासस्तस्य महात्मनः ॥ १२ ॥

12. தி₃வி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸய ப₄வேத₃யுக₃பது₃ததி₂தா।
யதி₃ ப₄ாஸஸத₃ருஶீ ஸா ஸயாத₃ப₄ாஸஸ்தஸ்ய
மஹாதமந ॥

ஸூர்யஸஹஸரஸய ப₄ா· — ஆயிரம் ஸூாயாகளின ஒளி, தி₃வி — ஆகாயததில, யுக₃பத — ஒரே ஸமயததில, யதி₃ உததி₂தா ப₄வேத — தோனறிற்ருகில, ஸா — அநத ஒளி, தஸய மஹாதமந ப₄ாஸ — அநத மஹாபுருஷனுடைய ஒளிக்கு ஸத₃ருஶீ ஸயாத — ஒததுதாக இருககும

13. வானில வளரிரவி யாயிரமா வநதொருமித
தான வொளியெழுவ தாமாகிற — ருனப
பெரியோன் வடிவிற பிறஙகுமொளிக் கொக்கும்
பரிசா மெனலாம பயினறு.

தையே முக₂பே₄தே₃ந 'விஶவதோமுக₂ம' எனறு விஶேஷிககிருா. "விஶவதஶசக்ஷுருத விஶவதோமுக₂" எனனும தைததிரீய நாராயணவலலீ மநதரததில எலலாவிடததிலும முக₂ம கணகள ஆகியவறறை உடையவனபோல காாயம செயபவன எனறு பொருள கொள்வதுபோல இஙகும பொருளகொளவது பொருததமலல, இஙகு விக₃ரஹததை நேரே சொலலும பரகரணமாகையால. எலலாவிடத்திலும முக₂முடையவன எனறு சிலா உரையிட்டார்கள காலகை முதலான இடததில முக₂மிலலையாகையால இப்பொருளும பொருநதாது. இஙகு ப₄ாஷயததில பாட₂கரமததை அநாத₃ரிததுு தெளிவிலலாத 'தே₃வம, அநநதம, விஶவதோமுக₂ம' எனனும் பதஙகளுககு வயாக₂யானம செயது பிறகு தெளிவான வஸதரம மாலை முதலானவை காட்டபபட்டது மேலும 'தே₃வம அநநதம' முதலானவை ஸவரூப நிருபக த₄ாமஙகள, மாலை முதலானவை திருமேனியில தனியாகச சாததபபடும க₃ரவயஙகள். இதனுலும பாட₂கரமத்தை மாறறிப பொருளகொளளபபட்டது அதிலும 'அமப₃ர'எனறு அநதரஙக₃மான வஸதரததை முதலில சொலலி, அடுததபடி மாலையையும, அடுததபடி ஆப₄ரணஙகளையும, அடுததபடி ஆயுத₄ஙகளையும அநதரஙக₃ பஹிரஙக₃கரமததையொட்டி நிாதே₃ஶிககபபட்டது. 10,11.

॥ भा ॥ तेजसोऽपरिमितत्वदर्शनार्थमिदम् ; अक्षयतेजस्स्वरूप-
मित्यर्थः ॥ १२ ॥

तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।
अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ॥ १३ ॥

13. தத்ரைகஸ்த₂ம் ஜக₃த்க்ருத்ஸ்நம் ப்ரவிப₄க்தமநேகதா₄ ।
அபஶ்யத்₃தே₃வதே₃வஸ்ய ஶரீரே பாண்ட₃வஸ்தத₃ா ॥

வானில் வளர் இரவி—ஆகாயத்தில் வளர்ந்து வரும் ஸூர்யர்கள், **ஆயிரமா வந்து**—ஆயிரக்கணக்கில் வந்து, **ஒருமித்து ஆன ஒளி எழுவதாமாகில் தான**—ஒரே ஸமயத்தில் அவற்றின் ஒளி எழுவதாயிருந்தால், **அப்பெரியோன் வடிவில**—அம்மஹாபுருஷனின் திருமேனியில், **பயின்று பிறங்கும் ஒளிக்கு**—பொருந்தி பிரகாசிக்கும் ஒளிக்கு **ஒக்கும் பரிசாம் எனலாம்**—ஒப்பான பெருமையுடையது என்று கூறலாம்

12 முன் ஶ்லோகத்தில் "தேவன்" என்னும் பத₃த்தால் காட்டப்பட்ட திருமேனியின் ஒளியை இந்த ஶ்லோகத்தில் விவரிக்கிறான் அதாவது அந்த ஶ்லோகத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட ஒளி ஒப்பற்றது என்று இங்கு விஶேஷிக்கிறான் (ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய பா₄ர தி₃வி யதி₃ யுக₃பது₃த்தி₂தா ப₄வேத) ஆயிரம் ஸூர்யர்களுடைய ஒளி ஆகாயத்தில் ஒரே ஸமயம் கிளர்ந்தெழுமாகில். இங்கு 'ஸஹஸ்ரம்' என்பது ஆயிரம் என்னும் எண்ணிக்கையைக் குறிப்பதல்ல கணக்கற்றது என்னும் பொருளுடையது. ஆக, அவ்வொளி ஒப்பற்றது என்று காட்டப்படுகிறது (ஸா தஸ்ய மஹாத்மந பா₄ஸ ஸத₃ருஶீ ஸ்யாத) அந்த ஒளி அந்த மஹாபுருஷனுடைய ஒளிக்கு ஸமானமானதாகும். இதிலிருந்து என்றும் குறையாத ஒப்பற்ற ஒளியுடையது விஶ்வரூபம் என்று காட்டப்படுகிறது "இருநாயிருயிரம் மலர்ந்தனன" [திருவாசிரியம் 5] 'கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியன" [பெரியாழ்திரு 4-1-1] "சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" [திருவாய 5-5-10] என்று அருளிச்செயல்களும் "நீலதோயத₃மத₄யஸ்த₂ா வித்யுல்லேகே₂வ ப₄ாஸ்வரா" [தை நா 11] [நீளமேக₃த்தை நடுவில் கொண்ட மின்னல்கொடிபோல ஒளிவிடுவது] "பா₄ரூப" [ ] [ஒளிமயமாயிருப்பவன் பரமாத்மா] முதலான உபநிஷத்₃வாக்யங்களும் அறுதியிட்டன. 12.

॥ भा ॥ तत्रानन्तायामविस्तारे, अनन्तबाहूदरवक्त्रनेत्रे, अपरिमिततेजस्के, अपरिमितदिव्यायुधोपेते, स्वोचितापरिमितदिव्यभूषणे,

தத்ர தே₃வ தே₃வஸ்ய *ஶரீரே*—தே₃வதே₃வனுடைய அந்தத் திருமேனியில், **அநேகத₄ா ப்ரவிப₄க்தம்**—பல வகையாகப் பிரிவுபட்ட, **க்ருத்ஸ்நம் ஜக₃த்**—உலகு அனைத்தையும், **ஏகஸ்த₂ம்** — ஒரு பகுதியில் இருப்பதாக, **பாண்ட₃வ** —ஆர்ஜுனன், **தத₃ா**—அப்போது, **அபஶ்யத்**—பார்த்தான்

14. அவ்விடத்தி லப்பொழுது பார்த்த னனைத்துலகு
மெவ்வுறுப்பும் வேறு யிருக்கின்ற—விவ்வகையே
தேவதே வன்றன் றிருவுருவி லோரிடத்தே
யாவதெனக் கண்டா னவன்.

அவ்விடத்தில் தேவதேவன் தன் திருவுருவில் — அவ்விடத்தில் காட்சியளித்த தே₃வதே₃வனுடைய திருமேனியில், **எவ்வுறுப்பும் வேறுயிருக்கின்ற இவ்வகையே**—ஒவ்வொரு அவயவமும் வெவ்வேறாகப் பிரிந்திருக்கின்ற இம்முறையில், **உலகு அனைத்தும்**—எல்லா உலகத்தையும், **ஓரிடத்தே ஆவது என**—ஒரு பகுதியிலிருப்பதாக, **பார்த்தன் அவன்**—(தி₃வ்யமான கண்ணைப்பெற்ற) அந்த ஆர்ஜுனன், **அப்பொழுது கண்டான்**—அப்பொழுதே பார்த்தான்.

13. தி₃வ்யமான கண்ணைப்பெற்ற அர்ஜுனன் எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் ஒரு பகுதியில் உலகனைத்தையும் பார்த்தான் என்கிறது (தத்ர தே₃வதே₃வஸ்ய ஶரீரே) அங்கு காட்சியளித்த தே₃வதே₃வனுடைய திருமேனியில். (தே₃வதே₃வஸ்ய) "தம் தே₃வதாநாம் பரமம் ச தை₃வதம்" [ஶ்வே 6] [தேவர்கள் அனைவருக்கும் மேலான தே₃வதையாயிருக்கும் அப்பரமபுருஷனை] என்று ஶ்வேதாஶ்வதர உபநிஷத்தில் காட்டப்பட்ட தே₃வதே₃வன் இவனே என உணர்த்துகிறான். "மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ" [திருவாய் 8-1-5] என்று நம்மாழ்வாரும் "தேவாதி தேவனை" [திருப்பாவை 8] என்று ஆண்டாளும் இதை விவரித்

दिव्यमाल्याम्बरधरे, दिव्यगन्धानुलेपने, अनन्ताश्चर्यमये, देवदेवस्य दिव्ये शरीरे अनेकधा प्रविभक्तं—ब्रह्मादिविविधविचित्रदेवतिर्यङ्मनुष्य स्थावरादिभोक्तृवर्गपृथिव्यन्तरिक्षस्वर्गपातालातलवितलसुतलादिभोगस्थान-

தாகள 'தே₃வதே₃வனின திருமேனி' எனறதால— இத திருமேனி யானது அளவறற பரபபையுடையதெனறும், அளவறற கைகள வயிறுகள முகஙகள் கணகள ஆகியவறறையுடையது எனறும், அள வறற தி₃வயாயுத₄ஙகளையுடையதெனறும், ஸாவலோக சகரவாதகி யான தனககு உசிதமான கணககறற தி₃வயாப₄ரணஙகளையுடைய தெனறும், அபராகருதமான மாலைகளையும வஸதரததையும த₄ரிதத தெனறும், அபராகருதமான நறுமணததையுடைய சந்த₃னம முதலானவறறால பூசபபடடதெனறும், அளவறற ஆசசாயததை உடையதெனறும முனபின ஸலோகஙகளில இததிருமேனிககுச சொலலபபடட பெருமைகள இஙகும உணாததபபடுகினறன "ஸஹஸரஶீாஷா புருஷ ஸஹஸராக்ஷ ஸஹஸரபாத" எனறு புருஷஸூகதம முதலான வேத₃ப₄ாக₃ஙகளில இவனுககு நிலைநாடடப பெறற இபபெருமைகளை ஸமருதிதிஹாஸபுராணஙகள பலவிடஙகளில உபப₃ருமஹணம் செயதன 'தோளகளாயிரததாய முடிகளாயிரததாய துணைமலாககணகளாயிரததாய தாள்களாயிரததாய" [திருவாய8 1 10] "கணகள சிவநது பெரியவாய வாயும சிவநது கனிநது உளளே வெணபல இலகு சுடரிலகுவிலகு மகரகுணடலததன, கொணடல வணணன சுடாமுடியன நானகுதோளன குனிசாரஙகன, ஒணசங கதை வாளாழியான ஒருவன" [திருவாய 8 8-1] "உடையாாநத வாடையன கணடிகையன உடை நாணினன, புடையாா பொன னூலினன பொனமுடியன மறறும பலகலன், நடையாவுடைத ருநாரணன" [திருவாய 3-7 4] முதலான பாசுரஙகளில ஆழவாா களும இவவாதத₂ததை அநுஸநிததனா (அநேகத₄ா பரவிப₄கதம கருதஸநம ஜக₃த) பலவகையாகப பிரிவுபடடிருககும உலகனைததும, இஙகு 'பலவகை' எனறது பே₄ாகதாககளையும பே₄ாக₃ஸத₂ானங களையும, பே₄ாக₃யஙகளையும, பே₄ாகே₃ாபகரணஙகளையும நினைததுக கூறியதாகும. பிரமன முதலாக, புலலெறுமபு ஈறாக பே₄ாகதாககள தே₃வா, மனிதா, திர்யக, ஸத₂ாவரம எனறு நானகுவகைபபடடு, ஒவவொரு வகையிலும கணககறற பிரிவுகள உளளவாகளாய, அதி விசிதரமானவாகளாயிருபபா. அவவணணமே பே₄ாக₃ஸத₂ானங களும இவ்வுலகமாகிற பூ₄மியும, மேலுலகஙகளாகிற அநதரிக்ஷம ஸவாகக₃ம முதலானவையும, கீழுலகஙகளாகிற பாதாளம, அதலம, வித

सोग्यभोगोपकरण भेदभिन्नं प्रकृतिपुरुषात्मक कृत्स्नं जगत् * अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१०. ८) * हन्त ते कथयिष्यामि विभूतीरात्मनश्शुभाः (१९) * अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः (२०) * आदित्यानामहं विष्णुः (२१) इत्यादिना * न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम् (३९) * विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् (४२) इत्यन्तेनोदितम्, एकस्थम्—एकदेशस्थम्; पाण्डवो भगवत्प्रसादलब्धतद्दर्शनानुगुणदिव्यचक्षुरपश्यत् ॥ १३ ॥

லம ஸூதலம முதலானவையுமாகப பலவகைபபட்டிருககின்றன. அவ வண்ணமே பே₄ாக்தாக்களால அநுப₄விக்கபபடும பே₄ாக₃யங்களும, அவற்றை அவாகள அநுப₄விப்பதற்குறுபபான பே₄ாகோ₃பகரணங்க ளும பலவகைபபட்டிருக்கும "கருதஸநம ஜக₃த்"(உலகனைத்தும்) என றது பரகருதியும அதன காாயங்களாகிற அசேதனபபொருளகளும, ஜீவ ஸமஷ்டியும அடங்கிய லீலாவிபூ₄தி முழுவதையும குறிக்கும "அஹம ஸாவஸய பரப₄வோ மததஸ ஸாவம பரவாததே" [10-8] [நான அனைததுலகுக்கும காரணம, என்னாலேயே எல்லாம செயலபடுகிறது] "ஹநத தே கத₂யிஷயாமி விபூ₄தீராதமநஶுபா₄ா" [10-19] [என னுடைய மங்க₃ளமான செலவங்களை உனக்குக கூறுகிறேன] "அஹமாதமா கு₃டா₃கேஶ ஸாவபூ₄தாஶயஸதி₂த" [10 20] [அாஜுன! எலலா ஜீவராசிகளின ஹருத₃யததில வீற்றிருக்கும நானே அவற்றுக்கு அநதர்யாமியாகவும் இருக்கிறேன] "ஆதி₃தயா நாமஹம விஷ்ணு" [10-21] [பன்னிரு ஆதி₃தயர்களுக்குள நானே விஷ்ணுவாகிறேன] என்று தொடங்கி, 'ந தத₃ஸதி விநா யத ஸயாநமயா பூ₄தம சராசரம" [10 39] [அசைவனவும அசை யாதனவுமான எல்லாபபொருள்களிலும என்னைவிட்டுப பிரிநதி ருபபது எதுவுமிலலை] "விஷடப₄யாஹமித₃ம கருதஸநம ஏகாம ஶேந ஸதி₂தோ ஜக₃த" [10 42] [நான உலகனைததையும எனது ஓரமசததாலே த₄ரிததுநிறகிறேன] என்பதீருகச் சொல்லபபட்ட உலகனைததும இங்கு "ஜக₃த கருதஸநம" என்று குறிக்கபபடுகிறது. (ஏகஸத₂ம தத₃ா அபஶயத) அததிருமேனியின ஒரு சிறுபகுதியில் அடங்கியிருபபதாக அபபோது கண்டான. கண்டவன யாரெனில— (பாண்ட₃வ) பாண்டு₃ புததிரனை அர்ஜுனன கண்டான. உறவை யும அன்பையுமுடையவனுகையாலே கண்ணனாலே அருளபபெற்ற தி₃வயமாான கண்ணையுடையஅாஜுனன கண்டான என்று கருதது 13.

ततस्स विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा धनञ्जयः।
प्रणम्य शिरसा देवं कृताञ्जलिरभाषत ॥ १४ ॥

14. **ததஸ்ஸ விஸ்மயாவிஷ்டோ ஹ்ருஷ்டரோமா த₄நஞ்ஜய:**
ப்ரணம்ய ஶிரஸா தே₃வம் க்ருதாஞ்ஜலிரபா₄ஷத ॥

தத — அதற்குப்பின், **ஸ த₄நஞ்ஜய** — அந்த அர்ஜுனன், **விஸ்மயாவிஷ்ட** — (முன் ஶ்லோகங்களில் சொன்னபடி கண்ணனின் திருமேனியில் உலகனைத்தையும் கண்டதனால்) வியப்பு நிரம்பப்பெற்றவனாய், **ஹ்ருஷ்டரோமா** — மயிர்க் கூச்செறியப் பெற்றவனாய் **தே₃வம்** — (விஶ்வரூபம் காட்டிய) கண்ணனை, **ஶிரஸா ப்ரணம்ய** — தலையாலே வணங்கி, **க்ருதாஞ்ஜலி** — கைகூப்பியவனாய், **அபா₄ஷத** — பின்வருமாறு கூறினான்

---

15. **தாரார் மந்தத் தனஞ்சயனாருன் சாலவியந்**
தேரா ருடன்மயிர்க்கோ ளெய்தியே—சீரார்
முடியாற் பணிந்திறையை முன்றொழுது நின்றிப்
படியா லுரைசெய்தான் பார்த்து.

தார் ஆரும் அந்த தனஞ்சயன் தான் — (அரசர்க்குரிய) மாலையை த₄ரித்திருந்த அந்த அர்ஜுனன், **சால வியந்து** — மிகவும் வியப்புற்று, **ஏரார் உடல் மயிர்க்கோள் எய்தியே** — (தனது) சிறந்த உடலில் மயிர்க்கூச்செறியப்பெற்றவனாய், **இறையை** — இறைவனான கண்ணனை, **சீரார் முடியால் பணிந்து** — பெருமைமிக்க முடித₄ரித்த தனது தலையாலே வணங்கி, **முன் தொழுது நின்று** — (கண்ணனுக்கு) முன்னால் கைகூப்பி நின்று, **பார்த்து** — ஶ்ரீக்ருஷ்ணனைக் குறித்து, **இப்படியால் உரை செய்தான்** — இவ்வண்ணமாகப் பேசத் தொடங்கினான்

---

14 முற்கூறியபடி விஶ்வரூபம் கண்ட அர்ஜுனன் வியப்புற்றவனாய், மயிர்க்கூச்செறியப்பெற்றவனாய், கண்ணனைத் தலையாலே வணங்கிக் கைகூப்பி நின்று பேசத்தொடங்கினான் என்கிறான் ஸஞ்ஜயன் (தத) முற்கூறியபடி விஶ்வரூபத்தைக் கண்டபின்பு (ஸ த₄நஞ்

॥ भा ॥ ततो धनंजयो महाश्चर्यस्य कृत्स्नस्य जगतः स्वदेहैक-देशेनाश्रयभूत कृत्स्नस्य प्रवर्तयितारं चाश्चर्यमानन्तज्ञानादिकल्याण-गुणगणं देवं दृष्ट्वा विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा शिरसा दण्डवत्प्रणम्य कृताञ्जलिरभाषत ॥ १४ ॥

अर्जुन उवाच—

पश्यामि देवांस्तव देव देहे सर्वांस्तथा भूतविशेषसङ्घान् ।
ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थमृषींश्च सर्वानुरगांश्च दीप्तान् [दिव्यान्] ॥१५॥

15. பஶ்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தே₃வ தே₃ஹே
ஸர்வாமஸதத₂ா பூ₄தவிஶேஷஸங்க₄ாந் ।
ப₃ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸத₂மருஷீமஶச
ஸாவாநுரக₃ாமஶச தீ₃பதாந [தி₃வயாந] ॥

அாஜுன உவாச—அாஜுனன (பின்வருமாறு) கூறி னை — தே₃வ — தே₃வனே ! தவ தே₃ஹே — உனது தே₃ஹததில, ஸாவாந தே₃வாந பஶ்யாமி—எலலா தே₃வா களேயும காணகிறேன ததா₂—அவவணணமே, (ஸர்

ஜய) அந்த த₄நஞ்ஜயன. இநத விஶவருபததைக கண்டபின்பே அர்ஜுனனுககுளள 'த₄நஞ்ஜயன' (செலவஙகள அனைததையும ஜயிததவன) எனனும பெயா நிறைவுபெறறது எனறு கருதது. (விஸமயாவிஷட) எலலா உலகும தனது தே₃ஹததின் ஒரு பகுதியிலே அடககியவனுய, அனைததையும செயலபடவைபபவனுய, அதயாஶசாயமான அளவறற ஜ்ஞானம, ஶகதி முதலான கலயாண கு₃ணஙகளேயுடையவனை அநத தே₃வனைககணடு வியபபுறறவனுய (ஹருஷடரோமா) மயிாககூசசெறியபபெறறவனுய, பெருவியபபின் விளேவு இது (தே₃வம ஶிரஸா ப்ரணமய) உலகனைததுககும ஸவாமியான அபபெருமானை, தன ஸவரூபததுககுப பொருததமாகத தரையிலே தலைபடுமபடி தடிபோலே விழுநதுவணஙகி. (கருதாஞ்ஜலிः) மறுபடியும எழுநதவுடன கணணனுககு முனனே கைகூபபிநினறு (அப₄ாஷத) கணணனைத துதிததும, விஶவருபததை வாணிததும பினவருமாறு (51-வது ஶலோகம வரையில) பேசததொடஙகினை எனகிருன ஸஞ்ஜயன. 14.

வாந்) பூ₄த விஶேஷ ஸங்க₄ாந் (பஶ்யாமி) — (எல்லா) ப்ராணிவகைகளின கூட்டஙகளேயும (காண்கிறேன), **(தத₂ா** — அவவண்ணமே), **ப₃ரஹ்மாணம்** — பிரமனேயும, **கமலாஸநஸத₂ம ஈஶம்** — உந்தித தாமரையில வீற்றிருககும பிரமனுக்கு அடங்கி நிற்கும சிவனேயும், **ஸர்வாந ருஷீந ச** — எலலா ரிஷிகளேயும, **தீ₃பதாந (தி₃வயாந)** — ஒளிவீசும், **உரக₃ாந ச** — பாமபுகளேயும், **பஶ்யாமி** — காணகிறேன்

---

16. தேவாவுன மேனியினிற றேவரையுஞ் சஙகமாய்
மேவாரும் பூதஙகள் வேறறுமையும—பூவார்
பிரமனவன பாலீசன போமுனிவா தேசா
ருரககரையெல் லாங்காண்ப னுற்று.

தேவா — தே₃வனே! **உன்மேனியில்** — உனது விஶ்வ ரூபத்தில, **தேவரையும்** —(எல்லா) தே₃வர்களேயும், **சஙக மாய் மேவு ஆரும பூதஙகள வேறறுமையும்** - கூட்டங் கூட்ட மாசப் பொருந்தி நிற்கும் பிராணிகளின வகைகளேயும், **பூவார் பிரமன** — உநதித்தாமரையில வாழும் பிரமனேயும், **அவனபால ஈசன்** — அவனுக்கு அடங்கிநிற்கும சிவனேயும், **போ முனிவர்** — புகழபெற்ற முனிவர்களேயும், **தேசு ஆர் உரகரை எலலாம** — ஒளிவீசும பாமபுகள் அனேததையும, **உறறு காணபன** — நனகு காணகிறேன

---

15. உனது தே₃ஹததில் எலலா தே₃வாகளேயும, எலலா வகை உயிரககூட்டஙகளேயும, பிரமனேயும சிவனேயும, ரிஷிகளேயும, பாமபுகளேயும காணகிறேன எனகிருன அர்ஜுனன (தே₃வ) தெயவததனமை நிரமபபபெற்றவனே! அனேவாககும ஆத₄ாரமா யிருககும இவனிடமே தெயவததன்மை உளளது எனறு உணாததுகிருன. (தவ தே₃ஹே ஸர்வாந தே₃வாந பஶ்யாமி) உனது விஶ்வ ரூபததில இநத₃ரன முதலான எலலா தே₃வாகளேயும காணகிறேன மேலே பிரமனேயும சிவனேயும தனியே குறிககிறபடியாலே இஙகு தே₃வஶப₃த₃ம இநத₃ராதி₃தே₃வாகளேக குறிககிறது. (ஸாவாந தத₂ா பூ₄தவிஶேஷ ஸங்க₄ாந) அவவணணமே எலலாவகையான உயிரக்கூட்டஙகளேயும உனது தே₃ஹததில காண்கிறேன். உயி

॥भा॥ देव! तव देहे सर्वान् देवान् पश्यामि; तथा सर्वान् प्राणिविशेषाणां सघान्, तथा ब्रह्माण—चतुर्मुखमण्डाधिपतिं, तथेशं कमलासनस्थं—कमलासने ब्रह्मणि स्थितमीशं, तन्मतेऽवस्थितं; तथा देवर्षिप्रमुखान् सर्वानृषीन्, उरगांश्च वासुकितक्षकादीन् दीप्तान्॥ १५॥

ளள ஜீவராசிகளேயே முனனுமபினனும எடுககையால, பூ₄தஸப₃த₃ம அசேதநமான பஞசபூ₄தஙகளேக குறிககாமல ஜீவராசிகளேக குறிக கிறது உததராரதத₄ததில முககியமான சிலரைக கூறுகிறுன. (ப₃ரஹமாணம) பரமாதமாவிடமிருநது உநதிததாமரையில முதலில் நேரே பிறநத அணட₃ாதி₄பதியான பிரமனேயும காணகிறேன. (கமலாஸநஸத₂ம ஈஸம) உநதிததாமரையை இருபபிடமாககொணட வனுகையாலே கமலாஸனன எனறு பெயாபெறற பிரமனிடமிருககிற, அதாவது அவனுகது அடஙகி நடககிற சிவனேயும காணகிறேன. பிரம னேச சொனனவுடன சிவனேச சொலலவேணடியது உசிதமாகையாலே இஙகு 'ஈஸ' ஸப₃த₃ம சிவனேக குறிககிறது 'ஈஸம கமலாஸநஸத₂ம' எனறிருககையாலே, 'கமலாஸநஸத₂ம' எனனும பத₃ததைத தள்ளி நிறகும 'ப₃ரஹமாணம' எனபதறகு விஸேஷணமாககொளவதிற காட்டிலும, ஒட்டியுளள 'ஈஸ' ஸப₃த₃ததுககு விஸேஷணமாகக கொளவதே சிறநதது. அபபடிககொளளுமபோது கமலாஸநஸப₃த₃ம ப₃ஹுவரீஹியாய, பிரமனேக குறிதது, கமலாஸநஸத₂ஸப₃த₃ம தாமரையானுன அபபிரமனுககு வசபபட்டிருபபவன சிவன எனறு காட்டுகிறது சிவன பிரமனுககுப பிளளேயாகபபிறநதவன எனபது ஸதபத₂ப₃ராஹமணம முதலான பல வேத₃ப₄ாக₃ஙகளிலும, மஹா ப₄ாரதததில பறபல இடஙகளிலும முழஙகபபட்டதாகையாலே இப் படிப பொருளகொளவதே ப்ரமாணஙகளுககுப பொருந்தும. இதையே திருமழிசையாழவார ''போதுதஙகு நானமுகன மகன அவன மகன் சொலில, மாதுதஙகுகூறன ஏறதூரதியெனறு வேதநூல, ஓதுகினற துணமை அலலதிலலே மறறுரைககிலே'' [திருசசநத 72] ''நான் முகனே நாராயணன படைத்தான, நானமுகனும தானமுகமாயச சஙக ரனேத தான படைததான்—யானமுகமாய, அநதாதி மேலிட்டு அறி விததேன ஆழபொருளேச சிநதாமறகொணமினீா தோநது'' [நான- திருவ 1] எனறு அருளிசசெயதார (ரிஷீமஸச ஸர்வாந) அவவண ணமே தே₃வரிஷிகள, மஹாஷிகள முதலான எலலாவகை ரிஷிகளே யும காணகிறேன. (தீ₃பதாந உரக₃ாமஸச பஸயாமி) ஒளிவீசும வாஸுகி, தக்ஷகன முதலான பாமபுகளேயும காணகிறேன 'தீ₃பதாந' எனறு பாட₂மானபோதும'ஒளிவீசும'எனபதே தாதபாயார்தத₂ம. 15.

अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रं पश्यामि त्वां सर्वतोऽनन्तरूपम् ।
नान्तं न मध्यं न पुनस्तवादिं पश्यामि विश्वेश्वर विश्वरूप ॥ १६ ॥

16. அநேகபா₃ஹூத₃ரவக்த்ரநேத்ரம்
பஶ்யாமி த்வாம் ஸர்வதோऽநந்தரூபம் ।
நாந்தம் ந மத₄யம் ந புநஸ்தவாதி₃ம்
பஶ்யாமி விஶ்வேஶ்வர விஶ்வரூப ॥

அநேகபா₃ஹூத₃ர வக்த்ரநேத்ரம்-கணக்கற்ற கைகள் வயிறுகள், வாய்கள், கண்கள் ஆகியவற்றை உடைய வனாய், **அநந்த ரூபம்** — அளவற்ற உருவங்களையுடைய வனாய, **த்வாம்**—உன்னை, **ஸர்வத**—எல்லாப் புறத்திலும், **பஶ்யாமி**—காணகிறேன் **விஶ்வேஶ்வர**—அனைத்தையும நியமிப்பவனே! **விஶ்வரூப** — அனைத்தையும் ஶரீரமாகக் கொண்டவனே! (நீ எல்லையற்றவனாகையாலே), **தவ**—உனக்கு, **ந அந்தம பஶ்யாமி**—முடிவையும் காண்கின்றி லேன **ந மத₄யம் (பஶ்யாமி)**—நடுவையும காணகின்றி லேன். **ந புந ஆதி₃ம் (பஶ்யாமி)**—தொடக்கத்தையும் காண்கின்றிலேன

---

17. ஆன வனந்த வுருவா முனைத்தோள்க
ளானு முகமுதர நானகாணபன—ஞானார்ந்துன்
னந்தநடு வாதியுங் காணேனா னங்கனைத்தின
முந்தையிறை யெவவுருவா முற்று.

ஆன அனந்த உருவாம உனை-எல்லாப்புறத்திலும் எல்லை யற்ற உருவத்தையுடைய உன்னை, **தோளகள நாநாமுகம் உதரம் நான காணபன**—பல தோள்களையும், வாய்களையும, வயிறுகளையும் உடையவனாக நானகாணகிறேன், **அனைத்தின முந்தை இறை!**—எல்லாவற்றுக்கும ஆதி₃நியந்தாவாய், **எவ வுருவா!**—அனைத்தையும உருவாகக கொணடவனே! **தான ஆர்ந்த உன**—தான் எஙகும் நிறைநதிருககும உனனுடைய, **அந்தம் நடு ஆதியும**-எல்லையையும், நடுவையும, தொடக்கத தையும, **ஆஙகு**—அந்த விஶ்வரூபததில, **நான் முற்று காணேன்**—நான முழுவதையும காணவில்லை

॥ भा ॥ अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रम् अनन्तरूपं त्वां सर्वतः पश्यामि; विश्वेश्वर — विश्वस्य नियन्तः, विश्वरूप — विश्वशरीर, यतस्त्वमनन्तः, अतस्तव नान्तं न मध्यं न पुनस्तवादिं च पश्यामि । १६ ॥

---

16. உன்னுடைய விஶ்வரூபத்தை எல்லாப் புறங்களிலும் காண்கிறேன் என்கிறான் அர்ஜுனன். (அநேகபா₃ஹூத₃ரவக்த்ர நேத்ரம்) பல கைகளையும், வயிறுகளையும், முக₂ங்களையும், கண்களையும் உடையவனாய (அநந்தரூபம் த்வாம்) எல்லையற்ற உருவத்தையுடைய உன்னை. (ஸர்வத பஶ்யாமி) எல்லாப் புறங்களிலும் காண்கிறேன். "ஸர்வத அநந்தரூபம்" (எல்லாப் புறங்களிலும் அளவற்ற உருவத்தையுடைய உன்னை) என்று அந்வயித்தால் "ஸர்வத" என்னும் ஶப்₃த₃ம் பயனற்றதாகும். 'அநந்தரூபம்' என்னும் பத₃த்தாலேயே எல்லாப்புறங்களிலும் உருவம் வியாபித்திருப்பது ஸித₃தி₄க்குமன்றோ. ஆகையால் 'ஸர்வத பஶ்யாமி' என்று அந்வயித்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. அர்ஜுனன் தி₃வ்ய சக்ஷுஸ்ஸை அடைந்தவனாகையாலே, இப்பொருளே பொருத்தமாயுள்ளது. (விஶ்வேஶ்வர) உலகனைத்தையும் நியமிப்பவனே! (விஶ்வரூப) இப்படி உலகனைத்தையும் நியமிக்கையாலே உலகனைத்தையும் உருவமாகக் கொண்டவனே! வியாபித்து நியமிக்கப்படுவது ஶரீரமாகும், வியாபித்து நியமிப்பவன் ஶரீரி (ஆத்மா) ஆவான். (தவ ந அந்தம் பஶ்யாமி, ந மத₄்யம் பஶ்யாமி, ந புந ஆதி₃ம் பஶ்யாமி) நீ அநந்த ரூபனாய விஶ்வரூபனாயிருக்கையாலே, உனக்கு முதல், நடு, முடிவு கிடையாதாகையாலே, அவற்றை நான் காணவில்லை. 'விஶ்வரூப' என்று விளித்து, 'அநந்தரூபம்' என்று விஶேஷிக்கையால "உன்னுடைய ஆதி₃மத₄்யாந்தங்களைக் காணவில்லை" என்று இருந்தபோதிலும், 'அவை முயற்கொம்பு முதலானவற்றைப்போல இல்லையாகையால அவற்றை நான் காணவில்லை' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும் தே₃ஶத்தாலும், காலத்தாலும், உனக்கு முதல நடு முடிவுகள இல்லை என்று தாத்பர்யம். முதலும் முடிவும் இருந்தாலதான் நடுவுண்டு. அவையில்லையாகையால் நடுவும் இல்லை என்று ஸித₃தி₄க்கிறது. ஒரு திருமேனியில பல வயிறு முதலானவை எப்படி இருக்கமுடியும்? என்னும் கேள்விக்கு 19-வது ஶ்லோக பா₄ஷ்ய வ்யாக₂யானங்களில பரிஹாரம் காணலாம். 16.

किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तम् ।
पश्यामि त्वां दुर्निरीक्ष्यं समन्ताद्दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ।। १७ ।।

17. கிரீடிநம் க₃தி₃நம் சக்ரிணம் ச
தேஜோராஶிம் ஸர்வதோ தீ₃ப்திமந்தம் ।
பஶ்யாமி த்வாம் து₃ர்நிரீக்ஷ்யம்
ஸமந்தாத்₃தீ₃ப்தாநலார்கத்₃யுதிமப்ரமேயம் ॥

தேஜோராஶிம் — பேரொளிக்குவியலாயிருப்பவனாய, **ஸர்வதோ தீ₃ப்திமந்தம்**—எல்லாப் புறத்திலும் ஒளியுடையவனாய், **ஸமந்தாத் து₃ர்நிரீக்ஷ்யம்**—ஒவ்வொரு அவயவமும் காண்பதற்கு அரியவனாய, **தீ₃ப்தாநலார்கத்₃யுதிம்** — கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்₃னியைப்போலவும் ஸூர்யனைப் போலவும் கிரணங்களை உடையவனாய, **அப்ரமேயம்**— அளவிட்டு அறியமுடியாதவனான, **த்வாம்**—உன்னை, **கிரீடிநம்**—கிரீடத்தை உடையவனாகவும், **க₃தி₃நம்** – க₃தை₃யை உடையவனாகவும், **சக்ரிணம் ச** — ஸுத₃ர்ஶனசக்ரத்தை உடையவனாகவும், **பஶ்யாமி** – காண்கிறேன்

---

18. மிக்கவொளி ராசியாய் மீதெங்கு நதேசமர்ந்து
பக்கமுறக் காண்பரிதாயப பார்ப்பனனே—ருக்கவன
லர்க்கனொளி மிக்களவற் றுங்குமுடி நேமிகதை
யொற்கமற மேவுமுனை யுற்று.

மிக்க ஒளி ராசியாய்–பேரொளிக்குவியலாயிருப்பவனாய, **எங்கும் மீது தேசு அமர்ந்து**—எல்லாப்புறத்திலும் பேரொளியுடையவனாய், **பக்கம் உற காணபு அரிதாய**—ஒவ்வொரு அவயவமும் காண்பதற்கு அரியவனாய, **தொக்க அனல் அர்க்கன் ஒளிமிக்கு**—கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்₃னியைப் போலவும் ஸூர்யனைப்போலவும் கிரணங்களையுடையவனாய, **அளவற்று** — அளவற்றவனாய உள்ள, **உனை** — உன்னை, **ஆங்கு** — விஶ்வரூபம் காண்பதற்கு முன்போலவே, **முடி நேமி கதை ஒற்கம் அற மேவும் உனை** — கிரீடம், சக்ரம், க₃தை ஆகியவை குறைவறச் சேர்ந்திருக்கின்றவனாக, **நான்**— நான், **உற்று பார்ப்பன்**—நன்கு காண்கிறேன்

॥ भा ॥ तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तं समन्तात् दुर्निरीक्ष्यं दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयं त्वां किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च पश्यामि ॥ १७॥

17 விஶ்வரூபம் வேறொருவனுடையதோ என்று ஶங்கிக்க முடியாதபடி நாராயணனுக்கே அஸாத$_4$ாரணமான கிரீடம், க$_3$தை$_3$, ஸுத$_3$ர்ஶன சக்ரம் முதலானவற்றைக் காண்கையால், இவ்விஶ்வரூபம் திருமாலாகிற கண்ணனுடையதே என்று நிர்ணயிக்கிறன் இப்படிக் கூறுவதில் ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கையால் "தேஜோராஶிம் . த்வா" என்று ஶ்லோகத்தின் பிற்பகுதியிலுள்ளவற்றை உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகக் கொண்டு "கிரீடிநம் க$_3$தி$_3$நம் சக்ரிணம் ச பஶ்யாமி" என்று முற்பகுதியிலுள்ளது விதே$_4$யமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. பிற்பகுதியில் முன்முன் பத$_3$ங்கள் முதலில் காணப்படும் ஸாமான்யாகாரத்தையும், பின்பின் பத$_3$ங்கள் பிறகு காணப்படும் விஶேஷாகாரத்தையும் காட்டுகின்றன. (தேஜோராஶிம்) பேரொளிக்குவியலாயிருப்பவனை. இதனால் முதன்முதலில் காணப்படும் த$_4$ர்மிஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது (ஸர்வதோ தீ$_3$ப்திமந்தம்) எல்லாப்புறங்களிலும் பேரொளியையுடையவனை இது த$_4$ர்மபூ$_4$தமான ஒளியைக் காட்டுகிறது "ந தத்ர ஸூர்யோ பா$_4$தி ந சந்த்$_3$ரதாரகம் நேமா வித்$_3$யுதோ பா$_4$ந்தி குதோ$\mathcal{S}$யமக்$_3$நி: । தமேவ பா$_4$ந்தமநுபா$_4$தி ஸர்வம் தஸ்ய பா$_4$ஸா ஸர்வமித$_3$ம் விபா$_4$தி ॥" [கட$_2$ 5-15] [அப்பரம்பொருளின் முன்னே ஸூர்யன், சந்த்$_3$ரன், நக்ஷத்ரங்கள், மின்னல்கள் ஆகியவை ஒளிவீச மாட்டா. அக்$_3$னியைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஒளிவிடும் அப்பரம்பொருளைப் பின்பற்றியே இவ்வனைத்தும் ஒளிவிடுகின்றன. அவனுடைய ஒளியாலேயே இவையெல்லாம் ஒளிவீசுகின்றன] என்று உபநிஷத்திலும் முழங்கப்பட்டதன்றே. "சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" [திருவாய் 5 5-10] என்று இதை ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தார் (ஸமந்தாத் து$_3$ர்நிரீக்ஷம்) விஶ்வரூபத்தின் ஒவ்வொரு அவயவமும் அளவிட்டுக் காணவொண்ணாததாயிருக்கும் பெருமையைக் காட்டுகிறது. இதற்குக் காரணத்தைக் காட்டுகிறர் மேலே—(தீ$_3$ப்தாநலார்கத்$_3$யுதிம்) கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்$_3$னி ஸூர்யர்களுடையது போன்ற கிரணங்களையுடையவனை. 'த்$_3$யுதி' ஶப்$_3$த$_3$ம் கிரணரூபமான ஒளியைக் குறிக்கிறதாகையாலே பொதுவான ஒளியைக் காட்டும் 'தீ$_3$ப்திமந்தம்' என்னும் பத$_3$த்தோடு புநருக்தியில்லை. அன்றிக்கே, 'ஸர்வதோ தீ$_3$ப்திமந்தம்' என்று இவனுடைய ஒளி எல்லாவிடத்திலும் பரவியிருப்பது என்பதையும், இங்கு மிக்க கடுமையாயிருப்பதால் காண அரியதாயுள்ளது என்ப

त्वमक्षरं परमं वेदितव्यं त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।
त्वमव्ययश्शाश्वतधर्मगोप्ता सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ॥ १८ ॥

18. தவமக்ஷரம் பரமம வேதி₃தவயம
தவமஸய விஶ்வஸய பரம நித₄ாநம।
த்வமவயயஶஶாஶ்வதத₄ர்மகே₃ாபதா
ஸநாதநஸதவம புருஷோ மதோ மே ॥

தையும காட்டுகையாலே புநருகதி இலலை எனறும கொள்ளலாம். (அபரமேயம) இககாரணஙகளாலே "இன்னவஸதுவைப போனறது, இவவளவுபட்டது" என்று அளவிடவொணணுதவனே. (தவா) உன்னை. இதுவரையில ஸாமானயமாகக காணபபடும ஆகாரஙக ளோடு கூடிய விஶவரூபம விளககபபட்டது. இனி இததகைய விஶவரூபததையுடைய எமபெருமான தனககேயுரிய கிரீடக₃த₃ா சகரங களையுமுடையவனுயிருககிறுன என்று காட்டபபடுகிறது. (கிரீடிநம) "ஆதி₄ராஜயமதி₄கம பு₄வநாநாம ஈஶ! தே பிஶுநயந கில மௌளி" [வரத₃ ஸத25] [உலகஙகளுக்கெலலாம ஈஶனே! நீ உலகனைததுககும சகரவர்த்தி என்பதை உனது கிரீடமே காட்டிததருகிறதனறே] "கிரீடம ஶ்ரீரஙகே₃ஶயிது உபத₄ாநீகருதபு₄ஜ விதீ₄ஶாதீ₄ஶதவாத₃ க₄டத இதி ஸமஸபருஶய வத₃தி" [ர ஸத 1-110] [திருவரஙக₃ததில பள்ளிகொளளும பெருமான தலைககு அணையாக வைததுககொணடி ருககும வலது திருககை கிரீடததைத தொட்டுககாட்டி "பிரமனுககும, ஶிவனுககும தலைவனுயிருககையால இது தகும" என்று கூறுகிறது] என்று இவனே ஸர்வலோக சகரவர்ததி எனறு காட்டிததரும கிரீடததையுடையவனுய, (க₃தி₃நம) கௌமோத₃கி என்னும் க₃தை₃யை உடையவனுய, (சகரிணம ச பஶ்யாமி) ஸுத₃ாசன சகரததையுமுடையவனுயக காண்கிறேன. கிரீடம எலலா ஆப₄ரணஙக ளுககும, க₃த₃ாசகரஙகள மறற தி₃வயாயுத₄ஙகளுககும உபலக்ஷணம. "கிரீடம எனறும் கரணடி₃கா எனறும் மகுடம இருவகைபபடும். அதில் கிரீடம சகரவாததிகளாலேயே த₄ரிககததககுநதது" எனறு தாதபாயசநத₃ரிகை ஆக, 'பேரொளிககுவியலாய, எல்லாபபுறங களிலும பேரொளியையுடையவனுய, அவயவம ஒவவொனறும காணவரியவனுய, கடுமையான கிரணங்களையுடையவனுய, அளவிட் டறியவொண்ணுதவனை உன்னை ஏறகனவே நான உனககேயுரியவை யாகக கணட கிரீடம, க₃தை₃, சகரம ஆகியவறறேடு காணகை யாலே இந்த விஶவரூபம் உன்னுடையதே' என்று அர்ஜுனன் நிர்ணயித்தானுயிறறு. 17.

வேதி₃தவ்யம் பரமம் அக்ஷரம் — (உபநிஷத்துக்களில்) அறியத்தக்கதான மேலான அக்ஷரமாக ஓதப்படுபவன், **த்வம்**—நீயே, **அஸ்ய விஶ்வஸ்ய** — இவ்வுலகிற்கு, **பரம் நித₄ாநம்**—மேலான ஆத₄ாரமாயிருப்பவன், **த்வம**—நீயே, **அவ்யய:**—(எவ்வகையிலும்) அழிவற்றவன, **தவம்**—நீயே, **ஶாஶ்வத த₄ர்ம கோ₃ப்தா**—நித்யமான வைதி₃க த₄ர்மத்துக்கு ரக்ஷகன, **த்வம்**—நீயே, **ஸநாதந: புருஷ:**—(உபநிஷத்துக்களில்) பழையோனான புருஷனாக ஓதப்படுபவன, **தவம்**—நீயே, **மே மத:** — (இவ்வண்ணமாக நீ) என்னால அறியப்பட்டாய

---

19. **ஆய்வறிவு சேர்பரமா மககரநீ யாங்கனைத்துஞ்**
சாயவறவே மேலாய்த தரிபபவன்நீ—வீயவறவே
நிறபவனநீ நிற்குமறங் காப்பான்நீ நிததனு
நறபுருட னீயறிவ னுன.

ஆயவறிவு சேர் பரமாம் அக்கரம் —(உபநிஷத்துக்களில்) அறியததக்கதான மேலான அக்ஷரமாக ஓதபபடுபவன், **நீ**—நீயே, **ஆங்கு அனைததும்**—இவ்வுலகிலுள்ள எலலாப பொருளையும, **சாய்வு அறவே மேலாய தரிபபவன**—ஸவரூப நாசம இல்லாதபடி மேலான ஆத₄ாரமாயிருப்பவன், **நீ**—நீயே, **வீயவு அறவே நிற்பவன்** — (எவ்வகையிலும்) அழிவிலலாமல நிற்பவன், **நீ**—நீயே, **நிறகும அறம் காப பான**—நிதயமான வைதி₃க த₄ர்மத்துககு ரக்ஷகன, **நீ**—நீயே, **நிததனும நறபுருடன** — (உபநிஷத்துககளில) பழையோனான பரமபுருஷனாக ஓதபபடுபவன், **நீ**—நீயே, **நான் அறிவன்**—(இவ்வண்ணமாக) நான அறிகிறேன.

---

18. உபநிஷததுககளில அக்ஷரம, வேதி₃தவ்யம, அவ்யயம, ஸநாதநபுருஷன முதலான பறபல பத₃ஙகளால குறிககபபடும் பரமபுருஷன் நீயே என்று நான நேரே காணகிறேன எனகிறான அர்ஜுனன். (வேதி₃தவ்யம பரமம அக்ஷரம தவம) உபநிஷததுக களில்—அறியததககதான மேலான அக்ஷரமாக ஓதப்படுபவன நீயே முண்ட₃கோபநிஷத்தில "த₃வே வித₃யே வேதி₃தவயே" [1-1-4]

॥ भा ॥ उपनिषत्सु *द्वे विद्ये वेदितव्ये (मु. १-१-४) इत्यादिषु वेदितव्यतया निर्दिष्टं परममक्षरं त्वमेव; अस्य विश्वस्य परं निधानम्—विश्वस्यास्य परमाधारभूतस्त्वमेव; त्वमव्ययः--व्ययरहितः;

[இரணடு வித3யைகள அறியததககவை] எனறு தொடஙகி, "அத2 பரா யயா தத3க்ஷரம அதி4க3மயதே"[1-1-5] [மேலான வித3யையான உபாஸனததால அக்ஷரம எனபபடும பரமபொருள அடையபபடுகிறது] எனறும், நாராயணநுவாகததில "அக்ஷரம பரமம நாராயணம" [தை-நா 11] [மேலான அக்ஷரமாயுளளவன நாராயணனே] "மஹாஜ்ஞேயம நாராயணம" [தை-நா 11] [அறியததககவறறில மேலானவனுயிருபபவன நாராயணனே] எனறும ஓதபபடடதனறோ (அஸய விஶவஸய பரம நித4ாநம தவம) இவவுலகிற்கு மேலான ஆத4ாரமாயிருப்பவன நீயே "நிதீ4யதே அஸமின இதி நித4ாநம" [எதில அனைததும வைககப்பட்டிருககிறதோ அது நித4ாநம] எனனும வ்யுதபததியாலே நித4ாநஶப3த3ம ஆத4ாரததைக காட்டுகிறது "ஆத4ாரபூ4தம விஶவஸய"[வி பு1 2-5] [எலலா அசேதனபபொருளுககும ஆத4ாரமாயிருபபவன ஜீவன] முதலான பிரமாணஙகளில ஜீவனும ஆத4ாரமாகக கூறபபடுகையால அவனுககும ஆத4ாரமான இவன் "பரம நித4ாநம" எனனபபடுகிறுன "பூ4தமாதரா: பரஜ்ஞாமாதராஸவர்பபிதா, பரஜ்ஞாமாதரா: பராணே அரபபிதா" [கௌஷீதகி 3-9] [அசேதனப பொருளகள் அறிவுடைய ஜீவாகளால தாஙகபபடுகினறன, ஜீவாகள் பராணன எனபபடும பரமாதமாவால தாஙகபபடுகிறாகள] எனறு இவவிஷயம ஓதபபடடதனறோ "விஷ்ணுஸமஜ்ஞம ஸாவாத4ாரம த4ாம" [மைதராயணீயம] [அனைததுககும ஆத4ாரமாயிருபபது விஷ்ணுவெனனும பெயருடைய பரமபொருள] எனறு மைதராயணீயததிலும, "விஶவாதமாநம நாராயணம" [தை-நா 11] [அனைததுககும ஆதமாவாய ஆத4ாரமாயிருபபவன நாராயணன] எனறு நாராயணநுவாகததிலும இவவாதத2ம ஓதபபடடது "ஆதமேஶவரம நாராயணம" [தை-நா 11] எனறு இவனுககு ஆத4ாரமான ஈஶவரன எவனுமிலலை என்றும காட்டப்படடது. இதனாலேயே "பரமாத4ார பூ4த:" எனறு பா4ஷ்யததில பரஶப3்3ததுககு விளககமாகப பரமஶப3த3ம வழஙகப்படடது (அவயய தவம) (எவவகையிலும) அழிவறறவன் நீயே. எததகைய ஸவரூபததையுடையவனாய, எததகைய கு3ணததையுடையவனாய, எததகைய செலவததையுடையவனாயிருககிறாயோ அததகைய ஸவரூப கு3ணச செலவஙகளையுடையவனாய

यत्स्वरूपो यद्गुणो यद्विभवश्च त्वं तेनैव रूपेण सर्वदाऽवतिष्ठसे। शाश्वतधर्मगोप्ता—शाश्वतस्य-नित्यस्य वैदिकस्य धर्मस्य एवमादिभिरव-तारैस्त्वमेव गोप्ता। सनातनस्त्वं पुरुषः [मतो मे]—* वेदाहमेतं

எப்போதுமே இருக்கிறாய் என்று கருத்து ஸ்வரூபத்துக்கோ, கு₃ணத்துக்கோ, செல்வத்துக்கோ எப்போதாவது அழிவு ஏற்படுவது 'வ்யய'மெனப்படுகிறது எப்போதும் அந்தகைய அழிவில்லாதவன் 'அவ்யய'னாகிறான் ஸ்வரூபநித்யத்வத்தையிட்டு ஜீவன் முதலானோரும் 'அவ்யய' ஶப்₃த₃த்தால் சில இடங்களில் குறிக்கப்பட்டபோதிலும் இப்படி எல்லாவகையிலும் அழிவற்றவனாயிருப்பவன் எம்பெருமான் ஒருவனே என்பதை "த்வம்" (நீயே) என்னும் ஶப்₃த₃ம் காட்டு கிறது இங்கு செல்வம் என்று நித்யமான செல்வமான நித்ய விபூ₄தியைக் குறிக்கிறது. லீலாவிபூ₄தி தோன்றிமறைவதன்றோ. ப்ரவாஹரூபேண நித்யமாயிருப்பதையொட்டி லீலாவிபூ₄தியும் இங்கு செல்வத்தில் அடங்கியதாகவும் கொள்ளலாம். ஒவ்வொருபடைப்பின் போதும் லீலாவிபூ₄தி ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் ஒருபடிப்பட்டதாயிருக் கிறது என்றபடி "தத₃வ்யயம்" [முண்ட₃க 1-1 6] [அழிவற்ற அப்பரம்பொருள்] "அநந்தமவ்யயம்" [தை-நா 11] [அழிவற்றவ னாகையால் அவ்யயமெனப்படுபவன் அநந்தனான நாராயணனே] என்று இவ்வாதத₂ம் உபநிஷத்துக்களில் உத₃கே₄ாஷிக்கப்பட்ட தன்றோ (ஶாஶ்வதத₄ர்மகோ₃ப்தா த்வம்) நித்யமான வைதி₃கத₄ர் மத்தை ரக்ஷிப்பவன் நீயே "ஶஶ்வத்ப₄வ ஶாஶ்வத" [எப்போதும் உள்ளது ஶாஶ்வதம் எனப்படும்] என்னும் வ்யுத்பத்தியால் ஶாஶ்வத ஶப்₃த₃ம் நித்யமானதைக் குறிக்கிறது நித்யமான வேத₃த்தை மூலமாகக்கொண்டதாகையால் வைதி₃கத₄ர்மம் ஶாஶ்வதத₄ர்மம் எனத்தக்கது "நாராயண· ஶாஶ்வதத₄ர்மகோ₃ப்தா" [ப₄ாரதம் மோக்ஷத₄ர்மம் 33-65] [நாராயணனே நித்யமான வைதி₃கத₄ர்மத்தை ரக்ஷிப்பவன்] முதலான பரமாணங்களிலும் இவ்வர்த்த₂ம் காட்டப் பட்டது. கீ₃தையில் கண்ணனும் 'த₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபநார்த்த₂ாய" [கீ₃தை 4 8] என்று தான் அவதாரங்கள் எடுப்பதற்கு த₄ர்மரக்ஷணம் முக₂யமான காரணங்களில் ஒன்று என்று காட்டப்பட்டது இது ஶாஸ்த்ரங்களால் மாத்திரம் அல்லாமல் அர்ஜுனனால் நேரே அறியப் பட்ட விஷயமன்றோ (ஸநாதந புருஷ த்வம்) உபநிஷத்துக்களில் பழையோனான புருஷனாக ஓதப்படுபவன் நீயே "வேத₃ாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்" [பு-ஸூ] [இந்த மஹாபுருஷனை நான் உபாஸிக்கிறேன.] என்று புருஷஸூக்தத்தில் உபாஸிக்கத்தக்கவன்

पुरुषं महान्तं (पु) * परात्परं पुरुषम् (मु. ३. २. ८) इत्यादिषूदितः सनातनपुरुषस्त्वमेवेति मे मतः—ज्ञातः। यदुकुलतिलकस्त्वमेवंभूत इदानीं साक्षात्कृतो मयेत्यर्थः॥ १८॥

अनादिमध्यान्तमनन्तवीर्यमनन्तबाहुं शशिसूर्यनेत्रम्।
पश्यामि त्वा दीप्तहुताशवक्त्रं स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तम्॥ १९॥

19. அநாதி3மத்4யாந்தமநந்தவீர்ய-
மநந்தபா3ஹும் ஶஶிஸூர்யநேத்ரம்।
பஶ்யாமி த்வா தீ3ப்தஹுதாஶவக்த்ரம்
ஸ்வதேஜஸா விஶ்வமித3ம் தபந்தம்॥

---

20. ஆதிநடு வந்தமிலா னங்கனந்த வீரியனாய
மீதிதனிற் ஞேனந்த மேவியகண—சோதிமதி
தீமுகமா யெல்லாமுன் றேசாற றபிப்பிக்க
யாமுகமாய்க் காணப்னே யாங்கு.

இப்பரமபுருஷனே என்று காட்டப்பட்டது "யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத3 ஸத்யம்" [முண்ட3க 3-2-13] [எந்த ப்3ரஹ்மவித்3யையால் ஸநாதனபுருஷனை உபாஸிக்கிறானோ] என்று இவ்வாக்யம் முண்ட3கோபநிஷத்திலும் உணர்த்தப்பட்டது "பராத்பரம் புருஷம்" [முண்ட3க 3-2-8] [(அசேதனத்தைக்காட்டிலும்) மேலான சேதனனைக் காட்டிலும் மேலான புருஷனை] என்று இவனே பரம்பராபயனாய அனைவரைக்காட்டிலும் மேலான ஸநாதன (நித்ய) புருஷன் என்றும் ஓதப்பட்டது. ஸநாதநஶப்3த3ம் "புருஷம் வேத3 ஸத்யம்" [முண்ட3 3-2 13] "ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம்" [தை-ஆந 1] என்று ஓதப்பட்ட ஸத்யஶப்3த3த்தின் விளக்கமாகும். (மே மத) முற்கூறியபடியெல்லாம் என்னால் நேரே அறியப்படுகிறாய,(த்வம்) யது3குலதிலகனான நீயே இவ்வண்ணமாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படுகிறாய் என்று கருத்து "மே மத" என்பதற்கு என்னுடைய அபி4ப்ராயம் என்று பொருள்கொள்வது நேரே காணும் இந்த ப்ரகரணத்துக்கு முரணானது. ஆகையால் என்னால் அறியப்படுகிறாய என்றே கொள்ளவேண்டும். 'த்வம்'ஶப்3த3ம் ஏற்கனவே அறியப்பட்ட யது3குலதிலகனான கண்ணனைக்காட்டுகிறது மற்ற பத3ங்கள் உபநிஷத்ப்ரஸித்3த4மான அவன் பெருமைகளை அர்ஜுனன் தி3வ்யசக்ஷுஸ்ஸாலே நேரே கண்டமையைக் காட்டுகின்றன. 18.

அநாதி₃மத்₄யாந்தம்—முதல் நடு முடிவு இல்லாதவனாய், **அநந்த வீர்யம்**—எல்லையற்ற வீர்யத்தை உடையவனாய், **அநந்த பா₃ஹும்**—கணக்கற்ற கைகளையுடையவனாய், **ஶஶி ஸூர்ய நேத்ரம்**—சந்த்₃ரன்போல் குளிர்ந்தும் ஸூர்யன் போல் சுடுவதாகவும் இருக்கும் திருக்கண்களையுடையவனாய், **தீ₃ப்த ஹுதாஶ வக்த்ரம்** — கொழுந்து விட்டெரியும் ஊழி காலத்தீயைப்போல் அனைத்தையும் விழுங்கும் வாய்களை யுடையவனாய், **ஸ்வதேஜஸா** — தனது தேஜஸ்ஸாலே, **இத₃ம் விஶ்வம் தபந்தம்** — உலகனைத்தையும் கொதிப் படையச் செய்பவனான, **த்வா**—உன்னை, **பஶ்யாமி**—காண்கிறேன்.

ஆதி நடு அந்தம் இலா—முதல் நடு முடிவு இல்லாத வனாய், **அங்கு**—போர்க்களத்தில், **அனந்த வீரியனாய்**—எல்லையற்ற வீர்யத்தை உடையவனாய், **இதனில்**—தன் திருமேனியில், **மீது தோள் அனந்தம் மேவிய**—வலிமை மிக்க தோள்கள் கணக்கற்றவை உடையவனாய், **கண் சோதி மதி** — ஸூர்யன்போல் சுடுவதாகவும், சந்த்₃ரன்போல் குளிர்ந்தும் இருக்கும் திருக்கண்களையுடையவனாய், **தீ முக மாய** — கொழுந்துவிட்டு எரியும் ஊழிக்காலத் தீயைப் போல் அனைத்தையும் விழுங்கும் வாய்களை உடையவனாய் **உன் தேசால் எல்லாம் தபிப்பிக்க**—தனது தேஜஸ்ஸாலே உலகனைத்தையும் கொதிப்படையச் செய்பவனான, **உனை**—உன்னை, **ஆங்கு**—அந்த விஶ்வரூபக்காட்சியில், **யாம் முக மாய் காண்பன்**—நான் எனது முக₂த்தாலே காண்கிறேன்

---

19 விஶ்வரூபத்தின் மற்றும் சில பெருமைகளைப் பேசுகிறான். (அநாதி₃மத்₄யாந்தம்) முதல் நடு முடிவு இல்லாதவனை. "அநாதி₃" என்பதில் 'நஞ்' வேறுபாட்டைக் காட்டுவதாய், "ஆதி₃மத்₄யாந்தங் களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்" என்று பொருள்கொள்ளப் பாரா தால், "ஸர்கா₃ணாம் ஆதி₃ரந்தஶ்ச மத்₄யஞ்சைவாஹமர்ஜுந" [10-32] [ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் பொருள்களுடைய ஆதி₃மத்₄யாந்தங் கள் நானே] "அஹமாதி₃ஶ்ச மத்₄யஞ்ச பூ₄தாநாமந்த ஏவ ச"

॥ भा ॥ अनादिमध्यान्तम्—आदिमध्यान्तरहितम् । अनन्तवीर्यम्—अनवधिकातिशयवीर्यम्; वीर्यशब्दः प्रदर्शनार्थः; अनवधिकातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजसां निधिमित्यर्थः । अनन्तबाहुम्—असङ्ख्येयबाहुम्; सोऽपि प्रदर्शनार्थः; अनन्तबाहूदरपादवक्त्रादिकम् । शशिसूर्यनेत्रम्—शशिवत्सूर्यवच्च प्रसादप्रतापयुक्तसर्वनेत्रम् । देवादी-

---

[10-20] [நானே பூ4தங்களுக்கு ஆதி3மத்4யாந்தமாகிறேன்] என்று சொன்னதோடு விரோதி4க்கும். ஆகையால் 'நஞ்'ஞுக்கு நிஷேத4ப் பொருளைக்கொண்டு 'ஆதி3மத்4யாந்தமில்லாதவன்' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும் பதினொருவது ஶ்லோகத்தில் 'நாந்தம் ந மத்4யம் ந புநஸ்தவாதி3ம் பஶ்யாமி" என்று ஸ்வரூபத்துக்கு ஆதி3மத்4யாந்தங்களில்லை என்று சொல்லுவதாகவும் இங்கு விக்3ரஹத்துக்கு ஆதி3மத்4யாந்தங்கள் இல்லை என்று சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாமாகையாலே புநருக்தி இல்லை அல்லது ஓரிடத்தில் உத்பத்தி, ஸ்தி2தி நாஶம் ஆகிய விகாரங்கள் இல்லை என்றும், மற்றோரிடத்தில் அந்த விகாரங்களுக்குக் காரணங்கள் இல்லை என்றும் சொல்லுவதாகக் கொண்டு புநருக்தி பரிஹாரம் செய்யலாம் அன்றிக்கே "அநாதி3ர் ப4க3வான் கால நாந்தோऽஸ்ய த்3விஜ வித்3யதே" [வி-பு 1-2-26] [அந்தணரே! பெருமைபெற்ற காலத்துக்கு ஆதி3யுமில்லை, அந்தமுமில்லை] என்கிற காலரூபமான ஶரீரத்துக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானை இங்கு பேசுவதாகவும் கொள்ளலாம். (அநந்தவீர்யம்) எல்லையற்ற பெருமைபெற்ற வீர்யத்தை உடையவனை வீர்யத்துக்கு எல்லையில்லாமையாவது அதன் பெருமைக்கு எல்லையில்லாமையேயாகும் இங்கு வீர்யஶப்3த3த்தை இட்டது—ஜ்ஞானம், ப3லம், ஐஶ்வர்யம், (வீர்யம்), ஶக்தி, தேஜஸ் என்ற ஷட்3கு3ணங்களையும் உபலக்ஷண முறையாலே காட்டுகிறது ஆக 'அநந்தவீர்யம்' என்றது "எல்லையற்ற பெருமையுடைய ஜ்ஞானம், ப3லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், ஶக்தி, தேஜஸ் எனும் கு3ணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருப்பவன்" என்றபடி (அநந்தபா3ஹும்) எண்ண முடியாத கைகளையுடையவனை "அநேகபா3ஹு" என்று பதினொருவது ஶ்லோகத்தில் கைகள் பல என்று மாத்திரம் காட்டப்பட்டது இங்கு அவற்றுக்கு எண்ணிக்கை இல்லை என்று காட்டப்படுகிறது. ஆகையாலே புநருக்தியில்லை. இங்கு 'பா3ஹு' என்று கைகளை எடுத்தது வயிறு, கால்கள், வாய்கள் முதலானவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஶஶிஸூர்யநேத்ரம்) சந்த்3ரன்போலும் ஸூர்யன்போலுமுள்ள திருக்கண்களையுடையவனை

ननुकूलान् नमस्कारादि कुर्वाणान्प्रति प्रसादः; तद्विपरीतानसुरराक्षसादीन् प्रति प्रतापः; * रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसंघाः (३६) इति हि वक्ष्यते। दीप्तहुताशवक्त्रम्—प्रदीप्तकालानलवत्संहारानुगुणवक्त्रम्। स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तम्—तेजः

"சந்த்₃ரஸூர்யனௌ ச நேத்ரே" முதலானவிடங்களிற்போலே இங்கு சந்த்₃ரஸூர்யர்களை எம்பெருமானுடைய கண்களாக உருவகப்படுத்து வதாகக்கொள்வது பொருந்தாது, இது உருவகப்படுத்தும் ப்ரகரண மல்லவன்றோ. மேலும், இந்த விச்வரூபத்தில் கண்கக்ற்ற கண்கள் இருக்கையாலும் உருவகப்படுத்துவதாகக்கொள்ள இயலாது. ஆகை யால் "சந்த்₃ரஸூர்யர்களின் தன்மைகளையுடைய திருக்கண்களைக் கொண்டவன்" என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். அதிலும் சில கண்கள் சந்த்₃ரனையும், சில கண்கள் ஸூர்யனையும் போன்றவை என்று பிரிப்பதற்குக் காரணமில்லையாகையால், எல்லாக் கண்களுமே சந்த்₃ரனையும் ஸூர்யனையும் போன்றவை என்றே பொருள்கொள்ள வேண்டும். அதாவது எல்லாக் கண்களுமே—நமஸ்காரம் முதலான வற்றைச் செய்யும் அநுகூலர்களான தே₃வர்களுக்குக் குளிர்ந்தவை யாகவும், எதிரிடும் அஸுரராக்ஷஸர்களுக்குச் சுட்டெரிப்பவையாகவும் உள்ளன என்று கருத்து. "ரக்ஷாம்ஸி பீ₄தாநி தி₃சோ த்₃ரவந்தி ஸர்வே நமஸ்யந்தி ச ஸித்₃த₄ஸங்கா₄:" [36] [ப₄யங்கொண்ட ராக்ஷஸர்கள் எல்லாத் திசைகளிலும் ஓடுகிறார்கள், ஸித்₃த₄ர் கூட்டங்கள் முழுவதும் வணங்குகின்றன] என்று கூறப்படுகிறதன்றோ. இதே கருத்து — "கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்" [திருப்பாவை 1] என்று ஆண்டாளால் அருளிச்செய்யப்பட்டது இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது. (தீ₃ப்தஹுதாசவக்த்ரம்) ஊழிகாலத்துத் தீயைப்போலே அனைத்தையும் விழுங்கும் வாய்களையுடையவனை. "தீ₃ப்தாநலார்க்க த்₃யுதிம்" [17] என்று இவனுடைய ஒளி கொழுந்துவிட்டெரியும் ஊழிகாலத்துத் தீயைப்போன்றது என்ற விஷயம் சொல்லப்பட்டது. 'தீ₃ப்தஹுதாசவக்த்ரம்' என்று இங்கே "ஊழிகாலத் தீயைப்போலே அனைத்தையும் விழுங்குகிறது இவனுடைய வாய்" என்று கூறப்படு கிறது. அக்₃நியே வாயாக உருவகப்படுத்தப்படுகிறது என்று சிலர் கூறுவதும், உருவகப்படுத்தும் ப்ரகரணமல்லாமையாலே பொருந்தாது. இங்கு 'ஹுதாச' என்று பொதுவாக அக்₃நியைச் சொன்ன போதிலும் "காலாநலஸந்நிபா₄நி"[25] என்று மேலே சொல்லப்போகிற படியால், இங்கும் ஊழிகாலத்தீயைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே

पराभिभवनसामर्थ्यम्; स्वकीयेन तेजसा विश्वमिदं तपन्तं त्वां पश्यामि—एवंभूतं सर्वस्य स्रष्टारं, सर्वस्याधारभूतम्, सर्वस्य प्रशासितारम्, सर्वस्य संहर्तारम्, ज्ञानाद्यपरिमितगुणसागरम्, आदिमध्यान्तरहितमेवंभूतदिव्यदेहं त्वां यथोपदेशं साक्षात्करोमीत्यर्थः।

ஏ சிதம் (ஸ்வதேஜஸா விச்வமித₃ம் தபந்தம்) தன்னுடைய தேஜஸ்ஸாலே உலகனைத்தையும் கொதிப்படையச் செய்பவனை தேஜஸ்ஸப்₃த₃ம் எவரையும் எதிர்பாராமையாகிற அநயாநபேக்ஷத்வத்தையும், அனைவரையும் வெற்றிகொள்ளும் திறமையாகிற பராபி₄ப₄வந ஸாமர்த்₂யத்தையும் குறிக்கும் இங்கு 'உலகனைத்தையும் கொதிப்படையச் செய்பவனை' என்று தேஜஸ்ஸின் கார்யம் சொல்லப்படுகிறபடியாலே, 'பிறரை எதிர்பாராமை' என்ற பொருள் பொருந்தாது ஆகையால், அனைவரையும் வெற்றிகொள்ளும் திறமை என்றே இங்கு தேஜஸ்ஸப்₃த₃த்திற்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். "காலம் ஸ பசதே தத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு₄" [காலத்தை எம்பெருமான் எங்கிருந்துகொண்டு ஆட்சிசெய்கிறானோ, அங்கு காலம் ஆட்சி செய்யமுடியாது] "கால பசதி பூ₄தானி" [பா₄ர-மோக்ஷ 239-16] [காலம் பூ₄தங்களை விகாரமடையச் செய்கிறது] என்று ப்ரமாணங்கள் கூறுகையாலே, தனது தேஜஸ்ஸாலே இவன் உலகனைத்தையும் விகாரமடையச் செய்கிறான் என்று தேறுகிறது (த்வாம் பஶ்யாமி) இப்படிப்பட்டவனான உன்னைக் காண்கிறேன் இவ்வண்ணமாக அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவனாய், அனைத்துக்கும் ஆதா₄ரமாயிருப்பவனாய், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாய், அனைத்தையும் ஸம்ஹரிப்பவனாய், ஜ்ஞானம் முதலான எல்லையற்ற கு₃ணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவனாய், முதல் நடு முடிவில்லாதவனாய், இத்தகைய பெருமைகளுடைய தி₃வ்யதே₃ஹத்தை உடையவனான உன்னை நீ உபதே₃ஶித்தபடியே காண்கின்றேன் என்கை இனி ஒரு கேள்வி எழுகின்றது ஒரு தே₃ஹத்தில் பல கைகள், முக₂ங்கள் முதலானவை இருப்பது ஶாஸ்த்ரங்களினாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தினாலும் பலர் அறிந்த விஷயம். ஒரு தே₃ஹத்தில் பல வயிறுகள் இருப்பதாகக் கேள்விப்படவில்லையே. இது எப்படி இருக்கமுடியும்? என்பது அக்கேள்வி இதற்கு பதில் பின்வருமாறு:— எல்லையற்ற அளவைக்கொண்ட ஒரு இடையை ஆதா₄ரமாகக்கொண்டு மேலே பல வயிறுகளும், கைகளும், முக₂ங்களும் உடையதாகவும், கீழே பல கால்கள் உடையதாகவும் இருப்பதே விஶ்வரூபமாகையாலே, ஒரே தே₃ஹத்தில் பல வயிறுகள் இருப்பதில

एकस्मिन् दिव्यदेहे अनेकोदरादिकं कथम् ? इत्यमुपपद्यते — एकस्मात्कटि-प्रदेशादनन्तपरिमाणादूर्ध्वमुद्गता यथोदितोदरादयः, अधश्च यथोदित-दिव्यपादाः ; तत्रैकस्मिन्मुखे नेत्रद्वयमिति च न विरोधः ॥ १९ ॥

॥ भा ॥ एवंभूतं त्वां दृष्ट्वा देवादयोऽहं च प्रव्यथिता भवाम इत्याह—

द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्याप्तं त्वयैकेन दिशश्च सर्वाः ।
दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मन् ॥ २० ॥

குறையிலலை "அநேக பா3ஹூத3ர வகத்ரநேத்ரம" எனறு அவய வஙகளையே பலவாகக கூறுகையால் தேஹம ஒனறே என விளஙகுகிறது முனபின ஶலோகஙகளிலும விஶவரூபம ஒரு திருமேனியே எனக காடடபபடடுளளது."பஶய மே பாரத்த2 ரூபாணி"[11.5] எனறு தொடககததில பல உருவஙகள இருப்பதாகக கூறுகிறதேயெனில ? அபபோது அனேகம திருமேனிகள எனறு கூறினாலே போதும்; பல கைகள காலகள எனறு தனியாகக கூறவேணடிய அவசயமிலலை. பாஞசராத்ரம முதலான ஶாஸதரஙகளில பல வயிறுகள உளள உருவம காணபபடவிலலையே? எனும கேளவியும எழுகிறது. அநத ஶாஸ்தரம முழுவதும இபபோது நடைமுறையில இலலை நாரத3ர முதலானோரால காணபபடட விஶவரூபததையும நாம இபபோது அதில காணவிலலை அரஜுனன கணடதைக காட்டிலும வேறு விஶவரூபததையே நாரத3ர கணடிருககிறார் - அதிலும வேறுபடட விஶவரூபததையே த்4ருதராஷ்டரன கணடிருககிறான. ஆகையால வெவவேறு பாஞசராத்ரஸமஹிதைகளில வராஹ, நரஸிமஹம முதலான உருவஙகள வெவவேறு அமைபபு, நிறம, கைகள முதலானவறறை உடையவையாக வாணிக்கபபடடிருபபதுபோலே, விஶவரூபததிலும வசனப3லததாலேயே ஆஙகாஙகு வேறுபாடுகள ஒபபுககொளகிறோம ஆகையால, மேலே கிளைகளும கீழே வேரகளும பலவாயிருநதபோதிலும அடிமரம ஒனறாயிருககையால ஒருமரம எனறு கொளளபபடுவதுபோலே, மேலே வயிறுகள கைகள தலைகள முதலானவையும, கீழே காலகளும பலவாயிருநதபோதிலும இடை ஒனறாயிருககிறபடியால விஶ்வரூபம ஒனறே எனறு கொளளததடையிலலை இது நாராயணனுடைய ரூபமாகையாலே ஒவ்வொரு முக2ததிலும இரணடு கணகள எனபதும குறிககொளளததககது ஆகையால் இநத விஶவரூப விஷயததில ஆக்ஷேபிபபதறகு எதுவுமில்லை 19.

20. த்₃யாவாப்ருதி₂வ்யோரித₃மந்தரம் ஹி
வ்யாப்தம தவயைகேந தி₃ஶஶ்ச ஸர்வா: ।
த்₃ருஷ்ட்வாऽத்₃பு₄தம ரூபமுக₃ரம தவேத₃ம
லோகத்ரயம் ப்ரவ்யதி₂தம மஹாத்மந ! ॥

த்₃யாவாப்ருதி₂வயோ: இத₃ம் அந்தரம்—மேலுலகங்க ளுக்கும கீழுலகஙகளுக்கும் நடுவிலுள்ள இந்த இடை வெளியும், **ஸர்வா: தி₃ஶ: ச**—எல்லா தி₃க்குகளும, **தவயா ஏகேந**—உன ஒருவனுலேயே, **வ்யாப்தம ஹி**—வ்யாபிக்கப் பட்டுள்ளதனறோ, **மஹாத்மந்**—எல்லையற்ற ஸங்கல்பததை உடையவனே! **தவ**—உனனுடையதான, **இத₃ம உக₃ரம் அத்₃பு₄தம ரூபம த்₃ருஷ்ட்வா**—இந்தக் கடுமையான ஒளி யுடைய ஆஶ்சர்யமான திருமேனியைக்கண்டு, **லோக த்ரயம்**—மூவகைபபட்ட ஜனங்களும, **ப்ரவ்யதி₂தம்**—மிகவும அச்சமடைந்துள்ளனர்.

---

21. ஓங்குவிசும் பொண்புவியி னுள்ளிதுவு மெத்திசையு
மாஙகுயர்வாய் நினெருவ னுனிறைதத—பாஙகுடனே
யற்புதமாய் நீள்கொடிதா யாருருககண் டெவ்வுலகு
நிறபதிலே தானடுஙகு நினறு.

ஓஙகு விசுமபு ஒண்புவியினுள் இதுவும்—உயர்ந்துள்ள ஆகாசம் முதலான மேலுலகங்களுககும், ஒளி பொருந்திய பூ₄மி முதலான கீழுலகங்களுக்கும் நடுவே உள்ள இநத இடைவெளியும், **எததிசையும**—எலலா தி₃க்குகளும்(ஆகிய), **ஆங்கு உயாவாய நின் ஒருவனுல் நிறைதத பாங்குடனே**— அனைத்தும் சிறப்பாக உன ஒருவனுலேயே வ்யாபிக்கப் பெற்றிருககும பெருமையோடு, **அறபுதமாய்**—ஆஶ்சாய மானதாய், **நீள்கொடிதாய்** — மிகவும் கடுமையான ஒளி யுடையதாய, **ஆர் உருக்கண்டு** — நிறைந்துள்ள உன விஶ்வரூபத்தைக்கண்டு, **எவவுலகும்** — மூவகைப்பட்ட ஜனஙகளும, **நிற்பது இலே**—தம வசததில நிற்பதிலலே, **தான் நின்று நடுங்கும**—தாம் எபபோதுமே நடுங்குவர்

॥ भा ॥ द्युशब्दः पृथिवीशब्दश्चोभावुपरितनानामधस्तनानां च लोकानां प्रदर्शनार्थौ। द्यावापृथिव्योरन्तरम्—अवकाशः, यस्मिन्नवकाशे सर्वे लोकास्तिष्ठन्ति; स चोऽयमवकाशो दिशश्च सर्वास्त्वयैकेन व्याप्ताः। दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमुग्रं तवेदम्—अनन्तायामविस्तारमत्यद्भुत-

20. இந்தகைய கடுமையான ஒளியுடைய உன்னைககண்டு தே₃வா முதலானோரும், தானும நடுஙகுவதைககூறுகிறான (த்₃யாவா பருதி₂வயோ இத₃ம அந்தரம) மேலுலகஙகளுககும், கீழுலகஙகளுககும நடுவில உள்ள இந்த இடைவெளியும கணணனுடைய உருவம எலலையறறது என்று கூறியிருககையாலே, "த்₃யு" ஶப்₃த₃ம தே₃வலோகஙகள முதலான மேலுலகங்கள அனைததையும, "பருதி₂வீ" ஶப்₃த₃ம பூ₄மி முதலான கீழுலகஙகள அனைததையும குறிககிறது என்று கொளளவேணடும. "அந்தரமவகாஶாவதி₄ பரித₄ாநாநதாத₄ பே₄த₃தாத₃ாத₃யே" [அமர 3 நா 347] எனகிற அமரகோஶததின படி பல பொருளகளையுடைய அந்தரஶப்₃த₃ததுககு இஙகு 'அவகாஶம' (இடைவெளி) என்னும பொருளே பொருநதும எவவிடததில எலலா உலகஙகளும நிறகினறனவோ, அந்த இடைவெளியில என்று கருதது (ஸாவா: தி₃ஶ ச) எலலா தி₃ககுகளும. (தவயா ஏகேந வயாபதம ஹி) உன ஒருவனாலேயே வியாபிககபபட்டுளளதனறோ. "அந்தரம வயாபதம ஹி தி₃ஶஶ்ச ஸாவா வயாபதா ஹி" என்று லிஙக₃வசநஙகளை மாறறிககொளளவேணடும 'ஹி'ஶப்₃த₃ம் பரஸித்₃தி₄யைக காட்டுகிறது. (மஹாதமந்!) எலலையறற ஸஙகலபததை உடையவனே! 'ஆதம' ஶப்₃த₃ம மனததைக குறிப்பது, இஙகு அதன செயலாகிற ஸஙகலபததைக குறிககிறது. எலலா விடஙகளிலும திருமேனியால வியாபிததிருததல—இவனுடைய ஸஙகலபமாதரததால நடககககூடியது என்று கருதது அனறிககே 'மஹாதம' ஶப்₃த₃மே க₃ம்பீ₄ரமான அறிவுடையவாகளை ரூடி₄யாலே குறிபபதாககக்கொணடு திருமேனி உக₃ரமாயிருபபதுபோல, இவனுடைய கருததும ஆழ்நததாயிருககையால, ஶ்லோகததில் பிறபாதியில சொனனபடி அனைவரும நடுஙகுகிறாாகள என்றும கருததுரைககலாம. (அத்₃பு₄தம உக₃ரம தவ இத₃ம ரூபம த்₃ருஷ்டவா) முன கூறியபடி எலலையறற நீள அகலஙகளையுடையதாய, மிக ஆஶசாயமாயிருபபதாய, மிகக கடுமையான ஒளியுடையதான உன்னுடைய இந்த உருவததைககணடு. முனபின வாககியஙகள விஶவரூப திருமேனியைப பறறியே பேசுகிறபடியால், நடுவில உள்ள

मत्युग्रं च रूपं दृष्ट्वा लोकत्रयं प्रव्यथितम्- युद्धदिदृक्षया आगतेषु
ब्रह्मादिदेवासुरपितृगणसिद्धगन्धर्वयक्षराक्षसेषु प्रतिकूलानुकूलमध्यस्थरूपं
लोकत्रय एवं प्रव्यथितम्—अत्यन्तभीतम्। महात्मन्-अपरिच्छेद्य-
मनोवृत्ते!। एतेषामप्यर्जुनस्येव विश्वाश्रयरूपसाक्षात्कारसाधनं दिव्यं

இநத ஶலோகம ஸவரூபவயாபதியைக கூறுவதாககொளவது பொருததமறறது விஶவரூபத திருமேனி மிகபபெரியது எனறு ஸபஷடமாகக கூறியிருககிறபடியால இஙகு சொலலபபடடிருககும வ்யாபதி 'விக3ரஹவயாபகி' எனறே கொளளவேணடும. (லோகதரயம பரவயதி2தம) மூவகைபபடட உலகினரும மிகவும நடுஙகுகினறனர். நடுஙகுவதாகக கூறுகையாலே இஙகு 'லோகதரய' ஶப3த3ம அசேதனமான பூ4மி முதலான மூவுலகஙகளைக குறிகக முடியாது அவவுலகஙகளிலுளள சேதனர்களையே லக்ஷணையாகக குறிககினறது எனறு சொலலுவதைககாடடிலும், "லோகஸது பு4வனே ஜநே" [அமர 3 நா நா 2] எனறு 'லோக'ஶப3த3மே ஜனஙகளைக குறிககக கூடியதாகையாலே 'லோகதரய' ஶப3த3ம மூவகைபபடட ஜனஙகளைக குறிபபதாககொளவது பொருததமுடையது ஜனஙகளும, ஶதருககள, மிதரா, உத3ாஸீனா எனறு மூவகைபபடடிருபபது ஸுபரஸித3த4ம யுத3த4ததைப பாரபபதறகாக அனுகூலாகளான தே3வா முதலானோரும, பரதிகூலாகளான அஸுரா முதலானோரும, இரணடுவகையிலும சேராத உத3ாஸீனாகளான பலரும இஙகு அவஶயம வநதிருபபாாகள, 'லோகதரய' ஶப3த3ம மூவுலகினரையும் குறிபபதாகக கொணடால, இஙகு வராதவாகளும நடுஙகுகினறனா எனறு கொளளவேணடிவருவது பொருததமறறது அதறகாக, மூவுலகினரில இஙகு வநதிருககும சிலரையே குறிககிறது 'லோகதரய'ஶப3த3ம எனறு கொளளவேணடிய அருமையும ஏறபடும இஙகு வநதவாகள நடுஙகுவதைக காணகையாலே மூவுலகினரும நடுஙகிககொணடே இருககவேணடும என்று அர்ஜுனன உதபரேக்ஷிககிறான என்று கூறுவதும பொருநதாது. விஶவரூபத்தைக காணுதவாகள் நடுஙகக காரணமில்லாமையாலே அர்ஜுனன இப்படி உதபரேக்ஷிகக இடமிலலை கணடதையே கூறுவதாகவனறோ அர்ஜுனன் பலகாலும கூறுகிறான் ஆகையால 'லோகத்ரய' ஶப3த3ம யுத3த4ததைக் காண வநத பிரமன முதலான தே3வாகள, அஸுரர்கள், பிதருக3ணஙகள, ஸித3த4ர்கள், க3நத4ர்வாகள், யக்ஷாகள், ராக்ஷஸாகள் ஆகியவாகளில பரதிகூலா, அனுகூலா, உத3ாஸீனா என்று மூவகைபபடட ஜனங்களையே குறிக்கும் எனறு கொள்வதே பொருந்தும

चक्षुर्भगवता दत्तम्। किमर्थमिति चेत्; अर्जुनाय स्वैश्वर्यं सर्वं प्रदर्शयितुम्; अत इदमुच्यते-* दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं लोकत्रय द्व्यथितं महात्मन्निति॥ २०॥

अमी हि त्वा सुरसङ्घा विशन्ति
केचिद्भीताः प्राञ्जलयो गृणन्ति।
स्वस्तीत्युक्त्वा महर्षिसिद्धसङ्घाः
स्तुवन्ति त्वां स्तुतिभिः पुष्कलाभिः॥ २१॥

"த₃ர்ஶயாமாஸ பார்த₂ாய" [11 9] என்று அர்ஜுனனுக்கு தி₃வ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துத் தன் விஶ்வரூபத்தைக் காட்டினன் என்றே தொடக்கத்தில் உள்ளது. அப்படியிருக்கும்போது மனிதர் களைப்போலே பராக்ருதமான கண்களையுடைய தே₃வர் முதலானோர் எப்படி இந்த விஶ்வரூபத்தைக் காணமுடியும்? என்னும் கேள்வி எழுகிறது இவர்களுக்கும் அர்ஜுனனுக்குப்போலே விஶ்வரூபத் தைக் காணவல்ல தி₃வ்யசக்ஷுஸ் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதே இதற்குப் பதில் ஶிஷ்யனும், மிகவும் நெருங்கியிருப்பவனும், மிகவும் ப₄க்தியுடையவனுமிருக்கும் அர்ஜுனனுக்கு தி₃வ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துத் தன் விஶ்வரூபத்தைக் காணவைத்தது பொருத்தமே "தே₃வா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம் த₃ர்ஶநகாங்க்ஷிண" [11 52] [தே₃வர்களும் இவ்வுருவத்தை எப்போதும் காணவிரும்புகிருர்கள்] என்று மேலேயும் தே₃வர்களைக் காணவிரும்புகிறவர்களாகச் சொல் லிறதேதவிரக் காண்பவர்களாகச் சொல்லவில்லை ஆகையால் இங்கு அதற்கு முரணுக எப்படிப் பேச முடியும்? எனில் அர்ஜுன னுக்குத் தனது பெருமை முழுவதையும் காட்டுவதற்காக, யுத்₃த₄த் தைக் காணவந்த தே₃வர் முதலானவர்களில் சிலருக்கு எம்பெருமான் தி₃வ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து விஶ்வரூபத்தைக் காண்பித்து அவர்கள் நடுங்கி ஓடுவதைக் காட்டுகிருன் என்றே கொள்ள வேண்டும். இப்படிக் கொள்ளாவிடில் "லோகத்ரயம் ப்ரவ்யதி₂தம்" என்று இங்கு கூறியதும், மேல் ஶ்லோகங்களில் தேவர்கள் முதலானோர் இவனைத் துதிப்பதாகவும், வியப்புடன் பார்ப்பதாகவும், அனைவரும் நடுங்குவதாகவும் கூறுவதும் பொருந்தாமல் போய்விடும். 20.

21. அமீ ஹி தவா ஸுரஸங்க₄ா விஶந்தி
கேசித்₃பீ₄தா ப்ராஞ்ஜலயோ க்₃ருணந்தி ।
ஸ்வஸ்தீத்யுக்த்வா மஹர்ஷிஸித்₃த₄ஸங்கா₄
ஸ்துவந்தி த்வாம் ஸ்துதிபி₄: புஷ்கலாபி₄: ॥

அமீ ஸுரஸங்க₄ா:—இந்த தே₃வா கூட்டங்கள், **தவா விஶந்தி ஹி** – உனது அருகில் வருகின்றனவன்றோ, **கேசித்** —அவர்களில் சிலர், **பீ₄தா:** —(மிகக் கடுமையான ஒளியுடைய உனது உருவத்தைக் கண்டு) ப₄யந்தவர்களாய், **ப்ராஞ்ஜலய:**—கைகூப்பி நின்று, **க்₃ருணந்தி** —(தங்களது அறிவுக்குத் தக்கவாறு) உன்னைத் துதிக்கிறார்கள் **மஹர்ஷி ஸித்₃த₄ ஸங்க₄ா:**—வேறு சில மஹர்ஷிக் கூட்டங்களும், ஸித்₃த₄ா கூட்டங்களும், **ஸ்வஸ்தி இதி உக்த்வா**—'மங்க₃ளம் உண்டாகுக' என்று கூறி, **த்வாம்** —உன்னை, **புஷ்கலாபி₄ ஸ்துதிபி₄** —(உனக்குப் பொருத்தமான) நிறைந்த துதிகளாலே, **ஸ்துவந்தி**— துதிக்கிறார்கள்.

---

22. இந்தச் சுரகணங்க ளெய்தியிடு மீங்குன்னைச்
சிந்தைப் பயத்தாற் சிலர்தொழுது – வந்துரைப்பர்
நன்முனிவர் சித்தரெல்லா நன்றாக வென்றுரைத்து
முன்னைவரத் தாற்றுதிப்பர் மூண்டு.

இந்த சுரகணங்கள்—இந்த தே₃வா கூட்டங்கள், **ஈங்கு உன்னை எய்தியிடும்**—இங்கு உனது அருகில் வருகிறார்கள், **சிலர்** – இவர்களிலேயே சிலர், **சிந்தைப் பயத்தால்** —நெஞ்சில் ப₄யத்தாலே, **தொழுது வந்து**—கைகூப்பி நின்று, **உன்னை உரைப்பர்**—(தங்களது அறிவுக்குத் தக்கவாறு) உன்னைத் துதிப்பார்கள் **நன் முனிவர் சித்தர் எல்லாம்** —நல்ல முனிவர் கூட்டங்களும், ஸித்₃த₄ா கூட்டங்களும், **'நன்று ஆக' என்று உரைத்து** — 'மங்க₃ளம் உண்டாகட்டும்' என்று கூறி, **முன்னை வரத்தால்**—தமது பூர்வபுண்யத்தாலே, **மூண்டு துதிப்பர்** — உனக்குப் பொருத்தமான நிறைந்த துதிகளாலே துதிக்கிறார்கள்.

॥ भा ॥ अमी सुरसंघाः-उत्कृष्टाः त्वां विश्वाश्रयमवलोक्य हृष्टमनसस्त्वत्समीप विशन्ति। तेष्वेव केचिदत्युग्रमत्यद्भुतं च तवा-

---

21 தே₂வாகளும, மஹாஷிகள ஸித₃த₄ாகள கூட்டஙகளும எமபெருமானிடம நடநதுகொளளுமபடியை விவரிககிருன (அமீ ஹி தவா ஸுரஸஙக₄ா விஶநதி) இநத தே₃வா கூட்டஙகள உனது அருகில வருகின்றனவன்றே, ''தவா விஶநதி'' எனபதறகு ''உனனுல ஸமஹரிககபபடடவாகளாய உனனுள நுழைகிருாகள'' எனறு சிலா பொருள கொணடாாகள. இநத ஶலோகததில மேலே ஸதுதி, அஞ்ஜலி செயதல ஆகியவையே கூறபபடுகையால, இஙகு ஸமஹாரத தைக கூறுவது அவறறேடு சேராது. து₃ர்யோத₄நாதி₃யரைப போலே தே₃வாகளுககு இஙகு ஸமஹாரம நேரபபோவதிலலே. தே₃வலோகததிலிருநது இறஙகி வநதிருககும தே₃வாகளும விஶவ ரூபததின தேஜஸஸாலே ஸமஹரிககபபடுகிருாகள் எனறு கொளளுவதும, அடுதத ஶலோகததில ''வீக்ஷநதே'' எனறு அவாகள விஶவ ரூபததைக காணபதாகக கூறுவதோடு பொருநதாது. ஆகையால இஙகு 'தவா விஶநதி' எனறது அருகில வருகிருாகள எனறே பொருள படும அடுதத பாத₃ததில தே₃வர்களிலேயே சிலரை ப₄யநத வாகளாகக கூறுகையாலே, ப₄யமிலலாதவாகளாய 'எமபெருமானை அருகில சென்று ஸேவிககவேணடும' எனனும அசைககமுடியாத ஆசையால அருகிலசென்று அணைததுககும ஆஶரயமான விஶவ ரூபததை ஸேவிதது உகநத நெஞ்சினாகளான பிரமன முதலான உயாநத தே₃வாகளை 'ஸுரஸஙக₄ா' எனறு கூறுவதாகக கொள்ள வேணடும. (கேசித பீ₄தா பராஞ்ஜலயோ க₃ருணநதி) அவாகளில சிலா மிகக கடுமையான ஒளியுடையதாய, ஆஶ்சர்யமானதான உனது உருவததைககணடு ப₄யநதவாகளாய, கைகூப்பிநினறு தஙகளது அறிவுககுத தககவாறு உனனைத துதிககிருாகள. 'கேசித' (சிலா) எனனும பத₃ம எநத ஸமுத₃ாயத்தில சிலா எனனும கேளவிககுப பதிலே எதிரபாாககிறது. முதல பாத₃ததில 'ஸுரஸஙக₄ா' எனறு குறிபபிடபபடட தே₃வஸமுத₃ாயததில சிலா எனறு கொள்வதே உசிதம. வேறு ஸமுத₃ாயததைபபறறி இஙகு பேசசிலலையனறே. 'பீ₄தா' எனறு இவாகளை ப₄யநதவாகளாகச சொலலுவதறகுக காரணம மிகககடுமையானதாய, மிக ஆஶசாயமானதான விஶவரூபததைக கணடமையேயாகவேணடும 'க₃ருணநதி' (துதிக் கிருாகள்) எனறு சொலலபபடட ஸதுதிகாத்தாககள முற கூறியபடி தே₃வாகளில தாழந்தவர்களாகையாலே, ஶலோகததின பிற

काश्मालोक्य भीताः प्राञ्जलयस्स्वज्ञानानुगुणं स्तुतिरूपाणि वाक्यानि गृणन्ति — उच्चारयन्ति। अपरे महर्षिसघास्सिद्धसघाश्च परावरतत्त्व-

பாதியில 'மஹாஷிஸித₃த₄ஸங்க₄ங்கள் நிறைநத துதிகளாலே துதிககிறாாகள்' எனறு விஶேஷணமிடடதுபோலே இங்கு இடாமை யாலும, ''அவரவா தாம தாம அறிநதவாறேததி'' [முதல திரு 14] எனகிற ரீதியிலே தததமறிவுககுத தககவாறு இவாகள துதிபபதைச சொலலுவதாக 'க₃ருணநதி' எனனும பத₃ததுககுப பொருளகொளள வேணடும 'பராஞஜலய' எனறது ப₄யததிலை அஞஜலி செயத தைக காடடுகிறது (க₃ருணநதி) 'கூறுகிறாாகள' எனறே பொருளபடு மாயினும, இது ஸதுதி பரகரணமாகையாலும, 'பராஞஜலய' எனறு கைகூபபி நிறபதாகக கூறுகையாலும 'ஸதுதி வாகயஙகளைக கூறு கிறாாகள' எனறு பொருளகொளளவேணடும அதிலும ப₄யநதவாக ளான இவாகள தாஙகளாக அநத ஸமயததில துதிகளை இயறறிப பாடுவதாகக கூறுவது பொருநதாதாகையாலே வேத₃ம் முதலான ஶாஸதரஙகளில காணபபடும துதிகளை உசசரிககிறாாகள எனறு கொள்வதே உசிதம இபபடித துதிகளை உசசரிபபதாகக கூறுகை யாலும கேசித' எனறு எடுககபபடட இவாகள தே₃வாகளே என விளஙகுகிறது 36 வது ஶலோகததில ''ரக்ஷாமஸி பீ₄தாநி தி₃ஶோ த்₃ரவநதி''எனறு ராக்ஷஸாகள முதலான ப்ரதிகூலாகள பயநது ஓடுவதாகவனறோ குறிபபிடபபடடது இரணடாம பாத₃ததில சொலலபபடடவாகளுககு நோ எதிாததடடான மஹாஷிக கூடடஙக ளும, ஸித₃த₄ா கூடடஙகளும தஙகள ஸவரூபஜஞானததுககு ஏறப எமபெருமானுககு மஙக₃ளாஶாஸனம செயது நிறைநத ஸதுதி களாலே துதிககிறாாகள எனறு கூறுகிறது ஶலோகததின பிற பாதி (மஹாஷி ஸித₃த₄ஸங்க₄ா) முறபாதியில கூறபபடட தே₃வா களைக காடடிலும வேறுபடடவாகளான மஹாஷிக கூடடஙகளும, ஸித₃த₄ா கூடடஙகளும மஹாஷிக கூடடஙகளாவாா ப₄ருகு₃ முதலானவாகள் ஸித₃த₄ா கூடடஙகளாவாா ஸநகா ஸநந்த₃னா முதலானவாகள. இவாகள மஹாஷிகளாகையாலும, ஸித₃த₄ாக ளாகையாலும பரததவமான எமபெருமானைப பறறியும, தாழநத தததவஙகளான சேதநாசேதனஙகளைப பறறியும உணமையறிவு படைததவாகள எனறு விளஙகுகிறது இநத உணமையறிவின விளைவைப் பிறபாதியில எஞசிய பகுதி காடடுகிறது. (ஸவஸதீத யுகதவா) ''ஜிதநதே'' எனபதுபோலே ப₄கதியின மிகுதியினாலே மஙக₃ளாஶாஸனமசெயது அனறிககே ''ஸேவிககத தககவனைக

याथात्म्यविदः स्वस्तीत्युक्त्वा पुष्कलाभिर्भगवदनुरूपाभिः स्तुतिभिः स्तुवन्ति ॥ २१ ॥

रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या
विश्वेऽश्विनौ मरुतश्चोष्मपाश्च ।
गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्घा
वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥ २२ ॥

22. ருத்₃ராதி₃த்யா· வஸவோ யே ச ஸாத்₄யா·
விஶ்வேऽஶ்விநௌ மருதஶ்சோஷ்மபாஶ்ச ।
க₃ந்த₄ர்வயக்ஷாஸுரஸித்₃த₄ஸங்க₄ா:
வீக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மிதாஶ்சைவ ஸர்வே ॥

ருத₃ராதி₃தயா·—(பதினொரு) உருத்திரர்களும, (பன்னிரு) ஆதி₃த்தியர்களும், **வஸவ**—(எட்டு) வஸுக்களும், **யே ச விஶ்வே ஸாத₄யா.**—ஸாத₄யதே₃வர்கள் அனைவரும, அஶ்விநௌ—(இரு) அஶ்விநீதே₃வர்களும், **மருத: ச**—(நாற்பத்தொன்பது) மருத்துக்களும, **ஊஷ்மபா· ச**—பிதருக்களும, **க₃ந்த₄ர்வயக்ஷாஸுரஸித₃த₄ஸங்க₄ா·**-க₃ந்த₄ர்வர்கள யக்ஷர்கள அஸுரர்கள ஸித₃த₄ர்களின கூட்டங்களான,

---

கண்டவுடன ஸேவிப்பவன சொல்லவேண்டிய 'ஸ்வஸ்தி' என்னும் வசனத்தைச் சொல்லி" என்றும பொருள் கொள்ளலாம். 'மஹாமதிகளுக்கும ஞானம கனிந்த நலமான ப₄க்தியின மிகுதியாலே அஸ்த₂ானே ப₄யஶங்கை ஏற்பட்டு, எம்பெருமானுக்கும மங்க₃ளாஶாஸனம செய்வது கூடும்' என்று உணராத சிலர் "க்ஷேமாப₃ராஹமணர்களுக்கும உலகத்துக்கும் மங்க₃ளம உண்டாகுக" என்று எம்பெருமானைப பிரார்த்தி₂ப்பதாக ப₄ாஷ்யமிட்டது பரகரணத்துக்குப பொருந்தாது (புஷ்கலாபி₄ ஸ்துதிபி₄ த்வாம ஸ்துவந்தி) தங்களுடைய அறிவுக்கேறப உனக்கே பொருந்தும நிறைந்த துதிகளாலே உன்னைத துதிக்கிறார்கள். "கு₃ணிநிஷ்ட₂ கு₃ணாபி₄த₄ாநம ஸ்துதி" [கு₃ணங்கள நிறைந்துள்ளவனிடமுள்ள கு₃ணங்களைச் சொல்லுவதே துதியாகும்] எனப்படும ஸ்துதி ஸகல கல்யாணகு₃ணங்களையுடைய எம்பெருமான விஷயத்திலேயே நிறைவுடையதாகுமன்றோ. 21.

ஸர்வே **சைவ** — இவர்கள் அனைவருமே, **விஸ்மிதா:** — வியப்புற்றவர்களாய், **த்வாம்** — உன்னை, **வீக்ஷந்தே** — பார்க்கிறார்கள்

---

23. உன்னை யரர்க ளருக்கர்வசு சாததியர்கள
பினவிச்சு வாச்சுவிகள் பேசுமருத — தனனபிதுக
கந்திருவர் யககா கலநதசுரர் சிததரெலலாம
வநதுவியந தேபாாபபர் மறறு

மறறு — மேலும, **அரர்கள** — (பதினொரு) உருத்திரர் களும, **அருககா** — (பன்னிரு) ஆதித்ததியர்களும், **வசு** — (எட்டு) வஸுககளும், **சாததியர்கள்** — ஸாத்யதேவர்களும், **பின் விச்சுவாச்சுவிகள** - அடுத்துவரும விஸ்வேதேவர்களும, அஸ்விநீதேவாகளும, **பேசு மருததது** — (நாற்பததொனபதாகப) பேசப்படும மருததுக்களும், **அனனபிது** — தேவர்களோடு ஒத்த தனமையுடைய பிதருக்களும், **கநதிருவா** — கந்தர்வர்களும, **யக்கர்** — யக்ஷர்களும், **கலந்தசுரா** — இவர்க ளோடு கலநதிருககும அஸுரர்களும், **சிததர்** — ஸித்தர் களும், **எலலாம வநது** — ஆகிய இவர்கள் அனைவரும (இங்கு) வந்து, **வியநதே** — வியப்புற்றவர்களாய், **உனனை பார்பபர்** — உனனை பாாததுகொண்டே இருக்கிறார்கள்

---

22. முபபதது முககோடிதேவாகளும, பிதருககளும, கநதாவா களமுதலானோரும உன்னை வியபபுடன் காணகிறாாகள எனகிறான. (ருத்ரா ஆதித்யா வஸவ: அஸ்விநௌ) பதினொரு ருதராகளும, பன்னிரு ஆதித்யர்களும, எட்டு வஸுககளும, இரு அஸ்விநீதேவா களும இந்த முபபதது மூவரும முபபததுமுககோடி தேவாகளுககும தலைவாகள "எணமர் பதினொருவர் ஈராறுவா ஓா இருவா" [முதல திரு52] எனறு பொயகையாழவாரும, "முப்பது மூவா"[திருபபாவை20] என்று ஆண்டாளும 'விதியின மககளும மாசில எணமரும பதினொரு கபிலரும தாமா இருவரும"[பரிபாடல 3] [கஸ்யப ப்ரஜாபதியின மகக ளான பன்னிரு ஆதித்யர்களும, குறறமறற எட்டு வஸுக்களும, பதி னொரு உருததிராகளும,தாவும பெண குதிரைககு ஸூர்யனிடமிருநது பிறநத அஸ்விநீதேவதைகள இருவரும்] என்று சஙககாலத்தமிழரும இந்த முப்பத்து மூவரைபபறறிப் பேசினா. (யே ச விஸ்வே ஸாத்யா) "யதர பூர்வே ஸாத்யாஸ ஸந்தி தேவா" [பு ஸூ] எனறு

॥ भा ॥ ऊष्मपाः—पितरः, * ऊष्मभागा हि पितरः (अष्ट. १.३ १०,६१) इति श्रुतेः। एते सर्वे विस्मयमापन्नास्त्वां वीक्षन्ते ॥ २२ ॥

रूपं महत्ते बहुवक्त्रनेत्रं महाबाहो बहुबाहूरुपादम्।
बहूदरं बहुदंष्ट्राकरालं दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथितास्तथाऽहम् ॥ २३ ॥

23. ரூபம் மஹத்தே ப₃ஹுவக்த்ரநேத்ரம
மஹாபா₃ஹோ ப₃ஹுபா₃ஹூருபாத₃ம ।
ப₃ஹூத₃ரம் ப₃ஹுத₃ம்ஷ்டராகராளம
த₃ருஷ்ட்வா லோகா ப்ரவ்யதி₂தாஸ்தத₂ாऽஹம் ॥

மஹா பா₃ஹோ—நெடுந்தடக்கையனே! **ப₃ஹுவக்த்ர நேத்ரம**—பல வாய்களேயும, கணகளேயும உடையதாய, **ப₃ஹு பா₃ஹூருபாத₃ம**—பல கைகளேயும், துடைகளேயும, காலகளேயும் உடையதாய், **ப₃ஹூத₃ரம**—பல வயிறு களேயுடையதாய், **ப₃ஹுத₃ம்ஷ்டராகராளம்**—பல பற்களே

பரமபத₃ததில பராபயாகளாக ஓதபபெறற நிதயஸூரிகளேக் கூறுகிறதாகவுமாம. ஆககரான தே₃வாகளிலேயே ஒருவகையினரைக கூறுகிறதாகவுமாம. (மருதஶ்ச) 'மரீசிா மருதாமஸமி'' [10-21] எனற ஶ்லோகததின வயாக₂யானததில விவரிககபபெறற நாற்பத தொன்பது மருத்துககளாகிற வாயுககளும. (ஊஷ்மபாஶ்ச) பிதருக களும. ' ஊஷ்மப₄ாக₃ா ஹி பிதர '' [யஜு அஷ்ட 1-3-10-61] [ஆவியைப பஙகாககொணடவாகளனறோ பிதருககள்] என்று வேத₃ம ஓதுகிறபடியே இபபத₃ம பிதருககளேக குறிககிறது தே₃வஜாதியோடு சேர்ததுபபடிககையாலே '' ஊஷ்மபா '' எனனும பத₃ம இவவுலகில ஆவியைப பருகுகிறவாகளேக குறிககாமல பிதரு லோகததில வாழும பிதருககளேக குறிபபதாககொளவதே உசிதம (க₃நத₄ர்வயக்ஷாஸுரஸித₃த₄ஸங்க₄ா.) க₃நத₄ர்வாகள, யக்ஷாகள, அஸுராகள, ஸித₃த₄ாகள ஆகியவாகளின கூட்டஙகள் (ஸாவே சைவ) முறகூறிய இவாகள அனேவருமே. (விஸமிதா தவாம வீக்ஷநதே) அதயாஶ்சாயமான உனது விஶ்வரூபததைக காணகை யாலே வியபபுறறவாகளாய், வைதத கணவாஙகாமல் உனனேப பாாததுககொணடேயிருக்கிறாாகள ' விஶ்வே ' எனனும பத₃ம விஶ்வேதே₃வர்களேக குறிபபதாக வெணபாவில வாதிகேஸரி ஜீயா திருவுளளமபறறுகிறாா.

॥ भा ॥ बह्वीभिर्दंष्ट्राभिरतिभीषणाकारं लोकाः पूर्वोक्ताः प्रतिकूलानुकूलमध्यस्थास्त्रिविधाः सर्वे एवाहं च तवेदमीदृशं रूपं दृष्ट्वा अतीव व्यथिता भवामः ॥ २३ ॥

யுடையதாகையால மிக ப₄யங்கரமானதாய, **மஹத**—மிகப் பெரியதான, **தே ரூபம**—உனது உருவத்தை, **த₃ருஷ்டவா** பார்த்து, **லோகா.**—உலகினா அனைவரும், **ப்ரவ்யதி₂தா:**—மிகவும் ப₄யந்திருக்கின்றனா, **தத₂ா அஹம்**—அப்படியே நானும் ப₄யந்திருக்கிறேன.

24. உன்பெரிய ரூப மொளிமுகஙகண டோடுடைதாள
வன்பல் வயிறெயிறு மாயபபயமா—முனபடிகண்
டோஙகுபுயத் தாயுலக முண்ணடுஙகு நானதிற்
ருங்குபயஞ சார்வன் றளர்நது.

ஓஙகு புயததாய—நெடுநதடக்கையனே! **உன பெரிய ரூபம் ஒளிமுகம கண தோள துடை தாள வன் பல வயிறு எயிறுமாய்**—உனது பெரிய உருவததில விளங்கும முக₂ஙகள், கணகள், தோளகள, துடைகள், காலகள், ப₂லமமிகக பலவயிறுகள, பற்கள ஆகியவற்றைககொணட தாய, **பயமாம்**—மிக ப₄யஙகரமாயிருககும, **உன்படி கணடு**—உனது விஶவரூபததைக்கணடு, **உலகம**—உலகினா, **உள நடுஙகும**—நெஞசு நடுஙகுவர், **அதிறருங்கு**—அதுபோலவே, **நான**—நானும், **தளர்ந்து பயம சார்வன**—தளாவடைநது பயப்படுகிறேன்.

23. முந்தின ஶலோகததில 'அனைவரும வியபபுறுகினறார்கள' என்று கூறபபட்டது. இநத ஶலோகததில 'அனைவரும ப₄யபபடுகினறாகள' எனறு கூறப்படுகிறது. (மஹாப₃ாஹோ) "அலம புரிநத நெடுநதடககை" [திருநெடு 6] எனகிறபடியே நீணடு உருணடு திரணடு, பரமபுருஷத தனமையைககாட்டும கையை உடையவனே! (ப₃ஹுவகத்ரநேத்ரம) பல வாயகளையும கணகளையும் உடையதாய (ப₃ஹுப₃ாஹூருபாத₃ம) பல கைகள துடைகள் கால்கள் ஆகியவறறை உடையதாய. (ப₃ஹூத₃ரம) பல வயிறுகளையுடையதாய ஒரே ரூபததில பல வயிறுகள காலகள முதலானவை எபபடியிருககமுடியும? என்னும் கேளவிககு ஸமாத₄ாநம பததொனபதாவது ஶலோக வயாக₂யானததில் காட்டபபெறறது.

नभस्स्पृशं दीप्तमनेकवर्णं
व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रम्।
दृष्ट्वा हि त्वा प्रव्यथितान्तरात्मा
धृतिं न विन्दामि शमं च विष्णो॥ २४॥

24. நப₄ஸ்ஸப்ருஶம தீ₃பதமநேகவர்ணம்
வயாததாநநம தீ₃பதவிஶாலநேதரம் ।
த₃ருஷ்டவா ஹி தவா பரவயதி₂தாநதராதமா
த₄ருதிம ந விநத₃ாமி ஶமம் ச விஷ்ணோ ॥

விஷ்ணோ — விஷ்ணுவே! **நப₄ஸ்ஸப்ருஶம** — பரம பத₃ததைத தொட்டு நிற்பவனுய, **தீ₃பதம** — ஒளிவீசுகிற வனுய, **அநேக வர்ணம**—பல நிறமுடையவனுய **வயாத தாநநம்**— விரியத்திறந்த வாயுடையவனுய, **தீ₃பதவிஶால நேதரம்**— ஒளிவீசும் பரந்த கணகளேயுடையவனுன, **த்வா**— உனனே, **த₃ருஷ்டவா** — கணடு, **பரவயதி₂தாந்தராதமா**— மிகவும் பயந்த நெஞசுடையவனுன நான, **த₄ருதிம்**— தே₃ஹத₄ாரணததையும, **ஶமம ச**—மனம் இநத₃ரியம ஆகிய வற்றின த₄ாரணததையும், **ந விநத₃ாமி ஹி** — அடைய விலலேயன்றே.

(ப₃ஹுதம்ஷ்டராகராளம) பலபறகளேயுடையதாகையாலே அதி ப₄யஙகரமாயிருபபதாய் (மஹத) மிகப பெரிதான (தே ரூபம) உனது ரூபததை. (த₃ருஷ்டவா) பார்தது (லோகா ப்ரவயதி₂தா) இருபதாவது ஶலோகததில "லோகதரயம பரவயதி₂தம" எனற விடததிறபோலே பரதிகூலா, அநுகூலா, இரணடுமிலலாத நடுநிலே நிறபவா எனறு மூனறுவகைபபடட உலகினா அனேவரும் மிகவும நடுஙகுகின்றனா (ப்ரவயதி₂தா) "பரஸத₂ாநம, பரஸமரணம" முதலானவிடஙகளில 'பர' எனனும் உபஸர்க்க₃ததுக்கு எதிரமறைப பொருளும உணடாயினும, அபபொருள இஙகு பொருநதாதாகையால, அவ்வுபஸாகக₃ததுககு மிகுதியாக எனனும பொருளேககொணடு 'மிகவும ப₄யபபடுகிறாகள' எனறு பொருள்கொளளப்பட்டது. (ததா₂ அஹம) அவவணணமே நானும மிகவும ப₄யப்பபடுகிறேன. 23.

॥ भा ॥ नभश्शब्दः * तदक्षरे परमे व्योमन् (ना) * आदित्य-वर्णं तमसः परस्तात् (ना) * क्षयन्तमस्य रजसः पराके (यजु २ २, १२, ६८) * यो अस्याध्यक्षः परमे व्योमन् (अष्ट. २. ८. ९. ६)

25. வானறடவி மேல்விளங்கி மனனுபல வணணமாய
ஆன்றமுக மஙகாந தவிரொளிசேர்ந—தேனறவிழித
தோறறுமுனைக கணடே துளஙகியுளந திண்மையுட
னுறறலுறே னுதா வமாநது.

நாதா—ஸவாமியான விஷ்ணுவே! **மேல வான் தடவி**—பரமபத₃ததைத தொடுகினறவனுய, **விளஙகி**—ஒளிவீசுகினறவனுய, **மனனு பல வணணமாய**—நிலைநினற பல நிறஙகளையுடையவனுய, **ஆனற முகம அஙகாநது**—ஆ என்று விரியத திறநத வாயையுடையவனுய **அவிர் ஒளி சேர்நது ஏன்ற விழி தோறறும்**—ஒளிவீசும பரநத கணகளுடன காடசியளிபபவனுன, **உனை**—உனனை, **கண்டு**—பாாத்து, **உளம துளஙகி**—பயநத நெஞசையுடையவனுய, **திண்மையுடன** — தே₃ஹத₄ாரணததுடன, **அமர்நது**—இநத₃ரியஙகளை ஒருமுகபபடடு, **ஆறறல் உறேன**—த₄ரிகக இயலாதவனுயிருககிறேன

24. சென்ற ஶலோகததில "அனைவரும ப₄யபபடுகிருாகள. நானும அபபடியே" எனறு கூறினன. 'நானும அபபடியே' எனபதை விவரிககினறவனுய, இநத ஶலோகததில "நான பயநத நெஞசினனுய ஶரீரேநதிரியஙகள் த₄ரிககபபெறுகினறிலேன" எனகிருன அர்ஜுனன. (நப₄ஸ்ஸபருஶம) பரமபத₃ததைத தொடுகினறவனை. நப₄ஶ்ஶப்₃த₃ம் ஆகாஶததைக குறிககுமேயலலது பரமபத₃ததைக குறிககுமோ? எனில, "தத₃க்ஷரே பரமே வயோமந" [தை நா 1-2] [அபபரபபொருள அழியாததான பரமாகாஶததில் எழுநதருளியிருககிறது] 'யோ அஸயாத₄யக்ஷ பரமே வயோமந' [யஜு அஷடக 2-8-9-6] [எநதப் பரமாதமா பரமாகாஶமாகிற பரமபத₃ததில் எழுந்தருளியிருந்து இநத லீலாவிபூ₄தியை ஆட்சிபுரிகினறுனே] எனனும ஶருதிகளில் ஆகாஶததைசசொலலும 'வயோம' ஶப்₃த₃ம பரமாகாஶமாகிற பரமபத₃ததைக குறிபபதைக காண

इत्यादि श्रुतिसिद्धत्रिगुणप्रकृत्यतीतपरमव्योमवाची, सविकारस्य प्रकृतितत्त्वस्य, पुरुषस्य च सर्वावस्थस्य, कृत्स्नस्याश्रयतया नभस्स्पृशमिति वचनात्, * द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्याप्तमिति पूर்வोक्तत्वाच्च।

கின்றும் அதுபோலவே நப₄ஸ்ஸ்ப₃த₃ம் இங்கு பரமபத₃த்தைக் குறிக்கின்றது என்று கண்டுகொள்வது. நப₄ஸ்ஸ்ப்₃த₃ம் ப்ரஸித்₃த₄மான ப்ராக்ருதமான ஆகாஶத்தைச் சொல்லுகிறது என்றே, க₃ாக்கி₃வித்₃யையில் ஆகாஶமெனப்படும் மூலப்ரக்ருதியைக் குறிக்கிறது என்றே கொள்வதில் குறையென்ன? எனில் இந்த விஶ்வ ரூபம் "இஹைகஸ்த₂ம் ஜக₃த் க்ருத்ஸ்னம்" [11-7] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் கூறியபடி ஆகாஶம் முதலான எல்லா விகாரப்பொருள்களையும், அவற்றுக்கு மூலமான ப்ரக்ருதியையும், விழிப்பு முதலான எல்லா நிலைகளிலுமுள்ள ஜீவனையும் தன்னுள் அடக்கியது "ப₃ஹூந்யத்₃ருஷ்டபூர்வாணி பஶ்ய" [11-6] என்கிறபடியே இந்த லீலாவிபூ₄தியில் நாம் காணாத பல பொருள்களையும் தன்னுள் அடக்கியிருப்பது அப்படிப்பட்ட இந்த விஶ்வ ரூபம் ஆகாஶத்தைத் தொடுவதாயுள்ளது என்று சொல்லும்போது அந்த ஆகாஶம் அந்த உருவத்தினுள் அடங்கியிருக்கும் ப்ராக்ருதாகாஶமாயிருக்கமுடியாது. முக்குணமயமான இந்த லீலாவிபூ₄திக்கு அப்பாற்பட்ட பரமாகாஶமாகவே இருக்கமுடியும். "**ஆதி₃த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்**" [பு ஸூ 2-2] [தமோகு₃ணமுள்ள தமஸ்ஸுக்கு (மூலப்ரக்ருதிக்கு) அப்பாற்பட்ட பரமபத₃த்தில் ஸூர்யன்போல ஒளிவீசுகிறவனை எழுந்தருளியிருக்கும் பரமபுருஷனை] "**க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே**" [யஜு 2 2-12-68] [இந்த ரஜோகு₃ணமுள்ள ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்ட பரமபத₃த்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனை] என்னும் வேத₃வாக்யங்கள் ரஜஸ்தமோகு₃ணங்கள் நிறைந்த இந்த ப்ரக்ருதிமண்ட₃லத்துக்கு அப்பாற்பட்ட பரமாகாஶம் என்னும் பரமபத₃ம் இருப்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஆகையால் இந்த ஶுத்₃த₄ஸத்வமயமான பரமாகாஶமே இங்கு நப₄ஸ்ஸ்ப்₃த₃த்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். மேலும் "**த்₃யாவாப்ருதி₂வ்யோரித₃மந்தரம் ஹி வ்யாப்தம்**" [11-20] என்னும் ஶ்லோகத்தில் மேலுலகங்களுக்கும் கீழுலகங்களுக்கும் இடையிலுள்ள இடைவெளியாகிற ஆகாஶம் விஶ்வரூபத்தால் வியாபிக்கப் பட்டதாகக் கூறப்பட்டது. அந்த விஶ்வரூபம் ஓர் ஆகாஶத்தைத் தொடுகிறது என்று சொல்லும்போது அவ்வாகாஶம் வியாபிக்கப் பட்ட ப்ராக்ருதாகாஶத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாகாஶ

दीप्तमनेकवर्णं व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रम् त्वां दृष्ट्वा प्रव्यथितान्त-रात्मा—अत्यन्तभीतमनाः धृतिं न विन्दामि—देहस्य धारणं न लभे; मनसश्चेन्द्रियाणां च शमं न लभे। विष्णो—व्यापिन्। सर्वव्यापिनं

மாகவே இருககவேணடும (தீ$_3$பதம) ஒளிவீசுகினறவனை "தி$_3$வி ஸூாய ஸஹஸரஸய" [11-12] எனனும ஶலோகததில இநத விஶவரூபததின ஒளி ஆயிரககணககான ஸூாயாகளின ஒளியை ஒததது எனறு சொலலபபடடதனறோ. (அநேகவாணம) செநதாமரைத தடஙகண செஙகனிவாயச செஙகமலம செநதாமரையடிககளையும, நீலமேனியையும, உளளே வெணபல இலகு சிவநதவாயையும, திருமாாபில ஹிரணயவாணையான ஶ்ரீதே$_3$வியையும, பல பல ஆப$_4$ரணஙகளையும, வைஜயநதீ வநமாலையையுமகொணட இநத விஶவரூபம பல நிறஙகளையுடையதாகவே இருககுமனறோ வேறிடஙகளிலும விஶவரூபததை வாணிககுமபோது அது பல நிறஙகளையுடையது எனறு சொலலபபட்டதனறோ (வயாததாநநம) "பொஙகாா கடலும பொருபபும நெருபபும நெருககிப புகபபொனமிடறததனைபோது அஙகாநதவன" [பெரியதிரு 10 6-1] எனகிறபடியே பரளயகாலததிற போலே விரியததிறநத வாயையுடையவனை (தீ$_3$பதவிஶாலநேதரம) "தஸய யதா$_2$ கபயாஸம புணட$_3$ரீகமேவமக்ஷிணீ" [ச$_2$ாந 1-6-7] [அபபரமபுருஷனுககு ஸூாயனால மலாநத தாமரைபோனற இரு கணகள உள] "கணகள சிவநது பெரியவாய" [திருவாய 8-8-1] "கரியவாகிப புடைபரநது மிளிாநது செவவரியோடி நீணடவப பெரிய வாய கணகள" [அமலனாதி 8] எனறு உப$_4$யவேத$_3$ஙகளாலும முழஙகபபெறற ஒளிவீசும பரநத கணகளையுடையவனை (தவா த$_3$ருஷடவா) அபபடிபபட்ட உனனைககணடு. (பரவயதி$_2$தாநதராதமா) மிகவும பயநத நெஞசையுடையவனாய. இவவநதராதமஶப$_3$த$_3$ம ஜீவஸவரூபததைச சொலலுவதாகாதோ? எனில 'பரவயதி$_2$த' எனபதாலேயே அபபொருள் ஸித$_3$தி$_4$ககுமபோது 'அநதராதம' ஶப$_3$த$_3$ம பயனற்றதாகிவிடும ஆகையால் கீதையில மறறும பல இடஙகளிறபோலே 'ஆதம'ஶப$_3$த$_3$ம மனததைக குறிககிறது எனறே கொளளவேணடும அநநமய பராணமயஙகளைக காட்டிலும மனோமயம நுணணியதாய, அவறறிறகு உள்ளிருப்பதாகையாலே, மனஸ்ஸை 'அநதராதமா' எனறும கூறலாம. ஆக 'பரவயதி$_2$தாநதராதமா' என்றது மிகவும பயநத நெஞசுடையவனாய எனறதாகிறது. அசேதனமான நெஞசை ப$_4$யநததாககூறுவது சேதனஸமாதி$_4$யாலே இபபடிச் சைதனயத்தை ஏறிட்டுச

अतिमात्रमत्यद्भुतमतिघोरं च त्वां दृष्ट्वा प्रशिथिलसर्वावयवो व्याकुलेन्द्रियश्च भवामीत्यर्थः॥ २४॥

दंष्ट्राकरालानि च ते मुखानि
दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि।
दिशो न जाने न लभे च शर्म
प्रसीद देवेश जगन्निवास॥ २५॥

சொலலுவது ப$_4$யததின மிகுதியைக காட்டுகிறது. (த$_4$ருதிம ந விநத$_3$ாமி) தே$_3$ஹத$_4$ாரணததை உடையவனுகினறேனலலேன. த$_4$ருதிஶப$_3$த$_3$ம பரீதியையும குறிககுமாயினும், "ந லபே$_4$ ச ஶாம" (11 25) எனறு அடுத்த ஶலோகததில தான ஸௌக$_2$ததை அடைய விலலை எனறு கூறுகிருனகையாலே, இஙகு த$_4$ருதிஶப$_3$த$_3$ம் ஸௌக$_2$ததின் ஒருவகையான பரீதியைககுறிககமாட்டாது. ஆகையால் த$_4$ருதிஶப$_3$த$_3$ததுககு இஙகு 'த$_4$ாரணம' எனனும பொருளையே கொளளவேணடும எதனுடைய த$_4$ாரணம் எனறு சொலலாவிடிலும, பரகரணததாலும அாதத$_2$ஸவப$_4$ாவததாலும தே$_3$ஹத$_4$ாரணமே இஙகு த$_4$ருதிஶப$_3$த$_3$ததால குறிககப்படுவதாகக கொள்ளவேணடும். (ஶமம ச ந விநத$_3$ாமி) ஶமஶப$_3$த$_3$ம மனமும இநத$_3$ரியஙகளும் அடஙகியிருததலைககுறிககும தே$_3$ஹத$_4$ாரணததைச சொனன பிறகு மனம இநத$_3$ரியஙகளை த$_4$ரிததுநிறறலை ஶமஶப்$_3$த$_3$த்துககுப பொருளாகக கொளவதே உசிதம ஆக, மனமும இந்த$_3$ரியஙகளும த$_4$ரிததுநிறகபபெறறிலேன எனறதாகிறது இபபடிக கொளளா விடில புநருகதி ஏறபடும. (விஷ்ணே!) ஸாவவயாபியானவனே! வெறும பேரைக குறிபபதாககொளவதைக் காட்டிலும "விஷ்ணு வயாபதௌ" எனனும த$_4$ாதுவிலிருநது ஸித$_3$தி$_4$ககும ஸாவ வயாபிதவம குறிககபபடுகிறது எனபதே பொருததமானது. ஸாவ வயாபியான விஶவரூபததை வாணிக்கும இநத பரகரணததுககு இபபொருள மிகபபொருததமனறே ஆக, இநத ஶலோகததால "அனைததையும வியாபிததிருபபவனும், பேரளவுடையவனும், அதயாஶசாயமானவனும், அதிகே$_4$ாரமானவனுமான உனனைக் கணடு எலலா அவயவஙகளும் மிகவும தளாநதவனுய, இநத$_3$ரியஙகள அனைத்தும கலஙகியவனுகிறேன" என்று சொலலபபட்டதாகிறது. 24.

25. த$_3$ம்ஷ்ட்ராகராளாநி ச தே முக$_2$ாநி
த$_3$ருஷ்டவைவ காலாநலஸந்நிப$_4$ாநி।
தி$_3$ஶோ ந ஜாநே ந லபே$_4$ ச ஶாம
ப்ரஸீத$_3$ தே$_3$வேஶ ஜக$_3$ந்நிவாஸ ||

தே$_3$வேஶ—தேவர் தலைவனே! **ஜக$_3$ந்நிவாஸ!**—உலகங்கட்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருப்பவனே!, **த$_3$ம்ஷ்ட்ராகராளாநி**—பற்களால ப$_4$யங்கரமாயிருப்பவையாய, **காலாநல ஸந்நி$_4$பாநி ச**—ஊழிகாலத் தீயைப் போன்றவையுமான, **தே**—உன்னுடைய, **முக$_2$ாநி**—முக$_2$ங்களை, **த$_3$ருஷ்டவா ஏவ**—பார்ப்பதாலேயே, **தி$_3$ஶ:**—தி$_3$க்குகளை, **ந ஜாநே**—அறிகின்றேனல்லேன், **ந ச ஶாம லபே$_4$**—ஸுக$_2$த்தையுமடைகின்றேனல்லேன் **ப்ரஸீத$_3$**—(என்னைக் குறித்து) உகந்தருளுவாயாக

---

26. மேலா மெயிற்றுன மிகுபயமா முன்முகங்கள்
காலா னலனபோலே கணடேநான்—மாலாகித்
திககறியே னினபமுறேன றேவேசா விச்சகததுத
தககவிருப பேயருணீ தான்,

தேவேசா!—தே$_3$வர் தலைவனே! **இச்சகததுத தக்க இருபபே**—இந்த உலகத்திற்குப பொருத்தமான இருப்பிடமே! **மேலாம் எயிற்றுல்**—உறுதியான பற்களால **காலாநலனபோலே**—ஊழிக்காலத்தீயைப் போலே, **மிகு பயமாம்**—மிகுந்த ப$_4$யங்கரமாயிருக்கும், **உன முகங்கள**—உனது முக$_2$ங்களை, **கணடே**—காண்பதாலேயே **நான்**—நான, **மாலாகி**—மயங்கி, **திக்கு அறியேன்**—தி$_3$க்குகளை அறிகின்றேனல்லேன **இன்பமும் உறேன்**—ஸுக$_2$த்தையுமடைகிறேனல்லேன. **நீ தான அருள்**—நீயே உகந்தருளவேணும்

---

25. "உன்னுடைய மற்ற அவயவங்களைக் காட்டிலும் முக$_2$ங்கள மிகவும் ப$_4$யங்கரங்களாய இருக்கின்றன அவற்றைக்கண்டு மிகவும் ப$_4$யந்திருக்கும எனது ப$_4$யத்தை நீயே உகந்து போக்கியருள வேணும்" என்கிறுன் அர்ஜுனன. (காலாநலஸந்நிப$_4$ாநி) ஊழி காலத் தீயைபபோன்றவை. அவற்றைபபோலே இந்த யுத$_3$த$_4$ங்களத

॥ भा ॥ युगान्तकालानलवत्सर्वसंहारे प्रवृत्तान्यतिघोराणि तव मुखानि दृष्ट्वा दिशो न जाने; सुखं च न लभे। जगतां निवास! देवेश!—ब्रह्मादीनामीश्वराणामपि परममहेश्वर! मां प्रति प्रसन्नो भव। यथाऽहं प्रकृतिं गतो भवामि, तथा कुर्वित्यर्थः ॥ २५ ॥

திலுள்ள பெருமபானமையினரைக் கொல்லுவதற்கு முற்பட்டு நிற்பவை என்று கருத்து. எம்பெருமானே காலத்துக்கு அபி₄மானியாகையாலே, ஊழிக்காலத்தின் செயலான ஸம்ஹாரத்தைச் செய்ய முற்பட்டுவிட்டான் என்று கருத்து. (த₃ம்ஷ்ட்ராகராளாநி ச) பற்க ளாலே மிகவும் ப₄யங்கரமாகவுமிருப்பவை. கராளம்-த₃ம்ஷ்ட்ரம் பற்கள் நிறைந்திருப்பதையோ, விகாரமுடையதாயிருப்பதையோ, ப₄யங்கரமா யிருப்பதையோ காட்டும். இத்தால் மிகவும் கோ₄ரமாயிருப்பவை என்றதாயிற்று. இப்படியிருப்பவை எவை? எனில் (தே முக₂ாநி) உனது விஶ்வரூபத்திலுள்ள முக₂ங்களே இப்படியிருக்கின்றன. (த₃ருஷ்ட்வா ஏவ தி₃ஶோ ந ஜாநே) அவற்றைப் பார்ப்பதாலேயே எனக்கு தி₃சைகள் தெரியவில்லை (ஶர்ம ச ந லபே₄) அவற்றைப் பார்ப்பதாலேயே நான் ஸுக₂த்தையும் அடையவில்லை, பெருந் துன்பத்தையே அடைகிறேன் என்று கருத்து. "த₃ருஷ்ட்வைவ" [பார்ப்பதாலேயே] என்கிற விடத்தில் ஏவகாரத்தாலே உனது முக₂த்தால் தீண்டப்பட்டிருந்தால் அழிந்தேபோயிருப்பேன் என்னும் கருத்து உணர்த்தப்படுகிறது. (ஜக₃ந்நிவாஸ) உலகிறகெல்லாம் இருப்பிடமாயிருப்பவனே! அந்யபத₃ார்த்த₂ப்ரத₄ானமான ப₃ஹு வ்ரீஹிஸமாஸத்தைக் காட்டிலும் உத்தரபத₃ார்த்த₂ ப்ரத₄ானமான தத்புருஷஸமாஸம் ஏற்புடையதாகையாலே, 'ஜக₃தாம் நிவாஸ' என்று பா₄ஷ்யத்தில் அதுவே கைக்கொள்ளப்பட்டது. "இஹை கஸ்த₂ம்" என்று தொடங்கும் ஏழாம் ஶ்லோகத்தின் பொருளான ஸாவர்த₄ார்த்தவமும் தத்புருஷஸமாஸத்தைக் கொள்ளும்போது விவரிக்கப்பட்டதாகும். (தே₃வேஶ) தே₃வர் தலைவனே! "தமீஶ்வ ராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தே₃வதானாம் பரமம் ச தை₃வதம்" [ஶ்வே 6 7] [ஈஶ்வரர்களுக்கு மேலான மஹேஶ்வரனும், தே₃வதை களுக்கு மேலான தே₃வதையுமானவனை] என்று உபநிஷத்துக்களில் 'பிரமன் ஶிவன் முதலான ஈஶ்வரர்களுக்கும் மேலான மஹேஶ்வரனும், மேலான தே₃வதையாயிருப்பவன் பரமபுருஷனே' என்று கூறியிருப் பதை நேரே காண்கின்றேன் என்று கருத்து. இதனால் பிரமன் முதலானவர்களே உன்னைக் காண இயலாதவர்களாயிருக்கும்போது

॥ भा ॥ एवं सर्वस्य जगतः स्वायत्तस्थितिप्रवृत्तित्वं दर्शयन् पार्थसारथी राजवेषच्छद्मनाऽवस्थितानां धार्तराष्ट्राणां योधिष्ठिरेष्वनुप्रविष्टानां चासुरांशानां संहारेण भूभारावतरणं स्वमनीषितं स्वेनैव करिष्यमाणं पार्थाय दर्शयामास। स च पार्थो भगवतः स्रष्टृत्वादिकं सर्वैश्वर्यं साक्षात्कृत्य तस्मिन्नेव भगवति सर्वात्मनि धार्तराष्ट्रादीनामुपसंहारमनागतमपि तत्प्रसादलब्धेन दिव्येन चक्षुषा पश्यन्निदं [चो]श्रोवाच—

अमी[च त्वा]सर्वे धृतराष्ट्रस्य पुत्राः
सर्वैस्सहैवावनिपालसङ्घैः।
भीष्मो द्रोणस्सूतपुत्रस्तथाऽसौ
सहास्मदीयैरपि योधमुख्यैः॥ २६ ॥

वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति
दंष्ट्राकरालानि भयानकानि।
केचिद्विलग्ना दशनान्तरेषु
संदृश्यन्ते चूर्णितैरुत्तमाङ्गैः॥ २७॥

நான் எமமாததிரம? என்னும் கருத்து உணர்ததப்படுகிறது. (ப்ரஸீத$_3$) இபபடி மிகத் தாழ்ந்தவனுகையாலே மிகவும ப$_4$யந்திருககும என்னிடம உகநதருளவேணும எனறபடி. இதற்குமுன் க்ணணனுக்கு அர்ஜுனனிடம கோபமிருநதாலதானே 'உகநதருள வேணும' என்று பிரார்த்தி$_2$ககலாம்; அபபடிககோபம் இருநததாகத் தெரியவில்லையே? எனில்: இங்கு 'ப்ரஸீத$_3$' (உகந்தருளவேணும்) என்றது "உனது ப$_4$யங்கரமான உருவத்தைக் கண்டு மிகவும ப$_4$யந்திருககும நான் அநத ப$_4$யம தெளிந்து இயறகைநிலையை அடையும்படி செய்தருளவேணும" என்றே பொருள்படுகிறது. "கோபததை ஆறறியருளவேணும" என்று பொருள்படவிலலை. ஆகையாலே குறையில்லை. 25.

26. அமீ[ச தவா]ஸாவே த₄்ருதராஷ்ட்ரஸ்ய புத்ரா:
ஸர்வை ஸஹைவாவநிபாலஸங்கை₄: ।
பீ₄ஷ்மோ த₃்ரோணஸ்ஸூதபுத்ரஸ்தத₂ாஸௌ
ஸஹாஸ்மதீ₃யைரபி யோத₄முக்₂யை ॥

27 வக்த்ராணி தே த்வரமாணா விஶந்தி
த₃ம்ஷ்ட்ராகராளாநி ப₄யாநகாநி ।
கேசித₃்விலக₃்நா த₃ஶநாந்தரேஷு
ஸந்த₃்ருஶ்யந்தே சூர்ணிதைருத்தமாங்கை₃: ॥

26, 27 இருபத்தாறுமுதல் முப்பதீருக உள்ள ஶ்லோகங்களில் மஹாப₄ாரத யுத₃்த₄த்தில் கௌரவபக்ஷத்தில் இருக்கும் பெரும் பாலானவர்களேயும், பாண்ட₃வபக்ஷத்திலும் அஸுராவேஶமுள்ள சிலரையும் தானே அழிக்கப்போவதைக் காட்டுவதன்மூலம் அர்ஜுனனைப் போர்செய்யத் தூண்டுவதற்காக விஶ்வரூபத்தின் வாயில் நுழைந்து அவர்கள் அழிகிறபடியைக் காட்டுகிருன் கண்ணன் இதுவரையில் நடந்த கீ₃தைப் பகுதியாலே "உலகனைத்தும் தனக்கு அதீ₄னமான ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளை உடையது" என்று கண்ணன் விளக்கியதும் ப₄ாரதப்போரில் இவர்களை ஸம்ஹாரம் செய்யப்போகிறவன் தானே, அர்ஜுனன் வெறும் நிமித்த மாத்திரமே என்று உணர்த்துவதற்காகவே என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்து பார்த்த₂னுக்கு ஸாரதி₂யாயிருக்கும் கண்ணன் அரசர் உருக் கொண்டு பிறந்து போர்க்களத்திலே நிற்கும் அஸுரர்களான த₄்ருதராஷ்ட்ர புத்ரர்கள் நூற்றுவரையும், யுதி₄ஷ்டி₂ர ஸேனையிலிருக்கும் அத்தகைய சிலரையும் அழிப்பதன்மூலம் பூ₄மிப₄ாரத்தைக் குறைப்பதாகிற தன் திருவுள்ளக் கருத்தைத் தானே நடத்திவைக்கப்போவதைப் பார்த்த₂னுக்குக் காட்டுகிருன் இந்த ஶ்லோகங்களில். அந்தப் பார்த₂னும் உலகனைத்தையும் படைத்து அளித்து அழித்தல் முதலான எல்லாப் பெருமைகளையும் உடையவன் ப₄க₃வானன கண்ணனே என்று நேரே கண்டு, அத்தகைய ஸர்வாந்தர்யாமியாய், அதனலேயே எல்லாமாயிருப்பவனய், ஸத்யஸங்கல்பனன அவனே த்₄ருதராஷ்ட்ர புத்ரர்கள் முதலான அனைவரும் அழிவதற்கு எல்லாவகைக் காரணமாகவுமிருப்பவன் என்பதையும், உலகினரால் காணவரியதான விஶ்வரூபத்தைக்கொண்டு அனைத்தையும் விழுங்கும் அவனே அந்த

அமீ ஸர்வே த்₄ருதராஷ்டரஸ்ய புத்ரா — எதிரே காட்சி யளிக்கும த்₄ருதராஷ்டரனுடைய புத்ராகள நூற்றுவரும, **பீ₄ஷ்ம.**—பீ₄ஷ்ம பிதாமஹரும், **த்₃ரோண** —(ஆசாரியரான) த்₃ரோணரும், **தத₂ா அஸௌ ஸூதபுத்ர** - அவ்வண்ணமே எதிரே காட்சியளிக்கும் சர்ணனும (ஆகியவாகள), **அவநி பாலஸங்கை₄ ஸர்வை. ஸஹ**—(அவாகளைச சேர்ந்த) அரசா கூட்டங்களோடும, **அஸமதீ₃யை அபி யோத₄முக₂யை ஸஹ** - நமமைச சோநத சில வீரர்தலைவாகளோடும் கூட, **த₃மஷ்டராகராளாநி**—வளைந்த பறகளை உடையவையாய, **ப₄யாநகாநி**—மிகவும பயங்கரமாயிருப்பவையான, **தே வகதராணி**—உனது வாயசளுககுள்ளே, **தவரமாணு ஏவ விஶந்தி**—(அழிவின பொருட்டு) விரைவுடனே நுழைகின ருர்கள **கேசித**—அவாகளில சிலர், **சூர்ணிதை: உத்த மாங்கை₃** —துணடு துண்டாககபபட்ட தலைகளோடு கூடிய வாகளாய, **த₃ஶநாந்தரேஷு விலக₃நா**—பற்களின இடை வெளிகளில தொஙகுகினறவாகளாக, **ஸந்த₃ருஶ்யந்தே**— காணபபடுகிறுாகள.

---

27. **அநதன் புதலவரிவ ரலலா நிருபருடன**
பநதமுறு பாடடன றுரோணன்தான—முநதுறறுக்
கனனனிவ னம்படையிற காவலரோ டெல்லாருந
துனனவுனைச சேர்நதிடுவா தொகரு

அநதன புதலவா இவர்—குருடனுன த்₄ருதராஷ்ட்ர னின புததிராகளான இவர்களா, **பநதமுறு பாடடன்**—

ஸமஹாரததுககு மிக முக₂யமான ஹேது எனபதையும, அாஜுன னுகிற தன கையில அமபுகளபோலவே தானும காககை உடகாரப பனமபழம விழுமிடததிறபோலே இவாகளது அழிவிறகு ஒரு வியாஜமாதரமாகவே இருபபவன எனபதையும, இனிமேல நடக்கபபோவதாயினும இவறறையெலலாம கண்ணன் அருளாலே பெற்ற தி₃வயசக்ஷுஸ்ஸாலே கணடு பினவருமாறு கூறினன. நடககபபோவதையும நேரே காணகையால நடபபதுபோலவே கூறு கின்றுன எனறும கொளளலாம. ஆகையால் கணணெதிரே நிறப வாகளை அழிகினறவாகளாககாணபது இநத₃ரஜாலம போனறதோ

॥ भा ॥ अमी धृतराष्ट्रस्य पुत्राः दुर्योधनादयस्सर्वे भीष्मो

(பேரர்களிடம்) பாசமுள்ள பாட்டனான பீ$_4$ஷ்மன், **துரோணன் தான்**—துரோணாசார்யர், **முந்துற்று கன்னன் இவன்**—முன்னே நிற்கும் காணாகிற இவன், (ஆகிய வர்கள்) **அல்லா நிருபருடன்**—(அவர்களைச் சேர்ந்த) அரசர் கூட்டங்களோடு, **நம படையில் காவலரோடு**—நம படையைச் சேர்ந்த (சில) அரசர்களோடு, **எல்லாரும்**—அனை வரும், **தொக்கு**—ஒன்றுசேர்ந்து, **துன்ன**—நெருக்கிக் கொண்டு, **உன்னை சேர்ந்திடுவர்**—உன்னிடம் வருகிறார்கள்.

23 ஆங்கவர்க ளுன்ற னதிபயமாம் வல்லெயிற்
றோங்கு முகங்களிடை யுற்றுவிரைந்—தீங்கடைவர்
நின்சினத்தாற் பல்லிடையி னின்றுசிலர் பல்பொடியாம்
மன்சிரத்தாற் றோன்றுவர்கண் மற்று.

ஆங்கு அவர்கள்—அத்தகைய அவர்கள், **உன்தன்**—உன்னுடைய, **அதிபயமாம்**—மிகவும் ப$_4$யங்கரமாயிருக்கும், **வல் எயிற்று**—உறுதியான பற்களையுடைய, **ஓங்கு முகங்களிடை உற்று**—உயர நிற்கும் வாய்களுக்குள்ளே நுழைந்து, **ஈங்கு விரைந்து அடைவர்**—அவற்றின் உள்ளே விரை வாகச் செல்வர், **மற்று**—மேலும், **நின் சினத்தால்**—உனது கோபத்தாலே, **சிலர்**—இவர்களில் சிலர், **பல் இடையில் நின்று**—பற்களுக்கு நடுவில் தொங்குகின்றவர்களாய், **பல்பொடியாம் மன்சிரத்தால் தோன்றுவர்கள்**—தங்களுடைய சிறந்த தலைகள் பல பொடிகளாக ஆக்கப்பட்டுக் காட்சியளிக்கிறார்கள்

என்னும் ஐயம் தவிர்க்கப்படுகிறது. (அமீ ஸர்வே த$_4$ருதராஷ்ட்ரஸ்ய புத்ரா) த$_4$ருதராஷ்டரனின் புதல்வர்களான து$_3$ர்யோத$_4$னன் முதலான இந்த நூற்றுவரும் (பீ$_4$ஷ்ம) பாண்ட$_3$வருக்கும் கௌர வருக்கும் பாட்டனாரான பீ$_4$ஷ்மரும் அனைவரிலும் பெருவீரராகை யாலும், முதலில் விழப்போகும் ஸேனைத்தலைவராகையாலும் ஸேனைத் தலைவர்களுக்குள் முதலில் படிக்கிறான். (த$_3$ரோண) பாண்ட$_3$வ கௌரவர்களுக்கு ஆசார்யரான த$_3$ரோணரும். வீரத்தில் பீ$_4$ஷ்ம

द्रोणस्सूतपुत्रः—कर्णश्च तत्पक्षीयैरवनिपालसमूहैस्सैवैरस्मदीयैरपि कैश्चियो·

ருககே அடுததபடியானவராய அவருககு அடுததபடி விழப போகும ஸேனாததலைவராகையாலே இரணடாவதாகப படிககிறுன (தத$_2$ா அஸௌ ஸூத புதர) அவவணணமே இநதத தேரபபாகன மகனை காணனும கௌரவஸேனையில த$_3$ரோணருககு அடுததபடி பெரிய விரனுய அவருககு அடுததபடி விழ இருககும ஸேனாததலைவனுகை யாலே காணனை மூனருவதாகப படிககிறுன (ஸாவை அவநிபால ஸங்கை$_4$ ஸஹைவ) கௌரவஸேனையைச சோநத எலலா அரசா கூடடஙகளோடும கூடவே நாலாவது பாத$_3$ததில "அஸமதீ$_3$யை யோத$_4$முக$_2$யைஸ ஸஹ" எனறு பாணட$_3$வ பக்ஷததில உளள போராததலைவாகளைத தனியே எடுககையால 'அவநிபாலஸங்கை$_4$" எனறு இஙகே கௌரவபக்ஷததிலுள்ள போராததலைவாகளை எடுபப தாகக கொளளவேணடும கௌரவா நூறறுவரையுமபோலே அவா களைச சாரநதிருநத போராததலைவாகள அனைவருமே அழியப போகிருாகள எனபதை "ஸாவை" எனனும பத$_3$ம காடடுகிறது (அஸமதீ$_3$யை யோத$_4$முக$_2$யை ஸஹ) நமமுடைய பக்ஷததைச சோநத சில போராததலைவாகளோடு கூட இரணடாவது பாத$_3$த தில உளளதுபோலே இஙகு 'ஸாவை" எனனும பத$_3$ம இலலாத தாலும, 'யோத$_4$முக$_2$யை." எனறு குறிககையாலும பாணட$_3$வ பக்ஷததில அனைவரும அழிககபபடவிலலை எனறும, சில போராத தலைவாகளே அழிககபபடடாாகள எனறும உணாததபபடுகிறது (வகதராணி தே தவரமாணா விஶநதி) உனது வாயகளுககுளளே விரைவாக அழிவின பொருடடு நுழைகிருாகள எவாகள ப$_4$க$_3$வத$_3$ ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரஙகளை எவவளவு விரைவாகச செயகிருாகளோ, அவாகள உனனுல அவவளவு விரைவாக அழிககபபட இருககிருாகள எனறு 'தவரமாண' பத$_3$ததின கருதது. அனறிககே, போாபுரிவதில அவாகள காடடும வேக$_3$மெலலாம அவாகளது அழிவுககே காரணமாகினறது எனறும கருததுரைககலாம. அநத வாயகள எபபடி இருககினறன ? எனில (த$_3$மஷடராகராளாநி ப$_4$யாநகாநி) இடைவெளியோடு கூடிய பறகளையுடையனவாய, ப$_4$யஙகரமா யிருபபவை ப$_4$யஙகரமானவை எனறு தனியாகச சொலலுகையால கராள' ஶப$_3$த$_3$ம இடைவெளியோடு கூடியிருககையையும வளைநதி ருககையையும கூறுகிறது. மேடுபளளஙகளுடன (த$_3$நதுரமாய) இருக கையைக கூறுவதாகவும கொள்ளலாம 'கராலம த$_3$நதுரே வகரே" எனனும நிக$_4$ணடு காணததககது. ப$_4$ாஷயததில 'து$_3$ாயோத$_4$ நாத$_3$யஸஸாவே" எனறு பாட$_2$ம இருககையாலும, இரணடு

अमुख्यैस्सह त्वरमाणा दंष्ट्राकरालानि भयानकानि तव वक्त्राणि विनाशाय विशन्ति ; तत्र केचिच्चूर्णितैरुत्तमाङ्गैर्दशनान्तरेषु विलग्नाः संदृश्यन्ते ।। २६ ।। २७ ।।

ஶ்லோகங்களையும் ஓரே அந்வயமாகக் கொள்ளுகையாலும் "அமீ சாவே" என்பதே பூர்வபக்ஷ பாட2ம் என விளங்குகிறது. "அமீ ச த்வா" என்று பாட2மாகில், அடுத்த ஶ்லோகத்தில் உள்ள "விஶந்தி" என்பதை முதல் ஶ்லோகத்திலும் சேர்த்துக்கொண்டோ, அல்லது அதே பொருளுள்ள வேறொரு வினைச்சொல்லை அத்4யாஹாரம் செய்துகொண்டோ, அல்லது இருபத்துநாலாவது ஶ்லோகத்திலுள்ள பத3ங்களின் வசனத்தை ப3ஹுவசனமாக மாற்றிக்கொண்டு "த்3ருஷ்ட்வா ப்ரவ்யதி2தாந்தராத்மாநோ த்4ருதிம் ந விந்த3ந்தி" [உன்னைக்கண்டு கலங்கிய மனமுடையவர்களாய் த்4ரிக்கமாட்டாதவர்கள் ஆகின்றனர்] என்று கூட்டியோ முதல் ஶ்லோகத்தைத் தனி அந்வயமாகக் கொள்ளவேண்டும். "அமீ ச த்வா, வக்த்ராணி தே" என்று இரண்டு ஶ்லோகங்களும் தொடங்குகையாலே, இரண்டையும் ஓரே அந்வயமாகக் கொள்ளமுடியாது. ஒன்றரை ஶ்லோகத்தாலே— அழிவின்பொருட்டு எம்பெருமான் வாயில் நுழையுமவர்களைச் சொல்லி, இனி அரை ஶ்லோகத்தாலே அவ்விஶ்வரூப எம்பெருமானின் பல்லிடுக்குகளிலே தலை நசுங்கிச் சிலர் அழிந்து கிடக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறது. (கேசித்) கௌரவஸேனையிலுள்ள சிலர் விஶ்வரூப எம்பெருமானின் வாயிலுள்ள சிலர் என்றுமாம். (த3ஶநாந்தரேஷு விலக்3நா:) பல்லிடுக்குகளிலே தொங்குகின்றவர்களாய் (சூர்ணிதை உத்தமாங்கை3: ஸந்த்3ருஶ்யந்தே) நசுங்கிய தலைகளையுடையவர்களாயக் காணப்படுகின்றார்கள்.

> **"செற்றெழுந்து தீவிழித்துச் சென்றவிந்த ஏழுலகும்**
> **மற்றிவை ஆவென்று வாய்அங்காந்து – முற்றும்**
> **மறையவர்க்குக் காட்டிய மாயவனையல்லால்**
> **இறையேனும் ஏத்தாதென் நா"** [முதல்திருவ 94]

என்று பொய்கையாழ்வார் இந்த ஶ்லோகங்களை அடியொற்றிக் கண்ணன் பா4ரதப்போரிலே காட்டின விஶ்வரூபத்தைக் கூறுவதாக அப்பிள்ளை உரையிலே பொருளுரைத்தார். மறையவர்க்கு என்பது பீ4ஷ்மத்3ரோணாதி3களைக் குறிக்கிறது. அவர்களும் இந்த விஶ்வரூபத்தைக் கண்டனர் என விளங்குகிறது

யாத₃வ ப்ரகாஶமதத்தைச சேர்ந்தவர்கள் கீ₃தையில் சில இடங்களில் அதி₄கமாக ஶ்லோகங்களைப் படிக்கிறார்கள் என்று இங்கு தாத்பர்ய சந்த்₃ரிகையில் ஸ்ரீதே₃சிகனால் காட்டப்பட்டது அவையாவன — (1)''காம ஏஷ க்ரோத₄ ஏஷ'' [3-37] என்னும் ஶ்லோகத்துக்குப் பிறகு:

அர்ஜுந உவாச—

''ப₄வத்யேஷ கத₂ம் க்ருஷ்ண கத₂ம் சைஷ விவர்த₄தே |
கிமாத்மக கிமாசார தந் மமாசக்ஷ்வ ப்ருச்ச₂த ||

ஸ்ரீப₄க₃வாந் உவாச—

ஏஷ ஸூக்ஷ்ம பரஶ்ஶத்ரு தே₂ஹிநாம் இந்த்₃ரியைஸ்ஸஹ |
ஸுக₂ம் தத்ர இவாஸீநோ மோஹயந் பார்த₂ திஷ்ட₂தி ||
காமக்ரோத₄மயோ கோ₄ர: ஸ்தம்ப₄ஹர்ஷ ஸமுத்₃ப₄வ: |
அஹங்காரோऽபி₄மாநாத்மா து₃ஸ்தர: பாபகர்மபி₄: ||
ஹர்ஷமஸ்ய நிவர்த்யைஷ ஶோகமஸ்ய த₃தா₃தி ச |
ப₄யம் சாஸ்ய கரோத்யேஷ மோஹயம்ஶ்ச முஹுர் முஹு: ||
ஸ ஏஷ கலுஷ க்ஷுத்₃ர: சி₂த்₃ராபேக்ஷீ த₄நஞ்ஜய |
ரஜ ப்ரவ்ருத்தோ மோஹாத்மா மாநுஷாணாம் உபத்₃ரவ: ||''

[அர்ஜுனன் கூறினான்— கண்ணனே! க்ரோத₄மாகப் பரிணமிக்கும் இந்தக் காமம் எப்படி உண்டாகிறது? எப்படி வளர்கிறது? எந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கிறது? எந்தச் செயலைச் செய்கிறது? கேட்கும் எனக்கு இதைக் கூறுவாயாக. ஸ்ரீப₄க₃வான் உரைத்தான்— பார்த்த₂னே! இந்த்₃ரியங்களோடு கூடிய ஶரீரமுடையவர்களுக்கு இது நுண்ணியதாய் மேலான தான எதிரியாகும். அந்த ஶரீரத்திலேயே இனிதாக இருந்துகொண்டு ஜீவாத்மாவை மயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. காமக்ரோத₄மயமான பெரிய இந்த எதிரி க₃ர்வத்தினாலும் விஷயஸுக₂த்தினாலும் உண்டாகிறது. தே₃ஹத்தையே ஆத்மாவாக அபி₄மானிக்கும் அஹங்காரரூபமாயிருக்கிறது தீவினைகளால் இது கடக்க அரிதாயிருக்கிறது. இந்த ஜீவனுக்கு இன்பத்தைப் போக்கித் துன்பத்தை இது தருகிறது. இவனுக்கு ப₄யத்தையும் விளைக்கிறது அடிக்கடி இவனை மயங்கவும் செய்கிறது த₄நஞ்ஜயனே! இவ்வெதிரி கலங்கியதாய், தாழ்ந்ததாய், ஸ்வரூப நாஶத்தை விளைப்பதற்கு ஸமயம் பார்த்திருப்பதாயுள்ளது. ரஜோகு₃ணத்தால் உண்டாவதாய் மனிதர்களுக்கு மயக்கத்தாலே விளையும் உபத்₃ரவமாய (தொல்லையாய்) இருக்கிறது] என்னும் ஶ்லோகங்களும், (2) கீ₃தை பதினோராவது அத்தியாயத்தில் இருபத்தேழு, இருபத்தெட்டு ஶ்லோகங்களுக்கு இடையில் அதாவது இவ்விடத்தில்—

"நாநாரூபை புருஷைர்வத்₄யமாநா
விஶந்தி தே வக்த்ரமசிந்த்யரூபம் |
யௌதி₄ஷ்டி₂ரா தா₄ர்த்தராஷ்ட்ராஶ்ச யோதா₄:
ஶஸ்த்ரை: க்ருத்தா விவிதை₄ஸ்ஸர்வ ஏவ ||

தி₃வ்யாநி கர்மாணி தவாத்₃பு₄தாநி
பூர்வாணி பூர்வேப்யருஷயஸ்ஸ்துவந்தி |
நாந்யோऽஸ்தி கர்த்தா ஜக₃தஸ் த்வமேகோ
தா₄தா விதா₄தா ச விபு₄ர் ப₄வஶ்ச ||

தவாத்₃பு₄தம் கிந்நு ப₄வேத₃ஸஹ்யம்
கிம் வா ஶக்யம் பரத: கீர்த்தயிஷ்யே |
கர்த்தாஸி லோகஸ்ய யதஸ் ஸ்வயம் விபோ₄
ததஸ்தஸ் ஸர்வம் த்வயி ஸர்வம் த்வமேவ ||

அத்யத்₃பு₄தம் கர்ம ந து₃ஷ்கரம் தே
கர்மோபமானம் ந ச வித்₃யதே தே |
ந தே கு₃ணாநாம் பரிமாணமஸ்தி
ந தேஜஸோ நாபி ப₃லஸ்ய நர்த்₃தே₄ ||"

[பல ரூபங்களுடைய புருஷர்களாலே கொல்லப்படுகிறவர்களான பாண்ட₃வ கௌரவஸேனையில் சேர்ந்த போர்வீரர்கள் அனைவரும் பலவித₄மான ஆயுத₄ங்களால் வெட்டப்பட்டு நினைத்தற்கரிய உருவையுடைய உனது வாயில் நுழைகின்றனர். அத்₃பு₄தமாய பழைமையான உனது தி₃வ்யசேஷ்டிதங்களை முனைவர்களான ரிஷிகளும் துதிக்கின்றனர் இவ்வுலகுக்குக் கர்த்தாவும், அதை த₄ரிப்பவனும், அதற்கு அனைத்தையும் விதி₄ப்பவனும், அதை வியாபிப்பவனும், அதுக்கு ஸத்தையையளிப்பவனும் நீ ஒருவனே; வேறொருவருமில்லை எந்த அற்புதச் செயல்தான் உனக்குப் பொருந்தாததாய் உள்ளது? எச்செயல்தான் உனக்குப் பிறரைக்கொண்டு செய்யவேண்டியிருக்கிறது? உன் பெருமைகளைச் சொல்லுகிறேன் ஸர்வேஶ்வரனே! நீ உலகனைத்தையும் படைக்கிறவனாகையாலே உன்னிடமிருந்தே அனைத்தும் உண்டாகிறது உன்னிடமே அனைத்தும் அடங்கி நிற்கிறது (ஆகையால்) நீயே அனைத்துமாயிருக்கிறாய் மிக ஆஶ்சர்யமான செயலும் உனக்குச் செயற்கரியதல்ல உனது செயல்களுக்கு ஒப்புமில்லை உனது கு₃ணங்களுக்கும், தேஜஸ்ஸுக்கும், ப₃லத்துக்கும், செல்வத்திற்கும் ஓர் அளவில்லை] என்னும் ஶ்லோகங்களும் உள்ளனவாக எடுக்கப்பட்டன. இங்குள்ள 'தி₃வ்யாநி' என்று தொடங்கும் மூன்று ஶ்லோகங்களும் நாராயணீயராலும் எழுதப்பட்டுள்ளது

यथा नदीनां बहवोऽम्बुवेगाः
समुद्रमेवाभिमुखा द्रवन्ति ।
तथा तवामी नरलोकवीराः
विशन्ति वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति ॥ २८ ॥

यथा प्रदीप्तज्वलनं पतङ्गाः
विशन्ति नाशाय समृद्धवेगाः ।
तथैव नाशाय विशन्ति लोकाः
तवापि वक्त्राणि समृद्धवेगाः ॥ २९ ॥

28. யத2ா நதீ3நாம் ப3ஹவோऽம்பு3வேக3ா:
ஸமுத்3ரமேவாபி4முக2ா த்3ரவந்தி ।
தத2ா தவாமீ நரலோகவீரா
விஶந்தி வக்த்ராண்யபி4விஜ்வலந்தி ॥

29. யத2ா ப்ரதீ3ப்தஜ்வலநம் பதங்க3ா:
விஶந்தி நாஶாய ஸம்ருத்3த4வேக3ா: ।
ததை2வ நாஶாய விஶந்தி லோகா:
தவாபி வக்த்ராணி ஸம்ருத்3த4வேக3ா: ॥

(3) இப்பதினோராவது அத்தியாயத்தில் 39 வது ஶ்லோகத்தில் 'ப்ரபிதாமஹஶ்ச' என்று முடியும் பூர்வார்த்த4த்தையொட்டி — 'அநாதி3மாந்ப்ரதிமப்ரப4ாவ: ஸர்வேஶ்வரஸ்ஸர்வ மஹாவிபூ4தி: । ந ஹி த்வத3ந்ய: கஶ்சித3ஸ்தீஹ தே3வ லோகத்ரயே த்3ருஶ்யதேऽசிந்த்ய கர்மா ॥" [நீ ஆதி3யற்றவன்; ஒப்பற்ற பெருமையுடையவன், அனைவரையும் நியமிப்பவனுயிருப்பவன், அனைத்தையும் பெருஞ் செல்வமாகக் கொண்டவன், தே3வனே! இம்மூவுலகிலும் நினைத்தற்கரிய செயல்களையுடையவன் உன்னைக் காட்டிலும் வேறொருவனுமில்லை. காணப்படவுமில்லை] என்னும் ஶ்லோகமும் அவரால் எழுதப்பட்டது. "இந்த ஶ்லோகங்கள் கீ3தையில் உள்ளனவா இல்லையா என்பதை தே3வனே அறிவான். (சங்கரர் முதலான) முன் வ்யாக்2யாதாக்களால் எடுக்கப்படாமையாலும், கீ3தை ஓதுபவர்களிடம் ப்ரஸித்3தி4 இல்லாமையாலும் ஶ்ரீப4ாஷ்யகாரர் இவற்றை ஆதரிக்கவில்லை. கீ3தாஶாஸ்த்ரத்தில் இவ்வளவு ஶ்லோகங்கள் உள்ளன என்று வ்யாஸர் முதலானோரால் எண்ணிக்கை சொல்லப்படவில்லை. பின்புள்ளார் சொல்லியிருப்பது நம்பத்தக்கதல்ல" என்று இங்கு தாத்பர்யசந்த்3ரிகையில் அருளியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது 26, 27.

பு₃ஹவ —பலவாயிருக்கும், **நதீ₃நாம் அம்பு₃வேகா₃:**— ஆறுகளின் நீர்ப்பெருக்குகள், **ஸமுத்₃ரம் ஏவ அபி₄முகா₂:**— கடலையே நோக்கியவைகளாக **யதா₂ த்₃ரவந்தி** —எப்படி ஓடுகின்றனவோ, **ததா₂**— அப்படியே, **அமீ நரலோக வீரா** — இந்த ராஜஸமூஹவீரர்கள், **தவ அபி₄விஜ்வலந்தி வக்த்ராணி**— உனது பிரகாசிக்கும் வாய்களுக்குள்ளே, **விஶந்தி**— நுழைகிறார்கள், **ஸம்ருத்₃த₄வேகா₃:**—வளரும் வேகத்தை உடையவைகளான, **பதங்கா₃:**—விட்டில்கள், **ப்ரதீ₃ப்த ஜ்வலநம்** - எரியும் நெருப்பிலே, **யதா₂ நாஶாய விஶந்தி**—எப்படி தம் அழிவின் பொருட்டு நுழைகின்றனவோ, **ததை₂வ**—அப்படியே, **ஸம்ருத்₃த₄ வேகா₃: லோகா: அபி**—வளரும் வேகத்தையுடைய ராஜலோகவீரர்களும், **தவ**—உன்னுடைய, **அபி₄விஜ்வலந்தி வக்த்ராணி**— எரியும் வாய்களுக்குள்ளே, **நாஶாய விஶந்தி**—தம் அழிவின் பொருட்டு நுழைகிறார்கள்

---

29. ஆற்றின் புனல்வேக மாழியிடை நோக்கிப்போ
யூற்றத் தடையுமா றொக்குமே—சீற்றத்துத்
தீயமரு நின்முகங்கள் சென்றுலக வீரரெல்லாம்
போயடையு மாறு புகுந்து.

சீற்றத்து—கோபத்தினாலே, **தீ அமரும் நின் முகங்கள்**— கொழுந்துவிட்டு எரியும் உனது முகங்களை, **போயச் சென்று**—போயடைந்து, **புகுந்து**—அவற்றினுள் புகுந்து, **உலக வீரர் எல்லாம்** — ராஜலோகவீரர்கள் அனைவரும், **அடையுமாறு**—அடைகின்ற தன்மை, **ஆற்றின் புனல் வேகம்**—ஆறுகளின் நீர்ப்பெருக்குகள், **ஆழியிடை நோக்கிப் போய**—கடலைக் குறித்துச்சென்று, **ஊற்றத்து**—வேகமாக, **அடையுமாறு**—சேரும் தன்மையை, **ஒக்குமே**—ஒத்திருக்கும்.

॥ भा ॥ एते राजलोका बहवो नदीनामम्बुप्रवाहाः समुद्रमिव,

30. ஓஙகி யெரிமுகததி லோடியே விடடிலெலலா
மாஙகு விழுமா றதுபோல — வீஙகுலக
முனமுகங்க டனனிடையி லுறறே விழுஙகண்டாய
தன்முகஞ்செய நாசததைச சாாநது.

விடடில எலலாம — விடடிலகள அனைததும், **ஓஙகி எரி முகததில** — கொழுநதுவிட்டு எரியும நெருபபை நோக்கி, **ஓடியே** — ஓடிசசெனறு, **ஆங்கு** — அதிலேயே, **விழுமாறு அதுபோல** — விழுகினறதுபோலே, **ஈஙகு** — இபபோாககளத தில, **உலகம** - ராஜலோகவீராகள், **தனமுகம செய நாசததை சாாந்து** — தமது அழிவைததேடி, **உன முகஙகள தன இடையில் உறறே** — உன வாயகளுககு நடு விலே நுழைநது, **விழும கணடாய** — விழுகிறுர்கள

8, 29 உப₄யஸேனையிலும உள்ளவர்கள எமபெருமானுடைய வாயில விழுகினறமைககு நதீ₃பரவாஹஙகள ஸமுத₃ரததில விழு வதையும, விடடிலகள விளககில விழுவதையும முறையே இரணடு ஶலோகஙகளில த₃ருஷடாநதமாகக காடடுகிறுன. நதி₃களும தம வேக₃ததாலேயே கடலில விழுநது தததம நாமரூபஙகளை இழக கினறன. விட்டிலகளும தம வேக₃ததாலேயே விளககில் விழுநது அழிகினறன. அதுபோல ஸேனை வீராகளும் தம்முடைய போா முயறசி வேக₃ததாலேயே எமபெருமானின வாயில விழுநது அழி கினறுாகள எலலா நதி₃களும கடல ஒனறிலேயே விழுகினறன. எலலா விட்டில்களும விளககிலேயே விழுகினறன. அதுபோல ஸேனை வீராகளும எமபெருமானது வாயிலேயே விழுகிறுாகள. கடலும விளககும ஒரு செயலைச செயயாமலிருககுமபோதே முறையே நதிகளும விடடிலகளும அழிவதறகுக காரணமாய நிறகினறன. அதுபோலவே எமபெருமானும வெளிபபடையாக எசசெயலையும செய்யாமல ஸேனை வீராகள் அழிவதறகுக் காரணமாய நிறகின்றுன — என்னும ஒற்றுமைகள் குறிக்கொளளத்தககன. (ப₃ஹவ நதீ₃நாம அப்பு₃வேக₃ா ஸமுத₃ரம் ஏவ அபி₄முக₂ா யத₃ா த₃ரவநதி) பல நதிகளுடைய நீரபபெருககுகள கடலைக குறிததே எபபடி ஓடுகினறனவோ. 'அயபு₃வேக₃ா' எனனு மிடததில வேக₃ஶப்₃த₃ம வேக₃ததையுடைய பரவாஹததைக குறிக

प्रदीप्तज्वलनमिव च शलभाः तव वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति स्वयमेव त्वरमाणा आत्मनाशाय विशन्ति ॥ २८ ॥ २९ ॥

கிறது "வேக₃ம கடலைககுறிதது ஓடுகிறது" எனபது பொருந தாதனறே (தத₂ா அமீ நரலோகவீரா தவ வகதராணி விஶநதி) அவவணணமே இரு ஸேனைகளிலுமுளள ராஜஸமூஹவீராகள உனது வாயகளிலே நுழைகினறாாகள அநத வாய்கள எபபடிப படடவை? எனில (அபி₄விஜவலநதி) நதி₃களெல்லாம தமமிடம் சேரபபெறற கடலபோலே பிரகாஶிககினறன எனறு கருததது. (ஸமருத₃த₄வேக₃ா பதஙக₃ா ப்ரதீ₃ப்தஜவலநம யத₂ா நாஶாய விஶநதி) வளரும வேக₃த்தையுடைய விடடிலகள் கொழுநதுவிட் டெரியும விளககிலே தம் அழிவினபொருட்டு எபபடி விழுகினறனவோ. பதஙக₃ஶப₃த₃ம பொதுவாகப் பறவைகளைக குறிககுமாயினும் இஙகு விளககில விழுகின்றவையாகக கூறுகையாலே விட்டிலகளைக குறிக கின்றது (பரதீ₃ப்தஜ்வலநம நாஶாய விஶநதி) விடடிலகளின இறககை வேக₃ததாலே சிறிய விளககாயிருநதால அணைநதுமபோகலாம். 'பரதீ₃பதஜவலநம நாஶாய' எனபதால தான அணையாமல் விடடில களின அழிவுககே காரணமாகிறது என உணர்ததப்படுகிறது. (ததை₂வ ஸமருத₃த₄வேக₃ா லோகா தவ அபி₄விஜவலநதி வகதராணி நாஶாய விஶநதி) அவவணணமே வளரும போா முயறசி வேக₃ததையுடைய ராஜஸமூஹவீராகள கொழுநதுவிட் டெரியும ப₄க₃வானது வாயில விழுகினறனா. இஙகு "லோகா "என்று படிததிருநதபோதிலும எலலா உலகஙகளையும இபபத₃ம சொலலாது. முதல ஶலோகததில சொலலபபடட நரலோக வீராகளையே குறிககும பாணட₃வஸேனையில சிலரே அழியப போகிறாாகளாகை யாலும், அடுதத ஶலோகத்தில "ஜக₃த் பரதபநதி" [உமது கிரணங கள் உலகனைததையும தபிககசசெய்கினறன] எனறு ஸாவலோகஙக ளுககுத தாபம சொலலபபடுகிறதேயொழிய விநாஶம் சொலலபபட விலலையாகையாலும இநத லோகஶப₃த₃ம உப₄யஸேனையிலும அழியபபோகும ராஜஸமூஹததையே குறிககிறது. "அபி₄விஜவலநதி" எனனும பத₃ம முநதின ஶலோகததில "வகதராணி" எனனும பத₃த துககு விஶேஷணமாகப படிக்கபபட்டபோதிலும் இஙகுளள 'வகதராணி' எனனும பத₃ததுககும விஶேஷணமாகக கொளளத தககது. 'பரதீ₃பதஜவலநம' (கொழுநதுவிடடெரியும விளககு) எனனும த₃ருஷ்டாநததத்துக்குப பொருததமாயிருககும. "ஸமருத₃த₄ வேக₃ா" எனனும பத₃ம 27 ம் ஶலோகததிலுள்ள "த்வரமாணா"

लेलिह्यसे ग्रसमानस्समन्ताल्लोकान् समग्रान्वदनैर्ज्वलद्भिः ।
तेजोभिरापूर्य जगत्समग्रं भासस्तवोग्राः प्रतपन्ति विष्णो ॥ ३० ॥

30. லேலிஹ்யஸே க்₃ரஸமாநஸ்ஸமந்தாத
லோகாந ஸமக்₃ராந வத₃நைர்ஜ்வலத்₃பி₄: ।
தேஜோபி₄ராபூர்ய ஜக₃த்ஸமக்₃ரம
ப₄ாஸஸ்தவோக்₃ரா: ப்ரதபந்தி விஷ்ணோ' ॥

விஷ்ணோ '— விஷ்ணுவே !, **ஸமக்₃ராந லோகாந** — ராஜஸமூஹம முழுவதையும், **ஜ்வலத்₃பி₄: வத₃நை** — ஒளிவீசும வாயகளாலே, **க்₃ரஸமாந**·— விழுங்குகின றவனாய, **ஸமந்தாத லேலிஹ்யஸே** — (உதடு முதலானவற்றை)

என்னும பத₃ததின விளககமாகும. கடலில விழுநது நதீ₃ப்ரவாஹம அழிவதாவது—அவைகளின நாமரூபங்களும ஆகாரங்களும மாறுவதே யாகும. நீருககு அழிவில்லையன்றோ. விட்டிலகள அழிவதாவது சாமப லாகிற வேறு த₃ரவ்யமாக மாறுகையேயாகும. ஸேனைவீரர்கள் எம பெருமான வாயகளில விழுநது அழிவதிலும இப்படி இரண்டு வகையுமுண்டு என்பதை உணர்ததுவதறகாக இரண்டு த₃ருஷ டாந்தங்களைக கூறுவதாககொள்ளலாம. அன்றிககே ப்ரவாஹ த₃ருஷடாந்தததில ''தொககிலங்கு யாறெல்லாம பரந்தோடித தொடு கடலே புககன்றிப புறமநிறகமாட்டாத மற்றவைபோல'' [பெருமாள திரு 5-8] ''பெயரும் கருங்கடலே நோககுமஆறு'' [முதலதிருவ 67] எனகிறபடியே ஆறுகள தாம கடலைசசேருவதைத தடுததுககொள்ள முடியாததுபோல இந்த நரலோக வீரர்கள எமபெருமான வாயில விழுவதைத தாம தடுததுககொள்ளமுடியாது என்பதைக காட்டு வதறகாக முதல த₃ருஷடாந்தமும, விட்டிலகள தாமே விருமபித தம முயறசியால விளககில விழுவதுபோலே இந்த நரலோகவீரர் களும தாமே போரை விருமபித தமது முயறசியாலேயே எமபெருமான வாயில விழுகிறார்கள என்று காட்டுவதறகாக இரண்டாவது த₃ருஷ டாந்தமும எடுததுககொள்ளபபட்டது என்றும கொள்ளலாம. எவவளவு நதிகள விழுந்தாலும நிறைந்துவிடாத கடலபோலே எமபெருமான இருககின்றான் என்று காட்டுவதறகாக முதல த₃ருஷ டாந்தமும, விளககில் விட்டிலகள்போலே விழுநது வீரர்கள சடக கென அழிகிறார்கள என்று காட்டுவதறகாக இரண்டாவது த₃ருஷ டாந்தமும எடுககபபட்டதாகவும கொள்ளலாம. 28,29.

॥भा॥ राजलोकान् समग्रान् ज्वलद्भिर्वदनैर्ग्रसमानः कोपवेगेन रुधिरावसिक्तमोष्ठपुटादिकं लेलिह्यसे—पुनः पुनर्लेहनं करोषि। तव

எல்லாப்புறமும் பலமுறை நக்கிக்கொடுக்கிறாய், **தவ**—உன்னுடைய, **உக்₃ரா: ப₄ாஸ:**—கடுமையான கிரணங்கள், **தேஜோபி₄:**—(தம்முடைய) ஒளியினாலே, **ஸமக்₃ரம் ஜக₃த்**—உலகனைத்தையும், **ஆபூர்ய**—நிறைத்து, **ப்ரதபந்தி**—வாட்டுகின்றன

31. ஓங்கு மெரிமுகங்க ளாலே யுலகனைத்தும்
வாங்கி விழுங்கிப்பின் வாய்நக்கு—மாங்குனது
பேரொளிதந் தேசாற பெருகத் தபிப்பிக்கும்
பாருலக மெங்கும் பரந்து.

உலகு அனைத்தும் — ராஜஸமூஹம் முழுவதையும், **ஓங்கும் எரிமுகங்களாலே** — கொழுந்துவிட்டெரியும் வாய்களாலே, **வாங்கி விழுங்கி**—உள்ளிழுத்து விழுங்கி, **பின்**—அதற்குப்பின், **ஆங்கு வாய்நக்கும்**—வாயிலுள்ள உதடுகள் முதலானவற்றை நக்கிக்கொடுக்கும், **உனது** – உன்னுடைய, **பேர் ஒளி**—மிகக்கடுமையான கிரணங்கள், **தம் தேசால்**—தமது ஒளியாலே, **பார் உலகம் எங்கும் பரந்து**—உலகனைத்தையும் வியாபித்து, **பெருக தபிப்பிக்கும்**—மிகவும் வாட்டும்

30. ஆறுகள் அனைத்தையும் தன்னுட்கொள்ளும் கடல்போலவும், விட்டில்கள் அனைத்தையும் தன்னிடம் இழுக்கும் தீவட்டி போலவும் எம்பெருமான் இருக்கிறான் என்றும், கடலில் விழும் ஆறுகள் போலவும், தீவட்டியில் விழும் விட்டில்கள் போலவும் ராஜஸமூஹவீரர்கள் தாங்களே வேக₃மாக எம்பெருமான் வாயில் விழுகிறார்கள் என்றும் சென்ற இரு சுலோகங்களில் கூறுகையாலே இவர்களை அழிக்கும் விஷயத்தில் அவன் செயலற்றிருக்கிறானோ என்னும் ஐயமெழக் கூடும். இவன் செய்யும் செயலைக்காட்டி அந்த ஐயத்தைத் தவிர்க்கிறது இந்த ஸ்லோகம் அரசர்களுடைய அழிவுக்கு அவரவர் செய்யும் போர்முயற்சி முதலான செயல்களே காரணமாகின்றன அச்செயல்களால் விளைந்த கோபம் முதலானவற்றோடு

अतिघोरा भासः—रश्मयः तेजोभिः—स्वकीयैः प्रकाशैर्जगत्समग्रमापूर्य प्रतपन्ति ॥ ३० ॥

கூடிய எம்பெருமான் அவர்களை அழிக்கிறான் என்கிறது (ஸமக₃ராந் லோகாந்) ராஜஸமூஹம் அனைத்தையும். இங்கு ஸர்வலோகங்களையும் ஸம்ஹரிக்கும் ப்ரகரணமல்லாமையாலே, சென்ற ச்லோகத்தில் போலே இங்கும் லோகசப்₃த₃ம் ராஜஸமூஹத்தைக் குறிக்கிறது. ஸமக்₃ரசப்₃த₃ம் போர் புரியக்கூடியிருக்கும் அரசர்களில் அழியப்போகும் அனைவரையும் காட்டுகிறது (ஜ்வலத்₃பி₄ வத₃நை: க்₃ரஸமாந:) கொழுந்துவிட்டெரியும் வாய்களாலே விழுங்குகின்றவனாய். (லேலிஹ்யஸே) கோபவேக₃த்தாலே—அவ்வரசர்களின் ரத்தத்தாலே நனைந்திருக்கும் உதடுகள் முதலானவற்றை மறுபடியும் மறுபடியும் நக்கிக்கொடுக்கிறாய் நக்கிக் கொடுப்பதற்கு விஷயம் வேண்டுமாகையாலே "அரசர்களின் ரத்தத்தால் நனைந்துள்ள உதடுகள் முதலானவற்றை" என்ற தொடர் வருவித்துக்கொள்ளப்பட்டது. விழுங்குவதாகவும் நக்குவதாகவும் கூறுகையாலே த்₃ரௌபதீ₃மானப₄ங்க₃ம் போன்ற பல தீச்செயல்கள் புரிந்த அவ்வரசர்களின் மேலுள்ள கோபவேக₃ம் அவர்களை அழித்தபின்பும் அடங்கவில்லை என்று விளங்குகிறது. "க்ரியா ஸமபி₄ஹாரே யங்" என்னும் இலக்கண விதி₄ப்படி 'லேலிஹ்யஸே' என்னும் பத₃த்திலுள்ள 'யங்' ப்ரத்யயம் மறுபடியும் மறுபடியும் (உதடுகளை) நக்கிக்கொடுத்தலாகிற க்ரியா ஸமபி₄ஹாரத்தைக்காட்டுகிறது. ஆக ச்லோகத்தின் முற்பாதியால் அழியவிருக்கும் அரசர்கள் விஷயத்தில் இவன் செயல் காட்டப்பட்டது. இனி, பிற்பாதியால் வெளியுலகத்தைக் குறித்த இவனுடைய செயல் விளக்கப்படுகிறது. (தவ உக்₃ரா: பா₄ஸ:) உனது கடுமையான கிரணங்கள். (தேஜோபி₄ ஸமக₃ரம் ஜக₃த் ஆபூர்ய) தமது ஒளிகளாலே உலகனைத்தையும் வியாபித்து 'பா₄ஸ:' 'தேஜோபி₄:' என்னும் பத₃ங்களிடையே புநருக்தி இல்லாமைக்காக முதல் பத₃ம் எம்பெருமானுடைய கிரணங்களையும் இரண்டாவது பத₃ம் அக்கிரணங்களின் ஒளிகளையும் சொல்லுவதாகப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (ப்ரதபந்தி) மிகவும் தபிக்கச்செய்கின்றன. அவைகளையும் விழுங்க நினைத்து வாட்டுவது போலே தோற்றுகின்றன. அன்றிக்கே "இந்த ராஜஸமூஹங்களை விழுங்குவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வெளியுலகில் உள்ள பிரமன் முதலானவர்களுக்கும் அக்காட்சி பொறுக்கவொண்ணாததாயிருக்கிறது" என்றும் கருத்துரைக்கலாம் (பா₄ஸ: தேஜோபி₄ராபூர்ய ப்ரதபந்தி விஷ்ணோ!) நீ எங்கும் வியாபித்திருக்கும் விஷ்ணுவாகையாலே உனது கிரணங்கள் தம் ஒளியாலே உலகெங்கும் வியாபித்து வாட்டுவது வியப்பல்ல என்று கருத்து. 30.

आख्याहि मे को भवानुग्ररूपो नमोऽस्तु ते देववर प्रसीद।
विज्ञातुमिच्छामि भवन्तमाद्यं नहि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम्॥ ३१॥

31. ஆக்₂யாஹி மே கோ ப₄வானுக்₃ரரூபோ
நமோऽஸது தே தே₃வவர ப்ரஸீத₃।
விஜ்ஞாதுமிச்ச₂ாமி ப₄வந்தமாத₃யம
நஹி ப்ரஜாநாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம்॥

தே₃வவர!—தே₃வர்களில தலைசிறந்தவனே!, **உக்₃ரரூப ப₄வாந்** — மிகக கடுமையான உருவததையுடைய தேவரீர், **க** —என்ன செய்ய விரும்புகிறீர்? (என்று) **அத₃யம் ப₄வந்தம்** — ஆதி₃ காரணரான தேவரீரைப் பற்றி, **விஜஞாதும்** —அறிந்துகொள்ள, **இச்ச₂ாமி**—விரும்புகிறேன. **தவ ப்ரவ்ருத்திம**—நீர் செயய விரும்புவதை, **நஹி ப்ரஜாநாமி**-அறிகினறேனலலேன் **மே**-எனக்கு,**ஆக்₂யாஹி**-அதைச் சொலலுவீராக. **தே நமः அஸ்து**—உமக்கு எனது வணககம உரிததாகுக **ப்ரஸீத₃**—அருள் புரிவீராக.

---

32. இககொடிய ரூபா வெவனீ யெனககியம்பாய
தககுனக்கு நானபணிநதேன் றணணளிசெய-மிக்கமுத
லானவுனை யிச்சிபப ஞய்நதறிவான றேவவரா
நானறியே னுனசெயதி நனகு.

தேவவரா!—தேவர்களில தலைசிறந்தவனே! **இக்கொடிய ரூபா!**—இத்தகைய கொடுமையான உருவத்தை உடையவனே! **நீ எவன**—நீ எனன செயய விருமபுகிறாய் (என்று) **மிகக முதலான உனை**—ஆதி₃காரணமான உனனை, **ஆயந்து அறிவான் இச்சிபபன** — ஆராய்நது அறிந்துகொளள விரும்புகிறேன **உன் செயதி**—நீ செய்யவிருமபுவதைப பற்றி, **நான்**—நான, **நனகு அறியேன்**—தெளிவாக அறிகினறேனலலேன, **எனககு இயமபாய**—எனக்கு அதைச சொலலுவாயாக, **உனககு**—உனககு, **நான்**—நான, **தககு**—தககபடி, **பணிநதேன**—வணஙகினேன, **தணணளிசெய**—அருள்புரிவாயாக.

। भा ।। दर्शयात्मानमव्ययम् (४) इति तवैश्वर्यं निरङ्कुशं साक्षात्कर्तुं प्रार्थितेन भवता निरङ्कुशमैश्वर्यं दर्शयताऽतिघोररूपमिदमाविष्कृतम्। अतिघोररूपः को भवान् - किं कर्तुं प्रवृत्त इति भवन्तं ज्ञातुमिच्छामि। तवाभिप्रेतां प्रवृत्तिं न जानामि। एतदाख्याहि मे।

---

31. இவ்வண்ணமாக மிகவும் கடுமையான விஶ்வரூபத$_3$ர்ஶனத்தைப் பொறுக்கவல்லமையற்ற அர்ஜுனன், தனது எல்லா ஐஶ்வர்யங்களையும் வெளியிடத்தொடங்கிய கண்ணன் அத்தகைய கடுமையான திருமேனியைக் காட்டுவதற்கான கருத்தைக் கூறி, மறுபடியும் அருள்பொழியும் திருமேனியை ஏற்றுக்கொள்வதற்குறுப்பான அருளைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக்கொள்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (உக்$_3$ரரூப. ப$_4$வாந் க: - விஜ்ஞாதும் இச்ச$_2$ாமி) "த$_3$ர்ஶயாத்மாநமவ்யயம்" [11-4] என்று உனது எல்லையற்ற ஐஶ்வர்யத்தை நேரில் காணவேண்டும் என்று நான் ப்ரார்த்தி$_2$த்தேன். அதன்படி உனது எல்லையற்ற ஐஶ்வர்யத்தைக்காட்டும் நீ மிகக்கோரமான இந்த உருவத்தை வெளிப்படுத்தினாய் இத்தகைய கடுமையான உருவத்தையுடைய நீ என்ன செய்ய முற்பட்டிருக்கிறாய் என்று நான் உன்னிடமிருந்து அறியவிரும்புகிறேன். "கோ ப$_4$வாந்" [நீயார்] என்னும் கேள்விக்கு அவனுடைய பெயர் முதலானவற்றைக் கேட்பதில் கருத்து இருக்கமுடியாது. இவன் ஸர்வேஶ்வரனான கண்ணனே என்பதை அர்ஜுனன் நேரேயும் அறிவான். பலர் உபதே$_3$ஶித்தும் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் இந்தக் கேள்விக்கு "ப$_4$க்தனான எனக்கு இந்த ப$_4$யங்கரமான உருவத்தைக் காட்டுவதற்குக் கருத்தென்ன?" என்று கேட்பதிலேயே தாத்பர்யம் கொள்ளவேண்டும். "விஜ்ஞாதும் இச்ச$_2$ாமி" என்பதை "ந ஹி ப்ரஜாநாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம்" [உனது செயலை நான் அறிகின்றேனல்லேன்] என்று கடைசிப் பாத$_3$த்தாலே விளக்கியிருக்கையாலே, "நீ என்ன செய்யவிரும்புகிறாய்" என்று அறிவதற்காகவே "நீ யார்" என்னும் கேள்வி கேட்கப்படுகிறது என்று தெரிகிறது (ஆத்$_3$யம் ப$_4$வந்தம்) என்னும் பகுதியாலே 'கண்ணன் ஆதி$_3$காரணன்' என்னும் தெரிந்த அம்ஶத்தையும் "விஜ்ஞாதுமிச்ச$_2$ாமி" என்னும் பகுதியாலே அவன் என்ன செய்யவிரும்புகிறான் என்னும் தெரியாத அம்ஶத்தையும் குறிப்பிடுகிறான். (ஆக்$_2$யாஹி மே) எனக்கு இதைச் சொல்லுவாயாக பதில் சொல்லும்போதும் கண்ணன் தான் செய்ய முற்பட்டிருக்கும் காரியத்தையே கூறுகிறானாகையால் இப்படியே பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

नमोऽस्तु ते देववर प्रसीद—नमस्तेऽस्तु सर्वेश्वर!। एवं कर्तुमनेनाभि-
प्रायेणेदं संहर्तुं रूपमाविष्कृतमित्युक्त्वा प्रसन्नरूपश्च भव॥ ३१॥

"கண்ணனது உருவில் ஓர் அசுரனோ அரக்கனோ இப்படி வந்து கோரவுருவைக் காட்டுகிறானே என்று ஐயமுற்று 'நீ யார்' என்று அர்ஜுனன் கேட்கிறான்" என்று சிலர் உரையிட்டது பொருந்தாது என்பது இதிலிருந்தே விளங்கும். பதிலில் 'நான் அசுரனோ அரக்கனோ அல்லேன்' என்று சொல்லாமல், தான் செய்ய முற்பட்டிருக்கும் காரியத்தையேயன்றோ சொல்லுகிறான் கண்ணன். பதிலில் கண்ணன் விச்வரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டபின்னும் தான் செய்யப்போகும் காரியத்தையே விளக்கமாகக் கூறுகிறானாகையால், (ந ஹி ப்ரஜாநாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம் விஜ்ஞாதும் இச்சாமி) என்றதற்கு விச்வரூபத்தோடு கண்ணன் செய்ய முற்பட்டிருக்கும் காரியத்தைக் கேட்பதில் அர்ஜுனனுக்கு நோக்கில்லை. "நீ காலக்ரமத்தில் செய்ய விரும்பியிருக்கும் காரியம் யாதென்று அறிகின்றேனல்லேன், அதை அறிய விரும்புகிறேன்" என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும் (தேவவர) பிரமன் உருத்திரன் முதலான எல்லாத் தேவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த ஸர்வேச்வரனே! (நமோऽஸ்து தே) உலகனைத்தையும் உடையவனான உனக்கு, உனது உடைமையான நான் எனது சேஷத்வ ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க வணக்கத்தைச் செலுத்துகிறேன். "நத்வய பரம சேஷீ சேஷா நத்தார ஈரிதா। நதருநத்வயப்ராவோऽயம் ந ப்ரயோஜந பூர்வக॥" [மேலான சேஷியான நாராயணனே வணங்கத்தக்கவன், மற்ற அனைவரும் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாகையாலே அவனை வணங்க உரியவர்களாகவே சொல்லப்படுகின்றனர் இப்படி இவர்கள் வணங்குகிறவர்களாகவும், அவன் வணங்கத்தக்கவனாகவுமிருப்பது ஒரு பயன் கருதியன்று.] என்று அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதையிலும் [52 7] சொல்லப்பட்டதன்றோ. (ப்ரஸீத) உனது விச்வரூபத்தைக் கண்டு நடுங்கும் என்னிடம் அருள்கூர்ந்து பழையபடி உனது அருள் வடிவத்தை ஏற்றுக்கொள்வாயாக, ஆக, இந்த ச்லோகத்தால், "நான் இன்னது செய்வதற்காக, இன்ன கருத்தாலே அனைவரையும் அழிக்கும் இந்த விச்வரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் எனக் கூறிவிட்டு, பழைய அருளுருவத்தைக் கொள்வாய்" என அர்ஜுனன் கண்ணனைப் பிரார்த்தித்தானாயிற்று. 31.

॥ भा ॥ आश्रितवात्सल्यातिरेकेण विश्वैश्वर्यं दर्शयतो भवतो घोररूपाविष्कारे कोऽभिप्राय इति पृष्टो भगवान् पार्थसारथिस्स्वाभिप्रायमाह — पार्थोद्योगेन विनाऽपि धार्तराष्ट्रप्रमुखमशेषं राजलोकं निहन्तुमहमेव प्रवृत्त इति ज्ञापनाय मम घोररूपाविष्कारः, तज्ज्ञापनं च पार्थमुद्योजयितुमिति।

श्रीभगवानुवाच —

कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्प्रवृद्धो
लोकान् समाहर्तुमिह प्रवृत्तः।
ऋतेऽपि त्वा न भविष्यन्ति सर्वे
येऽवस्थिताः प्रत्यनीकेषु योधाः ॥ ३२ ॥

ஸ்ரீப₄க₃வாந் உவாச —

32. காலோऽஸ்மி லோகக்ஷயக்ருத ப்ரவ்ருத₃்தே₄ா
லோகாந ஸமாஹாத்துமிஹ பரவருத்த:।
ருதேऽபி தவா ந ப₄விஷ்யந்தி ஸாவே
யேऽவஸதி₂தா: பரதயநீகேஷு யோத₄ா: ॥

ஸ்ரீப₄க₃வாந் உவாச—ஸ்ரீ ப₄க₃வான் பின்வருமாறு கூற லுற்ருன் — **லோகக்ஷய க்ருத**—(இங்குள்ள ஆஸுரமான) ராஜலோகத்தை அழிக்கின்றவனாய், **பரவருத்₃த₄** —இந்த கோ₄ரரூபத்துடன் வளர்ந்திருக்கும் நான், **கால: அஸ்மி**—(இந்த ராஜலோக வீரர்களின் ஆயுள் முடிவைக் கணக்கிடும்) காலனாயிருக்கிறேன். **லோகாந**—இந்த ராஜலோகத்தை, **ஸமாஹர்த்தும்**—நானே முன்னின்று அழிப்பதற்கு, **இஹ**—இந்தப் போர்க்களத்தில், **பரவருத்த:**—முற்பட்டிருக்கிறேன்; **பரதயநீகேஷு**—(உனக்கு) எதிர்ப்படையில், **யே யோத₄ா: அவஸ்தி₂தா:**—யாவர் சில வீரர்கள் (போர்புரிய) நிற்கிறார்களோ, **ஸர்வே**—அவர்கள் அனைவரும், **தவா ருதே அபி**—நீ இல்லாவிடினும், **ந ப₄விஷ்யந்தி**—(எனது ஸங்கல்பத்தாலேயே) அழியத்தான் போகிறார்கள்

**33. இத்தகவு பார்த்த னியம்ப விறையுரைத்தான்
மெய்த்தகவில் காலன் மிகுந்துலகை—யொத்தொழிக்க
லுற்றே னுனையொழிந்திங் கொன்னலராய் நின்றார்கள்
மற்றாரு முய்யார் மடிந்து.**

இத்தகவு பார்த்தன் இயம்ப — இவ்வண்ணமாக அர்ஜுனன் கூற, **இறை**—ஸர்வேச்வரனான கண்ணன், **உரைத்தான்**—(பின்வருமாறு) கூறலுற்றான்—**மெய்த் தகவில் காலன்**—உண்மையிலேயே (கொடியவர்களின் ஆயுள் முடிவைக் கணக்கிடும்) கருணையற்ற காலன் நான். **உலகை ஒத்து**-இந்த ராஜலோகத்திலுள்ள அனைவரையும், **மிகுந்து**—விச்வரூபமெடுத்து வளர்ந்து, **ஒழிக்கல் உற்றேன்**—அழிக்க முற்பட்டிருக்கிறேன் **இங்கு**—இப்போர்க்களத்தில், **ஒன்னலராய் நின்றார்கள் மற்று ஆரும்**—(உனக்கு) எதிரிகளாய் நின்றவர்கள் அனைவரும், **உனை ஒழிந்து**—நீ இல்லாவிடிலும், **மடிந்து**—(எனது ஸங்கற்பத்தாலேயே) அழிந்து, **உய்யார்**—உயிர் வாழாமற் போவார்கள்.

---

32. இனி மூன்று ச்லோகங்களாலே கண்ணன் அர்ஜுனனுக்கு பதிலுரைக்கிறான். "அடியவனான என்னிடம் வாத்ஸல்யமிகுதியாலே, உமது ஐச்வர்யம் முழுவதையும் காட்டிய தேவரீர் கோ₄ரமான இந்த விச்வரூபத்தைக் காட்டியது என்ன கருத்தாலே என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. தேவரீர் என்ன செய்ய விரும்புகிறீர் என்றும், என்ன கருத்தாலே இந்த அழிக்கும் ரூபத்தைக் காட்டினீர் என்றும் விளக்கவேண்டும்" என்பது அர்ஜுனனின் கேள்வி. இதற்கு இந்த மூன்று ச்லோகங்களில் ஜ்ஞானம் சக்தி முதலான கு₃ணங்கள் நிறைந்தவனான பார்த்த₂ஸாரதி₂ பதில் கூறுகிறான். "அர்ஜுனா! உன் முயற்சியில்லாமலேயே து₃ர்யோத₄னாதி₃யர் முதலான ராஜலோக வீரர்களை நானே கொல்ல முற்பட்டுவிட்டேன் என்று அறிவிப்பதற்காகவே இந்த கோ₄ரரூபத்தைக் காட்டினேன். அப்படி அறிவித்ததும் உன்னைப் போர்புரியவைக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தாலேயே" என்பது பதிலின் ஸாரம். (காலோऽஸ்மி) நான் காலமாகிறேன். இங்கு கலா முஹூர்த்தம் முதலானவையாயிருக்கும் காலத்தை மாத்திரம் சொல்லுவதாகக்கொண்டால், "நான் காலமாகிறேன்" என்று எம்பெருமான் சொல்லுவது பொருந்தாது, ஆகையால் இந்த₃ர

॥ भा ॥ कलयति—गणयतीति कालः ; सर्वेषां धार्तराष्ट्रप्रमुखानां राजलोकानामायुरवसानं गणयन्नहं तत्क्षयकृत् घोररूपेण प्रवृद्धो राज-लोकान् समाहर्तुम्—आभिमुख्येन संहर्तुमिह प्रवृत्तोऽस्मि । अतो मत्संकल्पादेव त्वामृतेऽपि—त्वदुद्योगमृतेऽपि एते धार्तराष्ट्रप्रमुखास्तव

பராணுதி$_4$கரணததிறபோலே காலததிறகு அநதாயாமியாகிறேன எனறே கொள்ளவேணடும. அலலது ஆகாஸபராணுதி$_4$கரணஙகளிற போலே "கலயதி—க$_3$ணயதி இதி கால" எனறு 'எதிரிகளின் ஆயுளமுடிவைக கணககிடும காலனுகிறேன' எனறு யௌகி$_3$கமான பொருளைககொளளவேணடும அலலது, ஸருஷடிஸதி$_2$தி காலஙகளிலும வேறுபட்ட ஸமஹாரகாலததிறகு அபி$_4$மானியான ஊழிமுதலவனுனவனுடைய கறுதத திருமேனியோடு கூடிய ஸவரூபததைச சொலலுவதாகவும கொளளலாம. எபபடிககொணடாலும "கலயதி—க$_3$ணயதி இதி கால" [எதிரிகளின் ஆயுளமுடிவைக கணககிடுவது காலம] எனனும வயுதபததியினுல தேறும பொருள பரகரணததிறகுப பொருநதியதாகையால கைககொளளததககது. 'கல'தா$_4$துவுககு ஸபப$_3$நத$_4$ம முதலான மறறும பல பொருளகள இருந்தபோதிலும, ஸம்ஹாரபரகரணததிறகுப பொருநதிய 'க$_3$ணநம' [கணககிடுதல] எனனும பொருள கொள்ளபபடடது திருதராஷடர புததிரரகள முதலான ராஜலோகவீரர்கள் அனைவரது ஆயுளமுடிவு காலததைக கணககீடும காலமாகிறேன எனபது திரணடபொருள. (லோகக்ஷயகருத) அநத ராஜலோகவீரர்களின அழிவைச செயபவனு கிறேன 'லோக'ஸப$_3$த$_3$ம 29-வது ஶ்லோகததிறபோலே ராஜலோக வீரர்களைக குறிககிறது. (பரவருத$_3$த$_4$) அனைவரையும வாயிலிடடுக் கொள்ளுகையாலே கோ$_4$ரமான விஸ்வரூபததோடு வளர்நதவனுய. (லோகாந ஸமாஹாததுமிஹ பரவநதத) ராஜலோகததை நானே முன னின்று அழிககமுறபட்டிருககிறேன. "ஸமாஹாத்தும" எனனும பத$_3$த் திறகு 'ஒனருகச சோபபது' முதலான பொருளகள் ஸமஹாரப்ரகரணத் திற்குப பொருநதாது வெறும ஸமஹாரததை அபபத$_3$ததிறகுப் பொருளாககொணடால, 'லோகக்ஷயகருத" எனனும பத$_3$ததோடு புநருக்தி ஏறபடும. ஆகையால, "ஸம" "ஆ" எனனும் இரு உபஸர்கக$_3$ஙகளுக்குமசேர "ஆபி$_4$முக$_2$யததோடு (நானே முனனின்று) ஸமஹாரமசெயய முறபடடிருககிறேன்" என்று பொருளகொளவதே பொருநதும் எனது ஆடகளைககொணடு இவரகளை அழிககாமல நானே நேரே அழிககமுறபட்டிருககிறேன என்று கருத்து. எனது

प्रत्यनीकेषु येऽवस्थिता योधाः, ते सर्वे न भविष्यन्ति—विनङ्क्ष्यन्ति ॥ ३२ ॥

तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ यशो लभस्व
जित्वा शत्रून् भुङ्क्ष्व राज्यं समृद्धम्।
मयैवैते निहताः पूर्वमेव
निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन् ॥ ३३॥

33. தஸ்மாத் த்வமுத்திஷ்ட₂ யஶோ லப₄ஸ்வ
ஜித்வா ஶத்ரூந புங்க்ஷ்வ ராஜ்யம் ஸம்ருத்₃த₄ம் ।
மயைவைதே நிஹதா: பூர்வமேவ
நிமித்தமாத்ரம் ப₄வ ஸவ்யஸாசிந் ॥

ஸங்கல்பத்தாலே அழிக்கமுற்பட்டிருக்கிறேன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "மநஸைவ ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச கரோதி ய । தஸ்ய அரிபக்ஷக்ஷபணே கியாந் உத்₃யம விஸ்தர ॥" [வி-பு 5-22-15] [மனத்தாலேயே உலகைப் படைப்பதையும் அழிப்பதையும் செய்பவனுக்கு எதிரிகளை அழிப்பதற்குப் பெரிய முயற்சி தேவையில்லை] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ முற்பாதியில் சொன்ன அர்த்த₂த்தால் தேறப்போகும் நிகழ்ச்சியைப் பிற்பாதியால் சொல்லுகிறான்—(யே யோத₄ா ப்ரத்யநீகேஷு அவஸ்தி₂தா:-(தே) ஸர்வே த்வா ருதே அபி ந ப₄விஷ்யந்தி) எந்த வீரர்கள் உனக்கு எதிர்பக்ஷத்தில் உள்ளனரோ அவர்கள் அனைவரும் உனது போர் முயற்சியில்லாவிட்டாலும் எனது ஸங்கல்பத்தாலேயே அழியப் போகிறவர்களே. உன் கையில் வில் நீ ஆட்டியபடி ஆடுவதுபோல என்னால் நீ ஆட்டிவைக்கப்பட்டு, இவர்களை அழிக்கும் கருவியாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறாய். ஆகையால் உனது போர்முயற்சியில்லாவிடினும் நான் என் விருப்பத்தை வேறுவழியில் நிறைவேற்றிக் கொள்வேன் என்று கருத்து 'ந ப₄விஷ்யந்தி' என்றதற்கு 'இவர்கள் உண்டாகப்போவதில்லை' என்று பொருள்கொள்வது ஸம்ஹார ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையால் 'உயிரிழப்பார்கள்' என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். 32.

தஸ்மாத்—முற்கூறிய காரணத்தால், **த்வம்**—நீ, **உத்திஷ்ட₂**—(போர் புரிய) எழுந்திருப்பாய், **ஶத்ரூந் ஜித்வா யஶ: லப₄ஸ்வ**—எதிரிகளை வென்று புகழ் பெறுவாய், **ஸம்ருத்₃த₄ம் ராஜ்யம் பு₄ங்க்ஷ்வ**—செழிப்புள்ள ராஜ்யத்தை அநுப₄விப்பாய், **மயா ஏவ ஏதே பூர்வமேவ நிஹதா:**—(அநீதிச் செயல் புரிந்த) இவர்கள் என்னாலேயே முன்னமே அழிக்கப்பட வேண்டியவர்களாக ஸங்கல்பிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள் **ஸவ்யஸாசிந்**—இடது கையாலும் அம்பெய்யவல்ல அர்ஜுநா! **நிமித்த மாத்ரம் ப₄வ**—(அம்பு முதலானவற்றைப் போலே என் கையில்) ஒரு கருவியாயிருப்பாயாக

---

34. ஆதலா லிங்கெழுநீ யாங்குப் பெறுபுகழை
யேதலரை வென்றே யெழிலரசின் - மீதமர்வாய்
என்னாலே முன்னே யிவர்கள் கொலையுண்டார்
மன்னாநீ யேதுவா மற்று.

ஆதலால் இங்கு நீ எழு—முற்கூறிய காரணத்தால் இப்போர்க்களத்தில் நீ போர்புரிய எழுவாயாக; **ஏதலரை வென்றே**—எதிரிகளை வெற்றிகொண்டு, **ஆங்கு புகழை பெறு**—அப்போர்க்களத்தில் புகழ்பெறுவாய், **எழில் அரசின் மீது அமர்வாய்**—செழிப்புள்ள அரசை அநுப₄விப்பாய், **இவர்கள்**—எதிர்த்தலையிலுள்ள வீரர்கள், **என்னாலே முன்னே கொலையுண்டார்,**—என்னால் கொலைபுரியத்தக்கவர்களாக நிச்சயிக்கப்பட்டார்கள்; **மன்னா!**—(இரு கையாலும் அம்பெய்யவல்ல) அரசனே! **நீ**—நீ, **மற்று ஏதுவா**—(என் கையில்) ஓர் கருவியாக ஆவாயாக.

---

33 "எனது முயற்சியில்லாமலே து₃ர்யோத₄நாதி₃யர் அழிவாரெனில் என்னைப் போர்புரியும்படி ஏன் தூண்டுகிறாய்?" என்று அர்ஜுநனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு, இந்த ஶ்லோகத்தில் பதில் உரைக்கிறான் கண்ணன் "என்னது ப₄க்தனான உனக்கு வெற்றி, புகழ், அரசு ஆகியவை கிடைப்பதற்காகவே உன்னைத் தூண்டுகிறேன்" என்பது பதிலின் ஸாரம் (தஸ்மாத் த்வம் உத்திஷ்ட₂) இப்படி ஏற்கனவே நான் எதிரிவீரர்களை அழியத்தக்கவர்களாக நிச்சயித்து

॥ भा ॥ तस्मात्त्वं तान् प्रति युद्धायोत्तिष्ठ, तान् शत्रून् जित्वा यशो लभस्व; धर्म्यं राज्यं च समृद्धं भुङ्क्ष्व। मयैवैते कृतापराधाः पूर्वमेव निहताः—हनने विनियुक्ताः; त्वं तु तेषां हनने निमित्तमात्रं

விடடபடியால நீ அவாகளோடு போர்புரிய எழுநதிருப்பாயாக. (ஶதரூந ஜிதவா யஶோ லப₄ஸவ) எதிரிகளை வெனறு புகழை அடைவாய. (ஶதரூந ஜிதவா ஸமருத₃த₄ம ராஜயம பு₄ங்க்ஷ்வ) எதிரிகளை வெனறு செழிப புளளதாய, க்ஷத்ரியத₄ாமபபடி உனக்குச் சேரவேணடியதான அரசை அனுப₄விபபாய, "ஶத்ரூந் ஜித்வா" எனபது மத₄யமணி நயாயததாலே முனனும பினனும அநவயிககிறது. (மயைவ ஏதே பூாவமேவ நிஹதா:) திரௌபதியைச சபை நடுவே மானப₄ங்க₃ப படுததிய அனறே என்னாலேயே இவர்கள் அழிக்கத்தககவர்கள் எனறு நிசசயிககப்பட்டு விடடாாகள். "முன்னமே கொல்லப்படடு விட்டாாகள" என்று இங்கு சொலலப்பட்டிருநதபோதிலும, இவர்கள் அனைவரும் காண உயிருடன இருககையாலும, இவாகள் முனபே அழிந்துவிடடாாகளெனில, "போாபுரிய எழுநதிருபபாய" என்று கணணன அாஜுனனைப போாபுரியத தூணடுவது பொருநதா தாகையாலும, "நிஹதா" எனபதறகு "அழிககததககவாகள எனறு நிசசயிககபபடடுவிட்டாாகள" எனறே பொருளகொளள வேணடும கணணனின ஸஙகலபம பழுதுபடாதாகையாலே, நிசசய மாக அழியப்போவதையிடடு 'அழிநதுவிட்டார்கள்' எனறு கூறப படுகிறது. (ஏதே) எனறதால—து₃ாயோத₄னாதி₃யா அபசாரம செயதவாகளாகையாலே அவர்களை அழிககத்தககவாகளாக நிசச யிததால எனககு வைஷம்யம் (பக்ஷபாதம) நைாக₄ருணயம (கருணையினமை) எனும தோ₃ஷங்கள் வரமாட்டா எனனும் கருத தும உணர்ததபபடுகிறது அவர்கள் செய்த அபசாரஙகள் அனைத் திலும கொடியது—கணணனைச சரணடைந்தவளான திரௌபதியைச சபைநடுவே மானப₄ங்க₃ம் செயய முற்பட்டதேயாகையாலே, "பூாவ மேவ" எனபது அககாலததைக குறிககிறது (நிமித்தமாதரம ப₄வ) அவர்களை அழிப்பதில, உனககு உன கையில அம்புபோலே, எனககு நீ ஓா கருவியாக ஆவாயாக நிசசயமாக எனனால அழிககப்படபபோகிற இவர்களை அழிபபதில நீ உனனை ஓா கருவியாகவே கருதினையாகில, 'இதனால பாபம ஏறபடுமோ? கருணையறறவன எனும அபவாத₃ம ஏறபடுமோ? தோலவி ஏறபடுமோ' முதலான ஐயங்கள் உனககு விளையமாடடா பரகரணததிறகுப பொருநதாதாகையாலே நிமித்த

भव; मया हन्यमानानां शस्त्रादिस्थानीयो भव। सव्यसाचिन्; षच-समवाये; सव्येन शरसचनशीलस्सव्यसाची; सव्येनापि करेण शरसमवायकरः; करद्वयेन योद्धुं समर्थ इत्यर्थः॥ ३३॥

द्रोणं च भीष्मं च जयद्रथं च
कर्णं तथाऽन्यानपि योध [वीरान्] मुख्यान्।
मया हतांस्त्वं जहि मा व्यथिष्ठाः
युध्यस्व जेतासि रणे सपत्नान्॥ ३४॥

34. த₃ரோணம் ச பீ₄ஷ்மம் ச ஜயத₃ரத₂ம் ச
காணம் தத₂ாऽந்யாநபி யோத₄ [வீராந] முக்₂யாந்।
மயா ஹதாமஸ்தவம ஜஹி மா வ்யதி₂ஷ்ட₂ாः
யுத₄யஸ்வ ஜேதாஸி ரணே ஸபதநாந்॥

ஶப்₃த₃ம உபாத₃ாநததைககாட்டிலும வேறுபட்ட நிமிததகாரணததை இஙகு குறிபபதலல. ஆகையால, 'முககியகாரணமான எனனைக காட்டிலும வேறுபட்ட அமுககியகாரணமாவாயாக' எனறே பொருள கொளளவேணடும. (ஸவ்யஸாசிந) இடதுகையாலும அமபெய்யவலல அாஜுனா! இரு கைகளாலும போர்புரிய வலலவனே! எனறபடி. "ஸவய" ஶப₃த₃ம 'இடது' எனனும பொருளுடையதாய, இஙகு பரகரணததிறகுப பொருநதியதாகையாலே இடதுகையைக குறிககும. "ஷச - ஸமவாயே' எனனும த₄ாதுவிலிருநது தோனறிய 'ஸாசி' ஶப₃த₃ம 'அமபெய்யவதை இயலவாககொணடவன்' எனப பொருள படும. விலலாளிகளில் சிறநதவனுன அாஜுனன மற்றவாகளைப போலே வலது கையால அமபெய்பவன் எனபது சொலலாமலே விளஙகும. ஆகையால், 'ஸவயஸாசி' எனனும அர்ஜுனனுடைய பெயா, (மறறவாகளைபபோல வலது கையால மாததிரமன்றிககே) இடது கையாலும அம்பெய்யவதை இயலவாககொண்டவன" எனறு பொருளபடுகிறது. "மணணின பாரம் நீககுதறகே வடமதுரைப பிறநத நான, அவவிஷயததில எனககுத துணைபுரிவதறகாகவே உனககு இததகைய திறமையைப படைததிருககிறேன, ஆகையால நீ போாபுரிய எழுநது,எதிரிகளை வெனறு அரசைபபெறறுப புகழடைவதன மூலம் நான கொடுதத திறமையைப பயனுடையதாககுவாயாக" எனறு கருதது.

33.

த்₃ரோணம் ச—து₃ரோணர், **பீ₄ஷ்மம் ச**—பீ₄ஷ்மர், **ஜயத்₃ரத₂ம் ச**—ஜயத₃ரத₂ன, **கர்ணம் (ச)** — கர்ணன, **தத₂ா**—அவ்வண்ணமே, **அந்யாந யோத₄முக்₂யாந் அபி**—மற்ற போர்த்தலைவர்கள் (ஆகிய), **மயா**—என்னல, **ஹதாந**—(ஏற்கனவே) கொலல நிச்சயிக்கப்பெற்ற அனைவரையும், **தவம**—நீ, **ஜஹி**—கொலவாய, **மா வயதி₂ஷ்ட₂ா.**—(தகாத கருணை அன்பு முதலானவற்றுலே 'இவர்களை எப்படிக் கொலவது' என்று) துன்புருதே, **யுத்₄யஸ்வ**—(ஐயமில்லாமல) போர்புரிவாயாக, **ரணே**—போரில, **ஸபத்நாந**—எதிரிகளை, **ஜேதாஸி**—ஜயிப்பாய்

**35. தேரார் துரோணன் செயத்திரதன் காங்கேய
னேரார் கன்னனுமற றிஙகிகலிற—பேராளர்
யானசெகுததார் தம்மை யிகறசெகுததுத துன்பெயதேல்
தானசெயிததி யொன்னுரைச சாயதது.**

தேரார்-தேரில வீற்றிருககும, **துரோணன்**—துரோணன, **செயததிரதன்** — ஐயத₃ரத₂ன, **காஙகேயன** — கங்காபுததிரனை பீ₄ஷ்மன, **ஏர் ஆர் கனனனும்**—சிறப்புமிக்க கர்ணன, **மறறு**—மேலும, **யான் செகுததார்**—(ஏற்கனவே) என்னல கொலல நிச்சயிக்கப்பெற்ற, **இஙகு இகலில பேராளர் தம்மை**—இங்குள்ள போர்த்தலைவர்கள் அனைவரையும், **இகல் செகுத்து**-போரில கொன்று, **துன்பு எய்தேல்**—துன்பமடையாமலிரு **ஒன்னுரை தான சாயத்து**—எதிரிகளை நீயே கொன்று, **செயிததி**—வெற்றியை அடைவாய

---

34. "கத₂ம பீ₄ஷமம"[2-4] என்று தொடஙகும ஶ்லோகததில அர்ஜுனன தகாத இடததில அன்பினுலும, கருணையாலும, த₄ர்மததை அத₄ர்மம என்று மருண்டதாலுண்டான ப₄யததாலும, "த₃ரோணா பீ₄ஷமா முதலானுரை நான எப்படிககொலலுவேன?" என்று கேட்ட கேள்விககு நேரே பதில அளிககிருன இநத ஶ்லோகததில. ஶரணமடைநத த₃ரௌபதி₃ககு அவமானம ஏற்படக காரணமாயிருநதது முதலான காரணஙகளையிட்டு அபசாரததின் கனததுககுத தககவாறு

॥भा॥ द्रोणभीष्मकर्णादीन् कृतापराधतया मयैव हनने विनियुक्तान् त्वं जहि—त्वं हन्याः। एतान् गुरून् बन्धूंश्चान्यानपि भोगसक्तान् कथ हनिष्यामीति मा व्यथिष्ठाः—तानुद्दिश्य धर्माधर्मभयेन बन्धुस्नेहेन कारुण्येन च मा व्यथां कृथाः। यतस्ते कृतापराधा

அவர்களை வரிசைப்படுத்திச் சொல்லுகிறான் முதற்பாதியில். (த₃ரோணம் ச) துரோணரையும் கௌரவர்களுக்கு ஆசார்யரா யிருந்தும் மரணமடைந்த த₃ரௌபதி₃யைக் கௌரவர்கள் அவ மானம் செய்யப் பார்த்திருந்தமையால் அபசாரத்தின் மிகுதியைப்பற்றத் துரோணரை முதலில் எடுக்கிறான். (பீ₄ஷ்மம் ச) பீ₄ஷ்மரையும் கௌர வர்களைத் திருத்தவேண்டிய பாட்டனாராயிருந்தும் து₃ஶ்ஶாஸனன் த₃ரௌபதி₃யைத் துகிலுரிவதைப் பார்த்திருந்த பெருங்குற்றம்கருதி பீ₄ஷ்மரை அடுத்தபடி எடுக்கிறான் (ஜயத₃ரத₂ம் ச) ஜயத₃ரத₂னையும் இளைஞனை அபி₄மன்யுவைப் பலரோடு சேர்ந்து சூழ்ந்துநின்று கொல்லப்போகிற மகாபாபியாகையாலே ஜயத₃ரத₂னை அடுத்தபடி எடுக்கிறான் (கர்ணம்) கர்ணனையும். த₃ரௌபதி₃ அவமானப் படுவதற்குத் துணைபுரிந்தவனாகையாலும், செஞ்சோற்றுக் கடனுகிற மேலெழுந்தவாரியான த₄ர்மத்தைப் பார்த்து ஸஹோத₃ரர்களைக் கொல்லமுயலபவனாகையாலும் கர்ணனை அடுத்தபடி எடுக்கிறான். (தத₂ர அந்யாந் அபி யோத₄முக₂யாந்) அவ்வண்ணமே து₃ர்யோத₄னன் முதலான மற்ற போர்த்தலைவர்களையும். த₃ரௌபதி₃யை அவமானப்படுத்தியவர்களாகையாலே கடைசியாக இவர்களைச்சேர்த்து எடுக்கிறான் "த₃ரௌபதீ₃பரிப₄வம் கண்டிருந்தது கருஷ்ணாபி₄ப்ரா யத்தாலே பரத₄ர்ந தே₃ர்ஷம்" [ஸ்ரீவசனபூ₄ஷணம் ஸூத்ரம் 20] "அர்ஜுனனுக்குத் தூ₃த்யஸாரத₂யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுப தே₃ஶம் பண்ணிற்றும் இவனுக்காக" [ஷை 22] என்று பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளியது இங்கு அனுஸந்தி₄க்கத்தக்கது. (மயா ஹதாந்) என்னால் கொல்ல நிச்சயிக்கப்பட்டவர்களை. (த்வம் ஜஹி) நீ கொல்லுவாயாக சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது போலே 'என்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே இவர்கள் அழியவே போகிறார்கள். நீ ஒரு கருவியாயிருந்து பேறுபெறுவாயாக" என்று கருத்து (மா வ்யதி₂ஷ்ட₂ா) "பெரியோர்களாய மரியாதைக்குரிய வர்களான இவர்களை எப்படிக் கொல்லுவது?" என்று க்ஷத்ரிய த₄ர்மமான யுத₃த₄த்தில் அத₄ர்மம் என்னும் பயத்தாலும், "உறவினர்களாகிற இவர்களை எப்படிக்கொல்லுவேன?" என்று உறவினரிடம்

मयैव हनने विनियुक्ताः ; अतो निर्विशङ्को युध्यस्व। रणे सपत्नान् जेतासि—जेष्यसि। नैतेषां वधे नृशंसतागन्धः ; अपितु जय एव लभ्यत इत्यर्थः ॥ ३४ ॥

सञ्जय उवाच—

एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य
कृताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी।
नमस्कृत्वा भूय एवाह कृष्णं
सगद्गदं भीतभीतः प्रणम्य ॥ ३५ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

35. ஏதச்ச₂ருத்வா வசநம் கேஶவஸ்ய
க்ருதாஞ்ஜலிர்வேபமாந: கிரீடீ।
நமஸ்க்ருத்வா பூ₄ய ஏவாஹ க்ருஷ்ணம்
ஸக₃த்₃க₃த₃ம் பீ₄தபீ₄த: ப்ரணம்ய ॥

அன்பாலும், "இவ்வுலகபோ₄க₃ங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் இவர்களை எப்படிக்கொல்லுவேன்?" என்று கருணையாலும் துன்புறுதே. "இவற்றால் துன்புறுவிட்டாலும் ஆசார்யரான த்ரோணர், பிதா மஹரான பீ₄ஷ்மர் முதலானவர்கள் என்னால் ஜயிக்கமுடியாத எதிரி களாயிற்றே, யுத்₃த₄த்தில் வெற்றி நிலையில்லாததாயிற்றே" என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு பதிலளிக்கிறான் கடைசிப் பாத₃த்தாலே. (யுத்₄யஸ்வ ஜேதாஸி ரணே ஸபத்நாந) இப்படி அபசாரம் செய்தவர்களாகையாலே என்னாலேயே கொல்ல நிச்சயிக்கப் பட்டுவிட்டவர்களாகையால் நீ வெற்றியில் ஐயமின்றிப் போர்புரிவாயாக, போரில் எதிரிகளை ஜயிப்பாய். (ஜேதாஸி) 'க₃ந்தாஸி' (2-52) என்றவிடத்திலபோலே இதுவும் எதிர்காலப் பொருளையுடைய ஒரே சொல். (ஸபத்நாந) அனுகூலர்களாயிருந்தால் இவர்களிடம் இரக்கம் காட்டவேண்டியதே. இவர்களோ எதிரிகளாயிருப்பதால் இரங்கத் தக்கவர்களல்லர் என்று கருத்து. ஆக, "த்ரோணர் முதலான எதிரிகளைக் கொல்லுவதால் கொடியவன் என்னும் அவப்பெயர் உனக்கு ஏற்பட இடமேயில்லை. ஆனால் நீ ஜயித்துப் புகழடைவதே உறுதியாக நடைபெறும். ஆகையால் துன்புறவேண்டா" என்பது ஶ்லோகத்தின் திரண்ட கருத்து 34.

ஸஞ்ஜய உவாச—ஸஞ்ஜயன் கூறலுற்ருன் — **கேஶவஸய**—கணணனுடைய, **ஏதத வசநம்**—இந்த வாரதததைய, **ஶ்ருதவா**—கேட்டு, **கிரீட**—அாஜுனன, **நமஸகருதவா**—(கணணனே) வணஙகி, **பீ₄தபீ₄த.**—மிகவும் ப₄யந்தவனுய, **பூ₄ய ஏவ க்ருஷணம பரணமய**—மறுபடியும் கணணனே வணஙகி, **கருதாஞஜலி** —கைகூபபினவனுய, **வேபமாநः** — நடுங்குகினறவனுய, **ஸக₃த₃க₃த₃ம ஆஹ**—தழுதழுதத குரலேயுடையவனுயக கூறிஞன.

---

36. கேசவனற னிவவசனங கேடட கிரீடிதா
னேசமுடன கைதொழுது நினறிறைஞசி —மாசறுசீர்க
கணணனேபபின னும்பகர்நதான கறகதமாங கணடததா
லுணணடுகக மெயதிவணக் குறறு.

கேசவன தன இவவசனம கேடட கிரீடிதான—கேஶவனுடைய இநத வார்த்தையைக கேடட அர்ஜுனன, **நேசமுடன (கணணனே) கைதொழுது நினறு**— அனபுடன கணணனேக குறிததுக் கைகூபபி நினறு, **இறைஞசி**—துதிதது, **உள நடுககம எயதி**—நெஞசம நடுங்கபபெறறவனுய, **மாசறு சீா கணணனே** — குறறமறற குணஙகளையுடைய கணணனே, **பின்னும வணககுறறு**—மறுபடியும் வணஙகி, **கறகதமாம் கண்டததால பகர்நதான**—தழுதழுதத குரலினுல கூறினுன

---

35. கணணனுடைய வாகயததைக கேடடவுடன அாஜுனன செயததைக கூறுகிருன ஸஞ்ஜயன இநத ஶலோகததில (ஏதத கேஶவஸ்ய வசநம ஶ்ருதவா) கேஶவனுடைய இநத வாாததையைக கேடடு (கேஶவஸய) ஆயபபாடியிலுளள தனனடியாாகளே ரக்ஷிபபதறகாக, அவாகளே நலியக குதிரை வடிவிலவநத 'கேஶீ' எனனும அஸுரனேக கொனறு அடியாாகளிடம தன வாதஸலயததை வெளிபபடுததியவன, நான கேடட மாததிரததில விஶவரூபததைக காடடியதோடலலாமல தன கருததையும தெரிவிதததனமூலம தான வாதஸலயக கடலாயிருப்பவன எனறு நிலேநிறுததினுன எனறு கருதது. 'க' எனறு பிரமனேயும 'ஈஶ' எனறு ஶிவனேயும குறிதது, அவாகள

॥ भा ॥ एतदाश्रितवात्सल्यजलधेः केशवस्य वचनं श्रुत्वा अर्जुनस्तस्मै नमस्कृत्य भीतभीतो भूयस्तं प्रणम्य कृताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी सगद्गदमाह ॥ ३५ ॥

अर्जुन उवाच—

स्थाने हृषीकेश तव प्रकीर्त्या जगत्प्रहृष्यत्यनुरज्यते च।
रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसङ्घाः॥ ३६ ॥

இருவரையும படைததுக காககும பரம்பொருளான கண்ணன கேஶவனுகிருன எனறு கைலாஸயாதரையினபோது ஶிவனே கூறிய கேஶவநாம நிாவசனப்படியும பொருளகொளளலாம். (கிரீடீ நமஸ கருதவா) கிரீடததை உடையவனுகையால அாஜுனனுககு ஏற்பட்ட கிரீடீ எனனும் பெயா ஓஙகி உலகளநத உததமனுகிற கணணனை வணஙகியதும பொருளபடைதததாயிறறு எனறு கருதது. "பா₄ர. பரம பட்ட கிரீட ஜுஷடமபயுததமாஙக₃ம ந நமேநமுகுந்த₃ம" [பா₄க₃வதம2-3 21] [எநதத தலை பட்டததாலும கிரீடததாலும அலஙகரிககப படடிருநதபோதிலும முகுநத₃னை வணஙகவிலலையோஅது உடலுககுச சுமையே] எனறு சொலலபபட்டதனறே (பீ₄தபீ₄த பூ₄ய ஏவ பரணமய) மிகவும பயநதவனுய மறுபடியும கணணனை வணஙகி. (கருதாஞஜலி) அகாரததால சொல்லப்படும கணணனை நீாப பணடமாக உருககும அஞஜலியைச செயதவனுய "அம ஜலயதீதி அஞஜலி." எனறு அஞஜலி ஶப₃த₃வயுதபததி. (வேபமாந) விஶவருபததைக கணட ப₄யததாலே நடுஙகுகினறவனுய (கருஷணம ஸக₃த₃க₃த₃ம ஆஹ) அககாரணததாலேயே தழுதழுதத குரலையுடையனுய, கணணனை நோககிப பினவருமாறு கூறினை இஙகு அாஜுனன் இருமுறை வணஙகியதறகுக காரணம எனன? எனில, 'கணணனுடைய வார்ததையைக கேட்ட மாததிரததில தன வயமிழநதவனுய முதலில வணஙகினை. நடுககததாலும சொலலபபோகும வாாததையைத தொடங்குவதறகாகவும மறுபடியும பரணமாஞஜலிகளைப பணணினை" எனறு நாதபாயசநத₃ரிகையில தே₃ஶிகன காரணததை அருளினா. (கருஷணம) அடியாாகளாகிற நிலததில ப₄கதியாகிற பயிா விளையும்படி உழுகினற "பததி உழவன" [நானதிருவ 23] என்றும, அடியாாகளின ஸமஸாரததைக கர்ஷணம செயது அழிபபவன எனறும கருஷண பத₃ததிறகுப பொருளகொளளலாம. 35.

அர்ஜுன உவாச—

36. ஸ்தா₂நே ஹ்ருஷீகேஶ தவ ப்ரகீர்த்யா
ஜக₃த் ப்ரஹ்ருஷ்யத்யநுரஜ்யதே ச।
ரக்ஷாம்ஸி பீ₄தாநி தி₃ஶோ த்₃ரவந்தி
ஸர்வே நமஸ்யந்தி ச ஸித்₃த₄ஸங்கா₄:॥

ஹ்ருஷீகேஶ!—இந்த்₃ரியங்களை நியமிக்கும் தலைவனே! **தவ ப்ரகீர்த்யா**—உன்னுடைய புகழைக் கண்டு, **ஜக₃த்**—(இப்போரைக் காணவந்திருக்கும்) தே₃வர், க₃ந்த₄ர்வர் முதலிய உலகனைத்தும், **ப்ரஹ்ருஷ்யதி**—மிகவும் உகக்கின்றது; **அநுரஜ்யதே ச**—ஈடுபடவும் செய்கின்றது, **ரக்ஷாம்ஸி**—அரக்கர்கள், **பீ₄தாநி**—பயந்தவர்களாய், **தி₃ஶ: த்₃ரவந்தி**—எல்லா தி₃க்குகளிலும் ஓடுகிறார்கள், **ஸர்வே ஸித்₃த₄ஸங்கா₄:**—ஸித்₃த₄ர் கூட்டங்களனைவரும், **நமஸ்யந்தி ச**—வணங்கவும் செய்கின்றார்கள், **ஸ்தா₂நே**—(இது அனைத்தும்) பொருத்தமே

37. பாங்காக நாதாவுன் பண்பாரும் கீர்த்தியா
லோங்கா ருகப்புற் றுலகுநல—மீங்கார்ந்த
வல்லரக்க ரஞ்சி மறைந்தார் திசையெயதித்
தொல்லமரர் தாம்பணிந்தார் தொக்கு.

நாதா!—தலைவனே! **பாங்காக**—மிகப் பொருத்தமாக, **உன பண்பு ஆரும் கீர்த்தியால்**—உன்னுடைய கல்யாண கு₃ணங்கள் நிறைந்திருக்கும் புகழைக்கண்டு, **உலகு**—தே₃வர், க₃ந்த₄ர்வர் முதலான உலகம், **ஈங்கு**—இப்போரக்களத்தில், **ஓங்கு ஆர் உகப்புற்று**—ஓங்கிய நிறைந்த ஆனந்த₃த்தையடைந்து, (போரைக் காணவந்திருக்கும்) **நலம் ஆர்ந்த(து)**—உன்னிடம் ஈடுபாடு நிறையப்பெற்றது, **வல் அரக்கர்**—வலிமைமிக்க அரக்கர்கள், **அஞ்சி**—உன்னைக் கண்டு பயந்து, **திசை எயதி மறைந்தார்**—எல்லா தி₃க்குகளிலும் ஓடி மறைந்தார்கள், **தொல அமரர் தாம**—பழைமையானவர்களான ஸித்₃த₄ர்கள் முதலான தே₃வக₃ணங்கள், **தொக்கு**—ஒன்று சேர்ந்து, **பணிந்தார்**—வணங்கினார்கள்.

॥ भा ॥ स्थाने—युक्तम् ; यदेतद्युद्धदिदृक्षयाऽऽगतमशेषदेव-गन्धर्वसिद्धयक्षविद्याधरकिन्नरकिंपुरुषादिकं जगत् ; त्वत्प्रसादात् त्वां सर्वेश्वरमवलोक्य, तव प्रकीर्त्या सर्वं प्रहृष्यति, अनुरज्यते च ।

---

36 இதுமுதல பதினெரு ஶ்லோகங்கள அர்ஜுனனுடைய வாககியங்கள். அதில இநத ஶ்லோகததாலே தே₃வா முதலான நலலோாகள அனைவரும கணணனைக கணடு ாடுபடுவதும, அரககா முதலான தீயவாகள கணணனைக கணடு ஓடுவதும பொருததமே எனகிருன் ஸ்ரீவிஷ்ணு பஞ்ஜரம முதலான துதிகளில இநத ஶ்லோகம ஒரு மநதரமாகப படிககபபடடிருககிறது. (ஸ்தா₂நே) இது பொருததமே, இநத ஶ்லோகததில மேலே சொலலபபடுகிற விஷயம பொருததமே எனறபடி ஸ்தா₂நஶப்₃த₃ம இடததைக குறிபபது பரகரணததுககுப பொருநதாதாகையால, இஙகு இபபடியே பொருளகொளளவேணடும பொருததமானது எது எனபதை மேலே விளககுகிருன—(தவ பரகீாதயா ஜக₃த பரஹருஷ்யதி) உனது விஶ்வரூபததினுலும கு₃ணஙகளாலும உணடான பெருமபுகழைக கணடு இபபோரைக காணவநதிருககும உலகனைததும ஆனநதம அடைகிறது (அநுரஜ்யதே ச) உனனிடம ாடுபடவும செயகிறது (ஜக₃த) இஙகு தே₃வா, க₃ந்த₄ாவா, ஸித₃த₄ா், இயககா, வித₃யாத₄ரா, கிநநரா, கிமபுருஷா முதலான நலலவாகளுடைய ஸமூஹம முழுவதையும் குறிககிறது (ப்ரஹருஷ்யதி அநுரஜ்யதே ச) இனிய விருந்தாளி வநதால கண்ணுககும மனததுககும உணடாவதுபோனற ஆனநதம 'பரஹருஷ்யதி' எனனும சொல்லாலும, தநதை முதலான பெரியவாகளிடததில தனயன முதலான சிறுவாகளுககு உணடாவதுபோனற அனபு 'அநுரஜ்யதே' எனனும சொலலாலும உணாததபபடுகையாலே புநருகதியிலலை இதிலிருநது கணணனுடைய விஶ்வரூபததை அவனது அருளாலே அர்ஜுனனைபபோலே அஙகு வநதிருநத நலலோாகள அனைவரும கணடாாகள எனறு விளஙகுகிறது நலலவாகள மடடுமலல, மிகக தீயவாகளும கணடு ஓடிஞாகள எனகிறது மூனருமபாத₃ம். (ரக்ஷாம்ஸி பீ₄தாநி தி₃ஶோ த்₃ரவந்தி) அரக்கா முதலான தீயவாகளும உனனைக கணடு பயநது எலலா தி₃ககுகளிலும ஓடுகினருாகள இருபததிரணடாவது ஶ்லோகததில தே₃வா அஸுரா முதலான அனைவருமே விஶ்வரூபததைக கணடாாகள எனறு கூறியது இஙகு குறிககொளளததககது ஆகையால அரககாகள பயநததறகுக

यच्च त्वामवलोक्य रक्षांसि भीतानि सर्वा दिशः प्रद्रवन्ति। सर्वे सिद्धसंघाः—सिद्धाद्यनुकूलसंघाः नमस्यन्ति च। तदेतत्सर्वं युक्तमिति पूर्वेण संबन्धः ॥ ३६ ॥

॥ भा ॥ युक्ततामेवोपपादयति—

कस्माच्च ते न नमेरन् महात्मन्
गरीयसे ब्रह्मणोऽप्यादिकर्त्रे।

37. கஸ்மாச்ச தே ந நமேரந் மஹாத்மந்
க$_3$ரீயஸே ப்$_3$ரஹ்மணோऽப்யாதி$_3$கர்த்ரே।

காரணம் விஸ்வரூபத்தைக் கண்டதே என்றே கொள்ளவேண்டும். தே$_3$வர்கள் உகப்பதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லும் 'ப்ரஹ்ருஷ்யதி' என்னும் முதல் பாத$_3$த்தில் உள்ள பத$_3$ம் அரக்கர் பயப்படுவதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லமாட்டாதாகையால் அப்பத$_3$த்தை இங்கு கூட்டிக்கொள்வது பொருந்தாது. 'ப்ரஹ்ருஷ்யதி' என்பதற்குப் பிறர் செய்யும் ஸங்கீர்த்தனம் என்று பொருள்கொண்டு அதனால் அரக்கர்கள் பயப்படுகிறார்கள் என்று கொள்வதில் கல்பநாகௌ$_3$ரவம் (அதி$_4$கமான கற்பனை) என்னும் தோ$_3$ஷம் வருகிறதாகையால் இருபத்திரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட விஸ்வரூபத$_3$ர்ஸனத்தால் ப$_4$யப்படுகிறார்கள் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. (ஸர்வே நமஸ்யந்தி ச ஸித்$_3$த$_4$ஸங்கா$_4$:) இரண்டாம் பாத$_3$த்தில் ஜக$_3$ச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லப்பட்ட ஸித்$_3$த$_4$ர் முதலான நல்லோர்களின் கூட்டம் முழுவதும் அங்கு சொல்லப்பட்ட ஆனந்த$_3$த்தாலும், ஈடுபாட்டாலும் உன்னை நமஸ்கரிக்கவும் செய்கின்றனர். இங்கு ஸித்$_3$த$_4$ர் என்றது தே$_3$வர், க$_3$ந்த$_4$ர்வர் முதலான நல்லோர்கள் அனைவருக்கும் உபலக்ஷணம். 'இந்தப் பெருமைகள் அனைத்தும் உனக்குப் பொருத்தமே' என்று 'ஸ்தா$_2$நே' என்னும் முதல் பத$_3$த்தோடு கூட்டிப்பொருள்கொள்வது (ஹ்ருஷீகேஸ) நீ அனைவரது மனம் முதலான எல்லா இந்த்$_3$ரியங்களையும் நியமிக்கின்றவனாகையாலே நல்லோர்களின் மனம் உன்னைக்கண்டு இன்புற்று ஈடுபட்டு அவர்களை வணங்கச் செய்வதும், தீயவர்களின் மனம் உன்னைக் கண்டு பயந்து நடுங்கி அவர்களை ஓடச்செய்வதும் பொருத்தமே என்று கருத்து. 'ஹ்ருஷீக'ஸப்$_3$த$_3$ம் இந்த்$_3$ரியங்களைக் குறிக்கும் 36.

॥ भा ॥ महात्मन्, ते—तुभ्यं गरीयसे ब्रह्मणो—हिरण्यगर्भस्यापि आदिभूताय कर्त्रे हिरण्यगर्भादयः कस्माद्धेतोर्न नमस्कुर्युः ॥ ३७* ॥

மஹாத்மந — மஹாபுருஷனே! **க₃ரீயஸே** — பெரியவனும், **ப்₃ரஹ்மண: அபி ஆதி₃கர்த்ரே**—பிரமனுக்கும் எல்லா வகைக் காரணமாகவும் இருப்பவனுமான், **தே — உன** பொருட்டு, **கஸ்மாத் ச ந நமேரந**—என்ன காரணத்தால் (அவர்கள்) நமஸ்காரம் செய்யாமலிருக்க முடியும்?

*37 முன ஶ்லோகத்தில பொருத்தம என்று சொல்லப்பட்டதை விவரிக்கிறுன் அர்ஜுனன இந்த அரை ஶ்லோகத்தில. (மஹாத்மந) மஹாபுருஷனே! 'ஆத்மா ஜீவே த்₄ருதௌ தே₃ஹே ஸ்வபா₄வே பரமாத்மநி யத்நேऽர்கேऽக்₃நௌ மதௌ வாதே" [வைஜயந்தீ] என்று ஆத்மஶப்₃த₃த்துக்குப் பல பொருள்கள் உண்டு. அந்த எல்லாப் பொருள்களும இவன் விஷயத்தில பொருந்தும் எனக்காட்டி, ஸ்ரீராமாயண தனிஶ்லோகம் முதல ஶ்லோகமான "அஹம வேத₃மி மஹாத்மாநம்" என்னும ஶ்லோகத்தின் வ்யாக்₂யானத்தில மஹாத்மஶப்₃த₃த்தை விவரிக்கும்போது பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளியிருக்கும் பொருள்கள அனைத்தும இங்கு அனுஸந்தி₄க்கத்தக்கது. (க₃ரீயஸே ப்₃ரஹ்மண: அபி ஆதி₃கர்த்ரே தே) மிகப்பெரியவனும், பிரமனுக்கும ஆதி₃கர்த்தாவான உனக்கு. 'க₃ரீயஸே' என்னும் சொல் ஸ்வரூப ரூப கு₃ண விபூ₄திகளால் மிகப்பெரியவன் என்று காட்டுகிறது. 'ப்₃ரஹ்மணோऽப்யாதி₃கர்த்ரே' என்னும தொடர் பிரமனுக்கும உபாதா₃நம், நிமித்தம எனனும இரண்டு காரணமுமாயிருப்பவன் இவன் என்று காட்டுகிறது "பிரமனுக்கும் ஆதி₃ கர்த்தாவாயிருப்பவன" என்று பொருளகொண்டால், பிரமனுக்கு வேறொரு கர்த்தா உண்டு என்று த்₄வனிக்குமாகையாலே இப்படியே பொருள்கொள்ளவேணும 'கர்த்தா' என்னும் பத₃ம் நிமித்த காரணமாயிருப்பவனையே குறிக்குமாகையால ஆதி₃பத₃ம உபாதா₃ன காரணத்தைக் குறிக்கிறது. அல்லது, தான் பிரமன முதலானோர் அனைவருக்கும் காரணமாயிருப்பதுபோலே தனக்கு ஒரு காரணம் இல்லை என்று காட்டுவது ஆதி₃ஶப்₃த₃ம என்றும கொள்ளலாம். மிகப்பெரியவனும், பிரமனுக்கும ஆதி₃கர்த்தாவாயிருப்பவன் இவனே என்பது சொல்லவேண்டுவதொன்றுகையாலே 'தே' என்னும் பத₃த்தை அவ்விரண்டு பத₃ங்களுக்கும் விசேஷ்யமாக்கி 'உனக்கு' என்று

अनन्त देवेश जगन्निवास
त्वमक्षरं सदसत्तत्परं यत् ॥ ३७ ॥
त्वमादिदेवः पुरुषः पुराणः
त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।

அநநத தே₃வேஶ ஜக₃நநிவாஸ
தவமக்ஷரம ஸத₃ஸததத்பரம் யத ॥ 37.
38. தவமாதி₃தே₃வ புருஷ புராண.
தவமஸய விஶவஸய பரம் நித₄ாநம ।

அநநத!—மூவகையான அளவுகளும இலலாதவனே! **தே₃வேஶ !**—தே₃வாகளுக்கு ஈஶனே! **ஜக₃ந நிவாஸ !**—உலகனைததையும வியாபிததிருபபவனே! **அஸத**—நாமரூபங்களறறதாய, காரண நிலையிலுளள மூலபரகருதியும, **ஸத**—நாமரூபங்களையுடையதாய,' காாயநிலையிலுளள மூலபரக்ருதியும, **அக்ஷரம்**—(இநத மூலப்ரகருதியோடு கூடிய) ப₃த்₃த₄ஜீவஸவரூபமும், **யத தத்பரம்**—இவையனைததுககும மேறபடடதான முகததாதம ஸவரூபமும், **தவம்**—நீயே, (ஆகையால) **தவம**—நீயே, **ஆதி₃தே₃வ.**—ஆதி₃தே₃வனுய,

பொருள கொளளபபடடது. "கஸமாத ந நமேரந" எனனும தொடரோடு 'தே' எனபதைச சோதது "ஏன அவாகள உனனை நமஸகரிககமாடடாாகள" எனறு பொருள்கொளவதைக காடடிலும 'தே' எனபதை முறகூறியபடி விஶேஷயமாககி 'உனககு' எனறு பொருளகொளவதே பொருததமானது. "ந நமேரந' என்னும கரியாபத₃ததிலிருநதே 'தே' (அவாகள) எனபது ஆாதத₂மாக ஸித₃தி₄ககும. (கஸமாத ந நமேரந) ஏன நமஸகரிககமாடடாாகள்? நீ ஸவரூப ரூப கு₃ண விபூ₄திகளால பெரியவனுயிருபபதைப பாாகதாலும உனனை நமஸகரிததே தீரவேணடும நீ பிரமன முதலான அனைவருககும எலலாவகைக காரணமாயிருபபதைப பாாததாலும உன்னை நமஸகரிததே தீரவேணடும எனறு கருதது 'தே நம" எனறு வருவதுபோலே "தே நமஸகுாயு"[உனக்கு நமஸகரிபபாாகள] எனனும் வழககும் வருவதுணடு 'பஞசஶிக₂ாய ஈஶவரகருஷ்ணய நமஸயாம" [ஸாஙக₂யதத்வ கௌமுதீ₃] முதலான வழககுகளைக காணலாம.
*37.

புராண புருஷ: — புராண புருஷனாயிருப்பவன், **அஸ்ய விஶ்வஸ்ய**—இந்த உலகுக்கு, **பரம் நித₄ாநம்**—மேலான ஆத₄ாரமாயிருப்பவனும், **த்வம்**—நீயே.

---

38. எத்தாலே நின்வணங்கா ரீங்கவர்கண் மாலவனே
யத்தா பெரியோ யயனறனக்கும்—வித்தே
யளவிறே வேசநீ யாங்குலகில் வைப்பே
யுளதிலதவ வக்கரமே லுற்று.

மாலவனே!—மஹாபுருஷனே! **அத்தா**—ஸ்வாமியே! **பெரியோய**—(ஸ்வரூப ரூப கு₃ண விபூ₄திகளில்) பெரியவனே! **அயன் தனக்கும் வித்தே!**—பிரமனுக்கும் காரணமே! **ஈங்கு**—நீ இப்படிப்பட்டவனாயிருக்கும்போது, **அவர்கள்**—அந்த தே₃வர்கள், **எத்தாலே நின் வணங்கா**—ஏன் உன்னை வணங்கமாட்டார்கள்? **அளவில் தேவேச**—மூவகையான அளவு இல்லாத தே₃வா தலைவனே! **ஆங்கு உலகில் வைப்பே**—உலகம் முழுவதிலும் உறைபவனே! **இலது**—நாமரூபங்களற்றதாய், காரணநிலையிலுள்ள மூலப்ரக்ருதியும், **உளது**—நாமரூபங்களையுடையதாய், கார்யநிலையிலுள்ள மூலப்ரக்ருதியும், **அவ அக்கரம்**—(இந்த மூலப்ரக்ருதியோடு கூடிய) ஜீவாத்மஸ்வரூபமும், **மேல் உற்று**—இவற்றுக்கு மேல் உள்ள முக்தஸ்வரூபமும், **நீ**—நீயே

37*-*38. இதுதொடங்கி இரண்டு ஶ்லோகங்களாலே உலகிலுள்ள பல பொருள்களையும் பரமபொருளான கண்ணனோடு ஒரே வேற்றுமையில் படித்து இப்படி ஒன்றுக்கச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் கண்ணன் அனைத்தையும் வியாபித்திருக்கையேயாகும் என்று தெளிவுபடுத்துகிறுன். 40 வது ஶ்லோகத்தின் கடைசிப் பாத₃த்தாலும் இதை மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறுன் (அநந்த) தே₃ஶத்தாலும், காலத்தாலும், வஸ்துவாலும் அளவுபடாதவனே! இவன் இன்ன தே₃ஶத்தில் இல்லையென்றும், இன்ன காலத்தில் இல்லையென்றும், இன்ன வஸ்துவாக இல்லையென்றும் கூறமுடியாது என்று கருத்து. (தே₃வேஶ) தே₃வாதலைவனே! முற்கூறியபடி மூவகையளவில்லாத தே₃வன் வேறெருவன் இல்லாமையாலே இவனே தே₃வாதலைவன் என்று கருத்து. (ஜக₃ந்நிவாஸ) உலகனைத்தையும் வியாபித்திருப்ப

॥भा॥ अनन्त! देवेश! जगन्निवास! त्वमेवाक्षरम्, न क्षरतीत्य-
क्षरं जीवात्मतत्त्वम्। *न जायते म्रियते वा विपश्चित् (क. २. १८)
इत्यादिश्रुतिसिद्धो जीवात्मा हि न क्षरति। सदसच्च त्वमेव—सद-
सच्छब्दनिर्दिष्टं कार्यकारणभावेनावस्थित प्रकृतितत्त्वम्, नामरूपविभाग-
वत्तया कार्यावस्थं सच्छब्दनिर्दिष्टं तदनर्हतया कारणावस्थमसच्छब्द-

---

வனே! இப்படி இவன் உலகனைத்தையும் வியாபித்திருப்பதனாலேயே இவனுக்கு வஸ்துவினால் அளவுபட்டிருத்தல் இல்லையென்றும், இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களிலும் இவன் மற்ற பொருள்களோடு ஓரே வேற்றுமையில் படிக்கப்படுகிறான் என்றும் உணரத்தப்படுகிறது இனி அடுத்த பாத₃த்தாலே சேதநாசேதனங்களை வகைப்படுத்தி அவையனைத்தையும் கண்ணனோடு ஓரே வேற்றுமையில் படிக்கிறான் (த்வம் அக்ஷரம்) "ந க்ஷரதீதி அக்ஷரம்" [அழியாததாகையால் அக்ஷரம் எனப்படுகிறது] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே அக்ஷரஶப்₃த₃ம் ஜீவாத்ம தத்துவத்தைக் குறிக்கிறது 'ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித்" [கட₂ 2-18] [அறிவையுடையவனான ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை, இறப்பதுமில்லை] என்று ஜீவாத்மாவுக்கு அழிவில்லை எனபதை உபநிஷத் ஓதிற்றன்றோ. "த்வம் அக்ஷரம் பரமம்" என்று 12 வது ஶ்லோகத்தில் பரமாத்ம தத்துவம் அக்ஷரஶப₃த₃த்தால் குறிக்கப்பட்டுவிட்டதாகையால் இங்கு ஜீவாத்மாவைக் குறிப்பதே உசிதம். இப்பாத₃த்தின் கடைசியில் தத்பரம் என்று முக்தாத்மஸ்வரூபமும், இடையில் 'ஸத₃ஸத்' என்று அசித்தத்துவமும் குறிக்கப்படுகிறதாகையாலே இங்கு அக்ஷரஶப்₃த₃த்தாலே அசித்தத்துவத்தோடு கூடிய காரணநிலையிலுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவதத்துவம் சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும், ஆக, காரணநிலையிலுள்ள ப₃த்₃த₄ஜீவதத்துவத்துக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பவனும் நீயே என்றபடி (ஸத₃ஸத்) ஸத், அஸத் என்னும் ஶப₃த₃ங்களாலே சேதநாசேதனங்களைக் குறிப்பதுண்டாயினும், அக்ஷரஶப₃த₃த்தாலே சேதனதத்துவத்தைச் சொல்லிவிட்டபடியால் இங்கு 'ஸத₃ஸத்' ஶப₃த₃ங்களாலே முறையே கார்யநிலையிலுள்ள மூலப்ரக்ருதியும், காரணநிலையிலுள்ள மூலப்ரக்ருதியுமே கூறப்படுகின்றது என்று கொள்வதே உசிதம் காரணநிலையில் நாமரூப மற்றிருக்கையாலே 'அஸத்' என்றும், கார்யநிலையில் நாமரூபங்களோடு கூடியிருக்கையாலே 'ஸத்' என்றும் மூலப்ரக்ருதியை உபநிஷத் குறித்ததன்றோ "அஸத₃வா இத₃மக₃ர ஆஸீத் ததோ வை ஸத₃ ஜாயத" [தை ஆந 7] [நாமரூபமற்ற அஸத்தாகவே இவ்வுலகம்

निर्दिष्टं च त्वमेव। तत्परं यत्—तस्मात्प्रकृतेः प्रकृतिसंबन्धिनश्च जीवात्मनः परम्—अन्यन्मुक्तात्मतत्त्वं यत्, तदपि त्वमेव। अतस्त्वमादिदेवः, पुरुषः पुराणः, त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम्—निधीयते त्वयि विश्वमिति त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम्; विश्वस्य शरीरभूतस्यात्मतया परमाधारभूतस्त्वमेवेत्यर्थः ॥ ३७ ॥

முதலில் இருநதது. அதிலிருந்து நாமரூபமுடைய 'ஸத' உணடாயிறறு] எனற உபநிஷத்$_3$வாகயம காணக. (ஸத$_3$ஸத தவம) இருவகைபபடட அசேதனததததுவததுககும அநதாயாமி நீயே என்று கருதது (ததபரம யத தவம) முற்கூறியதுககு மேறபடடது யாதொனறுணடோ அதுவும நீயே இதற்குமுன அசேதனததததுவமும ப$_3$த்$_3$த$_4$சேதனததததுவமும எடுககபபட்டுவிடடமையாலே, இங்கு அவற்றுக்கு மேறபடட முகதாதமததததுவததை எடுபபதாகக்கொளவதே உசிதம. எள்ளும எணணெயுமபோலவும, அரணிககடடையும நெருபபுமபோலவும ஒனறொடொனறு கலநதிருக்கும சேதனுசேதனஙகளுககு மேறபட்ட தததுவம முக்தாதமஸவரூபமேயனறோ. முகதாதம தததுவததுககும அநதாயாமி நீயே எனறு கருதது. இபபடி பரக்ருதி புருஷாகளையும, முகதாதமாவையும தனககு ஶரீரமாகவும பரதநதரமாகவும கொணடிருபபதனுல தேறும அாதத$_2$ததை அடுததபடி காட்டுகிறுன. (தவம ஆதி$_3$தே$_3$வ) இபபடி எலலாத தததுவமாகவும நீ இருககையாலே நீயே ஜக$_3$தகாரணனுன தே$_3$வன (புருஷ புராண) அதனுலேயே புராணபுருஷனுயிருபபவன. எபபொழுதும நாளதிஙகள ஆணடூழியூழிதொறும அபபொழுதைககபபொழுது ஆராவமுதமாயிருபபவன. "புராபி நவ: புராண." [பழையவனுயிருநதபோதிலும புதிது புதிதாயிருபபவன] எனறு வயுதபததி. (தவம அஸய பரம நித$_4$ாநம) இநத உலகததுககு மேலான ஆத$_4$ாரமாயிருபபவன நீயே. ஜக$_3$ந நிவாஸ ஶப$_3$த$_3$ததாலே அனைததையும வியாபிததிருபபவன எனறு சொலலபபடடுவிடடபடியால, இங்கு அனைததுக்கும ஆத$_4$ாரமாயிருபபவன' எனறே பொருள் கொளளவேணடும 'நிதீ$_4$யதே அஸமிந இதி நித$_4$ாநம" எனனும வயுதபததியாலே நித$_4$ாநஶப்$_3$த$_3$ம ஆத$_4$ாரததைக காடடுகிறது. உனககு ஶரீரமாயிருககும உலகனைததுககும நீயே ஆத$_4$ாரமாயிருப்பவன எனறு கருதது. நித$_4$ாநஶப$_3$த$_3$ததால அவயகததததைச சொலலுகிறது எனறு சிலர் பொருள் கொணடது நித$_4$ாநஶப$_3$த$_3$ததுககு அவயகதததைக குறிபபதாக பரஸித$_3$தி$_4$யிலலாமையால பொருநதாது. 37*-*38.

वेत्ताऽसि वेद्यं च परं च धाम
त्वया ततं विश्वमनन्तरूप! ॥ ३८ ॥

வேத்தாऽஸி வேத்₃யம ச பரம ச த₄ாம
தவயா ததம விஶவமநநதருப' ॥ 38.

அநநதருப — அளவற்ற உருவஙகளையுடையவனே! வத்தா அஸி—(உலகில உளள எலலா) அறிபவனும் நீயே, வேத₃யம ச அஸி—அறியபபடுமபொருளும நீயே, பரம ச த₄ாம அஸி—மேலான பரமபத₃முமநீயே, விஶவம—இவவுலகனைததும, தவயா ததம்—உனனால வியாபிககபபடடுளளது

---

39. துஙகமுதற றேவனீ தொல்புருட னிவவுலகுக
கஙகுநிதி நீயறிவோ னவவறிவிற—றஙகுபொருண
மேலுயருந தாமமுநீ மிககனநத ருபாநின
பாலுலகி னினருய பரநது.

துஙக முதல தேவன நீ—மிகப்பெரிட ஆதி₃தே₃வன நீயே, தொல் புருடன நீ—புராண புருஷன நீயே, அங்கு இவவுலகுககு நிதி நீ—அததகைய இவவுலகுக்கு ஆத₄ாரம நீயே, அறிவோன—(உலகிலுளள எலலா) அறிபவனும, அவ அறிவில தஙகு பொருள—அநத அறிவிறுல அறியபபடும பொருளும, மேல உயரும தாமமும் — மேல உள்ள பரமபத₃முமு, நீ—நீயே, அநநதருபா—அளவற்ற உருவஙகளையுடையவனே! நினபால் உலகில—உனனிடம தஙகி நிற்கும உலகில, மிககு பரநது நின்ருய — மிகவும வியாபிதது விளஙகுகிருய நீ.

38* ஒரே வேறறுமையில மறறும சில பொருளகளைப் படிதது இபபடிப படிபபதறகுக் காரணததைப பிறபாதியில உணாததுகிருன அாஜுனன. (வேததா அஸி) உலகிலுள்ள அறிபவாகள அனைவரும நீயே (வேத₃யம ச) அவாகளால அறியபபடும பொருளகள அனைததும நீயே பரமாதமாவையே அறிபவனுகவும, அறியபபடும பொருளாகவும 'வேததாऽஸி வேத₃யம ச' எனனும பத₃ஙகளாலே சொல்லுவதாககொளவது முனனும பின்னும உளள ஸாமாநாதி₄கரணய பரயோக₃ஙகளோடு ஒத்துவராது. முன

॥ भा ॥ जगति सर्वो वेदिता वेद्यं च सर्वं त्वमेव, एवं सर्वात्मतयाऽवस्थितस्त्वमेव परं च धाम—स्थानं प्राप्यस्थानमित्यर्थः ।

ஶலோகததில 'தவம அக்ஷரம ஸத₃ஸத' எனறு காரண நிலேயி லிருககும சேதஞசேதனஙகளுககு அநதாயாமியாயிருககும பெருமை சொலலபபடடுவிடடதாகையால, அவறறுககுக காாயமான அணட₃ததிறகும, அதறகுளளிருககும சேதநாசேதநஙகளுககும அநதாயாமியாயிருககும பெருமை இஙகு சொலலபபடுவதாகக கொள வதே பொருததம (பரம ச த₄ாம தவம) இபபடி அனைததுககும அநதாயாமியாயிருககையால மேலான ப்ராபய ஸத₂ானமாயிருபபவ னும, அதாவது அடையுமிடமாயிருபபவனும நீயே இப்படிப பொருள கொளவது ஸாமாநாதி₄கரணய பரயோக₃ம செயயும முன பின ஶலோகஙகளுககு ஓடடாமையாலே "மேலான ப்ராபயஸத₂ான மாயிருககும பரமபத₃ததுககு அநதாயாமியாயிருப்பவனும நீயே" எனறும பொருளகொளளலாம். இநத அபராகருத ஸத₂ானததை "அரஶச ஹவை ணயஶச அாணவௌ ப₃ரஹமலோகே தருதீயஸயா மிதோ தி₃வி। ததை₃ரமமதீ₃யம ஸர தத₃ஶவதத₂ஸோம ஸவநஸதத₃பராஜிதா பூாப₃ரஹமண᳚ பரபு₄விமிதம ஹிரணமயம [சா₂ாந 8-5 3] [இநத பூ₄லோகததையிடடுக கணககிடுமபோது மூனறுவதான பரமபத₃ததில 'அரம' எனறும ணயம' எனறும இரணடு கடலகள உளளன. அஙகு 'ஐரமமதீ₃யம' எனனும பெயருளள அமருதமயமான ஒரு குளம இருககிறது சநதிரனபோல இனியதாகையாலே "ஸோமஸவனம" எனனும அரசமரமும அஙகு உளளது. பரமபொருளையறியாதவாகளால நுழையமுடியாததாகை யாலே 'அபராஜிதா' எனனும (வைகுணட₂) நக₃ரமும் உளளது. மிகபபெரியதாய பொனமயமான திருமாமணி மணடபமும் உளளது] "ஸஹஸரஸதூ₂ணே விமிதே த₃ருட₄ உக₃ரே யதர தே₃வாநாம அதி₄தே₃வ ஆஸதே" [தலவகாரஶருதி] [ஆயிரம தூணகளை யுடையதும, மிகபபெரியதும, உறுதியானதும, ஒளிமிககதுமான மணடபததில தே₃வாகளுககெலலாம மேலான தே₃வன எழுநதருளி யிருககிறுன] "ஹிரணமயே பரே லோகே விரஜம ப₃ரஹம நிஷகலம" [முணட₃க 2-2-10] [பொன மயமான மேலான உலகில ரஜோ கு₃ணம முதலானவை அறறதாய, அவயவமறறதான ப₃ரஹ்மம எழுந தருளியிருககிறது] முதலான உபநிஷத₃ வாகயங்களிலும, கௌஷீதகி உபநிஷதகிலும இபபரமபத₃ம விரிவாக வாணிககப படடிருககிறதனறே இனி அடுதத பாத₃ததில—இஙகு பொதுவாகப

त्वया ततं विश्वमनन्तरूप—त्वयाऽऽत्मत्वेन विश्वं—चिदचिन्मिश्रं जगत् ततं—व्याप्तम् ॥ ३८ ॥

॥ भा ॥ अतस्त्वमेव वाय्वादिशब्दवाच्य इत्याह—

वायुर्यमोऽग्निर्वरुणश्शशाङ्कः
प्रजापतिस्त्वं प्रपितामहश्च ।

39. வாயுர்யமோऽக்₃நிர்வருணஶ்ஶஶாங்க:
ப்ரஜாபதிஸ்த்வம் ப்ரபிதாமஹஶ்ச ।

ப்ரபிதாமஹ: த்வம்—பாட்டனான பிரமனுக்கும் தந்தையான நீயே, **வாயு:**—வாயுவாகவும், **யம:**—யமனாகவும், **அக்₃நி:** — அக்₃னியாகவும், **வருண:** — வருணனாகவும், **ஶஶாங்க:**—சந்திரனாகவும், **ப்ரஜாபதி: ச** - ப்ரஜாபதிகளாகவும், அவர்களுக்கும் தந்தையான பிரமனாகவும் ஆகிறாய்.

படிக்கப்பட்ட ஸாமாநாதி₄கரண்ய ப்ரயோக₃ங்களுக்கும் அடுத்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் குறிப்பிட்டுச் சிலவற்றை எடுத்து அவர்களோடு ஸாமாநாதி₄கரண்ய ப்ரயோக₃ம் செய்வதற்கும் காரணம் ஶரீராத்மபா₄வம் என்று காட்டுகிறான் — (த்வயா விஶ்வம் ததம்) முன்னும் பின்னும் உன்னோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்படும் சேதனாசேதனங்களைக் கொண்ட உலகனைத்தும் உன்னால் வியாபிக்கப் பட்டுள்ளது (அநந்தரூப) அதனாலேயே நீ அளவற்ற ரூபங்களை உடையவன் என்று ஶாஸ்த்ரங்களில் புகழ்பெற்றிருக்கிறாய். இப்படி நீ உனது ஶரீரமான உலகனைத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருந்து வியாபிக்கையாலேயே அவையனைத்தும் உன்னோடு ஒன்றாகப் படிக்கப் படுகின்றன என்று கருத்து. 38*.

* 39 இப்படி உலகனைத்தையும் வியாபித்திருக்கையாலே வாயு தொடங்கி, பிரமன் ஈறாகவுள்ள எல்லா தே₃வர்களையும் சொல்லும் ஶப்₃த₃ங்களாலும் முப்பாட்டனான நீயே சொல்லப்படுகிறாய் என்கிறான் அர்ஜுனன் (வாயு யம: அக₃னி: வருண: ஶஶாங்க: ப்ரஜாபதி: ச த்வம்) வாயு, யமன், அக₃னி, வருணன், சந்திரன், உலகிற்குத் தந்தையராகையாலே ப்ரஜாபதி எனப்படும் த₃க்ஷன் முதலானோர், அவர்களுக்கும் தந்தையாகையாலே பிதாமஹன் எனப்படும் பிரமன் ஆகிய அனைவர்க்கும் அந்தர்யாமியாகையாலே அவர்களைக் குறிக்கும் சொற்களால் நீயே சொல்லப்படுகிறாய். ‘ச’ சகாரத்தாலே ப்ரஜாபதிகளுக்குத் தந்தையாய, பிதாமஹனான பிரமன் ஸமுச்சயிக்கப்படுகிறான்.

॥भा॥ सर्वेषां प्रपितामहस्त्वमेव, पितामहादयश्च; सर्वासां प्रजानां पितरः प्रजापतयः, प्रजापतीनां पिता हिरण्यगर्भः प्रजानां पितामहः, हिरण्यगर्भस्यापि पिता त्वं प्रजानां प्रपितामहः; पितामहादीनामात्मतया तत्तच्छब्दवाच्यस्त्वमेवेत्यर्थः ॥ *३९ ॥

नमो नमस्तेऽस्तु सहस्रकृत्वः
पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते ॥ ३९ ॥
नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते
नमोऽस्तु ते सर्वत एव सर्व ।

(பரபிதாமஹ , இபபடிப பிதாமஹனுககும தந்தையாகையாலே நீயே ப்ரபிதாமஹனுகிருய. பிரமனைப படைதத பரபிதாமஹன நாராயணனைத தவிர வேறெவரும இலலாமையால பரபிதாமஹ ஶப்3த3ததை ஸாமாநாதி4கரணய பரயோக3மாகக கொள்ளககூடாது. "இந்த்3ரம மிதரம வருணம அக்3நிமாஹு॰ அதோ2 தி3வ்யஸ ஸுபாணோ க3ருதமாந" [ருக-அஷடக 2-3-22] [இந்த்3ரன, மிதரன, வருணன, அக்3நி, பரமபத3ததிலிருககும அழகிய இறகைககளையுடைய க3ருட3ன எனனும அனைவருககும அநதாயாமியாகையாலே இநத எலலா ஶப்3த3ஙகளாலும ஜஞானிகள் பரமாதமாவைச சொலலுகின்றனா. "ஏகம ஸத3விபரா ப3ஹுதா4 வத3நதி அக்3நிம யமம மாதரிஶவாந மாஹு॰" [ருக-அஷடக 2-3 46] [பரமாதமா ஒருவனே, (அவன அனைவருககும அநதாயாமியாகையால அவரவரைக குறிககும) அக3னி, யமன, வாயு முதலான பத3ஙகளால ஜஞானிகள் பலபடியாக அவனைச சொலலுகினறனா] "ததே3வாக3நிஸ தத3வாயுஸதத ஸூாயஸ்தது3 சநத்3ரமா , ததே3வ ஶுகரமமருதம தத3ப்3ரஹ்ம தத3ாபஸஸ பரஜாபதி" [தை நா 1-7] [அநதப் பரமபொருளே (அனைததுககும அநதாயாமியாகையாலே) அக3னி, வாயு, ஸூாயன, சநத்3ரன முதலான ஶப3த3ஙகளால சொலலபபடுகிறது அதுவே ஒளிமிகுநதது ஸமஸாரஸமப3நத4மறறது. அபபரமபொருளே ப3ரஹ்மம. அதுவே நீருககும பரஜாபதிககும அநதாயாமியாகையாலே ஆப , பரஜாபதி எனறும சொலலபபடுகிறது] முதலான வேத3 வாகயஙகளை இநத ஶலோகம விளக்குகிறது. *39.

நமோ நமஸ்தே ऽஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருதவ.
புநஶ்ச பூ₄யோ ऽபி நமோ நமஸதே ॥

40. நம.புரஸதாத₃த₂ பருஷ்ட₂தஸதே
நமோ ऽஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ ।

ஸர்வ!–எலலாமாயிருபபவனே!, **தே**–உனக்கு, **ஸஹஸ்ர க்ருதவ.** — ஆயிரககணக்கான முறைகள, **நமோ நம. அஸ்து**—நமஸகாரஙகள ஆகுக **தே**—உனக்கு, **புநஶ்ச**—மறுபடியும், **பூ₄ய: அபி**—மறுபடியும, **நமோ நம (அஸது)**—நமஸகாரஙகள் ஆகுக. **தே புரஸதாத**—உனகத முனபுறம, **நம. (அஸ்து)** — நமஸகாரம ஆகுக **அத₂ பருஷ்ட₂த.**—பினபுறமும, **நம. (அஸ்து)**—நமஸகாரம் ஆகுக **ஸாவத ஏவ**—எலலாககாலததிலும எலலாப்புறததிலும, **நம. அஸது**—நமஸகாரம் அமையட்டும.

---

40. வாயுநம னஙகி வருணன் சசாங்கன்ருன
ஆயுமுல காக்குவோ னஙகவனுக்—கேயுமுத
லானவுனக் காகநம வாயிரஙகாற பினபினனு
நானமவுன் மேன்மே னலம.

வாயு—வாயுவாகவும, **நமன்**—யமனுகவும, **அஙகி**—அக₃னியாகவும, **வருணன**—வருணனுகவும, **சசாங்கன தான்**-சநதிரனுகவும், **உலகு ஆக்குவோன் ஆயும**-உலகைப படைக்கும (பரஜாபதிசளாசவும், அவர்சளுககும தநதை யான) பிரமனுகவும் ஆகி. **அங்கு அவனுக்கு ஏயும் முதலான உனக்கு**—அததகைய பிரமனுககும பொருநதிய தகபபனுன உனககு, **நம ஆக**—வணககம் ஆகுக. **ஆயிரங்கால (நம ஆக)**—ஆயிரம்முறை வணககமாகுக **பின பினனும**—

39*-*40. எம்பெருமானுடைய பரதவததையும ஸௌலப₄யததை யும கணடு பரதவத்தால ப₄யததையும், ஸௌலப₄யத்தால ஆனந்த₃ததையும் அடைநது அதுகாரணமாகவே பலகால வணஙகுகிருன் அர்ஜுனன். (ஸாவ!) முன் ஶ்லோகஙகளில சொன்னபடி எலலாமா யிருபபவனே! அனைததுககும அநதாயாமியே! என்று கருதது (நமோ நமஸதே ऽஸது........ .ஸாவத ஏவ) "பரஶ்மஸாயாம பரதி

॥ भा ॥ अत्यद्भुताकारं भगवन्तं दृष्ट्वा हर्षोत्फुल्लनयनोऽत्यन्तसाध्वसावनतस्सर्वतो नमस्करोति ॥ ३९ ॥

अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं
सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः ॥ ४० ॥

அநந்தவீர்யாமிதவிக்ரமஸத்வம்
ஸர்வம ஸமாபநோஷி ததோऽஸி ஸர்வ: ॥

அநந்த வீர்ய!—அளவற்ற வீர்யத்தை உடையவனே!, **அமித விகரம. தவம்**—அளவற்ற பராக்ரமததையுடைய நீ, **ஸர்வம்** — உன்னையொழிநத எலலாப் பொருள்களையும், **ஸமாபநோஷி**—(ஆத்மாவாய) வியாபிததிருககிறாய் **தத:**—ஆகையால, **ஸாவ· அஸி**—அநத எலலாப்பொருள்களையும சொலலும சொற்களாலும் சொலலபபடுபவனாகிறாய.

மறுபடியும மறுபடியும, **நான்**—நான, **உன்**—உனக்கு, **மேன்மேல்**—மேலேமேலே, **நலம் நம**—நலல வணககங்களைச் செயகிறேன.

ஜஞாயாம பரலாபே தாஜநேऽபி ச । ப₄யே ச விஜயே சைவ பௌந புநயமலஙகருதி ॥" [புகழுமபோதும, ஆணையிடுமபோதும, அழும போதும,ப₄யமுறுததுமபோதும, ப₄யபபடுமபோதும, வெற்றியடையும் போதும் மறுபடியும மறுபடியும் ஒரே சொலலைச சொல்லுவது அலஙகாரமாகும] என்று ஸதோதரரதன (21) ப₄ாஷயத்தில தே₃ஶிகன எடுதத பரமாணததினபடி அதயத₃பு₄தமான அமைபபையுடைய விஶவரூபததைக கணட ஆனநத₃ததால மலாந்த கணகளையுடைய வனாய, ப₄யததால மிகுநத பரபரபபுடன நடுஙகித தலைகவிழநதவனா யிருககையாலே அாஜுனன பல நமஸகாரஙகளைச செயகிறான என்று கொளளலாம. பரதவததுககும ஸௌலப₄யததுககுமதோற்று "நமோ நம" எனகிறான. முனனழகைப பாாத்தவுடன அதறகுததோற்று "நம" எனகிறான. முனனழகிலும் மிகக பினனழகைப பாாததவுடன அதறகுததோற்று "நம" எனகிறான. பகக அழகையும விடமுடி யாமையாலே பிரதகஷிணமசெயது ஒவவொரு புறமுள்ள அழகுககுந தோற்று "நம" எனகிறான். 39*-*40.

॥ भा ॥ [अनन्तवीर्य—] अ[परि]मितवीर्य, अपरिमितपराक्रमस्त्वं सर्वमात्मतया समाप्नोषि, ततस्सर्वोऽसि—यतस्त्वं सर्वं चिदचिद्वस्तु-जातमात्मतया समाप्नोषि, अतः सर्वस्य चिदचिद्वस्तुजातस्य त्वच्छरीर

41. முன்னே நமப்பிறகு மொயததே நமவுனக்கிங
கெநநேரஞ சூழநதுநம வெலலாமா – மன்னேதான்
வீயாத வீரியஞசோ விக்கிரம மிக்கெல்லா
நீயாத லாலெல்லா நீ.

எலலாம ஆம் மன்னே!—எலலாப் பொருள்களாகவும ஆகும பரம்பொருளே!, **உனக்கு**—உனக்கு, **இஙகு முன்னே நம**—இநத விஶவரூபததின முனபுறததில வணககம, **பிறகும மொயததே நம**–பினபுறமும அணுகினறு வணககம. **எநநேரம சூழநது நம**—எலலாககாலததிலும, எலலாப புறததிலும வணக்கம, **தான வீயாத வீரியம் சோ விக்கிரமம் மிக்கு**—அழியாத வீரியததோடுகூடிய பராககிரமம மிகுநது, **எலலாம் நீ ஆதலால்**—எலலாப்பொருள்களிலும் நீ பரநது நிறகையால, **எல்லாம் நீ**-எலலாப்பொருள்களையும சொலலும சொலலாலும் சொலலப்படுபவனுகிருய

40*. இநத பரகரணததில பல இடஙகளில சேதனுசேதனஙகளை எமபெருமானேடு ஒரே வேறறுமையில படிததததறகுக காரணம அவன ஸாவவயாபியாயிருககையே என்று காட்டுகிருன. விஶிஷ்டாத்₃வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவமததமே கீ₃தையின கருதது எனறு தெளிவாகக காட்டும பறபல ஶலோகஙகளில இது முககியமானதாகும. (அனநதவீரய!) அளவறற வீரயததையுடையவனே! (அமித விகரம தவம) அளவறற பராககிரமததை உடையவனை நீ. 'அமித' எனனும சொலலுககு அறியமுடியாதது எனறு பொருள்கொணடால ஶாஸதரததால அறியபபடுவதாயிருககும பெருமையோடு மூரணபடுவதால், அசசொலலுககு 'அளவிடமுடியாத' எனறே பொருளகொளள வேணடும (ஸாவம ஸமாபநோஷி) நீ அனைததையும, ஆதமாவாய வியாபிததிருககிருய அளவறற வீரயததையும, பராகரமததையும உடையவனகையாலே நீ எல்லாபபொருளகளையும வியாபிததிருபபது வியபபலல எனறு கருதது (ததோஸி ஸாவ) ஆதனுலேயே நீ

तया त्वत्प्रकारत्वात्सर्वप्रकारस्त्वमेव सर्वशब्दवाच्योऽसीत्यर्थः, * त्वमक्षरं सदसत् (३७) * वायुर्यमोऽग्निः (३९) इत्यादिसर्वसामानाधिकरण्यनिर्देशस्यात्मतया व्याप्तिरेव हेतुरिति सुव्यक्तमुक्तं — * त्वया ततं विश्वमनन्तरूप (३८) * सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः इति च ॥ ४० ॥

எல்லாமாகிருய். "அந்த ப்ரவிஷ்ட ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" [யஜு-ஆ 3-11-21] [ஸர்வாந்தர்யாமியான நாராயணன் எல்லாப் பொருள்களின் உள்ளும் நுழைந்து அவற்றை நியமிக்கிருன்] என்று வேதம் ஓதியபடியே உன்னுடைய வ்யாப்தி ஆகாஶத்தினுடைய வ்யாப்தியைப் போலல்லாமல் அனைத்தையும் உள் நுழைந்து நியமிக்கும் வ்யாப்தியாயிருக்கையாலே அவை அனைத்தும் உனக்கு ஶரீரமாய் நீ ஆத்மாவாகிருய் இக்காரணத்தாலேயே ஶரீரத்தைச் சொல்லும் சொற்கள் ஆத்மாவையும் குறிக்கும் முறையில் சேதநாசேதனங்கள் அனைத்தையும் குறிக்கும் சொற்கள் உன்னைக் குறிக்கின்றன என்று கருத்து "புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம்" [பு ஸூ 1-2] "ஆத்மைவேதம் ஸர்வம்" [ச$_2$ா ந 7-2-22] "நாராயண ஏவேதம் ஸர்வம்" [நாராயணேபநிஷத்] முதலான வேதவாக்யங்களில் உலகனைத்தும் பரமாத்மாவான நாராயணனே என்று கூறியிருப்பதற்கும், சென்ற ஶ்லோகத்தில் "ஸர்வ!" என்று இவனை எல்லாமாக இருப்பவனுகக் கூறியிருப்பதற்கும் இதுவே காரணம் என்று காட்டப்படுகிறது உலகிலுள்ள எல்லாச் சேதநாசேதன த்ரவ்யங்களையும் நீ ஆத்மாவாய் நின்று வியாபிக்கிருய். அதனுல் அந்த த்ரவ்யங்கள் அனைத்தும் உன்னைவிட்டுப்பிரிய முடியாத ஶரீரங்களாயுள்ளன. அந்த த்ரவ்யங்களின் குணங்களும் அந்த த்ரவ்யங்களை விட்டுப்பிரிய முடியாதவையாயிருக்கையாலே, உனக்கு உன்னைவிட்டுப் பிரியமுடியாத ப்ரகாரங்களாகின்றன இப்படி அனைத்தையும் ப்ரகாரமாகக் கொண்டவனுகையாலே நீ அவற்றைச் சொல்லும் சொற்களால் சொல்லப்படுகிருய் என்று கருத்து இத்தால் "ஜீவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸ்வரூபைக்யத்தைச் சொல்லுவதற்காகவும், அசேதனப் பொருள்களை இல்லை என்று சொல்லுவதற்காகவும் சேதநாசேதனங்களைச் சொல்லும் சொற்களோடு ப்ரஹ்மத்தை ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிறது ஶாஸ்த்ரம்' என்று கூறும் அத்வைதிகளின் வாதம் தள்ளப்பட்டதாகிறது "த்வமக்ஷரம் ஸதஸத்" [37] "வாயுர்யமோऽக்னி" [39] முதலான இடங்களில் சேதநாசேதனங்களையும்

सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं
हे कृष्ण हे यादव हे सखेति ।
अजानता महिमानं तवेमं
मया प्रमादात्प्रणयेन वाऽपि ॥ ४१ ॥

41. ஸகே$_2$தி மத்வா பரஸப$_4$ம் யது$_3$க்தம்
ஹே க்ருஷ்ண ! ஹே யாத$_3$வ ஹே ஸகே$_2$தி ।
அஜாநதா மஹிமாநம் தவேமம்
மயா பரமாத$_3$ாத பரணயேந வாऽபி ॥

यच्चापहासार्थमसत्कृतोसि
विहारशय्यासनभोजनेषु ।
एकोऽथवाऽप्यच्युत तत्समक्षं
तत्क्षामये त्वामहमप्रमेयम् ॥ ४२ ॥

42. யச்சாபஹாஸார்த்த$_2$மஸதகருதோऽஸி
விஹாரஶயயாஸந போ$_4$ஜநேஷு ।
ஏகோऽத$_2$வாபயச்யுத ததஸமக்ஷம்
ததக்ஷாமயே தவாமஹமபரமேயம் ॥

அச்யுத!—அடியாரை நழுவவிடாதவனே! **தவ**—உன்னுடைய, **இமம் மஹிமாநம**—இந்தப பெருமையை, **அஜாநதா மயா**—அறியாத என்னால, **பரமாத$_3$ாத்**—மயக்கத

பரமாதமாவையும ஒரே வேற்றுமையில படிததற்கு, பரமாதமா அவற்றை ஆதமாவாய வியாபிததிருபபதே காரணம என்று இநத ஶலோகததிலும, "தவயா ததம் விஶவமநநதரூப" [38] என்னும ஶலோகததிலும மிகத தெளிவாகக கூறபபட்டது குறிககொளளத தககது. இஙகு சேதநாசேதநஙகள இரணடையும ஸாவஶப$_3$த$_3$தாலே எடுத்து, அவையிரணடையும் ப$_3$ரஹ்மததோடு ஒரே வேற்றுமையில படித்ததற்கு ஶரீராதமததனமையாகிற ஒரே காரணததைக கூறியிருபபதால ஜீவர்கள் விஷயததில ஸவரூபைக்யததையும அசேதந விஷயததில ப$_3$ாத$_4$ாதத$_2$ம (இலலைசெயவதறகாக) என்றும இரு காரணஙகளைச சொலலும அத$_3$வைதமதம் அடியோடு பொருநதாது என்று விளஙகுகிறது. 40*.

தாலோ, **ப்ரணயேந வாபி**—நெடுநாள் பழகியதாலோ, **ஸக₂ா இதி மதவா** — எனது தோழன என்று எண்ணி, **ஹே க்ருஷ்ண!**—ஏ கிருஷ்ணு! **ஹே யாத₃வ**—ஏ யாத₃வனே! **ஹே ஸகே₂**—ஏ நண்பனே, **இதி**—என்று, **ப்ரஸப₄ம் யத் உக்தம்**—(உன விஷயத்தில) அடககமிலலாத யாதொரு சொல சொலலப்பட்டதோ, **அபஹாஸார்தத₂ம்**—பரிஹாஸததின பொருட்டு, **யத் ச அஸதகருதோ ஽ஸி**—நீ (என்னுல) அவமதிக்கப்பட்டாய் என்பது யாதொன்றுணடோ, **விஹாரஶய்யாஸந போ₄ஜநேஷு** — விளையாடும்போதும், படுததிருககும்போதும், வீற்றிருக்குமபோதும, உணணும்போதும உனனேடு சேர்நதிருக்கையிலும், **அத₂வா ஏகோபி**—அலலது நான தனியேயிருககையிலும, **ததஸமக்ஷம்**—பிறர முனனிலையிலும், **யத அஸதக்ருதோ ஽ஸி**—நீ (எனனுல) அவமதிககப்பட்டாய் எனபது யாதொனறுணடோ, **தத**—அவையனைததையும், **அஹம்**—நான, **அபரமேயம் த்வாம்**—அளவிடவொண்ணுத உனனை, **க்ஷாமயே** — மனனிகக வேணடுகிறேன

---

42. **உனபெருமை தன்னை யுணராதே தோழனேன்**
முன்பயிலு நெஞ்சான முயனறுநா—னனபதனு
லேகண்ணு வேதோழா வேயாத வாவென்பன்
மோகநதன னுலே முனிந்து.

43. **மேவுவிளை யாடடில் விகாரங கிடையிருபபூண்**
ஓவுதலுற றுனனே டுடன கூடித—தேவனே
யுன்னைத தனியிற றிரளி லுயாவழிததல்
தன்னைப பொறுப்பிபபன் தாழநது.

உன பெருமை தனனை—உனனுடைய பெருமையை, **உணராதே**—அறியாமல, **தோழனேன**—உனக்கு நணபன எனபதையே கருதி, **அனபதனுல முனபயிலும் நெஞ்சால**—அன்போடு நீணடநாள் பழகிய நெஞசாலும, **மோகம தன்னுலே**—மயக்கததாலும, **முயன்று**—முயறசிசெயது, **முனிநது** — கோபிதது, **நான்** — நான், **ஏ கணணு** — ஏ கண்ணனே! **ஏ தோழா**—ஏ தோழனே! **ஏ யாதவா**

॥ भा ॥ तवानन्तवीर्यत्वामितविक्रमत्वसर्वान्तरात्मत्वस्रष्टृत्वादिको यो महिमा, तमिममजानता मया प्रमादान्मोहात्प्रणयेन चिरपरिचयेन वा, सखेति — मम वयस्य इति मत्वा

என்பன—ஏ யாதவனே! என்று கூறுவேன **தேவனே**—பரமாத்மாவே!, **விகாரம் மேவு விளையாட்டில**—இங்குமங்கும் ஸஞ்சரிக்கும் விளையாட்டுகளிலும், **கிடை**—படுத்திருக்கும் போதும், **இருப்பு**—வீற்றிருக்குமபோதும், **ஊண்**—உண்ணும போதும், **உன்னோடு உடன்கூடி ஓவுதல் உற்று**—உன்னோடு கூடிச் சேர்ந்திருக்குமபோதும, **தனியில்**—தனியே இருக்கும் போதும், **திரளில**—பிறரோடு கூடியிருக்குமபோதும, **உன்னை உயாவழித்தல் தன்னை**—உன்னை அவமதித்ததை, **தாழ்ந்து பொறுப்பிப்பன்**—அடிவணங்கி மன்னிப்பு வேண்டுகிறேன்.

41-42. இத்தகைய பெருமையுடைய கண்ணனை, அவனுடைய பெருமையை உணராமல முன பலகால அவமதித்ததற்கு மன்னிப்பு வேண்டுகிறான இந்த இரண்டு ஶ்லோகங்களாலும். (தவ இமம மஹிமானம அஜானதா மயா) அளவிடமுடியாத வீர்யத்தையும், பராக்ரமத்தையும உடையவனாயிருக்கை, அனைத்துக்கும அந்தராத்மாவாயிருக்கை, அனைத்தையும படைத்து அளித்து அழிப்பவனாயிருக்கை முதலான இதுவரையில சொன்ன உன பெருமையை அறியாத என்னால, (ப்ரமாத₃ாத) மயக்கத்தாலோ. ப்ரமாத₃ஶப₃்த₃த்துக்கு அறியாமை என்று பொருள்கொண்டால 'அஜானதா' என்பதோடு புநருக்தி ஏறபடுமாகையால 'மயக்கத்தால' எனனும பொருளே பொருந்தும பரணயேந வாபி) நீண்டநாள பழகியதாலோ. 'ப்ரணய'ஶப₃்த₃த்துக்கு 'அன்பு' என்றே பொருளா யினும 'ஸகே₂தி மத்வா' என்று இதனால நண்பன என்னும எண்ணம உண்டாகிறது என்று கூறுகையால, இங்கு ப்ரணயஶப₃்த₃ம அவ வெண்ணத்துக்கு உறுப்பான நீண்டநாள பழக்கத்தை ஔபசாரிக மாகக கூறுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். (ஸகே₂தி மத்வா) எனது நண்பன என்று எண்ணி. 'ஸயுஜா ஸகா₂யா'' [முண்ட₃க 3-1-1] என்னுமிடத்தில ஸகா₂ என்னும ஶப₃்த₃த்துக்கு சேர்ந்து வாழ்பவன் என்று பொருளகொள்ளப்பட்டது. இங்கு 'ஸகா₂' என னும எண்ணம மயக்கத்தால உண்டாவதாகக கூறுகையாலே அப பொருள பொருந்தாது. ஆகையால 'உலகநடையில நண்பன் என்று எண்ணி' என்றே இவவிடத்தில பொருளகொள்ளவேண்டும்.

हे कृष्ण, हे यादव, हे सखे इति त्वयि प्रसभं—विनयापेतं यदुक्तम् ; यच्च परिहासार्थं सर्वदैव सत्कारार्हस्त्वमसत्कृतोऽसि ; विहारशय्यासन-भोजनेषु च सहकृतेष्वेकान्ते वा समक्षं वा यदसत्कृतोऽसि ; तत्सर्वं त्वामप्रमेयमहं क्षामये ॥ ४१ ॥ ४२ ॥

(ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத$_3$வ ஹே ஸகே$_2$ இதி ப்ரஸப$_4$ம் யத் உக்தம்) ஏகண்ணா! ஏயாத$_3$வா! ஏநண்பனே! என்று அடக்கமில்லாமல் யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ. இங்கு மன்னிக்கவேண்டியதாகக் கூறப்படுகையால் 'ப்ரஸப$_4$'ஶப்$_3$த$_3$ம் அடக்கமின்மையையே குறிக்கிறது. (யச்ச அபஹாஸார்த்த$_2$ம் அஸத்க்ருதோऽஸி) எப்போதும் பூஜிக்கப்பட வேண்டிய நீ பரிஹாஸத்திற்காக என்னால் அவமதிக்கப்பட்டாய் என்பது யாதொன்றுண்டோ, சகாரத்தாலே 'யத் அஸத்க்ருதோऽஸி' என்பதை மேல்வரும் பத$_3$ங்களிலும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (விஹார ஶய்யாஸந போ$_4$ஜநேஷு யத் அஸத்க்ருதோஸி) விளையாடும்போதும், படுத்திருக்கும்போதும், வீற்றிருக்கும்போதும், உண்ணும்போதும் உன்னோடு கூடியிருக்கும்போது என்னால் அவமதிக்கப்பட்டாய் என்பது யாதொன்றுண்டோ. (அத$_2$வா ஏகோऽபி யத் அஸத்க்ருத அஸி) அல்லது தனியேயிருக்கும் போது நீ என்னால் அவமதிக்கப்பட்டாய் என்பது யாதொன்றுண்டோ. (தத்ஸமக்ஷம் யத் அஸத்க்ருதோஸி) பிறர் முன்னிலையில் நீ என்னால் அவமதிக்கப்பட்டாய் என்பது யாதொன்றுண்டோ. (தத்) அது அனைத்தையும். (அஹம் அப்ரமேயம் த்வாம் க்ஷாமயே) நான் அளவிடவொண்ணாத உன்னை மன்னிக்கவேண்டுகிறேன். (அச்யுத) நீ அடியவரை நழுவவிடாதவன் என்று பெயர் படைத்தவனாகையாலே தவறுசெய்த என்னை அவசியம் மன்னித்தருளவேண்டும். "நாஹம் தே$_3$வோ ந க$_3$ந்த$_4$ர்வோ ந யக்ஷோ ந ச ராக்ஷஸ: । அஹம் வோ பா$_3$ந்த$_4$வோ ஜாதோ நைதச்சிந்த்யம் இதோऽந்யதா$_2$ ॥" [வி பு. 5-13-12] [நான் தே$_3$வனோ, க$_3$ந்த$_4$ர்வனோ, யக்ஷனோ, அரக்கனோ அல்லன், உங்களோடு உறவினனாகப் பிறந்திருப்பவன். நீங்கள் வேறுவிதமாக எண்ணலாகாது] என்று கண்ணன் திருவுள்ளம் பரத்வத்திலேயல்லாமல் ஸௌலப்$_4$யத்திலேயே ஊன்றியிருப்பது என்று அறிந்தவளாகையாலே "அறியாத பிள்ளைகளோம் அன்பினால் உன்தன்னைச் சிறுபேரழைத்தனவும் சீறியருளாதே" [திருப்பாவை 28] என்று பரத்வத்தைக் காட்டும் நாராயண நாமத்தை முதற்பாட்டில்

पिताऽसि लोकस्य चराचरस्य
त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।
न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो
लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव ॥ ४३ ॥

43. பிதா ऽஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய
த்வமஸ்ய பூஜ்யஶ்ச கு₃ருர்க₃ரீயாந்।
ந த்வத்ஸமோ ऽஸ்த்யப்₄யதி₄க: குதோ ऽந்யோ
லோகத்ரயே ऽப்யப்ரதிமப்ரப₄ாவ!॥

அப்ரதிமப்ரப₄ாவ — ஒப்பற்ற பெருமையுடையவனே! த்வம—நீ, அஸ்ய சராசரஸ்ய லோகஸ்ய—இந்த அசைவனவும் அசையாதனவும் அடங்கிய உலகுக்கு, பிதா அஸி—தந்தையாகிறாய், (ஆனகயாலே) (அஸ்ய—இவ்வுலகிற்கு), பூஜ்ய ச—வழிபடத்தக்கவனுமாகிறாய், க₃ரீயாந் கு₃ரு: ச—(தந்தையைவிடச்) சிறந்தவனான ஆசார்யனுகவுமாகிறாய், லோகத்ரயே அபி மூவுலகிலும், த்வத்ஸம: அந்ய: ந அஸ்தி—(கருணை முதலான எந்த கு₃ணத்தாலும்) உன்னை ஒத்தவன் வேறொருவன் இல்லை. அப்₄யதி₄க: குத:—உன்னைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவன் எப்படி இருக்கமுடியும்?

---

44. நீயுலவி நிற்கின்ற நீடுலகுக் கேய்ந்தபிதா
வாயுமா ராத்தியனும் வண்குருவு—மாயுமுனக்
கொப்பதுமீ தொன்றில்லை யுன்பெருமை மூவுலகிற்
செப்பவெதி ரில்லாய சிறந்து.

உன்பெருமை சிறந்து செப்ப எதிரில்லாய்—உன் பெருமைக்குச் சிறப்பான உவமை காட்ட உவமானமில்லாதவனே! நீ நீ, உலவி நிற்கின்ற நீடு உலகுக்கு ஏய்ந்த பிதா—

சொன்னதற்கு மன்னிப்பு வேண்டினுள் ஆண்டாள். பரத்வத்தைக் காட்டும் விஶ்வரூபத்தைக் கண்ட ப₄யத்தாலே கண்ணன் விரும்பியிருக்கும் எளிமையைச் சொல்லும் 'யாத₃வா' முதலான பத₃ங்களைக் கூறியதற்கு மன்னிப்பு வேண்டுகிறுன் அர்ஜுனன் என்னும் வாசி காணத்தக்கது. 41-42.

॥भा॥ अप्रतिमप्रभाव! त्वमस्य सर्वस्य चराचरस्य लोकस्य पिताऽसि। अस्य लोकस्य गुरुश्चासि ; अतस्त्वमस्य चराचरस्य लोकस्य गरीयान्—पूज्यतमः। न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोक-

---

அசைவனவும் அசையாதனவும் அடங்கிய நீண்டகாலம் இருக்கும் உலகிற்குப் பொருந்திய தந்தையாவாய், **வாயும் ஆராத்தியனும்**— தகுந்த வழிபடத்தக்கவனும் (நீயே), **வண் குருவும்**— தந்தையிலும் சிறந்த ஆசாரியனும் (நீயே), **ஆயும் உனக்கு** — ஆராயப்படும் உனக்கு, **ஒப்பது** — ஒப்பதோ, **மீது**—மிக்கதோ, **மூவுலகில்** — மூவகைப்பட்ட உலகில், **ஒன்று இல்லை** — எதுவுமில்லை.

---

43 'என் குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டுகிறேன்' என்கிறான் முன்னிரண்டு ஶ்லோகங்களில். 'உன்னை நான் மன்னிக்கவேண்டிய அவஶ்யமென்ன?' என்று கண்ணனுக்குத் திருவுள்ளமாகக் கொண்டு இனி இரண்டு ஶ்லோகங்களாலே கண்ணன் தன்னை மன்னிக்கவேண்டிய அவஶ்யத்தைக் காட்டுகிறான் அர்ஜுனன். (அப்ரதிமப்ரப$_{4}$ாவ) ஒப்பற்ற கருணையுடையவனே! மன்னிக்க வேண்டும் ப்ரகரணமாகையாலே இங்கு ப்ரப$_{4}$ாவஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் கருணா கு$_{3}$ணத்தையும், மன்னிப்பதற்கு வேண்டிய ஸௌலப்$_{4}$யம், வாத்ஸல்யம் முதலான மற்ற கு$_{3}$ணங்களையும் காட்டுகிறது ஶ்லோகத்தின் எஞ்சிய பகுதிகள் இப்பத$_{3}$த்தை விவரிக்கின்றன. (அஸ்ய சராசரஸ்ய லோகஸ்ய த்வம் பிதாஸி) இந்த அசைவனவும் அசையாதனவுமடங்கிய உலகுக்கு நீ தந்தையாகிறாய். தனயனின் பிழை பொறுத்தல் தந்தைக்குக் கடனன்றோ இந்தப் பிதாபுத்ரஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$த்தை நினைத்தே அடுத்த ஶ்லோகத்தில் 'பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸோடு$_{4}$ம் அர்ஹஸி'' என்கிறான் அர்ஜுனன். (பூஜ்ய ச) இப்படித் தந்தையாயிருக்கையாலே நீ இவ்வுலகிற்கு வழிபடத்தக்கவனுமாகிறாய். வழிபடுகின்றவனின் குற்றத்தை வழிபடத்தக்கவன் பொறுப்பது தக்கதன்றோ என்று கருத்து. (க$_{3}$ரீயாந் கு$_{3}$ரு: ச அஸி) உண்டாக்கின பிதாவைக் காட்டிலும் சிறந்த அறிவளித்த ஆசார்யனும் நீயே. ''உத்பாத$_{3}$க ப்$_{3}$ரஹ்ம பித்ரோ: க$_{3}$ரீயாந் ப்$_{3}$ரஹ்மத$_{3}$: பிதா [பிறப்பித்த தந்தைக்கும், ப்$_{3}$ரஹ்மோபதே$_{3}$ஶம் செய்த தந்தையான ஆசார்யனுக்கும் இடையே ப்$_{3}$ரஹ்மோபதே$_{3}$ஶம் செய்த தந்தையான ஆசார்யனே சிறந்தவன்] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. ஆகை

त्रयेऽपि—त्वदन्यः कारुण्यादिना केनापि गुणेन न त्वत्समोऽस्ति, कुतोऽभ्यधिकः ॥ ४३ ॥

யால இவவுலகனைததுககும மிகவும வழிபடத்தககவனும ஆசாாயனு யிருபபவனும நீயே எனறு கருதது ம்ஷியனின பிழை பொறுததல ஆசாாயனுககே கடமை எனறு உணாததபபடுகிறது "ம்ஷ்ய ஸதேऽஹம" [கீ3தை 2-7] எனறு தொடககததிலேயே சொனனு னனரே "கருணை முதலான இககு3ணங்களில எனனை ஒததவனே, மிககவனே இருககலாமே, அவாகளை நீ அடையலாமே" எனறு கண்ணனுககுக கருததாககொணடு ஸலோகததின பிறபாதியைக கூறுகிருனஅாஜுனன—(லோகதரயேऽபி அநய: தவதஸம ந அஸதி) மூவுலகிலும வேறெருவன உனனை ஒததவனிலலை கருணை முதலான எந்த ஒரு கு3ணததாலும உனககு நீயே ஒபபாவாய எனறு கருதது. லோகதரயமப3த3ம கருதகம, அகருதகம, கருதகாகருதகம என்னும மூனறுவகை உலகஙகளைக குறிககிறது நைமிததிக பரள யததில அழியும பூ4, பு4வ, ஸுவ எனனும மூன்று உலகஙகளும க்ருதகம எனபபடும. நைமிததிகபரளயததில அழியாமலிருககும ஜந, தப, ஸதயம எனனும் மூனறு லோகஙகளும அகருதகம எனபபடும. அப்போது அழிநதும அழியாமலுமிருககும மஹாலோகம கருதகா கருதகம எனபபடும அனறிககே "லோகயதே அநேந இதி லோக" எனற வயுதபததியால மறற பரமாணஙகளால அறியபபடாத அாத த2ஙகளை அறிவிககும வேத3ததை லோகமப3த3ம குறிககிறது எனறு கொணடு, லோகதரயமப3த3ம ருக3 யஜுஸ ஸாமஙகளாகிற மூன்று வேத3ஙகளைக குறிபபதாகக கொளளலாம. (அப4யதி4க: குத) உனககு ஒததவனே இலலாதபோது உனககு மேறபடடவன் எபபடி இருககமுடியும? உனககு மேறபடடவன இல்லை என்பது கிமபுநாநயாயஸித்3த4ம. 'அபரதிமபரப4ாவ' என்ருலே இவ னுடைய பெருமை எவவுலகிலும ஒப்பறறது எனறு ஸித்3தி4ககு மாகையாலும், இநத லீலாவிபூ4தியிலேயே பிரமன ம்ஷிவன் முதலான வர்களை எமபெருமானை ஒததவராகவும மிககவராகவும கூறுவார் உளாாகையாலும், "லோகத்ரயேऽபி அபரதிமபரப4ாவ" என்று கூட்டாமல், "லோகதரயேபி தவதஸம அஸயோ ஙாஸதி அப்4யதி4க குத" என்று கூட்டிப்பொருள கொள்ளபபடடது. "த்வத்3ஸய, குத" என்னும் பத3ஙகளாலே—படைககபபடுபவாகளாக வும், ரக்ஷிககபபடுபவாகளாகவும, ஸமஹரிககபபடுபவாகளாகவும, கர்மவமப்படடவர்களாகவும, காணிலும உருபபொலாதவாகளாகவும,

செவிககிறுத கீரததியாராகவும், பேணிலும் வரநதர மிடுககிலாத தே$_3$வராகவும, எமபெருமானேக காட்டிலும வேறுபட்டவாகளாகவும, வேத$_3$ஶாஸதரஙகளில ஸுபரஸித்$_3$த$_4$ரான பிரமன, ஶிவன முதலான தே$_3$வர்கள் எமபெருமானை ஒததவாகளோ? மிககவாகளோ? எனறு ஐயமுறவும தகாதவாகள எனறு உணாததபபடுகிறது. **"ஹிரணய க$_3$ாபப$_4$ஸ ஸமவாததாக$_3$ரே"** [யஜு 4-1 8-31] **"அஜஸய நாப$_4$ாவ த$_4$யேகமாபபிதம"** [யஜு 4 6-2 8] **"யத$_3$ா தமஸதநந தி$_3$வா ந ராதரி ந ஸநந சாஸத ஶிவ ஏவ கேவல"** [ஶவே 4-18] முதலான ஜக$_3$த காரணபபொருளேக குறிககும வேத$_3$வாகயஙகளில ஹிரணய க$_3$ாபப$_4$ அஜ ஶப$_3$த$_3$ஙகளால பிரமனுககும, ஶிவஶப$_3$த$_3$ததால ஶிவ னுககும மேலெழுநதவாரியாகப பாாககுமபோது ஜக$_3$தகாரணதவம உணடு எனறு தோறறுகையாலே, 'இவர்களும ஜக$_3$தகாரணனை நாராயணனேடு ஒததவாகளோ? அலலது மிககவர்களோ?' எனறு மந்த$_3$மதிகள ஐயமுற இடமுணடாயினும, **"ஆகாஶஸதலலிஙகா$_3$த"** [ப$_3$ர ஸூ 1-1 23] எனனும ஸூதரததில ஆகாஶஶப்$_3$த$_3$மும, **'பராணஸதத$_2$ாநுக$_3$மாத'** [ஷை 1-1-29] எனனும ஸூதரததில ப்ராணஶப$_3$த$_3$மும ஜக$_3$தகாரணபபொருளேக குறிதது வேத$_3$ாநத வாகயஙகளில வழஙகபபட்டிருநதபோதிலும, இவையெல்லாம பரம பொருளாக முடியாதாகையாலே, **"ஶாஸதர த$_3$ருஷ்டயா தூபதே$_3$ஶோ வாமதே$_3$வவத"** [ஷை 1-1 31] எனனும ஸூதரததிறபோலே, ஆகாஶததுககும, பராணனுககும அநதாயாமியான பரமாதமாவையே அநதநத ஶப$_3$த$_3$ஙகள சொலலுகினறன எனறே, **"ஸாக்ஷாத$_3$பய விரோத$_4$ம ஜைமினி"** [ஷை 1-2-29] எனனும ஸூதரததில சொலலியபடி ஆகாஶபராணாதி$_3$ ஶப$_3$த$_3$ஙகளை வயுதபததியாலே பரமாதம விஷய மாகக கொளளவேணடுமெனறே காட்டியதுபோலே இநத வாகயஙக ளுககும ஹிரணயக$_3$ாபப$_4$ஶிவாதி$_3$ ஶப$_3$த$_3$ஙகள வயுதபததியாலே நாராயணனேக குறிககினறன எனறே, அலலது பிரமனுககும ஶிவனுக கும அநதாயாமியான நாராயணனேக குறிககினறன எனறே பொருள் கொள்வதே ஸர்வஶாக$_2$ாபரதயநயாயததாலும, ஸாவவேத$_3$ாநதபரதயய நயாயததாலும பொருநதுகிறது இபபடி எலலா வேத$_3$வாகயஙகளேயும் முனனுககுபபின் முரணிலலாது பொருளகொள்ளுமபோது, ஆகாஶம், பராணன, ப$_3$ரஹ்ம, ஆதமா, இநத$_3$ரன, ஶிவன, ஹிரணய க$_3$ாபப$_4$ன, அஜன, முதலான ஜக$_3$தகாரணபபொருளேககூறும் ஶப$_3$த$_3$ஙகள **"ஏஷ ஸர்வபூ$_4$தாநதராதமா அபஹதபாபமா தி$_3$வயோ தே$_3$வ ஏகோ நாராயண"** [ஸுப$_3$ால 7] [எலலா பூ$_4$தஙகளுககும் அநதராதமாவாய, பாபமறறவனுய, பரமபத$_3$ததில எழுநதருளியிருப பவன இநத நாராயணனுகிற தே$_3$வன ஒருவனே] **"ஏகோ ஹவை

तस्मात्प्रणम्य प्रणिधाय कायं
प्रसादये त्वामहमीशमीड्यम्।
पितेव पुत्रस्य सखेव सख्युः
प्रियः प्रियायार्हसि देव सोढुम्॥ ४४॥

44. தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணித$_4$ாய காயம்
ப்ரஸாத$_3$யே த்வாமஹமீஶமீட$_3$யம் ।
பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகே$_2$வ ஸக்$_2$யு:
ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தே$_3$வ ஸோ$_4$டு$_4$ம் ॥

தஸ்மாத்—முற்கூறிய காரணத்தால், **ஈஶம்**—அனைவரையும் நியமிப்பவனும், **ஈட்$_3$யம்**—அனைவராலும் துதிக்கத் தக்கவனுமான **த்வாம்**—உன்னை, **அஹம்**—நான், **ப்ரணம்ய**—வணங்கி, **காயம் ப்ரணித$_4$ாய**—உடலை ஒடுக்கி நின்று, **ப்ரஸாத$_3$யே**—அருள வேண்டுகிறேன். **தே$_3$வ**—தேவனே!, **பிதா புத்ரஸ்ய இவ**—தந்தை மகனுடைய குற்றத்தைப் போலவும், **ஸகா$_2$ ஸக்$_2$யு: இவ**—நண்பன் நண்பனுடைய குற்றத்தைப் போலவும், **ப்ரிய:**—எனக்கு இனியவனான நீ, **ப்ரியாய**—உனக்கு இனியவனான என்னுடைய குற்றத்தையும், **ஸோடு$_4$ம் அர்ஹஸி**—பொறுத்தருள வேண்டுகிறேன்

நாராயண ஆஸீத் ந ப்$_3$ரஹ்மா நேஶாந:" [மஹோபநிஷத் 1 1] [ப்ரளயகாலத்தில் நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான். பிரமனுமில்லை சிவனுமில்லை] முதலான வாக்யங்களிலே ஸர்வாந்தர்யாமியாகவும் தாழ்வுகளற்றவனாகவும் கூறப்படும் ஜக$_3$த்காரணப் பொருளான நாராயணனிடத்திலேயே முடிந்து நிற்கையாலே, பிரமன், சிவன் முதலானோரை நாராயணனோடு ஒத்தவராகவோ, மிக்கவராகவோ எண்ணுவதற்கு இடமேயில்லை என விளங்குகிறது 'அப்ரதிமப்ரப$_4$ாவ' என்றதாலே—கருணை முதலான ஒவ்வொரு கு$_3$ணத்தாலேயே இவனை ஒத்தவரில்லாதபோது, அளவற்ற ஸகல கல்யாண கு$_3$ணங்களாலும், ஜக$_3$த்காரணத்வம், மோக்ஷப்ரத$_3$த்வம் முதலானவற்றாலும் இவனை ஒத்தவரோ மிக்கவரோ எவருமேயில்லை என்பது தெளிவு. இந்த ச்லோகத்தால—ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஒன்றென்பது, தே$_3$வதைகள் அனைவரும் ஒன்றென்பது. மும்மூர்த்திகளும் ஒத்தவா

॥ भा ॥ यस्मात् त्वं सर्वस्य पिता, पूज्यतमो गुरुश्च, कारुण्यादि-
गुणैश्च सर्वाधिकोऽसि ; तस्मात् त्वामीशमीड्यं प्रणम्य प्रणिधाय

45 **ஆதலா னினவணஙகி யாஙகுடலந தானொடுககி**
மீதுகப்பிப பானிரபபன் மேலிறையா—வோதுமுனைத்
தாதை மகறகுச சகிசகிககன பறகனபண
போது நலமபோற பொறு.

ஆதலால்—முறகூறிய காரணததால, **மேல் இறையா ஓதும உனை**—அனைவரையும் நியமிககும மேலான இறைவ ஞெக வேத₃ங்சள ஓதும உனனை, **மீது உகபபிப்பான**—மிகவும் உகககச செயவதறகாக, **நின வணங்கி**—உனனை வணங்கி, **ஆஙகு**—வணஙகியவுடன, **உடலம் தான ஒடுக்கி**—உடம்மை ஒடுக்கிககொண்டு, **இரபபன**—யாசிபபேன, **தாதை மகற்கு போல்**—தநதை மகனின குற்றத்தைபபோலவும, **சகி சகிககு போல**—தோழன தோழனுடைய குறறததைப போலவும, **அன்பன்**—என்னிடம் அனபுடைய நீ, **அன்பறகு**—உனனிடம அனபுடைய என குற்றததை, **போதுநலம**—மிகக கருணையால, **பொறு**—பொறுத்தருள்வாய

எனபது, ஒருவரே எனபது, மும்மூர்த்திகளுககு மேறபட்ட ஒனறு பரமபொருள் எனபது முதலான பக்ஷங்கள் நிரஸிககப்பட்டன என அறியததககது. 43.

44 சென்ற ஶ்லோகததில கூறியபடி ஒழிககவொண்ணாத உற விருககையாலே, ஒழிககவொண்ணாத உறவையுடைய தந்தை தனயனுடைய குறறததைப்போலவும, நணபன நணபனுடைய குறறததைப போலவும, இனியவனுன தன குறறததை இனியவனுன கண்ணன பொறுததருளவேண்டுமென்கிருன சென்றஶ்லோகமும, இநத ஶ்லோகமும ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரராலே ஶரணாக₃திக₃த்₃யததில ஶரணமடையும பரகரணத்தில் ஸவவாகயமாக அனுஸந்தி₄ககபபட்டன பெரியவாசசான் பிள்ளையாலே ப்ரகரணபே₄த₃ததைத திருவுள்ளத்தில் கொணடு ரஸக₄னமான சில அாதத₂பே₄த₃ங்களும காட்டபபட்டன இனி ஶ்லோகத்தின் பொருளைக காணபோம் (தஸ்மாத) ஆகையால முன ஶ்லோகததில நீ அனைவருககும பிதா என்றும் மிகவும வழிபடத

च कायं प्रसादये; तथा कृतापराधस्यापि पुत्रस्य, यथा च सख्युः प्रणामपूर्वं प्रार्थितः पिता वा सखा वा प्रसीदति; तथा त्वं परमकारुणिकः प्रियः प्रियाय मे सर्वं सोढुमर्हसि ॥ ४४ ॥

தகக ஆசாரயன எனறும, கருணை முதலான கு₃ணஙகளாலே அனைவரிலும பெரியவன எனறும கூறினேன அககாரணததாலேயே உனனைக கருணைவேணடி ஶரணமடைகிறேன எனறு கருதது. (தவாம ஈஶம ஈட₃யம பரணமய பரஸாத₃யே) அனைவரையும நியமிககும இறைவனும, அனைவராலும துதிககததககவனுமான உனனை மனனிபபு வேணடி ஶரணமடைகிறேன "பரணமய பரஸாத₃யே" எனறது "ப்ரஸாத₃ாதத₂ம பரணமாமி" எனறபடியாய, அாஜுனன மனனிபபு வேணடி ஶரணமடைநததைக குறிககிறது. நமஶப₃த₃மும, ஶரணஶப₃த₃மும *ஸத₂ாந பரமாணததாலே ஒரே பொருளைக குறிபபவை எனறு நிாணயிககபபடடிருககிறதனறோ. (பரணித₄ாய காயம) எனறு தன உடலை ஒடுககியிருப்பதைக கூறுகிறது. இஙகு காயிகமான செயலைச சொனனது 'யத₃தி₄ மநஸா த₄யாயதி, தத₃வாசா வத₃தி, தத காமணா கரோதி" [யஜுர் 6-1-7-38] [எதை ஒரு மனிதன மனததால சிநதிககிறானோ அதையே வாககால கூறுகிறான, அதையே செயலால செயகிறான] எனகிறபடியே முககரணஙகளாலும அாஜுனன பரபததி செயததைக காடடு கிறது "தஸமாத, அஹம" எனனும பத₃ஙகளாலே ப்ரபநநனுககு இருககககூடிய ஆநுகூலயஸஙகலபம முதலான தனமைகளை தனனிடம இருபபது காடடபபடடது சென்ற ஶலோகததில கருணை முதலான கு₃ணஙகளும, இஙகு "ஈஶம" எனறு ஜஞானம, ஶகதி முதலான கு₃ணஙகளும உணாததபபடுகையாலே, ஶரணமடையபபடும கணணன ஶரணாக₃தனை ரகஷிககலாமபடியான ஸமாதத₂னாகவும் காருணிகனாகவும இருககினறமை காடடபபடடது.

---

*"க₃ச்ச₂த₄வமேநம ஶரணம ஶரணயம புருஷர்ஷப₄ா" [ப₄ார-ஆரணய] [புருஷா தலைவாகளே! இககணணனை ஶரணமடையுஙகள] எனறு மாாககணடே₃யா பாணட₃வாகளுககு உபதே₃ஶிககு, அவாகள ஶரணமடைநததைக காடடும ஶலோகததில, 'நமஶசகருா ஜநாாத₃நம" எனறு ஶரணஶப₃த₃ ஸத₂ாநததில நமஶப₃த₃ததை இடடிருககையால, இரு ஶப₃த₃ஙகளும ஸத₂ாநப்ரமாணததால ஒரே பொருளுடையவை எனறபடி.

இனி உத்தராரத்த₄த்தாலே சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட உறவை முன்னிட்டுக்கொண்டு அதற்கு முன் இரண்டு ஶ்லோகங்களிலே கூறிய அபசாரங்களுக்கு க்ஷாமணம் வேண்டுகிருன். (பிதேவ புத்ரஸ்ய) "பிதாஸி லோகஸ்ய" என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டபடி நீ அனைத்துலகுக்கும் தந்தையாகையாலே, மகன் குற்றத்தைச் செய்தாலும் தந்தை அவன் குற்றத்தைப் பொறுப்பது போலே எனக்கு இயற்கைத் தந்தையான நீ என் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும். "பிதா நாராயண:" [ஸுபா₃ல] என்று இவ்வுறவு உபநிஷத்திலும் ஓதப்பட்டதன்றே. (ஸகே₂வ ஸக₂யு:) குற்றம் செய்தவனுயினும் நண்பனுடைய குற்றத்தை நண்பன் பொறுப்பதுபோலே எனக்கு நண்பனை நீ பொறுத்தருளவேணும். "ஸுஹ்ருத் நாராயண:" [ஸுபா₃ல] என்று இவ்வுறவு உபநிஷத்திலும் ஓதப்பட்டதன்றே. "குற்றம் செய்தபின் அதற்கு அனுதாபமும் மன்னிப்புவேண்டி பிராரத்த₂னையும் இல்லாவிட்டால் எப்படி மன்னிப்பது?" என்று கண்ணனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிருன்—(ப்ரிய ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ ஸோடு₄ம்) நான் அனுதாபத்துடன் மன்னிப்புவேண்டி அடிவணங்கி உடலையொடுக்கிப் பிரார்த்தி₂த்தே னகையால் உனக்கு இனியனுகவே இருக்கிறேன் நீயும் எனக்கு இனியவனுயிருக்கிருய். ஆகையால் அடிவணங்கிப் பிரார்த்தி₂க்கப்பட்ட தந்தையைப்போலவும் நண்பனைப்போலவும் என்னுடைய எல்லாக் குற்றங்களையும் பொறுத்தருளவேணும் "செய்கிற தப்பைச் செய்து விட்டு அடிவணங்கிப் பிரார்த்தி₂ப்பதால் மாத்திரம் மன்னித்துவிட முடியுமோ?" என்று கண்ணனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிருன்—(தே₃வ) நீ பரமகாருணிகனன்றே. ஆகையால் என் குற்றத்தை மன்னித்தே தீரவேண்டும் "அப்ரதிம ப்ரபா₄வ" [43] என்னும் பத₃ம் போலே இங்கு தே₃வஶப்₃த₃மும் பரத்வ பலத்தாலே கருணை, வாத்ஸல்யம் முதலான மன்னிப்பதற்கு உறுப்பான கு₃ணங்களையுடையவன் என்று காட்டுகிறது இந்த ஶ்லோகத்தையும் முந்தின ஶ்லோகத்தையும் எம்பெருமானர் ஶரணாக₃திக₃த்₃யத்தில் எல்லாவற்றையும்விட்டு எம்பெருமானைச் சரணம் பற்றின இடத்திலே 8 வது, 9-வது சூர்ணைகளாக அனுஸந்தி₄க்கிருர். மேலே 10, 11-வது சூர்ணைகளில் தாம் செய்த அபசாரங்கள், அதற்குக் காரணமான விபரீதாசாரம் முதலானவற்றைப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகிருர். ஆகையால் 9-வது சூர்ணையில் அவர் க்ஷாமணம் வேண்டியது அபசாரங்களையும் விபரீதாசாரங்களையும் தவிர்ந்த வேருென்றைப்பற்றி

अदृष्टपूर्वं हृषितोऽस्मि दृष्ट्वा भयेन च प्रव्यथितं मनो मे।
तदेव मे दर्शय देव रूपं प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ ४५ ॥

45. **அத்₃ருஷ்டபூர்வம் ஹ்ருஷிதோ ऽஸ்மி த₃ருஷ்ட்வா**
ப₄யேந ச ப்ரவ்யதி₂தம மநோ மே ।
ததே₃வ மே த₃ர்ஶய தே₃வ ரூபம்
ப்ரஸீத₃ தே₃வேஶ ஜக₃ந்நிவாஸ ॥

தே₃வ!—பரமகாருணிகனே! **தே₃வேஶ**—(பிரமன முதலான) தே₃வர்களுக்கும் ஈஶனே!, **ஜக₃ந்நிவாஸ**—உலகனைத்துக்கும் ஆத₄ாரமாயிருப்பவனே! **அத₃ருஷ்டபூர்வம**—இதுவரை காணப்படாத உன அத்யத்₃பு₄தரூபத்தை, **த₃ருஷ்ட்வா**—கண்டு, **ஹ்ருஷித அஸ்மி**—ஆனந்த₃முடையவனாயிருக்கிறேன் **ப₄யேந**—(அத்யுக்₃ரமான அந்த உருவத்தைக் கண்ட) ப₄யத்தினால், **மே மந.**—எனது நெஞ்சு, **ப்ரவ்யதி₂தம் ச**—கலங்கியுமிருக்கிறது, (ஆகையால்), **தத் ரூபம ஏவ**—(விஶ்வரூபத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்கு) முன்னால் உள்ள அருள்பொழியும உருவத்தையே, **மே த₃ர்ஶய**—எனக்குக் காட்டுவாயாக. **ப்ரஸீத₃**—அருள புரிவாயாக

யதேயாகவேண்டும். அது யாதென்று ஆராயும்போது, 6-வது சூர்ணை முதல செய்யப்பட்ட ஶரணாக₃திக்காக க்ஷாமணம வேண்டுகிறார் என்றே கொள்ளவேண்டும், ஆழ்வார (2 3 4) திருவாய்மொழியிலும, ஆளவந்தார 'மம நாத₂" [ஸ்தோ-ர 53] என்ற ஶ்லோகத்திலும இதைச செய்தனரன்றோ. க₃த்₃யத்தில இந்த ப்ரகரணபே₄த₃த்தைத் திருவுள்ளமபற்றியே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அவ்வண்ணமாக வ்யாக்₂யானம் செய்தார ப₄ாஷ்யகாரர் ஆழ்வார்கள் வழிவந்தவராகையாலே நாயகீப₄ாவத்தை உடையவர் என்னும திருவுள்ளத்தாலே, இந்த அர்த்த₂ஸ்வாரஸ்யத்தைக் கருதி ஶப₃த₃த்தை நலிந்து "ப்ரிய ப்ரியாயா" [காதலன காதலியின் குற்றத்தைப் பொறுப்பதுபோலே பொறுத்தருளவேணும்] என்று ஸந்தி₄பிரித்துப் பொருள்கொண்டார பெரியவாச்சான்பிள்ளை அர்ஜுனன அத்தகைய நாயகீப₄ாவத்தை உடையவன அல்லாமையாலும், அவன 'யாத₃வா! நண்பனே!' என்று தான கூப்பிட்டதற்கே மன்னிப்பு வேண்டுகிறுகையாலும இங்கு அவ்வண்ணம பொருள்கொள்ளவேண்டிய அவஶ்யமில்லை 44

॥ भा ॥ अदृष्टपूर्वमत्यद्भुतमत्युग्रं च तव रूपं दृष्ट्वा हृषितोऽस्मि—प्रीतोऽस्मि। भयेन प्रव्यथितं च मे मनः। अतस्तदेव

46. முன்காணா வவ்வடிவை முற்றுங்கண் டுற்றுகப்ப
னின்காத லுண்ணடுங்கு மென்பயத்தா—னன்கார
மேவல வடிவினையே மீண்டெனக்குக் காட்டியரு
டேவே சகத்திருப்பே சேர்ந்து.

தேவே' — பரமகாருணிகனே! **சகத்திருப்பே** — அனைத்துலகுக்கும் ஆத₄ாரமாயிருப்பவனே! **முன் காணா அவ்வடிவை** — இதுவரையில் காணப்படாத அந்த விஶ்வரூபத்தை, **முற்றும் கண்டு**—முழுவதும் கண்டு, **நின் காதல் உற்று** — உன்னிடம் அன்புபூண்டு, **உகப்பன்**— ஆனந்த₃ம் அடைவேன், **பயத்தால்**—(கடுமையான உருவத்தைக் கண்ட) ப₄யத்தாலே, **என் உள்**—எனது நெஞ்சு, **நடுங்கும்**—நடுக்கத்தை அடையும், **மேவல் வடிவினையே**— (விஶ்வரூபத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்கு முன்) பொருந்தியிருந்த அழகிய வடிவையே. **மீண்டு சேர்ந்து**—மறுபடியும் அடைந்து, **எனக்கு**—எனக்கு, **நன்கு ஆர காட்டி அருள்**—நன்றாகவும் பரிபூரணமாகவும் காட்டியருள்வாயாக

45. விஶ்வரூபத்தைக் கண்டதால் உகப்போடு ப₄யமும் விளைகையால், 'உகப்பையே விளைக்கும் பழைய உருவையே காட்டியருளவேணும்' என்று வேண்டுகிறான் அர்ஜுனன். (அத₃ருஷ்டபூர்வம்) ஏற்கனவே காணப்பட்ட உருவம் ஆஶ்சர்யமாயிருப்பதுண்டு. இது ஆஶ்சர்யமாகவும் ஏற்கனவே காணப்படாததாகவுமிருப்பதால் அத்யத்₃பு₄தமாயிருக்கிறது (த்₃ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷிதோஸ்மி) ஆகையால் அதைக்கண்டு அன்பும் ஆனந்த₃மும் உடையவனாயிருக்கிறேன் நான் (அத₃ருஷ்டபூர்வம் த₃ருஷ்ட்வா) உலகில் காணப்படும் சூரியன் முதலான கடுமையான உருவங்களைக் காட்டிலும் மிகக் கடுமையானதாய் இதுவரை காணப்படாததாயிருக்கையாலே அத்யுக்₃ரமான உன் உருவைக்கண்டு. (ப₄யேந மே மந ப்ரவ்யதி₂தம் ச) ப₄யத்தினால் என் மனம் நடுக்கத்தையும் அடைகிறது. "**ஆக்₂யாஹி மே கோ ப₄வாந் உக்₃ரரூப**" [31] என்று இவனே இவ்வுருவத்தைப் பார்த்துக் கூறியிருக்கிறானன்றோ. இனி ஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியாலே 'உகப்போடு

तव सुप्रसन्नं रूपं मे दर्शय। प्रसीद देवेश जगन्निवास—मयि प्रसादं कुरु, देवानां ब्रह्मादीनामपीश, निखिलजगदाश्रयभूत ॥ ४५ ॥

किरीटिनं गदिनं चक्रहस्तमिच्छामि त्वां द्रष्टुमहं तथैव।
तेनैव रूपेण चतुर्भुजेन सहस्रबाहो भव विश्वमूर्ते॥ ४६ ॥

46. கிரீடிநம் க$_3$தி$_3$நம் சகரஹஸத-
மிச்ச$_2$ாமி தவாம த$_3$ரஷடுமஹம் ததை$_2$வ।
தேநைவ ரூபேண சதுாபு$_4$ஜேந
ஸஹஸ்ரபா$_3$ஹோ ப$_4$வ விஶவமூர்ததே ॥

நடுககதததையும விளைககும விஶவரூபததை மறைததுககொணடு உகபபையே விளைககும பழைய உருவைககாடடியருளவேணும' எனறு பிராாததிககிருன அாஜுனன (தத ரூபம ஏவ மே த$_3$ாஶய) ஏறகனவேயுளள மிக அழகிய உருவததையே பரபனனனுன எனககுக காடடுவாயாக. (பரஸீத$_3$) உனனுடைய நிாஹேதுக கருபையாலேயே இதைச செயயவேணடும அபபடிபபடட நிாஹேதுக கருபையை உடையவனே? எனில (தே$_3$வ) பரமகாருணிகனனறே நீ. சென்ற ஶலோகததிறபோலே இஙகும தே$_3$வஶப$_3$த$_3$ம பரமகாருணிகன எனறு பொருளபடுகிறது. 'தே$_3$வாகள எனறு பெயர் படைததவாகள பிரமன முதலான மறறும சிலரும இருககிறுர்களே' எனறு கருததாககொணடு கூறுகிறுன—(தே$_3$வேஶ) பிரமன முதலான தே$_3$வாககளுககும ஈஶனே! அவாகள உன ஸஙகலபததாலேயே தே$_3$வாகள ஆனவாகளாகையாலே அவாகளுடைய கருணை அளவுபட்டது, அவாகளுககும தலைவனுய நிறைநத தே$_3$வததனமையுடையவனுன உனனுடைய கருணையே அளவறறது "தமீஶவராணும பரமம மஹேஶவரம தம தே$_3$வதாநாம பரமம சதை$_3$வதம" [ஶவே 6 7] [ஈஶவராகளுககும மேலான ஈஶவரனும தே$_3$வாகளுககும மேலான தே$_3$வனுமான அவனை] எனறு உபநிஷததும ஓதிறறனறே. நான கருணைகாடடவேணடிய அவஶயம எனன? எனில—(ஜக$_3$ந்நிவாஸ) உலகுககெலலாம ஆத$_4$ாரமாயிருபபவனனறே நீ, நீ கருணை காடடாவிடில இவவுலகிறகு வேறு புகல ஏது? எனறு கருதது. "ததரைகஸத$_2$ம ஜக$_3$த கருதஸநம ரவிப$_4$கதம அநேகதா$_4$" [13] எனறு இவன ஜக$_3$நநிவாஸனுயிருபபதை நேரே கணடவனனறே அாஜுனன

ஸஹஸ்ரபா₃ஹோ! — எண்ணிறந்த கைகளையுடையவனே! **விஶ்வமூர்த்தே!** — உலகனைத்தையும் உடலாகக் கொண்டவனே! **தத₂ா ஏவ**—முன்னைய வண்ணமே, **கிரீடிநம**—ஒரே கிரீடத்தையுடையவனாய **க₃தி₃நம்**—க₃தை₃யையுடையவனாய், **சக்ரஹஸ்தம்** — சக்கரத்தைக் கையிலேந்தியவனாய **த்வாம**—உன்னை, **அஹம**—நான, **த்₃ரஷ்டும் இச்ச₂ாமி** - காண விரும்புகிறேன **தேந ஏவ**—முன்பிருந்த தான, **சதுர்பு₄ஜேந ரூபேண**—நாலு திருக்கைகளையுடைய திருமேனியோடு கூடியவனாக, **ப₄வ**—ஆவாயாக

---

47. நீணமுடியுந் தண்டுடனே நேமியுஞ்சே ருன்னைநான்
காணலுற்றிங் கப்படியே காதலிப்பன்—பூண்மருவு
மந்நான்கு தோளுருவோ டாயிரந்தோ ளவ்வுருவா
மன்னுநீ மன்னு மகிழ்ந்து.

ஆயிரம் தோள அவவுருவா! — கணக்கற்ற தோளகளையுடைய விஶ்வரூபத்தையுடையவனே! **மன்னு!** — (உலகனைத்துக்கும) அரசனே! **அப்படியே**—முன்னையவண்ணமே, **நீள் முடியும** — ஒரே நீண்ட முடியும், **தண்டுடனே** — க₃தை₃யோடு, **நேமியும் சேர**—சக்கரமும் சேர்ந்துள்ள (திருக்கைகளையுடைய), **உன்னை**—உன்னை, **நான**—நான், **இங்கு காணல் உற்று**—இவவிடத்திலேயே காணவிரும்பி, **காதலிப்பன**—அன்பு பூண்டிருப்பேன், **பூண் மருவும அந்நான்கு தோள உருவோடு**—ஆப₄ரணங்கள அணிந்த அந்த நான்கு தோளகளையுடைய திருமேனியோடு, **நீ மகிழ்ந்து மன்னு** - நீ உகப்புடன காட்சி அளிப்பாய்

---

46. **சென்ற ஶ்லோகத்தில** சொல்லப்பட்ட அழகிய உருவை விவரிக்கிறான இதில. (ஸஹஸ்ரபா₃ஹோ) கணக்கற்ற திருக்கைகளையுடையவனே! ஸஹஸ்ரஶப்₃த₃ம 'கணக்கற்றது' என்னும பொருளை உடையது (விஶ்வமூர்த்தே) உலகனைத்தையும உருவமாகக்கொண்டவனே! இவவிரண்டு விளிகளும அப்போது காட்சிதரும விஶ்வ

॥भा॥ तथैव पूर्ववत् किरीटिनं, गदिनं, चक्रहस्तं त्वां द्रष्टुमिच्छामि। अतस्तेनैव पूर्वसिद्धेन चतुर्भुजेन रूपेण युक्तो भव। सहस्रबाहो विश्वमूर्ते—इदानीं सहस्रबाहुत्वेन विश्वशरीरत्वेन दृश्यमानरूपस्त्वं तेनैव रूपेण युक्तो भवेत्यर्थः॥ ४६॥

श्रीभगवानुवाच—

मया प्रसन्नेन तवार्जुनेदं रूपं परं दर्शितमात्मयोगात्।
तेजोमयं विश्वमनन्तमाद्यं यन्मे त्वदन्येन न दृष்टपूर्वम्॥ ४७॥

ரூபததைக குறிககினறன. இவவுருவம ப₄யததோடு கலநத உகபபை விளைககையாலே, இவன காணவிருமபும உகபபையே விளைககும உருவை விரிவாக வாணிககிறான — (கிரீடிநம) ஒரே கிரீடததை உடையவனுய. விஶவரூபததில கணககறற தலைகளில கணககறற கிரீடஙகள இருபபதை வேறுபடுததுகிறது (க₃தி₃நம) ஒரே க₃தை₃யை உடையவனுய விஶவரூபததில கணககறற க₃தை₃களை ஏநதியிருப்பதை வேறுபடுததுகிறது (சகரஹஸதம) ஒரே சககரததைத திருக்கையில ஏநதியிருபபவனுய விஶவரூபததில கணககறற சககரஙகளை ஏநதியிருபபதை வேறுபடுததுகிறது. (தவாம அஹம தத₂ா ஏவ த்₃ரஷ்டும இசச₂ாமி) உனனை நான முனனையவணணமே காணவிருமபுகிறேன. இஙகு க₃தை₃யையும, சககரததையும சொனனது ஶஙக₂ம, ஶாரங்க₃ம, நாநத₃கம எனனும மறற ஆயுத₄ஙகளுககும உபலக்ஷணம. விஶவரூபததிறபோலே கணககறற ஆயுத₄ஙகளை த₄ரிததது அபபூசசி காட்டாமல, எனககு ஆப₄ரணமாகக காட்சியளிககும கூராராழி வெணசஙகையும, கோலாநத நெடும சாரஙகம கொடுநதணடு கொறற ஒள்வாளையும் உடையவனுக உருவெடுககவேணும எனறு கருததது. (தேநைவ சதுர்பு₄ஜேந ரூபேண ப₄வ) முன இருநத திருமேனிபோனறதான நானகு தோளகளையுடைய திருமேனியோடு கூடியவனுகக காட்சியளிபபாயாக. கணககறற தோளகளையுடைய விஶவரூபததை வேறுபடுததுகிறது இப்போது கணககறற தோளகளோடும் ஆயுத₄ஙகளோடும காட்சி அளிககும் நீ விரைவில நாலதோளமுதாய ஆப₄ரணமாகப பொலியும ஒணசங(கு) கதை வாளாழியோடும குனிசாரஙகததோடும காட்சி அளிககவேணடும எனறு கருததது. 46.

ஸ்ரீப₄க₃வான் உவாச—

47. மயா ப்ரஸந்நேந தவார்ஜுநேத₃ம
ரூபம பரம த₃ர்ஶிதமாத்மயோக₃ாத் ।
தேஜோமயம விஶ்வமநந்தமாத₃யம்
யநமே தவத₃நயேந ந த₃ருஷ்டபூர்வம ॥

ஸ்ரீப₄க₃வாந உவாச — ஸ்ரீப₄க₃வான கூறினன அர்ஜுந — அர்ஜுன! **தேஜோமயம்**—ஒளிக்குவியலாயிருப்ப தாய, **விஶ்வம**—உலகனைததையும வியாபிததகாய, **அநந் தம**—அளவற்றதாய, **ஆத₃யம**—(என்னையொழிநத) அனைத் துக்கும ஆதி₃யாயிருப்பதாய, **த்வத₃ந்யேந**—உன்னைததவிர வேறு எவராலும், **ந த்₃ருஷ்டபூர்வம்**—காணப்படாததாய, **யத் இத₃ம் மே பரம்ரூபம (தத)**—என்னுடைய மேலான இந்த விஶ்வரூபம யாதொன்றுண்டோ அது, **ஆத்மயோக₃ாத்**— என்னுடைய ஸதயஸங்கலபச சோததியாலே, **ப்ரஸந்நேந மயா**—உகநத என்னாலே, **தவ**—என அன்பனான உனக்கு, **த₃ர்ஶிதம்**—காட்டப்பட்டது

---

48. ஈதுரைக்கப பார்த்த னிறையுரைத்தா னென்னுகப்பான்
மீதுனக்குக் காட்டினேன் மேலுருவந்—தீதிலொளி
சேரனந்த மாதியாஞ் சீருருவை நின்னொழிந்தா
ரார்இதனைக காணபா ரமர்ந்து.

பார்த்தன் ஈது உரைக்க—அர்ஜுனன் இதைச்சொல்ல, **இறை உரைத்தான்**—கண்ணன் கூறலுற்றான **மேல் மீதுருவம்**—மேலான விஶ்வரூபத்தை, **என உகப்பால்**— என்னுடைய உகப்பாலே, **உனக்கு காட்டினேன்**—உனக்குக் காணபித்தேன **தீதில ஒளிசேர அனநதம ஆதியாம் சீர் உருவை இதனை**—குற்றமற்ற ஒளியையுடையதும அளவற் றதும, (என்னையொழிநத அனைத்துக்கும) ஆதி₃யாயிருப்பது மான பெருமைபெற்ற இவவுருவை, **நின்னொழிந்தார் ஆர்**— உன்னைததவிர வேறு எவர், **அமர்நது காணபார்**—நன்றாகக் காணமுடியும ?

॥ भा ॥ यन्मे तेजोमयं—तेजसां राशिं, विश्वं—विश्वात्मभूतम्, अनन्तम्—अन्तरहितम्; प्रदर्शनार्थमिदम्; आदिमध्यान्तरहितम्; आद्यम्—मद्व्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्यादिभूतम्, त्वदन्येन केनापि न दृष्टपूर्वं रूपम्, तदिदं प्रसन्नेन मया मद्भक्ताय ते दर्शितम्; आत्मयोगात्—आत्मनस्सत्यसंकल्पत्वयोगात् ॥ ४७ ॥

---

47. அர்ஜுனனுடைய இந்தப் பிரார்த்த₂னையைக் கேட்ட கண்ணன் இனி மூன்று ஶ்லோகங்களாலே அவனுடைய பிரார்த்த₂னையைத் தலைக்கட்டுவதாகக் கூறி அப₄யம் அளிக்கிறான். இந்த ஶ்லோகத்தாலும் அடுத்த ஶ்லோகத்தாலும் தான் காட்டிய விஶ்வரூபத்தின் பெருமையைக் கூறுகிறான். (தேஜோமயம்) ஒளிக்குவியலாயிருப்பது. "சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" [திருவாய் 5-5-10] என்றார் ஆழ்வாரும். திருமேனி வேறாகவும் அதன் சோதி வேறாகவும் இருக்கையாலே, இங்கு மயட் ப்ரத்யயம் 'ப்ராசுர்யம்' (மிகுதி) என்னும் பொருளில் வந்துள்ளதாகக் கொள்ளவேண்டும். (விஶ்வம்) உலகனைத்துமாயிருப்பது; உலகனைத்தையும் வியாபித்திருப்பது என்று கருத்து. (அநந்தம்) முடிவற்றது. இங்கு முடிவைச் சொன்னது, முதல் நடுவுகளுக்கும் உபலக்ஷணமாகையாலே முதலும், நடுவும், முடிவுமற்றது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. "அநாதி₃மத்₄யாந்தம்" [19] என்று இந்த விஶ்வரூபத்தைப் பற்றி முன்னமே சொல்லப்பட்டதன்றோ. (ஆத்₃யம்) என்னையொழிந்த அனைத்துக்கும் ஆதி₃யாயிருப்பது. இன்னதற்கு ஆதி₃ என்று எடுக்காமையாலே, அனைத்துக்கும் ஆதி₃ என்று தேறுகிறது. ப₄க₃வத் ஸ்வரூபத்துக்கு விக்₃ரஹம் ஆதி₃யல்லாமையாலே அதையொழிந்த அனைத்துக்கும் ஆதி₃யென்றதாகிறது. ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில்(1·22)அஸ்த்ரபூ₄ஷணாத்₄யாயத்தில், திருமேனியிலுள்ள ஆயுத₄ங்களும் ஆப₄ரணங்களும் ஒவ்வொரு தத்துவத்தை த₄ரித்து நிற்கின்றது என்று கூறுகையாலே, திருமேனி அவை அனைத்துக்கும் ஆதி₃யாகிறது. (த்வத₃ந்யேந ந த்₃ருஷ்டபூர்வம் யத்) உன்னைத்தவிர வேறு ஒருவனால் இதற்கு முன்னம் காணப்படாத யாதொரு உருவம் உண்டோ. (மே பரம் ரூபம்) என்னுடைய அந்த மேலான விஶ்வரூபம். "யத்" என்னும் ஶப்₃த₃த்துக்கு ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யாக 'தத்' என்னும் பத₃த்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இரு பத₃மும் சேர்ந்தே வருமன்றோ.

॥ भा ॥ अनन्यभक्तिव्यतिरिक्तैस्सर्वैरप्युपायैर्यथावदवस्थितोऽहं द्रष्टुं न शक्य इत्याह—

न वेदयज्ञाध्ययनैर्न दानैर्न
च क्रियाभिर्न तपोभिरुग्रैः।
एवंरूपश्शक्य अहं नृलोके
द्रष्टुं त्वदन्येन कुरुप्रवीर ॥ ४८ ॥

48. **ந வேத$_3$யஜ்ஞாத்$_4$யயநைர்ந தா$_3$நைர்**
ந ச க்ரியாபி$_4$ர்ந தபோபி$_4$ருக்$_3$ரை: ।
ஏவம்ரூபஶ்ஶக்ய அஹம் ந்ருலோகே
த்$_3$ரஷ்டும் த்வத$_3$ந்யேந குருப்ரவீர ॥

குருப்ரவீர ! — குருகுலப் பெருவீரனே !, **ஏவம்ரூப: அஹம்** — இவ்வண்ணமான திருமேனியையுடைய நான், **ந்ருலோகே** — இவ்வுலகில், **த்வத$_3$ந்யேந** — (என்னிடம் ப$_4$க்தியுடைய) உன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒருவனால், **வேத$_3$யஜ்ஞாத்$_4$யயநை** — (ப$_4$க்தியில்லாமல்) வேத$_3$த்தைக் கேட்பதாலோ, யஜ்ஞங்களைச்செய்வதாலோ, வேத$_3$மோதுவதாலோ, **த்$_3$ரஷ்டும் ந ஶக்ய:** — காண முடியாதவன். **தா$_3$நை: ச த்$_3$ரஷ்டும் ந ஶக்ய.** — தா$_3$னங்களாலும் காண

(இத$_3$ம் ரூபம்) இப்போது நீ காணும் விஶ்வரூபம். (ப்ரஸந்நேந மயா தே த$_3$ர்ஶிதம்) உன்னிடம் அருளுடைய என்னாலே என் அருளுக்குத் தகுதியுள்ள அன்புடையவனான உனக்குக் காட்டப்பட்டது. இப்படி விஶ்வரூபத்தைக் காட்டியது இந்த்$_3$ரஜாலம்போன்ற வித்தையாலோ? எனில்—(ஆத்மயோக$_3$ாத்) தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை நான் உடையவனாயிருக்கையாலே; நினைத்ததையெல்லாம் தலைக்கட்டவல்ல எனது ஸங்கல்பத்தாலேயே இது காட்டப்பட்டது. யோக$_3$ஶப்$_3$த$_3$ம் த்$_4$யானம் முதலான மற்ற பொருள்களைக் குறிப்பது பொருத்தமற்றதாகையால், இங்கு ஸத்யஸங்கல்பத்வமாகிற கு$_3$ணசேஷ்டிதத்தைக் குறிக்கிறது. (அர்ஜுந!) நீ கபடமற்ற வெள்ளை மனத்தினனாகையாலே உனக்கு என் விஶ்வரூபம் காட்டப்பட்டது என்று கருத்து. 47.

முடியாதவன. **க்ரியாபி$_4$: ச த$_3$ரஷடும ந ஶக்ய:—(**ஹோமம் முதலான**)** கிரியைகளிஞலும காணமுடியாதவன் **உக$_3$ரை தபோபி$_4$: ச த$_3$ரஷடும் ந** *ஶக***ய:** — கடும் தவங்களாலும காணமுடியாதவன.

---

49. ஒதுமறை வேளவி யுரைதான மோர்கிரியை
மீதுதவந தனஞன மிகவெனனேப—பூதலதது
நின்னலரிங் கிவவாறு நோகாண மாடடாாகாண
மனன! குரு வீரனே! மறறு.

மனன !— அரசனே !, **குருவீரனே** — குருகுலவீரனே !, **மறறு ஓதுமறை வேளவி உரைதானம ஓர் கிரியை மீது தவம தனஞல**—ப$_4$கதியிலலாமல வேத$_3$ததைக் (கேடடு) ஓதுவதாலும, வேள்விகளேச செயவதாலும், *(சிறபபாகச)* சொலலபபடும் தானங்களேயும், ஒப்பறற கிரியைகளேயும், கடுமையான தவங்களேயும் செயவதாலும் **இஙகு பூதலதது**— இபபூவுலகில, **நின்னலா** — உனனேப் போனற ப$_4$கதியிலலாதவர்கள, **இவவாறு**—நீ கணடதுபோல, **என்னே மிக நேர் காணமாட்டார் காண்** — எனனேச் சிறபபாக நேருககுநேர் காணமாடடார்கள

---

48. ''எனனேத தவிர எவராலும இவவுருவைக காணமுடியாது எனறு கூறுவது எப்படிப பொருநதும? வேறு உபாயஙகளாலும எவராவது இதைக கணடிருககலாமே'' எனறு ஆாஜுனனுககுக கருததாககொணடு ''ஸவயமபரயோஜன ப$_4$கதியிலலாத எலலா உபாயஙகளாலும நீ கணடதுபோல நான உளளபடி காண அரியவன'' எனகிருன இநத ஶலோகததில. (ஏவம ரூப அஹம) பராகருதமான மனுஷ்யரூபததைக காடடிலும வேறுபடடதாய, அபராகருதமான திருமேனியையுடைய நான இஙகு எமபெருமானுடைய திருமேனியானது எவராலும காணபரிது எனறு கொணடால கிருஷ்ணவதாரரூபததை அனேவரும காணபது பொருநதாமல போயவிடும விஶவரூபம எனறு பொருளகொணடாலும அவவுருவத்தைத தேவா முதலான பலா கணடிருபபதாக இவவததியாயத திலே சொலலியிருபபது பொருநதாது. ஆகையால மனித உருவம முதலானவறறைக காடடிலும் வேறுபடடதாய் அபராக்ருதமான உருவததையே இஙகு சொலலுவதாகக கொளளவேணடும. ஏகாநத

॥ भा ॥ एवंरूपो यथावदवस्थितोऽहं मयि भक्तिमतस्त्वत्तोऽन्येन [एकान्त]ऐकान्तिकात्यन्तिकभक्तिरहितेन केनापि पुरुषेण वेदयज्ञादिभिः केवलैर्द्रष्टुं न शक्यः ॥ ४८ ॥

ப₄க்தியற்றவர்கள் அவதாரரூபத்தைக் காண்பது "மனிதன் முதலான ப்ராக்ருத உருவங்களில் இது ஒன்று" என்னும் எண்ணத்துடனே யாகையால், அது உள்ளபடி காண்பதாகாதன்றோ (ந்ருலோகே த்வத₃ந்யேந த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய) இப்பூவுலகில் என்னிடம் ப₄க்தியுடைய உன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், என்னை ஒருவனையே விஷயமாகக்கொண்ட நிதயப₄க்தியற்றவனான எவனாலும் காணமுடியாதவன். "அர்ஜுனனைத் தவிர வேறு எவனாலும் காணமுடியாதவன்" என்று பொருள்கொண்டால் மேலே 54-வது ஶ்லோகத்தில் "அநந்ய ப₄க்தியுடையவனாலேயே காணமுடியும்" என்று கூறியிருப்பது பொருந்தாதாகையால் இங்கு "த்வத₃ந்யேந" என்றது "அர்ஜுனனைப் போன்ற ப₄க்தியற்ற எவனாலும்" என்றே பொருள்படும். இனி, "**தமேதம் வேதா₃நுவசநேந ப்₃ராஹ்மணா விவிதி₃ஷந்தி யஜ்ஞேந தா₃நேந தபஸா அநாஶகேந**" [ப்₃ருஹ 6 4-22] [அந்தப் பரமாத்மாவை வேத₃மோதுதலாலும், வேள்வியாலும், தா₃னத்தாலும் அழிவற்ற தவத்தாலும் அறிய விரும்புகிறார்கள்] என்று உபநிஷத்தில் கூறியிருக்கும்போது 'எவனாலும் காணமுடியாது' என்று கூறுவது எப்படியெனில்—ப₄க்தியோடுகூடிய இவற்றால் அறியமுடியுமே தவிர ப₄க்தியில்லாத வேத₃மோதுதல் முதலானவற்றாலே தன்னைக் காணமுடியாது என்று ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே காட்டுகிறான். (வேத₃யஜ்ஞாத்₄யயநை ந த்₃ரஷ்டும் ஶக்ய) ப₄க்தியில்லாமல் வேத₃த்தைக் கேட்பதாலும், வேள்விகள் புரிவதாலும், வேத₃ம் ஓதுதலாலும் நான் காண்பரியவன். அத்₄யயனத்தைத் தனியாகச் சொல்லியிருக்கையால் இங்கு வேத₃ஶப்₃த₃ம் கேட்கப்பட்ட வேத₃த்தைக் குறிப்பதாய, "ஶ்ரோதவ்ய" [ப்₃ருஹ 4-4 5] என்று உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட ஶ்ரவணத்தாலும் இவனைக் காணமுடியாது என்று பொருள்படுகிறது (தா₃நைர்ந த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய) ப₄க்தியில்லாத தா₃னங்களாலும் நான் காண்பரியவன் (க்ரியாபி₄ ந த்₃ரஷ்டும் ஶக்ய) ப₄க்தியில்லாத ஹோமம் முதலான கிரியைகளாலும் நான் காண அரியவன். வேத₃த்தைக்கேட்டல், ஓதுதல், வேள்விபுரிதல், தா₃னம் செய்தல் முதலான கிரியைகளை முன்னமே எடுத்துவிட்டபடியால், இங்கு அவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஹோமம் முதலான கிரியைகளைச் சொல்வதாகக் கொள்ளவேண்டும் (உக்₃ரை தபோபி₄ ச ந

मा ते व्यथा मा च विमूढभावो
दृष्ट्वा रूपं घोरमीदृङ्ममेदम्।
व्यपेतभीः प्रीतमनाः पुनस्त्वं
तदेव मे रूपमिदं प्रपश्य ॥ ४९ ॥

49. மா தே வ்யத₂ா மா ச விமூட₄ப₄ாவோ
த்₃ருஷ்டவா ரூபம கே₄ாரமீத₃ருங்மமேத₃ம்।
வ்யபேதபீ₄. ப்ரீதமநா புநஸ்தவம்
ததே₃வ மே ரூபமித₃ம ப்ரபஶ்ய ॥

மம — என்னுடைய, **ஈத்₃ருக்** — இத்தகைய, **இத₃ம் கே₄ாரம ரூபம**—இந்த ப₄யங்கரமான உருவத்தை, **த₃ருஷ்டவா** — கண்டதினுல், **தே** — உனக்கு (உண்டாயிருக்கும்), **வயத₂ா**—துனடம், **மா(பூ₄த)**—போகட்டும், **விமூட₄ப₄ாவः ச**—நினைவின் அழிவும், **மா(பூ₄த)**-போகட்டும், **வயபேதபீ₄ः**—ப₄யம் நீங்கப்பெற்றவனுய், **ப்ரீதமநா.**—உகநத நெஞசினனுய், **த்வம்**—நீ, **தத் ஏவ மே இத₃ம ரூபம்**—உனக்குப் பழகியதான எனது இநத அழகிய ரூபததை, **புநः ப்ரபஶ்ய**—மறுபடியும் காணபாயாக.

---

50. என்கொடிய ரூப மிதுகண டுளஙகலங்கா
துனகொடிய துன்ப மொழிநதிடுநீ—நனகுடைய
நெஞ்சாற பயநதுரநது நீயநத வெனவடிவை
யெஞசாது காணு யினி.

என் கொடிய ரூபம இது கணடு—என்னுடைய ப₄யஙகர மான இந்த விஶ்வரூபததைக கணடு, **உளம் கலஙகாது**—

த₃ரஷ்டும ஶக்ய) "ஊனவாட உணணுது உயிர்காவலிட்டு உடலில பிரியாப புலனைநதும நொநது தாம வாடவாட காயோடு நீடு கனியுணடு வீசுகடுங்கால நுகர்நது நெடுஙகாலம ஐநது தீயோடு நினறுதவம" [பெரியதிரு 3-2-1,2] எனறு சொலலபபடும கடுமையான தவஙகளாலும். (ப₄கதியிலலாவிடில) எனனைக் காணமுடியாது. (குருப்ரவீர) நீ ப₄கதிமிககவாகளான குருககள வமசததில உதித்த பெருவீரனுகையாலே எனனை இவவணணம் கணடது வியபபலல எனறு கருதது.

॥ भा ॥ ईदृशघोररूपदर्शनेन ते या व्यथा, यश्च विमूढभावो वर्तते, तदुभय माभूत्; त्वयाऽभ्यस्तपूर्वमेव सौम्यं रूपं दर्शयामि; तदेवेदं मम रूप प्रपश्य ॥ ४९ ॥

நெஞ்சம் கலக்கம் அடையாமல, **நீ**—நீ, **உன் கொடிய துனபம் ஒழிநதிடு** — உனது மிகுதியான துக்கம் நீஙகப் பெறுவாய, **நனகு உடைய நெஞ்சால்** — உகபபையுடைய நெஞ்சாலே, **பயம துரநது**—ப₄யததைவிட்டு, **நீ அநத என் வடிவை** — ஏற்கனவே நீ கண்ட எனது அழகிய திருமேனியை, **இனி எஞசாது காணுய**—இனி முழுவதும காணுய

---

49. 45, 46-வது ஶ்லோகங்களில அர்ஜுனன விருமபியபடி "எனது பழையதான நானகு திருக்கைகளோடுகூடிய திருமேனியைக காட்டுகிறேன. நீ துனபுறவேணடா" எனகிருன கணணன. (மம ஈத₃ருக இத₃ம கோ₄ரம ரூபம த₃ருஷ்டவா தே வயத₂ா மா) எனது இததகைய ப₄யஙகரமான விஶ்வரூபததைக் கணடதனுல உனககு ஏறபட்டிருக்கும துனபம நீஙகட்டும (தே விமூட₄ப₄ாவ ச மா) உனககு ஏறபட்டிருககும மனககலககமும நீஙகட்டும. இங்கு ஶ்லோகத தின அமைபபு "ஏறகனவே ஏறபட்டிருககும துனபமும மனக்கலககமும இந்த ப₄யஙகரமான ரூபததைக காண்பதினுல நீஙகட்டும" எனறு பொருள்கொளள இடம அளிககிறதாயினும், பரகரணததுககுப பொருநதாதாகையால "கோ₄ரரூபத்தைக கண்டதனுல உனககு உணடான துனபமும், மனககலககமும நீஙகட்டும" எனறே பொருள்கொளளவேணடும. ஶ்லோகததின முற்பாதியில துனபததிறகும மனக்கலககத்துக்கும காரணம எனனுடைய கோ₄ரரூபததைக கணடதே எனறு கூறிவிட்டு, பிறபாதியால் அவையிரணடும நீஙகுவதறகு உறுபபாகத தனது இனிய ரூபததைக் காணபாயாக எனகிருன—(தத ஏவ இத₃ம மே ரூபம) ஏறகனவே நீ பழகியதான எனனுடைய இநத அழகிய திருமேனியை நான உடனடியாகக காட்ட இருககிற திருமேனியை என்றபடி 'இத₃ம் ரூபம' எனறு அப்போதிருககும கோ₄ரரூபததைக் குறிததால அதனுல துனபமும மனககலககமும நீஙகாதாகையாலே "வர்ததமாந ஸாமீபயே வாததமாநவத வா" [நிகழகாலததுககு அருகிலிருககும பொருளையும நிகழகாலததிலிருபபதுபோல வழஙகுவதுணடு] எனனும்

सञ्जय उवाच—
इत्यर्जुनं वासुदेवस्तथोक्त्वा
स्वकं रूपं दर्शयामास भूयः।
आश्वासयामास च भीतमेनं
भूत्वा पुनस्सौम्यवपुर्महात्मा॥ ५० ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—
50. இதயர்ஜுநம வாஸுதே₃வஸததே₂ாக்த்வா
ஸ்வகம ரூபம த₃ர்ஶயாமாஸ பூ₄ய:।
ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச பீ₄தமேநம்
பூ₄த்வா புநஸ்ஸௌம்யவபுர்மஹாத்மா॥

ஸஞ்ஜய உவாச—ஸஞ்ஜயன கூறினை. **இதி**—இவ்வண்ணமாக, **அர்ஜுநம்**—அர்ஜுனனைக் குறித்து, **வாஸுதே₃வ:**—கணணன், **தத₂ா உகதவா**—முற்கூறிய முறையில சொலலி, **ஸ்வகம ரூபம்**—நாலதோளமுதான தனது திருமேனியை, **பூ₄ய: த₃ர்ஶயாமாஸ**—மறுபடியும காட்டினன். **பீ₄தம ஏநம**—(விஶவரூபத்தைககணடு) பயந்த இவனை, **மஹாதமா**—ஸத்யஸங்கலபனை கணணன், **புந: ஸௌமயவபு பூ₄தவா**—மறுபடியும் அழகிய திருமேனியை உடையவனுக ஆகி, **ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச**— ஆறுதலும சொன்னை.

---

51. இனனே யிறைவ னியமபி விசயனுககுத
தனனே ருருமீணடு தான்காட்டி—முனனே நின்
ருற்றியவ னச்சங கெடுதத னழகிறை
றேறறியெழின மேனியுடன சோநது.

வழககையொட்டி இத₃மப₃த₃ம காட்ட இருககும சதுர்பு₄ஜ ரூபததைக் குறிபபதாகக கொள்ளவேணடும. (தவம வ்யபேதபீ₄ப்ரீதமநா புந: பரபஶ்ய) நீ ப₄யம நீங்கப்பெறறவனுய உகநத நெஞ்சினனுய மீணடும காணபாயாக பூர்வார்தத₄ததில சொன்ன வயதை₂ (துனபம) நீஙகுவதை வ்யபேதபீ₄:'' என்னும் பத₃ததாலும, விமூட₄ப₄ாவம (மனககலககம) நீஙகுவதை "ப்ரீதமநா" எனனும பத₃ததாலும உணர்ததுகிறன 49.

॥ भा ॥ एवं पाण्डुतनयं भगवान् वसुदेवसूनुरुक्त्वा भूयः स्वकीय-
मेव चतुर्भुजं रूपं दर्शयामास; अपरिचितस्वरूपदर्शनेन भीतमेनं
पुनरपि परिचितसौम्यवपुर्भूत्वा आश्वासयामास च, महात्मा—सत्य-

இனனே—இவவண்ணமாக, **இறைவன்**—கணணன, **விசயனுக்கு இயம்பி**—அர்ஜுனனுக்குக கூறி, **தன் ஏர் உரு**—தனது அழகிய உருவத்தை, **தான் மீண்டு காட்டி**—தானே மறுபடியும் காட்டி, **எழில் மேனியுடன சேர்நது முன்னே நினறு**—அழகிய திருமேனியோடு கூடி அவனுககு முனனே நினறு, **அழகிலுல் தேறறி**—தன அழகைக் காட்டி ஆறுதல அளிதது, **அவன் அச்சம ஆறறிக் கெடுததான்**-அவனது ப₄யத்தைப (படிபபடியாகத) தணிததுப் போககினுன.

---

50 தான சொனனபடியே அழகிய சதுர்பு₄ஜரூபததை எடுததுக் கொணடு கணணன அர்ஜுனனைத தேறறியதைக் கூறுகிறது இநத ஶ்லோகம். (இதி அர்ஜுநம வாஸுதே₃வ. தத₂ா உகதவா) இவவணணமாகப பாண்டுவின பிளளையான அர்ஜுனனைக குறிதது அவனது மாமனுன வஸுதே₃வனின பிள்ளையான கணணன கூறி இபபடி நெருஙகின உறவுமுறையாயிருககையாலே இருவருககும இயலவான பிரீதி உளளதெனறு உணாததபபடுகிறது. இநதப் பிரீதியினுலே கணணன செயத செயலைக கூறுகிறது ஶ்லோகததின எஞசியபகுதி — (ஸவகம ரூபம த₃ாஶயாமாஸ பூ₄ய) அர்ஜுனன வேணடினபடியும, தான வாககளிததபடியும தனனுடைய தான சதுர்பு₄ஜ ரூபததையே மறுபடியும் அர்ஜுனனுககுக காடடினுன (பீ₄தம் ஏநம) முன ஶ்லோகஙகளில சொனனபடி விஶவரூபததைக கணடு பயநத அர்ஜுனனை (புந ஸௌமயவபு பூ₄தவா ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச) மறுபடியும் தனது அநத அழகிய திருமேனியை உடையவனுகி ஆஶவாஸபபடுததவும செயதான. அர்ஜுனனுககு ஆறுதல சொனனுன எனறபடி நினைததவுடன பலவிதமான திருமேனிகளை இவன எடுததுககொளவது எபபடிககூடும? எனனும் கேள்விககு பதில உரைககிறது—(மஹாதமா) இவன ஸதயஸஙகலபனுகையாலே கூடும எனறு கருதது ஆதமஶப்₃த₃ம ஸஙகல்பரூபமான ஸவப₄ாவததைக குறிககிறது 'மஹாத' எனனும ஶப்₃த₃ம் அநத ஸஙகலபம் தடையறறது எனறு காடடுகிறது. இஙகு ஓர ஐயம எழுகிறது கணணனுடைய சதுர்பு₄ஜரூபம அவனுககே உரியது

संकल्पः। अस्य सर्वेश्वरस्य परमपुरुषस्य परस्य ब्रह्मणो जगदुपकृति-मर्त्यस्य वसुदेवसूनोश्चतुर्भुजमेव स्वकीय रूपम्; कंसाद्भीतवसुदेवप्रार्थनेन आकंसवधाद्भुजद्वयमुपसंहृतं, पश्चादाविष्कृतं च। * जातोऽसि देव देवेश शङ्खचक्रगदाधर। दिव्यं रूपमिदं देव प्रसादेनोपसंहर॥... उपसंहर विश्वात्मन् रूपमेतच्चतुर्भुजम् (वि.५.३.११,१३) इति हि प्रार्थितम्।

என்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அவன் திருவாய்ப்பாடியிலே இரண்டு கைகளுடனேயே வாழ்ந்துவந்தான் என்று இதிஹாஸபுராணங்கள் கூறுகின்றன. அப்படியிருக்கும்போது நாலு கைகளோடு கூடியதே அவனுடைய இயல்வான திருமேனி என்று எப்படிக் கூறமுடியும்? என்பது அவவையம். இதற்கு ஸமாதா₄நம் பின்வருமாறு:- இக்கண்ணன் உலகனைத்துக்கும் ஈஶ்வரனுயிருப்பவன்; பரமபுருஷன் என்றும், பரப்₃ரஹ்மம் என்றும் புகழ்பெற்றவன், இப்படிப் பரத்வ (மேன்மைக)கு₃ணம் நிறைந்தவனுயிருந்தபோதிலும், உலகினரை உய்விப்பதற்காக மனித உருவில் வஸுதே₃வனின் பிள்ளையாக அவதரித்தானுகையாலே ஸௌலப்₄யம் முதலான நீர்மைக் குணங்களும் நிறைந்தவன் அவதரிக்கும்போது நான்கு திருக்கைக்களுடன் கூடியவனுய அவதரித்தான் என்றே புராணங்கள் கூறுகின்றன. கம்ஸனிடமிருந்து பயந்து வஸுதே₃வரும் தே₃வகியும் பிரார்த்தித்தபடியால் அவற்றில் இரண்டு கைகளை மறைத்துக்கொண்டு இரண்டு கைகளோடேயே திருவாய்ப்பாடியில் வாழ்ந்துவந்தான் கம்ஸனைக்கொல்லும் வரையில் இப்படி இரண்டு கைகளுடனேயே இருந்த அவன் அதற்குப்பின் தனக்கு இயல்வான நான்கு கைகளையும் கொண்டே வாழ்ந்தான் என்றும் இதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்து விளங்குகிறது. "ஜாதோऽஸி தே₃வதே₃வேஶ! ஶங்க₂சக்ர க₃தா₃த₄ர! | தி₃வ்யம் ரூபம் இத₃ம் தே₃வ ப்ரஸாதே₃ந உபஸம்ஹர ||" [விஷ்ணுபுராணம் 5-3-11] [தே₃வதே₃வர்களுக்கும் ஈஶனே! ஶங்க₂சக்ரக₃தை₃களை த₄ரிப்பவனே! தே₃வனே! இந்த உனது தி₃வ்யரூபத்தை அருள்கூர்ந்து மறைத்துக்கொள்வாயாக] என்று வஸுதே₃வரும் "உபஸம்ஹர விஶ்வாத்மந்! ரூபமேதத் சதுர்பு₄ஜம் ||" [ஷை 5-3-13] [ஸர்வவ்யாபியே! இந்த உன்னுடைய நாலு திருக்கைகளையுடைய உருவத்தை மறைத்துக்கொள்] என்று தே₃வகியும் பிரார்த்தி₂த்ததிலிருந்து கண்ணனது இயல்வான ரூபம் நாலு கைகளுடன் கூடினதே என்று விளங்குகிறது.

शिशुपालस्यापि द्विषतोऽनवरतभावनाविषयश्चतुर्भुजमेव वसुदेवसूनोः रूपम् * उदारपीवरचतुर्बाहुं शङ्खचक्रगदाधरम् (वि. ४. १५. १३) इति। अतः पार्थेनात्र * तेनैव रूपेण चतुर्भुजेनेत्युच्यते ॥ ५० ॥

अर्जुन उवाच—

दृष्ट्वेदं मानुषं रूपं तव सौम्यं जनार्दन।
इदानीमस्मि संवृत्तस्सचेताः प्रकृतिं गतः ॥ ५१ ॥

அர்ஜுந உவாச—

51. த₃ருஷ்ட்வேத₃ம் மாநுஷம் ரூபம்
தவ ஸௌமயம் ஜநார்தத₃ந! ।
இத₃ாநீமஸ்மி ஸம்வருதத:
ஸசேதா: ப்ரக்ருதிம் க₃த: ॥

அர்ஜுந உவாச—அர்ஜுனன் கூறினன்— "**ஜநார்த்த₃ந**—ஜனார்தத₃னனே!, **இத₃ம தவ ஸௌம்யம் மாநுஷம் ரூபம்**—உனனுடைய இநத அழகிய மனித உருவை, **த₃ருஷ்டவா**—பார்த்து, **இத₃ாநீம்**—இப்போது, **ஸசேதா:**—நெஞ்சம் நிலைபெற்றவனாய, **ஸமவ்ருதத: அஸ்மி**—இனபுற்றிருக்கிறேன. **ப்ரக்ருதிம் க₃த: அஸமி**—தன நிலைபெற்றவனாகவும் இருக்கிறேன்."

எப்போதும் கணணனை த்₃வேஷிததுப், கேட்பார் செவிசுடும் கீழமை வசவுகளை வைபவனாய, அவனையே இடைவிடாது சிநதிததுக் கொணடிருநத சிசுபாலனும அவனை நாலு கைகளை உடையவனாகவே நினைதது வநதான எனபது "உத₃ாரபீவர சதுர்பா₃ஹும ஶங்க₂ சக்ரக₃த₃ாத₄ரம" [வி-பு 4-15-13] [நீணடு பருத்த நான்கு திருக்கைகளை யுடையவனாய, ஶங்க₂சக்ரக₃தை₃களை த₄ரித்தவனை கணணனை] எனறு விஷ்ணுபுராண வாகயததிலிருந்து விளங்குகிறது. அதனாலேயே இங்கு அர்ஜுனன "தேனைவ ரூபேண சதுர்பு₄ஜேந" [46] எனறு சதுர்பு₄ஜ ரூபத்தையே காட்டவேண்டுமென்று பிரார்த்தி₂கக, கண்ணனும தனது இயலவான அநத உருவததையே காட்டினன எனறு சொலலப்படுகிறது. 50.

॥ भा ॥ अनवधिकातिशयसान्द्र्यसौकुमार्यलावण्यादियुक्तं तवैवासाधारणं मनुष्यत्वसंस्थानसंस्थितमतिसौम्यमिदं तव रूपं दृष्ट्वा इदानीं सचेताःसंवृत्तोऽस्मि, प्रकृतिं गतश्च ॥ ५१ ॥

52. தானிறையைப பார்த்தன றகவுரைததான மாயனே!
மானிடமா நினனழகாா மாமேனி — யானெனது
கண்ணுரக கண்டு கருததமாநதேன றனமையினிற
றிண்ணுரச் சோநதேன் சிறநது.

பார்த்தன தான — அர்ஜுனனுனை, **இறையை**— கண்ணனைப் பாாத்து, **தகவு உரைததான**—தகக வார்ததையைச் சொனனுன— "**மாயனே** — மாயபபிரானே ! **மானிடமாம் நின அழகார் மாமேனி** — மனித உருவை யுடைய உனனுடைய அழகு பொருநதிய திருமேனியை, **யான**—நான, **எனது கணணுரக கண்டு**—எனது கணகள நிறையக் கணடு, **கருதது அமாநதேன**—நினைவில அமைதி பெறறேன. **சிறநது**—இனபுறறு, **தனமையினில் திண் ஆரச்சேர்ந்தேன**—தன் நிலையைஉறுதியாக அடைநதேன்."

51. சதுாபுஜ ரூபததைக் கணட அாஜுனன தான நெஞசம நிலைபெறறு இனபுறறுத தனனிலைபெறறதைக கூறுகிருன (இதம தவ ஸௌம்யம மாநுஷம ரூபம) உனனுடைய இநத அழகிய மனித உருவை. 'மானுஷம' எனறு மனித உருவாயிருநதபோதிலும, மறற மனிதர்களுடைய உருவைப்போல கர்மததினுல ஏறபடடதாய, பிராகிருதமாயிராமல, எலலையறற பெருமையையுடைய ஸௌநதரயம எனனும அவயவசோபை, ஸௌகுமாரயம எனனும மெனமை, லாவணயமெனபபடும ஸமுதாயசோபை ஆகிய திவயமஙகள விகரஹகுணஙகளோடு கூடியதாய, காமம காரணமாக வலலாமல தன விருப்பததாலேயே எடுததுககொளளப்படுவதாய, உனககேயுரிய அபராகருதத திருமேனியாய, மிக அழகாயிருபபதாய, மனித உருவில அமைநதிருபபதாயுளளது எமபெருமானின திருமேனி என்பதை "தவ இதம ஸௌமயம ரூபம" எனனும பதஙகளாலே உணாததுகிருன். (இதாநீம ஸசேதா அஸமி) விஶவரூபததைக கணடு நெஞசழிநதிருநத நிலைபோய இப்போது நெஞசு நிலை பெறறவனுனேன. (ஸமவ்ருதத அஸமி) விஶவரூபததைககண்டு

श्रीभगवानुवाच —
सुदुर्दर्शमिदं रूपं दृष्टवानसि यन्मम।
देवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः॥ ५२॥

ஸ்ரீப₄க₃வாந உவாச—
52. ஸுது₃ர்த₃ர்ஶமித₃ம் ரூபம் த்₃ருஷ்டவாநஸி யந்மம।
தே₃வா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம் த₃ர்ஶநகாங்க்ஷிண: ॥

ஸ்ரீப₄க₃வாந உவாச—கண்ணன் உரைத்தான்— **மம இத₃ம் யத் ரூபம்**—என்னுடைய இந்த யாதொரு ரூபத்தை, **த்₃ருஷ்டவாந அஸி**—நீ கண்டிருக்கிறாயோ, **(தத்) ஸுது₃ர்த₃ர்ஶம்**—அது எவராலும் காண்பரிது **அஸ்ய ரூபஸ்ய**—இந்த உருவத்தை, **தே₃வா: அபி**—தே₃வர்களும், **நித்யம்**—எப்போதும், **த₃ர்ஶநகாங்க்ஷிண:** — காணவிருப்பத்தை யுடையவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள்.

---

53. **முன்னியம்பும் பார்த்தனுக்கு மூதிறைவன் செப்பினான்**
னென்னியலு மேனி யிதுகண்டா—யந்நிலைதான்
காண்பரிதிம் மேனிதனைக் காண்பான் கணிசிப்பர்
சேண்பயிலும் வானவர்கள் சேர்ந்து.

முன் இயம்பும்—முற்கூறியபடி சொன்ன, **பார்த்தனுக்கு**—அர்ஜுனனைக் குறித்து, **மூது இறைவன்**—அநாதி₃ புருஷனான கண்ணன், **செப்பினான்**—கூறினான்:— **என் இயலும் மேனி இது கண்டாய்**—என்னுடைய இயல்பான இந்த யாதொரு திருமேனியைக் கண்டாயோ, **அந்நிலைதான்**—

பயந்து துன்புற்றிருந்த நிலைபோய் இன்புற்றவனானேன். (ப்ரக்ருதிம் க₃த: அஸ்மி) விஶ்வரூபத்தைக் கண்டு தன்னிலை அழிந்துகிடந்த நிலை நீங்கப்பெற்று, தன்னிலைபெற்றவனுமானேன். (ஜநார்த₃ந) 'ஜநி' எனப்படும் பிறவித்துன்பத்தை அழிப்பவனே! பிறவித் துன்பத்தால் நெஞ்சம் நிலைகெட்டுத் துன்புற்றுத் தன்னிலையழிந்து கிடக்கும் ஜீவாகளை அத்துன்பத்தையழித்து நெஞ்சம் நிலைபெற்று இன்புற்றுத் தன்னிலையடையச்செய்யும் நீ எனக்கு இவற்றை விளைத்தது வியப்பல்ல என்று கருத்து. 51.

॥ भा ॥ ममेदं सर्वस्य प्रशासनेऽवस्थितं सर्वाश्रयं सर्वकारणभूतं रूपं यद्दृष्टवानसि ; तत्सुदुर्दर्श—न केनापि द्रष्टुं शक्यम्। अस्य रूपस्य देवा अपि नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः, नतु दृष्टवन्तः ॥ ५२ ॥

அத்திருமேனி, **காண்பரிது**—காணபதறகு அரியதாகும் **சேண் பயிலும வானவாகள்**—உயரேயுளள உலகங்களில வாழும் தே₃வாகள், **இம்மேனிதனே காணபான** — இநதத திருமேனியைக காண்பதற்காக, **சோநது கணிசிபபா**—வாசியிலலாமல விருமபியிருபபாாகள

---

52. இனி நான்கு ஶலோகஙகளாலே கணணன அாஜுஂன னுககு ப₄கதியோக₃ததின பெருமையைப பேசுகிருன அதில இந்த முதல ஶலோகததாலே ப₄கதிநிஷட₂ாகளுககு ஸுஂப₄ாஶரயமாயிருககும தன திருமேனியின பெருமையைக கூறுகிருன (மம இத₃ம யத ரூபம த₃ருஷடவாநஸி) எனனுடைய யாதொரு இநத ரூபததை (நீ) கண்டிருககிருயோ (இத₃ம ரூபம) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில அஸதர பூ₄ஷணத₄யாயததில சொனனபடி உலகனேததையும நியமிபபதாய, அனேததுக்கும இருபபிடமாயிருப்பதாய, அனேததுககும காரணமா யிருப்பதான திருமேனி எனறு கருதது (தத ஸுஂது₃ாதத₃ாஶம) அததிருமேனி மிகவும காணபரிது யசசு₂ப₃த₃ததோடு சோநதே வருமாகையால தசசு₂ப்₃த₃ம வருவிததுககொளளபபடடது (அஸய ரூபஸய தே₃வா அபி நிதயம த₃ாஶந காஙக்ஷிண) இநதத திருமேனியை தே₃வர்களும காணபதில எபபோதும விருபபததை உடையவாகளாயிருககிருர்கள, ஆனல கணடதிலலே எனறு கருதது. நிதயஶப்₃த₃ததை த₃ர்ஶநஶப்₃த₃ததோடு கூடடினுல ஏகதே₃ஶாநவயம எனனும தே₃ாஷம் வரும வேறுவழியிலலாமல போனுலதான ஏக தே₃ஶாநவயததைக கொளவது வழககம. பறபல காரியஙகளிலும ஈடுபட்டிருக்கும அதி₄காரி புருஷாகளான தே₃வர்கள் எமபெருமான திருமேனியை நிதயத₃ாஶனம செயயவிருமபுகிருாகள எனறு கூறு வதும பொருநதாது. ஆகையால நிதய ஶப₃த₃ததைக காஙக்ஷா ஶப்₃த₃ததோடு கூட்டி, எமபெருமானுடைய திருமேனியைக காண பதில தே₃வாகள எபபோதும விருபபமுளளவாகளாயிருககிருாகள என்று பொருளகொளவதே பொருததமாகும். ஆனல இவாகள கண்டதிலலே எனபது இதிலிருநது தேறுகிறது. ' பெணணுலாம சடையினும பிரமனும உனனேககாணபான, எணணிலா ஊழி

॥ भा ॥ कुत इत्यत्राह—

नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया ।
शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा ॥ ५३ ॥
भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन ।
ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परन्तप ॥ ५४ ॥

53. **நாஹம வேதை₃ாந தபஸா ந த₃ாநேந ந சேஜயயா ।**
ஶகய ஏவம்விதே₄ாத₃ரஷ்டும த₃ருஷ்டவாநஸி மாம யத₂ா॥

54. **ப₄க்தயா தவநநயயா ஶகய அஹமேவமவிதே₄ாऽாஜுந ।**
ஜ்ஞாதும த₃ரஷ்டும ச தததவேந ப்ரவேஷ்டும ச பரநதப॥

பரநதப! அர்ஜுந! — எதிரிகளைத தவிககச்செய்யும் அர்ஜுனனே! **மாம யத₂ா த₃ருஷ்டவாந அஸி**—(நீ) என்னை எபபடிக கணடிருக்கிருயோ, **ஏவம்வித₄** —அவவணணம உள்ளபடி, **அஹம**—நான, **வேதை₃: த₃ரஷ்டும ந ஶக்ய:**— வேத₃ஙகளைககொண்டும காணமுடியாதவன, **தபஸா த₃ரஷ்டும் ந ஶகய.**—தவத்தைக கொண்டும காணமுடியாதவன, **த₃ாநேந த₃ரஷ்டும் ந ஶகய** —த₃ானததைக் கொணடும் காணமுடியாதவன, **இஜயயா ச த₃ரஷ்டும ந ஶகய.** — யாக₃ததைக கொணடும காணமுடியாதவன், **அஹம**—நான, **அநநயயா ப₄க்தயா து**—ஸவயமபரயோஜன ப₄க்தியாலேயே, **ஏவம்வித₄:** — இவவணணமாக, **தத்தவேந**—உளளபடி, **ஜ்ஞாதும**—(ஶாஸ்தரஙகளால) அறிவ தறகும, **த₃ரஷ்டும ச**—காணபதறகும, **பரவேஷ்டும ச**— அடைவதறகும **ஶகய:**—கூடியவன.

ஊழி தவமசெயதார வெளகிநிறப" [திருமாலை 44] என்று தொண டரடிபபொடியாழவார அருளிசசெயதார மஹாப₄ாரததகிலும, 'ந ஸ ஶகய தவயா த₃ரஷ்டும மயாऽநயைர்வாபி ஸததம। ஸாவேஷாம ஸாக்ஷிபூ₄தோऽஸௌ ந க₃ராஹய கேநசித கவசித ॥" [உருததிரனே! உனனுலும (பிரமனுன) எனனுலும மறறவாகளாலும அநதப பரமபுருஷன காணமுடியாதவன அனைவாககும அவன ஸாக்ஷியாய (காணபவனுய) இருபபவன எவனுலும எதனுலும (அள விடடு) அறியமுடியாதவன] என்று பிரமன உருததிரனைப பாாததுக கூறினனனரே 52.

54. வேததவந் தானத்தான் மிககசீா யாகத்தால்
மீதிஙகிவ வணண மிகமேவிப—போததுக
காணலுற லாகேனுன் கண்டெனனை நீபறற
நீணிலததுக கேறக நிகழநது.

நீணிலததுககு—நீணட இவவுலகிற்கு (வநதிருக்கும்), **என்னைபபறற நிகழ்நது நீ கணடு ஏறக**—என்னைப் பறறுவ தற்காக இபபோது நீ கண்டதுபோலே, **நான்**—நான, **வேத தவம் தானததால**—வேத₃ததைக்கொணடும, தவததைக் கொணடும, த₃ானததைககொணடும், **மிக்க சீா யாகத தால்**—மிகச் சிறப்புடைய வேள்வியைககொணடும, **இங்கு**—இவவுலகில, **இவவணணம்**—இவ்வணணமாக, **மிக மேவி**—மிகப் பொருநதி, **போததது**—அறிவினுல, **மீது காணலுறல் ஆகேன்**—நனருகக் காணமுடியாதவன

55. அததியா தேது மனன்னியமா யென்னமர்நத
பததியா லாவன பரந்தபனே'—யித்திறததா
லாஙகுணர்ந்து கண்டே யடைதற கருகனே
பாஙகுணாநது மெயயே பயினறு.

பரநதபனே !—எதிரிகளைத் தவிக்கச்செயயும் அர்ஜுனு ! **ஏதும அததியாது**—வேறு எப்பலனேயும விருமபாமையால, **அனனனியமாய்**-அனனயம எனனப்படுவதாய, **எனஅமர்நத**-என விஷயமான, **பததியால்** — ப₄க்தியாலே, **இததிறத தால்**—இவ்வண்ணமாக, **பாங்கு உணர்நது** — உள்ளபடி உணாநது, **மெயயே பயினறு** — பொயய கலவாமல பழகி, **ஆங்கு உணாநது** — சாததிரத்தால அறிநது, **கண்டே**—நேரில கண்டு, **அடைதறகு அருகனே ஆவன்**—அடைவ தற்குத் தக்கவனுவேன்

53,54. இவ்விரு ஶ்லோகஙகளாலும தான வேத₃ஙகள், தவம், த₃ானம, யாக₃ம முதலானவறறுல காணபரியன எனறும, அநநய ப₄கதியினுலேயே உளளபடி அறியவும காணவும அடையவும தக்கவன எனறும கூறுகிருன. 48-வது ஶலோகததில கூறியிருபபதோடு, இஙகு 53-வது ஶலோகததில் கூறியிருபபது புநருகதி (கூறியது கூறல) எனனும் தோ₃ஷத்தினபாறபடுகிறதே

॥ भा ॥ वेदैरध्यापनप्रवचनाध्ययनश्रवणजपविषयैर्यागदानहोमतपोभिश्च, मद्भक्तिविरहितैः केवलैः यथावदवस्थितोऽहं द्रष்டुमशक्यः। अनन्यया

என்ற முந்தியதான 52-வது ஶ்லோகத்துக்கு இந்த 53-வது ஶ்லோகம் விவரணமாகையாலே புநருக்திதோ₃ஷம் இல்லை என்று கண்டுகொள்வது அதாவது—முன் ஶ்லோகத்தில் தே₃வர்களும் தன் திருமேனியைக் காணமுடியாது என்று கூறினன், அதற்குக் காரணம் தான் வேத₃த₃ான தவயாக₃ ஹோமாதி₃களால் காணமுடியாதவனுயிருக்கையும், அநந்ய ப₄க்தி ஒன்றினுலேயே காணக்கூடியவனுயிருக்கையுமேயாகும் என்று கூறி, இவ்விரு ஶ்லோகங்களாலும் முன் ஶ்லோகத்தை விளக்குகையால் 48, 53 ஶ்லோகங்களிடையே புநருக்தியில்லை என்று கருத்து (மாம் யதா₂ த்₃ருஷ்டவாந் அஸி ஏவம்வித₄: அஹம்) நீ என்னை எப்படி உள்ளபடி கண்டிருக்கிருயோ அவ்வண்ணம் உள்ளபடியிருக்கும் நான் (வேதை₃ த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய) வேத₃ங்களைக்கொண்டு காண்பதற்கு இயலாதவன். வேத₃ஸ்வரூபத்தைக்கொண்டு எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு இடமே இல்லையாதலால் "வேதை₃" என்பதற்கு ஓதுவித்தல், பொருள் விளக்குதல், ஓதுதல், கேட்டல், ஜபித்தல் இவற்றின்மூலம் வேத₃ங்களைக்கொண்டு அறியமுடியாதவன் என்று கருத்துக்கொள்ளவேண்டும் (தபஸா த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய) தவத்தைக் கொண்டும் காண இயலாதவன். (தா₃நேந த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய) தா₃னத்தைக்கொண்டும் காண இயலாதவன் (இஜ்யயா ச த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய.) வேள்வியைக்கொண்டும் காண இயலாதவன் இங்கு யாக₃த₃ானங்களைச் சொன்னது யாக₃த₃ான ஹோமங்கள்' என்று அவற்ருேடு சேர்த்தே எடுக்கப்படும் ஹோமத்துக்கு உபலக்ஷணம். "தமேதம் வேதா₃நுவசநேந ப்₃ராஹ்மணா விவிதி₃ஷந்தி யஜ்ஞேந தா₃நேந தபஸாऽநாஶகேந" [ப்₃ருஹ 6 4-22] [அத்தகைய இந்தப் பரமாத்மாவை வேதமோதுதலாலும், யஜ்ஞத்தாலும், தா₃னத்தாலும், உண்ணுவிரதமாகிற தவத்தாலும் அறியவிரும்புகின்றனர்] என்னும் வேத₃வாக்யத்தில் வேதா₃த்₄யயன யாக₃த₃ான தபஸ்ஸுக்கள் ப₄க்தியை விளைப்பதன்மூலம் எம்பெருமானை அடைய உதவுகின்றன என்று கூறியிருப்பதோடு முரண்படாமைக்காக இங்கு ப₄க்தியற்ற கேவல வேதா₃த்₄யயன யாக₃ தா₃ந ஹோம தபஸ்ஸுக்களாலே அடையமுடியாதவன் என்று சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். அடுத்த ஶ்லோகத்தில் ப₄க்தியாலேயே அடையத்தக்கவன் என்று கூறுகையாலும் இங்கு ப₄க்தியற்ற யாகா₃தி₃களாலே அடையமுடியாதவன் என்பப் பொருள்கொள்வதே பொருந்தும் (ஏவம்வித₄: அஹம்) எம்பெருமானை மனிதன் என்று நினைக்கும் மயக்கத்துக்கு

तु भक्त्या तत्त्वतश्शास्त्रैर्ज्ञातुं, तत्त्वतस्साक्षात्कर्तुं, तत्त्वतः प्रवेष्टुं च शक्यः।

இடமில்லாமல் அப்ராக்ருதனைக் உள்ளபடி உணர்கையைச் சொல்லுகிறது. இனி இரண்டாவது ஶ்லோகத்தாலே தன்னைக்காண்பது மாத்திரமல்லாமல் அதற்குமுன் ஏற்படும் ஜ்ஞானமும், அதற்குப்பின் ஏற்படும் ப்ராப்தியும் அநந்யப$_4$க்தியினாலேயே உண்டாகும் என்று காட்டுகிறான். (ஏவம்வித$_4$ அஹம்) இத்தகைய நான் (அநந்யயா ப$_4$க்த்யா து தத்த்வேந ஜ்ஞாதும் ஶக்ய:) ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப$_4$க்தியாலேயே சாஸ்திரங்கொண்டு உள்ளபடி அறியக்கூடியவன். "மாயாம் ந ஸேவே ப$_4$த்$_3$ரம் தே ந வ்ருதா$_2$ த$_4$ர்மமாசரே। ஶுத்$_3$த$_4$பா$_4$வம் க$_3$தோ ப$_4$க்த்யா ஶாஸ்த்ராத்$_3$வேத்$_3$மி ஜநார்த$_3$நம்॥" [பா$_4$ரத உத்$_3$யோக$_3$ 68-5] [நான் வஞ்சனையைக் கடைப்பிடிப்பவன் அல்லேன். உனக்கு மங்க$_3$ளமுண்டாகட்டும், ஆட$_3$ம்ப$_3$ரமான த$_4$ர்மங்களையும் நான் பின்பற்றுவதில்லை. பரிஶுத்$_3$த$_4$மான மனோபா$_4$வத்தையுடையவனான நான் ப$_4$க்தியினாலே ஶாஸ்த்ரங்கொண்டு ஜநார்த்த$_3$னனை அறிகிறேன்] என்று த$_4$ருதராஷ்டரனைக் குறித்து ஸஞ்ஜயன் சொன்னானன்றோ. (அநந்யயா ப$_4$க்த்யா து தத்த்வேந த்$_3$ரஷ்டும் ஶக்ய) ஸ்வயம்ப்ரயோஜனப$_4$க்தியினாலேயே உள்ளபடி காணக்கூடியவன். (அநந்யயா ப$_4$க்த்யா து தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச ஶக்ய:) ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப$_4$க்தியினாலேயே உள்ளபடி அடையவும் கூடியவன். முதல் ஶ்லோகத்தில் சொன்ன த$_3$ர்ஶனமாகிற ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு மாத்திரமல்லாமல் அதற்குமுன் ஏற்படும் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞானத்துக்கும், அதற்குப்பின் ஏற்படும் ப்ராப்திக்குங்கூட ப$_4$க்தி அவஶ்யம் வேண்டும் என்று காட்டுகிறான். மேலே மேலே விளையும் இந்த ஜ்ஞான த$_3$ர்ஶன ப்ராப்திகளுக்கு ப$_4$க்தியொன்றே எப்படிக் காரணமாகமுடியும்? எனில், மேலே மேலே முதிர்ந்த ப$_4$க்தியின் நிலைகள் இவற்றுக்கு முறையே காரணமாகக் கூடுமாகையாலே குறையில்லை. "முற்பிறப்பிற் செய்த புண்யத்தால் ஏற்படும் ஸாத்விகஜன ஸஹவாஸத்தாலுண்டாவதாய், ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தை உள்ளபடி கேட்பதற்குறுப்பான சிறிது ஆநுகூல்யமாயிருக்கும் ப$_4$க்தியின் தொடக்கநிலையே ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞானத்துக்குத் துணையாகிறது. எம்பெருமானைக் காணவேண்டும் என்னும் உத்கடமான விருப்பத்தையுடைய பரப$_4$க்தி ஸாக்ஷாத்காரத்துக்குக் காரணமாகிறது. ஸாக்ஷாத்கரித்த பின் பரிபூர்ணாநுப$_4$வத்தில் அபி$_4$நிவேஶமாய (பேராவலாய்) இருக்கும் பரமப$_4$க்தி ப்ராப்திக்குக் காரணமாகிறது" என்று தாத்பர்ய சந்த்$_3$ரிகை. இங்கு அநந்யப$_4$க்தி என்றது—வேறு பயன் ஏதும் கருதாத ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப$_4$க்தி என்றே பொருள்படும்.

ஜீவப்3ரஹமைகயாநுஸநத4ானததைச சிலா அநந்யஶப்3த3த்துக்குப் பொருளாகக கூறியது கீ3தாஶலோகஙகள முழுவதறகும் பொருநதாது. பரதயக்ஷம முதலான பிரமாணஙகளோடும முரணபடும. "தததவேந" எனறு ஜஞான த3ாஶந ப்ராபதிகளுககு இடையேயிடடது மத4யமணி நயாயததாலே மூனறிலும அநவயிககும. மூனறுககும அவஶயமானது மாகும. "தததவேந ப்ரவேஷடும" எனறு பரிபூரணப்ராபதியாகிற ஸாயுஜயததைச சொலலுகிறது. மோக்ஷததிலும கைவலயநிஷ்ட2னுககு ஸாலோகயமும ஸவாதமாநுப4வமும, ஸாத4நப4க்திநிஷ்ட2னுககு ஸாமீபயமும ஸவாாதத2ப4க3வத3நுப4வமும, ஸவக3தஸ்வீகார நிஷட2னுககு ஸாரூப்யமும ஸவாாதத2ப4க3வத3நுப4வகைஙகாயங்களும, பரக3தஸவீகாரநிஷட2ஞன ஸவயமபரயோஜன ப4கதிநிஷட2னுககு ஸாயுஜயமும் பராாதத2ப4க3வத3நுப4வகைஙகாயஙகளும ஶ்ரீவசனபூ4ஷணுதி3களிலே ப2லமாகச சொலலப்படுகையாலே இஙகு அநத ஸாயுஜயததை "தததவேந பரவேஷடும" எனறு கூறுகிருன. தே3ஶிகன இதை ஒபபுககொள்ளாமையால "தததவேந ப்ரவேஷடும—எனபதால வயூஹவிப4வாதி3மாதர ப்ராபதியை வேறுபடுததுகிறது" எனறு கொணடாா. "லோகேஷு விஷ்ணோ நிவஸநதி கேசித, ஸமீபம ருசச2நதி ச கேசித3நயே। அநயே து ரூபம ஸத3ருஶம ப4ஜநதே, ஸாயுஜயமநயே ஸ து மோக்ஷ உகத ॥" [விஷ்ணுலோகஙகளில சிலர் வஸிககினறாாகள், (இது ஸாலோகயம), சிலா அவனுககு ஸமீபத்தில வாழகிறாாகள, (இது ஸாமீபயம). மறறும சிலா எமபெருமானே டொதத திருமேனியை அடைகின்றனா, (இது ஸாரூப்யம). சிலர் அவன திருவுள்ளததையொடடி அவனுககநத கைங்காயம செயகினறனா; (இது ஸாயுஜயம). இதுவே முக2யமோக்ஷம] எனனும பிரமாணமும் தே3ஶிகனல எடுககபபட்டுளளது. கீ3தை (6-42) வயாக2யானத்தில் யாத3வப்ரகாஶரால "இத3மலபீயஸீம யோக3ஸித்3தி4ம க3தஸய மருதஸய ப2லம, யதி3 பரத2மாம யோக3ஸித்3தி4ம க3தோ மரியதே, தயஜதி வா யோக3ம ஶவேதத்3வீபே ஜாயதே, ப4க3வத ஸாலோகயம வா யாதி, யதி3 ததோऽபயதி4காம யோக3ஸித்3தி4ம க3தோ மரியதே,— விஷணு பாாஷதே3ா ப4வதி, யதி3 ததோபயதி4காம, பாாஷதே3ஶவரோ ப4வதி, யதி3 ததோபயதி4காம, த்3வாரபாலோ ப4வதி, யதி3 ததோபயதி4காம, ப4க3வதோऽஙக3ஸமவாஹகோ ப4வதி, யதி3 ததோபயதி4காம, மநதரிஸத2ாநீய பருத2கை3ஶவாயயுகதோ ப4வதி, யதி3 பூாணும யோக3ஸித்3தி4ம க3தோ மரியதே, ப4க3வதஸாயுஜயம க3தோ முகத· பரமைஶவாயயுகதோ ப4வதி – இதி வைஷணவேஷு யோக3ஶாஸ-தரேஷு மாயாத3ா; ததே3தத ஸாவம இஹ ஸூசிதம ப4க3வதா-

तथा च श्रुतिः—* नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन। यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम्॥ (क. २. २३) इति॥ ५३॥ ५४॥

அத$_2$வா யோகி$_3$நாம (கீ$_3$தா 6-42) இதயாதி$_3$நேதி" [இது மிகக குறைநத யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யையடைநது இறநதவன அடையும பயன, (இதறகு மேறபடட) யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யின முதலநிலையையடைநது இறநதவனோ, யோக$_3$ததைவிடடவனோ ஶவேதத$_3$வீபததில பிறக கிறான; எமபெருமானோடு ஸாலோகயததையாவது அடைகிறான, அதறகு மேறபடட யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யையடைநது இறநதவன, விஷணு கிஙகரனாகிறான, அதறகு மேறபடட யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யை யடைநது இறநதவன, விஷணு கிஙகரா தலைவனாகிறான. அதறகு மேறபடட யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யையடைநது இறநதவன த$_3$வாரபாலனா கிறான, அதறகு மேறபடட யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யையடைநது இறநதவன, ப$_4$க$_3$வானின திருவடியைப் பிடிபபவனாகிறான, அதறகு மேறபடட யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யையடைநது இறநதவன, மநதிரிஸ்த$_2$ானததில இருபபவனாய, தனககெனச செலவஙகளையுடையவனாகிறான. நிறைநத யோக$_3$ஸித$_3$தி$_4$யையடைநது இறநதவன,எமபெருமானோடு ஸாயுஜயம பெறறு மோக்ஷமடைநதவனாய மேலான செலவததையடைகிறான— எனறு வைஷணவயோக$_3$ஶாஸதரஙகளில ப$_2$லனில பே$_4$த$_3$ஙகள கூறபபடடுளளன. இவையனைததையும எமபெருமான இநத ஶலோகததில் உணாததுகிறான] எனறு தொடஙகிக கூறப படடுளளதையும தே$_3$ஶிகன எடுததுக காடடியுளளாா. இஙகு ஜஞாந த$_3$ாஶந பராபதிகளைபபறறிக கூறபபடடுளள அாதத$_2$ஙகளைத திருவுளளமபறறியே ஆளவநதாா கீ$_3$தாாதத$_2$ ஸஙக$_3$ரஹததில 'ஏகாத$_3$ஶே ஸவயாத$_2$ாதமய ஸாக்ஷாதகாராவ லோகநம। த$_3$ததமுகதம விதி$_3$பராபதயோ ப$_4$கதயேகோபாயதா தத$_2$ா ॥" [கீ ஸம 15] [தனனைபபறறிய உணமையான காடசிககுக காரணமான தி$_3$வயமான கணணைக கணணன அாஜுனனுககுக கொடுததும ஜஞாநத$_3$ாஶநபராபதிகள ப$_4$கதியையே காரணமாகக கொணடவை எனபதும பதினோராமத$_4$யாயததில கூறபபடடது] எனறு அருளிசசெயதாா. இவவிஷயததையே "நாயமாதமா பரவச நேந லப$_4$ய ந மேத$_4$யா ந ப$_3$ஹுநா ஶருதேந। யமேவைஷ வருணுதே தேந லப$_4$ய. தஸயைஷ ஆதமா விவருணுதே தநூம ஸவாம ॥" [கட$_2$ 2-23] [இநதப பரமாதமா (ப$_4$கதியிலலாத) ஶரவணமநநத$_4$யானங

मत्कर्मकृन्मत्परमो मद्भक्तस्सङ्गवर्जितः ।
निर्वैरस्सर्वभूतेषु यस्स मामेति पाण्डव ॥ ५५ ॥
॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु विश्वरूपसंदर्शनयोगो नाम एकादशोऽध्यायः॥११॥

55. மத்கர்மக்ருந்மத்பரமோ மத்₃ப₄க்தஸ்ஸங்க₃வர்ஜித: ।
நிர்வைரஸ்ஸர்வபூ₄தேஷு யஸ்ஸ மாமேதி பாண்ட₃வ ॥

இதி ஸ்ரீமத்₃ப₄க₃வத்₃கீ₃தாஸு உபநிஷத்ஸு
விஶ்வரூபஸந்த₃ர்ஶநயோகோ₃ நாம ஏகாத₃ஶோऽத்₄யாய: ॥

களாலே அடையத்தக்கவனல்லன் (ப₄க்தியுடைய) எவனை இந்தப் பரமாத்மா வரிக்கிறானோ அவனுக்கே இவன் தனது ஸ்வரூபரூபங்களைக் காட்டுகிறான்] என்னும் உபநிஷத்₃வாக்யம் தெளிவாகச் சொல்லிற்று. எம்பெருமான் வரிப்பதற்குக் காரணமான கு₃ண விஶேஷம் ப₄க்தியே என்பது அர்த்த₂ ஸ்வப₄ாவத்தாலும் (பொருளமைதியாலும்) இதிஹாஸபுராணங்களின் ப₃லத்தாலும் ஸித்₃தி₄க்கிறது இந்த ப₄க்தி ஸ்வயம்பரயோஜன ப₄க்தியாகவுமாகலாம். உபாஸனரூபமான ப₄க்தியாகவும் ஆகலாம். ஸ்வயம்பரயோஜன ப₄க்தியாகக் கொள்ளும்போது இவன் பரக₃தஸ்வீகாரநிஷ்ட₂னான முக₂யபரபன்னனே ஆகிறானாகையாலேயே “உபபத்தேஶ்ச” [ப₃ர-ஸூ 3-2-34] என்னும் ஸூத்ரத்தின் ப₄ாஷ்யத்தில் ‘எம்பெருமானே உபாயம்’ என்னும் அர்த்த₂த்துக்கு ப்ரமாணமாக இந்த உபநிஷத்₃வாக்யத்தை எடுத்தார். இந்த ஶ்லோகப₄ாஷ்யத்திலும் ஜிஜ்ஞாஸாதி₄கரணத் தொடக்கத்திலும் இந்த ஶ்ருத்யர்த்த₂த்தை ப₄க்திபரமாக விவரித்திருப்பது — அதி₄காரிகளுக்கு அநுகு₃ணமாக ஸ்வயம்பரயோஜன ப₄க்தியைச் சொல்லுவதாகவோ அல்லது உபாஸனப₄க்தியைச் சொல்லுவதாகவோ கொள்ளத்தக்கது. ‘யம்’ என்கிற ஶப்₃த₃த்தால் இவ்வர்த்த₂ம் காட்டப்பட்டது ‘தநு’ ஶப்₃த₃ம் விக்₃ரஹத்தையோ ஸ்வரூபத்தையோ குறிக்கும் ஒன்றைக் குறிக்கும்போது மற்றொன்றுக்கு உபலக்ஷணமாகும். (பரந்தப) உள்ளிந்த₃ரியங்களாகிற எதிரிகளை வென்றிருக்கும் நீ இத்தகைய ப₄க்தியைப் பெறவேண்டுமென்று கருத்து. ஆக இவ்விரு ஶ்லோகங்களாலும் தன்னைப்பற்றிய ஜ்ஞானத₃ர்ஶநப்ராப்திகளை ப₄க்தியொன்றாலேயே அடையமுடியும் என்றும், யாக₃ம், த₃ானம், ஹோமம், தவம் முதலான எதனாலும் அடையமுடியாது என்றும் கூறினாயிற்று. 53,54.

பாண்ட₃வ!—பாணடு புததிரனே!, **மதகர்மகருத**—என னுடைய ஆராத₄னமாகக காமங்களைச செயபவனுய, **மதபரம**—எனனையே தன செயலகளுககு மேலான உத₃தே₃ஶயமாகக் கொணடவனுய, **மத₃ப₄கத:**—என னிடம ப₄கதியிலலாமல உயிர்த₄ரிககமுடியாமையாலே எனனையே பயனுகக் கொணடவனுய அவறறைச செய பவனுய், **ஸங்க₃வர்ஜித** — மறற பயனகளைப் பொருது விலககியவனுய், **ஸர்வபூ₄தேஷு நிர்வைர:** **ய**—(காரண மிலலாமையாலே) எலலா ஜீவராசிகளிடமும் விரோத₄ மற்றவனுயிருப்பவன எவனே, **ஸ:**—அவன, **மாம ஏதி**— எனனை உளளபடி அடைகிருன

---

56. எனபாற ருெழில்செயதே யெறபரனு யெனனலனுய
வன்பாருஞ் சஙகமற வைரநதான்—றன்பாலற
றெவவகைய பூததது மேலுமவன் பாண்டவனே
யிவவகைவந் தெனனடையு மிஙகு.

பாண்டவனே!—பாண்டு புததிரனே! **என்பால் தொழில செய்தே** — எனனுடைய ஆராத₄னமாகக் கர்மங்களைச் செய்பவனுய், **எற்பரனுய**—எனனையே தன செயலகளுக்கு மேலான உத₃தே₃ஶயமாகக கொண்டவனுய, **எனனலனுய**- எனனிடம ப₄கதியிலலாமல உயிர்த₄ரிக்கமாட்டாமையாலே எனனையே பயனுகக் கொண்டவனுய அவற்றைச் செய பவனுய், **வனபு ஆரும் சங்கமற**—மறற பயனகளில செல லும் பற்றைப பொருது விலககியவனுய, **எவவகைய பூததும் வைரம் தான் தனபாலறறு**—(காரணமிலலாமை யாலே) எலலா ஜீவராசிகளிடமும விரோத₄ததைத் தன்னிடம கொளளாதவனுய, **ஏலும அவன்**—வாழகினற வன, **இஙகு**—இவவுலகததில, **இவவகை வந்து**—இவ வண்ணமாக எனனிடம ாடுபட்டு, **என அடையும**— எனனை அடைவான.

---

55. "**நாஹம வேதை₃**" [53] எனனும ஶலோகத்தில காமஙக ளால் தனனைக காணமுடியாது எனறு கூறியதறகும, "**வேத₃ாநு வசநேந விவிதி₃ஷநதி**" [ப்₃ருஹ 6-4-22] எனனும உபநிஷத₃ வாக்யததில காமஙகளாலே தனனையறியமுடியும எனறு கூறியதறகும

॥ भा ॥ वेदाध्ययनादीनि सर्वाणि कर्माणि मदाराधनरूपाणीति यः करोति, स मत्कर्मकृत्। मत्परमः—सर्वेषामारम्भाणामहमेव परमोद्देश्यो यस्य स मत्परमः। मद्भक्तः—अत्यर्थमत्प्रियत्वेन मत्कीर्तन-स्तुतिध्यानार्चनप्रणामादिभिर्विना आत्मधारणमलभमानो मदेकप्रयोजन-

---

விரோத₄த்தைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு ப₄க்த்யா த்வனந்யயா" [54] என்னும் ஶ்லோகத்தில் தன்னையடைவதற்குக் காரணமாகக் கூறப்பட்ட ப₄க்தியின் நிலையை விளக்குகிறான் (மத்கர்மக்ருத்) என்னுடைய ஆராத₄னங்களாகக் கர்மங்களைச் செய்பவனுடைய, வேத₃ாத்₄யயனம், யஜ்ஞ தா₃னதபஸ்ஸுக்கள் முதலான எல்லாக்கருமங்களையும் என்க்கு ஆராத₄னமாக இவன் செய்கையாலே 'மத்கர்மக்ருத்' என்று சொல்லத் தக்கவனாகிறான் என்று கருத்து. இதனால் "நாஹம் வேதை₃:" [53] என்று கேவலகர்மங்களை த₃ாஸோபாயமன்று என்று கூறியதோடு ஶ்ருதிவிரோத₄மில்லை என்று கருத்து எம்பெருமானைக்காண உபாயமல்லாத கருமங்களே அவனுக்கு ஆராத₄னமாகச் செய்யப் பட்டால் எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு ஸாத₄னமாகின்றன என்றபடி. (மத்பரம) என்னையே தன் செயல்களுக்கு மேலான உத்₃ தே₃ஶ்யமாகக் கொண்டவனுடைய முற்கூறிய எல்லாச் செயல்களுக்கும் என்னையே மேலான ப₂லனாகக் கொண்டவன் என்று கருத்து (மத்₃ ப₄க்த:) என்னிடம் ப₄க்தியில்லாமல் உயிர்த₄ரிக்க முடியாமையாலே என்னையே பயனாகக் கொண்டவனுடைய காமங்களைச் செய்பவனுடைய, என்னிடம் அளவுகடந்த அன்புடையவனாகையாலே, என்னை ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது, துதிப்பது, தியானிப்பது, அர்ச்சனம் செய்வது, வணங்குவது முதலானவற்றைச் செய்யாமல் தன் உயிர் த₄ரிக்க மாட்டாதவனாகையாலே என்னையே பயனாகக்கொண்டவனுடைய எப்போதும் அக்காமங்களைச் செய்பவனே என் ப₄க்தன் என்று கருத்து. "ஸததம் கீர்த்தயந்த: நமஸ்யந்த ச" [9-14] "மச்சித்தா மத்₃ க₃தப்ராணா: போ₃த₄யந்த: பரஸ்பரம்। கத₂யந்தஶ்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ॥" [10-9] முதலானவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட ப₄க்தர்களின் இலக்கணங்கள் இங்கு அனுஸந்தி₄க்கத்தக்கவை மற்ற வர்க்கு த₄ாரகபோஷகபோ₄க்₃யங்கள் ப்ராக்ருதங்களான அன்ன பானாதி₃களாயிருக்க, 'உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்" [திருவாய் 6-7-1] என்று ஆழ்வார் அனுஸந்தி₄த்தது இங்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளத்தக்கது. இனி இத்தகைய ப₄க்தியின் எல்லைநிலத்தையடையும்போது மற்ற விஷயங்களில் பற்று இவனுக்குத் தன்னடையே விட்டுப்போகும்

तया यस्सततं तानि करोति, स मद्भक्तः। सङ्गवर्जितः—मदेकप्रियत्वेनेतरसङ्गमसहमानः। निर्वैरस्सर्वभूतेषु—मत्संश्लेषवियोगैकसुखदु:खस्वभावत्वात्स्वदुःखस्य स्वापराधनिमित्तत्वानुसंधानाच्च, सर्वभूतानां परमपुरुषपरतन्त्रत्वानुसंधानाच्च सर्वभूतेषु वैरनिमित्ताभावात्तेषु निर्वैरः।

எனகிறுன—(ஸங்க₃வாஜித) எனனேயே இனியவனுக நினைககையால மற்ற பயன்களைபபொருது விலககியவன "ஸதி₂தே அரவிநதே₃ மகரநத₃நிாப₄ரே மது₄வரதோ நேக்ஷுரகம ஹி வீக்ஷதே" [ஸதோதர ரத்னம் 27] [தேன நிறைநத தாமரை இருககுமபோது தேனீ களளிப பூவைக கணணுலும காணுதனறே] எனறுரனறே ஆளவநதார. "ஒண்டொடியாள திருமகளும நீயுமே நிலாநிறபக கணட சதிாகணடு . ஐங்கருவி கணட இனபம தெரிவரிய அளவிலலாச சிறறினபம ஒழிநதேன" [திருவாய 4-9-10] எனகிறபடியே த₃ாஹங்கொணடு அமுதநீாப பெருககைக குடிபபவனுககுத தணணீாத துருமபுபோலே மறற பயனகள் இருககையாலே, அவை தனனடையே இவனே விடடுப போமபடி அவறறை வெறுபபுடன் விலககியிருப்பவன எனறு கருதது (ஸாவபூ₄தேஷு நிாவைர:) ஶாஸதரம நிஷேதி₄ககிறது எனபதற்காக வலலாமல எவரிடமும விரோத₄மேயிலலாமையாலே எலலா ஜீவராசி களிடமும விரோத₄மற்றவன எமபெருமானேடு சேர்வதே இவனுககு இன்பம எமபெருமானேவிடடுப பிரிவதே இவனுககுத துனபம. இநத இனபதுனபங்கள் எமபெருமானுல் வருகினறவை. பராகருதமான இனப துன்பஙகளோவெனில தான செயத புணயபாபஙகள காரணமாக எம் பெருமான சிலரை ஏவிவிடடு இவனுககுத துனபததையோ இனபத தையோ அளிபபதாலோ, போககுவதாலோ வருகின்றன. பரமபுருஷ னுககுப பரதநதரமான ஜீவராசிகளால வரும இனபததடைகள் துனபங கள் குறிதது இககாரணததாலேயே அவாகளிடம விரோத₄ம ஏறபட இடமிலலையாகையாலே எலலா ஜீவராசிகளிடமும இவன விரோத₄மற றிருககிறுன, தன பாபததால இவை ஏறபடுகினறன எனறு அறிநதவன பிறரை எபபடி விரோதி₄யாக நினைககமுடியும? எயதவையான தன பாபஙகள இருககுமபோது அம்புபோனற பிறரிடம அறிவாளியானவன கோபம் அடைவானு? தனனைபபோலே பிறரும விஶவரூபனுன எமபெருமானுடைய உருவம எனறு அனுஸநதி₄த்தால் இவனுககு விரோத₄ம எப்படி ஏறபடும? எனறு கருதது. "ஸாவபூ₄தாதமகே தாத ஜக₃ननாதே₂ ஜக₃ன்மயே | பரமாதமனி கே₃ாவிநதே₃ மிதரா மித்ர கத₂ா குத ||"[வி பு 1-19 37] [எநதையே! எலலா ஜீவராசிகளுககும அந்தர்யாமியாயிருக்கையாலே உலகமயமாயிருபபவனுய, உலகின

य एवंभूतस्स मामेति — मां यथावदवस्थितं प्राप्नोति ; निरस्ताविद्याद्यशेषदोषगन्धो मदेकानुभवो भवतीत्यर्थः ॥ ५५ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये
एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

பகவத் கீதை வெண்பா

(பதினோராமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

அத்த னருள்கீதை யானற்பதி னொன்றுமோத்
தொத்த வுலகனைத்து மோருடம்பா – மித்தகவு
பன்னவே தான்காட்டிப் பத்திப் பயன்வகையு
மன்னவே முற்றியதே வாய்ந்து.

வாதி$_1$கேஸரி ஜீயர் அருளிய ப$_4$க$_3$வத்$_3$கீ$_1$தை வெண்பாவில்
பதினோராமத்தியாயம் முற்றிற்று

தலைவனாய, பரமாத்மாவாய கோ$_3$விந்த$_3$ன் இருக்கும்போது நமக்கு நண்பன் என்றும் எதிரி என்றும் எப்படிப் பேசமுடியும்?] என்று இரணியனைக்குறித்துப் பிரகலாதாழ்வான் கேட்டானன்றோ (ய) எவன் இவ்வண்ணமாயிருக்கிறானோ (ஸ: மாம் ஏதி) 'தத்தவேந ப்ரவேஷ்டும்''[54] என்று சொன்ன ரீதியில் அவன் என்னை உள்ளபடி அடைகிறான், அவித்$_3$யை (அஜ்ஞானம்), காமம், வாஸனை, ருசி, ப்ரக்ருதிஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் முதலான தோ$_3$ஷங்கள் முழுவதும் அடியோடு வாஸனையுமில்லாமல் நீங்கப்பெற்றவனாய் என்னையே அநுப$_4$விப்பவனாகிறான் ''ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி'' [ச$_2$ாந் 7 26-2] [ஜ்ஞான விரிவுபெற்ற முக்தாத்மா எல்லாமாயிருக்கும் பரமாத்மாவையே காண்கிறான்] 'தே ஸர்வக$_3$ம் ஸர்வத: ப்ராப்ய தீ$_4$ரா யுக்தாத்மாந ஸர்வமேவாऽऽவிஶந்தி'' [முண்ட$_3$க 3-2-5] [அறிவு விரியப்பெற்ற அந்த முக்தர்கள் ப்$_3$ரஹ்மரூபத்தோடு கூடியவர்களாய், எல்லாப் பொருள்களிலுமிருக்கும் பரமாத்மாவை எல்லா ப்ரதே$_3$ஶங்களிலும் அடைந்து எல்லாவற்றையும் அநுப$_4$விக்கிறார்கள்] என்கிறபடியே முக்தாத்மாவின் ப$_3$ரஹ்மகு$_3$ணவிபூ$_4$த்யநுப$_4$வமனைத்தும் ப$_3$ரஹ்மாநுப$_4$வத்திலேயே அடங்கிவிடுகிறதாகையால் இவன் ப$_3$ரஹ்மத்தையே அநுப$_4$விக்கிறான் என்னத்தட்டில்லை (பாண்ட$_3$வ) பாண்டுபுத்திரனே! உன் தந்தையாகிற பாண்டு இத்தகைய ப$_4$க்தனாயிருந்ததுபோலே நீயும் ஆகவேண்டும் என்று கருத்து 55.

கீ$_3$தார்த்த$_2$விவரணத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி த$_3$ாஸன் இயற்றிய
பதினோராமத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

அத்தன் அருள் கீதை ஆன்ற பதினொன்றும் ஒத்து— ஸ்வாமியான கண்ணன அருளிச்செய்தத சிறப்புமிக்க பதினொன்றாமத்தியாயம், **ஒதத உலகு அனைத்தும ஓர் உடம்பாம் இததகவு பனனவே தான காட்டி** — (ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கும் விஷயத்தில) ஓததிருக்கும் எலலா உலகமும எமபெருமானுக்கு ஒரே உடம்பாயிருக்கும் இத தன்மையை அர்ஜுனன அனுஸந்தி₄ப்பதற்காகக் காட்டி, **பததி பயன வகையும் மன்னவே ஆயநது** — ப₄கதியின பயனகளான ஜ்ஞான த₃ர்ஶநப்ராபதிகளை நனகு ஆராய்நது, **முற்றியதே**— முடிவுற்றதே.

கீதாரத்த சங்கிரகம

(ஸ்ரீ வேத₃ாநததே₃சிகா அருளியது)

பதினோராமததியாயததின ஸாரபபொருள்

12\. எல்லாந தனக்குரு வாயிலங் கும்வகை தானுரைததுச்
சொல்லா லறிந்தது சோராமற கண்டிட வேண்டுமெனற
வில்லாள னுக்கன்று மெயககண் கொடுததிது வேறுமுண்டோ
நல்லார்கள் காண்பரென் றுந்நவின றனங்க ணாயகனே.

நஙகள் நாயகன்—நமமுடைய தலைவனான கண்ணன, **எல்லாம்**—எலலாப பொருள்களும, **தனக்கு உருவாய**—(பரமபொருளாகிய) தனக்குச் சரீரமாய், **இலங்கும வகை**—விளங்கும் விதத்தை, **தான உரைதது**—தான உபதேசிதது, **சொலலால் அறிநதது** — (தன்னுடைய) உபதேசததால அறிந்துகொண்ட (தன செலவத)தை, **சோராமல்**—குறைவுபடாமல (முழுவதையும்), **கண்டிட வேணடும் என்ற**—நேரே காணவேணும் என்று ஆசைகொண்ட, **விலலாளனுக்கு**—(சிறநத) விலலாளியான அர்ஜுனனுக்கு, **அனறு**—அப்பொழுதே, **மெயக் கண் கொடுதது** — (தன விச்வரூபததை) உளளவாறு காணும்படியான (தெய்விகக்) கண்ணைக் கொடுதது, **இது**—இவ்வாறு (தன்னைக் காணபதற்கு) ஸாதநம, **வேறும் உணடோ**—(பக்தியைத் தவிர) வேறு ஏதாவது உண்டோ? (ஒன்றுமிலலை), **நல்லார்கள்**—(பக்தியுடைய) ஞானிகள், **காண்பர் என்றும்**—(எனனைக்) காணபபெறுவார்கள் என்றும், **நவின்றான்**—உபதேசித்தான்.

ஆளவநதாா அருளிய

கீ₃தாாதத₂ ஸங்க்₃ரஹம்

[பன்னிரண்டாமத்தியாயததின் சுருக்கம்]

भक्तेः श्रैष्ठ्यमुपायोक्तिरशक्तस्याऽऽत्मनिष्ठता ।
तत्प्रकारास्त्वतिप्रीतिर्भक्ते द्वादश उच्यते ॥ १६ ॥

கீ₃தாஶ்லோகாாதத₂ச சுருககம

பதினோராமததியாயம்

ஶ்லோ — அாதத₂ம

1-3. அாஜுனன தனது நனறியையும் ஆஸதிகயத்தையும் கருஷ்ணப₄கதியையும காட்டுகிருன.

4. விஶ்வரூபததைக காட்டுமபடி அாஜுனனுடைய பிரார்ததனை.

5-8. தி₃வயசக்ஷுஸ்ஸை அாஜுனனுக்கு அளிததுத தன விஶ்வ ரூபததைக கணணன அவனுககுக் காட்டுதல.

9-13 விஶ்வரூபவாணனை.

14-30. அாஜுனன விஶ்வரூபததின பெருமைகளைக் கூறித துதித்தல.

31. அாஜுனனின கேளவி.

32-34. அாஜுனனுககுக கணணனின பதில்.

35-46. அர்ஜுனனின துதியும, மனனிபபு வேணடுதலும், பிரார்த் தனையும

47-49 கணணனின் அப₄யப்ரத₃ானம்.

50. கணணன இயல்வான நானகு தோள் திருமேனியை எடுததுககொணடு அாஜுனனைத தேறறியது.

51. அவவுருவைக கணட அாஜுனன் தான் இனபுறறுத் தன் நிலை பெறறதைக கூறுதல.

52-55. கணணன அாஜுனனுககு ப₄க்தியோக₃த்தின் பெருமை யையும ஶுப₄ாஶ்ரயமாயிருககும திருமேனியின பெருமையை யும பேசுதல.

பதினோராம அததியாயததின கீ₃தாஶ்லோகார்த்த₂ச சுருக்கம நிறைவுறறது.

16. ப₄க்தே ஶரைஷ்ட₂யமுபாயோக்திரஶக்தஸயாதம
நிஷ்ட₂தா ।
தத்ப்ரகாராஸ்த்வதிபரீதிர் ப₄க்தே த₃வாத₃ஶ உசயதே ॥

ப₄க்தே· ஶரைஷ்ட₂யம் — (ஆதமோபாஸனததைக காட்டிலுமம) ப₄க₃வது₃பாஸனமாகிற ப₄கதியின் சிறபபுமம, **உபாயோக்திः**—அந்த ப₄க்திககு உபாயததைதத தெரிவிதத லுமம, **அஶகதஸய** — ப₄க்தியில ஶகதியிலலாதவனுககு, **ஆதமநிஷ்ட₂தா** — ஆதமோபாஸனமுமம, **தத்பரகாரா** — காமயோக₃ம் முதலானவற்றுககு வேணடியவைகளான கு₃ணஙகளின் வகைகளும், **ப₄கதே அதிபரீதி து**—தன ப₄க்தனிடம மிகுநத பரீதியுமம, **த₃வாத₃ஶே**—பனனி ரண்டாமததியாயததில, **உச்யதே**—கூறபபடுகிறது

வாதி₃கேஸரி ஜீயர் அருளிய

ப₄க₃வத்₃கீ₃தை வெண்பா—அத்தியாயம 12

ப₄கதியோக₃ம

அததியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

பததி யறிவாற கடககும பலவகையு
மததி லுகபபி னதிசயமு—முததிதரும
பணபி னருளகீதை பனனிரணடா மோததுரைககுந
திணபயிலுஞ சொலலாற செறிநது

முததிதரும பணபின அருள் கீதை—வீடு பேற்றைத் தரும இயல்பால் (கண்ணன) அருளிய கீதையின, *பனனிரணடா மோதது*—பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் *பததியறிவாறகு*—ப₄க்தியோக₃த்தை அறிபவனுக்கு, *அடக்கும பல வகையும*—கைக்கொள்ளவேண்டிய பல கு₃ணஙகளும், *அததில*—அந்த ப₄க்தியோக₃த்தில், *உகபபின அதிசயமும்* — (எம்பெருமானுக்குள்ள) அன்பின மிகுதியும், *திண பயிலும சொலலால செறிநது உரைககும்* — உறுதியானதாய் அனைவராலும் அனுஸந்தி₄க்கத்தக்கதான சொறகளால நன்ருகக்கூறும்.

श्रीः

अथ द्वादशोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ भक्तियोगनिष्ठानां प्राप्यभूतस्य परस्य ब्रह्मणो भगवतो नारायणस्य निरङ्कुशैश्वर्यं साक्षात्कर्तुकामायार्जुनायानवधिकातिशय-कारुण्यौदार्यसौशील्यादिगुणसागरेण सत्यसंकल्पेन भगवता स्वैश्वर्यं यथावदवस्थितं दर्शितम्; उक्तं च तत्त्वतो भगवज्ज्ञानदर्शनप्राप्ती-नामैकान्तिकात्यन्तिकभगवद्भक्त्येकलभ्यत्वम्। अनन्तरमात्मप्राप्तिसाधन-

---

ஸ்ரீகருஷணஸவாமி த$_3$ாஸன் இயற்றிய கீ$_3$தார்தத$_2$ விவரணம்—பனனிரண்டாம அததியாயம்

முன் அததியாயத்தோடு ஸங்க$_3$தியும், இவவததியாயார்தத$_2$ச் சுருக்கமும்.

முந்தின அததியாயததின கடைசியில ப்ரஸதாவிக்கப்பட்ட ப$_4$கதியோக$_3$ததின சிறபபையும, ப$_4$கதியோடு தொடாபுளள விஷயஙகளையும இவவததியாயததில கூறுகிறுன எம்பெருமானுடைய விஶவருபஸாக்ஷாதகாரம ஏற்படடால்தான பூர்ணமான உபாஸனம செயய முடியுமாகையாலே ப$_4$கதியோக$_3$நிஷ்ட$_2$ாகளுககு பராபயமாயிருப்பவனுய, பரப$_3$ரஹமமாய, ஜஞானம முதலான கு$_3$ணஙகள நிறைநத ப$_4$க$_3$வானுன நாராயணனுடைய தடையறற ஐஶவர்யததை நேரே காண விருமபிய அாஜுனனுககு எல்லையறற மேனமையையுடைய த$_3$யை, வண்மை, நீர்மை முதலான கு$_3$ணஙகளுககுக கடலாயிருபபவனுய, தடையற்ற ஸங்கலபததையுடையவனுன ப$_4$க$_3$வான தனனுடைய ஐஶவாயததை உளளபடி காட்டினுன. கருணை வணமை நீாமைகளையுடையவனுகையாலே தனனைததானே காட்டினுன தடையறற ஸஙகலபததையுடையவனுகையாலே அவன காட்டுவதறகுத தடையேதுமில்லை. சென்ற அததியாயததின கடைசியில ப$_4$க$_3$வானை உள்ளபடி அறிநது கண்டு அடைவதறகு எல்லையறற அநநயப$_4$கதியே உபாயம என்று கூறபபட்டது. இபபடி உபாயததையும ப$_2$லததையும சென்ற அததியாயததின இறுதியில கூறிய பினபு, இவவுபாயம இப்ப$_2$லனை விரைவிலும அருமைப்பாடிலலாமலும ஸாதி$_4$ததுததரும என்று காட்டுவதற்காக ஆத்மாவை அடைவதறகு ஸாத$_4$னமாயிருககும் ஆதமோபாஸனததைக காட்டி

भूतादात्मोपासनात् भक्तिरूपस्य भगवदुपासनस्य स्वसाध्यनिष्पादने शैघ्र्यात्सुसुखोपादानत्वाच्च श्रैष्ठ्यम्, भगवदुपासनोपायश्च, तदशक्तस्याक्षरनिष्ठता, तदपेक्षिताश्चोच्यन्ते। भगवदुपासनस्य प्राप्यभूतोपास्यश्रैष्ठ्यात् श्रैष्ठ्यं तु *योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना। श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः॥ (६. ४७) इत्यत्रोक्तम्।

अर्जुन उवाच—

एवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पर्युपासते।
ये चाप्यक्षरमव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः॥ १॥

அர்ஜுந உவாச—

1. ஏவம் ஸததயுக்தா யே ப$_4$க்தாஸ்தவாம் பர்யுபாஸதே ।
யே சாபயக்ஷரமவயகதம் தேஷாம் கே யோக$_3$விததமா: ॥

அர்ஜுந: உவாச—அர்ஜுனன கூறினுன் — **ஏவம**— முன் ஶலோகத்தில சொனனபடியே, **ஸததயுக்தா:**— உன்னேடு எபபோதும் கூடியிருக்க நினேபபவர்களாய,

---

லும ப$_4$கதிரூபமான ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனம தனது பலனேச சாதித்துத் தருவதில விரைவாகவும அருமைபபாடில்லாமலும ஸாதி$_4$ததுததரும என்று இவவததியாயததின தொடககத்தில காடடப்படுகிறது. அதறகுமேல ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனததுககு உபாயமும, ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனத்தில ஶகதியில்லாதவன ஆதமாவை உபாஸிபபான் என்னும விஷயமும, காமயோக$_3$ம முதலானவறறுககு வேண டிய கு$_3$ணங்களின் வகைகளும, ஆதமோபாஸகனேக காடடிலும ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$னுடைய சிறபபும கூறப்படுகின்றன. ப$_4$கதியோக$_3$ததினுல அடையப படும ப்ராப்யமான எமபெருமான் ஆதமோபாஸனத்தால அடையப படும ஜீவாத்மாவைக காட்டிலும் சிறப்புற்றவனுயிருபபதையிடடு ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனத்துக்கு ஆதமோபாஸனததைக காடடிலும உள்ள சிறப்பு "யோகி$_3$நாமபி" [கீ$_3$தை 6-47] என்று தொடங்கும ஶலோ கத்திலேயே கூறப்படடதாகையால் இங்கு அவவிஷயம் அர்ஜுனனுல கேட்கப்படவில்லே.

யே ப₄க்தா — எந்த ப₄க்தர்கள், **த்வாம்** — உன்னை, **பர்யு பாஸதே** — பரிபூரணமாக உபாஸிக்கிறாாகளோ, **யே சாபி** — எவாகளோவெனில, **அவயக்தம்** — இந்த்₃ரியங்களால அறியப்படாத, **அக்ஷரம** — ஜீவாத்மஸ்வரூபததைை (உபாஸிக கிறார்களோ), **தேஷாம** — இவவிருவாகளுக்குள, **கே** — எவர், **யோக₃விததமா:** — தமது ப₂லனை விரைவில அடைபவா?

॥ भा ॥ एवम् — * मत्कर्मकृत् (११. ५५) इत्यादिनोक्तेन प्रकारेण, सततयुक्ताः — भगवन्तं त्वामेव परं प्राप्यं मन्वानाः, ये

---

1 என்றுமுனைக் கூடநினைந் திவ்வாறு பததராய்
நின்றுமிகச சேவிபபார் நேர்நுண்மை — யெனறுமுயிர்
தன்னடைவார் தம்மிலெவர் தானதிக யோகியரென்
றுன்னவுரைத தான்விசய னுறறு.

"என்றும் உனை கூட நினைநது — எப்போதும் உனனோடு கூடியிருக்க எணணி, **இவவாறு பததராய நினறு** — முன் ஶலோகததில சொனனபடியே ப₄க்தியோக₃ததில் ஊற்ற முடையவராய நினறு **மிக (உனை) சேவிப்பாா** — உன்னைப் பரிபூாணமாக உபாஸிப்பவர்களும, **நேர் நுண்மை உயிர்** — மிகவும் நுண்ணியதான ஜீவாத்மாவை (உபாஸிதது), **என்றும் தன் அடைவார்** — எனறும் தன ஆத்மாவையே அடைபவாகளும, **தமமில்** — ஆகிய இருவரில, **எவர்தான் அதிக யோகியா** — எவா தன ப₂லனை விரைவில பெறுபவாகள?" **என்று உனன** — எனறு அறிய, **விசயன** — அர்ஜுனன, **உறறு** — கணணனை அணுகி, **உரைததான்** — கேட்டான

---

1. முன அததியாயஙகளில கூறபபட்ட ப₄க₃வது₃பாஸகாகள ஆதமோபாஸ்காகள் என்னும் இருவரில எவா தம பயனை விரைவில அடைவாாகள எனறு கேட்கிறுன அாஜுனன (ஏவம) "மதகாம க்ருத" [11-55] எனறு தொடஙகும முன ஶ்லோகததில சொனன ரீதியில. "ப₄கதாஸதவாம பாயுபாஸதே" என்று அடுததபடி ப₄க₃வது₃

भक्ताः, त्वाम् — सकलविभूतियुक्तमनवधिकातिशयसौन्दर्यसौशील्य-
सार्वज्ञ्यसत्यसंकल्पत्वाद्यनन्तगुणसागरं परिपूर्णमुपासते ; ये चाप्य-
क्षरम् — प्रत्यगात्मस्वरूपं, तदेव चाव्यक्तं — चक्षुरादिकरणानभिव्यक्त-

---

பாஸகாககளையே எடுககையால முநதின ஶலோகததில கூறபபட்ட ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$ாகளை இஙகு 'ஏவம' எனறு அநுவதி$_3$பபது உசிதம. (ஸததயுகதா யே ப$_4$கதா) ப$_4$க$_3$வானான உனனையே எப போதும சோநதிருககவேணடும எனறு நினைககும எநத ப$_4$கதாகள. 'யுகதா:' எனற இடததில கதபரதயயம 'ஆஶம்ஸை' (விருபபம) எனனும பொருளிலே வநதது ஸாத$_4$னத$_3$ஶையோடு ஸாத$_4$ய த$_3$ஶையோடு வேறுபாடிலலாமல இவாகள எபபோதும எமபெருமா னுேடு கூடியிருககவேணடும எனறு விருமபுகிறாாகளனறோ இததால ஶ்லோகததின பிறபாதியில சொலலபபடும ஆதமோபாஸகர்கள ஸாத$_4$னத$_3$ஶையில எமபெருமானுேடு கூடியிருபபதை விருமபினுலும, ஸாத$_4$யத$_3$ஶையில எமபெருமானுேடு கூடியிருபபதை விருமபாத வர்கள் எனறு விளஙகுகிறது இபபடி இவனை இவாகள் ப்ராபய மாகவும நினைபபதறகுக காரணம எனனவெனில (தவாம) முன உபதேஶிததபடியும விஶ்வரூபததில காட்டியபடியும நிதயவிபூ$_4$தி, லீலாவிபூ$_4$தி என்னும உலகஙகள்ாகிற இருபெருஞசெலவஙகளை யுடையவனுய, எலலையற்ற மேனமையையுடைய அழகு, நீாமை, அனைததையும அறியும தனமை, தடைபடாத ஸஙகலபம முதலான கலயாண கு$_3$ணஙகளுககுக கடலாக நீயிருககையாலே உனனேடு எப்போதும கூடியிருகக விருமபுகிறாாகள எனறு கருத்து "மத பரம" எனறு முன ஶ்லோகததில் சொனனபடியே "உனனையே பரம ப்ராபயமாக நினைபபவர்கள்" எனறு திரணடபொருள். (யே தவாம் பாயுபாஸதே) எவாகள இவவணணமாக உனனைப பரிபூாணமாக உபாஸிககிறாாகளோ (யே சாபி அக்ஷரம அவயகதம்) எவர்கள கண முதலான இநதிரியஙகளால காணப்பெறாத தமது ஆதமஸவ ரூபததை உபாஸிககிறாாகளோ. (அக்ஷரம்) அக்ஷரஶப$_3$த$_3$ம் பரமாதம விஷயததிலும அசேதனமான ப்ரகருதி விஷயததிலும வழஙகப்பட்ட போதிலும இஙகு பரகரணததாலும ஔசிதயததாலும் ஜீவஸவருபத தையே குறிககிறது. (அவயக்தம்) "அவயகதமக்ஷரே லீயதே" [ஸுபா$_3$ால] முதலான வாகயஙகளில அக்ஷரஶப$_3$த$_3$ததோடுகூடப் படிககப்படும அவயக்தஶப்$_3$த$_3$ம் அசேதனத்தையே குறிககிறதானுலும இஙகு "யே யே" என்று இருமுறையே யச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$ம படிககபபட்டி ருக்கையால மூனருவதான அசேதனத்தின உபாஸனத்தை இஙகு

स्वरूपमुपासते ; तेषामुभयेषां के योगवित्तमाः—के स्वसाध्यं प्रति शीघ्रगामिन इत्यर्थः । * भवामि न चिरात्पार्थ (७) इत्युत्तरत्र योगवित्तमत्वं शैघ्र्यविषयमिति हि व्यञ्जयिष्यते ॥ १ ॥

श्रीभगवानुवाच—

मय्यावेश्य मनो ये मां नित्ययुक्ता उपासते ।
श्रद्धया परयोपेतास्ते मे युक्ततमा मताः ॥ २ ॥

2. மயயாவேஶய மநோ யே மாம நிதயயுக்தா உபாஸதே।
ஶரத₃த₄யா பரயோபேதாஸதே மே யுகததமா மதா ॥

கொளளமுடியாது ஆகையால அக்ஷரஶப்₃த₃ததுககு விஶேஷண மாகவே அவயகதஶப₃த₃ததைக கொளளவேண்டும. கண முதலான இநத₃ரியஙகளுககுப புலபபடாத அக்ஷரம (ஜீவன) என்று பொருள தேறுகிறது. 'பஞசவிம்ஶகமவயகதம ஷட₂விம்ஶ. புருஷோததம ! ஏதத ஜ்ஞாதவா விமுசயநதே யதய ஶாநத பு₃த்₃த₄ய ||" [இருபத தைநதாவது தததுவமான ஜீவன அவயகதம எனபபடுகிறன. இருபததாறுவது தததுவமான பரமாதமா புருஷோததமனே. இதை அறிநது புலனடககமுள்ள துறவிகள மோக்ஷமடைகிறாகள] என்று யமஸம்ருதியிலும அவயக்தஶப்₃த₃ம புருஷோததமனுக்குக கீழபபடட ஜீவனைக குறிததே வழஙகபபடடதனறோ (தேஷாம கே யோக₃விததமா) ப₄க₃வது₃பாஸகாகள ஆதமோபாஸகாகள் எனனும இருவகையினருள எவா தமது பயனை விரைவில அடைகிறாகள? உபாஸிககப்படும பொருளையிட்டு உபாஸகாகளுககுளள சிறபபு ஆறும அததியாயததின கடைசி ஶலோகததிலேயே தெரிவிககபபட்டுவிட்டது ஆகையால அதைக் குறித்து இஙகு கேள்வி கேடக வேணடிய அவஶயமிலலை ஆகையால விரைவில பயனை அடைவதாகிற சிறபபைக குறிததே இஙகு கேள்வி கேட்கப்படுவதாகக் கொளளவேணடும. "ப₄வாமி ந சிராத பாாத₂" [7] என்று ஏழாவது ஶலோகததில பதில சொலலும்போது விரைவில பயனடைபவாகள தன உபாஸகாகளே என்று கணணன காட்டுவதும இதை வலியுறுததுகிறது. ஐநதாவது ஶலோகததில 'கலேஶோऽதி₄கதரஸதேஷாம அவயகதாஸகததசேதஸாம" என்று ஆதமோபாஸகாகள ப₄க₃வது₃பாஸகாகளைபபோலே விரைவில எளிதாகத தம பயனையடைவதிலலை என்று கூறுவதும இதையே காட்டுகிறது 1.

ஸ்ரீப₄க₃வாந் உவாச—பகவான் கூறுகிருன — **மந:**—தமது நெஞ்சை, **மயி**—என்னிடம், **ஆவேஶ்ய**—வைதது, **பரயா ஶ்ரத்₃த₄யா உபேதா:**—மேலான ஶ்ரத்₃தை₄யோடு கூடியவர்களாய, **நிதயயுக்தா.** — என்னேடு எபபோதும சேர்ந்திருகக விருமபுகிறவர்களாய், **யே மாம உபாஸதே**—எவர்கள் என்னை (ப்ராப்யமாக) உபாஸிககிருர்களோ, **தே**—அவாகள, **மே யுகததமா: மதா:**—என்னுல சிறநத யோகி₃களாக எணணபபடுகிருாகள.

।। भा ।। अत्यर्थमत्प्रियत्वेन मनो मय्यावेश्य श्रद्धया परयोपेताः नित्ययुक्ताः—नित्ययोगं काङ्क्षमाणाः ये मामुपासते—

---

2. அண்ண லுரைசெயதா னவனுககென பாலெனஞ்சைத
திண்ணமிகச சேர்ததுச் சிரததைமிகுத்—தெண்ணததா
லுறறெனறு மெனனை யுபாசிப்பார் யோகியராய
மறறெற கதிகரவர் வாய்ந்து.

அண்ணல் அவனுககு உரைசெய்தான் — ஸ்வாமியான கணணன அர்ஜுனனுககுக் கூறினன.— "**என் பால் நெஞ்சை திண்ணம் மிகச் சேர்தது**—என்னிடம் நெஞ்சை உறுதியாக மிகவும் ஈடுபடுததி, **சிரததை மிகுத்து**—மிகுந்த ஶ்ரத்₃தை₄யுடையவர்களாய், **எண்ணததால்** — அடையத் தக்கவன என்னும் நினைவால, **என்றும் என்னை உறறு**—எப்போதும் என்னை அணுகி, **உபாசிப்பார் அவர்**—உபாஸிக்கினறவாகள், **மற்று வாயந்து**—மிகப பொருந்தி, **எற்கு**—எனககு, **யோகியராய் அதிகர்**—சிறந்த யோகி₃கள் ஆவர்

---

2. என்னையே ப்ராப்யமாக நினைத்து உபாஸிப்பவர்களே ஆத்மோபாஸகர்களைக் காட்டிலும் சிறநதவர் எனகிருன். (மயி மந: ஆவேஶ்ய) தமது நெஞ்சை என்னையே ப்ராபயமாக நினைக்குமபடி செயது ஈடுபடுததி. ஆத்மோபாஸகனும எமபெருமானை உபாயமாக நினைதது நெஞ்சை ஈடுபடுததுவதுணடாகையாலே அவனைக காட்டிலும சிறநத இவன் விஷயததில, அவவளவு மாத்திரமல்லாமல 'என்னை ப்ராப்யமாகவும் நினைத்து நெஞ்சை ஈடுபடுத்தி' என்னுமளவும் பொருள் கொள்ளவேணடும். (பரயா ஶ்ரத்₃த₄யா உபேதா:)

प्राप्यविषयं मनो मय्यावेश्य ये मामुपासत इत्यर्थः। ते युक्ततमाः मे मताः—मां सुखेनाचिरात्प्राप्नुवन्तीत्यर्थः ॥ २ ॥

ये त्वक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तं पर्युपासते।
सर्वत्रगमचिन्त्यं च कूटस्थमचलं ध्रुवम् ॥ ३ ॥
सन्नियम्येन्द्रियग्रामं सर्वत्र समबुद्धयः।
ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः ॥ ४ ॥
क्लेशोऽधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसाम्।
अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिरवाप्यते ॥ ५ ॥

3. யே த்வக்ஷரமநிர்தே₃ஶ்யமவ்யக்தம் பர்யுபாஸதே।
ஸர்வத்ரக₃மசிந்த்யம் ச கூடஸ்த₂மசலம் த்₄ருவம் ॥
4. ஸந்நியம்யேந்த்₃ரியக்₃ராமம் ஸர்வத்ர ஸமபு₃த்₃த₄ய꞉।
தே ப்ராப்நுவந்தி மாமேவ ஸர்வபூ₄தஹிதே ரதா꞉ ॥
5. க்லேஶோऽதி₄கதரஸ்தேஷாமவ்யக்தாஸக்தசேதஸாம்।
அவ்யக்தா ஹி க₃திர்து₃꞉க₂ம் தே₃ஹவத்₃பி₄ரவாப்யதே ॥

அநிர்தே₃ஶ்யம்—(தே₃ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கையால் தே₃வர் முதலான ஶப்₃த₃ங்களாலே) குறிப்பிடத்தகாத்தாய், **அவ்யக்தம்**—(கண் முதலான இந்த்₃ரியங்க

என்னை அடையவேண்டும் என்னும் துடிப்பாலே மிகுந்த ஶ்ரத்₃தை₄யோடு கூடியவர்களாய் ப₄க்தியோக₃ாநுஷ்டா₂னம் செய்கிறார்கள் என்று கருத்து (நித்ய யுக்தா) உபாயத₃ஶையில் மாத்திரமல்லாமல் ப்ராப்யத₃ஶையிலும் என்னோடு சேர்ந்திருக்கவேண்டும் என்று விரும்பியவர்களாய். சென்ற ஶ்லோகத்தில் ஸத்தயுக்த ஶப்₃த₃ம்போலே இந்த நித்யயுக்தஶப்₃த₃மும் ஸாத₄னத₃ஶையில் மாத்திரம் எம்பெருமானோடு கூடியிருக்க விரும்பும் ஆத்மோபாஸகர்களைக்காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறது. (யே மாம் உபாஸதே) எவர்கள் என்னை உபாஸிக்கிறார்களோ (தே யுக்ததமா꞉ மே மதா꞉) அவர்கள் ஆத்மோபாஸகர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த யோகியராக என்னால் எண்ணப்படுகிறார்கள். ஸுக₂மாக (அருமைப்பாடில்லாமல்) விரைவிலேயே என்னை அடைகிறார்கள் என்று கருத்து. 2.

ளால காணப்படாததாய, **ஸர்வதரக$_3$ம்**—எலலா தே$_3$ஹங் களிலும் இருந்தபோதிலும, **அசிநதயம ச**—(அந்தநத தே$_3$ஹஸவரூபமாக) நினைததறகரியதாய, **கூடஸத$_2$ம**—எலலா தே$_3$ஹங்களுககும பொதுவாயிருபபதாய, **அசலம**—தன ஸவரூபததிலிருநது நழுவாததாய, **த$_4$ருவம**—நிதயமான தான, **அக்ஷரம**—(தம்) ஜீவாதமஸவரூபததை, **இநத$_3$ரிய க்$_3$ராமம ஸநநியம்ய**—கண முதலான இநதிரியஙகளைத தத்தம் தொழிலகளில ஈடுபடாதபடி நனகு அடககி, **ஸர்வதர ஸமபு$_3$த$_3$த$_4$ய.**—எலலா தே$_3$ஹஙகளிலுமிருககும ஆதமாக களிடமும (ஜஞானததால) ஒததவை எனனும நினைவுடைய வாசளாய, **ஸாவபூ$_4$தஹிதே ரதா:**—எலலா ஜீவராசிகளுககும தீஙகிழைப்பதில ஈடுபடாதவாகளாய, **யேது பர்யுபாஸதே**—எவாகள பராபயமாக உபாஸிக்கிறுர்களோ, **தே**—அவாகளும, **மாம பராபநுவநதி ஏவ**-எனனேடு ஸமானமான ஜஞானஸவ ரூபததையுடைய (தம்) முகதாதமஸ்வரூபததை அடையவே செயகிறுாகள். **அவயகதாஸகதசேதஸாம தேஷாம**—(தம) ஜீவாதமஸ்வரூபததில ஈடுபட்ட அநதக் கைவலய நிஷ்ட$_2$ர் களுககு, **கலேஶ:**—சிரமம், **அதி$_4$கதர:**—ஜ்ஞானிகளுளளதைக காட்டிலும மிகுந்தது, **அவயகதா க$_3$தி:**—ஜீவாதம ஸ்வ ரூபத்தில ஈடுபடும மனநிலை, **தே$_3$ஹவத$_3$பி$_4$:**—தே$_3$ஹாத மாபி$_4$மானிகளாலே, **து$_3$:கக$_2$ம அவாப்யதே ஹி**—மிகுநத சிரமபபட்டு அடையப்படுகிறதன்றே.

---

3. சொலலரிதாய நுண்ணியதா யெஙகுந் தொடாபுடைததா யலலவைபோற் சிநதிப பரிதாகிப—பலலவறறுக கொததுச் சலியா துறுதியுறு மக்கரததில வைததுப பயில்வார் மனம்.

சொலலரிதாய — (தே$_3$ஹததைக் காட்டிலும் வேறு பட்டிருக்கையால தே$_3$வர் முதலான ஶப$_3$த$_3$ங்களாலே) குறிப்பிடததகாததாய், **நுண்ணியதாய்**—(கண் முதலான இந்திரியங்களால்) காணப்படாத ஸூக்ஷ்மபபொருளாய, **எஙகும தொடர்புடைத்தாய்**—எலலா தேகங்களிலும் தொடர்

புடையதாய, **அல்லவைபோல் சிந்திப்பரிதாகி**— (ஆயினும்) அநதநத தே₃ஹஸவரூபமாக நினைத்தறகரியதாய், **பல் அவறறுக்கு ஒதது** — எலலாத தேகங்களுக்கும பொதுவா யிருபபதாய், **சலியாது**—தன ஸவரூபத்திலிருநது நழுவாத தாய, **உறுதியுறும** —நிததியமானதான, **அக்கரத்தில்**—(தம) ஜீவாத்மஸவரூபததில, **மனம் வைதது** — நெஞசை ஈடு படுததி, **பயில்வார்** — (அதை அடைவதற்கு) உபாஸிப் பார்கள (கைவலய நிஷ்டா₂ர்கள்).

**4. வன்புலன்கள் செறறெங்கும் வாய்நதசம புததியரா
யினபுறுநன் கெபபொருடகு மேலுமவ—ரன்புடனே
யென்றுமெ னின்னுயிரி னின்பமே யெய்துவர்கள்
மனஞுகே ளிஙகருமை மறறு.**

வனபுலன்கள் செற்று — கண முதலான வலிமைமிக்க இநதிரியஙகளைத தமதம் தொழிலகளில ஈடுபடாதபடி நனகு அடக்கி, **எங்கும வாய்நத சமபுததியராய்**—எலலாத தேகங் களிலுமிருக்கும் ஆதமாககளிடமும(ஜ்ஞானததால)ஒத்தவை எனனும நினைவுடையவாகளாய், **இன்புறும் எப்பொருடகும் நன்கு ஏலுமவர்**—ஸப்₃த₃ாதி₃ விஷயஙகளில இனபமடையும் எலலா ஜீவராசிகளுக்கும நனமையை விரும்புமவர்களாய உள்ள கைவலய நிஷ்டா₂ாகள், **அன்புடனே**—எனனிடம ப₄க்திசெய்து, **எனறும் என் இன்னுயிர் இன்பமே எயது வர்கள்**—எனனையொதத ஜஞானஸவரூபத்தையுடையதாய எனக்கு இனியதான ஜீவாத்மாவை அநுப₄விககும் ஆனந ததததையே அடைவாாகள, **மனஞ!**—அரசனுன அர்ஜுனு! **மற்று**—மேலும, **இஙகு** — இவவாத்ம ப்ராப்தி விஷயத்தி லுள்ள, **அருமை கேள்**—சிரமததைக் கேட்பாயாக

**5. ஆங்கவர்க்கு நுட்பஞ்சே ரவவுயிரிற் சிதகத்தா
லோங்க வரும்வருதத முறறுமிகும்—பாங்கதனிற்
றேனரு வுயிர்க்கதிதான் றுக்க மிகுத்துடலி
லேன்ருருக கெயதவரி திங்கு.**

॥ भा ॥ ये त्वक्षरम् — प्रत्यगात्मस्वरूपम्, अनिर्देश्यम् — देहा-
दन्यतया देवादिशब्दानिर्देश्यम्, [अ]तत एव चक्षुरादिकरणानभि

ஆங்கவாககு—அநதக கைவலயநிஷடாகளுககு, **நுடபம சேர் அவவுயிரின் சிதததததால**—மிகவும நுணணியதான அநத ஜீவாத்மாவில நெஞசு செலுததுவதால, **முறறு மிகும வருததம ஓஙக வரும**—மிக அதிகமான வருததம மேனமேலும வரும, **உடலில ஏனருருக்கு**—உடலில பறறுளளவர்களுக்கு, **பாங்கு அதனில தோனரு உயிரக்கதி தான** — மிக நுணணியதாயிருக்கையாலே அறிய அரிதாயிருககிற ஜீவாதமாவைப பற்றிய மனநிலை, **இஙகு**—இவவுலகில, **துககம மிகுதது எயத அரிது**—மிகுநத சிரமபபட்டும அடைய அரிதாயிருக்கும

3, 4, 5. ஜஞானியின சிறபபைச சொனனுன சென்ற ஶ்லோகததில். அநத ஜஞானியைக காட்டிலும கைவலய நிஷடனுககுளள தாழவை இனி மூனறு ஶ்லோகஙகளாலே கூறுகிருன். (அநிர்த்தேஶ்யம) தேஹததைக காடடிலும வேறுபடடிருககையால, தேஹததைக குறிககும தேவர் மனிதர் முதலான ஶப்தஙகளால குறிபபிடததகாதது எலலாபபடியாலும குறிபபிடததகாதது எனறு கூறிலை, தான குறிப்பிடடிருபபதும, வேதஶாஸதரஙகள் இவவாதமாவைக குறிப்பிடுவதும பொருநதாமல போயவிடுமாகையால இவவாறு பொருளகொளவதே பொருததம. தேஹததைக காடடிலும் வேறுபடட ஆதமாவையும, தேஹததைக் குறிககும சொறகள கூறுமாயினும இங்குப் பிரிததுக கூறப்படும ப்ரகருதி ஸமபநதமறற முக்தாதமஸவரூபததுக்கு தேஹம கிடையாதாகையால தேஹததைக குறிககும சொலலால அதைக கூறமுடியாது எனபது குறிககொளளததககது. (அவயகதம) இப்படி தேஹததைக காடடிலும வேறுபடடதாகையாலேயே கண முதலான இநதரியஙகளால அறியபபடாதது. 'அடியோடு அறியப்படாதது' எனறு பொருளகொணடால மேலே பாயுபாஸதே' எனறு இவவாதமாவை உபாஸிப்பதாகக கூறுவது பொருநதாமல் போயவிடுமாகையால இப்படியே பொருள கொள்ளவேணடும. (ஸர்வதரகம) தேவர், மனிதா, திரயக, ஸதாவரம எனனும நால வகைபபட்ட தேஹஙகளிலும இருபபது. அணுவான ஆதமா எலலா இடஙகளிலும ஒரே காலததில இருபபது பொருந்தாதாகையால

व्यक्तम्, सर्वत्रगमचिन्त्यं च — सर्वत्र — देवादिदेहेषु वर्तमानमपि तद्विसजातीयतया तेनतेन रूपेण चिन्तयितुमनर्हम्, तत एव कूटस्थम्— सर्वसाधारणम्, तत्तद्देवाद्यसाधारणाकारासंबद्धमित्यर्थ, अपरिणामित्वेन

ஒவ்வொரு காலத்தில் எல்லா வகைப்பட்ட தேஹத்திலும் இருப்பது என்றே பொருள்கொள்ள வேண்டும் அன்றிக்கே மேல் (அசிந்த்யம்) என்று கூறியிருப்பதையொட்டி அதற்குப் பிரதிகோடியான சிந்த்ய வஸ்துக்களான தே$_3$வாதி$_3$தே$_3$ஹங்களை 'ஸர்வத்ர' ஶப்$_3$த$_3$த்தால் எடுப்பதாகவும் கொள்ளலாம். (அசிந்த்யம் ச) இப்படி எல்லா தே$_3$ஹங்களிலும் இருந்தபோதிலும் அவற்றைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாகையாலே அந்தந்த தே$_3$ஹமாக நினைப்பதற்குத்தகாதது. 'அசிந்த்யம்' என்றதற்கு 'எல்லாப்படியாலும் நினைக்க அரிது' என்று பொருள்கொண்டால் ஆத்மாவைச் சிந்திக்கும்படி விதி$_4$க்கும் வேத$_3$ வாக்யங்கள் வீணாகுமாகையால் இப்படியே பொருள்கொள்ளவேண்டும். (கூடஸ்த$_2$ம்) இப்படி அந்தந்த தே$_3$ஹங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கையால் எல்லா தே$_3$ஹங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பது. ஒரு ஸந்ததியிலுள்ள மனிதர்களுக்குப் பொதுவான மூலபுருஷன் 'கூடஸ்த$_2$ன்' எனப்படுகிறான். இங்கு கூடஸ்த$_2$ ஶப்$_3$த$_3$ம் லக்ஷணை யாலே பொதுவாயிருக்கையைக் குறிக்கிறது சிலர் கூடஸ்த$_2$ ஶப்$_3$த$_3$த$_3$திற்கு 'மாயை' என்று பொருள்கொண்டு கூடஸ்த$_2$ ஶப்$_3$த$_3$ம் மாயாத$_4$யக்ஷமான நிர்விஶேஷ சிந்மாத்ரத்தைக் குறிக்கிறது என்று கொண்டார்கள் சிலர் கூடஶப்$_3$த$_3$த்திற்கு ராசி (குவியல்) என்று பொருள் கொண்டு, கூடஸ்த$_2$ஶப்$_3$த$_3$த்திற்குக் குவியல் போலிருப்பது என்று பொருள் கொண்டார்கள் கூடஸ்த$_2$ ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு ப்ரஸித்$_3$த$_4$மான அர்த்த$_2$த்தைக் கைவிட்டபடியாலும், ப்ரமாணத்துக்கு முரண்பட்ட விஷயங்களைப் பேசுகையாலும் இப் பொருள்கள் கைவிடத்தக்கவை கூடஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு இரும்பையடிக்க ஆதாரமான உலைக்கூடம் (Anvil, என்று பொருள்கொண்டு அதைப் போலே அசையாததாய், வளர்வதும் தேய்வதும் இல்லாதது என்று பொருள்கொள்வதும் கூடஸ்த$_2$ஶப்$_3$த$_3$த்தின் ப்ரஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$த்தைக் கைவிட்டபடியால் இங்கு பொருத்தமுடையதல்ல 'ஒரே சமயத்தில் எல்லா தே$_3$ஹங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பது ஒட்டாது. கால பே$_4$த$_3$த்தால் நால்வகைப்பட்ட ஶரீரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டா லும் ஒவ்வொரு வகையிலுமுள்ள எல்லா ஶரீரங்களையும் ஒவ்வொரு சேதனனும் எடுத்துக்கொள்வதாகக் கூறுவது பொருந்தாது. ஆகை யால் எல்லா ஶரீரங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பது ஆத்மவஸ்து

स्वासाधारणाकारान्न चलति न च्यवत इत्यचलम्, तत एव ध्रुवम्—नित्यम्। सन्नियम्येन्द्रियग्रामम्—चक्षुरादिकमिन्द्रियग्रामं सर्वं स्वव्यापारेभ्यस्सम्यङ्नियम्य, सर्वत्र समबुद्धयः—सर्वत्र देवादिविषमाकारेषु

எனறு கூறுவது எபபடியொட்டும ?" எனில் 'ஒவ்வொரு சேதனனும எடுததுககொளளக கூடிய அநதநத தே3வா மனிதா முதலான ஶரீரஙகளால தொடப்படாதது இநத முகதாதம ஸ்வரூபம' எனறே தாதபாயமாகையால் குறையிலலை (அசலம) பரிணாமமறறதாகை யாலே தனககேயுரிய ஸவரூபததிலநினறும நழுவாதது ஜீவன மேலுலகஙகளுககும, கீழுலகஙகளுககும செலகிறான' என்று ஶாஸத ரஙகள கூறுகையாலே அதறகு முரணிலலாமல் தன ஸவரூபத தில் நினறும நழுவாதது எனறு பொருள்கொளளப்பட்டது (த்4ருவம) இபபடிப பரிணாமமிலலாமலிருப்பதாலேயே நிதயமானதும். பரிணாமமுடைய வஸதுவனறோ அநிதயமாயிருககமுடியும 'அசலம' எனறு ஸவரூபததில நினறும நழுவாமையையும 'த4ருவம' என்று நிதயததுவததையும் குறிபபிடுகையாலே புநருகதி (கூறியது கூறல) இலலை. (இநத3ரிய க3ராமம ஸநநியமய) கண முதலான இநதிரியஙகளனைததையும தததம தொழிலகளில ஈடுபடாதபடி நனகுஅடககி 'பர்யுபாஸதே' எனனும பத3ததாலேயே மனததின நியமனம தேறுகிறதாகையால அதறகுறுபபான வெளிஇநத3ரியங களைக கடடுபபடுததுவதே இஙகு சொலலபபடுவதாகக கொளள வேண்டும். நனகு கடடுபபடுததுதலாவது — " அஹிமஸா ஸதயம அஸதேயம ப3ரஹமசாயாபரிக3ரஹ " [விஷணுத4ாமம 104-3] [எந்த ஜீவராசிககும தீஙகிழைககாமல இருததல், உணமையுரைததல், திருடாமை, ப3ரஹமசாயம, யாசிககாமை] முதலான ஆதம கு3ணஙகள ஏறபடுமளவுககு இநதிரியஙகளை அடககுதல எனறு கருதது (ஸர்வதர ஸமபு3த3த4ய:) தே3வர் மனிதா முதலான வேறு பட்ட அமைப்புளள தே3ஹஙகளனைததிலும இருககும் ஆதமாககள அனைவரும ஜஞானம ஒனறையே ஸவரூபமாககொணடிருப்பவாக ளாகையாலே அவாகளிடம ஒதத பு3த3தி4யையுடையவாகள. "ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பணடி3தாஸஸமத3ரஶிந" [கீ3தை 5-18] எனறு கீ3தையிலேயே இவவர்தத2ம் விவரிககபபட்டதன்றோ. (ஸாவபூ4த ஹிதே ரதா) இபபடி எலலா ஆத்மஸவரூபமும ஒததது எனனும நினைவுடையவர்களாயிருககையாலேயே எந்த ஜீவராசிககும தீஙகிழைப் பதில நின்றும நீஙகியிருப்பவர்கள். தே3வர், மனிதர் முதலான ஶரீரஙகளையே ஆதமாக்களாக நினைப்பதாலேயன்றோ ஒரு மனிதன்

देहेऽवस्थितेष्वात्मसु ज्ञानैकाकारतया समबुद्धयः, तत एव सर्वभूतहिते रताः — सर्वभूताहितरतित्वान्निवृत्ताः, सर्वभूताहितरतित्वं ह्यात्मनो देवादिविषमाकाराभिमाननिमित्तम् ; य एवमक्षरमुपासते, तेऽपि मां प्राप्नुवन्त्येव — मत्समानाकारमसंसारिणमात्मानं प्राप्नुवन्त्येवेत्यर्थः। *मम साधर्म्यमागताः (१४ २) इति हि वक्ष्यते। श्रूयते च *निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति (मु. ३.१ ३) इति। तथा अक्षरशब्दनिर्दिष्टात्कूटस्था-

---

மற்றொரு பணிநனுக்குத் தீங்கிழைக்கிறான். (யே து அக்ஷரம் பர்யு பாஸதே) எவர் இவ்வண்ணமாகத் தம் ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக நிச்சயித்து, பரமாத்மாவை அந்த ஆத்மப்ராப்திக்கு ஸாத$_4$னமாக உபாஸிக்கிறார்களோ, 'து' ஶப்$_3$த$_3$ம் கீழ் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப் பட்ட ஜ்ஞானியைக் காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறது. 'பரி' என்னும் உபஸர்க்க$_3$த்தோடு கூடிய 'உபாஸதே' என்னும் பத$_3$ம் ப்ராப்யமாக நிச்சயித்து உபாஸிப்பதைக் காட்டுகிறது. (தே) என்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருளை விரும்பும் ப்ரயோஜநாந்தர பரரான அவர்களும். "உதா$_3$ரா: ஸர்வ ஏவைதே" [கீ$_3$தை 7-18] என்று என்னிடம் ஏதேனுமொன்றைப் பெறுகிறவர்களும் எனக்கு ஸகலப$_2$லப்ரத$_3$த்வமாகிற பெருமையை அளிப்பவர்களாக நினைக்கையாலே அவர்களுக்கும் அவர்கள் விரும்பியதை நான் அளிக்கிறேன் என்று கருத்து. (மாம் ப்ராப்நுவந்தி ஏவ) என்னையொத்த ஜ்ஞானாகாரத்தையுடையதாய், ஸம்ஸாரஸம்ப$_3$ந்த$_4$மற்ற தம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அடையவே செய்கிறார்கள் "விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞகஃ பரா பரோக்தா" [வி-பு 6-7-61] என்றும், "அவிபா$_4$கே$_3$ந த்$_3$ருஷ்ட த்வாத்" [ப்$_3$ரஹ்மஸூத்ரம் 4-4 4] என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானை விட்டுப்பிரியாத விசேஷணமாக முக்தஸ்வரூபம் இருக்கையாலே (மாம்) என்னை' என்றே அதை வழங்குகிறான். "தே மாமேவ ப்ராப்நுவந்தி" என்று ஶ்லோகம் அமைந்திருப்பதையொட்டி 'கைவல்யநிஷ்ட$_2$னுக்கும் ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்தி பிறிதொரு காலத்தில் ஏற் பட இடமுண்டு' என்று பொருள்கொள்ள இடமிருந்தபோதிலும் பா$_4$ஷ்யகாரர் அப்படிக்கொள்ளாமல் அவர்கள் தமது முக்த ஸ்வ ரூபத்தையே அடைவதாகப் பொருள்கொண்டிருப்பதிலிருந்து "கைவல் யாநுப$_4$வத்துக்குப் பிறகு ப$_4$க$_3$வத் ப்ராப்தி ஏற்படுகிறது" என்னும் பக்ஷம் அவர் உகந்ததல்ல என்று விளங்குகிறது. இப்படி கைவல் யநிஷ்ட$_2$ன் தனது முக்தாத்ம ஸ்வரூபத்தை ப்ராப்யமாக அடைகிறான் என்பதை" மம ஸாத$_4$ர்ம்யம் ஆக$_3$தா:" [கீ$_3$தை 14.2] என்று கண் ணனே அருளிச்செய்யப் போகிறானன்றோ" 'நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்ய முபைதி" [முண்ட$_3$க 3-1 3] என்று ஶ்ருதியிலும் இவ்வர்த்த$_2$ம் ஓதப்பட்டது. "கூடஸ்தோ$_2$க்ஷர உச்யதே, உத்தம: புருஷஸ்த

दन्यत्वं परस्य ब्रह्मणो वक्ष्यते *कूटस्थोऽक्षर उच्यते। उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः (१५. १६) इति। *अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते (मु. १.१.५.) इत्यक्षरविद्यायां तु अक्षरशब्दनिर्दिष्टं परमेव ब्रह्म, भूतयोनित्वादेः। तेषामव्यक्तासक्तचेतसां क्लेशस्त्वधिकतरः। अव्यक्तविषया मनोवृत்திः, देहवद्भिः--देहात्माभिमानयुक्तैः, दुःखेनावाप्यते; देहवन्तो हि देहमेवात्मानं [मन्यते] मन्यन्ते ॥ ३—५ ॥

வாய " [கீ3தை 15-16] என்னுமிடத்தில் அக்ஷர ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படும் முக்தஸ்வரூபத்தை கூடஸ்த2ஶப்3த3த்தால் எடுத்து, அவனைக் காட்டிலும் பரப்3ரஹ்மம் வேறுபட்டது என்று கீ3தையில் கூறியிருப்பதும் இங்கு காணத்தக்கது. "அத2 பரா யயா தத3க்ஷரமதி4க3ம்யதே" [முண்ட3 1-1-5] என்னும் வேத3வாக்யத்திலும் " அக்ஷரமம்ப3ராந்தத்4ருதே " [ப்3ரஹ்ம-ஸூ 1-3-9] என்று ப்3ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலும் பரப்3ரஹ்மத்தை அக்ஷரஶப்3த3த்துக்குப் பொருளாகக் கொள்கிறோமே. இங்கு ஜீவாத்மாவைப் பொருளாகக் கொள்வது எப்படி? எனில் அங்கு அக்ஷரத்துக்கு ' பூ4த4யோநித்வம் ' [ஜக3த்காரணத்வம்] முதலான பெருமைகளைக் கூறுகையால் பரப்3ரஹ்மமே அக்ஷரஶப்3த3த்தால் கூறப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இங்கு அத்தகைய பெருமைகள் இல்லாமையாலும் பரமாத்மோபாஸகனைக் காட்டிலும் அக்ஷரோபாஸகனை வேறாக எடுக்கையாலும் "அம்ருதாக்ஷரம் ஹர [ஶவே-1-9] ' கூடஸ்தோ2க்ஷர உச்யதே" [கீ3தை 15-16] முதலான இடங்களில் போல அக்ஷரஶப்3த3ம் இங்கு ஜீவனைக் குறிக்கிறதென்றே கொள்ளவேண்டும். (அவ்யக்தாஸக்த சேதஸாம் தேஷாம்) முதல் ஶ்லோகத்தில் அவ்யக்தஶப்3த வ்யாக்2யானத்தில் காட்டப்பட்ட யமஸ்ம்ருதியின்படி அவ்யக்தமென்னப்படும் ஜீவஸ்வரூபத்தில் ஈடுபட்ட அவர்களுக்கு (க்லேஶஸ்தவதி4கதர:) ஞானி தன் பயனைப் பெறுவதற்குப்படும் சிரமத்தைக் காட்டிலும் மிகுந்த சிரமம் உள்ளது. ஏனெனில் (அவ்யக்தா ஹி க3தி தே3ஹவத்3பி4: து3க்க2ம் அவாப்யதே ஹி) ஜீவஸ்வரூபத்தில் ஈடுபடும் மனநிலை தே3ஹமே ஆத்மா என நினைக்கும் ஸம்ஸாரிக்கு மிகுந்த சிரமப்பட்டே அடையப்படுமன்றோ. தே3ஹத்தில் பற்றுள்ளவர்களுக்கு எல்லா இந்திரியங்களையும் நன்கு அடக்குவதன்மூலம் ஏற்படும் ஜீவஸ்வரூபசிந்தனம் மிகவும் அடைய அரிது என்பது கருத்து. (தே3ஹவத்3பி4) தே3ஹத்தில் பற்றற்ற ஸநகாதி3களுக்கே இம்மனநிலை ஏற்படுமாகையால், அதில் பற்றுள்ளவர்களுக்கு எளிதில் ஏற்படாது என்றபடி. ஆக ஞானியைக் காட்டிலும் கைவல்யநிஷ்ட2னுக்குள்ள தாழ்வு சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 3, 4, 5.

॥ भा ॥ भगवन्तमुपासीनानां युक्ततमत्वं सुव्यक्तमाह—

ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि संन्यस्य मत्पराः ।
अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते ॥ ६ ॥

तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात् ।
भवामि नचिरात्पार्थ मय्यावेशितचेतसाम् ॥ ७ ॥

6. யே து ஸர்வாணி கர்மாணி மயி ஸந்ந்யஸ்ய மதபராঃ।
அநநயேநைவ யோகே₃ந மாம் த்₄யாயந்த உபாஸதே ॥

7. தேஷாமஹம் ஸமுத₃த₄ர்த்தா ம்ருதயுஸம்ஸாரஸாக₃ராத் ।
ப₄வாமி நசிராத பார்த்த₂ மய்யாவேஶிதசேதஸாம் ॥

பார்தத₂!—அர்ஜுனு! **யே து**—எவர்களோவெனில, **ஸர்வாணி கர்மாணி**—(உண்ணல, யாக₃ம் செய்தல முதலிய) எலலாக் கர்மங்களையும், **மயி ஸந்நயஸ்ய**—என்னிடததில ஸமர்ப்பிதது, **மத்பரா**—எனனையே பயனுகக் கொண்டவர்களாய், **அநநயேந யோகே₃ந ஏவ**—வேறு பயன் கருதாத யோக₃ததினுல, **மாம த₄யாயநதঃ உபாஸதே**—என்னைக்குறிதது த₄யானம, அர்சசனம் முதலானவற்றைச் செயதுகொண்டு உபாஸிக்கிருர்களோ, **மயி ஆவேஶித சேதஸாம் தேஷாம்**—என்னிடத்தில செலுததப் பட்ட நெஞ்சையுடைய அவர்களுக்கு, **அஹம்**—நான், **ம்ருதயு ஸம்ஸார ஸாக₃ராத்**—(என்னை அடையத் தடையாயிருக்கையாலே) ஆதம நாஶத்தை விளைக்கும் ஸமஸாரம் எனும் கடலிலிருந்து, **நசிராத்**—விரைவிலேயே, **ஸமுத₃த₄ர்ததா ப₄வாமி**—கைதூக்கி விடுபவனுகிறேன்.

---

6. ஏவர் தொழிலனைதது மென்னிடைவைத தெறபரராய
மேவி யனன்னியமா மெய்யோகச—சேவையினு
லெனறுந் தியானித தியன்ரூ ரெனைமருவி
நினறிங் குபாசிப்பார நோநது.

7. அன்புடனென் பாலே யமர்நதமனத தாரவரைத
துன்புயரு மிபபவமாஞ சூழகடனின்—றின்புடனே
வெனறியமா பார்த்தனே மேலா வெடுபபன்கா
ணனறியன்று தாழாது நான.

வென்றி அமர் பார்த்தனே' — வெறறியே பொருநதிய அர்ஜுனு!, **ஏவர் தொழில் அனைத்தும் எனனிடை வைதது** — எவர்கள (உணணல, யாகம செயதல முதலான) எலலாக காமங்களையும என்னிடததில சமாபபிதது **எறபரராய் மேவி**— எனனையே பயனுகக்கொண்டவர்களாகப பொருநதி, **அனன் னியமாம மெயயோகச் சேவையினுல்**—வேறு பயனகருதாத உணமையான யோகததை அநுஷடிதது, **இங்கு எனறும தியானிதது எனமருவி நின்று இயன்ருேர் நோநது உபா சிபபார்** — இவவுலகில என்னைக குறிதது தியானம, அர்சசனம முதலானவற்றை என்னேடு கூடிநினறு செயபவாகளாய, பொருந்தி உபாசிககிருர்களோ, **அன் புடன என்பாலே அமர்ந்த மனததார் அவரை**—எனனிடம அன்போடு செலுததப்பட்ட நெஞசையுடைய அவர்களை, **துன்புயரும் இப்பவமாம் சூழகடல் நினறு**—துனபம மிகுநத இநத ஸமஸாரமாகிற கடலிலிருநது, **தாழாது**—விரைவி லேயே, **நன்று இயனறு**—நனகு செயலபடடு, **நான்**— நான், **இன்புடனே மேலா எடுபபன் காண்**—ஆனந்தத்தோடு கைதூககி விடுவேன்.

6, 7. பகவானை தனனை உபாஸிபபவாகளே யோகியரில் தலைசிறநதவாகள என்பதை இரணடாவது ஸலோகததிற கூறிய தைக் காடடிலும மிகத தெளிவாகக கூறுகிருன இவவிரு ஸலோகங களில். (யே து) 3 முதல 5 ஸலோகஙகளிருகக கூறபபடட கைவலய நிஷடாகளைக காட்டிலும வேறுபடடவாகளாய, இரணடாவது ஸலோகததிற சொலலப்பட்ட பகவதுபாஸகாகளைக குறிககிறது. யசசபதம், இரணடாவது ஸலோகததில ஏறகனவே குறிககப்பட்ட வாகள் எனறும, துகாரம், 3-5 ஸ்லோகங்களில குறிககப்பட்ட வர்களைக காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள் இவாகள் என்றும் காட்டுகின்றன. (ஸர்வாணி கர்மாணி) எல்லாக கர்மஙகளையும்,

॥भा॥ ये तु लौकिकानि देहयात्राशेषभूतानि देहधारणार्थानि चाशनादीनि कर्माणि, वैदिकानि च यागदानहोमतपःप्रभृतीनि सर्वाणि सकारणानि सोद्देश्यान्यध्यात्मचेतसा मयि संन्यस्य, मत्पराः—मदेकप्राप्याः, अनन्येनैव योगेन—अनन்யप्रयोजनेन योगेन मां ध्यायन्त उपासते — ध्यानार्चनप्रणामस्तुतिकीर्तनादीनि स्वयमेवात्यर्थप्रियाणि

காமங்கள் லௌகிகங்கள் என்றும், வைதி₃கங்கள் என்றும் இருவகைப்படும், லௌகிகங்களும் தே₃ஹயாத்திரைக்குரிய பயிர்செய்தல் முதலானவை என்றும், உயிர்த₄ரிக்க அவசியமான உண்ணல் முதலானவை என்றும் இருவகைப்படும். வைதி₃க காமங்களும் யாக₃ம், தா₃னம், ஹோமம், தவம் முதலானவையாகப் பலவகைப்படும். இக்காமங்கள் அனைத்தையும் குறிக்கிறது. இக்காமங்களைச் சொன்னது, இவற்றைச் செய்யத் தகுதியை விளைக்கும் ஸந்த்₄யாவந்த₃னம் முதலானவற்றுக்கும், இவற்றுக்கு உத்₃தே₃ஶ்யமான ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான ப₂லன்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (மயி ஸந்ந்யஸ்ய) தனக்கு ஆத்மாவான பரமாத்மாவிடம் செலுத்தப்பட்ட நெஞ்சோடு, அப்பரமாத்மாவாகிய என்னிடம் ஸமர்ப்பித்து. (மயி ஆவேஶித சேதஸாம்) என்று அடுத்த ஶ்லோகத்தின் கடைசியில் இப்பத₃ங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன என்பதை "அத்₄யாத்ம சேதஸா மயி ஸந்ந்யஸ்ய" என்னும் தொடரால் பா₄ஷ்யகாரர் உணர்த்தினார். மூவகையான த்யாக₃ங்களையும் (ஸந்ந்யஸ்ய) என்னும் பத₃ம் உணர்த்துகிறது. (மத்பரா) "அஹம் பர — பரம்ப்ராப்யம் யேஷாம் தே மத்பரா" என்கிற வ்யுத்பத்தியின்படி என்னையே பரமப்ராப்யமாகக் கொண்டவர்கள் என்று பொருள்படுகிறது. (அநந்யேநைவ யோகே₃ந) வேறு பயன் கருதாத ப₄க்தியோக₃த்தினால். ப₄க்தியோக₃ம் மோக்ஷஸாத₄னமாக விதி₄க்கப்பட்டபோதிலும், மோக்ஷத்தையும் இதற்குப் பயனாகக் கருதாமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகக் கருதிச் செய்வதே எம்பெருமானுக்கு மிகவும் உகப்பு என்றும், உபாஸகனையும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப₄க்திநிஷ்ட₂னென ஸித₃தே₄ாபாயநிஷ்ட₂னுக்குவதிலேயே ப₄க்திவிதி₄ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு நோக்கு என்றும் உணர்த்துகின்றன. (மாம் த்₄யாயந்த உபாஸதே) "ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம்" [கீ₃தை 9-14] முதலான ஶ்லோகங்களில் கூறியபடி தியானம், அர்ச்சனம், பரணமம், துதி, ஸங்கீர்த்தனம் முதலானவற்றை, மிக இனியவையாயிருக்கையாலே மோக்ஷத்தையும் இவற்றுக்குப் பயனாகக் கொள்ளாமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகச்

प्राप्यसमानि कुर्वन्तो मामुपासत इत्यर्थः। तेषां मत्प्राप्तिविरोधितया मृत्युभूतात्संसाराख्यात्सागरादहमचिरेणैव कालेन समुद्धर्ता भवामि ॥ ६ ॥ ७ ॥

मय्येव मन आधत्स्व मयि बुद्धिं निवेशय।
निवसिष्यसि मय्येव अत ऊर्ध्वं न संशयः ॥ ८ ॥

8. மயயேவ மந ஆத₄தஸவ மயி பு₃த₃தி₄ம் நிவேஶய।
நிவஸிஷயஸி மய்யேவ அத ஊர்த₄வம் ந ஸமஶய: ॥

(இக்காரணததாலே) **மயி ஏவ** — என்னிடமே, **மந: ஆத₄தஸவ** — நெஞசைச் செலுத்து, **மயி** — என்னிடம, **பு₃த்₃தி₄ம் நிவேஶய** — (பரமப்ராப்யம் என்னும) உறுதி

செயதுகொணடு எனனை உபாஸிககிறாாகள் எனறு கருதது. "த₄யாயநத" எனறு தியானததைச் சொனனது அாசசனம முத லான அனைததுக்கும உபலக்ஷணம. (மயயாவேஶித சேதஸாம தேஷாம) "மயி ஸஙகயஸய" எனறவிடததில சொனன ரீதியில எனனிடத்தில் செலுத்தப்பட்ட நெஞசையுடைய அவர்களுக்கு. (ம்ருதயு ஸமஸார ஸாக₃ராத) எனனை அடையத தடையாயிருககை யாலே ஆதமாவுககு யமனைப்போலே ஸ்வரூபநாஶததை விளைககிற ஸமஸாரமாகிற கடலிலிருநது. நிஷாத₃ஸத₂பதி நயாயததாலே, வேறு ஸமாஸஙகளைக கொள்ளாமல "மருதயுவாயிருககும ஸமஸார மாகிற ஸாக₃ரம" எனறு ஸாமாநாதி₄கரணய ஸமாஸம் கொளளப பட்டது. ஆதமாவின ஸவரூபநிரூபக த₄ாமமான ஶேஷதவததைக் குலைத்து, எமபெருமானை அடையமுடியாதபடி செயவதாகையாலே ஸமஸாரததிறகு 'மருத்யு' [யமன] எனறு ஔபசாரிகமான அடை மொழி கொடுககபபடடது. (நசிராத அஹம ஸமுத₃த₄ாததா ப₄வாமி) விரைவிலேயே நான அக்கடலிலிருநது இவாகளைக் கைதூககி விடுபவனுகிறேன எனறபடி. 'நசிராத' எனபதில் நஞ்ஞைப் பிரிதது பொருளகொணடால பொருநதாதாகையால் ஒரே பத₃மாகக கொள்ளப்படடு 'அசிரேண' [விரைவில] எனறு பொருள் உரைககப்பட்டது. (பார்தத₂) என அதனை பிள்ளையான உன்னையும் இப்படிக கைதூககிவிட விரும்பியே ப₄க்தியோக₃ததிற்கு அங்க₃மாக ஸவத₄ர்மமான யுத₃த₄ததை அநுஷடி₂க்கச் சொல்லு கிறேன் என்று கருதது. 6, 7.

யைக் கொள்வாய், **அத ஊர்த்₄வம் ஏவ** — இப்படிக் கொண்டவுடனேயே, **மயி ஏவ நிவஸிஷ்யஸி** — என்னிடமே வாழ்வாய், **ந ஸம்ஶய** — இதில் ஐயமில்லை.

॥भा॥ अतोऽतिशयितपुरुषार्थत्वात्सुलभत्वादचिरलभ्यत्वाच्च मय्येव मन आधत्स्व —मयि मनस्समाधानं कुरु। मयि बुद्धिं निवेशय— अहमेव परमप्राप्य इत्यध्यवसायं कुरु। अत ऊर्ध्वं मय्येव निव-

---

8. **என்னிடையே நெஞ்சையமர்ந்தென்பால துணிவினை வை
பின்னிதனமேற் சங்கையில்லை பீடுடனே — மன்னியமர்ந்
தென்பாலே யென்று மினிதா யிருப்புதி நீ
யன்பாலே சொன்னே னமர்ந்து**

என்னிடையே நெஞ்சை அமர்ந்து — என்னிடமே நெஞ்சைச் செலுத்தி, **என் பால துணிவினை வை** — என்னிடமே மேலான பயன் என்னும் உறுதியைக் கொள்வாய், **பின்** — இப்படிக் கொண்ட பின்பு, **பீடுடனே மன்னி அமர்ந்து என்பாலே என்றும் இனிதாய நீ இருப்புதி** — பெருமையுடன் நிலைபெற்றுப் பொருந்தி என்னிடமே எப்போதும் இனிமையுடன் நீ வாழ்வாய், **இதன்மேல் சங்கை இல்லை** — இதில் யாதொரு ஐயமும் இல்லை, **அன்பாலே அமர்ந்து சொன்னேன்** — (உன்னிடம்) அன்பாலே பரிவுடன் சொன்னேன்.

---

8. 'முற்கூறிய காரணங்களாலே என்னிடம் ப₄க்தி செய்வதே சிறந்ததாகையாலே நீ என்னிடம் ப₄க்தி செய்வாய்' என்று விதி₄க்கிறான் கண்ணன் (மயி ஏவ மந ஆத₄த்ஸ்வ) ஆறும் அத்தியாயத்தின் கடைசியில் சொன்னபடி உன் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் நானே சிறந்த புருஷார்த்த₂மாகையாலும், இங்கு சொன்னபடி எளிதில் பெறத்தக்கவனாகையாலும், விரைவில் அடையத்தக்கவனாகையாலும் என்னிடமே நெஞ்சைச் செலுத்துவாய் என்னைத் தியானிக்கத் தொடங்குவாய் என்றபடி (மயி பு₃த்₃தி₄ம் நிவேஶய) நானே மேலான ப்ராப்யம் (பயன்) என்னும் துணிவைக் கொள்வாய். இப்படி இரண்டு தொடர்க்கும் பொருள் வேறாகையாலே புனருக்தியில்லை. (அத ஊர்த்₄வம் ஏவ) என்னையே பரமப்ராப்யமாகத் துணிவுகொண்டு என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்தியவுடனேயே. ஏவ

सिष्यसि—अहमेव परमप्राप्य इत्यध्यवसायपूर्वकमनोनिवेशनानन्तरमेव मयि निवसिष्यसीत्यर्थः ॥ ८ ॥

अथ चित्तं समाधातुं न शक्नोषि मयि स्थिरम् ।
अभ्यासयोगेन ततो मामिच्छाप्तुं धनञ्जय ॥ ९ ॥

9. அத₂ சித்தம் ஸமாத₄ாதும் ந ஶக்நோஷி மயி ஸ்தி₂ரம் ।
அப₄்யாஸயோகே₃ந ததோ மாமிச்ச₂ாப்தும் த₄நஞ்ஜய ॥

த₄நஞ்ஜய—அர்ஜுநனே! **மயி**—என்னிடத்தில், **அத₂ ஸ்தி₂ரம் சித்தம் ஸமாத₄ாதும் ந ஶக்நோஷி** — உறுதியாக நெஞ்சை வைக்க இயலவில்லையாகில், **தத:** — அது காரணமாகவே, **அப₄்யாஸ யோகே₃ந** — (ஸகல கல்யாண கு₃ணங்களையுமுடைய என்னிடம்) ஒப்பற்ற அன்புடன் கூடிய நினைவைப் பழகுவதன்மூலம் (உறுதியாக நெஞ்சு செலுத்துதலைப்பெற்று), **மாம் ஆப்தும் இச்ச₂**—என்னை அடைய விரும்புவாய்.

காரத்தை மூன்றும் பாத₃த்திலேயே அநுவயித்தாலும், இங்கு அர்த்த₂ஸித₃்த₄மாக ஏகாரம் வரும். (மயி ஏவ நிவஸிஷ்யஸி) என்னிடமே வாழ்வாய். இங்கு எம்பெருமானிடம் வாழ்வதாவது.—அவனை ஆத₄ாரமாகக் கொண்டிருக்கை எனில், அது எப்போதும் உள்ளது. அதை அறிகையே வாழ்வது எனில் அது கேட்டவுடனேயே ஏற்பட்டுவிடும், துணிவு வேண்டியதில்லை, ஆகையால் அப்பொருளும் பொருந்தாது ஆகையால் இப்படித் துணிவுடன் நெஞ்சை வைத்தவுடன் நீ முக்தன் போன்றவனாக ஆவாய் என்றே கருத்துரைக்கவேண்டும். அல்லது, இம்மையிலும், மறுமையிலும் உன்னை எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷிப்பவனாக நான் இருக்கையில், ஆசார்யனிடம் சீடன்போலவும், தந்தையிடம் தனயன்போலவும் இருக்கும் நீ உன் ரக்ஷணத்தைக் குறித்துக் கவலையில்லாதவனாய் வாழ்வாய் என்று கருத்தாகவுமாம். ஆக, ப₄க₃வது₃பாஸனம் தன் பயனை விளைப்பதில் ஆத்மோபாஸனத்தைக் காட்டிலும் விரைவில் விளைக்குமாகையாலும், எளிதாகையாலும், என்னைப் பரமப்ராப்யமென்று துணிவுகொண்டு என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்துவாய் என்று அர்ஜுனனைக் குறித்துக் கூறினுயிற்று. 8.

॥ भा ॥ अथ सहसैव मयि स्थिरं चित्तं समाधातुं न शक्नोषि, ततोऽभ्यासयोगेन मामाप्तुमिच्छ—स्वाभाविकानवधिकातिशयसौन्दर्य-

9\. உனநெஞசை யெனபாணீ யுறறிருதத மாட்டாயேற்
பினனனபி னிறபயிலும பெறறிமைசேர்—நனனெஞசுற
றெனனை யடைநதமாவா னிச்சியாய நிச்சயித்து
மனஞ தனஞசயனே மறறு.

மனஞ தனஞசயனே—அரசனுன அர்ஜுன! **மறறு இனி**—இனி, **உன நெஞ்சை எனபால் உறறு நீ இருதத மாட்டாயேல்** — உன நெஞசை எனனிடம நீ உறுதியாக வைகக இயலவிலலையாஞல, **பின்**—அபபோது, **அனபினில பயிலும் பெறறிமை சேர் நல்நெஞ்சு உறறு** — (ஸகல கலயாண குணஙகளையுடைய எனனிடம்) ஒப்பறற அன புடன கூடிய நினைவை நலல நெஞசில பழகுவதன்மூலம, **நிசசயித்து**—உறுதியான மனாடுபாட்டைபபெற்று, **எனனை அடைநது அமர்வான் இச்சியாய** — என்னை அடைந்து பொருநத விருமபுவாயாக.

9 இனி, "ஶப்₃த₃ம, ஸபாஶம் முதலான விஷயஙகளிலேயே அநாதி₃காலமாகப பழகி அவறறில இழுககபபட்ட நெஞசையுடைய வஞன நான மிகவும கணடு பழககமேயிலலாத உன விஷயததில் நெஞசை எபபடி உறுதியாகச் செலுததமுடியும" எனனும அாஜுன னுடைய ஐயததை அறிநது அதறகுப் பரிஹாரம கூறுகிருன இநத ஶலோகததில. (அத₂ மயி ஸதி₂ரம் சிததம ஸமாத₄ாதும ந ஶக நோஷி) இனி எனனிடததில நெஞசைச சடககென உறுதியாக வைகக இயலவிலலையாஞல நெஞசை அடியோடு வைக்க இயலாதெனில செனற ஶலோகததில 'நெஞசை எனனிடம் வை' எனறு கூறியது பொருநதாமல போயவிடுமாகையால சடககென' எனனும பத₃ம வரு விததுககொளளபபட்டது நெஞசு சஞசலததன்மையுடையதாகையால ஸதி₂ரம (உறுதியான) எனனும பத₃ததை அதறகு விஶேஷணமாகக முடியாது. அதஞல் கரியாவிஶேஷணமாககி 'உறுதியாக நெஞசை வைகக இயலவிலலையாஞல' எனறு பொருளகொளளபபடடது. 'அத₂' எனனும ஶப்₃த₃ததைக கேளவிப பொருளிலேயோ, அலலது 'யதி₃' எனனும ஶப₃த₃ததின பொருளைக் கொண்டதாகவோ கொளள வேணடும. (தத)நேரே நெஞசை எனனிடம வைகக இயலவிலலை

सौशील्यसौहार्दवात्सल्यकारुण्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यशौर्यवीर्यपराक्रमसार्वज्ञ्य – सत्यकामत्वसत्यसंकल्पत्वसर्वेश्वरत्वसकलकारणत्वाद्यसंख्येयगुणसागरे निखिलहेयप्रत्यनीके मयि निरतिशयप्रेमगर्भस्मृत्यभ्यासयोगेन स्थिरं चित्तसमाधानं लब्ध्वा मां प्राप्तुमिच्छ ॥ ९ ॥

யாகையால். (அப்4யாஸ யோகே3ந மாம் ஆப்தும் இச்ச2) ஸகல கல்யாண கு3ணங்களையுமுடைய என்னிடம் ஒப்பற்ற அன்புடன் கூடிய நினைவைப் பழகுவதன் மூலம் என்னிடம் உறுதியாக நெஞ்சு செலுத்தப்பெற்று என்னையடைய விரும்புவாய். இங்கு அப்4யாஸயோக3ம் என்று பொதுவாகச் சொன்னபோதிலும் விஷயங்களில் ஈடுபடும் நெஞ்சை அவற்றிலிருந்து திருப்பி எம்பெருமானிடம் ஈடுபடுத்துவதற்கு அவனுடைய கல்யாண கு3ணங்களை அநுஸந்தி4ப்பதே எளிய வழியாகுமாகையால் அதுவே இங்கு அப்4யாஸயோக3ம் என்று கூறப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். எம்பெருமானுடைய கு3ணங்கள் மற்றவர்களுடைய கு3ணங்களைப்போலே செயற்கையாய் அளவுபட்டவையாயிராமல் இயல்வானவையாய் எல்லையற்ற பெருமையுடையவையாயிருக்கையாலே அனைவருடைய நெஞ்சையும் ஈர்க்கக்கூடியவை. அத்தகைய கு3ணங்களில் சில பின்வருமாறு — "குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்பூழில் எழுகமலப்பூவழகர்" [நாச் திரு 11-2] என்கிற அவயவங்களின் அழகாகிற ஸௌந்த3ர்யம். 2. ஸுக்3ரீவனுகிற குரங்கு, வேடனுகிற கு3ஹன், வேடுவிச்சியாகிற ஶப3ரி, ஆய்ச்சியர் முதலான தாழ்ந்தவர்களோடு மிக உயர்ந்தவனான தான் ஒரு நீராகக் கலந்து பரிமாறுகையாகிற ஸௌஶீல்யம். 3. "ஸுஹ்ருத்3 நாராயண:" [ஸுபா3லோபநிஷத்] என்கிறபடியே அனைவருக்கும் நன்மையை விரும்புகையாகிற ஸௌஹார்த3ம். 4. 'செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே" [திருச்சந்த 111] முதலான இடங்களில் சொல்லப்பட்டதாய், அடியார்களுடைய குற்றங்களையும் கு3ணமாகக் கொள்ளுகையாகிற வாத்ஸல்யம். 5. "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்4ருஶம் ப4வதி து3:கி2த:" [ரா-அ2-40] [மனிதர்கட்குத் துன்பம் ஏற்படும்பொழுது அவர்களைக் காட்டிலும் மிகுதியாகத் துன்புறுகிறுன் ராமன்] என்று கூறப்பட்ட கருணை 6. எல்லையற்ற இன்பமாயிருக்கையாகிற மாது4ர்யம் 7. "ஸமுத்3ர இவ கா3ம்பீ4ர்யே" [ரா-பா31-17] என்கிறபடியே கடல்போலே ஆழங்காணமுடியாத கருத்துடையனுயிருக்கையாகிற கா3ம்பீ4ர்யம். 8. "எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்" [திருவாய் 2-7-11] என்கிறபடியே தன்னையும் தன் உடைமைகளையும் தமர்க்கு ஆக்கிவைக்கும் ஔதா3ர்யம்.

अभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि मत्कर्मपरमो भव।
मदर्थमपि कर्माणि कुर्वन् सिद्धिमवाप्स्यसि ॥ १० ॥

10. அப₄யாஸேऽபயஸமர்ததே₂ாऽஸி மத்கர்மபரமோ ப₄வ।
மத₃ர்தத₂மபி காமாணி குாவந ஸித₃தி₄மவாப்ஸ்யஸி ॥

அப₄யாஸே அபி அஸமர்தத₂ அஸி—என்னிடம் நினை வைப் பழகுவதில வலலமையிலலாதவனுகில, **மத கா்ம பரம: ப₄வ**—என விஷயமான காமஙகளைச் செய்வதில

---

9 "சென்று கொன்று வென்றிகொண்ட வீரனே" [திருசசநத-59] எனகிறபடியே எதிரிகள தனமேல படையெடுததுவரப் பாாததிராமல் அவாகள இருககுமிடம சென்று தன இடததில் போலே அவாகள் ஸேனையில புகுநது அநத ஸேனையை வெற்றிகொள்ளுகையாகிற ஶௌாயம (சூரததனமை) 10 இப்படி வெற்றிகொள்ளுமபோது தனககு ஒரு விகாரமிலலாமல் விளையாட்டாக வெற்றிகொள்ளுகை யாகிற வீாயம. 11. மூலப₃லம் போன்ற பெருஞசேனைகளுள் புகுந தாலும அவற்றைச் சி₂னனபி₄னனமாககும திறமையாகிற பராக ரமம 12 எலலாவற்றையும ஒரே காலத்தில பிரத்யக்ஷமாக (நேரே) எபபோதும தானே அறிகையாகிற ஸர்வஜ்ஞதவம. 13. விரும்பப்படும கலயாண கு₃ணஙகளையும உப₄யவிபூ₄திகளையும் உடைத்தாயிருககை யாகிற ஸதயகாமத்வம. 14. நினைததததை ஸருஷ்டிககவல்ல தடை யற்ற ஸஙகலபததையுடையவனுயிருககையாகிற ஸத்யஸஙகல் பதவம. 15. தனனையொழிந்த அனைததையும நியமிககவலலவனு யிருககையாகிற ஸாவேஶவரதவம். 16. தனனையொழிநத அனைத துககும் எலலாவகைக் காரணமுமாயிருக்கையாகிற ஸாவகாரணத வம. இததகைய கு₃ணங்கள இருநதபோதிலும தோ₃ஷஙகளு மிருந்தால உள்ள கு₃ணஙகளும இலலாததுபோல ஆகிவிடும். அப்படியலலாமல தாழவுகளுககெலலாம எதிரததட்டாயிருப்பவன் இவன். ஆக இபபடிப்பட்ட என்னுடைய கலயாணகு₃ணஙகளை அனுஸந்தி₄ப்பதாகிற அப்₄யாஸயோக₃ததின் மூலம என்னிடம் உறுதியாக நெஞ்சைச் செலுததி என்னையடைய விருமபுவாய என்று கூறினுயிற்று. (த₄நஞ்ஜய) இந்த அப்₄யாஸயோக₃மே உணமை யான செலவமாகும. அதை அடைவதில் வெற்றியடைந்தாலதான த₄னஞ்ஜயன என்ற உன பெயா பொருததமுற்றதாகும் என்று கருத்து. 9.

॥ भा ॥ अथैवंविधस्मृत्यभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि, मत्कर्मपरमो भव — मदीयानि कर्माण्यालयनिर्माणोद्यानकरणप्रदीपारोपणमार्जनाभ्यु

பேரனபுடன ஈடுபடுவாய **மத₃ாதத₂ம காமாணி குாவந அபி**—இவ்வண்ணமாக என விஷயமான காமஙகளேச செயவதாலும், **ஸித₃தி₄ம அவாபஸயஸி**—(விரைவிலேயே அப₄யாஸ யோக₃ததினைல எனனிடததில உறுதிபெறற நெஞ்சையடைநது) எனனே அடைவாய

10. வாயந்து பயிலவுநீ மாடடாயே லெனனுடைய
வேயநத தொழிலி னியலவுறுதி—வாயநதெனது
செயயதொழின் மேவிச சிறநதியலுஞ சிநதையடைந்
துய்யுநலந தானசெறிதி யுறறு.

வாயநது பயிலவும நீ மாட்டாயேல் — எனனிடம் நினே வைப் பழகுவதற்கு நீ திறமையறறவனுகில, **என்னுடைய ஏய்நத தொழிலின இயலவுறுதி** — என விஷயமான காமங் களேச் செயவதில பேரனபுடன ஈடுபடுவாய **வாயநது எனது செயய தொழில மேவி**—இவ்வணணமாகப் பொருநதி என விஷயமான காமஙகளேசசெய்வதாலும, **சிறந்து இயலும் சிநதை அடைநது** — (விரைவிலேயே அப₄யாஸயோக₃த்தி ஞல) எனனிடத்தில உறுதிபெற்ற நெஞ்சையடைந்து, **உயயும நலம் தான் உறறு செறிதி**—மோக்ஷஸாத₄னமான ப₄க்தியோக₃ததைப பெற்று எனனே அடைவாய

10. "என மனமோ நெடுஙகாலம பழகியவையாய, பரதயக்ஷமா யிருபபவையாய், விரைவில அடையததககவையாய, இநத₃ரியஙக ளுக்கு இனியவையான ஶப₃த₃ாதி₃ விஷயஙகளில ஈடுபடடு நிற கிறது. தாழவுகளறறவனுய, கு₃ணஙகள நிறைநதவனுமாய நீ இருநதபோதிலும அந்த விஷயஙகளிலிருந்து மனததை மீட்டு உன்னிடம் பழகமுடியவிலலேயே, அவவககாமஙகளிலேயே எனது பழககம் இருககிறது. ஆகையால் காமஙகளிலேயே என நெஞ்சு செலகினறது" எனனும் அர்ஜுனனுடைய கருத்தறிந்து "என் விஷயமான காமஙகளில அன்புடன் ஈடுபடடு அப்₄யாஸயோக₃த்தை யடைநது முறகூறிய ரீதியில் என்னே அடைவாய" எனறு உப

क्षणोपलेपनपुष्पाहरणपूजाप्रवर्तननामसंकीर्तनप्रदक्षिणस्तुतिनमस्कारादीनि, तान्यत्यर्थप्रियत्वेनाचर; अत्यर्थप्रियत्वेन मदर्थं कर्माणि कुर्वन्नपि अचिरादभ्यासयोगपूर्विकां मयि स्थिरां चित्तस्थितिं लब्ध्वा मत्प्राप्तिरूपां सिद्धिमवाप्स्यसि॥ १०॥

தே₃பரிககிருன இநத ஶலோகததில (அப₄யாஸே அபி அஸமாத தே₂ாஸி) இனி ஓபபறற அனபுடன எனது நினைவைபபழகுவதிலும நீ வலலமையறறவனுனை. செனற ஶலோகததிலுளள 'அத₂' எனனும் சொலலை இஙகும வருவிததுககொள்ளவேணடும. (மத காம பரமோ ப₄வ) ஆலயநிர்மாணம, நநத₃வனம அமைததல, திருவிளககெரித தல, ஆாசசாமூாததி எழுநதருளும இடஙகளைக் கூடடுதல, நீர் தெளிததல, மெழுகுதல செமமணிடுதல், கோலமபோடுதல, பூக கொணடுவருதல், திருவாராத₄னம செயவிததல, திருநாமஸங கீாததனம செயதல, திருககோயிலை வலமவருதல, துதித்தல், வணஙகுதல முதலான எனவிஷயமான காமஙகளைப் பேரன புடன செயவாய அடுதத ஶலோகததில "ஸாவகாம" எனறு தனககுரிய வாணுஶ்ரமகாமஙகள இதறகுககீழபபடியாகச சொலலப் படபபோகிறதாகையாலே, அதைககாடடிலும வேறுபட்ட காமமே இஙகு "மதகாம" எனறு சொலலப்படடதாகக கொளளவேணும். அபபடிப்பட்ட கர்மம் யாதெனறு ஆராயுமளவில எமபெருமானுககே யுரியதாய, ப₄கதிககு அநதரஙக₃மாயிருபபதாய, "ஸததம கீாதத யாநத" [9-14] எனறு கீ₃தையில முனனமே விவரிககப்பட்டதாய, இதிஹாஸ புராணஙகள், ப₄க₃வசச₂ாஸதரம முதலானவறறில ப்ரஸித₃த₄மானதான ஆலய நிாமாணம, திருநாமஸஙகீாததனம முதலிய காமமே இஙகு "மதகாம" எனறு சொலலப்படுகிறது என விளஙகுகிறது. "மதகாமபரம" எனறதால, அசசெயலகளைப பேரனபுடன இவன் செயயவேணடும எனறு விளஙகுகிறது (மதாா்த்த₂ம காமாணி குாவநநபி) இவவண்ணமாக என விஷய மான காமஙகளைச செயவதாலும 'அபி' ஶப்₃த₃ததால இககாமஙகள முன ஶலோகஙகளில சொனன மேறபடிகளிலே ஏற்றிவிடும எனறு உணாததபபடுகிறது. (ஸித₃தி₄மவாப்ஸயஸி) எனனை அடைவாய். விரைவிலேயே முன ஶலோகததில் சொனன அப்₄யாஸ யோக₃ததி னுலே எனனிடம் உறுதியாக நெஞசை வைபபதாகிற ப₄கதியோ க₃ததைபபெறறு எனனை அடைவாய செனற ஶலோகததில நாலாவது பாத₃த்தில "மாம ஆபதும இசச₂" எனறு சொலலப்பட்ட

अथैतदप्यशक्तोऽसि कर्तुं मद्योगमाश्रितः।
सर्वकर्मफलत्यागं ततः कुरु यतात्मवान्॥ ११॥

11. அதை₂ததப்யமுகதோऽஸி காததும மத₃யோக₃மா-
ஸர்வகர்மப₂லதயாக₃ம் ததः குரு யதாதமவாந॥ [ஶ்ரிதः।

அத₂—இனி, **மத₃யோக₃மாஶ்ரிதः**—என விஷயமான ப₄க்தியோக₃த்தைப பற்றியவனுய, **ஏதத அபி கர்ததும அஶகதः அஸி** — (ப₄க்தியோக₃ததின் தொடக்க நிலையான என் விஷயமான) இககர்மததையும் செய்ய இயலவிலலை யானுல. **ததः**—அபபோது, **யதாதமவாந**—(கர்மயோக₃த தாலே) மனம் அடங்கப்பெற்றவனுய, **ஸாவகர்மப₂லதயாக₃ம குரு** — (பரப₄க்தியை உணடாக்குவதாய ஆதமாவைச் சிந்திப்பதாகிற ஜ்ஞானயோக₃ததைச் செய்பவனுய் அதற் குறுப்பாக) ஸர்வகர்மபூலத்யாக₃ததைச செயவாய

---

11. என்பத்தி யோகத திணைந்தித் தொழிலசெயய
வுன்பக்கல் சததி யுளதனறேல்—முனபுற்ற
வெல்லாக கருமத தியலபய னிஙகொழிநது
செல்லாய மனமடககித தீர்நது.

என் பததியோகதது இணைநது — என் விஷயமான ப₄க்தியோக₃ததைப பற்றியவனுய், **இதொழில் செயய உன் பக்கல் சததி உளதன்றேல்** — (ப₄க்தியோக₃ததின்

ப₄க₃வத் பராப்தியே இஙகு அதே நாலாவது பாத₃த தில 'ஸித₃தி₄' ஶப₃த₃ததால் சொலலப்படுகிறது என்று விளஙகுகிறது. மேனமேலே கீழப்படிகளைச சொலலுகையாலே இஙகு சொலலபபடும ப₄க₃வத்கர்மமும மேறபடிகளான அப்₄யாஸயோக₃ம முதலான வற்றை விஞ்ததே ப₄க₃வதப்ராப்திககு உறுபபாகும எனறு விளங்குகிறது. அதிபவித்ரமான ப₄க₃வதகாமஙகள் பலவறறை இவன் செய்கையாலும், ஒவ்வொரு கர்மத்தைச் செயயும்போதும எமபெருமானை இவன் சிநதிக்கையாலும எம்பெருமானைப்பறறிய நினைவைப் பழகுவது இவனுக்கு விரைவிலேயே ஸித₃தி₄ககும் என்னும் கருத்தாலே ப₄ாஷயத்தில "அசிராத" (விரைவில) என் னும் பத₃ம் இடப்பட்டது. 10.

॥ भा ॥ अथ मद्योगमाश्रित्यैतदपि कर्तुं न शक्नोषि — मद्गुणानुसन्धानकृतमदेकप्रियत्वाकारं भक्तियोगमाश्रित्य भक्तियोगाङ्कुररूप-

---

தொடக்க நிலையான என விஷயமான) இக்காமத்தையும் செய்ய உனக்கு இயலவில்லையானால், **மனம அடக்கி நீந்து** — (காமயோக₃த்தாலே) மனம அடங்கப்பெற்ற வனாய், **முனபு உறற** — முதல ஷட்கததில சொல்லப் பட்டபடி **எலலா கருமதது இயலபயன இங்கு ஒழிநது செல் லாய** — (பரப₄க்தியை உண்டாக்குவதாய் ஆதமாவைச் சிநதிப்பதாகிற ஜ்ஞானயோக₃த்தைச் செய்பவனாய் அதற் குறுப்பாக) எலலாக் கர்மங்களின் ப₂லனகளேயும் என்னிடம் ஸமர்பபிபபாய.

---

11. "என் ஆனநத₃ததுககேயான லௌகிககர்மங்களில ஈடுபடும நெஞசுடைய நான உனககேயான காமஙகளில பேரனபுடன் ஈடுபட முடியவிலலையே" என்று அர்ஜுனனுககுக கருததாககொண்டு ப₄கதியோக₃ததின தொடகக நிலையான ப₄க₃வத கர்மததுககும இறுதியான காரணமான காமயோக₃ததை அனுஷ்டி₂ககச் சொலலு கிறுன இநத ஶ்லோகததில. (அத₂) இனி முன ஶ்லோகஙகளிற போலே இசசொலலைக கேளவிபபொருளிலேயோ 'யதி₃' ஶப்₃த₃த தின பொருளேக கொணடதாகவோ கொள்ளவேணடும. (மத்₃ யோக₃மாஶ்ரித,) எனது கு₃ணஙகளை அனுஸநதி₄பபதால என்னிடமே ஈடுபடுகையாகிற ப₄கதியோக₃ததை ஸாத₄னமாகப் பறறியவனாய. "மத₃யோக₃ம" (என யோக₃ம) எனகையாலே ஶ்லோகததின பிற் பாதியில சொலலப்பட்ட அக்ஷரயோக₃ததிலும வேறுபட்ட தன விஷயமான ப₄கதியோக₃மே கூறப்படுகிறது என விளஙகுகிறது. (ஏதத₃பி காத்தும அஶக்தஃ அஸி) என கு₃ணஙகளை அனுஸந தி₄தது அதனாலே என்னிடமே ஈடுபட்டு இககாமஙகளைச செயய வேணடியிருககையாலே, ப₄கதியோக₃ததின தொடககநிலையான இவற்றைச செயயவும உனககு இயலவிலலையானால், இனி ஶ்லோகத் தின உததரார்தத₄த்தாலே ப₄கதியோக₃ததைப பறறிநின்று அதன் தொடகக நிலையான ப₄க₃வதகாமததைச செயய இயலாதவன் ஜீவாதமயோக₃ததைப் பறறிநின்று அதன் தொடககநிலையான கர்ம யோக₃ததை அனுஷ்டி₂கககடவன் என்று கூறுகிறுன். (தத.) ப₄கதியோக₃ததின தொடகக நிலையான ப₄க₃வதகாமததை அனுஷ

मेतन्मत्कर्मापि कर्तुं न शक्नोषि, ततोऽक्षरयोगमात्मस्वभावानुसन्धानरूपं परभक्तिजननं पूर्वषट्कोदितमाश्रित्य तदुपायतया सर्वकर्मफलत्यागं कुरु।

டி$_2$கக இயலாதபோது. (யதாதமவாந) நெஞசையடககியவனுய. ப$_2$லனில விருபபமறறதாய எனககு ஆராத$_4$னமாயிருபபதான காம யோக$_3$ததை அனுஷடி$_2$பபதால் மனததை அடககியவனுய எனறு கருதது இபபடி காமயோக$_3$ததை அனுஷடி$_2$பபதால ஆதமத$_4$யா னம ஏற்படும இதனுல எமபெருமானுககு அடிமைபபட்டிருபபதையே இயல்பாகக கொணட தன ஆதமாவை மறைககும அவித$_3$யை எனப படும அஜஞானம, இருவினைகள், ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$ விஷயஙகளில ருசி, அவற்றில வாஸனை ஆகியவை அனைததும நீஙகும தன ஆதமா வின் ஸாக்ஷாத்காரம ஏறபடும அதனுலே எமபெருமானிடம பரப$_4$கதி தானே உணடாகும இப்படிப பரப$_4$கதி உணடா வதறகுக காரணமானதாய, முதல ஷட்கததில சொலலபபட்டதாய, ஆதம ஸவப$_4$ாவததின அனுஸநத$_4$ானமாயிருபபதான அக்ஷரயோக$_3$ம எனபபடும ஜஞானயோக$_3$ததைப பறறியவனுய அதற்கு உபாயமாக எல்லாக காமஙகளின ப$_2$லனை எனனிடம ஸமாபபிபபாய எனகிருன— (ஸாவகாமப$_2$லதயாக$_3$ம குரு), எலலாக காமஙகளின ப$_2$லனை என னிடம ஸமர்பபிபபாய. இஙகு ஸாவகாமப$_2$லதயாக$_3$ம சொலலப்பட்ட போதிலும், அது நேரே ப$_4$கதியோக$_3$ததை உணடாககாதாகையால் ஆதம சிநதனமாகிற ஜ்ஞானயோக$_3$ததுககு அஙக$_3$மாக ஸாவ கர்மப$_2$ல தயாக$_3$ததைச செயவாய எனறே கொள்ளவேணடும் இநத ஞானயோக$_3$மாகிற அக்ஷரயோக$_3$ம முதலஷடகததில ப$_4$கதியை உண்டாககும் உபாயமாகக கூறபபடடதாகும 7, 8 அத$_4$யாயஙகளில கைவல்ய மோக்ஷததிறகு உறுபபாகச சொலலபபடட அக்ஷர யோக$_3$ததைக காட்டிலும இது வேறுபட்டது முதல ஷட்கததில சொனனபடி மோக்ஷதவானுஸநத$_4$ானம, தரிவித$_4$பரிதயாக$_3$ம ஆகிய வறறேடு காமயோக$_3$த்தை அனுஷடி$_2$தது அது நிறைவடைநதால இவன் ப$_3$ரஹமததைத தவிர மறறெனறை பராப்யமாக நினைபபதற குறுப்பான பாபம கழிநது ப்$_3$ரஹ்மததிடம பராப்யதவபு$_3$த$_3$தி$_4$ ஏற் பட்டுவிடும. அபபோது இவன ப$_3$ரஹ்மததை அடைவிககும் ப$_4$க்தி யோக$_3$ததுககு உபாயமாய் ஆதமசிநதன ரூபமாயிருககும் ஜஞான யோக$_3$ததை அனுஷ்டி$_2$த்து அதனுல ஆதமஸாக்ஷாதகாரம ஏற்பட்டு, அதனுல ப$_4$கதி உணடாகப்பெறறு அநத ப$_4$கதி யோக$_3$ம நிறைவடைநதவுடன் ப$_3$ரஹ்மததை அடைவான. கர்மயோக$_3$ம நிறைவடையாதிருககுமபோதே இவனுடைய

मत्प्रियत्वेन मदेकप्राप्यताबुद्धिर्हि प्रक्षीणाशेषपापस्यैव जायते। यतात्मवान् — यतमनस्कः। ततोऽनभिसंहितफलेन मदाराधनरूपेणानुष्ठि-

பாபத்தின் ப₂லனுக இவனுக்குத் தன் ஆத்மாவையே மோக்ஷத்தில் அடைந்து அனுப₄விக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டுவிடுவதும் உண்டு. அப்போது இவன் அந்த எண்ணத்துக்கு அனுகு₃ணமாக—மற்ற இந்த யோக₃ங்களை அங்க₃மாகக் கொண்ட காமயோக₃த்தையோ அல்லது ஜ்ஞானயோக₃த்தையோ அல்லது ப₄க்தி யோக₃த்தையோ தன் ஆத்மாவை அனுப₄விப்பதாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக அனுஷ்டி₂ப்பான். இவனுடைய இவ் வெண்ணம் நீங்குவதற்காக எம்பெருமான் தன் திருமேனியைச்சிந்திப்பது, ஶேஷத்வாநுஸந்த₄ானம் தரிவித்₄பரித்யாக₃ம் ஆகியவற்றை இவனுடைய உபாயத்துக்கு அங்க₃மாக விதி₄த்திருக்கிருன். அந்திம ஸ்ம்ருதி வரையில் பல ஜன்மங்கள் இவ்வங்க₃ங்களோடு கூடிய உபாயத்தை அனுஷ்டி₂த்த பின்பும் இவனுக்குத் தன் ஆத்மாவில் ப்ராப்யத்வ பு₃த்₃தி₄ நீங்காவிடில் எல்லாக்கருமங்களையும் கழித்து இவன் விரும்பிய கைவல்ய மோக்ஷத்தையே இவன் அனுஷ்டி₂த்த ஸாத₄னத்துக்குப் ப₂லமாக அளித்து விடுகிருன் எம்பெருமான். முதல் ஷட்கத்தில் சொன்ன அக்ஷரயோக₃த்துக்கும் 7 8 அத₄யாயங்களில் சொன்ன அக்ஷரயோக₃த்துக்கும் உள்ள இந்த வாசி குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இவ்வத₄யாயத்தில் 5-வது ஶ்லோகம் வரையில் 7 8 அத₄யாயங்களில் கூறப்பட்ட அக்ஷரயோக₃மே கூறப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில் முதல் ஷட்கத்தில் கூறப்பட்ட அக்ஷரயோக₃மாகிற ஜ்ஞானயோக₃ம் கூறப்படுகிறது என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆறுவது ஶ்லோகத்திலிருந்து இதுவரையில் சொன்ன விஷயங்களின் ஸாரமாவது ப₂லனில் விருப்பமில்லாமல் எம்பெருமானுக்கு ஆராத₄னமாக அனுஷ்டி₂க்கப்படும் காமயோக₃த்தினுல் எம்பெருமானிடம் ப்ராப்யத்வபு₃த்₃தி₄யும், அடுத்த ஶ்லோகத்தில் கடைசிப் பாத₃த்தில் சொல்லப்படும் மனஶ்ஶாந்தியும் ஏற்படும். அதனுல் ஆத்மசிந்தனரூபமான ஜ்ஞானயோக₃ம் ஏற்பட்டு அதன் பயனுக "அவித்₃யா காமஸம்ஜ்ஞாநயா" [வி பு 6 7 61] என்று சொல்லப்பட்ட இருவினைகளும், 'அநாத்மந்யாத்மபு₃த்₃தி₄ர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி" [வி பு 6-7 11] [ஆத்மாவல்லாத தே₃ஹத்தை ஆத்மாவாக நினைப்பதாகிற அஹங்காரமும், தன்னதல்லாதவற்றைத் தன்னதாக நினைப்பதாகிற மமகாரமும்] என்று சொல்லப்படும் தே₃ஹாத்மப்ரமம்,மமகாரம் முதலானவையும் நீங்கப்பெற்று ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தையே இயல்வாகக் கொண்ட தன் ஆத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும். அதனுல் மோக்ஷ ஸாத₄னமான பரப₄க்தி தன்னடையே உண்டாகும். இதற்கு ஒரு த்₃ருஷ்டாந்தம் பின்வருமாறு கூறுவதுண்டு. ஒரு ராஜகுமாரன் சிறு

तेन कर्मणा सिद्धेनात्मध्यानेन निवृत्ताविद्यादिसर्वतिरोधाने मच्छेषतैकस्वरूपे प्रत्यगात्मनि साक्षात्कृते सति मयि परा भक्तिः स्वयमेवोत्पद्यते।

வயஸ்ஸில விளையாடுவதற்காக அரணமனையிலிருநது வெளியே வநது வழிதவறியபோது வேடாகளால பிடிககபபட்டு. அவாகளது சேரியிலே அவர்களைபபோலவே பல வருடஙகள வாழ்நது வருகிருன. ஒருநாள இவனைககணட ஆப்தனொருவன் இவனது உருவ அமைப்பிலிருநது சிறுவயஸஸில காணுமறபோன ராஜகுமாரனே இவன என்று உணாநது, அவனை அரசன் முனனிலைககு அழைததுவநது. 'இவனே உன தநதை' என்று உபதே₃ஶிககிருன ராஜகுமாரனும தன தநதையை நேரில பார்ததுத தநதைககும தனககுமிருககும உருவ ஒற்றுமைகளை ஆராயநது, 'இது உணமையே' என உணாநது தநதையிடம பெருஙகாதல கொளகிருன அதுபோலவே இநத உபாஸகனும உபதே₃ஶததாலே தான் எமபெருமானுக்கு ஶேஷபூ₄தன என்றுணர்நது, எமபெருமானைபபோலவே ஜ்ஞானநத₃மயமாயிருககும் தன ஆதமாவை ஸாக்ஷாதகரிததால வேறு எதையும எதிர்பாராமல் எமபெருமானிடம பெருங காதலாகிற ப₄கதி தன்னடையே உணடாகப்பெறுவானனறே இவவிடததில பினவருமாறு ஓராக்ஷேபம எழுகிறது:—ஒரு ஸாத₄னததில சகதியிலலாதவன் அதே ப₂லனை விளைககும மற்றொரு ஸாத₄னததைச் செயயவேண்டும என்றுசாஸதிரம விதிப்பதைப பலவிடஙகளில காணகிறேம். உதா₃ஹரணமாக அவகா₃ஹண (நீா நிலையில் குடைந்தாடுவது) ஸநாநததிறகு சகதியிலலாதவன, மற்ற ஸ்நானஙகளைச் செயதாலும் அதே சுததியாகிற ப₂லன் விளையுமென்று சாஸதிரங்கள கூறுகின்றன காமயோக₃ம நேரேமோக்ஷஸாத₄னமாகும என்றும சாஸ்திரஙகள் கூறுகின்றன உதா₃ஹரணமாக. "மோக்ஷகாரணமவயகதம அசிநதயம அபரிக₃ரஹம| ஸமாராத₄ய ஜக₃நநாத₂ம கரியாயோகே₃ந முசயதே ||" [விஷ்ணுத₄ாமம 1 54] [மோக்ஷகாரணமாய, தெளிவாக அறிய முடியாதவனுய, அளவிட்டு நினைககவும அரியனுய், கைககொள்ளததகாதவனுன ஜக₃நநாத₂னை ஆராதி₄ததுக காமயோக₃ததினுல முகதியடைகிருன] என்று காமயோக₃ததினுல நேரேயே முகதியடைவதாகச் சொலலியிருககிறது. இப்படியிருககும்பொழுது, "ப₄கதியோக₃ம செயய முடியாதவன் காமயோக₃ததின் மூலம ப₄க்தியோக₃ததையடைநது அதனுல் முகதியடைகிருன்" என்பது எபபடிப் பொருந்தும்? எனனும ஆக்ஷேபம் இங்கு எழுகிறது. இதறகு ஸமாத₄ானமः— இந்த கீ₃தை பதினெட்டாம அத்தியாயததில கர்மயோக₃த்தினுல் ப₄க்தியோக₃ததையடைந்து அதனுல் முகதியடைகிருன் என்று தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கையாலும, விஷ்ணுத₄ர்மத்திலும் மேல் ப்ரகரணத்தில் இவவிஷயம் தெளிவுபடுததப்பட்டிருக்கையாலும் இது பொருந்தும்.

तथा च वक्ष्यते * स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः (१८. ४६) इत्यारभ्य * विमुच्य निर्ममश्शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते। ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति। समस्सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम् (५४) इति ॥ ११ ॥

அதாவது — " ஸவகாமணு தமப$_4$யாசய ஸித$_3$தி$_4$ம விநத$_3$தி மாநவ: " [கீ$_3$தை 18 46] [தனககுரிய காமததாலே அந்தநத தே$_3$வதைகளுககு அநதாயாமியான பரமாதமாவை ஆராதி$_4$தது அவனருளாலே மனிதன பரமாத்மபராபதியாகிற ஸித$_3$தி$_4$யைப் பெறுகிறுன] எனறு தொடஙகி, " விமுசய நிாமம ஶாநதோ ப$_3$ரஹம பூ$_4$யாய கலபதே। ப$_3$ரஹமபூ$_4$த: பரஸநநாதமா ந ஶோசதி ந காஙக்ஷதி। ஸம ஸாவேஷு பூ$_4$தேஷு மத$_3$ப$_4$கதிம லப$_4$தே பராம ||" [கீ$_3$தை 18 53 54] [காமம க்ரோத$_4$ம் முதலானவறறை விட்டு மமகாரமறறவனுய, ஆதமாநுப$_4$வததிலேயே இனபம காணபவனுய, த$_4$யானயோக$_3$ததைச செயபவன ஸமஸாரப$_3$நத$_4$ததிலிருநது விடுபடடு உளளபடியான ஆதமாவின அநுப$_4$வததையடைகிறுன. ஆதமஸாக்ஷாதகாரம பெறறவனுய கலேஶம காமம முதலானவறருல கலஙகபபெருத ஸவரூபததையுடையவனுய, அவன எனனைத தவிர வேறு எதைப பெறுவதறகாகவும வருந்துவதிலலை. எதையும் விருமபுவதுமிலலை. எனனைத தவிர எலலா பூ$_4$தங்களையும் அநாத$_3$ரிததிருப்பதில ஸமமாயிருப்பவன. இததகையவன என விஷயமான பரப$_4$கதியையடைகிறுன] எனறு கீ$_3$தையில காமயோக$_3$ததால ப$_4$கதி யோக$_3$ததையடைகிறுன எனனும விஷயம சொலலபபடடது.

"தத்ர சிததம் ஸமாவேஷடும ந ஶக்நோதி ப$_4$வாந் யதி$_3$ ।
தத$_3$ப்$_4$யாஸபரஸதஸமிந குரு யோக$_3$ம் தி$_3$வாநிஶம் ||
தத்ராப்யஸாமர்த்$_2$யவத: கரியாயோகே$_3$ா மஹாதமந: ।
ப$_3$ரஹமணு யஸ்ஸமாக$_2$யாத ததபரஸஸததம் ப$_4$வ ||
கரோஷி யாநி கர்மாணி தே$_3$வதே$_3$வே ஜக$_3$தபதௌ ।
ஸமாபபயஸவ ப$_4$த்$_3$ரம் தே தத: கர்ம ப்ரஹாஸ்யஸி ||
பரத$_4$ாநம காரணம் யோக$_3$: விமுக்தே தி$_3$திஜேஶவர! ।
க்ரியாயோக$_3$ஶச யோக$_3$ஸ்ய பரமம் தஸய ஸாத$_4$நம் ||"

[விஷ்ணுத$_4$ாமம 81 29]

श्रेयो हि ज्ञानमभ्यासाज्ज्ञानाद्ध्यानं विशिष्यते ।
ध्यानात्कर्मफलत्यागस्त्यागाच्छान्तिरनन्तरम् ॥ १२ ॥

12. **ஶ்ரேயோ ஹி ஜ்ஞாநமப்₄யாஸாத**
ஜ்ஞாநாத₃த்₄யாநம விஶிஷ்யதே।
த்₄யாநாதகாமப₂லதயாக₃ஸ-
தயாக₃ாச்ச₂ாநதிரநநதரம் ॥

அப்₄யாஸாத—(அனபிலலாத) கு₃ணுநுஸந்த₄ானத்தைக் காட்டிலும், **ஜ்ஞாநம**—(அதற்கு உபாயமான) ஆதமாவை நேரே காண்பதாகிற அறிவே, **ஶ்ரேய: ஹி**—சிறந்த தன்றே **ஜ்ஞாநாத**—(நிறைவடையாத) அந்த ஆதம ஸாக்ஷாத்காரததைக் காட்டிலும, **த்₄யாநம்** — (அதற்கு உபாயமான) ஆதமாவை த₄யானிப்பது **விஶிஷ்யதே (ஹி)** — சிறந்த்ததனறே. **த்₄யாநாத** — (நிறைவடையாத) ஆத்மத்₄யானத்தைக் காட்டிலும, **கர்மப₂லத்யாக₃:** — (அதற்கு உபாயமான) ப₂லதயாக₃த்தோடு அனுஷ்டி₂க்கப் படும்கர்மமே, **(விஶிஷ்யதே ஹி**—சிறந்ததன்றே) **தயாக₃ாத** —ப₂லனில விருப்பதைவிட்டு அனுஷ்டி₂க்கப்படும கர்ம யோக₃த்திலிருந்து, **அநந்தரம்**—அடுததபடியாக, **ஶாந்தி:**— மனஶஶாந்தி (உண்டாகிறது).

[அந்தப் பரம்பொருளிடம் நீர நெஞ்சை வைத்து ப₄கதி செய்ய இயலாவிடில அப்பரமபொருளுடைய கு₃ணஙகளை இராப்பகலாகச் சிந்திப்பதாகிற அப்₄யாஸயோக₃ததைச் செய்வீர். அதிலும திறமை யற்ற உபாஸகனுககுக கர்மயோக₃மே அனுஷடி₂க்கததககது எனறு பிரமனுல சொல்லப்படடது நீரும அதை எபபோதும அனுஷ டி₂பபீர் அஸுரர் தலைவனே! நீர செயயும கர்மஙகளையெல்லாம் தேவதேவனும் லோகஸ்வாமியான பரமாதமாவிடம ஸமர்ப்பிப்பீராக. அதனுல் உமக்கு மஙக₃ளம உண்டாகும. அதுகாரணமாக நீர் புண்யபாபஙகளிலிருந்து நீஙகபபெறுவீர் முகதிக்கு ப₄க்தி யோக₃மே முக்₂யமான காரணம. அந்த ப₄க்தியோக₃ததுக்குக் கர்ம யோக₃ம மேலான ஸாத₄னம] என்று இவ்விஷயம் விஷ்ணுத₄ர்மத்தி லும் விரிவாக விளககப்பட்டது. ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தால ப₄கதி யோக₃த்தில ஶகதியில்லாதவன் அதை ஸாதி₄த்துத்தரும் உபாய பரம்பரையின் எலலைநிலமான கர்மயோக₃ததை அனுஷடி₂க்கவேணும் என்று விதி₄ததாகுயிற்று. 11,

॥ भा ॥ अत्यर्थप्रीतिविरहितात्कर्कशरूपात् स्मृत्यभ्यासादक्षर-याथात्म्यानुसन्धानपूर्वकं तदापरोक्ष्यज्ञानमेवात्महितत्वे विशिष्यते।

12. ஞான மனப்பயில்வி னன்றுமிக ஞானத்தி
லான தியான மதிசயிதந—தியானத்திற
கன்மபயன விட்டியலவு கட்டழகு விட்டியல்விற்
றனமருஞ் சாந்தி தலை.

மனப்பயில்வில் — (அன்பில்லாத) குஃணுநுஸந்தானத்தைக் காட்டிலும், **ஞானம்** — (அதற்கு உபாயமான) ஆத்மாவை நேரே காணபதாகிற அறிவே, **மிக நன்று**— மிகச் சிறந்தது. **ஞானத்தில்** — (நிறைவடையாத) அந்த ஆதமஸாக்ஷாத்காரத்தைக் காட்டிலும், **ஆன தியானம்**— அதற்கு உபாயமான ஆத்மாவைத் தியானிப்பது, **அதிசயிதம** - சிறப்புற்றது **தியானத்தில்** — (நிறைவடையாத) அந்த ஆத்மத்யானத்தைக் காட்டிலும், **கன்மபயம் விட்டு இயல்வு** — (அதற்கு உபாயமான) பலத்யாகத்தோடு அனுஷ்டிக்கப்படும் கர்மமே, **கட்டழகு**—மிகச் சிறந்தது, **விட்டு இயல்வில்**—பலத்தில விருபபதத்தைவிட்டு அனுஷ்டிக்கப்படும கர்மத்திலிருந்து, **சாந்தி**—மனச்சாந்தி, **தலை தன் அமரும்**—அடுத்தபடியாக ஏற்படும்.

12. எட்டாவது ஸ்லோகத்தில் பக்தியை விதித்து, அதில் ஶக்தியில்லாதவனுக்கு ஒன்பதாவது ஸ்லோகததில் குஃணுநுஸந்தானமாகிற அப்யாஸயோகத்தை விதித்து. அதிலும் ஶக்தியில்லாதவனுக்கு பகவத கர்மங்களைப பத்தாவது ஸ்லோகத்தில விதித்து, அதிலும் ஶக்தியில்லாதவனுக்குச் சென்ற ஸ்லோகத்தில் கர்மயோகத்தை விதித்தான். இவற்றில் நேரான உபாயங்களில அதிகாரம (தகுதி) இல்லாமையாலே ஸாதகனுக்கு ஏற்படக்கூடிய வருத்தத்தைப் போக்குவதற்காகவும், சந்திரனைப் பிடிக்க முயலும் கைக்குழந்தை போலே முடியாத கார்யத்தில் ஈடுபாட்டைத தவிர்ப்பதற்காகவும், அவரவர் தகுதிக்குத்தக்கபடி பரமபரையாக உபாயமாமவற்றையே ஸௌகர்யத்தின் மிகுதியைவிட்டு அவரவர்க்குச் சிறந்ததென்று புகழ்ந்துகொண்டு சென்ற நாலு ஸ்லோகத்தில் சொன்னவற்றையே விளக்குகிறான். (ஸ்ரேயோ ஹி ஜ்ஞாநமப்யாஸாத) மிகக அன்பில்

आत्मापरोक्ष्यज्ञानादप्यनिष्पन्नरूपात् तदुपायभूतात्मध्यानमेवात्महितत्वे विशिष्यते ; तद्ध्यानादप्यनिष्पन्नरूपात्तदुपायभूतं फलत्यागेनानुष्ठितं कर्मैव विशिष्यते। अनभिसंहितफलादनुष்ठितात् कर्मणोऽनन्तरमेव

லாத த்$_3$யாநுஸந்த$_4$னத்தைக் காட்டிலும், அதற்கு உபாயமான ஆத்மாவை நேரே காண்பதாகிற அறிவே சிறந்ததென்றே பேறன் போடு கூடிய த்$_3$யாநுஸந்த$_4$னம் அதற்குபாயமான ஆத்மஸாக்ஷாத் காரத்தைக் காட்டிலும் உண்மையில் சிறந்ததாகையாலே இங்கு விபரீதமாகச் சொல்லியிருப்பது பொருந்தாது. ஆகையால், பழத் தைச் சாப்பிட விரும்பிக் காயைக் கடிக்கும் சிறுவனது முயற்சிபோலே, தகுதியற்றவனால் செய்யப்படும் த்$_3$யாநுஸந்த$_4$னம் சுவையற்ற தாகவேயாகுமாகையாலே, அதைக்காட்டிலும் பேறன்போடு கூடிய த்$_3$யாநுஸந்த$_4$னத்தை விளைக்கும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் சிறந்தது என்று இங்கு கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும் இந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமும் ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அநு ஸந்தி$_4$ப்பதாகிற ஜ்ஞானயோகத்$_3$தாலே ஏற்படுவது என்பது முதல் ஷட்கத்திலேயே கூறப்பட்டது ஜ்ஞானயோகத்$_3$தாலே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை ஸாதி$_4$த்துக்கொண்டு அதனால் பாபம் நீங்கப் பெற்றவனுக்கு பேறன்போடு கூடிய த்$_3$யாநுஸந்த$_4$னம் ஏற்படும் என்று கருத்து. இங்கு ஜ்ஞானம் என்று பொதுவாகச் சொல்லி யிருந்தபோதிலும், இது த்$_3$யாநுஸந்த$_4$னத்துக்கு உபாயமாகக் கூறப்பட்டிருக்கையாலும் மேலே த்$_4$யானத்தால் உண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலும் ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி அநுஸந்தி$_4$ப்ப தாகிற த்$_4$யானத்தால் உண்டாவதாய், ப$_4$க்தியோக$_3$த்துக்குக் காரண மானதாக முதல் ஷட்கத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமே இங்கு ஜ்ஞானமென்று கூறப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது முதல் பாத$_3$த்தில் 'ஶ்ரேய' என்றும், இரண்டாம் பாத$_3$த்தில் 'விஶிஷ்யதே' என்றும் கூறியிருப்பது ஒரே பொருளையுடையதாகவே இருக்கவேண்டு மாகையாலே 'ஶ்ரேய' என்பது ஆத்மாவுக்கு நன்மை பயப்பதில் சிறப்புற்றது என்று பொருள்படுகிறது பரம்பரையாக உபாயமாக இருப்பதும் ஸௌகர்யமிகுதியினாலே ஆத்மாவுக்கு முக$_2$யோபாயத் தைக் காட்டிலும் நன்மைபயப்பதாகிறது. பரம்பரோபாயம் பற்றி இங்கு சொல்லப்பட்ட அனைத்தும் மேலே 2, 3ம் பாத$_3$ங்களில் வரும் பரம் பரோபாயங்களுக்கும் பொருந்தும். (ஜ்ஞாநாத் த$_4$யானம் விஶிஷ்யதே) நிறைவடையாத அந்த ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைக் காட்டிலும் அதற்கு

निरस्तपापतया मनसश्शान्तिर्भविष्यति, शान्ते मनसि आत्मध्यानं संपत्स्यते, ध्यानाच्च तदापरोक्ष्यम्, तदापरोक्ष्यात् परा भक्तिरिति भक्तियोगाभ्यामाशक्तस्य आत्मनिष्ठैव श्रेयसी। आत्मनिष्ठस्याप्यशान्त-

---

உபாயமான ஆத்மாவை த்4யானிப்பது சிறந்தது. (த்4யாநாத் கர்ம ப2லத்யாக3) நிறைவடையாத ஆத்மத்4யானத்தைக் காட்டிலும் அதற்கு உபாயமான ப2லத்யாக3த்தோடு அநுஷ்டி2க்கப்படும் கர்மமே சிறந்தது. இரண்டாம் பாத3த்திலுள்ள 'விஶிஷ்யதே' என்னும் பத3த்தை இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். 11-வது ஶ்லோகத்தில் ப2லத்யாக3த்தைச் சொன்னதைப் ப2ல த்யாக3த்தோடு கூட அநுஷ்டி2க்கப்படும் கர்மயோக3த்தைச் சொல்லுவதாகப் பொருள் கொண்டதுபோல் இங்கும் கொள்ளவேண்டும் (த்யாகா3த் ஶாந்தி: அநந்தரம்) ப2லனில் விருப்பத்தைவிட்டு அநுஷ்டி2க்கப்படும் கர்ம யோக3த்திலிருந்து அடுத்தபடியாக மனச்சாந்தி உண்டாகிறது கர்மத்தினால் பாபம் நீங்கப்பெற்று, அது காரணமாக ரஜஸ் தமோகு3ணங்கள் குறையப்பெற்று, அதனாலே விருப்பு வெறுப்பு முதலானவை அற்றிருக்கையாகிற மனஶ்ஶாந்தி ஏற்படுகிறது என்று கருத்து. மனஶ்ஶாந்தி ஏற்பட்டவளவில் ஆத்மத்4யானம் உண்டாகும்; அந்த த்4யானத்தினால் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும், அந்த ஸாக்ஷாத்காரத்தினால் பரப4க்தி ஏற்படும். ஆகையால் ப4க்தியோக3த்தில் பழகுவதற்கு ஶக்தியில்லாதவன் ஆத்மத்4யானம் செய்வதே சிறந்தது. ஆத்மத்4யானம் செய்யும்போது மனஶ்ஶாந்தி ஏற்படவில்லை என்றால் ஆத்மத்4யானம் ஸித்3தி4ப்பதற்காக ஆத்மஜ்ஞானத்தை உள்ளடக்கியதாய், ப2லனில் விருப்பமற்றதான கர்மயோக3த்தில் ஈடுபடுவதே சிறந்தது என்று கருத்து. இங்கு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. அதாவது— த்யாகா3த் ஶாந்தி' என்று தொடங்கும் நாலாவது பாத3த்திலும் முன் மூன்று பாத3ங்களிற்போலே 'த்யாக3த்தைக் காட்டிலும் ஶாந்தி சிறந்தது'' என்று பொருள்கொள்வதே உசிதம். வேறுவிதமாகப் பொருள்கொண்டால் ரீதிப4ங்க3ம் என்னும் தோ3ஷம் வருகிறது த்4யானத்துக்கும் அதற்கு உபாயமான கர்மப2லத்யாக3த்துக்கும் இடையில் ஶாந்தியைப் புகுத்தினால் த்4யானத்தைக் காட்டிலும் கர்மப2லத்யாக3ம் சிறந்தது என்று கூறுவதும் பொருந்தாது என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதா4னம் பின்வருமாறு— 'த்யாகா3த் ஶாந்தி: விஶிஷ்யதே' என்று பத3ங்களையிடாமல் 'த்யாகா3த் ஶாந்திரநந்தரம்' என்று பத3ங்களையிட்டிருப்பதிலிருந்தே

मनसो निष्ठाप्राप्तयेऽन्तर्गतात्मज्ञानानभिसंहितफलकर्मनिष्ठैव श्रेय-सीत्यर्थः ॥ १२ ॥

முன் மூன்று பாத₃ங்களில பின்பற்றபபெற்ற ரீதி இங்கு கைவிடப்பட்டது என்று விளங்குகிறது. 'அநந்தரம' என்னும பத₃த்திலிருந்து. கர்மப₂லத்யாக₃த்தினல் மனஶ்ஶாந்தி ஏற்படு கிறதுஎன்றும விளங்குகிறது 3, 4 பாத₃ங்களைச சேர்த்துப்பார்க்கும் போது காமப₂லத்யாக₃மானது மனஶ்ஶாந்தியை விளைப்பதன்மூலம் ஆத்மத்₄யானத்தை ஸாதி₄த்துத தருகிறது என்று விளங்குகிறது. ஆகையாலே குறையின்றி இங்கு பின்வருமாறு மற்றேராக்ஷேபமும் எழுகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில "அப₄யாஸத்தைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானம சிறந்தது. ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும த்₄யானம சிறந்தது த்₄யானத்தைக காட்டிலும த்யாக₃ம சிறந்தது" என்று மேன்மேலே சிறப்பைச சொல்லுவதாகத தெளிவாக விளங்குமபோது அப்படிக் கொள்ளாமல முக₂யோபாயத்தைக காட்டிலும பரம்பரோபாயம் சிறந்தது என்று நலிந்து பொருளகொள்ளக் காரணமென்ன ? என்பது அவ்வாக்ஷேபம் இதற்கு ஸமாத₄ானம பினவருமாறு— 9-வது ஶ்லோகத்தில் தன்னிடத்தில் நெஞ்சை வைக்கையாகிற ப₄க்தி யோக₃த்தில ஶக்தியில்லாதவனுக்கு அப₄யாஸயோக₃த்தை விதி₄த் தான். 11-வது ஶ்லோகத்தில அந்த அப₄யாஸயோக₃த்துக்கும் காரணமாகப பத்தாவது ஶ்லோகத்தில சொல்லப்பட்ட ப₄க₃வத் கர்மத்திலும் ஶக்தியில்லையானல் ஸர்வகர்மப₂லத்யாக₃த்தைச் செய்யவேணடுமென்று விதி₄த்தான். இந்த ஶ்லோகத்தில் "ஶ்ரேயோ ஹி ஜ்ஞாநமப₄யாஸாத" என்று தொடங்கி, "த்யாகாத் கர்மப₂ல த்யாக₃:' என்று அவ்விஷயம நினைவுபடுத்தப்படுகிறது. ஆக, 'அப்₄யாஸ யோக₃த்தில் ஶக்தியில்லாதவனுக்கே கர்ம₂பலத்யாக₃ம' என்று முன ஶ்லோகத்தில சொல்லப்பட்ட விஷயமே இங்கு விளக்கப்படுகிறது என்று தெரிகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில் இவ்விரண்டுக்கும் நடுவில் படிக்கப்படும் ஜ்ஞானத்₄யானங்களும் அப்₄யாஸத்துக்கு முறபட்டதாகவும், கர்மத்துக்குப் பிற்பட்டதாகவும் விளங்குகையால், அப₄யாஸத்தில் அஶக்தனுக்கு ஜ்ஞானமும், அதில் அஶக்தனுக்கு த்₄யானமும், அதில் அஶக்தனுக்கு த்யாக₃ மும் சிறந்தது என்று இங்கு கூறுவதாகக் கொள்வதே பொருத்த மாகும். ஆக இதுவரையில் "அஶக்தஸ்யாத்மநிஷ்ட₂தா" [16] என்று கீ₃தார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹத்தில் ப₄க்தியோக₃த்தில ஶக்தியில்லாத வன் கர்மயோக₃த்தைக் கொணடு ஆத்மநிஷ்டை₂யைப் பழக வேண்டும் என்று கூறிய அர்த்த₂ம் நிறைவுற்றது. 12.

॥ भा ॥ अनभिसंहितफलकर्मनिष्ठस्योपादेयान् गुणानाह—

अद्वेष्टा सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च।
निर्ममो निरहङ्कारस्समदुःखसुखः क्षमी ॥ १३ ॥

सन्तुष्टस्सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः।
मय्यर्पितमनोबुद्धिर्यो मद्भक्तस्स मे प्रियः ॥ १४ ॥

**13. அத்₃வேஷ்டா ஸர்வபூ₄தாநாம மைத்ர: கருண ஏவ ச।
நிர்மமோ நிரஹங்காரஸ ஸமது₃:க்க₂ஸுக₂: க்ஷமீ ॥**

**14. ஸந்துஷ்டஸ்ஸததம யோகீ₃ யதாதமா த்₃ருட₄நிஶ்சய:।
மய்யர்பிதமநோபு₃த்₃தி₄ர்யோ மத்₃ப₄க்தஸ்ஸ மே ப்ரிய:॥**

ஸர்வபூ₄தாநாம அத்₃வேஷ்டா—எல்லா ஜீவராஶிகளை யும் வெறுக்காதவனாய், **மைத்ர**—அவர்களிடத்து நட்புக் கொண்டவனாய், **கருண ஏவ ச**—(அவர்கள் துன்புறும் போது) கருணை காட்டுபவனாய், **நிர்மம**—மமகாரமற்றவ னாய, **நிரஹங்கார:**—அஹங்காரமற்றவனாய, **ஸம து₃க்க₂ ஸுக₂**—இன்பதுன்பங்களை ஒக்க நோக்குகின்றவனாய், **க்ஷமீ**—பொறுமையுடையவனாய், **ஸந்துஷ்ட:**—திருப்தி பெற்றவனாய், **ஸததம யோகீ₃**—எப்போதும் ஆத்மஸ்வ ரூபத்தை அநுஸந்தி₄ப்பவனாய, **யதாதமா**—மனத்தை அடக்கியவனாய், **த்₃ருட₄ நிஶ்சய:**—(ஶாஸ்த்ரங்களில் சொன்ன அர்த்த₂ங்களில்) உறுதியான ஜ்ஞானத்தை யுடையவனாய், **மயி அர்ப்பிதமநோபு₃த்₃தி₄:**—என்னிடத்தில செலுத்தப்பட்ட நெஞ்சையும துணிந்த அறிவையும் உடையவனாய், **ய: மத்₃ப₄க்த:**—(எவனொருவன கர்ம யோக₃த்தைச் செய்து) என்னிடம் அன்பு செலுத்து கிறானே, **ஸ:**—அவன், **மே**—எனக்கு, **ப்ரிய.**—இனியவன.

**13. மற்றோ ரிடத்து மறமற்று மித்திரனா
யுற்றுன கருணை யுறுமமதை—செற்று
னகங்கார மற்று னமர்பொறையன றுக்கஞ்
சுகங்காணி லொப்பான றுணிந்து.**

14. பெற்றதமைந் தென்றும் பிறங்குயிர்க்கண் யோகியா
யுற்றமன முளளொடுககி யோாநதுதெளிந—தறறமற
வெனனமர்நத நெஞ்சுதுணி வெயதியான்ரு னென
றன்னமர்நது நானுகப்பன ருன். [பததன

மறறு ஓர் இடததது மறம் அறறு — மற்ற எலலா ஜீவ ராஶிகளேயும வெறுககாதவனுய், **மிததிரனுய** — அவாக ளிடதது நட்புககொணடவனுய, **கருணே உற்ருன்** — (அவர்கள் தனபுறும்போது) கருணே காட்டுபவனுய், **உறு மமதை செறருன** — மமகாரமற்றவனுய, **அகஙகாரம அறருன்** — அஹஙகாரம அற்றவனுய், **அமர் பொறையன** — பொறுமையுடையவனுய், **துக்கம் சுகம காணில துணிநது ஒப்பான்** — இனப துனபங்களே உறுதியாக ஒககநோக்கு கினறவனுய, **பெற்றது அமைந்து** — கிடைததது கொணடு திருபதி பெற்றவனுய, **என்றும் பிறங்கு உயிாககண் யோகியாய்** — எபபோதும ஜஞானமயமான ஆதமஸவருபததை அநுஸந்திபபவனுய, **உறற மனம உள் ஒடுககி** — மனததை வெளியில திரியாமல உள்ளே செலுததியவனுய, **அறறம அற ஓர்நது தெளிநது** — (ஶாஸத்ரஙகளில சொனன ஆத்தஙகளில) ஐயமற ஆராயநது தெளிவு பெறறவனுய், **என அமர்நத நெஞ்சு துணிவு எய்தியான் தான்** — எனனிடததில செலுததபபட்ட நெஞசையும துணிந்த அறிவையும உடையவனுயிருக்கும, **என் பத்தன தன அமர்நது** — (கர்மயோகததைச் செய்து) எனனிடம் அனபு செலுததுகிறவனிடம் ஈடுபட்டு, **நான உகபபன் தான்** — நான உகந்திருபபேன

13-14 இவவதயாயததின் தொடககததிலிருநது இதுவரையில "பகதே. ஶரைஷடயம உபாயோகதிः அஶகதஸயாதமநிஷடதா" [16] எனறு கீதாாதத ஸங்க்ரஹத்தில சொலலப்பட்ட மூனறு விஷயங்கள் விளககபபட்டன. "ததபரகாராஸது அதிபரீதிா பகதே தவாதஶ உச்யதே" [16] எனறு இரணடு விஷயஙகள எஞசி நிற்கின்றன, அவறறில பகதனிடததில் அதிபரீதியாகிற கடைசி விஷயம இவவததியாயத்தின் கடைசி ஶ்லோகமான 20-ம ஶ்லோகததில சொலலபபட இருககிறது. இதுமுதல 19-வது ஶலோகம் ஈருக ஏழு ஶலோகஙகளாலே "ததபரகாரா:" என்று சொலலப்பபட்ட பலனில விருபபமற்றுச் செயயப்படும கர்மயோகத்தில ஊனறி நிறபவன் கைக்கொளளவேணடிய குணஙகள் கூறப்படுகினறன.

இவ்விடத்தில் பின்வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது:— இங்கு காமயோக₃நிஷ்ட₂னுக்குக் கைக்கொள்ளத்தக்க கு₃ணங்களைச் சொல்லு கிறது என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? 14, 16-வது ஶ்லோகங் களில் 'மத்₃ப₄க்த' என்றும், 17 19 வது ஶ்லோகங்களில் "ப₄க்தி மாந்" என்றும் இவனை ப₄க்திநிஷ்ட₂னென்று கூறியிருக்கிறது இந்த எல்லா ஶ்லோகங்களிலும் கண்ணன் அவனைத் தனக்கு ப்ரியனாகவும் காட்டியிருக்கிறான் ஆகையால், "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநி நோऽத்யர்த₂ம் அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய" [கீ₃தை 7-17] என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரியனான ப₄க்திநிஷ்ட₂னே இங்கும் கூறப்படுவ தாகக் கொண்டு "அத்₃வேஷ்டா" முதலான கு₃ணங்கள் ப₄க்தி நிஷ்ட₂ன் கைக்கொள்ளவேண்டியவை என்று கொள்வதன்றோ பொருத்தம்—என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதா₄னம் பின் வருமாறு— "த்₄யாநாத் கர்மப₂லத்யாக₃" [12] என்று கர்ம யோக₃த்தைப் பற்றிப் பேசியவுடன் படிக்கப்படும் இக்குணங்கள் கர்மயோக₃த்துக்கு அங்க₃மானவையே என விளங்குகிறது அங்க₃ மான இந்த கு₃ணங்களினால் ஏற்படும் உபகாரம் "த்யாகா₃த் ஶாந்திரநந்தரம்" [12] என்று காட்டப்பட்டது. இந்த கு₃ணங்கள் கர்மயோக₃த்துக்கு அங்க₃மாக முன்னமே காட்டப்பட்டுமிருக்கின்றன. இவனை ப₄க்தனாகக் குறிப்பிட்டிருப்பதும் கர்மயோக₃த்தில் அடங்கிய ப₄க்தியையிட்டே என்று ஆங்காங்கு வ்யாக்₂யானத்தில் விளக்கப் போகிறோம் ப₄க்தியில்லாத கர்மஜ்ஞான யோக₃ங்கள் இல்லையே இதையே ஆளவந்தாரும், "த்₃வயோரபி யோகா₃நாம் தத்₃விதி₄ர ந்யோந்யஸங்க₃ம ||" [கீ-ஸம 24] [கர்ம ஜ்ஞான ப₄க்தியோக₃ம் ஒவ் வொன்றிலும் மற்ற இரண்டும் கலந்திருக்கின்றன.] என்று காட்டி னார். 20 வது ஶ்லோகத்தில் ஸாக்ஷாத் ப₄க்தியோக₃நிஷ்ட₂ர்கள் கூறப்படுகிறார்கள் அந்த ஶ்லோகத்தில் 'து' ஶப்₃த₃த்தாலும், "மத்பரமா ப₄க்தா" என்னும் விஶேஷணத்தாலும், "அதீவ மே ப்ரியா" என்று மிக இனியவர்களாகக் காட்டுகையாலும் முன்னால் சொல்லப்பட்ட கர்மயோக₃நிஷ்ட₂ர்களாகிற ப₄க்தர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த ப₄க்தியோக₃நிஷ்ட₂ர்களான ப₄க்தர்கள் இவர்கள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது ஆகையால் அதற்கு முன் ஏழு ஶ்லோகங் களில் சொல்லப்படும் ப₄க்தர்கள் ப₄க்தியோக₃நிஷ்ட₂ர்களைக் காட்டி லும் தாழ்ந்த கர்மயோக₃நிஷ்ட₂ர்களான ப₄க்தர்களே என்று விளங்குகிறது. (அத்₃வேஷ்டா ஸர்வபூ₄தாநாம்) நெஞ்சால் தன்னை வெறுப்பவர்களும் வாக்காலும் செயலாலும் தனக்குத் தீங்கு புரிபவர் களுமான எல்லா ஜீவராஶிகளைக் குறித்தும் வெறுப்பில்லாதவன்.

॥ भा ॥ अद्वेष्टा सर्वभूतानाम् — विद्विषतामपकुर्वतामपि सर्वेषां भूतानामद्वेष्टा — मदपराधानुगुणमीश्वरप्रेरितान्येतानि भूतानि द्विषन्त्यपकुर्वन्ति चेत्यनुसन्दधानः, तेषु द्विषत्स्वपकुर्वत्सु च सर्वभूतेषु मैत्री

தன்னை வெறுக்காதவர்களிடம் வெறுப்படையாமலிருப்பது நல்ல மனிதர் எவருக்குமேயுள்ளது. ஆகையால் காமயோக3நிஷ்ட2னுக்கு அது இங்கு சிறப்பாகக் கூறத்தக்கதன்று. ஆகையால் இங்கு ஸர்வபூ3தம் தன் விஷயத்தில் மனத்தால் வெறுப்புடையவர்களாய் அது காரணமாக வாக்காலும் செயலாலும் தனக்குத் தீங்குபுரிபவர்களான ஜீவராசிகளையே காட்டுகிறது என்று கொள்ள வேண்டும். இவர்களிடமல்லவோ வெறுப்பு ஏற்பட இடமுள்ளது. இப்படி வெறுப்பு ஏற்படாமலிருப்பது மாத்திரமல்ல, அவர்களிடம் நட்புமுள்ளது என்கிறது அடுத்தபடியாக—(மைத்ர) அவர்களுக்கு நன்மையை விரும்புகிறவன் என்றபடி. இதற்குக் காரணமென்ன? எனில் 'நான் செய்த முன்வினைகள் காரணமாக எம்பெருமானால் தூண்டப்பட்டு இந்த ஜீவராசிகள் என்னிடம் த்3வேஷத்தையும் அபகாரத்தையும் செய்கின்றன" என்று அனுஸந்தி4க்கிறானாகையாலே தன்னிடம் வெறுப்புக்கொண்டு அபகாரம் செய்யும் ஜீவராசிகளிடத்தில் வெறுப்படையாதிருப்பதோடன்றியில் அவர்களுக்கு நன்மையையும் விரும்புகிறானன்றோ இவன். இப்படி அவர்களுக்கு நன்மையை விரும்புவதோடன்றியில் அவர்கள் துன்புறும்போது தானும் துன்புறுகையாகிற கருணையையும் காட்டுகிறான் என்கிறது. அடுத்தபடியாக—(கருண ஏவ ச) அவர்கள் விஷயத்தில் கருணையைச் செய்பவனாகவும் இருக்கிறான் என்றபடி. "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்4ருசம் ப4வதி து3:கி2த:" [ரா-அ 2-40] [மனிதர்கள் துன்புறும்போது அவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் துன்புறுகிறான் ராமன்] என்று வால்மீகி கருணாகுத்ஸ்த2னின் கருணையை விளக்கியது இங்கு காணத்தக்கது. "மைத்ர கருண ஏவ ச" என்னும் தொடரில் ஏவகாரத்தாலே முன் எடுத்த அபகாரிகள் விஷயத்திலும் இவன் நட்பையும் கருணையையும் காட்டுகிறான் என்று விளங்குகிறது. (நிர்மம:) தன்னுடையது என்று நினைக்க இடமுள்ள தே3ஹத்திலும், இந்த்3ரியங்களிலும் அவற்றோடு தொடர்புடைய உற்றார் உறவினர் செல்வம் முதலியவற்றிலும் தன்னுடையது என்னும் எண்ணமற்றவன். இதற்குக் காரணத்தைக் காட்டுகிறது அடுத்தபடியாக—(நிரஹங்கார) தானல்லாத தே3ஹத்தில் தான் என்னும் அபி4மானமற்றவன். தே3ஹத்தைத் தான்

मति कुर्वन् मैत्रः, तेष्वेव दुःखितेषु करुणां कुर्वन् करुणः, निर्ममः— देहेन्द्रियेषु तत्संबन्धिषु च निर्ममः, निरहङ्कारः—देहात्माभिमानरहितः, तत एव समदुःखसुखः—सुखदुःखागमयोः साङ्कल्पिकयोः हर्षोद्वेगरहितः,

---

எனறு நினைபபதாலதானே தே$_3$ஹததோடு தொடர்புடையவறறைத தனனுடையது எனறு நினைககிறான, 'நிரஹஙகார' ஶப$_3$த$_3$த திறகு 'நிாக$_3$தாஹமபரதயய' " [அஹம எனனும நினைவு நீஙகபபெறறவன] எனறு ஶஙகரா ப$_4$ாஷ்யமிடடது சரியலல எனறு இதனால காடடபபட்டது அஹம' ஶப$_3$த$_3$ததால சொலலப படுவது ஆதமா எனறு பல பரமாணஙகளால தேறுகிறதனறோ

''அநாதமனயாதமபு$_3$த$_3$தி$_4$ா யா சாஸவே ஸவமிதி யா மதி |
ஸமஸாரதரு ஸமபூ$_4$தி பீ$_3$ஜமேதத$_3$ த$_3$வித$_4$ா ஸதி$_2$தம ||
பஞசபூ$_4$தாதமகே தே$_3$ஹே தே$_3$ஹீ மோஹதமோவருத' |
அஹமமமைததி$_3$தயுசசை குருதே குமதிாமதிம //''
[வி-பு 6-7-11, 12]

[ஆதமாவலலாததான தே$_3$ஹததில ஆதமா எனனும எணணமும், ஆதமாவோடு தொடாபறற புதர பௌதர க$_3$ருஹ க்ஷேதராதி$_3$களில தனனுடையது எனனும எணணமும ஸமஸாரமாகிற மரம வளா வதறகுக காரணமான இரு பகுதியுளள விதையாகும ஐநது பூ$_4$தஙகளாலான தே$_3$ஹததில மயககமாகிற இருளில ஆழநதிருக கும அறிவுகெடட ஜீவன, தான எனறும, தனனுடையது எனறும உறுதியான எணணததைக கொளகினறான்] எனறு தொடங்கி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும அஹஙகார மமகாரஙகளின உணமைப் பொருள விளககபபட்டது இஙகு அநுஸந்தி$_4$ககத்தககது இநத அஹஙகார மமகாரமற்றிருககையால ஏறபடும தனமையை அடுததபடி கூறுகிறான—(ஸமது$_3$ கக$_2$ ஸுக$_2$) அஹஙகார மமகாரஙகளால இனப துனபஙகள விளைநதால அதனால் ஆனநத$_3$மோ ப$_4$யமோ அடையாதவன் (க்ஷமீ) பரிதோஷணஙகள முதலானவறறால விளை யும தவிரககவொணணாத இனபதுனபஙகள் வநதால அவறறாலும ஆனநத$_3$மோ ப$_4$யமோ அடையாதவன. "க்ஷமீ" எனறதற்கு அபகாரம செயபவாகளிடம பொறுமையுடையவன எனறு பொருள கொளளபபாாததால 'அத$_3$வேஷ்டா ஸர்வபூ$_4$தாநாம' எனபதோடு புநருக்தி ஏறபடும. ஆகையால "ஸமது$_3$ கக$_2$ஸுக$_2$" என்பதறகு அஹஙகார மமகாரஙகளாகிற ஸஙகலபஙகளால் ஏறபடும ஸுக$_2$ து$_3$ கக$_2$ஙகளைப் பொறுத்துககொள்கின்றவன எனறும், 'க்ஷமீ'

क्षमी — स्पर्शप्रभवयोरवर्जनीययोरपि तयोर्विकाररहितः, संतुष्टः— यदृच्छोपनतेन येनकेनापि देहधारणद्रव्येण सन्तुष्टः। सततं योगी—सततं प्रकृतिवियुक्तात्मानुसन्धानपरः, यतात्मा—नियमितमनोवृत्तिः, दृढ

என்பதற்கு மாத்ராஸ்பர்ஶாஸ்து '' [கீ₃தை 2 14] என்ற ஶ்லோகத்தில் சொன்ன ரீதியில் ஶீதோஷ்ணங்கள் முதலான ஸ்பர்ஶங்களால் ஏற்படும் தவிர்க்கவொண்ணாத இன்பதுன்பங்களையும் பொறுத்துக்கொண்டு அவற்றால் விகாரமடையாமலிருப்பவன் என்றும் பொருள்கொள்ளப்பட்டது அஹங்காரமமகாரங்களைச் சொன்னவுடன் 'ஸமது₃:க₂ஸுக₂' என்று கூறியிருப்பதும் இப்படிப் பொருள் கொள்வதே பொருந்தும் என்று காட்டுகிறது (ஸந்துஷ்ட) தற்செயலாகக் கிடைக்கும், உயிர்வாழ உதவும் எந்தப் பொருளைக் கொண்டும் திருப்தி பெறுபவன் ஸந்துஷ்டோ யேநகேநசித் '' என்று 19 வது ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுவதாய், 'யத்₃ருச்ச₂ா லாப₄ஸந்துஷ்ட '' [கீ₃தை 4 22] என்று ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டதாயிருக்கையாலே ஆத₃ரமிகுதியாலே அதுவே இங்கும் சொல்லப்படுகிறது என விளங்குகிறது

"யேநகேநசித்₃ாச்ச₂ந்ந· யேநகேநசித்₃ாஶித: ।
யதரக்வசநஶாயீ ச தம தே₃வா ப₃ராஹ்மணம் விது₃:॥"

[ப₄ார. மோக்ஷ 251 12]

[தற்செயலாகக் கிடைத்த ஏதாவதொன்றை உடுத்துக்கொண்டு தற்செயலாகக் கிடைத்த ஏதாவதொன்றை உண்டு, தற்செயலாகப் போய்ச்சேரும் ஏதாவதொரு இடத்தில் படுப்பவன் எவனோ அவனையே தே₃வர்கள் ப₃ராஹ்மணன் என்று அறிகின்றனர்] 'ந ஸங்கல்பிதம் த₄ாமயம உபபே₄ாக₃ம யத்₃ருச்ச₂யா | பரதயாசக்ஷு ந சாபயேநம அநுருந்தே₄ ஸுது₃ர்லப₄ம ||' [ப₄ார மோக்ஷ 179 24] [தற்செயலாகக் கிடைத்ததாய த₄ாமவரம்பை மீறாததான போ₄க₃த்தை நான் தள்ளுவதில்லை கிடைத்தற்கரிய போ₄க₃த்தைத்தேடி ஓடுவதுமில்லை] என்று ப₄ாரதத்தில் சொல்லப்பட்டபடி ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு முரண்படாதவையாய் முயற்சியில்லாமல் கிடைத்தவற்றில் 'இது பெரியதா, சிறியதா? சுவையுடையதா, சுவையற்றதா?" என்னும் வேற்றுமை பாராட்டாமல் திருப்தியடையவேணும் என்று கருத்து. (ஸததம் யோகீ₃) ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மாவை எப்போதும் அநுஸந்தி₄த்துக்கொண்டிருப்பவன் யோக₃ஶப்₃த₃ம ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தையே குறிக்குமாயினும், தே₃ஹத்தோடிருக்கும

निश्चयः — अध्यात्मशास्त्रोदितेष्वर्थेषु दृढनिश्चयः, मय्यर्पितमनोबुद्धिः— भगवान् वासुदेव एवानभिसंहितफलेनानुष्ठितेन कर्मणा आराध्यते, आराधितश्च ममात्मापरोक्ष्यं साधयिष्यतीति मय्यर्पितमनोबुद்धिः, य

கர்மயோக3 நிஷ்ட2ன் எப்போதும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெற்றிருப்பது இயலாதாகையாலே க்ஷணநேரம் ஏற்படும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை எப்போதும் அநுஸந்தி4த்துக்கொண்டிருப்பவன் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். இது ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு காரணமாகிறபடியால் இங்கு யோக3மெனப்படுகிறது. (யதாத்மா) ஆத்மாவல்லாத விஷயங்களில் செல்லாதபடி நெஞ்சை அடக்கியவன், எப்போதும் ஆத்மாவைச் சிந்திப்பதுபோலே, ஆத்மாவல்லாதவற்றைச் சிந்திப்பதிலிருந்து நீங்குவதும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு உறுப்பாகிறதன்றோ அது இங்கு சொல்லப்படுகிறது. (த்3ருட4 நிஶ்சய:) ஆத்மாவைப்பற்றிய ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களில் உறுதியான நிர்ணயத்தோடிருப்பவன் பொதுவாக 'த்3ருட4 நிஶ்சய' என்று சொல்லியிருந்தபோதிலும் மற்றவர்களுக்கு ஸந்தே3ஹம் ஏற்படக்கூடிய இடத்திலேயே இவனுக்கு நிஶ்சயத்தைச் சொல்லவேண்டும் அதுவும் இவனது ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கவேணும். அத்தகையது ஆத்மாவைப்பற்றிய ஶாஸ்த்ரங்களில் நிஶ்சயமேயாகுமாகையால் இங்கு அப்பொருளே பொருந்தும் (மய்யர்ப்பித மநோபு3த்3தி4:) "ப4க3வான் வாஸுதே3வனே ப2லனில் விருப்பமில்லாமல் என்னால் அநுஷ்டி2க்கப்பட்ட கர்மயோக3த்தினால் ஆராதி4க்கப்படுகிறான், ஆராதி4க்கப்பட்டு எனக்கு ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை உண்டாக்கித்தருவான்" என்று என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட மனத்தையும் புத்தியையுமுடையவன்.

அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போ4க்தா ச ப்ரபு4ரேவ ச" [கீ3தை 9 23] என்று எல்லாக் கர்மங்களாலும் ஆராதி4க்கப்படுபவனாகவும், ப2லனை அளிப்பவனாகவும் தன்னைக் கண்ணன் கூறியிருக்கிறானாகையாலே கர்மயோக3நிஷ்ட2ன் அவனிடத்தில் மநோபு3த்3தி4களை ஸமர்ப்பிப்பதாவது—அவனையே கர்மங்களால் ஆராதி4க்கப்படுபவனாகவும், ப2லனை அளிப்பவனாகவும் அநுஸந்தி4க்கையேயாகும். ப4க3வச்ச2ப்3த3த்தால் சொல்லப்படும் கல்யாணகு3ணபூர்த்தியும் தோ3ஷமின்மையுமாகிற உப4யலிங்க3ம் இவனே கர்மங்களுக்குப் ப2லனை அளிக்கவல்லவன் என்று காட்டித் தருகிறது. இவன் எல்லா தே3வர்களுக்குள்ளும் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் வாஸுதே3வனாகையாலே எல்லா தே3வரைக்குறித்த கர்மங்களும் இவனுக்கு

एवंभूतो मद्भक्तः—एवं कर्मयोगेन मां भजमानो यः, स मे प्रियः ॥ १३ ॥ १४ ॥

यस्मान्नोद्विजते लोको लोकान्नोद्विजते च यः ।
हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तो यस्स च मे प्रियः ॥ १५ ॥

15. யஸ்மாநநோத3விஜதே லோகோ
லோகாநநோத3விஜதே ச ய ।
ஹர்ஷாமர்ஷப4யோத3வேகை3ர்முகதோ
யஸ்ஸ ச மே ப்ரிய: ॥

யஸ்மாத—எந்தக கர்மயோக3நிஷ்ட2னிடம், **லோக:**—இவ்வுலகம், **ந உத3விஜதே**—அஞ்சி நடுஙகாதோ, **ய**—

ஆராத4னமாகவேயாகினறன என்று விளஙகுகிறது எலலாக் கர்மஙகளாலும ஆராதி4ககப்படுபவனாக நினைபபது இஙகு மனதனை ஸமர்பபிபபதாகும. அவனே ப2லனையளிபபவன் எனறு உறுதி கொள்வது பு3த்3தி4யை ஸமர்பபிபபதாகும. அனறிகமே எலலாக கர்மங்களாலும ஆராதி4க்கபபடுமவனாகவும அவறறுககுப் ப2லனை யளிப்பவனாகவும நினைப்பதே மனதனை ஸமாபிபபது என்றும, அபபடி உறுதி கொளவதே பு3த3தி4யை ஸமர்பபிபபது எனறும கொளள லாம. அலலது மநோபு3த3தி4:' எனனும தொடா மனத்தில உறுதியைச சொலலுவதாகவும கொள்ளலாம. (யோ மத3ப4கத: ஸ மே ப்ரிய:) எவனொருவன இவவணணமாகக காமயோக3ததை அனுஷடி2பபதின்மூலம எனனிடம் அனபு செலுததுகிறானோ அவன் எனககு இனியவன. ப4கதியோக3ததில ஶகதியிலலாதவனுககு மேன மேலே பரமபரோபாயஙகளை விதி4ககிற ப்ரகரணமாகையாலே இஙகு ப4க்தியோக3நிஷட2னைக கூறுவதாகச சொலலமுடியாது. ஆகை யால் கர்மயோக3ததின் மூலம என்னிடம அனபு செலுததுபவன என்றே பொருள கொள்ளவேணடும "ப4கத'" என்றே இஙகு விஶேஷ்யபத3ம இருநதபோதிலும விஶேஷணபத3ஙகள் கர்மயோக3 நிஷட2ர்களைப் பறறியவையே என விளங்குகையாலே விஶேஷய பத3மும் அவனையே கூறுகிறது எனக கொளளவேண்டும. (ஸ மே ப்ரிய:) அவன் என்னுடைய ப்ரீதிககு விஷயமாகிறான். அவனிடம அன்பு கொணட நான் அவன் விரும்பியதைத தருகிறேன என்று கருத்து. 13, 14.

எந்தக் கர்மயோகநிஷ்டன, **லோகாத்**—இவ்வுலகத்திடம், **ந உத்₃விஜதே**—அஞ்சி நடுங்கமாட்டானோ, **யஃ**—எவன, **ஹர்ஷாமாஷ ப₄யோத்₃வேகை₃ஃ முக்தஃ**— (அதனாலேயே ஒருவனைக குறிதது) அனநத₃மும (ஒருவனைக் குறிததுக்) கோபமும (ஒருவனைக்குறிதது) ப₄யமும் (ஒருவனைக் குறிதது) நடுககமும நீஙகப பெறறவனோ, **ஸஃ ச**—அவனும, **மே**—எனககு **ப்ரிய**—இனியவன்

---

15. **யாவனு லஞசா துலகுலகா லஞசாதா**
னேவனுகப பாருமை யேயநதபய—மேவுநடுக்
காஙகவைதாம விடடே யமர்வுற றியலபவனு
மீஙகுகபபுக கேய்நதா னெனக்கு.

யாவனால் உலகு அஞ்சாது—எந்தக் கர்மயோகநிஷ்டனால உலகம அஞசி நடுஙகாதோ, **ஏவன உலகால் அஞ்சாதான**—எவனொருவன் உலகத்திடம் அஞசி நடுங்கமாட்டானோ, **உகப்பு**—(ஒருவனைக்குறிதது) ஆனந்த₃மும, **ஆருமை**—(ஒருவனைக் குறிததுக) கோபமும, **ஏய்நத பயம்**—ஒருவனைக குறிதது) நிலைநினற ப₄யமும, **மேவு நடுக்கு**—(ஒருவனைக் குறித்து) அபயத்தாலவரும் நடுக்கமும், **ஆங்கு அவைதாம விட்டே**—ஆகிய இவற்றை விட்டே, **அமர்வுறறு இயல்பவனும்**—ஸாநதியுடன் கர்மயோகததைச் செய்பவனாகிய அவனும, **ஈஙகு**—இவ்வுலகததில, **எனக்கு**—எனககு, **உகபபுககு ஏயநதான**—பரீதிககு இலககாயிருக்கிறான (இனியவனாயிருககிறான)

---

15 சென்ற இரண்டு ஶலோகஙகளில சொலலப்பட்ட அஹங்காரமமகாரமின்மை முதலானவறறின விளைவாக இவன் உலகததை பயநது நடுஙகச செய்யும காரியஙகளைச செயவதிலலை என்று காட்டி இநத கு₃ணததின ப₂லனையும கூறுகிறான் (யஸமாத் லோகஃ ந உத்₃விஜதே) எநதக காமயோக₃நிஷ்ட₂னிடம இவ்வுலகம் அஞசி நடுஙகாதோ. உலகிலிருககும அஞசி நடுங்காமையைக் காமயோக₃நிஷ்ட₂னைக குறிதது விதி₄பபது பொருநதாதாகையாலே, இநதக காமயோக₃நிஷ்ட₂ன உலகம அஞசி நடுங்கும காரியம எதை

॥ भा ॥ यस्मात् कर्मनिष्ठात् पुरुषान्निमित्तभूताल्लोको नोद्विजते, यो लोकोद्वेगकरं कर्म किञ्चिदपि न करोतीत्यर्थः, लोकाच्च निमित्तभूताद्यो नोद्विजते—यमुद्दिश्य सर्वलोको नोद्वेगकरं कर्म करोति, सर्वाविरोधित्वनिश्चयात्; अत एव कञ्चन प्रति हर्षेण, कञ्चन प्रत्यमर्षेण, कञ्चन प्रति भयेन, कञ्चन प्रत्युद्वेगेन मुक्तः; एवंभूतो यः, सोऽपि मम प्रियः ॥ १५ ॥

யும் செய்யமாட்டான் என்று கருத்துக்கொள்ளவேணும் ஆக, கர்ம யோக$_3$நிஷ்ட$_2$ன் மனம் மெய் மொழிகளாலே உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் எக்காரியத்தையும் செய்யக்கூடாது என்று தேறிற்று "அத்$_3$வேஷ்டா" என்று த்$_3$வேஷமின்மை கூறப்பட்டது இங்கு அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாமை கூறப்படுகிறது. ஆகையால் இரண்டுக்கும் புநருக்தியில்லை 18 வது ச்லோகத்தில் "ஸமஸ்ஸத்ரௌ ச மித்ரே ச" என்று விதி$_4$க்கப்பட்ட 'சத்ரு மித்ரர்களிடம் ஒத்த நெஞ்சினனாயிருக்கை'யைக் காட்டிலும் இங்கு சொல்லப்படும் 'உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் காரியம் செய்யாமை' வேறு பட்டது என்பதும் தெளிவு (ய லோகாந் ந உத்$_3$விஜதே) எவன் உலகைக்கண்டு அஞ்சி நடுங்கமாட்டானோ இவன் எவர்க்கும் எதிரியாயிராதவன்' என்று உலகம் நிஶ்சயித்திருக்கையாலே, இவனைக் குறித்து எல்லா உலகும் அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாது என்று கருத்து. அடுத்த பத$_3$த்தில் 'உத்$_3$வேகை$_3$ர் முக்த:" என்று அஞ்சி நடுங்காமை தனித்துக் கூறப்படுகிறதாகையால் அதைக்காட்டிலும் வேறுபாடு கொள்வதற்காக இங்கு இவ்வண்ண மாகத் தாத்பர்யார்த்த$_2$ம் கொள்ளப்பட்டது 'உலகம் இவனைக் குறித்து அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாது" என்பதையும் இவனைக் குறித்து விதி$_4$க்க இயலாதாகையால், 'இவன் எவர்க்கும் விரோதி$_4$யல்லாதவன்' என்று உலகம் நினைக்கும்படி இவன் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்துக்கொள்ளவேண்டும். இனி இவ் வண்ணமாக எவர்க்குமே இவன் விரோதி$_4$யாயில்லாமையாலும், உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாமையாலும் ஏற்படும் கு$_3$ணங்களைக் கூறுகிறது அடுத்த பத$_3$ம்—(ஹர்ஷ-அமர்ஷ-ப$_4$ய-உத்$_3$வேகை$_3$ர் முக்த:) ஒருவனைக் குறித்து ஆனந்த$_3$மும், ஒருவனைக் குறித்துக் கோபமும், ஒருவனைக் குறித்து ப$_4$யமும், ஒருவனைக் குறித்து நடுக்கமும் நீங்கப்பெற்றவன் இக்கர்மயோக$_3$நிஷ்ட$_2$ன் என்று கருத்து.

अनपेक्षश्शुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्यथः।
सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्तस्स मे प्रियः ॥ १६ ॥

16. **அநபேக்ஷஶஶுசிர்த$_3$க்ஷ உத$_3$ாஸீநோ க$_3$தவ்யத$_2$: ।**
ஸர்வாரமப$_4$ரிதயாகீ$_3$ யோ மத$_3$ப$_4$க்தஸஸ மே ப்ரிய: ॥

அநபேக்ஷ:—ஆதமா தவிர்ந்த எலலா வஸ்துக்களையும விரும்பாதவனாய, **ஶுசி.**—ஆஹாரஶுத$_3$தி$_4$யையுடையவனாய, **த$_3$க்ஷ** —(ஶாஸதரஙகளில சொலலப்பட்ட க்ரியைகளைச் செயவதில) வலலவனாய், **உத$_3$ாஸீந·**—(மற்ற கரியைகள் விஷயத்தில) உத$_3$ாஸீநனாய், **க$_3$தவயத$_2$:**—(ஶாஸதரீய க்ரியைகளைச் செயவதனால தவிர்க்கவொண்ணாமல ஏறபடும துனபங்களினால) துனபுறாதவனாய், **ஸர்வாரமப$_4$ரிதயாகீ$_3$** — (ஶாஸ்த்ரீய கர்மஙகள் தவிர்நத) மற்ற கர்மஙகள் அனைத்தையும் தொடங்காமலே விடுபவனாய, **ய.**—எநத கர்மயோக$_3$நிஷட$_2$ன், **மத்$_3$ப$_4$க்த:**—என்னிடம் அனபு செலுததுகிறானே, **ஸ:**—அவன, **மே பரிய:**—எனககு இனியவன

---

16. **வேண்டுதலி லான்றூயான் றககன் விருப்புறா**
னீண்டுபதைப் பறறிருப்பா னெத்தொழிலு—மூண்டு
தேதியலா தேநிகழும் யோகததா னென்பததி [புறத
யாதியல்வா னென்னுகபபி னான்.

வேண்டுதலிலான்—ஆத்மா தவிர்நத எலலா வஸ்துக்களையும் விருமபாதவனாய், **தூயான்**—ஆஹாரஶுத்$_3$தி$_4$யையுடையவனாய, **தக்கன**—(ஶாஸ்த்ரங்களில சொலலப்பட்ட

உத்$_3$வேக$_3$ஶப$_3$த$_3$ம ப$_4$யததையும குறிககுமாயினும இஙகு ப$_4$யததைத தனியாக எடுததிருக்கையால ப$_4$யததினால விளையும் நடுககததையோ அருவருப்பையோ பொருளாகக கொள்ளவேணும். (ஸ ச மே ப்ரிய) முன் ஶலோகததில சொன்ன நட்பு, கருணை முதலான கு$_3$ணங்கள் இல்லாவிடினும் உலகம அஞசி நடுஙகும காரியததைச செயயாதவனாயிருநதால் அதுகொணடே இவன் எனககு இனியவனாகிறான என்று கருதது. 15.

॥ भा ॥ अनपेक्षः—आत्मव्यतिरिक्ते कृत्स्ने वस्तुन्यनपेक्षः, शुचिः—शास्त्रविहितद्रव्यवर्धितकायः, दक्षः— शास्त्रीयक्रियोपादान-

---

க்ரியைகளைச் செய்வதில) வலலவனுய், **விருபபுருன—** (மற்ற கார்யங்களில) விருப்பமிலலாதவனுய், **ஈணடு பதைப் பறறிருபபான —** (ஶாஸதரீய கரியைகளைச் செயவதனுல தவிர்ககவொண்ணுமல ஏறபடும துனபங்களினுல) துன புருதவனுய், **எத்தொழிலும் மூணடு புறதது ஏது இயலாதே நிகழும யோகததான் —** (ஶாஸதரீய காமஙகள தவிரநத) மறற காமஙகள அனைத்தையும தொடஙகாமலே விடுகினற கர்மயோக₃நிஷ்ட₂னுய, **என் பததி யாது இயலவான—**என னிடம் அன்போடு எலலாக் கர்மஙகளையும அனுஷ்டி₂பபவன, **என உகபபினுன—**எனககு இனியவன.

---

16 ஆத்மா ஒனறையே விருமபுகிறவனுகையாலே ஶாஸதரஙகளை யொட்டிய விஷயஙகளில குறிககொணடிருப்பவனுய, அதறகு முரணுன வற்றில அடியோடு பறறறறிருபபவன இவன எனகிறுன இந்த ஶலோ கததில. (அநபேக்ஷ) ஆதமாவைததவிர்நத எலலாப பொருளகளையும விருமபாதவன். இவன் ஆதமாவைக காணபதறகாகக காமயோக₃ததை அனுஷ்டி₂பபவனுகையாலே, இது பொதுவாக 'அநபேக்ஷ' (விருமபா தவன) என்றிருநதபோதிலும இபபடிப பொருளகொளளப்பட்டது. (ஶுசி.) ஆஹார ஶுத்₃தி₄யுடையவன. ஶுத₃த₄மானவன் எனறே இதறகுப பொருளாயினும அநத ஶுத₃தி₄யை விதி₄க்கமுடியாதா கையாலே, அதை விளைபபதாய, ஶாஸதரஙகளில விதி₄ககபபட்ட த₃ரவயஙகளைககொணடு உடமபை வளாககையாகிற ஆஹார ஶுத₃தி₄ இஙகு பொருளாககொளளப்பட்டது. (த₃க்ஷ:) ஶாஸத ரஙகளில சொலலப்பட்ட க்ரியைகளைச செயவதில வலலவன் மறற விஷயஙகளில வலலமை ஆதமாவைக காண்பதறகு இவனுககு உதவாதாகையாலே, அதற்கு உதவும ஶாஸதரீய காமங்களில வல்லமை இதற்குப் பொருளாககொள்ளப்பட்டது. (உத₃ாஸீந) மற்ற கர்மஙகளில் பற்றிலலாதவனுயிருப்பவன. வலலமையைச சொன்னவுடன் அதறகு நேர்மாறுன ஔத₃ாஸீன்யத்தைச சொன்ன படியால, எந்த விஷயஙகளில வல்லமை சொலலபபட்டதோ அதறகு மாறுன விஷயஙகளிலேயே ஔத₃ாஸீன்யத்தைக கொள்ளவேணடி யிருப்பதால் இப்படிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. ஶாஸ்தரஙகளில

समर्थः, अन्यत्रोदासीनः, गतव्यथः—शास्त्रीयक्रियानिर्वृत्तावर्जनीयशीतोष्णपरुषस्पर्शादिदुःखेषु व्यथारहितः, सर्वारम्भपरित्यागी—शास्त्रीयव्यतिरिक्तसर्वकर्मारम्भपरित्यागी, य एवंभूतो मद्भक्तः, स मे प्रियः ॥ १६ ॥

விதி₄க்கப்படாதவையாயும் தள்ளப்படாதவையாயுமிருக்கும் க்ரியைகளில் பற்றற்றிருப்பவன் என்று கருத்து "உதா₃ஸீந" என்னும் சொல் பக்ஷபாதமில்லாமலிருக்கையைக் குறிக்கிறது என்று சிலர் உரையிட்டார்கள். பதினெட்டாவது ஶ்லோகத்தில் "ஸம ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச" என்று பக்ஷபாதமின்மை தெளிவாகச் சொல்லப்படப்போகிறதாகையாலே இங்கு இவ்வண்ணமே பொருள்கொள்ள வேண்டும். (க₃தவ்யத₂) ஶாஸ்த்ரீயமான கர்மங்களைச் செய்யும்போது தவிர்க்கவொண்ணுமல் ஏற்படும் குளிர்ந்தும், உஷ்ணமாயும், கொடியதாயுமிருக்கும் ஸ்பர்ஶம் முதலான துன்பங்களில் துன்பமடையாமலிருப்பவன். காமயோக₃ நிஷ்ட₂னுக்கு இந்த மனநிலை மிக அவஶ்யமானதென்று முதல் ஷட்கத்திலும் எடுக்கப்பட்டதன்றோ. (ஸர்வாரம்ப₄பரித்யாகீ₃) ஶாஸ்த்ரீய காமங்கள் தவிர்ந்த மற்ற காமங்கள் அனைத்தையும் தொடங்காமலே விடுபவன். 'ஸர்வாரம்ப₄' என்று பொதுவாகச் சொன்னபோதிலும், இவனுக்கு விதி₄க்கப்பட்ட கர்மயோகா₃தி₃களைத் தொடங்குவதை இவன் விடமுடியாதாகையாலே விதி₄க்கப்படாத மற்ற காமங்கள் விஷயமாகவே இது கொள்ளப்பட்டது. "உதா₃ஸீந·" என்ற இடத்தில் அத்தகைய கர்மங்களில் பற்றற்றிருக்கை சொல்லப்பட்டது. இங்கு மனப்பூர்வமாக அவற்றைக் கைவிடுகை சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் புநருக்தியில்லை அன்றிக்கே உதா₃ஸீநஶப்₃த₃த்தால் அத்தகைய கர்மங்களில் முயற்சியற்றிருக்கையும், இங்கு அதன் ப₂லனுக அவற்றைத் தொடங்காமலே கைவிடுகையும் சொல்லப்படுகிறதாகையால் புநருக்தியில்லை. இங்கு கர்மம் எனப்படுவது வாக்கினுலும், காயம் எனப்படும் உடம்பினுலும் விளையும் செயல் அச்செயலே தொடங்கும் நிலையில் இருக்கும்போது ஆரம்ப₄மெனப்படுகிறது. அச்செயலைக் கைக்கொள்ளுவது ஆரம்ப₄மெனப்படுகிறதாகவும் கொள்ளலாம். (யோ மத்₃ப₄க்த· ஸ மே ப்ரிய) எவன் இப்படியிருந்துகொண்டு என்னிடம் அன்பு செலுத்துகிருனே அவன் எனக்கு இனியவன். இக்கு₃ணங்களனைத்தும் என்னிடம் அன்போடு கூடியிருக்கையாலேயே எனக்கு உகப்பைத் தருகிறது என்று கருத்து. 16.

योन हृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति।
शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान् यस्स मे प्रियः॥ १७॥

17. யோ ந ஹ்ருஷ்யதி ந த்₃வேஷ்டி ந ஶோசதி ந
காங்க்ஷதி।
ஶுப₄ாஶுப₄பரிதயாகீ₃ ப₄க்திமாந் யஸ்ஸ மே ப்ரிய:॥

ய: ந ஹ்ருஷ்யதி—எந்தக் கர்மயோகநிஷ்டன் (இனிய விஷயங்களைப் பார்த்து) உகப்பதில்லையோ, **ந த₃வேஷ்டி**—(இனியதல்லாதவற்றைப் பார்த்து) வெறுப்பதில்லையோ, **ந ஶோசதி**—(இனியவற்றை இழந்தபோது) வருந்துவதில்லையோ, **ந காங்க்ஷதி**—(இனியவற்றைப் புதிதாகப் பெற) விரும்புவதில்லையோ, **ய:**—எவன், **ஶுப₄ாஶுப₄ பரிதயாகீ₃**—புண்யபாபச் செயல்களைக் கைவிட்டவனாய், **ப₄க்திமாந்**—என்னிடம் அன்பு செலுத்துகிறானோ, **ஸ:**—அவன், **மே ப்ரிய:**—எனக்கு இனியவன்

---

17. உகப்புவெறுப பொன்றிலுமற் றுடசோக மற்று
மிகப்பயிலு மாசை விடுத்துச்—சகத்தமரு(ம)
நன்மையுடன் றீமை நசித்தியலும் பத்திமா
னென்மனத்தி லின்பத்தா னிங்கு

ஒன்றிலும் உகப்பு வெறுப்பற்று—(இனியதான) எப்பொருளிலும் உகப்பற்று, (இனியதல்லாத) எப்பொருளிலும் வெறுப்பற்று, **உள சோகமறறு**—(இனியவற்றை இழந்த போது) மனவருத்தமில்லாமல், **மிகப் பயிலும் ஆசை விடுத்து**—(இனியவற்றைப் புதிதாகப் பெற) மிகவும் உண்டாகும் விருப்பத்தை விட்டு, **சகத்து அமரும் நன்மையுடன் தீமை நசித்து**—இவ்வுலகில் காணப்படும் புண்ணிய பாபச் செயல்களைக் கைவிட்டு, **இயலும் பத்திமான்**—கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிக்கும் அன்புடையவன், **இங்கு**—இவ்வுலகத்தில், **என் மனத்தில் இன்பத்தான்**—என் மனத்துக்கு இனியவன்.

॥ भा ॥ यो न हृष्यति — यन्मनुष्याणां हर्षनिमित्तं प्रियजातं तत्प्राप्य यः कर्मयोगी न हृष्यति ; यच्चाप्रियम्, तत्प्राप्य न द्वेष्टि ; यच्च मनुष्याणां शोकनिमित्तं भार्यापुत्रवित्तक्षयादिकम्, तत्प्राप्य न

17 விதிவசத்தால வந்தடைந்த இனிய விஷயங்களிலும், இனியதல்லாத விஷயங்களிலும முறையே உகப்பையும வெறுப்பையும் அடையாதவனும ஶாஸ்த்ரங்களில தள்ளப்படாத விஷயங்கள் கிடைக்காதபோது அவற்றை விரும்பாதவனும இந்த உகப்பு வெறுப்பு விருப்பு ஆகியவற்றுக்குக் காரணமான புண்ய பாபச் செயல்களைச் செய்யாதவன் இவன் என்கிறான இந்த ஶ்லோகத்தில் (யோ ந ஹ்ருஷ்யதி) உலகத்திலுள்ள ப்ராக்ருத மனிதர்கள் எந்த இனிய விஷயத்தைப் பெற்று உகக்கிறார்களோ அந்த விஷயத்தைப் பெற்றுக் கர்மயோக₃நிஷ்ட₂னை இவன உகப்பதில்லை என்று கருத்து. பதினைந்தாவது ஶ்லோகத்தில 'ஹர்ஷாமர்ஷ'' என்று தொடங்கி, குறிப்பிட்ட புருஷனைக் குறித்து இவனுக்கு உகப்பில்லை என்று கூறப் பட்டது, இங்கு அசேதனமான ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களைக் குறித்தும் செல்வம முதலானவற்றைக் குறித்தும இவனுக்கு உகப்பில்லை என்று காட்டப்படுகிறது ஆகையாலே புநருக்தியில்லை யச்ச₂ப₃ த₃த்தாலே கர்மயோக₃ நிஷ்ட₂னுகையாலே இவனுக்கு ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த விஷயங்களில உகப்பு, வெறுப்பு, வருத்தம் ஆகியவை இல்லை என்று உணர்த்தப்படுகிறது (ய ந த்₃வேஷ்டி) உலகி லுள்ள பிராகிருத மனிதர்கள எந்த இனியதல்லாத விஷயத்தை யடைந்து வெறுக்கிறார்களோ அந்த விஷயத்தையடைந்து கர்ம யோக₃ நிஷ்ட₂னை இவன் வெறுப்பதில்லை என்று கருத்து. 13வது ஶ்லோகத்தில் 'அத்₃வேஷ்டா ஸர்வபூ₄தாநாம்'' என்று சேதனர்களைக் குறித்து இவனுக்கு வெறுப்பில்லை என்று காட்டப் பட்டது இங்கு இனியதல்லாத அசேதனப் பொருள்களைக்குறித்து வெறுப்பில்லை என்று காட்டப்படுகிறது ஆகையாலே புநருக்தி யில்லை. (ய ந ஶோசதி) மற்ற மனிதர்கள மனைவி மக்கள செல்வம் முதலானவற்றை இழக்கும்போது வருந்துவதுபோலே இக்கர்ம யோக₃நிஷ்ட₂ன அவற்றையிழந்து வருந்துவதில்லை என்று கருத்து. ஸாமான்ய ஜனங்களும உகப்புக்கோ வெறுப்புக்கோ வருத்தத் துக்கோ காரணமில்லாதபோது அவற்றை அடைவதில்லை. காரண மிருக்கும்போதும் இவன் அவற்றையடைவதில்லை என்பது இவனுக்குச் சிறப்பு. "விகாரஹேதௌ ஸதி விக்ரியந்தே யேஷாம் ந சேதாம்ஸி த ஏவ தீ₄ரா" [விகாரமடைவதற்குக் காரணமிருக்கும்போது எவர்

शोचति; तथाविधमप्राप्तं च न काङ्क्षति; शुभाशुभपरित्यागी— पापवत्पुण्यस्यापि बन्धहेतुत्वाविशेषादुभयपरित्यागी; य एवंभूतो भक्तिमान्, स मे प्रियः ॥ १७ ॥

களுடைய மனம் விகாரம் அடைவதில்லையோ அவர்களே தீ4ரர்கள்] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. கர்மயோக3 நிஷ்டரான ஜனக சக்ரவர்த்தியும் "மிதி2லாயாம் ப்ரதீ3ப்தாயாம் ந மே கிஞ்சந த3ஹ்யதே" [பா4ரத ராஜத4ர்ம 17-19] [எரிகின்ற மிதி2லையில் என்னுடையதொன்றும் எரியவில்லை] என்று கூறினாரன்றோ. (ந காங்க்ஷதி) எப்பொருளை இழந்தால் சோகமுண்டாகுமோ அப்பொருள் கிடைக்காதபோது அதை விரும்புவதுமில்லை, இது கிடைத்தால் பிறிதொரு காலத்தில் இதையிழக்கும்போது வருந்தவேண்டிவரும் என்று அறிந்தவனாகையாலே அதை விரும்புவதில்லை என்று கருத்து "யாவத: குருதே ஜந்து: ஸம்ப3ந்தா4ந் மநஸ: ப்ரியாந் | தாவந்தோऽஸ்ய நிக2ந்யந்தே ஹ்ருத3யே ஶோகஶங்கவ: ||" [விஷ்ணு புராணம் 1-17-66] [மனிதன் எந்த அளவுக்கு மனத்துக்கு இனிய ஸம்ப3ந்த4ங்களைச் செய்துகொள்ளுகிறானோ அந்த அளவுக்கு அவன் தன் நெஞ்சில் வருத்தத்துக்கு முளை அடித்துக்கொள்ளுகிறான்] என்று பராஶரமஹர்ஷியும் கூறினானன்றோ. "யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல் அதனின் அதனின் இலன்" [திருக்குறள் 341] என்று திருவள்ளுவரும் இதை உரைத்தாரன்றோ. ஆக வித4வஶத்தால் வந்தடைந்த இனிய இன்னாத பொருள்களில் உகப்பும், வெறுப்பும், வருத்தமும், கிடைக்கப்பெறாத இனிய பொருள்களில் ஆசையும் இவனுக்கு இல்லை என்று காட்டப்பட்டது. இனி அடுத்த பத3த்தாலே இந்த விருப்பம், வெறுப்பு, வருத்தம், ஆசை ஆகியவை ஏற்படுவதற்குக் காரணமான புண்யபாபச் செயல்களை இவன் கைவிட்டிருப்பதைக் காட்டுகிறான்—(ஶுபா4ஶுப4பரித்யாகீ3) புண்யபாபச் செயல்களைக் கைவிட்டிருப்பவன். இவன் பாபச் செயலைச் செய்வதற்கு இடமேயில்லையாகையால் இங்கு அதைக் கூறியது த்3ருஷ்டாந்தத்துக்காக. இரும்பு விலங்குபோன்ற பாபம்போலே, பொன் விலங்குபோன்ற புண்ணியமும் ஸம்ஸார ப3ந்த4த்துக்கு வாசியறக் காரணமாகிறதாகையாலே இரண்டு வகைச் செயல்களையும் கைவிட்டிருப்பவன் என்று கருத்து. பாபம்போலே புண்ணியமும் இவனுக்குக் கைவிடத்தக்கது என்னும் காரணத்தாலேயன்றோ சா2ந்தோ3க்3யோபநிஷத்தும் "ந ஸுக்ருதம் ந து3ஷ்க்ருதம்" என்று புண்யபாபங்களிரண்டையும் தொடங்கி, "ஸர்வே பாப்மாந: அதோ நிவர்த்தந்தே" [சா2ந் 8-4-1]

समश्शत्रौ च मित्रे च तथा मानावमानयोः।
शीतोष्णसुखदुःखेषु समस्सङ्गविवर्जितः ॥ १८ ॥
तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी संतुष्टो येनकेनचित्।
अनिकेतस्स्थिरमतिर्भक्तिमान्मे प्रियो नरः ॥ १९ ॥

18. ஸமஶ்ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச ததா₂ மாநாவமாநயோ: ।
ஶீதோஷ்ணஸுக₂து₃:க்கே₂ஷு ஸமஸ்ஸங்க₃விவர்ஜித: ॥

19 து₃ல்யநிந்த₃ாஸ்துதிர்மௌநீ ஸந்துஷ்டோ யேநகேநசித் ।
அநிகேதஸ் ஸ்தி₂ரமதிர் ப₄க்திமாந் மே ப்ரியோ நர: ॥

ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச ஸம:—(அருகிலிருக்கும்) எதிரியிடமும் நண்பனிடமும் ஒத்த மனத்தையுடையவனாய், **ததா₂** — அவ்வண்ணமே, **மாநாவமாநயோ: (ஸம:)**— மதிப்பிலும் அவமதிப்பிலும் (ஒத்தமனத்தினனாய்), **ஶீதோஷ்ண ஸுக₂து₃:க்கே₂ஷு ஸம.**—குளிர், உஷ்ணம், இன்பம், துன்பம் ஆகியவற்றிலும் ஒத்தமனத்தினனாய், (இதற்குக் காரணம் யாதெனில்), **ஸங்க₃விவர்ஜித:**—எதிலும் பற்றற்றிருப்பவனாய், **துல்ய நிந்த₃ா ஸ்துதி:**—பழிப்பிலும் புகழிலும் ஒத்தமனத்தினனாயிருப்பவனாய், **மௌநீ**—(பிறர் புகழ்ந்தபோதும் இகழ்ந்தபோதும்) பதில் உரைக்காமலிருப்பவனாய், **யேநகேநசித் ஸந்துஷ்ட.**—தற்செயலாகக் கிடைத்த அற்பப்பொருள்களாலும் திருப்தியடைபவனாய், **அநிகேத:**—வீடு முதலானவற்றில் பற்றற்றவனாய், **ஸ்தி₂ரமதி:** — ஆத்மாவில் உறுதிப்பாட்டையுடையவனாய், **ப₄க்திமாந் நர** — என்னிடம் அன்பு செலுத்தும் மனிதன், **மே ப்ரிய:**—எனக்கு இனியவன்

[எல்லாப் பாபங்களும் இவனிடமிருந்து நீங்குகின்றன] என்று முடிப்பதன் மூலம் இவனுக்கு இஷ்டமான மோக்ஷத்துக்குத் தடையாகையாலே புண்யபாபங்கள் இரண்டையும் பாபமென்றே நிர்த்தேஶித்தது. (ய ப₄க்திமாந ஸ மே ப்ரிய) இவ்வண்ணமிருந்து கொண்டு என்னிடம் அன்பு செலுத்துகிறவன் எவனோ அவன் எனக்கு இனியவன். 17.

॥ भा ॥ अद्वेष्टा सर्वभूतानाम् (१३) इत्यादिना शत्रु मित्रादिषु द्वेषादिरहितत्वमुक्तम् ; अत्र तेषु सन्निहितेष्वपि समचित्तत्वं

18\. ஒன்னலர்க ளுற்ருர் விருப்பிகழ்வோ டுற்றகுளிர்
பன்னழ லின்பதுன் பம்பழி—மன்னுபுகழ்க்
கொத்தமைந்து மௌனியா யூர்மனையற் றுற்றுணர்ந்த
பத்தனவ னென்னுகப்பின் பற்று

ஒன்னலர்கள் உற்ருர்—எதிரிகள் நண்பர்கள், **விருப்பு இகழ்வோடு**—மதித்தல், அவமதித்தல், **உற்ற குளிர் பன்னு அழல்**—கடுங்குளிர், கடுஞ்சூடு, **இன்ப துன்பம்**—இன்பம் துன்பம், **பழி மன்னு புகழ்க்கு**—பழித்தல் நன்கு புகழ்தல் ஆகிய இரட்டைகளுக்கு, **ஒத்து**—ஒத்த மனத்தினனுய், **அமைந்து**—பற்றற்றவனுய், **மௌனியாய**—(புகழ்ந்தபோதும் இகழ்ந்தபோதும்) பதில் உரைக்காமலிருப்பவனுய், **ஊர் மனையற்று**—(தனக்கென) ஒரு ஊரோ வீடோ இல்லாதவனுய், **உற்று உணர்ந்த**—ஆத்மாவை உறுதியாக உணர்ந்த, **பத்தன அவன்** — அந்தக் கர்மயோக நிஷ்டனுன என பக்தன, **என் உகப்பின் பற்று**—எனது உகப்புக்கு விஷயமானவான

18, 19. இவ்விரு ஶ்லோகங்களிலும், நண்பர் எதிரிகள், மதிப்பு அவமதிப்பு, குளிர் உஷ்ணம், இன்பம் துன்பம், புகழ் பழி ஆகிய பலவகைப்பட்ட இரட்டைகளில் ஒத்த மனத்தினனுயிருக்கையும், அவற்றுக்குக் காரணமும் விளக்கப்படுகிறது. (ஸம: ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச) அருகிலிருக்கும் நண்பர்கள் எதிரிகள் விஷயத்திலும் விருப்போ வெறுப்போ காட்டாமல் ஒத்த மனத்தினனுயிருப்பவன். "அத்₃வேஷ்டா ஸர்வபூ₄தாநாம" [13] என்று தொடங்கி, பொதுவாக எதிரிகளிடம் வெறுப்பும் நண்பரிடம் விருப்புமில்லாதவன் என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு அருகிலிருக்கும் நண்பர் எதிரிகள் விஷயத்திலும் விருப்பு வெறுப்பில்லாமையாகிற சிறப்பு சொல்லப்படுகிறது. கண்காணுமலிருக்கும் இவர்கள் விஷயத்தில் பலருக்கு விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் இருக்கக்கூடும்; அருகிலிருக்கும் இவர்கள் விஷயத்தில் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமலிருப்பது அரிதன்ருே. அச்சிறப்பும் இவனிடம் உண்டு என்று கூறப்படுகிறது. ஆகையாலே 13-வது ஶ்லோகத்தோடு புநருக்தியில்லை.

'ஸம ஶதரௌ ச மிதரே ச'' என்று இங்கு ஶத்ருமித்ரர்கள் பொது வாக எடுககபபடடிருககுமபோது அருகிலிருக்கும் ஶதருமித்ரர்களே குறிபபிடபபடுவதாகக கூறுவதெபபடி? எனில் மதிப்பு அவமதிப்பு, குளிர உஷ்ணம, இனபம துனபம, புகழ் பழி ஆகிய நெருஙகி யிருககும இரட்டைகளோடு சேர்ததுப்படிக்கப்படுகையால ஶதரு மிதர ஶப்₃த₃மும நெருஙகியிருபபவாகளையே குறிப்பது உசிதம். (தத₂ா மாநாவமாநயோ॰ ஸம) அவவண்ணமே பிறர் தமமை மதிப்பதிலும அவமதிப்பதிலும ஒதத மனத்தினனுயிருபபவன். (ஶீதோஷ்ண ஸுக₂து₃'ககே₂ஷு ஸம) குளிர் உஷ்ணம், இன்பம துன்பம ஆகியவற்றிலும ஒதத மனததினனுயிருபபவன். இவை யனைத்துககும காரணததைச சொலலுகிறது மேலபதம்—(ஸஙக₃ விவாஜித:) ஆதமாவைத தவிாநத மறற எபபொருளிலும பற்றற றவன். ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயஙகளில் பறறு இருநதால அவறறை யிட்டு ஶதரு மிதராகளிடமும, மானுவமானங்களிலும, ஶீதோஷ்ண ஸுக₂து₃'க்க₂ங்களிலும் அவன் ஒத்த மனத்தினனுயிராமறபோக இடமுணடு பறறிலலாமையால் அதற்கு இடமில்லை என்று கருதது (துலயநிநத₃ாஸதுதி:) பழிபபிலும் புகழிலும் ஒதத மனத்தினனு யிருபபவன ஒருவன தன்னை நிநதிப்பதனுல கோபமோ துதிப் பதனுல ஆதரமோ இல்லாமையால் நிநத₃ாஸ்துதிகளுககுப் ப₂லமில லாமலிருபபதையிட்டு அவறறில ஒதத மனததினனுயிருப்பவன என்று கருதது. இதனுல விளைவதைச சொல்லுகிறது அடுத்த பதம—(மௌநீ) பிறா புகழநதபோதும் இகழ்நதபோதும பதி லுரைககாமலிருபபவன். லௌகிகர்கள் தன்னை நிநதிபபவனை நிநதிககிறாாகள். துதிபபவனைத துதிககிறார்கள. நிநதாஸதுதி களில ஒதத மனத்தினனுயிருபபதால இவன அப்படிச் செயவதிலலை என்று கருதது 'மௌநீ' என்னும பத₃தததால ஆதம விஷயமான மனனததைக கொளளலாமேயெனில ; மேலே 'ஸ்தி₂ரமதி:' என்னும பத₃ததினுலேயே அது ஸித்₃தி₄ககப போகிறதாகையால இங்கு அதைச் சொலல வேண்டிய அவசியமில்லை. மேலும் ''முநி॰ மநந ஶீல॰ தஸ்ய ப₄ாவ மௌநம'' என்று மனனம செயயும முனியின தன்மையாக மௌனததைககொள்வது அப்ரஸித₃த₄மான பொருள. எந்த வாாதததையும சொலலாமலிருபபதே இங்கு மௌனம் என்று குறிககப்படுகிறது என்று சொலலலாமென்று பாாத்தால, அப்படிக கொள்வதில இங்கு அடியோடு பயனிலலை. ஸஙகீாததனம முதலான வற்றை இவனுககு விதி₄ததுமிருககிறது. சில தேச காலஙகளில அனுஷ்டி₂ககபபடும மௌன வரததததைச சொலலுவதாகக கொண்டால

கீ—116

ततोऽप्यतिरिक्तो विशेष उच्यते। आत्मनि स्थिरमतित्वेन निकेतनादिष्वसक्त इत्यनिकेतः; तत एव मानावमानादिष्वपि समः; य एवंभूतो भक्तिमान्, स मे प्रियः॥ १८॥ १९॥

அதற்குப பயனிருத்த போதிலும முன்பின பதஙகளோடு சோததியில்லை ஆகையால முன்பின பதஙகளையொட்டி முன கூறியபடியே பொருளகொளள வேணடும. இவன மௌனியாயிருபபதறகு மறறொரு காரணத்தைக காட்டுகிறது அடுததபதம—(ஸநதுஷடோ யேந கேநசித) தறசெயலாகக் கிடைககும அறபபொருளகளாலும திருபதியடைபவன் இப்படித திருபதியடையாதவனனறோ ஒரு பொருளை விருமபி ஒருவனைத்துதிதது யாசிகக முறபடுவான. கொடுககாதவனை வெறுத்து நிநதிககவும முறபடுவான. இப்படி இது முன் பதததுககுக் காரணத்தைக் காட்டுகிறதாகையால "ஸநதுஷடஸ் ஸததம யோகீ" எனறு பதினமூனறாவது ஶ்லோகததிற சொனனதோடு புநருகதியில்லை (அநிகேத) இப்படி அறபபொருளைககொண்டு திருபதியுடையவனாயிருபபதாலும், அடுதத பதததில சொலலுகிறபடி ஆதமாவில் நெஞசததை நிலையாக வைததவனாகையாலும வீடு நிலம முதலானவற்றில பறறறறவனாயிருப்பவன் இபபெருமைகளனைததுககும காரணததைச் சொல்லுகிறது அடுத்தபதம—(ஸதிரமதி) ஆதமாவில உறுதிப்பாட்டையுடையவன். இதனாலேயே இவன வீடு முதலானவறறில பறறற்றவனாகவும், அலப ஸந்துஷ்டனாகவும மௌனியாகவும, நணபா எதிரிகள் மானம் அவமானம, குளிர் உஷணம, இனபம் துனபம, புகழ் பழிப்பு ஆகியவற்றில் ஒத்த மனத்தினனாகவுமிருக்கிறான என்று கருதது இவவிரண்டு ஶ்லோகஙகளையும ஸநயாஸி விஷயஙகளென்று யாதவபரகாஶர் உரையிட்டதறகுப் பொருததமெதுவுமிலலை இஙகு சொலலபபட்டிருககும் இரட்டைகளில் ஒதத மனததினனாயிருககை மோக்ஷத்தை விரும்பும் க்ருஹஸதனுககும் வேணடியவையேயனறோ. 'அநிகேத' எனறு வீடறற ஸந்யாஸியையே கூறுகிறது எனறு கூறுவதும சரியனறு. "ந சாபி ரம்யாவஸதப்ரியஸய" [ஆபஸதமப தர்ம] [அழகிய வீட்டில பறறுடையவனுககு (மோக்ஷமிலலை)] என்கிற ரீதியில வீட்டில பற்றில்லாதவனையும அப்பதம குறிககலாம. இஙகு வீடில்லாமையைச் சொல்வதில பயனொனறுமில்லை. க்ருஹஸததர்களுக்கு வீடு முதலியவை கர்மஜஞான யோகஙகளுககு உதவியும புரிகின்றன. ஆகையால இஙகு அநிகேத ஶப்தததால் வீடு முதலானவறறில பற்றிலலாமையையே பொருளாககொள்வது

॥ भा ॥ अस्मादात्मनिष्ठाद्भक्तियोगनिष्ठस्य श्रैष्ठ्यं प्रतिपादयन् यथोपक्रममुपसंहरति—

ये तु धर्म्यामृतमिदं यथोक्तं पर्युपासते।
श्रद्दधाना मत्परमा भक्तास्तेऽतीव मे प्रियाः ॥ २० ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु भक्तियोगो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

20. யே து த$_{4}$ர்மயாமருதமித$_{3}$ம் யதே$_{2}$ாக்தம பர்யுபாஸதே।
ஶ்ரத$_{3}$த$_{3}$த$_{4}$ாநா மதபரமா ப$_{4}$க்தாஸதேऽதீவ மே ப்ரியாঃ॥

இதி ஸ்ரீமத$_{3}$ப$_{4}$க$_{3}$வத$_{3}$கீ$_{3}$தாஸு உபநிஷத்ஸு
ப$_{4}$கதியோகே$_{3}$ா நாம த$_{3}$வாத$_{3}$ஶோऽத$_{4}$யாய ॥

யே து—எவர்கள், **த$_{4}$ர்ம்யாம்ருதம் இத$_{3}$ம்**—ப்ராபகமாகவும ப்ராப்யமாகவும் இருக்கும் இந்த ப$_{4}$க்தியோக$_{3}$த்தை, **யதே$_{2}$ாக்தம்**—இநத அத$_{4}$யாயத்தின் இரண்டாவது ஶலோகததில சொனனபடி, **பர்யுபாஸதே**—நன்கு அனுஷ்டி$_{2}$க்கிறார்களோ, **ஶ்ரத$_{3}$த$_{3}$த$_{4}$ாநா**—ஶ்ரத$_{3}$தை$_{4}$யையுடையவாகளாய், **மதபரமா**—எப்போதும எனனோடு சேர்த்தியை விரும்புகிறவாகளான, **தே ப$_{4}$க்தா.**—அந்த ப$_{4}$கதர்கள, **மே**—எனக்கு, **அதீவ ப்ரியா**—மிகவும இனியவர்கள்

---

19. ஏவரித தன்மியமா மின்னமுத யோகததை
மேவி யுரைததவகை மேவுவா—ராவலுட
னெறபரம ராகு மெழிற்பத்தர் யானுகப்ப
நிறபரவர் மேலாய் நிகழ்ந்து.

பொருநதும. இககாரணததாலேயே பதின்மூனறும ஶலோகம தொடஙகி இதுவரையுளள எலலா ஶலோகஙகளுமே அக்ஷரோபாஸகனை ஸநயாஸியைபபறறியவை என்று ஶஙகரா ப$_{4}$ாஷயமிடடதும் தள்ளப்படுகிறது (ப$_{4}$கதிமாந மே பரியோ நர) இவ்வண்ணமாக இருநதுகொணடு காமயோக$_{3}$ததிலுலே என்னிடம் எவன ப$_{4}$கதிசெலுததுகிறானே அவன் எனககு இனியவன். முன் ஶலோகங்களிறபோலே யத்தச்ச$_{2}$ப$_{3}$த$_{3}$ஙகளை அத்$_{4}$யாஹாரம செயதுகொணடு (வருவிததுக் கொண்டு) உத$_{3}$தே$_{3}$ஶய விதே$_{4}$யஙகளை இவவணணமே கொள்ளவேணடும். 18, 19.

ஏவர் — எவர்கள் **இத்தன்மியமாம் இன்னமுத யோகததை மேவி**—ப்ராபகமாகவும பராப்யமாகவும இருககும இந்த ப₄க்தியோக₃ததைக கைக்கொண்டு, **உரைதத வகை மேவுவார்**—இந்த அத₄யாயத்தின இரண்டாவது ஶலோ கத்தில சொனனபடி நன கு அனுஷ்டி₂க்கிருாகளோ, **ஆவலுடன்**—ஆர்வத்துடன, **எறபரமர் ஆகும்**—எபபோதும என்னேடு சேர்த்தியை விருமபுகிறவாகளான, **எழில பத்தரவர்**—சிறந்த ப₄க்தர்களான அவர்கள, **மேலாய நிகழ்ந்து யானுகப்ப நிற்பர்**—மிகச் சிறபபுடன நான உகக்கும படியாயிருப்பார்கள்.

---

20 இதுவரை ஏழு ஶலோகஙகளாலே ஆதம நிஷ்ட₂ாகளின் தன்மைகள் கூறபபட்டன. தொடககததில கூறியதுபோலே இநத ஆத்ம நிஷ்ட₂னைககாட்டிலும ப₄க்தியோக₃நிஷ்ட₂னின் சிறப்பைக கூறிககொண்டு, இவ்வத₄யாயததின இரணடாவது ஶலோகததில சொன்னதுபோலவே இந்த ஶ்லோகத்திலும கூறி அத₄யாயததை நிறைவுபடுததுகிருன இடையில பராஸங்கி₃கமாகவே ப₄கதி யோக₃த்தில ஶகதியில்லாதவனுககு ஆதம நிஷ்டை₂யானது ப₄க்தி யோக₃ததை ஸாதி₄த்துக் கொடுககும எனறு கூறி. ஆதம நிஷ்ட₂னுககு வேணடிய கு₃ணஙகளையும விளககினுன் என்பது குறிக கொள்ளததககது. இரணடாவது ஶ்லோகததில "நிதயயுக்தா" என்று சொன்னதையே இஙகு 'மத்பரமா "எனறு கூறுகிருன், "ஶ்ரத₃த₄யா பரயோபேதா:" எனறு அஙகு கூறியதையே இங்கு "ஶ்ரத்₃த₃த₄ாநா" என்று கூறுகிருன, அங்கு 'தே மே யுகததமா.' என் றதையே "ப₄கதாஸ்தே அதீவ மே ப்ரியா" எனறு இஙகு விளககு கிருன. ஆக, தொடககததில சொன்னதையே இஙகு நிறைவுபடுத்து கிருன் எனறு விளஙகுகிறது. (யே து) எவாகளோவெனில துஶப்₃த₃ம முனபு ஏழு ஶலோகஙகளால் கூறபபடட ஆதம நிஷ்ட₂னைக்காட்டிலும வேறுபடடவன் இவன் என்று காட்டுகிறது மேலே இவனுக்கு இநத ஶ்லோகததில் சொலலியிருக்கும பெருமைகளும முன் சொலலப்பட்ட ஆத்ம நிஷ்ட₂னைக காட்டிலும சிறந்த ப₄க்தி யோக₃ நிஷ்ட₂னே இவன் என்று தெளிவுபடுததுகினறன. நடு ஷட்கததில் கடைசி ஶ்லோகமாயிருககும இது நடு ஷட்கததில முககியமாகக் கூறப்படும் ப₄க்தியோக₃ததின் உபஸம்ஹாரமுமாகிறது. (த₄ர்ம யாமருதம் இத₃ம) "த₄ர்மயம ச அமருதம் ச த₄ர்மயாம்ருதம" என்னும கர்மத₄ாரயஸமாஸததாலே "ப்ராபகமாகவும் ப்ராப்யமாகவும

॥ भा ॥ धर्म्यं चामृतं चेति धर्म्यामृतम्, ये तु प्राप्यसमं प्रापकं भक्तियोगम्, यथोक्तम्—* मय्यावेश्य मनो ये माम् (२) इत्यादिनोक्तेन प्रकारेण, उपासते; ते भक्ताः अतितरां मम प्रियाः ॥२०॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये द्वादशोऽध्यायः ॥१२॥

இருககும இநத ப₄க்தியோக₃ம்'' என்று பொருளபடுகிறது. ''த₄ாமாத அநபேதம த₄ாபயம' என்று த₄ாமததை மீறுகது 'த₄ாமயம' எனபபடுகிறதாகையாலே இப்பத₃ம் ஸாத₄னத்தைக குறிககிறது. ஆகையால் 'அமருதம' எனனும மற்ற பத₃ம மோக்ஷ ஸாத₄னததைக குறிககாமல அமுதமபோல இனிய பராப்யததைக் குறிககிறது. (யதே₂ாக்₂தம் பர்யுபாஸதே) மயயாவேஸ்ய மநோ யே மாம'' என்று இரணடாவது ஸ்லோகததில சொன்ன ரீதியில முற் கூறிய ப₄கதியோக₃ததை நனகு அனுஷடி₂ககிறுர்களோ என்றபடி. இடையில் ஆதம நிஷடை₂ முதலானவை ப்ராஸங்கி₃கமாக வநத வையேயாகையாலே 'யதே₂ாகதம்' எனறு பரத₄ானமாகச் சொலலப பட்ட ப₄கதியோக₃ததை எடுபபதே உசிதம. (ஸ்ரத₃த₃த₄ாநா:) 'ஸ்ரத₃த₄யா பரயோபேதா·'' என்று இரணடாவது ஸலோகததில சொனனபடியே மேலான ஸ்ரத₃தை₄யோடு கூடியவாகள் (மதபரமா:) ''நிதயயுகதா:'' எனறு இரணடாவது ஸலோகததில சொன்னபடி எனனுேடு எபபோதும சோநதிருகக விருமபுகிறவர்கள் என்று கருதது ஐஸவாய கைவலய நிஷட₂ாகளைபபோலே எமபெருமானை இவாகள ஸாத₄னமாக மாததிரம கொளளாமல மோக்ஷததில எனறும அடையததகக பராப்யமாகவும கொளகிறுாகளனறே. (தே ப₄க்தா) முறகூறிய ஆதமநிஷட₂ாகளுககும ஐஸவாயாதி₃நிஷ்ட₂ாகளுககும் ப₄க்தியிருந்தபோதிலும இவர்களே முககியமான ப₄கதாகள் (மே அதீவ பரியா) எனககு மிகவும இனியவாகள. தஙகளது பராப் யததுககு எனனை ஸாத₄னமாககொணடு ப₄கதி செலுததுகையாலே அவாகள எனககு இனியவாகள எனனை பராபயமாகவும கொளளு கையாலே இவாகள எனககு மிக இனியவாகள ''உத₃ாராஸஸாவ ஏவைதே ஜஞாநீ தவாதமைவ மே மதம'' [கீ₃தை 7-18] எனகிற படியே தஙகள விருப்பததைப்பெற எனனை அடையும் உத₃ாராகளாக கையாலே அவாகள எனககு இனியவாகள, என்னையல்லாது வேறெனறை அறியாதவர்களாய எனககே த₄ாரகாகளான ஆத மாககளாயிருககையாலே இவாகள் எனககு மிக இனியவாகள. 'ஸ மஹாத்மா ஸுது₃ர்லப₄'' [கீ₃தை 7 19] என்று எனககும

பகவத் கீதை வெண்பா

(பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாட்டு)

வாய்ந்தவான கீதை வளர்பன் னிரண்டாமோத்து
ஏய்ந்தநெறி பத்தி யியல்காட்டும் - வாய்ந்ததனிற்
சக்தியில்லார் தாமுயலச் சாருநற் பத்திவருஞ்
சித்த முயற்றியதுஞ் சேர்ந்து

வாதி₂கேஸரி அழகியமணவாள ஜீயரின் ப₄க₃வத்₃கீ₃தை வெண்பாவில் பன்னிரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று

வாய்ந்த வான் கீதை—பொருத்தமான சிறந்த கீ₃தையில், **வளர் பன்னிரண்டாமோத்து**—நிறைவடைந்த பன்னிரண்டா மத்தியாயம், **ஏய்ந்த நெறி**—பொருந்திய உபாயமான, **பத்தி**—ப₄க்தியின், **இயல்**—தன்மையையும் **அதனில் வாய்ந்து சக்தியில்லார்தாம்**—அந்த ப₄க்தி யோக₃த்தை அனுஷ்டி₂ப்பதற்கு 'ஶக்தியில்லாதவர்கள், **முயலச் சாரும்**—முயன்று அனுஷ்டி₂ப்பதாய், **நல் பத்தி வரும்**—நல்ல ப₄க்தியை விளைப்பதான, **சித்த முயற்றி அதும்**—மனப்பழக்கங்களையும், **சேர்ந்து காட்டும்**—ஒருங்காகக் காட்டும்.

கிடைத்தற்கரியவர்களென்றே இவர்கள் என்று கருதது இவ்வண்ணமாக 'து' ஶப்₃த₃த்தாலும் விஶேஷணங்களாலும் முன் ஏழு ஶ்லோகங்களால் கூறப்பட்டவர்களைக் காட்டிலும் இவர்கள் வேறுபட்டவர்கள் என்று விளங்குகையாலே 'முன் ஏழு ஶ்லோகங்களின் உபஸம்ஹாரமே இந்த ஶ்லோகம்' என்று சங்கரர் உரையிட்டது பொருந்தாது என்று விளங்குகிறது. 20.

ஆக இவ்வத்₄யாயத்தில் ஆத்மநிஷ்டை₂யைக் காட்டிலும் ப₄க்தி யோக₃த்தின் சிறப்பும், ப₄க்தியோக₃த்தில் ஶக்தியில்லாதவன் கைக்கொள்ளவேண்டியவைகளும், அவற்றிலும் ஶக்தியில்லாதவன் காமயோக₃த்தால் ஆத்மத₃ர்ஶனத்துக்கு முயலவேண்டுமென்பதும், காமயோக₃த்தை அனுஷ்டி₂ப்பவன் கைக்கொள்ளவேண்டிய கு₃ணங்களும், ஆத்மநிஷ்டனைக் காட்டிலும் ப₄க்திநிஷ்ட₂னிடமே எம்பெருமானுக்கு அன்பு மிகுதியென்பதும் சொல்லப்பட்டன. ஆக இவ்வண்ணமாக இந்த மத்₄யமஷட்கத்தில் எம்பெருமானாகிற பரம்பொருளின் உண்மையான அனுப₄வம் உண்டாவதன் பொருட்டு ஜ்ஞானத்தோடு கூடிய கர்மயோக₃த்தால் உண்டாகும் ப₄க்தியோக₃ம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி த₃ாஸன் இயற்றிய
கீ₃தார்த்த₂ விவரணத்தில் பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

மத்யம ஷட்கத்தின் ஸாரப்பொருள்

பத்திவகை யாங்கறிந்து சேரப் பரன்பெருமை
யெத்தியலு மாயநித் தத்துவடிவி—லொத்தியலக
காட்டியது பத்திநலங் கண்ணன் றருகீதை
மாட்டிடையா றோத்தின் வகை.

கண்ணன்தரு கீதை மாட்டு—கண்ணன் அருளிச்செய்த கீ₃தையில், **இடை ஆறு ஓத்தின் வகை**—நடுவிலுள்ள ஆறத்தியாயங்கள் **எத்தியலுமாய்**—கர்மயோக₃ம் முழுவதையும் அனுஷ்டி₂த்து, **நித்தது வடிவிலொத்தியல**—நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை நேரே காண்பதுபோன்ற காட்சியைக் கண்டு, **பத்திவகை ஆங்கு அறிந்து**-ப₄க்தியோக₃த்தின் தன்மைகளை அதன்பின் அறிந்து, **பரன் பெருமை சேர**—பரம்பொருளின் அனுப₄வத்தைப் பெறுவதற்காக, **பத்திநலம்**—ப₄க்தியோக₃த்தின் பெருமைகளை, **காட்டியது**—விளக்கிற்று.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேத₃ாந்த தே₃சிகர் அருளியது)

பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

13. தன்கழ லிறபத்தி தாழா ததுமதன் காரணமா
மினகுண சிந்தையு மீதறி யார்க்கவ் வடிமைகளும்
தன்கரு மங்க ளறியா தவர்க்கி லகுநிலையும்
தன்கழ லன்பர்க்கு நல்லவன் சாற்றினன் பார்த்தனுக்கே

உரை:—தன் கழல் அன்பர்க்கு-தன் திருவடிகளில் ப₄க்தியை அநுஷ்டி₂ப்பவருக்கு, **நல்லவன்**—அருளுடைய கண்ணன், **பார்த்தனுக்கு** - அர்ஜுநனுக்கு, **தன் கழலில் பத்தி** - (இறைவனை) தன் திருவடிகளிற் செய்யும் ப₄க்தியோக₃ம், **தாழாததும்** - (கைவல்ய நிஷ்டை₂யைப்போல பலன் கொடுக்காத) தாமதியாமையும், **அதன் காரணமாம்** - அந்த ப₄க்தியோக₃த்திற்குக் காரணமாகின்ற, **இன குண சிந்தையும்** - (எம்பெருமானுடைய இனிய கு₃ணநுஸந்த₄ானமும் (அதாவது—இனிய குணங்களை நினைத்துப் பழகுதலும்), **ஈது அறியார்க்கு** - (இதைச் செய்ய) இயலாதவர்க்கு, **அவ்வடிமைகளும்**-அந்த ப₄க₃வத் கைங்கர்யங்களும், **தன் கருமங்கள்**-தனக்கு விதி₄த்த ப₄க₃வத் கைங்கர்யங்களை

அறியாதவர்க்கு-(செய்ய) இயலாதவர்க்கு, **இலகு நிலையும்** - ஸுலப₄மான (ஆத்மத்₄யானமாகிய) உபாயமும் (ஆகிய இவற்றை) **சாற்றினன்** - உபதேசித்தான்

கீ₃தாஶ்லோகார்த்த₂ச் சுருக்கம்

பன்னிரண்டாமத்தியாயம்

ஶ்லோ — ஆதத₂ம

1. "ப₄க₃வது₃பாஸகர்கள், ஆத்மோபாஸகர்கள் என்னுமிருவரில் எவர் தம் பயனை விரைவில் அடைவார்கள்?" என்னும் அர்ஜுனனின் கேள்வி.

2. "என்னையே ப்ராப்யமாக நினைத்து உபாஸிப்பவர்கள் ஆத்மோபாஸகர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள்" என்னும் கண்ணனின் பதில்.

3-5. முற்கூறிய ஜ்ஞானியைக் காட்டிலும் கைவல்ய நிஷ்ட₂னின் தாழ்வைக் கண்ணன் விளக்குதல்

6-7. தன்னை உபாஸிப்பவர்கள் சிறந்தவர்கள் என்று முன்கூறியதைக் கண்ணன் மிகத் தெளிவாகக் கூறுதல்.

8. "நீ என்னிடம் ப₄க்தி செய்வாய்" என்று அர்ஜுனனைக் குறித்து விதி₄த்தல்.

9. "என்னிடம் உறுதியாக நெஞ்சைச் செலுத்த இயலவில்லையாகில் என் கல்யாண கு₃ணங்களை அநுஸந்தி₄ப்பதாகிற அப₄யாஸ யோக₃த்தின் மூலம் ப₄க்தியையடையலாம்" என்று கூறல்.

10. "அப₄யாஸ யோக₃த்தில் ஶக்தியில்லையாகில் என் விஷயமான கர்மங்களைச் செய்வதில் ஈடுபடுவதால் விரைவில் அப₄யாஸ யோக₃த்தைப்பெற்று ப₄க்தியைச் செலுத்தி என்னை அடையலாம்" என்று கூறல்.

11. "ப₄க்தியோக₃த்தில் ஶக்தியில்லாதவன் அதை ஸாதி₄த்துத் தரும் உபாய பரம்பரையில் எல்லை நிலமான காமயோக₃த்தை அனுஷ்டி₂க்கவேண்டும்" என்று கூறல்.

12. ஒன்பது, பத்து, பதினொன்று ஶ்லோகங்களை விளக்குதல்.

13-19. ப₂லனில் விருப்பமற்றுச் செய்யப்படும் கர்மயோக₃த்தில் ஊன்றிநிற்பவன் கைக்கொள்ளவேண்டிய கு₃ணங்களை விவரித்தல்.

20. ப₄க்திநிஷ்ட₂ன் தனக்கு மிக இனியவன் எனக்கூறல்.

பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் கீ₃தாஶ்லோகார்த்த₂ச் சுருக்கம் நிறைவுற்றது

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத்3 ப4க3வத்3 கீ3தா

மத்4யமஷட்க பாத3ாநுக்ரமணிகை

—⊱⊰—

[இதில் ஏழு முதல் பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களில் உள்ள ஶ்லோகங்களின் பாத3ங்களின் அட்டவணை அத்4யாய ஶ்லோக எண்களுடன் தரப்பட்டுள்ளது. அந்த ஶ்லோகங்களின் முதல் பாத3ப்பகுதிகள் பருத்த எழுத்துக்களில் அவை தொடங்கும் பக்கங்களுடன் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.]

ர

—⊰⊱—

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு
எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன் வெளிவரும்
சிறந்த மாதப்பத்திரிகை

"ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்"

ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த மணிப்ரவாள நடை வியாக்கியானங்களை எளிய தமிழ் நடை விவரணங்களோடு வெளியிடுவதையே முக்கிய நோக்கமாகக்கொண்டு இப்பத்திரிகை கடந்த முப்பத்தெட்டு வருடங்களாக நடைபெற்று வருகின்றது. தற்போது நாச்சியார் திருமொழி வியாக்கியானம் விவரணத்தோடு தொடர்ந்து அச்சிடப்படுகின்றது. இது தவிர, விரிவான கீதா வ்யாக்யானமும், ஆசார்யர்களின் சரித்திரத்தை விரிவாக விளக்கும் ஆசார்ய வைபவமஞ்ஜரியும், ஸ்ரீபாஷ்யஸாரமான (தமிழ் விவரணத்தோடு கூடிய) சாரீரக காரிகாவளியும் அன்பர்களின் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கும் ஸுதர்சனர் பதிலும், மற்றும் பல கட்டுரைகளும், கிரந்தங்களும் புத்தகமாக்கிக் கொள்ளலாம்படி தனித்தனி பாரங்களாகத் தொடர்ந்து வருகின்றன. விவரணத்தோடு கூடிய வார்த்தாமாலையும் ஸுதர்சனத்தில் வெளிவந்ததேயாகும். விளம்பரமேயில்லாமல் நல்ல காகிதத்தில் ஒவ்வொரு மாதமும் சுமார் அறுபது பக்கங்கள் தரமான விஷயங்களைக்கொண்டு வெளிவருவது இப்பத்திரிகையின் தனிச் சிறப்பாகும்.

ஆசிரியர்:—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் (ஸுதர்சனர்),

அட்வகேட்.

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

வருடச் சந்தா ரூ. 18 ❋ ஆயுள் சந்தா ரூ. 125.

தனிப்பிரதி ரூ. 1-50.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28-உ (12—1—1948) முதல்
தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.